

Giới thiệu Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu

Lãnh Loan Loan là cô gái yêu đời sống hồn nhiên vào một buổi sáng khi tỉnh dậy nàng phát hiện mình có đuôi tiểu bạch xà , nang nghĩ tới liền mình bị xuyên không , nhưng không sao nang chấp nhận được.

Hắn là thái tử tôn quý của Nguyệt Diễm quốc, tuấn mĩ vô trù, một đôi tử đồng câu lòng người, lãnh ngạo vô cùng. Đem ánh mắt hâm mộ của chúng nữ tử dầm nát dưới chân, bắt đầu, vô tình hành động lại đưa tới một nha đầu. Rõ ràng bắt mới sáu tuổi, lại hấp dẫn hẳn hơn so với mấy nữ tử tuổi thanh xuân, nàng đến tột cùng là ai?

Cùng xem con đường chinh phục tiểu bạch xà của thái tử tôn quý này như thế nào mời các bạn đón xem truyện Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: xuyên qua thành rắn

“A, rắn --”

Một tiếng thét chói tai như tiếng gà tây gáy đem Lãnh Loan Loan từ trong mộng đẹp tỉnh dậy, chết tiệt, là người nào không muốn sống dám nhiễu mộng đẹp của nàng. Nổi giận đùng đùng mở hai mắt, nha, thế nào người chạy tới là một ca sĩ sao? Xem nàng mặc một thân cổ váy áo cổ đại, chải búi tóc cao của người đã có chồng, đang đứng nhìn chằm chằm vào mình.

Làm gì, bốn tiểu thư ngủ có chọc tới người sao ?

Không hồn giận liếc mắt nữ nhân này một cái, Lãnh Loan Loan muốn chửi ầm lên. Nhưng là không đúng, như thế nào nàng không phát ra âm tiếng? Như thế nữ nhân này lại cao như vậy? Như thế nào nàng không có tay? Ngược lại cảm thấy thân mình mềm nhũn, trơn trượt, nàng vừa động, nữ nhân kia trọn trắng mắt, ngã xuống đất, phát ra tiếng vang thật lớn.

Ha ha, đáng đời.

Lãnh Loan Loan mất lạnh nhìn nữ nhân té trên mặt đất, đây là kết cục quá rầy giấc ngủ của bốn tiểu thư.

Xuy xuy --

Âm thanh gì vậy?

Nàng vừa di chuyển thân thể, như thế nào có loại thanh âm kỳ quái. Còn giống như là chính mình phát ra vậy? Nàng cảm thấy bất ổn liền đứng lên thiếu chút nữa té xỉu.

Trời ạ, ai tới nói cho nàng biết hiện tại là cái tình trạng gì? Vì cái gì nàng lại có một cái đuôi rắn, đó là thân thể của nàng sao? Không tin lại giật giật cái đuôi, kết quả cái đuôi giật giật theo.

Hoa mắt, nhất định là hoa mắt .

Lãnh Loan Loan nói với chính mình, kết quả bất luận nàng làm động tác gì, cái đuôi kia cũng động theo. Nàng đưa tay, kết quả vẫn là cái đuôi giờ lên, trời ạ, nguyên bản nữ nhân kia kêu rắn chính là nàng? Đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra? Có phải hay không vì nàng luôn luôn trốn học nên lão thiên gia trừng phạt nàng?

Nâng lên cái đầu rắn, vừa nhìn chung quanh. Mới phát hiện bản thân ở một địa phương xa lạ, bốn phía cây cối um tùm, hương hoa khắp nơi, còn có chim yến bướm tím, ở bên kia là một tòa Giang Nam cổ kính. Chẳng lẽ đây là xuyên không trong truyền thuyết? Nhưng người ta xuyên không qua thì thành tiểu thư, hoàng hậu, sao nàng lại thành một con rắn.

Lão thiên gia, người thật không có đạo đức cư nhiên đem bốn tiểu thư thành một con rắn?

Lãnh Loan Loan một đôi mắt rắn hẹp dài nhìn trời, ở trong lòng hung hăng nguyên rửa .

Loảng xoảng --

Một đạo kinh lôi từ phía chân trời truyền đến, thiếu chút nữa rơi xuống trên người Lãnh Loan Loan.

Thân rắn lưu loát bò đi, lôi đánh vào tảng đá bên cạnh.

Nha, nhất định là ông trời nghe thấy tiếng lòng của nàng. Chết tiệt, nếu nghe được lời của nàng như thế nào không đem nàng thoát khỏi địa phương quỷ quái này, nàng không muốn làm rắn, nàng chỉ muốn làm người.

Tê tê tê --

Ngay tại lúc Lãnh Loan Loan nâng đầu rắn lên không tiếng động nói chuyện với trời, bụi cỏ bên cạnh truyền tới từng trận âm thanh, quay đầu nhìn, cứ nhiên thấy một đoàn rắn từ bụi cỏ bò ra. Lãnh Loan Loan lúc này nổi da gà toàn thân, nương a, như thế nào nhiều rắn như vậy? Tuy rằng nàng hiện tại cũng là thân rắn, nhưng linh hồn nàng vốn dĩ là người, rắn động như vậy nàng không sợ, chính là cảm thấy không thoải mái.

Đám kia rắn nhìn Lãnh Loan Loan, hiển nhiên thật cao hứng. Đám mắt hẹp dài của đám rắn kia đều sáng lên, bộ dáng kia giống như là nhìn thấy thần tượng. Nhưng nàng chỉ là một con rắn nhỏ, là thần tượng của chúng nó sao? Ngay tại lúc nàng không rõ ràng, bọn chúng cứ nhiên cúi thấp đầu rắn, kêu:

“Cửu công chúa.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Xà giới cửu công chúa

“Cửu công chúa.”

Lãnh Loan Loan choáng váng, nha, nguyên lai tiểu xà này thân phận thật tốt. Cứ nhiên là cửu công chúa, nhìn bộ dáng cung kính của đàn rắn trước mặt, xem ra đây là một con rắn được sủng ái.

“Cửu công chúa, thật tốt quá. Ngài không có chuyện gì, lão nô thật sự rất cao hứng.”

Cầm đầu đàn rắn là một con rắn trắng kiện bò tới, một đôi mắt rắn nhỏ hẹp ngăn ngăn nước. Sáng rực rỡ, tựa như ánh ngọc trong suốt của thủy tinh.

Lãnh Loan Loan sững sốt, con rắn này là ai? Nghe khẩu khí như là ma ma của tiểu bạch xà? Nhưng thật kỳ quái, nàng hiện tại có thể nhìn biểu tình của con rắn, lại còn hiểu ngôn ngữ loài rắn. Đây có tính là bản năng của loài rắn không? Đảo cặp mắt trắng dã, xem ra lão thiên gia là không muốn để ý tới nàng. Nếu đã muốn bỏ mặc, tuy rằng không hài lòng với thân phận là rắn, nhưng vừa xuyên qua thì an phận. Huống chi con rắn này tôn quý như thế, nàng liền nhận.

“Bản công chúa không có việc gì.” Lãnh Loan Loan ngẩng đầu lên, theo thói quen thân nhiên nói. Cả người toát ra khí phách tôn quý làm đàn rắn cả kinh, phải biết rằng cửu công chúa trước đây rất ôn nhu. Giờ sao lại toát ra khí phách như vậy?

“Thất thần cái gì?” Lãnh Loan Loan nhìn bộ dạng ngây ngốc của đàn rắn, khí dồn lên não. Bồn tiểu thư so với các người còn ngạc nhiên hơn, chỉ là đi ngủ một giấc cứ nhiên thành bộ dáng này. Nương nương, nàng hiện tại hận không thể bạo ngược.

“Công, công chúa?”

Hạt hoàng xà vừa nghe khẩu khí không kiên nhẫn của Lãnh Loan Loan càng kinh ngạc, công chúa đây là làm sao vậy?

“Kêu cái gì mà kêu? Mau dẫn bản công chúa hồi cung.”

Lãnh Loan Loan chỉ cảm thấy đã đói bụng, nhưng nàng cũng không ở nơi hoang dã này mà ăn thịt chuột được, nàng sợ chưa ăn đã bị chết vì đói.

“Công chúa --”

Hiện tại mọi người bất khả tư nghị kêu lên một tiếng, một đôi mắt rắn kỳ quái nhìn chằm chằm Lãnh Loan Loan. Giống như nàng bị cái gì đó nhập vào người, trước mắt bọn họ thật là công chúa sao? Như thế nào cảm giác hoàn toàn thay đổi?

Rống rống --

Lãnh Loan Loan lúc này đã tức chết rồi, nàng nói xà ngữ sao đám rắn này nghe không hiểu gì hết? Chẳng lẽ chỉ số thông minh của loài rắn thấp như vậy sao? Hay là bọn chúng máu lạnh nên chỉ số thông minh cũng bị đóng băng rồi?

“Công chúa chó tức giận, lão nô hiện tại sẽ đưa ngài hồi cung.”

Con rắn màu vàng nhìn thấy Lãnh Loan Loan tức giận, mặc dù trong lòng đối với biến hóa của nàng trăm ngàn khó hiểu. Nhưng cần thận phân biệt đây đúng là xà giới cửu công chúa được sủng ái nhất, không bằng trước đem công chúa về cung. Thành Xà Vương, Xà Hậu nhìn xem, tìm ra nguyên nhân công chúa thay đổi tính tình.

“Còn không đi.” Tuy rằng trên thực tế là bỏ.

“Đạ.” con rắn màu vàng thoáng nhấc đầu, một người phụ nữ trung niên ước chừng năm mươi sáu mươi tuổi xuất hiện trước mặt Lãnh Loan Loan. Chỉ thấy nàng mặc váy màu vàng, khuôn mặt thật ra rất hiền lành. Sau khi nàng hóa thân, đám rắn phias sau cũng làm theo, một mảnh người đông nghịt xuất hiện, có lão nhân, trung niên nhân, thiếu nam thiếu nữ, còn có vài oa nhi.....

Lãnh Loan Loan nhìn một màn trước mắt không nói gì, yêu tinh thật sự là mạnh. Bất quá, nói như vậy, nàng cũng có thể biến thành người? bắt trước nghiêng đầu, theo ý niệm nhoáng lên một cái, khối trắng lượn lờ nàng cúi đầu vừa thấy, thật sự thay đổi. Cur nhiên là một tiểu oa nhi phấn điều mài ngọc, đại khái chỉ có năm sáu tuổi.

“Đi, hồi cung.” Môi anh đào giương lên, hướng tới đám rắn kia nói. Vừa xuyên không, an phận. Nàng không ngại cho rằng mình là Ái Lệ Tư có một giấc mơ chu du kỳ diệu, nơi đến thứ nhất của nàng chính là xà cung.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Xà Vương, Xà Hậu

“Công chúa, hồi cung.”

Khói trắng lượn lờ, trước mắt Lãnh Loan Loan xuất hiện một tòa cung điện huy hoàng. Thị vệ mặc áo giáp màu ngân bạch cầm trường mâu đi tuần tra xung quanh cung điện, vừa thấy đám người Lãnh Loan Loan đến cung kính quỳ trên mặt đất.

“Tham kiến cửu công chúa.”

Lãnh Loan Loan liếc bọn họ một cái, nhìn những nam tử này cung kính với mình, xem ra cửu công chúa này rất được sủng ái, chỉ sợ trên dưới xà giới đều không ai bằng. Không biết rốt cuộc là một Tiểu Bạch xà như thế nào?

“Bình thân.”

Môi anh đào giương lên, hướng tới mấy người nói. Nàng dẫn đầu đi vào trong cung điện, một đầu tóc đen rối tung trên vai, bộ pháp nhẹ nhàng mà lộ ra một cổ khí phách uy nghi.

Tất cả thị vệ đều sững sốt. trước đây cửu công chúa đều là một bộ dáng ôn nhu như nước. Hiện tại như thế nào lại lạnh nhạt, so với trước có khoảng cách rất xa.

Lãnh Loan Loan đi theo sau lão nhân màu nâu phất phất tay với những người khác, vội vàng theo đuôi đi lên phía trước.

Nguyên bản xà giới cùng thế giới nhân loại cũng không có gì bất đồng.

Lãnh Loan Loan quẹt cái miệng nhỏ nhắn, đánh giá cung điện. kia mái vàng, cột được chạm trổ, núi giả lương đình, bụi rậm hương hoa, cung nữ mặc trang phục lui tới.

Hoàn hảo, không phải là hang rắn, cũng không phải là nơi đầu người thân rắn.

“Tham kiến cửu công chúa.”

“.....”

Cung nữ đi lại nhìn thấy Lãnh Loan Loan đều hướng nàng vãn an.

Lãnh Loan Loan gật đầu, biểu tình khiến mọi người kinh ngạc.

“Tiểu cửu nhi của trẫm đã trở lại!”

Một đạo bóng dáng màu vàng hướng nàng bay tới, dừng ở trước mặt Lãnh Loan Loan. Lãnh Loan Loan còn không có phản ứng gì, đã bị người này bế lên, ngồi ở trên cánh tay hắn.

Lãnh Loan Loan sững sốt, mới phát hiện người này cực kỳ tuấn tú, mày kiếm phi dài đến tóc mai, lông mày vây quanh một đôi mắt màu xanh lục bích, sống mũi cao thẳng, đang tràn đầy sùng nịnh nhìn mình.

Mâu quang liếc hẩn một cái, nguyên lai là cha của tiểu bạch xà. Không nghĩ tới xà vương thật là một nam tử đẹp mắt.

“Cửu nhi sao lại nhìn phụ hoàng như vậy, giống như không biết nhau?”

Xà Vương nghiêng đầu, nhìn Lãnh Loan Loan. Nhướn mi, nha đầu này nay làm sao vậy. đôi mắt sáng ngời lộ ra lãnh ý?

“Hai người các ngươi đang làm gì?” Một âm thanh mềm mại như nước truyền đến, chỉ thấy Xà Hậu quần áo màu trắng hướng hai người đi tới, nàng thấy hai người nhìn nhau, không khỏi tò mò hỏi.

“Vị nhi, ngươi mau tới. Trẫm phát hiện hôm nay Cửu nhi có chút không thích hợp.”

Xà Vương vẫy tay Xà hậu, nãy hấn ôm cửu nhi nàng cũng không cười. Cả người đầy lãnh ý so với cửu nhi đơn thuần trước kia hoàn toàn khác nhau, nhưng vừa rồi hấn nghiêng đầu nhìn đôi mắt màu đỏ kia, đây là cửu nhi của hấn không có sai.

“Cửu nhi làm sao vậy?” Xà Hậu nghe được lời của Xà vương, trên khuôn mặt tinh xảo lộ ra lo lắng. Bước nhanh đến trước mặt hai người, ánh mắt sáng ngời nhìn Lãnh Loan Loan trong lòng Xà vương.

“Cửu nhi?” đúng là không thích hợp. trước đây ánh mắt cửu nhi hồn nhiên sao giờ lại lạnh lùng như vậy?

Lãnh Loan Loan từ cánh tay Xà Vương nhảy xuống, ngẩng đầu nhỏ nhìn hai người. Chết tiệt, từ thiếu nữ mười bảy tuổi lần đầu tiên xuyên không thành rắn, thật vất vả mới có thể biến thành người, lại là một quả bí lùn sáu tuổi, nàng làm sao lại mạng khổ như vậy. Ông trời chết tiệt, nếu để cho nàng có cơ hội, xem nàng chinh ông thế nào.

“Cửu nhi là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: người mới té ngã hồng đầu

“Cửu nhi là ai?”

Lãnh Loan Loan lặp lại câu hỏi. xà vương, xà hậu nhìn nhau. Cửu nhi không phải là nàng sao?

Hai người nhìn Lãnh Loan Loan, yên lặng, đây đúng là nữ nhi của họ. Chẳng lẽ hôm nay Cửu nhi đi ra ngoài đã xảy ra sự tình gì? Hai người rùng mình, Xà Vương nhìn về phía phụ nhân phía sau, thanh âm lạnh như băng:

“Nói, hôm nay cửu công chúa đi ra ngoài đến tột cùng đã xảy ra sự tình gì?” Vì cái gì lại biến thành như bây giờ?

“Bệ hạ, thứ tội.”

Lão phụ nhân bùm một tiếng quỳ xuống, hướng tới Xà Vương, Xà Hậu dập đầu. Nàng chỉ biết công chúa như thế này tất có vấn đề. Nhưng trời biết đã xảy ra chuyện gì?

“Cầu nô tài, bây giờ còn không quan tâm tới mạng của mình. Nói mau, công chúa đến tột cùng đã xảy ra sự tình gì?”

Phanh, Xà Vương đá vào lão phụ nhân. Hé ra khuôn mặt tuấn tú lửa giận sôi trào, Lãnh Loan Loan giương mi lên, yêu, nguyên lai xà vương này là một con rắn bạo lực.

Lão phụ nhân không dám kêu đau, chính mình đi đến bên xà vương xà hậu, khấn đầu nói:

“Lão nô không dám lừa gạt Hoàng Thượng, nương nương, cửu công chúa quả thật mất tích một lát, khi lão nô tìm thấy nàng, nàng đã biến thành bộ dạng như thế này.”

Nói xong, lão bà nhanh chóng cúi đầu xuống, mặc xà vương, xà hậu xử lí.

“Chết tiệt, ngay cả công chúa cũng không bảo vệ được, ta còn dùng các ngươi để làm gì?” Xà Vương ánh mắt lạnh lùng, vron chân muốn đá nàng.

“Chậm đã.” Lãnh Loan Loan đột nhiên lên tiếng, nhử mi nhìn xà vương. Có làm hay không, hấn còn muốn đá, nếu đá tiếp chỉ sợ lão bà này mạng cũng không giữ được .

“nàng đã già như vậy, ngươi còn muốn đá nàng? Ngươi ngươi có hiểu là phải tôn trọng người già hay không?” Lãnh Loan Loan trừng mắt nhìn Xà Vương, lên tiếng trách móc. Cho dù bọn họ là rắn, nhưng rắn cũng là sinh mạng, hấn lại còn muốn một cước đá người ta. Cho dù bởi vì sai lầm của nàng bảo bối nữ nhi của hấn đi nhà ma, nhưng nàng cũng không có tức giận khi phải nhập vào một con rắn.

Xà Vương cùng Xà Hậu nhìn Lãnh Loan Loan trợn mắt há mồm, có lẽ quá bất ngờ với hành động của nàng, trước đây nàng đều là khẩu khí ôn nhu khuyên giải chứ không có bất kính như vậy. Xem ra vấn đề của cửu nhi thực khó giải quyết, đến tột cùng là nguyên nhân gì làm cho nàng thay đổi?

“Vi nhi, người nói vi nhi của chúng ta không phải bị ngã hồng đầu đi?” Xà Vương nâng mắt nhìn xà hậu nói.

Lãnh Loan Loan vừa nghe, nhất thời nổi giận. Một đôi mắt như bị lửa thiêu đốt, tức giận nhìn xà vương:

“Người mới bị ngã hồng đầu nha?”

“Cửu nhi --”

“Cửu công chúa --”

Lãnh Loan Loan nói một câu, thật là kinh thiên động địa. Chẳng những là Xà Vương Xà Hậu, ngay cả lão phụ nhân quý trên mặt đất đều nhin không được giật mình nhìn nàng. Tiểu nữ oa trước mắt này không giống với cửu nhi ôn nhu trước kia. Biến hóa này thật lớn, không phải có người sau lưng bọn họ sắp đặt kế hoạch chứ?

“Nhìn cái gì vậy?” Lãnh Loan Loan trừng mắt nhìn bọn họ, bụng nàng đã kêu lên không muốn cùng bọn họ nói nhiều, “Bản công chúa đói bụng, mang ta đi ăn cơm.”

“Đi thôi, trước để cửu nhi dùng cơm, việc này sẽ nói sau.” Xà Vương bắt đầu đi lác lác đầu, cùng Xà Hậu mang theo Lãnh Loan Loan đi ăn

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

“Thái tử, thái tử.”

Một thiếu niên áo trắng vừa la hét, vừa chạy đến Đông cung.

“Kêu cái gì? Muốn chết hả, dám quấy rầy bản thái tử nghỉ ngơi.”

Cánh cửa Đông cung bị kéo ra, ánh mặt trời theo khe cửa lên vào, chiếu đầy trên mặt đất.

Lãnh Huyền Minh một đầu tóc đen xoắn trên vai, đôi mắt hẹp dài khép hờ, trên khuôn mặt tuần mỵ tràn đầy vẻ chán ghét bị quấy rầy. Ánh mặt trời chiếu xuống, hắt nheo lại hai mắt. Khi thích ứng được mới mở ra con ngươi màu xanh biếc. Xanh như Phi Thúy, thần bí khó lường.

“Thái tử thứ tội.” Nghe được giọng nói không kiên nhẫn của Lãnh Huyền Minh, thiếu niên quỳ xuống đất.

“Tốt lắm, đứng lên đi. Trước tiên hãy nói, có chuyện gì xảy ra? Sao lại ngạc nhiên như thế?” Lãnh Huyền Minh vén sợi tóc đang chơi đùa trước ngực, vạt áo khẽ mở, để lộ ra lồng ngực cường tráng.

“Dạ, là Cửu công chúa.” Thiếu niên bẩm báo.

“Cửu nhi làm sao?” Lãnh Huyền Minh vừa nghe đến bảo bối muội muội thương yêu nhất, nhất thời không kiên nhẫn, vội vàng nhìn thiếu niên hỏi tới.

“Hôm nay Cửu công chúa thực khác thường, dường như không nhớ ra được mọi người. Tất cả mọi người nghe đồn công chúa nhất định là bị người hạ độc.” Thiếu niên cúi đầu trả lời, hẳn cũng là nghe người bên cạnh nói Cửu công chúa cổ quái, mới có thể lo lắng chạy tới bẩm báo Thái tử. Xà giới trên dưới ai cũng biết Thái tử nóng nảy này chỉ có khi ở trước mặt Cửu công chúa khả ái mới có thể trở nên ôn nhu.

“Cái gì? Hạ độc?” Lãnh Huyền Minh kinh hãi.

Thiếu niên chỉ cảm thấy bóng dáng màu trắng trước mắt thoáng một cái, ngẩng đầu đã không còn thấy bóng dáng của Lãnh Huyền Minh, chỉ có dư âm sợi tóc thổi lất phất của hắn. . . .

“Cửu nhi, Cửu nhi.” Lãnh Huyền Minh la hét, một trận gió theo Đông cung chạy tới cung điện của Cửu công chúa.

“Tham kiến Thái tử điện hạ.” Cung nữ mặc cung trang hướng Lãnh Huyền Minh vấn an.

“Bình thân.” Lãnh Huyền Minh giơ tay lên, “Ta hỏi các người công chúa bây giờ đang ở đâu?”

“Hồi bẩm thái tử điện hạ, Cửu công chúa đang cùng hoàng thượng, hoàng hậu dùng bữa.” Cung nữ tổng quản cúi thấp đầu, đáp.

“Dùng bữa?” Lãnh Huyền Minh nhìn bầu trời, bây giờ là canh ba, dùng bữa có phải sớm hay không? Bất quá bất kể những thứ này, hắn phải nhìn thấy Cửu nhi mới là chuyện trọng yếu.

Thoáng một cái, bóng dáng màu trắng lại biến mất trong hư không.

“Thái tử giả lâm.” Giọng cung nhân bên ngoài ngự thiện phòng truyền đến bẩm báo.

Lãnh Loan Loan trong miệng còn đầy thức ăn, không kịp phản ứng. Liền thấy một bóng dáng màu trắng như gió cuốn vào, sau đó giữ lấy chiếc đĩa nạng cầm trên tay.

“Ngô ngô.”

Lãnh Loan Loan thỉnh linh bị bắt lấy, thiếu chút nữa không kịp nuốt thức ăn. Ngẩng đầu, hai mắt thật to trừng trừng nhìn Lãnh Huyền Minh, lửa giận phừng phừng, nam nhân đáng chết này là ai? Hắn muốn mưu sát mình sao?

Minh nhi, mau buông tay, Cửu nhi bị nghẹn đấy.

Xà Vương, Xà Hậu bị trận gió ủa vào cửa Lãnh Huyền Minh làm cho sừng sốt, cũng đang thấy Lãnh Loan Loan nuốt chưa trôi, vội vàng nói với Lãnh Huyền Minh.

Lãnh Huyền Minh vừa nghe, cúi đầu nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Cửu nhi đỏ bừng, làm hắn sợ đến mức vội vàng buông tay.

“Khụ khụ.” Lãnh Loan Loan ho khan, đem thức ăn phun ra. Thật vất vả mới thư thái, sau đó ngẩng đầu, giận dữ trừng mắt nhìn Lãnh Huyền Minh.

“Ngươi muốn hại chết ta hả?”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Nhiều hơn một con rắn bạo lực

“Ngươi muốn hại chết ta hả?”

‘Ba’ Lãnh Loan Loan đặt đôi đĩa xuống bàn. Thân mình nhỏ nhắn đứng lên ghế, cao cao tại thượng nhìn Lãnh Huyền Minh. Mẹ nó, nam nhân này là ai? Nếu không giải thích được nhất định phải đánh hắn.

Lãnh Huyền Minh trợn mắt há hốc mồm nhìn Lãnh Loan Loan dẫm trên ghế, tiểu nữ oa nóng nảy này chính là muội muội bảo bối thiện lương, ngây thơ của mình sao? Chẳng lẽ muội ấy trúng tà rồi?

“Cửu nhi, muội trúng tà rồi?” Nghĩ tới đó hắn thốt lên.

“Bệnh thần kinh, ngươi mới trúng tà đó.” Lãnh Loan Loan tức giận trừng mắt nhìn hắn, “Nhìn cái gì, nhìn mắt lòi ra đến cửa sổ rồi.” Đôi mắt to long lanh bùng lên như có ngọn lửa thiêu đốt, nhìn bộ dáng nghẹn họng nhìn nàng trên trời của nam nhân này đúng là người ngu ngốc.

“Phụ hoàng, mẫu hậu, nàng là Cửu nhi sao?”

Lãnh Huyền Minh bị dọa đến không nhẹ, cứng ngắc quay đầu nhìn bộ dạng cũng đang trợn mắt há hốc mồm của Xà Vương, Xà Hậu.

“Chuyện này——”

Xà Vương, Xà Hậu nhìn nhau, xem bộ dáng này thật là nữ nhi bảo bối của bọn họ. Nhưng tính tình như núi lửa bộc phát này cùng Cửu nhi lúc trước nhìn thấy con kiến chết cũng sẽ thương tâm khổ sở lại cách xa vạn dặm. Rốt cục có đúng là nữ nhi của bọn họ hay không, bọn họ cũng hồ đồ.

“Chết đói rồi, còn quấy rầy ta ăn cơm, ta tiêu diệt ngươi.”

‘Oc oc oc’ cái bụng nhỏ lại xướng ca. Lãnh Loan Loan một lần nữa ngồi vào ghế, uy hiếp xong, từ từ ăn cơm. Bộ dáng như lốc cuốn lại càng khiến Lãnh Huyền Minh cả kinh, hắn hoài nghi tiểu thân thể kia sao có thể chứa nhiều thức ăn đến như vậy?

“Nắc ——”

Một hồi lâu sau, Lãnh Loan Loan ăn no, vỗ vỗ cái bụng nhỏ tròn vo, nắc một cái, bộ dáng hài lòng giống như con mèo lười vừa xoi cá no nê.

“Tâm cung của ta ở nơi nào? Ta muốn đi ngủ.”

Lãnh Loan Loan nhướn đôi lông mày nhỏ nhỏ, nhìn ba kẻ đã muốn hóa đá không khách khí hỏi. Người ta thường nói sau khi ăn no sẽ vui vẻ khoái hoạt như thần tiên. Lãnh Loan Loan nàng chính là ăn no ngủ kỹ, tinh thần tốt. Không cho nàng ngủ... tiêu diệt người.

“Nga, nga, ở Loan Nguyệt điện, ta dẫn Cửu nhi đi.”

Xà Vương, Xà Hậu lấy lại tinh thần, vội vàng dẫn Lãnh Loan Loan đi đến tâm cung của nàng. Bất kể là vì nguyên nhân gì khiến cho Tiểu Cửu khá ái của bọn họ biến thành tính tình nóng như lửa như bây giờ, nhưng bọn họ tin tưởng sẽ giúp nàng nhớ lại quá khứ.

“Ai, đợi ta với.”

Lãnh Huyền Minh lấy lại tinh thần đã thấy ba người đi rồi, liền bám theo. Mặc kệ Cửu nhi làm sao biến thành bộ dáng như bây giờ, nhưng nàng là muội muội bảo bối của hắn, điểm này sẽ không thay đổi.

“Đây chính là tâm cung của ta?”

Lãnh Loan Loan được dẫn tới Loan Nguyệt điện, thiếu chút nữa tức giận đến hộc máu. Đây là chỗ cho người ở sao? Rõ ràng thích hợp với heo hơn, đến ngủ cũng là màu hồng, cái quái gì đây, Lãnh Loan Loan chỉ cảm thấy điên cuồng.

“Đúng vậy a, Cửu nhi, đây là nơi trước kia con thích.” Hoàng hậu Mạc Ngữ Vi ôn nhu nói, nàng thấy màu hồng phần rất thích hợp với nữ nhi bảo bối của nàng.

Chó má, trước kia nàng thích màu đen, màu trắng, màu đỏ lửa.

“Vứt hết, tất cả đổi thành màu trắng cho ta.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lãnh Loan Loan lạnh lùng hơn, ra lệnh cho cung nữ hầu hạ bên cạnh.

“Cửu nhi, không phải muội thích màu hồng phần nhất sao?” Lãnh Huyền Minh cũng cho rằng muội muội phần điều ngọc mài thích hợp với màu hồng phần, thoát nhìn đẹp như mơ, trông thật đáng yêu.

“Ta nói vứt hết đi, các người không có lỗi tại sao?” Lãnh Loan Loan không thèm trả lời Lãnh Huyền Minh, quát cung nữ đang đứng nhìn.

“Dạ vâng”

Các cung nữ sợ tới mức luống cuống tay chân lập tức bày biện lại tâm cung, cả gian phòng ngổn ngang lên.

Trời ạ, công chúa khá ái làm sao biến thành bộ dáng như bây giờ.

Rõ ràng là một con rắn có thể phun ra lửa mà.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Trừ tà

Cung điện trống lẽ.

Xà Vương cùng Xà Hậu ngồi trên ghế được tạo hình một con rắn màu vàng. Túm lấy vạt áo thật dài, trên mặt hai người đều buồn bã. Cửu nữ nhi họ luôn luôn lo lắng tự dung lại thay đổi cá tính hoàn toàn, có thể không lo lắng sao?

“Phụ vương, mẫu hậu, Cửu nhi sẽ không thật sự bị trúng tà chứ?”

Thái tử Lãnh Huyền Minh chưa phục hồi tinh thần lại được sau sự việc đột biến kinh hách của Lãnh Loan Loan, trên khuôn mặt tuấn mỹ có chút mơ hồ, tuyệt không giống tính cách nóng nảy của hắn. Nếu nói trước kia Cửu nhi là một gốc cây đáng yêu đang trở hoa, thiện lương lại hồn nhiên; như vậy hiện tại Cửu nhi nhất định là một con rắn nóng nảy, quả thật so với mình chỉ có hơn chứ không kém. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn xuất hiện biểu cảm giận dữ cùng dữ dội, hắn thật không quen.

“Cũng không chắc được.” Xà Vương lắc đầu, bích mâu đầy hoang mang.

“Có thể nàng không phải là Cửu nhi của chúng ta?” Lãnh Huyền Minh thật sự không thể tin được một người sẽ biến đổi lớn như vậy. Chẳng những tính tình nóng nảy, ngay cả sở thích cũng thay đổi. Cửu nhi trước kia thích nhất là màu hồng phần, bây giờ tự dung lại thích màu trắng, màu đen.

“Không, nàng chính là Cửu nhi của chúng ta.” Hoàng hậu lắc đầu, nhẹ chau đôi mi thanh tú. Các người nhìn cái bốt Anh Hoa trên trán nàng thì rõ. Nàng là Cửu nhi, tuyệt đối không phải là người giả mạo.” Cái bốt kia toàn bộ Xà giới chỉ có Cửu nhi mới có, người khác căn bản không thể giả mạo, sử dụng pháp thuật cũng không biến ra được.

“Nói như vậy, Cửu nhi thật sự trùng tà rồi.” Cuối cùng Xà Vương khẳng định.

“Vậy sao chúng ta không tìm Thần Quan đại nhân trừ tà cho Cửu nhi.” Lãnh Huyền Minh hỏi.

“Chỉ có thể làm như vậy.” Xà Vương gật đầu, hi vọng sẽ hữu hiệu đi.

Hôm sau, ánh sáng sớm mai theo cửa sổ chiếu vào trong cung điện. Một gian phòng trắng, đơn giản, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Giường trắng, màn sa lay động theo làn gió lạnh.

Nằm giữa giường, Lãnh Loan Loan đang ngủ say sưa. Chấn gấm phủ lấy thân hình nhỏ nhỏ, tựa như một cái kén khả ái. Mũi anh đào khẽ nhếch, hô hấp đều đều nhẹ nhàng. Long mi thon dài cong cong rũ xuống khuôn mặt trắng nõn, thật mỹ lệ.

“Công chúa, công chúa.”

Một cung nữ trang phục hồng phấn của Xà giới đi đến, cẩn thận đứng cách giường mười bước gọi Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan đang trong mộng đẹp, lại đột nhiên bị một giọng nói cắt ngang. Vàng trán nhỏ nhỏ nhăn lại, trong ý thức mơ hồ dần dần tỉnh lại, phút chốc mở to mắt, ánh mắt lạnh lùng dọa người.

“Nha, kẻ nào muốn chết dám phá mộng đẹp của bản cô nương?” Nháy mắt xoay người ngồi xuống, tay vung lên ném chiếc gối ra ngoài, quát. Nàng rất hung tợn khi rời giường.

“Công, công chúa ——” tiểu cung nữ bị dọa đến ‘xoát’ một tiếng quỳ trên mặt đất.

“Công cái gì mà công? Có lời cứ nói, có rắm thì phóng.” Nhìn bộ dáng tiểu cung nữ khiến nàng bức mình. Nàng ăn nàng ta sao? Làm gì mà run rẩy như lá rụng mùa thu vậy?

“Thỉnh công chúa, là hoàng thượng, hoàng hậu sai nô tỳ thỉnh công chúa đến.” Tiểu cung nữ bị dọa đến thiếu chút nữa quên trả lời.

“Làm gì?” Bất kể ai, dám quấy nhiễu mộng đẹp của nàng tội đáng chết vạn lần.

“Thần Quan đại nhân tới rồi, nói là, nói là.” Tiểu cung nữ bị vẻ mặt của Lãnh Loan Loan dọa sợ tới mức không dám nói nữa.

“Nói ——” Đột nhiên trở thành câm điếc .

“Nói là mời công chúa đến để ngài trừ tà.” Tiểu cung nữ vượt qua sợ hãi, nhắm mắt lại nói cho hết lời.

Lãnh Loan Loan sùng sốt, một lúc lâu sau, Loan Nguyệt điện truyền đến tiếng quát kinh thiên động địa:

“Cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Đại náo Hỏa Vân điện (thượng)

“Cái gì?”

Nha, trừ tà? Trừ cái đầu quỷ của hắn đó.

Lãnh Loan Loan lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đỏ bừng, lửa giận cơ hồ sôi trào trong toàn bộ Loan Nguyệt điện. Gặp quỷ trừ tà, nàng cũng muốn vì những người đó mà trừ tà, miễn cho họ cả ngày rảnh rỗi làm mấy chuyện ngu ngốc.

“Nói, bọn họ đang ở đâu?”

Đôi mắt to long lanh phát ra quang mang lạnh lùng, thật lạnh như băng, tựa như mũi tên được hàn băng ngàn năm đúc thành phóng tới, tiểu cung nữ hận không thể lập tức biến mất trước mặt nàng. Quá kinh khủng, ô ô, tiểu công chúa hồn nhiên thích cười trước đi biến đi nơi nào? Nàng rất nhớ Cửu công chúa thiện lương khả ái trước kia.

“Bọn họ ở tế đàn Xà Thần Hòa Văn cung điện.” Tiểu cung nữ trả lời, bộ dáng như sắp khóc.

Lãnh Loan Loan chán ghét liếc nàng ta một cái, chết tiệt, phiền nhất là cái loại nữ nhân hay khóc sụt sùi, lá gan so với con chuột còn nhỏ hơn. Tuy tay nhắc lên ngoại bào màu đỏ phủ thêm lên người, bàn tay nhỏ bé thoáng một cái, tiểu bóng dáng đỏ như lửa biến mất khỏi Loan Nguyệt điện.

Mẹ ơi, hù chết nàng.

Sau khi Lãnh Loan Loan đi khỏi, tiểu cung nữ đặt mông ngã ngồi trên mặt đất. Trờ về nàng nhất định xin tổng quản mama điều nàng đến cung điện khác, nàng không muốn lại hầu hạ Cửu công chúa

Hòa Văn điện

Một vị lão nhân Ngân Tu tóc bạc, tinh thần lạnh nhạt sắc bén, ngồi xếp bằng trên đại điện. Bạch y cao quý, mái tóc bạc dài tự như thác nước đổ xuống cùng áo trắng dung hòa với nhau, khiến người khác không phân biệt rõ.

Phía sau hắn, trên mặt tường cung điện, hai con Cự Xà đang quấn vào nhau, đầu ngẩng cao, có chấm hồng hồng, lưỡi thè ra. Xà mục quýnh đột nhiên hữu thần, nhất kim tái đi, hai con rắn này hẳn là thủ hộ của Xà Tộc, Kim cùng Bạch Sương.

“Thần quan đại nhân, người xem Cửu công chúa có phải . . hay không bị trúng tà?”

Xà Vương Lãnh Diệu Hiền cùng Xà Hậu Mạc Ngữ Vi, thái tử Lãnh Huyền Minh đứng phía sau điện, đem sự thay đổi trước sau của Cửu công chúa nói cho Thần Quan đại nhân, ba người cùng một bộ dạng cau có.

Thần Quan vuốt vuốt chòm râu bạc, hai tròng mắt đột nhiên híp lại, ngón tay thon dài giống như đang bấm đốt, nhưng trán lại luôn nhíu chặt, tựa như gặp phải vấn đề nan giải.

“Thần Quan đại nhân ——”

Ba người nhìn ánh mắt của hắn, tâm tình bất ổn. Hai mặt nhìn nhau, chẳng lẽ tình trạng của Cửu nhi thật sự nghiêm trọng?

“Aiz ——”

Một lúc lâu sau, Thần Quan vuốt vuốt chòm râu, nhíu mày lại, thờ dài một tiếng.

Tiếng thờ dài này khiến cho tâm tình ba người Xà Vương đều nhói lên, ngay cả hô hấp cũng không dám, theo dõi hắn.

“Kỳ quái, kỳ quái ——” Thần Quan đại nhân nhìn ba người lắc đầu, trưng ra một bộ dáng không thể hiểu.

“Thần Quan đại nhân, rốt cục là chuyện gì kỳ quái?” Ba người liếc mắt nhìn nhau, Xà Vương nhìn Thần Quan hỏi. Chẳng lẽ còn có chuyện mà Thần Quan hoang mang sao?

Thần Quan lắc đầu, ngón tay thon dài xoa xoa trán, trông rất hoang mang. Hắn tưởng mình sống mấy ngàn năm rồi, chưa có chuyện gì mà chưa bói qua, lần này cố tình bói cho Cửu công chúa xem ngày ấy rốt cục xảy ra chuyện gì. Vậy mà lại bói không ra, phảng phất như có lớp sương mù dày đặc vây quanh, kỳ quái, thật sự là kỳ quái.

“Kỳ quái, thật sự rất kỳ quái. Lão phu cư nhiên không thể bói ra rốt cục Cửu công chúa xảy ra chuyện gì.”

“Cái gì?” Xà Vương ba người nhìn nhau, lại có chuyện này sao? Phải biết Thần Quan đại nhân biết kiếp trước, đoán tương lai. Ngay cả ngài ấy mà còn không biết Cửu nhi xảy ra chuyện gì, thật sự làm cho người ta khó hiểu.

“Bất quá, chiếu theo những điều Vương thượng vừa mới miêu tả, có lẽ Cửu công chúa thật sự bị trúng tà.” Nếu không, phải giải thích tình huống đại biến của nàng như thế nào.

“Cái đầu mẹ ngươi trúng tà thì có.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Đại náo Hỏa Vân điện (hạ)

“Cái đầu mẹ ngươi trúng tà thì có.”

Bạch quang chợt lóe, vóc dáng nhỏ nhắn của Lãnh Loan Loan đã xuất hiện tại Hỏa Vân điện. A, lão đầu chết gẫm trên điện là ai? Nàng vừa tới Hỏa Vân cung thì chợt nghe hần nói nàng bị trúng tà. Nha, mọi người trong Xà cung là bọn điên.

Hai mắt thật to nhìn trừng trừng Thần Quan, nhìn lão đầu này tóc tai, râu ria đều trắng, xem ra chính là thần côn giả thần giả quý. Hừ, dám mở miệng nói loạn, trừng chết hần luôn.

“Cửu nhi, không thể vô lễ với Thần Quan đại nhân.”

Xà Vương, Xà Hậu, Thái tử thấy bộ dáng làm càn của Lãnh Loan Loan đều sợ hãi không thôi. Trong Xà giới, địa vị của Thần Quan đại nhân cao cao tại thượng, ngay cả bọn họ đều phải kính ông ta ba phần, sao lại dung thứ Lãnh Loan Loan làm càn.

“Vô lễ cái quý.” Lãnh Loan Loan làm mặt quý hướng tới Xà Vương ba người. Hừ, chọc nàng mất hứng. Vẫn còn có Ngọc đế quản Xà Vương người, nàng trình tâu không lầm.

Từ khi Lãnh Loan Loan xuất hiện, Thần Quan vẫn kỳ quái nhìn nàng. Quái, thật sự rất kỳ quái. Cửu công chúa trước kia hần cũng từng nhìn thấy, đó là một đứa nhỏ hồn nhiên, thiện lương. Hần có thể nhìn ra được quá khứ của nàng, nhưng không nhìn thấy tương lai của nàng. Nhưng bây giờ Cửu công chúa trước mắt, hần thậm chí ngay cả quá khứ của nàng cũng nhìn không ra. Đây quả thực là sự việc trước nay chưa từng có, huống chi xem tính tình của nàng thật đúng là cách xa vạn dặm so với trước kia . . .

“Lão đầu thú, nhìn rõ chưa?” Lãnh Loan Loan trừng mắt liếc Thần Quan, “Đừng tưởng rằng người mặc áo bào trắng thì là Thần Quan?” Theo nàng thấy, rõ ràng là kẻ giả thần giả quý.

“Cửu nhi, không được làm càn.”

Xà Vương khiển trách Lãnh Loan Loan, đứa nhỏ này càng ngày càng nói chuyện không suy nghĩ. Xà Hậu, Thái tử cũng lo lắng nhìn nàng, đứa nhỏ này thất lễ như thế, nếu người khác biết nàng bất kính với Thần Quan như vậy, ngay cả là công chúa cũng khó thoát bị trừng phạt.

“Làm càn, ta còn phóng ngũ đâu.” Thân mình nhỏ nhắn của Lãnh Loan Loan nhẹ nhàng bay lên, phiêu dật giữa không trung, “Bỏ cô nương trình trọng nói cho các người biết, ta không có trúng tà, thu cái ý niệm ngu ngốc trong đầu này lại cho ta, nếu không đừng trách ta không khách khí.” Ta khiến các người khóc lóc thê thảm.

Lời nói của Lãnh Loan Loan khiến thần sắc mọi người sa sầm, đứa nhỏ này trở nên rất thô lỗ, ngỗ nghịch. Không giáo huấn nàng, chỉ sợ tính tình càng ngày càng không chịu nổi.

Bích mẫu trở nên sâu thẳm, Xà Vương Lãnh Diệu Hiền giận dữ. Đưa tay lên trời, đầu ngón tay toả ra hào quang màu lục, vẫy vẫy tay, lục quang vọt tới phía Lãnh Loan Loan đang ở trên không trung.

“Hừ, chút tài mọn.” Lãnh Loan Loan khinh thường bĩu môi một cái, ngón tay mềm mềm xuất kích, một đám quang mang sắc trắng bắn về phía lục quang của Xà Vương, ‘rầm rầm rầm’ vài tiếng, hai ánh sáng va chạm nhau phát ra tiếng vang mãnh liệt, tia lửa văng khắp nơi, khiến bãi trí trong Hỏa Vân cung nổ tung tóe, toàn cảnh bữa bãi, ngổn ngang.

“Cửu nhi ——” Xà Vương ba người nhìn nàng kinh ngạc không hiểu, trước kia Cửu nhi hồn nhiên thiện lương, rất ít sử dụng pháp thuật, chưa bao giờ từng nghĩ đến trong thân thể nhỏ nhắn kiêu diễm này lại ẩn chứa sức mạnh khổng lồ như thế.

“Hừ, biết bản công chúa lợi hại chưa?” Lãnh Loan Loan liếc nhìn ba người, đắc ý nhướn mày. Quay đầu nhìn về phía Thần Quan, giọng điệu uy hiếp, “Lão già thôi, bản công chúa không trúng tà, nếu người lại dám nói vậy, cẩn thận kéo bản công chúa đem Hỏa Vân điện của người ném lên trời.”

Thần Quan Bạch y bi hiểm nhìn Lãnh Loan Loan, nếu như không nhìn lầm, vừa rồi lúc Cửu công chúa sử dụng pháp thuật cái bốt Anh hoa trên trán nàng biến thành đỏ thẫm, xinh đẹp như máu. Mà từ xưa đến nay, Xà giới chỉ có một vị có được loại đặc thù này. Đó là một trong hai Xà Thần, Bạch Sương. Mất lóe lên tinh quang, chẳng lẽ Cửu công chúa là Bạch Sương chuyển thế?

“Thần quan đại nhân ——”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Xà Thần chuyển thế?

“Thần Quan đại nhân ——”

Xà Vương, Xà Hậu, Xà Thái tử nhìn thần quan cầu tình. Tuy bọn họ đối với hành vi làm càn của Cửu nhi cũng rất đau đầu, nhưng dù sao nàng cũng là nữ nhi (muội muội) bảo bối của họ, bọn họ không hy vọng nàng chọc giận Thần Quan, ắt sẽ bị trừng phạt.

“Xin Vương thượng, Xà Hậu, Thái tử yên tâm.” Thần Quan vuốt vuốt chòm râu, nhìn bọn họ cười nhẹ.

Ba người nhìn nhau, không rõ Thần Quan tại sao khi nghe những lời bất kính như thế của Cửu nhi lại còn cười hơn hờ.

Nha, lão già thú này có bệnh. Bị người ta mắng còn cười đến vui vẻ. Ở thời hiện đại, là cuồng bị hành hạ.

Lãnh Loan Loan đảo cặp mắt trắng dã, khuôn mặt phấn điều ngọc mài làm động tác như vậy lại thêm mười phần đáng yêu.

“Vương thượng, phải chăng Cửu công chúa vừa ra đời trên trán liền có cái bớt Anh hoa này?” Thần Quan chỉ vào bớt Anh hoa trên vàng trán mỹ lệ của Lãnh Loan Loan hỏi. Trước kia giật mình nhìn thấy, hắn còn tưởng rằng nữ oa này thích giả trang, bắt chước nữ tử nhân loại trang điểm hình Anh hoa nho nhỏ. Chỉ mới vừa rồi nhìn thấy sự thay đổi màu sắc của cái bớt, mới biết được đây không phải là tự trang điểm.

“Đúng vậy.” Xà Hậu tiếp lời, gương mặt ôn nhu mang đầy nỗi lo lắng. “Thần Quan đại nhân, cái bớt Anh hoa này có gì không ổn sao?”

Lãnh Loan Loan nghe thấy bọn họ đang bàn luận về cái trán Anh hoa, bàn tay nhỏ bé liền sờ lên, không có gì đặc biệt. Lúc mới tới Xà cung nàng soi gương cũng tưởng là được vẽ lên đấy chứ.

“Xà Hậu không cần phải lo lắng, ý của lão phu là, chẳng những không phải không ổn, ngược lại còn là chuyện cực kì cao hứng.”

“Có ý tứ gì?” Đôi lông mày anh tuấn của Lãnh Huyền Minh nhíu lại, ngắm cái bớt Anh hoa trên trán Lãnh Loan Loan.

Nhìn cái gì?

Lãnh Loan Loan đảo cặp mắt trắng dã, mấy người kia xem nàng là tinh tinh trong vườn bách thú sao? Xem hoài vậy.

“Nếu lão phu đoán không sai, Cửu công chúa có thể là Xà Thần Bạch Sương chuyển thể. Hiện tại nàng đột nhiên thay đổi tính tình, có thể là trong cơ thể Xà Thần Bạch Sương đang dần dần thức tỉnh.” Người nào cũng biết hai vị Xà Thần, so với Kim ôn nhu thì Bạch Sương lại nóng nảy.

“Cái gì?” Lãnh Loan Loan thiếu chút nữa bị lời nói của Thần Quan làm té xỉu, hắn cũng quá vô tích sự đi. Cái gì mà Xà Thần, loạn cả lên, đều là lừa quỷ.

“Bản công chúa mới không phải là Xà Thần chuyển thể gì đó.” Nàng chỉ là ngẫu nhiên từ một cô gái hiện đại ngủ thẳng đến nơi cổ quái này. Ai ngờ lại là Xà Thần chuyển thể, nếu không phải bởi vì xuyên không là kết cục đã định, nàng muốn làm Xà công chúa hiếm lạ sao? Nha, làm người vẫn tốt hơn.

“Thần Quan đại nhân, ngài xác định sao?”

Đám người Xà Vương không để ý tới Lãnh Loan Loan kêu la, ngược lại trung ra bộ dáng như đang suy nghĩ. Có lẽ Thần Quan đại nhân nói có lý, nếu không thì giải thích như thế nào về cái bớt Anh hoa trên trán Cửu nhi bẩm sinh đã có? Tại sao tính tình lại đại biến một cách khó hiểu như vậy?

“Xà Vương, Xà Hậu, Thái tử, công chúa, mời xem.”

Một thân Bạch y của Thần Quan chợt lóe. Trên vách tường phía sau phù điêu Cụ Xà hiện ra trước mặt mọi người, trên trán của con rắn màu trắng quá nhiên có cái bớt Anh hoa nho nhỏ.

“Chẳng lẽ ——” Lãnh Huyền Minh nhìn Lãnh Loan Loan, chỉ cảm thấy không thể suy nghĩ được, muội muội bảo bối của hắn thật là Xà Thần chuyển thể sao?

“Chỉ có quý mới nghe các ngươi.” Lãnh Loan Loan nhếch môi, đối với lời nói của bọn họ không có hứng thú. Cái gì mà Xà Thần chuyển thể, nàng chính là tiên nữ trời giáng đây. Quý vô nghĩa, quả nhiên người trong Xà cung không phải ngu ngốc, mà chính là kẻ điên. Nàng lại nói lý với bọn họ.

“Cảnh cáo các ngươi, không được nhắc lại bị trúng tà, cũng không được nói cái gì mà Xà Thần chuyển thể. Ta chính là ta, là Lãnh Loan Loan. Không cần cho ta mấy thứ linh tinh gì đó.” Hoàn hảo, con rắn Cửu công chúa kia cũng gọi là Lãnh Loan Loan, nếu không nàng còn không muốn thích ứng với một cái tên khác.

“Cửu công chúa ——” Thần Quan nhìn nàng.

“STOP.” Bàn tay nhỏ bé của Lãnh Loan Loan vung lên, “Không được gọi bây bạ nữa, ta không có công phu theo các ngươi rảnh rỗi.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Nhụy nhi tiểu thư

“Nha, đám người kia thật là điên rồi.”

Lãnh Loan Loan ở trong Loan Nguyệt cung phiền toái nhớ lại, đều do lão già Thần Quan kia tuyên bố với mọi người nàng chính là Xà Thần Bạch Sương chuyển thể. Khiến cho hiện tại trên dưới Xà giới đều dùng ánh mắt cúng bái thần nhìn nàng, nhìn đến nỗi nàng không được tự nhiên. Càng đáng giận là, một khi nàng nói thẳng ra, bọn họ lại dùng ánh mắt trách cứ nhìn chằm chằm nàng, giống như chỉ trích nàng không nên tiết độ thần linh.

Nha, nàng lại không phải là Xà Thần Bạch Sương quý quái gì đó. Muốn nàng học nữ nhân cổ đại cười không hé răng, nàng khinh thường, vậy không bằng trực tiếp cho nàng một đao chết đi. Huống chi đừng tưởng rằng nàng không biết, nàng đã hỏi thăm qua rồi, Xà Thần Bạch Sương kia cũng là một con rắn tính tình nóng nảy, làm gì bây giờ lại muốn dùng loại tiêu chuẩn khác để yêu cầu nàng. Thật sự là gặp quỷ.

“Công chúa, công chúa.”

Tiểu cung nữ lại vội vàng chạy vào, nhưng trên mặt vẫn có thể thấy được vẻ e ngại của nàng ta đối với Lãnh Loan Loan.

“Lại có chuyện gì?” Lãnh Loan Loan lạnh lùng liếc nàng ta một cái. Hiện tại tâm tình nàng không tốt, tốt nhất không nên làm phiền nàng, nếu chọc giận nàng, tự gánh lấy hậu quả đi.

“Thỉnh công chúa, là Nhụy nhi tiểu thư đến.” Tiểu cung nữ trước ánh mắt lạnh như băng của Lãnh Loan Loan vội cúi thấp đầu, tình tứ trả lời.

“Nhụy nhi tiểu thư?” Lãnh Loan Loan không hiểu ra sao, “Ai?” Lại là một con rắn?

“A, công chúa, người không nhớ sao?” Nghe Lãnh Loan Loan nói như vậy, tiểu cung nữ kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Vô nghĩa.” Lãnh Loan Loan trừng mắt liếc nhìn nàng, tức giận nói: “Nếu nhớ, bản công chúa còn hỏi ngươi làm gì chứ?” Cái gì có nhớ hay không, nàng căn bản không phải là Cửu nhi thực sự, nhớ mới là kỳ quái.

“Dạ, công chúa bớt giận.” Tiểu cung nữ vội vàng nói.

“Tốt lắm.” Lãnh Loan Loan khoát tay áo, không kiên nhẫn trừng mắt nhìn tiểu cung nữ. Nàng cũng sẽ không ăn nàng ta, làm gì mỗi lần đều có bộ dáng chết nhất như chuột, nhìn mà tức.

“Nói đi, kẻ gọi là Nhụy nhi kia, rốt cục đến đây làm cái gì?” Là có giao tình với Cửu nhi, hay là cùng nàng có cừu oán?

“Thỉnh công chúa, Nhụy nhi tiểu thư là tiểu nữ của dì người, lớn hơn người hai tuổi.”

Đó không phải là một con rắn nhỏ tám tuổi sao?

“Trước kia quan hệ giữa ta với nàng như thế nào?”

“Cái này——” tiểu cung nữ ấp a ắp úng, giống như có điều khó nói.

“Lại nữa.” Lãnh Loan Loan đảo cặp mắt trắng dã, “Chẳng lẽ ngươi không nói rõ ràng được sao? Hào, hay là không muốn?”

“Thỉnh công chúa, Nhụy nhi tiểu thư đồ kỵ công chúa được mọi người sùng ái, cho nên khi dễ công chúa, nhưng công chúa là người thiện lương, cho tới bây giờ cũng không nói với mọi người, cũng không cho chúng ta nói với người khác.” Tiểu cung nữ hồi đáp.

Quả nhiên là con rắn nhỏ thiện lương đến ngu ngốc.

Trong lòng Lãnh Loan Loan khinh thường nghĩ, ngay cả bị người ta khi dễ cũng nuốt vào bụng, nếu đoán không lầm chỉ sợ Nhụy nhi này thấy hành vi giấu diếm của Cửu nhi ngu ngốc kia thì lại càng khi dễ nàng.

“Đi, dẫn ta đi gặp nha đầu kia.”

Lãnh Loan Loan được tiểu cung nữ dẫn tới đại sảnh, đã thấy Xà Vương, Xà Hậu đều ngồi ở chính điện, mặt mỉm cười, ngồi bên trái họ là một cặp vợ chồng tuần tú, còn có một tiểu nữ oa thoát nhìn nhu thuận. Nhưng Lãnh Loan Loan lại không bỏ qua ánh mắt của nữ oa kia nhìn mình thì hiện lên tia quý dị. Hừ, xem ra tiểu nữ oa bề ngoài đoan trang kia chính là Nhụy nhi. Không nghĩ tới, thì ra là một con rắn nhỏ thành tinh giỏi ngụy trang.

“Cửu nhi, con đến rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Con rắn nhỏ ác độc

“Cửu nhi, con đến rồi.”

Xà Vương, Xà Hậu thấy bóng dáng nhỏ nhắn của Lãnh Loan Loan xuất hiện trước cửa đại điện, trên mặt mang theo ôn nhu cười nhẹ. Tuy rằng hiện tại nàng so với trước kia hoàn toàn tương phản, nóng nảy, lại không câu nệ lễ tiết, nhưng nàng như vậy cũng vẫn thực khả ái. Dù sao đứa nhỏ của mình vĩnh viễn đều là tốt nhất.

“Đến đây với phụ vương, mẫu hậu.” Xà Vương vẫy tay với Lãnh Loan Loan, đôi bích đồng hoàn toàn không có chút gì lạnh nhạt cùng tàn khốc khi đối mặt với người khác.

Lãnh Loan Loan bữu môi, nện từng bước nhỏ đi đến trước bọn họ. Váy ngắn đỏ lửa, trên có thêu một đóa Mạn Đà La mỹ lệ bằng tơ vàng, tuổi còn nhỏ mà đã toát lên khí thế độc tôn.

Một cặp vợ chồng khác cùng Nhụy nhi nhìn thấy Lãnh Loan Loan lạnh lùng như vậy đều lấp bắp kinh hãi. Nếu không phải nghe nói nàng có thể bị mất trí nhớ, bọn họ căn bản không thể đem tiểu nữ Vương trước mặt này với nữ oa ngoan ngoãn, đơn thuần Cửu nhi trước kia liên hệ với nhau.

“Cửu nhi muội muội.” Nhụy nhi đột nhiên lúc Lãnh Loan Loan đi đến trước mặt nàng thì từ trên ghế nhảy xuống, chớp đôi mắt to chạy tới định ôm nàng.

Lãnh Loan Loan thấy rõ ý đồ của nàng, tiểu bóng dáng lửa đỏ chợt lóe, Nhụy nhi chụp không khí, thiếu chút nữa ngã trên mặt đất.

“Cửu nhi.” Xà Hậu thấy vậy liền tức giận, trừng mắt nhìn Lãnh Loan Loan, “Làm sao ngươi có thể như vậy? Nhụy nhi đã lâu không gặp ngươi, đặc biệt đến thăm ngươi, ngươi lại đối đãi với nàng như thế.”

Lãnh Loan Loan bữu môi, nhìn thẳng vào Xà Hậu đang trợn mắt. Tuyệt đối không vì nàng ta tức giận mà thay đổi, nữ nhân này thực ôn nhu, tức thời nóng giận cũng không làm người ta có cảm giác sợ hãi.

“Ta lại không biết nàng.” Hừ, muốn gạt nàng hả? Chỉ sợ nàng ta là nghe được Cửu nhi mất trí nhớ, mới đến trên cột nàng. Đáng tiếc, lúc này tính toán của nàng nhất định thất bại, Cửu nhi ngu ngốc kia đã sớm đi gặp thượng đế rồi.

Nhụy nhi tiểu nữ oa nghe Lãnh Loan Loan nói vậy thì trong mắt hiện lên tia kỳ quái, nháy mắt liền biến mất, ánh sáng kia biến thành lo lắng cùng thương tâm.

“Hoàng di, Cửu nhi muội muội không biết Nhụy nhi.”

Đôi mắt to xoay nhìn Xà Vương, Xà Hậu, bộ dáng kia thật sự khiến người ta thương yêu.

“Đúng vậy, Xà Hậu, chẳng lẽ Cửu nhi một chút cũng không nhớ gì sao?” Phu nhân trẻ tuổi mặc cẩm bào hoa lệ, tóc mây như sương, trang sức tinh tế, lo lắng hỏi muội muội của mình, do vừa nhìn thấy Lãnh Loan Loan.

“Aiz, Đúng vậy.” Làm mọi người lo lắng rồi, bất quá chỉ cần Cửu nhi bình an so với cái gì cũng đều quan trọng hơn.” Xà Hậu có chút thương tâm nói.

Nhất thời mọi người đều không nói chuyện, không khí trở nên có chút ngưng trọng.

Lãnh Loan Loan trong lòng cũng đang đảo cặp mắt trắng dã, cái nha đầu này thật đúng là diễn trò, có lẽ những người khác không thấy được vẻ mặt của nàng, nhưng mình thì không bỏ qua. Tiểu nữ oa kia rõ ràng là đang giả bộ, hừ, ghét nhất bị loại người này lừa dối. Hơn nữa còn là một con rắn nhỏ, không chừng sau này lớn lên sẽ biến thành một con rắn độc ấy chứ.

Nhụy nhi thấy Lãnh Loan Loan không nói lời nào, vụng trộm nhìn nàng khiêu khích. Hừ, mặc kệ ngươi biến thành bộ dáng gì đi nữa, ngươi vẫn như cũ trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của ta.

Nha, con rắn nhỏ này lại dám khiêu khích mình. Nàng ta thật đúng là cho mình là cái dạng tiểu bạch ngu ngốc trước kia sao? Dám trên nàng, tốt lắm, nàng sẽ lãnh giáo con rắn nhỏ dối trá này xem, ai mới là lão đại?

“Phụ vương, mẫu hậu, Cửu nhi còn chưa ăn sáng. Chết đói rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Đấu với ta, không biết lượng sức

“Phụ vương, mẫu hậu, Cửu nhi còn chưa ăn sáng. Chết đói rồi.”

Lãnh Loan Loan mở miệng, đôi mắt to long lanh nhìn Xà Vương, Xà Hậu. Khuôn mặt trắng nõn cực đáng yêu khiến người ta kìm không được muốn ôm vào lòng.

Xà Vương, Xà Hậu rất vui mừng, từ sau khi Cửu nhi mất trí nhớ, đây là lần đầu tiên làm nũng với bọn họ. Nhìn bộ dáng đáng yêu tốt cùng của nàng, bọn họ thiếu chút nữa nghĩ Cửu nhi trước kia đã trở lại.

“Tiểu công chúa của trẫm đói bụng, đi thôi, đại tỷ, tỷ phu cùng đi dùng bữa thôi.” Xà Vương Lãnh Diệu Hiền đứng lên, cầm bảo màu vàng thật dài, mái tóc đen được buộc lên bằng trâm bạch ngọc, vài sợi tóc mai hai bên tùy ý rũ xuống. Ngũ quan sắc sảo, cặp mắt lãnh khốc tàn nhẫn trước mặt nữ nhi luôn nhu hòa dường như có thể chảy ra nước.

Lãnh Loan Loan không phải không thừa nhận hiện tại Xà Vương cha thật rất soái rồi, quả thực so với Hồng Nam Tinh thời hiện đại còn muốn soái hơn mấy trăm lần. Mà Xà Hậu bên cạnh hẳn cũng là tuyệt sắc mỹ nhân tao nhã, hai người đứng chung một chỗ chói sáng vô cùng.

“Phụ vương, Cửu nhi đi không nổi.”

Lãnh Loan Loan đứng đó, áo gấm đỏ lửa tung bay trong gió. Mái tóc đen xõa tung, tôn thêm vẻ tinh xảo trên khuôn mặt, chu môi đỏ mọng, hương Xà Vương làm nũng. Tuy bộ dáng này khiến nàng thiếu chút nữa muốn buồn nôn đến nổi cả da gà, nhưng tiểu cung nữ kia không phải nói con rắn nhỏ Nhụy nhi đồ kỵ, nàng được mọi người yêu thích sao? Như vậy nàng sẽ không khách khí mà làm diễn viên đoạt giải Oscar, diễn một Cửu nhi ngu ngốc một lát.

“A, để phụ vương ôm.” Xà Vương cất bước đi tới, cánh tay dài duỗi ra. Lãnh Loan Loan bị hất ôm vào trong ngực, đầu nhỏ liếc nhìn, quả nhiên thấy con rắn nhỏ Nhụy nhi kia đồ kỵ, nghiêng răng nghiêng lợi, bàn tay nhỏ bé xoắn vào nhau, dùng ánh mắt ăn thịt người nhìn mình chằm chằm.

Lãnh Loan Loan cong nhẹ môi, nhìn nàng trào phúng cười lạnh, nhất thời chọc tức tiểu quý kia thiếu chút nữa cả người bốc lửa.

Đoàn người đến thiện bản, Lãnh Loan Loan cùng Nhụy nhi vừa vận mặt đối mặt ngồi.

Nhụy nhi thấy trên bàn bày nhiều món ngon miệng, con tức trong lòng cũng tan không ít. Chiếc đĩa trong tay bắt đầu hướng về phía những món mình thích tiến công, nhưng tiểu bạch ngu ngốc chết tiết kia lại cùng hướng với nàng.

“Nha, biểu tỷ biết muối muối thích nắm hương a, thật sự cảm ơn tỷ.”

Lãnh Loan Loan nghiêng đầu, môi anh đào cong nhẹ, nói với Nhụy nhi. Chiếc đĩa trong tay không chút do dự gấp lấy nắm hương nàng vừa đựng tới.

“Cửu nhi cùng Nhụy nhi tình cảm thật tốt.” Xà Vương, Xà Hậu cười híp mắt nói, cha mẹ Nhụy nhi cũng gật đầu cười theo.

“Không, không cần cảm tạ.” Nhụy nhi tức giận nghiêng răng, khô sở nói không nên lời. Tay gấu gao nắm chặt chiếc đĩa, chỉ sợ không cẩn thận quăng đĩa về phía Lãnh Loan Loan, bại lộ mặt thật.

Hừ, không cho ta ăn nắm. Ta ăn măng được không.

Nhụy nhi nổi cáu chĩa đôi đĩa hướng tới đĩa bàn măng non, kết quả vừa chạm đến lại bị Lãnh Loan Loan chặn lại.

“.....”

Ăn xong, Lãnh Loan Loan đã thấy Nhụy nhi tức giận đến sôi trào, cười thâm trong bụng.

“Hoàng di, Nhụy nhi muốn mang Cửu nhi muối muối ra ngoài tản bộ, được không?” Sau khi ăn xong, Nhụy nhi nói.

“Tốt.” Xà Hậu cười híp mắt đáp, nghĩ rằng có lẽ thường xuyên tiếp xúc chuyện quen thuộc mới có thể làm cho Cửu nhi khôi phục trí nhớ.

.....

“Nói đi, ngươi có lời gì muốn nói với ta?”

Hai tiểu tử ra khỏi thiện phòng, đi đến Điện Gấm Hương đình viện. Lãnh Loan Loan lập tức còi bỏ nụ cười trên mặt, lạnh lùng trừng mắt nhìn Nhụy nhi.

“Ngươi——”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Đấu với ta, không biết lượng sức (hạ)

“Ngươi——”

Nhụy nhi nhìn Lãnh Loan Loan, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến đỏ bừng. Quà nhiên, tất cả chuyện vừa rồi đều là nàng ta cố ý.

“Người cái gì mà người? Người là một con rắn nhỏ ngu ngốc.” KAO, đồ nguỵ trang. Hận nhất người như thế, trong ngoài không đồng nhất.

Ngón tay Lãnh Loan Loan chỉ về phía bồn hoa, một chiếc xích đu màu trắng xuất hiện. Thân ảnh nhỏ nhắn như hoa bay lướt lên xích đu, bàn tay nhỏ bé cầm dây đu lay động. Bạch y tung bay theo động tác của nàng, mái tóc đen tung bay, khuôn mặt trắng nõn chìm đắm trong ánh mặt trời, tựa như được bao vây trong thứ ánh sáng vàng rực rỡ.

Cánh hoa tường vi (*) phản hồng rơi là tả, như một điệu vũ mưa hoa lãng mạn mỹ lệ khiêu vũ quanh nàng. Lãnh Loan Loan tựa như mộng như ảo, như tiểu tiên nữ chốn Thiên cung.

Nhụy nhi nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn nàng, khuôn mặt phản điều ngọc mài vì đồ ky, tức giận mà trở nên dữ tợn. Nha đầu trước mắt này thật sự là tiểu bạch ngu ngốc trước kia sao? Dám mắng nàng, xem nàng giáo huấn nàng ta như thế nào. Nhếch miệng cười, cặp mắt đen biến thành màu hồng quý dị, giống như màu máu tươi. Tay áo bào giương lên, vài con rắn nhỏ màu nâu vọt về phía Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan cong môi, liếc nhìn nàng. Nói nàng ngu ngốc quả không sai. Nàng nghĩ chỉ bằng mấy con rắn nhỏ này liền dọa chết mình sao? Xem ra con rắn nhỏ ngu ngốc này trừ bỏ bản lĩnh nguỵ trang đáng yêu thì không có tài cán gì khác.

Hai tay vẫn như cũ nắm dây xích đu bay giữa không trung, tạo ra độ cong mỹ lệ, hoa Tường Vi dưới chân nàng nở rộ sáng ngời, đỏ như lửa, hồng như đào, trắng hơn tuyết, từng đóa tường vi đẹp tươi rực rỡ đón lấy ánh mặt trời, bướm bay chập chờn. Bộ dáng tinh thần phấn chấn kia giống như đang cười nhạo Nhụy nhi không biết tự lượng sức mình.

Vào lúc những con rắn nhỏ tiến gần đến bên Lãnh Loan Loan, đột nhiên nàng buông tay phải đang nắm sợi dây ra. Chuông bạc nơi cổ tay lay động theo động tác của nàng, không ngừng phát ra âm thanh thanh thúy, kết giới vô hình xung quanh nàng hé mở. Những con rắn nhỏ màu nâu chạm vào kết giới đều bị bắn ngược trở về, gãy đánh đập trên mặt đất, máu không ngừng chảy.

“Phốc ——”

Theo con rắn nhỏ bị thương, Nhụy nhi gục đầu, miệng cũng phun ra máu tươi. Máu tươi theo cánh môi anh đào màu hồng nhạt chảy ra bốn phía, xinh đẹp lại tuyệt mỹ. Ngẩng đầu, cặp mắt to sáng ngời nhìn Lãnh Loan Loan tràn đầy hận ý:

“Người dám dẫm thương rắn nhỏ của ta.”

“Đáng đời.” Lãnh Loan Loan liếc nàng một cái, chỉ có kẻ ngu ngốc mới dùng thân thể mình đi nuôi rắn đi công kích, bị thương còn nghiêm trọng hơn. Một khi rắn bị thương tổn, chủ nhân cũng sẽ bị thương tổn theo rắn. Đây không phải là tự tìm đường chết sao?

“Người ——” Nhụy nhi trừng mắt nhìn nàng, lửa giận trong mắt bùng cháy điên cuồng. Về mặt lạnh lùng của Lãnh Loan Loan càng kích thích nàng ta, dần lòng hạ xuống, nàng phi thân về phía Lãnh Loan Loan.

“Nha đầu thú, ta muốn người nhìn cho kỹ.”

Lãnh Loan Loan vung tay lên, kết giới tan đi. Nhẹ nhàng chỉ một ngón tay về phía Nhụy nhi, cực nhanh bóng dáng của nàng bị khóa chặt. Dùng sức phá nhưng lại không động đậy được nửa phần, chỉ có thể dùng mắt to hung hăng trừng mắt nhìn Lãnh Loan Loan, ước ao nàng trừng ra lỗ thủng trên người nàng ta.

“Chắc, ánh mắt trừng lớn như vậy, người muốn làm gì sao?” Môi anh đào của Lãnh Loan Loan cong lên, gọi lên nụ cười tà ác. Chậm rãi nhảy xuống chiếc xích đu, bay tới trước mặt Nhụy nhi, ngón tay trên khuôn mặt lạnh lẽo không ngừng dao động, tình tường nhìn thấy Nhụy nhi từ hết hận cuối cùng chuyển thành sợ hãi.

“Người muốn làm gì?” Nhìn nụ cười tàn ác của Lãnh Loan Loan, rốt cục Nhụy nhi hiểu được, Cửu nhi trước mắt này đã không còn là quả hồng mềm để nàng tùy ý khi dễ nữa rồi, một cỗ hàn khí từ lòng bàn chân toát ra.

Không phải người rất thích nuôi rắn sao?” Lãnh Loan Loan cười lạnh lùng, “Ta liền đưa một con rắn cho người.” “Đành dạch” hai cái, chỉ nghe thấy bụi cỏ trong đình viện truyền đến tiếng gáy của dế mèn, chỉ chốc lát sau, một con mắng xà cực lớn xuất hiện trước mặt hai người. Một con mắt của con rắn kia cũng còn lớn hơn nhiều so với hai hài tử này. Đôi mắt lộ sát ý, cái lưỡi hồng thè ra, như muốn nuốt chửng Nhụy nhi vào bụng.

“Tiểu quái quái, hãy chơi đùa với cô muội muội này trong chốc lát.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Ta là yêu nghiệt, người cũng vậy.

“A ——”

Tiếng kêu hoảng sợ của Nhụy nhi phá vỡ không trung, cây cối lay động, chim bay, cát bụi bốc lên mù mịt.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của Nhụy nhi, trong đại sảnh của Thiện phòng, bốn vị đại nhân vội vàng chạy tới. Lại bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ đến ngây người.

Một con mãng xà vô cùng to lớn chiếm cứ trong đình viện, cái đuôi cực dài xoay quanh. Con rắn ngắn cao đầu đẩy thân thể nhỏ bé của Nhụy nhi, cái lưỡi hồng hồng liếm gương mặt nàng. Con người mờ to đơ lờ, cái mồm rộng như muốn nuốt chửng Nhụy nhi vào bụng, thật sự khiến người ta nhìn thấy mà kinh hãi khiếp đảm.

“Mẫu thân, phụ thân, mau cứu ta.”

Nhụy nhi thấy cha mẹ đã đến, giống như nhìn thấy cứu tinh. Đôi mắt to ngấn đầy nước mắt, đáng thương nhìn đám người bên dưới. Nàng bây giờ thật sự sợ hãi rồi, hoàn toàn không còn bộ dáng đũa giỡn nữa.

“Nhụy nhi ——”

Thấy nữ nhi bảo bối bị con Cự Mãng to lớn như thế đẩy tới đẩy lui, cha mẹ Nhụy nhi thiếu chút nữa bị dọa ngất. Tuy rằng bọn họ đều là rắn, nhưng lại chưa từng gặp qua con rắn xà khổng lồ như thế, hơn nữa ánh mắt của con rắn kia quá mức đáng sợ, khiến người khác lạnh run.

“Muội muội, muội phụ, các người mau nghĩ biện pháp cứu Nhụy nhi đi.”

Hai vợ chồng sợ tới mức đã không có chủ ý, đành phải hướng tới Xà Vương, Xà Hậu cứu trợ. Bốn mắt nhìn nhau đầy lo lắng, bọn họ cũng không biết con rắn kia từ đâu đến, là muốn đùa giỡn Nhụy nhi, hay là thật lòng có ý định xấu, muốn tổn thương nàng?

Xà Vương đứng dậy, nhấp nhẹ môi. Nói thực ra, tuy hắn là Xà Vương, nhưng hắn cũng chưa từng thấy qua con rắn nào khổng lồ như vậy, nguyên hình của hắn so ra cũng kém hơn con này.

“Muội phụ ——” thấy Xà Vương không nói, hai vợ chồng lo lắng kêu lên.

“Hoàng di, hoàng dương, các người mau cứu Nhụy nhi.” Nhụy nhi ở phía trên nhìn thấy đến người thân cũng không nhúc nhích, sợ tới mức lắp bắp. Cái lưỡi của con Cự Mãng này thối quá, còn ở trên mặt nàng liếm vòng quanh. Tưởng như có thể bao vây cả người nàng lại.

“Hiển, chàng mau nghĩ biện pháp đi.” Nhìn bộ dáng sợ hãi của cháu ngoại mình, Xà Hậu ôn nhu cũng nhịn không được đến bên cạnh Xà Vương.

“A, sao lại không thấy Cửu nhi?”

Xà Vương suy tư, đột nhiên nhớ tới nữ nhi bảo bối của mình tại sao không cùng Nhụy nhi ở chung một chỗ?

“Ta ở chỗ này.”

Nghe thấy tiếng nói, bốn người ngẩng đầu nhìn, đã thấy Lãnh Loan Loan ngồi trên một nhánh cây thật lớn. Miệng còn đang nhai thức ăn, nhịp nhịp chân, tựa hồ chuyện đang xảy ra là bình thường.

Xà Vương, Xà Hậu nhìn nhau, trong đầu hiện lên ý niệm không tốt. Con Cự Xà này không phải là do Cửu nhi làm ra chứ?

“Cửu nhi, con rắn này từ đâu tới? Xà Vương lần đầu tiên sa sầm mặt với Lãnh Loan Loan.

“Ta biến ra.” Lãnh Loan Loan thoải mái thừa nhận, nhảy từ trên cây xuống. Đứng bên cạnh Cự Xà, chỉ vào Nhụy nhi phía trên đầu rắn. “Ta chán ghét nha đầu ngu xuẩn kia, dám trêu chọc ta.” Không sai khiến Cự Mãng nuốt chửng nàng, đã tiện nghi cho nàng lắm rồi.

“Cái gì?” Cha mẹ Nhụy nhi kinh hãi, nhìn nữ nhi bảo bối khóc đến thương tâm. Lại nhìn Lãnh Loan Loan vui sướng khi người gặp họa, trong lòng tức giận vô cùng.

“Muội muội, muội phụ, các người xác định nàng thật là Cửu nhi sao? Cửu nhi là đứa nhỏ khá ái, đơn thuần như vậy làm sao có thể biến thành bộ dáng như hiện tại, nàng không phải là yêu nghiệt chứ?” Đồng lòng, hai vợ chồng cùng nói.

Xà Vương cùng Xà Hậu sa sầm mặt, tuy rằng đích thực Cửu nhi quá đáng, nhưng cũng không thể nói nàng là yêu nghiệt được.

“Cửu nhi, mau thả biểu tỷ xuống dưới.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Ta là yêu nghiệt, người cũng vậy (hạ)

“Cửu nhi, mau thả biểu tỷ xuống dưới”.

Lãnh Loan Loan bấu môi, bàn chân nhỏ dí dí xuống đất, bóng dáng nhỏ nhắn bay lên phiêu dật giữa không trung, nhưng lại không thả Nhụy nhi xuống dưới. Ngược lại cao cao tại thượng nhìn xuống đám người Xà Vương, giống như tiểu nữ Vương bề nghệ thiên hạ. Đôi mắt đen sáng long lánh lóe lên tia lãnh lệ, nàng hôm nay muốn bọn họ biết kết quả của việc chọc giận nàng. Nhất là cha mẹ Nhụy nhi đám mới nàng là yêu nghiệt, hừ, nàng sẽ cho họ thấy thế nào mới là yêu nghiệt thực sự.

Tiểu bóng dáng xoay người lại, chiếc chuông nhỏ trên cổ tay bắt đầu phát ra âm thanh thanh thúy.

“Đình đình đình.”

Nghe thấy tiếng chuông, hai tròng mắt của con mãng xà khổng lồ lóe quang mang bắn ra bốn phía, lệ khí dọa người. Vù, chiếc lưỡi thè ra bên phải, liếm từ trên mặt Nhụy nhi liếm xuống.

“Ô ô ô ô”

Nhụy nhi sợ tới mức khóc thét lên.

“Nhụy nhi ——”

Nghe thấy tiếng khóc của nữ nhi bảo bối, lòng hai vợ chồng đều tan nát. Bốn mắt nhìn nhau lo lắng, không muốn tiếp tục để cho Nhụy nhi chịu khổ. Thân ảnh hai người nhoáng một cái, hóa thành hai con Cự Xà một xanh, một đen vọt về phía Cự Mãng.

“Muốn cứu nàng?” Lãnh Loan Loan nhìn hai con rắn, môi nhếch lên cười lạnh lùng. “Không có cửa đâu.”

Bàn tay nhỏ bé giương lên, một bức tường vô hình chắn trước mặt hai con rắn. ‘Phịch’ một tiếng, hai con rắn bị bắn trở về, rơi xuống đất, nháy mắt biến trở về hình người.

“Công chúa, rốt cục ngươi muốn thế nào?” Bị ngăn cản việc cứu nữ nhi, hai người bất chấp cấp bậc lễ nghĩa, thậm chí đã quên Xà Vương, Xà Hậu còn đứng bên cạnh bọn họ.

“Không có gì.” Ngón tay út của Lãnh Loan Loan hươ hươ trước cặp mắt kinh hoàng của bọn họ, “Ta chỉ muốn Nhụy nhi biểu tỷ cùng Tiểu Hoàng chơi đùa nhiều trong chốc lát thôi.”

Lời nói của Lãnh Loan Loan khiến Thanh Xà cùng Hắc Xà biến sắc, lại không thể đánh lại nàng. Tuy đạo hạnh của bọn họ không thấp, nhưng vừa rồi bọn họ không phải là không có ý đồ phá vỡ kết giới, thế nhưng lại vô ích. Trong lòng khiếp sợ vạn phần, tiểu nha đầu sáu tuổi này khi nào thì trở nên lợi hại như vậy?

“Bệ hạ, hoàng hậu ——” Hai con rắn cùng quỳ xuống trước Xà Vương, Xà Hậu, khẩn cầu. “Xin ngài bảo Cửu công chúa thả Nhụy nhi, nếu Nhụy nhi có gì đắc tội công chúa, chúng ta nguyện ý chịu tội trước công chúa.”

“Tỷ tỷ, tỷ phu ——” Xà Hậu nhìn bộ dáng tỷ tỷ, tỷ phu như vậy lại áy náy cùng bất đắc dĩ. “Các người đứng dậy đi, ta sẽ bảo Cửu nhi thả Nhụy nhi xuống.” Nâng hai người dậy, trên khuôn mặt ôn nhu của Xà Hậu bao phủ một tầng băng, lạnh lùng nhìn về phía Lãnh Loan Loan.

“Cửu nhi, làm loạn cũng phải có giới hạn. Nhanh thả Nhụy nhi xuống.” Đứa bé này tại sao lại trở nên lợi hại như vậy?

“Làm loạn?” Lãnh Loan Loan nhếch môi, lạnh lùng cười. “Ta để cho các ngươi xem rốt cục là ai làm loạn?” Tay áo giương lên, áo bào đỏ lửa phác một đường cong trên không trung, một hình ảnh đột nhiên xuất hiện, một màn lại một màn nhưng tất cả đều là hình ảnh trước kia Nhụy nhi khi dễ Lãnh Loan Loan. . . .

“Rốt cục là ai làm loạn? Há?” Lãnh Loan Loan hài lòng nhìn thần sắc thay đổi của mọi người, hơn nữa hai Thanh, Hắc Xà kia kia mặt vừa đen lại vừa trắng, trông khôi hài cực kỳ.

“Cái này, cái này.” Tại sao lại như vậy? Nữ nhi bảo bối của bọn họ lại luôn khi dễ Cửu nhi thiện lương sao?

“Ta nói cho các ngươi biết ——” Lãnh Loan Loan vẫy tay cắt ngang lời nói của hai người, ánh mắt lãnh lệ. “Người nếu phạm ta, ta sẽ trả lại gấp đôi. Hiện tại ta đã nhớ lại nữ nhi bảo bối của các ngươi đã từng khi dễ ta, muốn ta buông tha nàng, chờ tâm tình ta tốt rồi nói sau.”

“Ngươi —— ‘yêu nghiệt.’

“Yêu nghiệt thì thế nào?” Lãnh Loan Loan dễ dàng nhìn thấu lời Thanh Xà kia chưa nói, cuồng vọng nhìn bọn họ, “Ta chính là yêu nghiệt, các ngươi có năng lực đấu lại ta sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Ta muốn đi Nhân giới

“Ngươi —— ‘yêu nghiệt.’

“Yêu nghiệt thì thế nào?” Lãnh Loan Loan dễ dàng nhìn thấu lời Thanh Xà kia chưa nói, cuồng vọng nhìn bọn họ, “Ta chính là yêu nghiệt, các ngươi có năng lực đấu lại ta sao?”

Mọi người nhìn về mặt cuồng vọng của nàng, cứng họng, bọn họ thật đúng là không thể đấu lại nàng.

Xà Vương, Xà Hậu nhìn nhau, theo như những hình ảnh vừa rồi, bọn họ mới biết thì ra trước kia Cửu nhi vẫn bị Nhụy nhi khi dễ. Nhưng bây giờ Cửu nhi đã đáp trả lại, cũng đã công bằng, hết thảy đều trôi qua. Không bằng chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không đi.

“Cửu nhi, Nhụy nhi trải qua lần này khẳng định biết sai rồi, ngươi thả nàng xuống đây đi.” Xà Hậu ôn nhu khuyên giải nói, Cửu nhi đơn thuần thiện lương biến thành lợi hại như bây giờ không biết là tốt hay xấu?

“Đúng vậy, Cửu nhi, ngươi để Nhụy nhi xuống đây đi. Cứ cho là nể mặt phụ vương cùng mẫu hậu đi.” Xà Vương cũng khuyên nhủ theo, một đôi bích mâu thâm thúy nhìn bóng dáng nhỏ nhắn lại có suy nghĩ. Cửu nhi mất trí nhớ, nhưng vì sao nàng lại đột nhiên trở nên lợi hại như vậy? Chuyện này thật khó giải thích.

Lãnh Loan Loan nhìn Xà Vương, Xà Hậu, dù sao bọn họ bây giờ cũng là phụ mẫu của mình, người khác có thể không cần, nhưng dù sao cũng là thân nhân của nàng. Thân thể nho nhỏ vừa chuyển động, đôi mắt đen nhìn về phía Tiểu Hoàng đang chơi đùa cùng Nhụy nhi, xem bộ dáng nàng khóc đến lệ rơi đầy mặt, trong mắt đều là sợ hãi, xem ra cũng nhận được giáo huấn rồi. Quên đi, coi như nàng từ bỏ đi, bất quá nếu hiện tại ngay cả trêu đùa nàng cũng không còn cơ hội, Xà giới thật sự là nhàm chán, còn có nhất định phải thả xuống sao? Lại quay đầu nhìn ánh mắt trông mong của bốn người trên mặt đất, mắt đột nhiên sáng ngời, trong đầu nảy ra ý tưởng hay. Quay người nhìn bọn họ, bữu cặp môi hồng phớt, nở nụ cười nhẹ.

“Muốn ta thả nàng cũng có thể, nhưng ta có điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Thanh xà vừa nghe thả người, mắt sáng rực lên. Đôi mắt xanh biếc như màu ngọc lưu ly nhìn chằm chằm Lãnh Loan Loan, “Chỉ cần công chúa khẳng định thả Nhụy nhi, điều kiện gì ta cũng đáp ứng.”

“Ngươi đáp ứng có ích lợi gì.” Lãnh Loan Loan héch mòi, “Điều kiện này phải do phụ vương, mẫu hậu đồng ý.”

Nghe vậy, Thanh xà, Hắc Xà đều quay đầu nhìn về phía Xà Vương, Xà Hậu, trong mắt tràn đầy tia khẩn cầu.

Đôi mắt xanh biếc như Phi Thúy của Xà Vương xẹt qua tinh quang, ngẩng đầu nhìn Lãnh Loan Loan, hẳn cũng muốn biết nữ nhi bảo bối của hắn đưa ra yêu cầu gì đây.

“Nói đi, Cửu nhi, con có yêu cầu gì?” Chỉ cần không cổ quái là được.

“Ta muốn rời Xà giới, du ngoạn Nhân giới.” Lãnh Loan Loan nghĩ kỹ, tuy rằng nàng xuyên không thành rắn, nhưng linh hồn vẫn là người, nàng cũng không nên mỗi ngày nhìn bọn rắn bò qua bò lại, nàng muốn đi nhân gian phồn hoa đô hội, hưởng thụ cuộc sống vẫn chưa dứt này.

“Không được.”

Xà Vương, Xà Hậu trầm niệm một lời phản đối, giỡn hả, nữ nhi bảo bối của bọn họ làm sao có thể đi Nhân giới. Lòng người phức tạp so với yêu ma quỷ quái còn khó đối phó hơn.

“Phải không?” Lãnh Loan Loan liếc nhìn hai người, “Nếu không đồng ý, như vậy ta liền sai Tiểu Hoàng một ngụm nuốt nàng.” Tay giơ lên, Tiểu Hoàng hiểu ý, há to cái miệng như chậu máu.

“Ô ô ô . . .” Nhụy nhi khóc đến kinh thiên động địa, nàng không muốn bị ăn. “Cha, nương cứu ta, dì, dưỡng cứu ta. . . .”

“Nhụy nhi ——”

Xà Vương, Xà Hậu nhìn biểu tình của Lãnh Loan Loan, trong lòng biết Cửu nhi nhất định nói được làm được. Bất đắc dĩ, trước tiếng la khóc của Nhụy nhi, khẩn cầu của tỷ tỷ, tỷ phu, đành phải cắn răng gật đầu.

“Được, chúng ta đồng ý.”

Chương 18: Cái thứ lẩn đáng ghét.

“Được, chúng ta đồng ý.”

Đối mặt với Lãnh Loan Loan cường thế, Xà Vương, Xà Hậu không thể không đáp ứng.

“Tốt lắm.” Lãnh Loan Loan cong môi, búng tay một cái.

“Ta thả nàng ta xuống.”

Quay đầu lại, tay giờ lên hướng về phía Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng từ từ cúi đầu rấn, ‘vút’, vút Nhụy nhi xuống dưới.

“Trời ạ, Nhụy nhi.”

Thanh xà, Hắc Xà nhìn thấy đều sợ đến mức tim ngừng đập, vội vàng nhảy lên, thân hình hai người nhoáng lên một cái, đồng thời bay ra, tiếp được Nhụy nhi.

“Ô ô ô ô ——”

Nhụy nhi rơi vào lòng cha mẹ, khóc òa lên. Thật sự hù chết nàng, nàng còn tưởng nàng sẽ bị Cự Mãng kia ăn thịt.

“Câm miệng.” Lãnh Loan Loan nghe thấy tiếng khóc như chết cha chết mẹ của Nhụy nhi, đôi mày nhỏ nhỏ nặng nề nhăn lại.

“Àm ỹ chết đi được, khóc nữa, ta sai Tiểu Hoàng nuốt người.”

Uy hiếp hiệu quả.

Quả nhiên Nhụy nhi ngưng khóc, tuy rằng vẫn còn nức nở, nhưng chỉ dám dùng bàn tay nhỏ bé che miệng, không dám khóc thành tiếng.

“Cửu nhi ——”

Xà Vương, Xà Hậu nhìn Lãnh Loan Loan không đồng tình, mày nhíu lại. Tuy rằng hiện tại bọn họ đã biết Nhụy nhi kỳ thật không phải là người nhu thuận như bề ngoài, trước kia nàng luôn khi dễ bảo bối Cửu nhi của bọn họ. Nhưng nàng róc cục vẫn chỉ là một đứa nhỏ, hiện tại đã bị kinh hách lớn đến như vậy, coi như huê đi.

Lãnh Loan Loan bắt mắt bấu môi, là nàng ta quá ồ, được không?

Thanh xà, Hắc Xà thấy nữ nhi bị dọa quá mức, mà bọn họ lại không dám hoàn toàn trách tội Lãnh Loan Loan. Dù sao trước kia là Nhụy nhi không đúng, hiện tại ở nơi này cũng xấu hổ, không bằng sớm rời đi.

“Xà Vương, Xà Hậu, Nhụy nhi trước kia không hiểu chuyện, mong rằng các người không cần vì nàng mà tức giận.” Cửu công chúa là bảo bối của Xà giới, nếu để người ta biết Nhụy nhi trước kia luôn khi dễ Cửu công chúa, chỉ sợ cho dù Xà Vương, Xà Hậu có thể không để bụng, những người khác cũng sẽ không như vậy. Huống chi theo lời tiên đoán của Thần Quan đại nhân, Cửu công chúa chính là Xà Thần Bạch Sương chuyển thế, hiện tại địa vị thật phi phàm.

“Tỷ tỷ, tỷ phụ không cần lo lắng, chúng ta hiểu mà. Tiểu hài tử nha, khó tránh khỏi va chạm.” Xà Hậu ôn nhu cười nói.

“Đa tạ Xà Vương, Xà Hậu.” Thanh xà, Hắc Xà khom người chào Xà Vương, Xà Hậu, “Hôm nay bởi vì Nhụy nhi làm cho Cửu công chúa không thoải mái, chúng ta trước hết xin cáo lui.”

“Được rồi.” Xà Vương, Xà Hậu gật đầu, hôm nay xấu hổ như thế, rời đi cũng tốt.

“Cửu công chúa, chúng ta cáo lui.” Thanh xà, Hắc Xà lôi kéo Nhụy nhi không tình nguyện vấn an Lãnh Loan Loan.

“Đi đi.” Lãnh Loan Loan phát tay, “Đi sớm đi.” Miễn cho nàng chứng mất.

Thanh xà, Hắc Xà xấu hổ không thôi, mang theo Nhụy nhi vội vàng rời đi.

“Bảo bối Cửu nhi, ngươi thật sự muốn đi Nhân giới sao?”

Sau khi Thanh Xà, Hắc Xà đi khỏi, Xà Hậu nghĩ tới điều kiện mới vừa rồi của Lãnh Loan Loan. Nàng muốn đi Nhân giới, bọn họ nghĩ như thế nào cũng thấy lo lắng.

“Đương nhiên.” Lãnh Loan Loan gật đầu, sau đó cảnh giác nhìn bọn họ. “Phụ vương, mẫu hậu, các người sẽ không đổi ý chứ? Miệng vàng lời ngọc nha, không thể đổi ý.” Cho dù đổi ý cũng vô dụng, nàng muốn đi, bọn họ chẳng lẽ ngăn cản được sao?

“Bảo bối a, Nhân giới không an toàn. Con người nơi đó so với yêu ma quỷ quái còn đáng sợ hơn.” Đôi mắt như Phi Thủy của Xà Vương ánh lên vẻ mong chờ nhìn Lãnh Loan Loan, hi vọng nàng thay đổi chủ ý.

Làm ơn đi, linh hồn ta vẫn thuộc loài người. Chẳng lẽ ta không biết lòng người hiểm ác sao?

Lãnh Loan Loan đảo cặp mắt trắng dã, không kiên nhẫn nhảy lên đỉnh đầu Cự Mãng màu vàng. Cao cao tại thượng nhìn xuống Xà Vương, gần từng chữ:

“Nhân giới, ta nhất định đi.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Chồn tía làm tiểu tỷ (thượng)

Trời xanh mây trắng, non xanh nước biếc.

Cỏ cây xanh biếc, hoa thơm bướm lượn.

Một tiểu cô nương có 2 búi tóc đang nhàn nhã tiêu sái ở ngoại ô trống trải, khuôn mặt phấn điều ngọc mài, trang phục tinh xảo, mới nhìn liền biết không phải con cái nhà tầm thường. Chỉ thấy không khỏi tò mò, một đứa trẻ con năm sáu tuổi sao lại xuất hiện ở nơi không một bóng người này?

Tiểu cô nương dường như đi đã mệt rồi, chỉ thấy tay nàng nhẹ nhàng vẽ một vòng, một con Cự Mãng kêu ‘tác tác tác tác’ trong bụi cỏ xông ra.

“Tiểu Hoàng, công chúa ta mệt rồi.” Đôi mắt to long lanh nhìn Cự Mãng, bàn tay nhỏ bé vẫy vẫy về phía nó.

Tiểu Hoàng hiểu ý cúi đầu xuống, bóng dáng nho nhỏ nhanh như én đã yên vị trên đầu nó.

“Đi thôi.” Bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ lên đầu rắn.

Cự Mãng bò về phía trước, những nơi trên đường đi qua hoa cỏ đều bị giẫm nát.

“Xèo xèo chi ——”

Đi ngang qua một rừng cây rậm rạp thì đột nhiên từ trong rừng vẳng đến tiếng kêu thống khổ non nớt.

Đôi lông mày tinh tế của Lãnh Loan Loan nhíu lại, là vật gì?

“Đi, đi xem một chút.” Vỗ vỗ Tiểu Hoàng, Cự Mãng nâng Lãnh Loan Loan hướng khu rừng bò tới.

Trong rừng, một con chồn cái màu tía đang bị bốn con chồn vàng vây quanh bốn phía. Đôi mắt đen bóng có thần nhìn chăm chăm bọn chúng, ánh mắt sắc bén. Năm ngón chân sắc nhọn nhanh chóng quặp lại, xoài người trên mặt đất, cái đuôi xõa tung vênh lên, cả người căng cứng, giống như chiến sĩ tùy thời ứng chiến.

“Thủy Dao, ngươi trốn không thoát đâu, nhanh giờ tay chịu trói, theo chúng ta trở về.” Trong đó một con chồn vàng ngẩng cao khuôn mặt tiểu nhân, cao ngạo nói với chồn tía.

“Ta sẽ không trở về.” Ánh mắt chồn tía lạnh nhạt, tuyệt không sợ bốn con chồn vàng. Muốn nàng gả cho con chồn vừa già vừa xấu lại vừa đen kia hả, nằm mơ đi.

“Hừ, lớn mật.” Một con chồn vàng khác oán hận trừng mắt nhìn chồn tía, “Chồn đại nhân nhìn trúng ngươi, là may mắn của ngươi. Xứ nha đầu, ngươi đừng không biết tốt xấu.”

“May mắn?” Chồn tía khinh thường nhìn con chồn vàng vừa nói, “Ta đem may mắn này tặng cho ngươi.”

“Người——” chồn vàng bị chồn tía làm cho tức giận khiến ánh mắt lóe lên tia ác độc.

“Các huynh đệ không cần nhiều lời vô nghĩa với xú nha đầu này, bắt nàng trở về. Chồn đen đại nhân có trọng thưởng.”

Vừa nghe lời nói của con chồn vàng, ba con khác không khỏi dao động.

Bốn con nhìn nhau, cùng chung suy nghĩ. Chỉ thấy chợt cúi xuống, bốn con chồn vàng cùng tấn công về phía chồn tía.

Mặc dù chồn tía cũng hung mãnh nhanh nhẹn, nhưng dù sao cũng là một con chồn cái. Thể lực bắt đầu không bằng chồn đực, sơ sẩy một cái, liền bị con chồn vàng mới vừa rồi cắn một ngụm trả thù.

“Xèo xèo chi——”

Chồn tía mặc dù đau thấu xương, nhưng không cam lòng bị bắt trở về. Đáp trả lại một trào, thừa dịp chồn vàng bị đau, nàng liều mạng chạy ra ngoài khu rừng.

“A, cái vật nhỏ kia là con gì?”

Cự Mãnh nâng Lãnh Loan Loan bỏ về phía cánh rừng, lại gặp một con vật như con chồn sóc, so với nó rất nhỏ nhanh như chớp lao đến, mà phía sau còn có ba thân thể tương tự, nhưng màu sắc thì không giống tiểu tử kia. Đôi lông mày tinh tế nhăn lại, xem ra là náo loạn trong loài, nàng có nên hỗ trợ hay không đây?

Chồn tía chạy phía trước, đột nhiên ngừng đầu nhìn, lại kinh ngạc khi gặp phải một con mãng xà khổng lồ công một tiểu nữ oa trên đầu, vừa quay đầu nhìn lại, chồn vàng đã ở gần phía sau. Tim run lên, bị bắt trở về, sống không bằng chết. Không bằng nàng liều một phen, may ra còn có con đường sống. Thoáng một cái, xuất hiện một thiếu nữ Bạch y tuyệt mỹ, chạy về phía Cự Mãnh.

Lãnh Loan Loan nhìn con chồn tía biến thân, bàn tay nhỏ bé xoa xoa trán. Mọi phản hòng gọi lên chút hứng thú cùng ý cười dạt dào.

“A, chuyện này thật thú vị.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chồn tía làm tiểu tỳ (trung)

“A, chuyện này thật thú vị.”

Bàn tay nhỏ bé của Lãnh Loan Loan vỗ vỗ Tiểu Hoàng, Tiểu Hoàng hiểu ý bỏ về phía trước vài bước, sau đó dừng lại.

Ánh sáng sớm mai phản chiếu từ trong khu rừng, ánh nắng loang lổ in đầy trên mặt đất.

“Này, người có cần hỗ trợ không?”

Lãnh Loan Loan cao cao tại thượng nhìn xuống người thiếu nữ kia, phần môi hé mở. Nàng đối với biến thân của cô gái cảm thấy thực thú vị, nếu như không nhìn lầm, nàng ta chính là một con chồn tía. Trước kia có xem qua sách, chồn hung mãnh dị thường, lực công kích vô cùng lớn. Nếu giữ nàng ta ở bên người, hẳn là sẽ rất thú vị.

Cô gái chồn tía sững sốt, hiển nhiên thật không ngờ Lãnh Loan Loan sẽ chủ động đưa ra hỗ trợ. Ngược mắt nhìn Lãnh Loan Loan, ánh nắng lọt vào đáy mắt nàng, phản ứng rõ ràng như bị mê hoặc.

Lãnh Loan Loan nhíu mày, xem ra con chồn nhỏ này thực đơn thuần. Tất cả tâm tư đều viết ở trên mặt.

“Vì sao?”

Cô gái chồn tía đột nhiên không đầu không đuôi nhảy ra một câu, nhưng Lãnh Loan Loan lại nghe hiểu, nàng ta là đang hỏi nàng tại sao phải đưa ra đề nghị giúp đỡ.

“Ta cao hứng.” Ba chữ ngắn gọn, nàng tiểu nữ Vương bộ đáng bề nghệ khiến chồn tía sững sốt.

“Người mau nghĩ xem có muốn ta cứu hay không nha. Nếu không, không có thời gian đâu.” Lãnh Loan Loan nhìn đám người phía sau chồn tía nói, mấy tên kia đều đuôi tới rồi.

Cô gái chồn tía vừa ngoái đầu nhìn lại, quả nhiên mấy con chồn vàng đã đuôi tới nơi, hơn nữa cũng đã biến thân, là diện mạo dữ tợn của bốn nam tử.

“Xú nha đầu, nguoi đứng lại cho bọn ta.”

Bốn người vừa hô vừa đuổi tới, cũng cực kì sững sốt khi nhìn thấy con Cự Mãng, trách không được xú nha đầu kia không chạy, thì ra là không có đường chạy. Trên mặt hiện ra nụ cười bi ối, bước chân chậm dần, từng bước một đi tới chồn tía:

“Xem hiện tại nguoi trốn đâu?”

Nhìn thấy bốn người từ từ tiếp cận, chồn tía cắn cắn hàm răng. Đôi mắt đen hiện lên vẻ chán ghét, bất luận như thế nào cũng không được bị bọn họ bắt trở về. Vừa ngẩng đầu, tuy rằng không rõ tiểu nữ oa ngồi trên đầu Cự Mãng rốt cục là thần thánh phương nào, nhưng dù thế nào, chẳng lẽ còn có kết cục tệ hơn bị bắt trở về sao?

“Xin nguoi cứu ta.” Ánh mắt khẩn cầu nhìn về phái Lãnh Loan Loan, chẳng biết tại sao nàng có một cảm giác mãnh liệt, tiểu nữ oa này có thể giúp nàng.

Lãnh Loan Loan cau mày, sau đó tựa tiểu phi tiểu, nhìn nàng.

“Cứu nguoi có thể, nhưng ta muốn nguoi làm tỳ nữ của ta.” Xuất môn bên ngoài, không có nha hoàn thông minh cũng rất không tiện.

“Được.” Chồn tía một khắc cũng không do dự, chỉ cần không bị bắt trở về gả cho con chồn già kia là được.

“Lên đây đi.”

Lãnh Loan Loan nói xong, bàn tay nhỏ bé vung lên, thân thể cô gái chậm rãi bay lên, sau đó rơi lên đầu rắn.

“Này, xú nha đầu, nguoi là ai? Nhanh đưa nàng xuống đây!”

Mấy con chồn vàng mắt thấy sắp bắt được chồn tía đến nơi rồi, lại chạy tới một Trần Giao Kim. Thần sắc bỗng nhiên trầm xuống, quát với Lãnh Loan Loan.

“Miệng thực thối.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Chồn tía làm tiểu tỳ (hạ)

Lãnh Loan Loan lạnh lùng liếc mắt nhìn bọn nam tử một cái, lại làm bốn người kim lòng không được mà run rẩy. Rõ ràng trời đang nắng, nhưng bọn họ lại cảm thấy có một cỗ hàn khí từ dưới bàn chân dâng lên.

“Nguoi, nguoi là ai?”

Bốn người nhìn nhau, cảnh giác nhìn Lãnh Loan Loan. Tọa kỵ (con vật cưỡi) của nàng là một con Cự Mãng, chẳng lẽ nàng là xà yêu?

“Là người không vừa mắt các nguoi.”

Lãnh Loan Loan cười nhạt một tiếng, bàn tay nhỏ bé gầy nhẹ một tiếng vang.

‘Chát’ một tiếng, trên mặt bốn nam tử đồng thời bị người ta giáng một bạt tai.

“A ——”

Ôm khuôn mặt sưng đỏ vì bị đánh, bốn người nhìn Lãnh Loan Loan vừa sợ lại vừa hận.

“Các huynh đệ, hôm nay chúng ta nếu không bắt được xú nha đầu này về, kết cục sẽ rất thảm. Không bằng huynh đệ chúng ta bốn người cùng tiểu nha đầu này liều mạng, chẳng lẽ lấy sức lực của bốn người chúng ta lại đánh thua một tiểu nha đầu sao?”

Một gã chồn vàng bức tức nói, tiểu nữ oa này cho dù là xà yêu, xem tuổi nàng như vậy, đạo hạnh cũng sẽ không cao.

“Đại ca nói đúng. Chúng ta cùng nàng liều mạng.” Mấy tên còn lại phụ họa theo.

Bốn người cùng chung suy nghĩ, cùng chung nhận thức. Trong chốc lát, bốn nam nhân lại hóa thành những con chồn vàng chân ngắn cường hãn, như tia chớp bay về phía Lãnh Loan Loan, ánh mắt sắc bén, lóe ra cừu hận cùng lửa giận. Ngũ trảo ở trên không xẹt lên ngân quang lợi hại, giống như độc ngăm châm . . .

“Tiểu thư ——”

Chòn tia nhìn thấy mấy con chòn vàng giống như liễu mạng, nhin không được ở bên cạnh Lãnh Loan Loan hô nhẹ.

“Không cần lo lắng, bất quá chỉ là một đám phế vật.” Lãnh Loan Loan cong môi, giễu cợt nói.

Nghe thấy lời nói của Lãnh Loan Loan, bốn con chòn vàng lòng càng thêm giận dữ. Tay cử động lóe ra ngân quang lợi hại chộp Lãnh Loan Loan, như muốn xé rách nàng.

“Không biết tự lượng sức mình.”

Lãnh Loan Loan khinh thường vung tay lên, ngân quang như loan nguyệt xẹt qua. Một kết giới vô hình chắn trước mặt bốn con chòn vàng, ‘phịch’ một tiếng, bốn con chòn vàng hung mãnh bị bắn trở về, rớt trên mặt đất. Lực đánh cường đại khiến nội tạng chúng đã bị tổn thương, ‘phốc’ một tiếng, máu tươi phun tung tóe từ khoe miệng của bốn con chòn vàng, tựa như mực đỏ được phun lên một bức tranh. Máu tanh văng khắp nơi, xinh đẹp, mỹ lệ.

Ánh mắt cừu hận của bốn con chòn vàng trùng trùng nhìn Lãnh Loan Loan, hận không thể nửa đường xé rách, giết chết tiểu nữ oa này, chết tiệt, rốt cục nàng là ai?

“Như thế nào? Không phục?” Lãnh Loan Loan nhếch môi, trào phúng nhìn chằm chằm bốn con chòn vàng. “Có cần bốn cô nương cho nguoi thêm một cơ hội?” Tiễn các nguoi xuống hoàng tuyền.

“Nguoi ——” Bốn con chòn vàng biết hôm nay muốn bắt chòn tia về là không thể nào, không có kết quả mà còn bị mất mạng. Không bằng lưu lại ngày sau sẽ tìm nàng báo thù, đám chòn vàng chặt vật bỏ dấy, đứng lên, ánh mắt hung ác, nói:

“Nguoi chờ đó, sớm muộn gì chúng ta sẽ tìm nguoi báo thù.”

Lãnh Loan Loan nhếch môi, không để bọn chúng vào trong mắt:

“Tùy thời đến chỉ giáo.” Chỉ cần các nguoi còn có cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Mới vào nhân giới

Tháng ba, chim chóc bay lượn, hoa tỏa hương thơm, chung quanh một mảnh xuân ý dạt dào.

ánh sáng ấm áp rơi trên mặt hồ.

một con thuyền hoa tinh xảo từ từ đi đến, dừng lại ở bên bờ hồ của Nguyệt Diễm hoàng thành.

Bạch y thiếu nữ bước ra từ khoang thuyền, ba ngàn sợi tóc tung bay, dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn. Bấy cơ ngọc cốt, dáng người thướt tha, mẫu quang trong suốt.

Bên bờ hồ du khách đều kinh ngạc nhìn dung nhan của nàng, ở trong lòng phỏng đoán nàng là thiên kim nhà ai, liền thấy cô gái này ngoái đầu về phía thuyền hoa nói:

“Tiểu thư, đã đến bờ.”

Mọi người một phen hoảng hồn, như thế nào cô gái xinh đẹp này lại là nha hoàn. Cũng không biết chủ tử của nàng dung mạo như thế nào? Nha hoàn đã xinh đẹp như vậy, chỉ sợ tiểu thư còn xinh đẹp hơn.

Mọi người đều chờ mong nhìn vào trong thuyền hoa, mong nhìn thấy dung nhan tiểu thư của nàng.

Một lát sau, một bóng dáng quần áo lửa đỏ xuất hiện trước mắt mọi người. Nhưng mà mọi người có chút thất vọng, thậm chí không thể tin được. bởi vì tiểu thư trong miệng cô gái kia là một tiểu nữ oa năm sáu tuổi.

Lắc lắc đầu, đều tự thu hồi lại ánh mắt.

Lãnh Loan Loan sao có thể không biết tâm tư của mọi người, mắt đen thán nhiên liếc người trên bờ một cái, ánh mắt rơi xuống nơi xa lạ. Dương liễu xanh xanh, dòng nước biếc trong. Hình ảnh kiến trúc tao nhã bên bờ phản xạ xuống hồ nước, phong cảnh như tranh vẽ. Phần môi bĩu ra, nói với bạch y thiếu nữ: “Thủy Dao, chúng ta vào thành nhìn một cái đi.”

“Dạ, tiểu thư.” Thủy Dao, cũng chính là chồn tía cúi đầu đáp.

Lãnh Loan Loan đi phía trước, Thủy Dao theo sát bên. Một thấp một cao, một đỏ một trắng, hai bóng dáng thật phần kỳ lạ.

Vào thành, cửa hàng trong thành dựng san sát hai bên đường, ngựa xe như nước. Âm thanh tiểu thương hét giá, dân chúng trả giá. Trong thành phồn hoa, phong cảnh náo nhiệt, tương phản hoàn toàn với phong cảnh tao nhã, thanh u bên hồ.

Sau khi xuyên không, đây là lần đầu tiên Lãnh Loan Loan bước vào chợ ở Nhân giới, có vài phần hoài niệm, cũng có chút tò mò. Trong ấn tượng của nàng, ở hiện đại đều là phòng trọ xa hoa tinh phẩm hoặc là cửa hàng lớn, hình ảnh náo nhiệt trước mặt thật ra thật sự khó gặp được. Quay đầu nhìn Thủy Dao, tuy đôi mắt mỹ lệ kia tựa hồ lạnh nhạt, nhưng nàng không bỏ qua nét tò mò ẩn giấu phía sau. Dọc đường đi, nghe Thủy Dao kể về thân thế của nàng, một số thứ chưa từng có ở chồn giới của chồn tía, nàng cùng mình hiểu kỳ rất giống nhau.

“Thủy Dao, chúng ta đi xem trang sức đi.” Trước kia, lúc ở thời hiện đại, nàng rất thích cất giữ một số trang sức tinh xảo, tuy không đeo, nhưng giữ lại cũng rất tốt.

Lãnh Loan Loan nói với Thủy Dao, dẫn đầu đi về quán trang sức ở phía trước. Một nữ oa năm sáu tuổi, y phục lộng lẫy, bộ dạng phấn điêu ngọc mài, tự nhiên khiến mọi người liếc mắt nhìn.

Thủy Dao nhìn, đành phải đi theo. Hiện tại nàng là nha hoàn của chủ tử, cũng nên đi cùng nàng.

“Lão bản, vòng ngọc này bán thế nào?”

Lãnh Loan Loan vừa đi đến quầy hàng trang sức liền chọn trúng một vòng tay phi thúy màu xanh biếc, nhìn vòng tay này bất luận là từ màu sắc gì, kỳ thật bề ngoài vẫn không được xem là tốt. Nhưng lại lọt vào mắt Lãnh Loan Loan, nàng chính là thích.

Điểm tiểu nhị đang cúi đầu sửa sang hàng hóa, vừa nghe thấy âm thanh hỏi giá liền cao hứng, ánh mắt híp lại, vội vàng ngẩng đầu cười nói, “Khách quan, là vòng tay nào ạ?”

Nhưng khi hắn nhìn thấy người hỏi là một tiểu nữ oa thì nháy mắt mặt sa sầm xuống.

“Đi, đi, đứa nhỏ này ở đâu ra? Tiểu hài tử mua trang sức làm gì, đi chơi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Mắt chó không biết nhìn người

“Đi, đi, đứa nhỏ này ở đâu vậy? Tiểu hài tử mua trang sức làm gì, qua chỗ khác chơi đi.”

Chủ quán trang sức nghĩ Lãnh Loan Loan là thiên kim nhà ai ham chơi chuồn ra khỏi phủ, trên người tất không có bạc. Không khỏi có vẻ mặt không kiên nhẫn, hướng tới nàng khoát tay.

Lãnh Loan Loan nhìn vẻ mặt của hắn, lúc này liền nổi giận. Nàng ở hiện đại ghét nhất là loại người mắt chó không biết nhìn người này, có một lần nàng lười mặc đẹp, liền tùy ý mặc một bộ quần áo chạy tới một cửa hàng Hàn Quốc để mua quần áo. Kết quả nhân viên của cửa hàng dùng ánh mắt khinh thường nhìn nàng, sau đó không để ý tới. Thái độ kia rõ ràng chính là khinh thường Lãnh Loan Loan, cho rằng nàng mua không nổi quần áo.

Lãnh Loan Loan liền cảm thấy tức giận, mua liền một hơi năm mươi bộ. lúc tính tiền nhân viên kia há miệng kinh ngạc thật to đối với nàng. Lãnh Loan Loan nhìn bộ dáng của nhân viên cửa hàng, trong lòng liền cảm thấy thoải mái. Sau khi đi về liền yêu cầu cho nhân viên đó nghỉ việc.

Hiện tại nghe khẩu khí của lão bản, gọi lên sự tức giận của nàng. Hừ, dám xem thường nàng, ta cho ngươi đẹp mặt.

“Thủy Dao.” Nhẹ nhàng gọi một tiếng

“Tiểu thư.” Thủy Dao đi đến phía sau nàng, tuy rằng Lãnh Loan Loan biểu tình không có đổi. Nhưng nàng lại cảm giác được chủ tử đang sinh khí, hơn nữa là thấp phần sinh khí. Mâu quang quét về phía vẻ mặt không kiên nhẫn của lão bản, nàng đã hiểu được nguyên nhân.

“Lấy bạc, bốn tiểu thư muốn mua toàn bộ những thứ kia.” Nghĩ nàng không có bạc, hừ, bản công chúa dùng bạc đè chết ngươi.

“Dạ” Thủy Dao đáp, tay áo giương lên, một bao bạc lớn ném lên bàn, những nén vàng chói lọi, cộng thêm ánh mặt trời trên không càng thêm chói mắt.

“Thủy Dao, đem tất cả trang sức đóng gói.” Lãnh Loan Loan đắc ý hếch môi, hừ hừ, ngươi là mắt chó nhìn người thấp. Thậm chí ngay cả bọn ta cũng dám không kiên nhẫn khiến trách, tất không muốn sống nữa.

“Đạ, tiểu thư.” Tuy rằng Thủy Dao không biết tiểu thư muốn mua một đồng trang sức này là có dụng ý gì, nhưng nếu nàng phân phó, mình liền nghe theo. Đáp xong, liền muốn động thủ đem trang sức trên quán đóng gói mang đi.

“Chờ đã, chờ đã ——” Thấy Thủy Dao động thủ thu thập trang sức, lão bản cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại, vội vàng hô. “Tiểu thư, người thật sự muốn mua toàn bộ trang sức?” Lão bản cũng không phải lương tâm gì mà không bán hàng thứ phẩm cho Lãnh Loan Loan. Hắn thấy các nàng ra tay nhanh gọn như thế, hẳn là tiểu thư con nhà giàu. Nếu tiểu thư này mang trang sức về phủ, người ta phát hiện ra chỉ sợ hắn không xong a.

“Vô nghĩa.” Lãnh Loan Loan ngẩng đầu, lạnh lùng trừng mắt liếc lão bản. “Bỏn tiểu thư cho bạc, chẳng lẽ người còn không bán sao?”

“Bán, bán.” Lão bản sợ Lãnh Loan Loan đổi ý, vội vàng trả lời. Trong lòng thầm nghĩ, đây là chính người muốn mua, nếu xảy ra vấn đề, không trách được hắn.

“Tốt, bỏn tiểu thư liền mua toàn bộ. Nhưng là ——”

Lão bản nghe được nửa câu đầu của Lãnh Loan Loan như mở cờ trong bụng, hiện tại vừa nghe nàng nói còn có câu sau, lòng đáng thót một cái, có dự cảm bất hảo.

“Người sau này không được bán trang sức tại đây nữa.” Lãnh Loan Loan cong môi, khóe miệng nở nụ cười lãnh lệ không giống một hài đồng.

“Cái gì?!”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tú bà đáng đánh đòn

“Cái gì?!”

Chủ quán hoài nghi những gì mình nghe thấy.

“Người lỗ tai bị điếc sao?” Lãnh Loan Loan cong khóe môi, hé ra nụ cười tà tứ. ánh mắt lãnh khốc, nhìn chủ quán, gần từng chữ.

“nếu người sau này dám bán trang sức nữa, bỏn tiểu thư nhìn người một lần sẽ đánh một lần.”

“Người, người không phân rõ phải trái.” Chủ quán nhìn Lãnh Loan Loan tức giận đến mức không nói được gì.

“Phân rõ phải trái?” Lãnh Loan Loan cười nhạo, nàng chính là đạo lý.

“Ôi, tiểu thư nhà ai vậy? Bộ dạng thật sự là phấn nộn, giống như búp bê. Đáng tiếc a, nhỏ tuổi mà hung hăng như vậy, trưởng thành không biết ra sao.”

ở trong lúc Lãnh Loan Loan cùng chủ quán giằng co, một người mặc váy đỏ thẫm, là một trung niên nữ tử đi tới, diện mạo của nàng cũng không tồi. chính là trên mặt bôi thật nhiều son phấn. một đôi mắt khôn khéo đánh giá Lãnh Loan Loan, cũng không bỏ qua Thủy Dao xinh đẹp bên cạnh. Ánh mắt kia như tú bà đang chọn hàng hóa, làm cho người ta nhìn không được chán ghét phải nhắm mi nhủu này.

“Người là ai?”

Đôi lông mày nhỏ nho của Lãnh Loan Loan nhăn lại, mắt lạnh lùng đánh giá nữ nhân lòe loẹt này. Xem ánh mắt bà ta thật dâm loạn, bàn tay nhỏ nhỏ xoắn lại, Lãnh Loan Loan chịu đựng mắt chó của bà ta.

“Ta à, người ta thường gọi ta là mụ mụ.” Mặt đầy màu sắc vùng khấn tay, khẽ che môi hướng tới Lãnh Loan Loan cười nói. “Xem vị tiểu thư này thật lạ mặt, hẳn là từ bên ngoài đến đây.” Nhìn một cái, chắc, tiểu thư này bộ dáng xinh đẹp, thanh tú, sau khi lớn lên hẳn là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành. Ánh mắt Thường mụ mụ đánh giá Lãnh Loan Loan, lòng nổi lên tính toán. Xem trang phục hai người không tầm thường, hẳn là thiên kim nhà giàu. Nhưng chỉ cần nàng, Thường mụ mụ chọn trúng, thì không có ai chạy thoát khỏi lòng bàn tay. Trong ánh mắt khôn khéo lóe lên lệ quang, nếu đem hai nàng này về thanh lâu, nhất định sẽ kiếm được một khoản lớn.

Thì ra là tú bà thanh lâu.

Lãnh Loan Loan chán ghét liếc bà ta một cái, khó trách vừa nhìn đã chán ghét. Khuôn mặt trắng nõn lộ vẻ chán ghét không chút che giấu, lời nói cũng không chút lưu tình.

“Thì ra là tú bà, khó trách chương mắt như vậy. Cút ngay.”

“Ngươi——” Tú bà biến sắc, Thường mụ mụ nàng tuy là thanh lâu tú bà, nhưng ở đây cũng coi như là một nhân vật. Ngay cả không ít quan lại quyền quý đều nể nàng vài phần, lại không đoán được hiện tại trước mặt mọi người bị một đứa bé vô lễ khiến trách như thế, sao có thể không tức giận đây?

“Cái bản mặt hoa hòe của ngươi cắt ngay.” Lãnh Loan Loan vừa rồi không có kiên nhẫn nói, giọng điệu rất thấp.

Thủy Dao biết hiện tại chủ tử đang tức giận, không khỏi có chút đồng tình với tú bà này.

“Chuyện gì xảy ra?”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Lần đầu gặp mặt [thượng]

“Đã xảy ra sự tình gì?”

Một giọng nói chói tai truyền đến, Lãnh Loan Loan nhin không được che lỗ tai lại.

Nâng mắt nhìn lên, chỉ thấy hai gã nam tử đi đến. người nói chuyện là một nam tử gầy yếu, bộ dạng mi thanh mục tú, giống một nữ tử; người bên cạnh áo bào trắng như tuyết, viền áo được thêu chỉ vàng. Thân hình cao ngất; Ba ngàn sợi tóc đen như thác nước, dùng trâm ngọc búi lên. Mặt như ngọc, tuấn mỹ, tôn quý bất phàm. Một đôi tử mâu tử mâu nhìn bọn họ tựa hồ như đang tìm tòi nghiên cứu?

Tú bà kia là người cao quý vừa nhìn liền biết nam tử này là người cao quý. Lập tức xoay người làm bộ gục ở bên chân hần, khóc lóc kể lể:

“Vị này gia, ngài phải vì ta làm chủ. Lão thân gặp vị tiểu cô nương này cùng lão bản bán trang sức phát sinh tranh chấp, muốn tiến lại khuyên can. Không ngờ cô nương này không cảm kích lại còn dùng ngôn ngữ vũ nhục ta.....”

Nghe xong lời nói của tú bà Lãnh Loan Loan về mặt vẫn không thay đổi. nhưng nam tử áo trắng kia về mặt nhất thời sùng sốt. là một tiểu nữ oa sao lại có vẻ mặt như thế này?

“Vị tiểu cô nương này, lời nói của vị đại thẩm này là sự thật sao?” Mối mông cong lên, Bạch y nam tử hướng tới Lãnh Loan Loan chứng thực. Giọng nói như nước chảy, trong trẻo nhưng lạnh lùng động lòng người.

Lãnh Loan Loan có chút ngoài ý muốn ngược nhìn Bạch y nam tử, không nghĩ tới hần lại muốn chứng thực với mình, cũng không phải là người hồ đồ.

“Nếu ta nói không phải?” Lãnh Loan Loan cong môi cười, “Chuyện này có quan hệ với ngươi sao? Ngươi là quan phủ?” Đối với nàng mà nói, việc không liên quan đến mình, lại xen vào, là rảnh rồi, chuyện không liên quan tới mình tuyệt không nên quản.

Bạch y nam tử nhíu mày kiểm, xem ra vị tiểu cô nương này thật sự rất không khách khí.

“Làm càn, dám vô lễ với thiếu gia như vậy.” Thanh sam nam tử phía sau Bạch y nam tử nghe được lời nói của Lãnh Loan Loan, nhin không được hướng tới nàng khiển trách.

Lãnh Loan Loan giống như ngoáy ngoáy lỗ tai, giọng nói của người này thật đúng là tra tấn lỗ tai. Nhìn hần đánh giá, xem hần nhếch miệng lên, trong đầu hiểu rõ. Đột nhiên thốt ra một câu:

“Ngươi là thái giám đi. Bỏ tiểu thư khuyên ngươi không cần dùng giọng nói độc hại tra tấn lỗ tai người khác.” Thái giám chết bầm.

“Ngươi——” Thanh sam nam tử có chút hoảng sợ nhìn Lãnh Loan Loan, biểu tình không thể ngờ như vậy xác nhận lời nói của Lãnh Loan Loan.

Ánh mắt những người khác đều dừng trên người hần.

“Ngươi, ngươi cái gì ngươi? Cút sang một bên.” Lãnh Loan Loan không khách khí khoát tay với hần, càng không nhìn về mặt bí hiểm của Bạch y nam tử. Lách người đi đến trước tú bà đang quỳ gối trên mặt đất, gần từng chữ:

“Thối tú bà, đừng tưởng rằng bỏ tiểu thư không biết ngươi tâm địa gian xảo.

Muốn lừa ta cùng Thủy Dao đến thanh lâu. Nói cho ngươi biết, nằm mơ đi.”

“Ngươi——”

“Ngươi không nên dây vào ta, nguyên bản ta không định so đo với ngươi. Nhưng bây giờ chẳng những ta muốn hái được biển hiệu thanh lâu của ngươi, ta còn muốn khiến ngươi bị lừa, hoặc thả tự do cho các cô nương của ngươi.”

Lời nói của Lãnh Loan Loan làm cho khuôn mặt tú bà trắng bệch, mặt hé ra bằng pha màu buồn cười.

Bạch y nam tử nghe thấy lời nói của Lãnh Loan Loan, lại nhìn sắc mặt tú bà, tự nhiên mình bạch sự tình đúng sai.

Xem ra, tiểu nữ oa này thật không đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Lần đầu gặp mặt [hạ]

“Tiểu cô nương --”

Lãnh Loan Loan cùng Thủy Dao đi ở phía trước, nghe phía sau có người gọi, ngừng lại cước bộ.

“chuyện gì?”

Lãnh Loan Loan quay đầu, nhìn nam tử áo bào trắng mang theo thanh sam nam tử đi đến. Mới vừa rồi biết được thanh sam nam tử là thái giám, như vậy vị nam tử áo trắng này nhất định là người trong cung. Sẽ không biết hắn là hoàng tử hay là hoàng đế trẻ tuổi? Bất quá tính hắn rất thối thời, không có ngăn trở nàng chính tú bà, nếu không, hừ hừ, quân hắn là hoàng đế, hay là hoàng tử, đều cho hắn đẹp mặt.

“Tại hạ Dạ Thần, chẳng biết có được cùng tiểu cô nương kết giao bằng hữu?”

Nam tử áo bào trắng chấp tay nói, đôi đồng tử màu tím ánh lên hào quang, câu hồn người.

Lãnh Loan Loan nhìn hắn, nam tử này thật kỳ quái. Mình chỉ là một nữ oa sáu tuổi, hắn lại muốn cùng mình kết giao bằng hữu. Bọn họ hiện tại, một người từ trên cao nhìn xuống, một người lại ngẩng đầu lên nhìn, rất là kỳ quái, người đi đường đang quay lại nhìn bọn họ.

“Người xác định muốn kết giao bằng hữu với ta?”

Lãnh Loan Loan môi anh đào mỉm cười một cái, nàng lại tươi cười kỳ lạ như vậy. Ách, tựa hồ là trong lòng đang tính toán gì đó.

Dạ Thần từ mâu chột lóe, nữ oa này thật sự là không đơn giản. Còn tuổi nhỏ mà lại thông minh như vậy, làm cho hắn không khỏi đối nàng phát ra hảo cảm.

“đúng vậy, tại hạ không nói giỡn.”

Thanh sam nam tử nháy mắt, đứng ở một bên nhìn thái tử. Trong lòng nghi hoặc, hôm nay nhưng thật ra rất kỳ quái, thái tử luôn luôn ngạo nghễ nay lại chủ động đi nói chuyện với một tiểu nữ oa? Mà cô nương này lại kỳ quái hơn, rõ ràng là một oa nhi, lại có khí thế hơn người. nàng thật không giống một tiểu hải tử.

Lãnh Loan Loan nhìn hắn, nhìn thật sâu vào đôi con ngươi của hắn. Dung mạo nhất đẳng, khí chất nhất đẳng, ở trong đám người này tuyệt đối là hạc trong bầy gà, cùng hắn kết giao cũng không sao. Nhưng nam tử này lại muốn kết giao bằng hữu không biết hắn có bị luyện đồng chỉ phích không?

Trùng mắt nhìn, ở hiện đại có rất nhiều nam nhân như vậy. Nhớ tới loại chuyện này nàng liền nhịn không được rung mình.

“Này, ngươi vì cái gì muốn kết giao bằng hữu với ta?”

Dạ Thần mỉm môi. Tuy thực bất khả tư nghị, nhưng hắn không thể thừa nhận hắn đối với nữ oa này phi thường hứng thú. Hắn rất ngạc nhiên đến tột cùng là trong hoàn cảnh như thế nào lại có đứa bé như vậy?

“Ta đối với ngươi rất ngạc nhiên.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Mời

Dạ Thần nhìn Lãnh Loan Loan, đôi đồng tử màu tím trong suốt như hồ nước, tuyệt không che dấu cảm giác của hắn.

Nam nhân này thật sự là một yêu nghiệt.

Lãnh Loan Loan ở trong lòng thâm nghĩ, dung mạo tuấn mỹ kinh tâm động phách, lại ngẫu nhiên toát ra hơi thở trong suốt như nước, mâu thuẫn đến kỳ lạ. Nếu đem nam nhân này đến hiện đại chỉ sợ có nhiều nữ nhân chết vì hắn.....

Trừ bỏ dung mạo, hắn không chút nào che dấu thái độ cũng làm nàng có chút thương thức. Nàng có thể cảm giác nam nhân này địa vị phi phàm, nhưng lại khác với những người quyền cao trọng ngạnh, ngạo mạn, cùng với làm người ta đoán không ra tâm, quả nhiên là đặc biệt.

“Ngươi thực thẳng thắn.” Khẽ nhếch môi, thần nhiên tươi cười. Thái độ của Lãnh Loan Loan thực sáng tỏ.

“Ta thích.” Tay nhỏ nhỏ vươn tới hướng Dạ Thần, làm cho người ta khó hiểu.

“kết giao bằng hữu đi. Ta gọi là Lãnh Loan Loan, ngươi có thể gọi ta là Cửu nhi.”

Dạ Thần cùng Bồ Đinh đều nhìn nàng vươn cánh tay trắng nõn phấn nộn, mập mạp, trong mắt hiện lên mê hoặc. Làm cái gì vậy?

Lãnh Loan Loan nhìn hai người vẻ mặt mê hoặc, giật mình hoàn hồn, ai, cô đại không loại lễ tiết bắt tay này. Thu hồi tay, hướng hai người giải thích: “Bắt tay, là một lễ tiết kết giao bằng hữu ở nơi chúng ta.”

“Nga.” Dạ Thần cùng Bồ Đinh hiểu rõ gật đầu, lại đối với Lãnh Loan Loan thêm hiếu kì.

“Tại hạ Dạ Thần, tiểu cô nương có thể gọi ta Dạ đại ca.” Dạ Thần cũng cười yếu ớt hướng Lãnh Loan Loan tự giới thiệu, môi khẽ nhếch, khoe mắt mỉm cười, làm khuôn mặt tuấn mỹ càng thêm chói lóa, làm cho người đi đường tròn mắt há mồm. Nguyên lai nam nhân cũng có thể có bộ dáng xinh đẹp như vậy.

Bồ Đinh nghe được thái tử gia cư nhiên nói cho tiểu cô nương này tục danh, cả kinh quên phản ứng. Hôm nay thật sự rất kỳ quái, thái độ của thái tử sao có thể thay đổi như vậy!

Lãnh Loan Loan gật đầu, nàng cũng không thói quen kêu Dạ Thần. Nhiều phiền toái, trực tiếp gọi tên luôn.

“Ta liền gọi ngươi Thần đi, ngươi gọi ta Cửu nhi được rồi.”

Dạ Thần mỉm cười gật đầu.

“Cửu nhi, nhìn ngươi chắc là từ bên ngoài đến? Là tới thăm người thân hay là đi du ngoạn?” Dạ Thần nhìn Lãnh Loan Loan cùng Thủy Dao, không khỏi có chút tò mò. Hai tiểu cô nương đi ra bên ngoài tránh không được có chút phiền toái. Chẳng lẽ người nhà của hai nàng sẽ không lo lắng sao? Nhìn bộ dạng hai người liền biết không phải xuất thân tầm thường?

“đi du ngoạn, ở nhà rất chán.” Lãnh Loan Loan vuốt tóc, không chút để ý đáp.

Thủy Dao lắc đầu, tuy rằng đi theo chủ tử chỉ được ít ngày, nhưng cũng hiểu được chủ tử thật tùy ý.

“Nga?” Dạ Thần nhãn tình sáng lên, nhìn thiên hạ nhỏ trước mặt.

“Nếu là du ngoạn, nghĩ đến các ngươi còn không có chỗ ở. Nếu không chê, không bằng đến nhà của ta. Ta sẽ mang các ngươi đi dạo. Nguyệt Diễm quốc chúng ta có rất nhiều nơi đẹp.....”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Tiến cung

Dạ Thần vừa nói xong, Bồ Đinh sợ hãi kêu lên:

“Chủ tử --”

Trời ạ, hắn yếu tim lắm rồi. Hôm nay đến tột cùng là chuyện gì xảy ra. Chủ tử của hắn bị làm sao? Cư nhiên mở miệng mời một tiểu nữ oa đến nhà, địa phương kia tùy tiện có thể vào sao?

Lãnh Loan Loan liếc mắt đem vẻ mặt của hai người để vào trong mắt. Bồ Đinh khẩn trương càng làm cho nàng xác định Dạ Thần thân phận bất phàm, vì vậy nàng sẽ đáp ứng hắn, không biết chừng sẽ tìm được lạc thú.

“Hào.” Lãnh Loan Loan gật đầu, Thủy Dao từ chối cho ý kiến. Dù sao chủ tử đi nơi nào, nàng liền đi theo.

“Thật tốt quá. Chúng ta hiện tại đi trước.”

Dạ Thần nghe được lời của Lãnh Loan Loan thật cao hứng, tuy rằng hắn cũng biết hôm nay chính mình thực khác thường. Nhưng trước mặt tiểu oa nhi mặt đỏ như hỏa diễm này, lại nhịn không được muốn tới gần.

“Chủ tử --”

Bố Đình về mặt đau khổ nhìn Dạ Thần.

Dạ Thần lạnh lùng liếc mắt, Bố Đình rung mình một cái, lập tức nuốt xuống lời muốn nói, quên đi, dù sao hắn cũng chỉ là nô tài, chuyện chủ tử quyết định hắn không thể xen vào.

Lãnh Loan Loan nhú nhú mi, liếc mắt Bố Đình, tựa tiểu phi tiểu đối với Dạ Thần nói:

“hình như vị công tử này không chào đón ta.” Lãnh Loan Loan cảm thấy rất thú vị. vị tiểu thái giám này tất cả cảm xúc đều bộc lộ hết trên mặt, đơn thuần như tờ giấy trắng.

“A --” Bố Đình ngẩng đầu lên, mở to hai mắt nhìn. Hắn không dự đoán được tiểu nữ oa này cư nhiên chú ý tới mình, nhìn chủ tử liếc mình sợ tới mức run rẩy cả người.

“Không có, không có, nô tài tuyệt đối không hề có ý tứ không hoan nghênh tiểu thư.” Hơn nữa, hắn là một hạ nhân, cũng không tới phiên hắn làm chủ.

“Vậy được rồi.” Dạ Thần gật đầu, hướng tới Bố Đình phân phó nói. “Bố Đình, đi tìm xe ngựa đến.”

“Là, chủ tử.”

Xoay người đi, tuy trong lòng thấy Lãnh Loan Loan tiến cung là không hợp quy củ, nhưng đây là ý của chủ tử hắn nhất định sẽ làm

Một lát sau, Bố Đình dẫn một xa phu cùng xe ngựa tới.

“Cửu nhi, mời.” Dạ Thần hướng Lãnh Loan Loan làm tư thế mời.

Lãnh Loan Loan gật đầu, cùng Thủy Dao bước lên xe ngựa, sau đó cùng Dạ Thần ngồi xuống.

Bố Đình nhảy đến bên người xa phu, lắc lắc đầu:

“Đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Người ôm ta đi

Ánh nắng tươi sáng, chiếu khắp mọi nơi.

“Đứng lại!”

Thị vệ bên ngoài thấy một chiếc xe ngựa lạ hướng cung điện chạy tới, nổi giận quát.

Xa phu hoảng sợ, hắn cũng không biết công tử này muốn tới hoàng cung. Hiện tại nghe được thị vệ khiển trách, nhất thời không biết làm sao.

“Lớn mật.” Bố Đình vung tay cho xe ngựa dừng lại, hắn nhảy xuống xe đến trước mặt thị vệ. khuôn mặt lộ ra sự uy nghi.

“Nguyên lai là Bố công công a, thuộc hạ đáng chết.”

Thị vệ nhìn thấy người tới đúng là người hầu bên người thái tử, hoảng sợ. nhanh chóng thu ngân thương, hướng tới Bố Đình quỳ xuống.

“Hừ, đứng lên đi.”

Bố Đình lạnh lùng hừ, mặc dù mặt không hờn giận, nhưng trong lòng cũng hiểu được đây là thị vệ làm hết phận sự.

“Làm sao vậy?”

Dạ Thần vén rèm xe lên, đi ra dò xét. Đôi đồng tử màu tím dưới ánh mặt trời sáng như ngọc, tựa như thủy tinh trong suốt.

“Hồi thái tử điện hạ, là thị vệ không biết điện hạ hồi cung, cho nên cản xe ngựa lại.” Bó Đinh ngoái đầu nhìn lại đáp.

“Thỉnh thái tử điện hạ thứ tội.” Thị vệ nhìn thấy thái tử xuống xe ngựa, đầu cúi càng thấp.

Dạ Thần mím môi, khẽ giơ tay lên.

“Đứng lên đi.”

“Tạ điện hạ.” Bọn thị vệ đứng lên, vẫn như cũ cúi đầu, thật cẩn thận, chỉ sợ mạo phạm tới thái tử.

Lãnh Loan Loan ở trong xe nghe được rõ ràng, không nghĩ tới hán quả nhiên là thân phận tôn quý như vậy. Cur nhiên là thái tử, nàng còn tưởng rằng hán chính là hoàng tử, Vương gia. Mím cười, nàng lần này tiến cung khẳng định có không ít lạc thú.

Thủy Dao khép hờ đôi mắt, trên mặt biểu tình lạnh lùng, nàng đối với nhân gian gì đó không có hứng thú, nếu không phải bắt đắc dĩ, nàng cũng sẽ không đi tới. Hiện tại nhiệm vụ của nàng chính là bảo vệ chủ tử, hết thấy đều lấy chủ tử làm trung tâm.

“Cửu nhi, đến.”

Trở lại nhìn Lãnh Loan Loan trong xe khuôn mặt bình tĩnh, Dạ Thần ở trong lòng càng thêm tán thưởng. Không nghĩ tới một tiểu nữ oa mới tới hoàng cung cư nhiên tuyệt không kinh hoàng, thậm chí nàng đối với thân phận thái tử của mình cũng không ngạc nhiên. Chẳng lẽ nàng đã sớm đoán được sao? Đôi mắt đánh giá nàng, cặp mắt to tròn ngập nước, nhưng hán lại không nhìn thấu nàng, trên người nữ oa này giấu rất nhiều thần bí.....

Lãnh Loan Loan đuổi người, cổ đại thật lạc hậu. Xe ngựa ngồi thật sự là không thoải mái, toàn thân đều đau. Nếu không phải không tiện sử dụng pháp thuật, nàng thật muốn gọi ra Tiểu Hoàng, cho nó chở, thoải mái hơn nhiều.

Đi đến trước xe ngựa, liếc mắt một nhìn hoàng cung uy nghi. Cửa sơn màu vàng, thị vệ mặc áo giáp cầm ngân thương, uy phong凛冽, quả nhiên không hổ là hoàng cung. Bất quá hoàng cung to như vậy bọn họ lại phải đi bộ vào? Mắt to vòng vo chuyển, cuối cùng rơi xuống trên người Dạ Thần, đôi môi màu hồng nhạt hiện lên nụ cười tính kế, làm cho Dạ Thần không tự chủ được rung mình.

“Dạ đại ca --” Tiểu bát điểm mắt to long lanh, giống sao rơi, ánh sáng ngọc mê người.

“Ấn.” Dạ Thần bị cặp mắt kia mê hoặc.

“Ngươi ôm ta đi

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

“Ngươi ôm ta đi đi.”

Lãnh Loan Loan nói lời này làm cho Thủy Dao đứng ở sau lưng rất ngạc nhiên.

Dạ Thần sững sốt, hiển nhiên không có dự đoán được Lãnh Loan Loan sẽ có yêu cầu như vậy. Hơn nữa cũng chưa từng có người dám đối với hán yêu cầu như vậy, ôm nàng sao? Anh mắt màu tím nhìn tiểu nữ oa đang nhìn chính mình, rõ ràng là một tiểu oa nhi phẩn điều mài ngọc, nhưng ánh mắt kia lại làm cho người ta cảm thấy sự cao cao tại thượng trong đó, bề ngoài như một tiểu nữ vương làm cho người ta phải tuân theo.

“Hảo.”

Dạ Thần đáp một tiếng, vươn tay ra ôm lấy nàng. Y bào màu trắng theo gió lay động, đôi đồng tử màu tím nhìn Lãnh Loan Loan, khóe miệng mím cười, giống như một ca ca âu yếm nhìn muội muội.

“Thái tử --” Bó Đinh chấn động, thị vệ trước mặt bọn họ thập phần ngạc nhiên.

Lãnh Loan Loan cười, đây không phải là cười lạnh, mà là ý cười thật sự. Nàng thích đôi đồng tử âm áp của nam nhân này, có lẽ hán là một người lạnh lùng, nhưng đối chính mình cũng là hoàn toàn ôn nhu, giống một trận xuân phong thổi vào nội tâm.

“Tiếp được.” Nàng xấu xa cười nói, thân mình nho nhỏ hướng về phía Dạ Thần nhào tới.

Dạ Thần tiếp được nàng, thân thể mềm mại rơi vào trong lòng, tựa như đang ôm một con búp bê vải ấm áp.

Lãnh Loan Loan tự động ở trong lòng hắn tìm vị trí thoải mái, hướng tới phía Thủy Dao huy huy tay nhỏ bé:

“Thủy Dao, đi thôi.”

Thủy Dao gật đầu, đi theo phía sau hai người.

Ba người cứ như vậy dưới sự kinh ngạc của mọi người đi vào hoàng cung, ánh dương nhỏ vụn rơi phía sau họ.

“Bố Đỉnh, tiểu thư kia là ở nơi nào đến?”

Nhìn Dạ Thần ôm Lãnh Loan Loan đi xa, thị vệ lấy lại tinh thần hướng Bố Đỉnh tìm hiểu. Trời ạ, rất thần kỳ, thái tử lạnh lùng của bọn họ tự nhiên lại đi ôm một tiểu nữ oa, hơn nữa còn cười thân thiết như vậy. Bọn họ nhìn không được ngẩng đầu nhìn trời.

“Ta như thế nào biết được.”

Bố Đỉnh tức giận nói, rối loạn, rối loạn, từ khi gặp được tiểu nữ oa kia thái tử liền thay đổi. Lắc lắc đầu, hắn quay sang đưa tiền cho phu xe. Sau đó mới hướng tới đám người Dạ Thần đuổi theo.

Xa phu tay cầm ngân lượng, ngo ngác nhìn những người không thấy bóng dáng. Sau một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, lại kích động vạn phần.

Trời ạ, hắn cư nhiên được gặp thái tử tôn quý.

.....

Rường cột chạm trổ, ngói xanh hồng trụ, màu vàng ngói lưu ly, cẩm thạch sáng bóng.

Nguyệt Diễm hoàng cung huy hoàng, nhưng so với cố cung Bắc Kinh là kém hơn.

Lãnh Loan Loan ở trong lòng Dạ Thần, mắt to đánh giá hoàng cung, trong lòng bình luận như thế.

“Cửu nhi, thế nào? Hoàng cung xinh đẹp không?”

Dạ Thần cúi đầu nói với Lãnh Loan Loan, đã thấy nàng hai tròng mắt càng không ngừng chuyển động. Sự thông minh lém lỉnh ấy làm cho hắn không khỏi bật cười.

“rất bình thường.” Lãnh Loan Loan quệt miệng, thân nhiên nói.

Dạ Thần ngạc nhiên một chút, đối với thân thể của nàng càng thêm hiếu kỳ, đến tận cùng nàng từ đâu đến mà hoàng cung huy hoàng như thế này cũng không để trong mắt?

Nàng là tiểu tiên nữ chăng?

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Bách hợp xấu hổ

Khôn Kiền cung

“Ngũ Nhi, gần đây thượng triều đều nói đến việc lập thái tử phi người nên nắm chắc cơ hội.”

Hoàng hậu một thân cảm bào, ung dung cao quý. Chỉ thấy nàng ngồi dựa vào ghế nói với nữ tử đối diện.

Nữ tử trước mặt trẻ tuổi, mặt như trắng rằm, nàng mặc bộ quần áo thuê hoa mẫu đơn cao quý. Chỉ thấy nàng mím môi, cười yếu ớt, tựa như hoa bách hợp, thuần mỹ động lòng người.

“Bác, Ngũ Nhi chỉ hy vọng có thể làm bạn bên người biểu ca, còn có làm thái tử phi hay không, cũng không trọng yếu.”

Ngũ nhi, ngượng ngùng cười, làm cho người ta không thể không thương tiếc.

“Ngươi a, chính là làm cho người ta đau. Chỉ hy vọng hoàng nhi có thể hiểu được tình ý của ngươi.”

Nhìn đến cháu gái xấu hổ bộ dáng nhu tình, hoàng hậu ôn nhu cười, mang theo thâm ý. Con của nànga, luôn luôn lãnh ngạo, ngay cả nàng là mẫu hậu cũng không thân cận được với hã, nếu Ngử Nhi ôn nhu có thể hòa tan hã, cũng thật là việc tốt.

“Bác, ngươi giữu cọt Ngử Nhi.” Kỉ Thanh Ngử hờn dỗi nói, khuôn mặt trở nên đỏ bừng.

“Ha ha, thẹn thùng này.” Hoàng hậu vỗ vỗ tay nàng, càng xem càng vừa lòng.

“Nurong nurong --” Ninh Thúy cung nữ bên người hoàng hậu đi tới.

“Chuyện gì?” Hoàng hậu nhìn nàng, không chút để ý hỏi.

“Bẩm nurong nurong, thái tử điện hạ hồi cung.” Ninh thúy cúi đầu, bình tĩnh đáp.

Hoàng hậu nhăn tình sáng lên, Kỉ Thanh Ngử hai tròng mắt lóe ra vẻ kinh hi.

“Thái tử biểu ca đã trở lại?”

Hoàng hậu nhìn bộ dáng vui mừng của Kỉ Thanh Ngử, nở nụ cười, hướng tới nàng phát phát tay:

“Ngử Nhi không phải muốn gặp biểu ca sao? Còn không đi.”

Kỉ Thanh Ngử xấu hổ nâng mắt nhìn, lại nhanh chóng cúi đầu, hờn dỗi nói:

“Bác --”

“Ha ha, tốt lắm, bác không chọc ngươi nữa, mau đi đi.”

“Vâng, Ngử Nhi đi trước cáo lui.” Hướng tới hoàng hậu hành lễ, Kỉ Thanh Ngử hướng tới bên ngoài đi đến.

.....

“Thái tử biểu ca.” Thanh âm tinh tế ôn nhu truyền đến.

Nghe được thanh âm, Dạ Thần đang ôm Lãnh Loan Loan lập tức nhú mi. Biểu tình lạnh lùng nàng chưa nhìn thấy bao giờ:

“Ngử Nhi, tiến cung.” Thần nhiên, rõ ràng là gọi vô cùng thân thiết, lại làm cho người ta cảm giác được xa cách.

Lãnh Loan Loan nhú mày, đánh giá nữ tử đi tới. Nàng ước chừng mười sáu, mười bảy tuổi, dung mạo như trăng, làn da nõn nà. Không hơn không kém là một mỹ nhân bại hoại. thấy nàng một đôi mắt nhu tình nhìn Dạ Thần không khó để nhận ra nàng đối với hã có ý.

“Ân.” Kỉ Thanh Ngử gật đầu, sau đó giống như gốc bách hợp mà cúi đầu xuống. Tuy là thái tử chỉ gọi cho có lệ nhưng nàng lại rất vui. Nhưng đôi mắt khi trông thấy Dạ Thần ôm tiểu oa nhi thì sùng sốt. tiểu oa nhi này là ai? Vì sao lại được thái tử ôm, hã không phải luôn tránh xa người khác sao?

“Thái tử biểu ca, tiểu muội muội đáng yêu này là đứa nhỏ nhà ai?”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: oa nhi này là ai?

“Thái tử biểu ca, muội muội đáng yêu này là đứa nhỏ nhà ai?”

Lấy lại tinh thần, Kỉ Thanh Ngử giống như tò mò hỏi. Một đôi thủy mâu vẫn như cũ không có rời Lãnh Loan Loan, oa nhi này bộ dáng phần điều mài ngọc, váy áo lửa đỏ, viền chỉ vàng. Khuôn mặt trắng mịn nõn nà đáng yêu. Nhưng không biết vì sao nàng lại cảm giác được một cỗ tiềm ẩn uy hiếp, trong con mắt của nữ oa kia tựa hồ nhìn thấu nàng, làm cho nàng cảm thấy hoang mang.

Dạ Thần thần nhiên liếc mắt nàng một cái, sau đó cúi đầu nhìn Lãnh Loan Loan, cũng không tự giác được tươi cười:

“là tiểu bằng hữu của ta.”

Lãnh Loan Loan cũng nhìn hần cười lại. Mâu quang nhìn lại bách hợp, đã thấy nàng sùng sột, đáy mắt giống như tia chớp xẹt qua một đạo quang mang. Nữ nhân ở hoàng cung cũng không phải người vô dụng gì.

Kì Thanh Ngữ nhìn Dạ Thần tươi cười, trong lòng căng thẳng. Mâu quang giống như châm roi xuống trên người Lãnh Loan, nữ oa này đến tột cùng là ai? Vì sao có thể được thái tử biểu ca yêu thích? Tay áo gấu nắm chặt, biểu ca chưa bao giờ cười như vậy với nàng?

“A, hảo muội muội đáng yêu.” Ngẩng đầu, Kì Thanh Ngữ một mặt tươi cười, đi lên nhìn Lãnh Loan Loan, “Ta có thể ôm người một cái không?”

Lãnh Loan Loan bữu môi, con người đen kình thường quét về phía Kì Thanh Ngữ, nàng ghét nhất là nữ nhân dối trá, ra vẻ. Cười ôn nhu như vậy không biết trong lòng độc ác như thế nào.

Kì Thanh Ngữ xấu hổ, hiển nhiên không nghĩ tới Lãnh Loan Loan sẽ không cho mình mặt mũi. Nhìn nàng về mặt kình thường, tựa hồ nhìn thấu chính mình. “Dạ đại ca, người sẽ không để cho ta ở đây phơi nắng đi?”

Lãnh Loan Loan không để ý tới Kì Thanh Ngữ, quay người nhìn Dạ Thần nói.

Dạ Thần sùng sột, sau đó nở nụ cười, có chút sùng nịch, ánh mắt như vậy tự nhiên lại làm cho Kì Thanh Ngữ choáng váng, cũng làm cho Lãnh Loan Loan nháy mắt mê hoặc. nam nhân này thật sự tuấn mỹ, khuôn mặt gầy tuấn tú, mi cong, bạc môi kêu gọi. Hơn nữa tính tình của hần lại hợp khẩu vị của mình, nếu muốn chọn lão công, hần cơ hồ có thể được chọn.

“Đi thôi, hồi cung.”

Áo bào trắng tung bay, ôm Lãnh Loan Loan rời đi. Cũng keo kiệt liếc mắt nhìn Kì Thanh Ngữ, ánh mắt trời rơi ở phía sau bọn họ, giống như một tầng kim sa.....

Kì Thanh Ngữ nhìn Dạ Thần lạnh lùng rời đi, gấu gao cắn chặt hàm răng. Khuôn mặt luôn luôn ôn nhu giờ mới hiện ra vẻ độc ác.

Tiểu oa nhi kia, đến tột cùng là ai?

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Đồng cung.

“Tham kiến điện hạ.”

Cung nữ, thái giám đồng cung nhìn thấy thái tử luôn luôn lãnh ngạo cư nhiên ôm một tiểu oa nhi xuất hiện, đều cả thất kinh trợn mắt há hốc mồm, Dạ Thần đảo mắt lạnh nhìn, mọi người mới lấy lại tinh thần, sợ tới mức “đông” một tiếng quỳ rạp xuống đất.

Lãnh Loan Loan đảo cặp mắt trắng dã, một đường đi tới, cơ hồ tất cả mọi người đều xem bọn họ như con khỉ trong vườn bách thú. Ánh mắt tò mò như vậy tuy không mang theo ác ý, nhưng cũng làm cho nàng cảm thấy khó chịu.

“Nhìn cái gì vậy? Chưa thấy qua mỹ nữ bao giờ sao?”

Không chút nghĩ ngợi hướng tới bọn họ quát, lại thành công làm cho bọn họ hóa đá.

Động tác ôm nàng của Dạ Thần cũng ngăn ra, hiển nhiên là cũng không nghĩ đến Lãnh Loan Loan lại nói ra câu như vậy. Mỹ nữ? Nàng bây giờ còn là một tiểu oa nhi đó!

Thủy Dao hai tay ôm ngực, đứng ở phía sau bọn họ, lộ ra khuôn mặt thản nhiên, đối với lời nói của Lãnh Loan Loan giống như không chút phản ứng. Dù sao dọc theo đường đi, nàng cũng đã quen với việc tiểu chủ tử làm ra hành động khiến người khác kinh ngạc.

“Đi thôi, đi tới bàn nhìn một cái.”

Rống lên một tiếng, quả nhiên cảm thấy thoải mái không ít. Lãnh Loan Loan vỗ vỗ Dạ Thần nói. Lại không biết rằng hành động của nàng làm người bên ngoài kinh ngạc chỉ kém không rót cằm xuống. Trời ạ! Tiểu oa nhi này là ai? Chẳng những làm thái tử lãnh ngạo hạ mình ôm nàng, lại còn dùng khẩu khí ra lệnh nói chuyện với thái tử gia, sẽ không phải là tai, mắt bọn họ nhắm lẫn chứ?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cũng không dám tin tưởng những gì mình nhìn thấy, nghe được.

Đi qua chính sảnh, Dạ Thần ôm Lãnh Loan Loan đi về tầm điện của hần.

Sáng sủa sạch sẽ, rèm lụa lay động.

Huân hương lượn lờ theo đỉnh lò phiêu tán ra ngoài, tràn ngập mùi thơm.

Bốn trụ giường lớn tinh xảo lộ ra, giường gác khắc hoa văn hình rồng. Màu vàng ôm lầy màu trắng rèm giường, đầu giường một chiếc gối ngọc, giữa giường là chiếc chấn hoa lệ.

Vừa đi vào, mắt Lãnh Loan Loan liền nhìn đến chiếc giường lớn kia. Thoạt nhìn thật thoải mái, nàng quyết định không ở nơi nào khác, nàng sẽ ngủ ở trên chiếc giường lớn này.

“Thả ta xuống.” Lãnh Loan Loan nói với Dạ Thần.

Dạ Thần nghe vậy, thả nàng xuống, thật nhẹ nhàng, như sợ ném nàng đau.

Vừa được tự do, Lãnh Loan Loan liền phóng tới chiếc giường lớn hoa lệ kia. Dạ Thần nhìn tốc độ như vậy mà sửng sốt, hắn còn tưởng nàng muốn làm cái gì chứ? Thủy Dao bắt đầu kinh hoàng, ngăn ngại mấy ngày ở chung, nàng đã hiểu được chủ tử chẳng những là người tùy tâm sở dục, còn là tiểu nữ oa thích ngủ, tất cả là dựa vào cự mạng trên người ngủ.

Quả thực rất thoải mái.

Lãnh Loan Loan cười không ngừng, toàn bộ thân thể nhỏ bé không ngừng lăn qua lăn lại trên giường lớn, giường mềm mại làm cho nàng cảm giác như trở lại từ cung ấm áp của nũ thân, đôi mắt sáng ngời vì thoải mái mà mị lén, giống như con mèo được ăn no.

Dạ Thần nhìn bộ dáng thoải mái của Lãnh Loan Loan, nhin không được đôi mắt cũng nhiễm ý cười, bộ dáng này của nàng mới giống tiểu hải đồng mấy tuổi.

“Dạ đại ca, ngươi không cần an bài cho ta ở cung điện khác, ta liền ở nơi này, ngủ trên chiếc giường này.” Lãnh Loan Loan đột nhiên xoay người ngồi dậy, hướng Dạ Thần nói.

“Lớn mật!” Dạ Thần còn không có nói chuyện, Bồ Đỉnh vừa trở về gấp liền rống lên: “Đây chính là giường thái tử điện hạ, ai cho ngươi nằm loạn?”

“Bỏ cô nương càng muốn ngủ, ngươi làm được gì?” Nhìn đến bộ dáng Bồ Đỉnh lông mày dựng thẳng, Lãnh Loan Loan nhin không được càng làm hắn sinh khí.

“Làm càn, ngươi ngủ, Thái tử điện hạ chúng ta ngủ chỗ nào?” Bồ Đỉnh trừng mắt nhìn tiểu oa nhi trên giường, chỉ cảm thấy đứa nhỏ này rất không biết trời cao đất rộng. Lại không biết rằng chủ tử mình khuôn mặt tuần tú đã xanh mét trừng mắt nhìn mình.

Lãnh Loan Loan mày khễ nhấc, tựa tiểu phi tiểu.

“Chúng ta cùng nhau ngủ.”

Lời nói thản nhiên, thái độ đương nhiên. Cũng không để ý đối với người khác thật kinh người.

“Ngươi... ngươi...” Bồ Đỉnh giật mình trừng mắt nhìn tiểu oa nhi này, nàng có hay không biết chính mình đang nói cái gì? Cùng thái tử nằm một giường, một nàng còn nói được.

“Tiểu oa nhi, ngươi cho ngươi là ai? Có thể cùng thái tử ngủ tất nhiên là thái tử phi tương lai.” Gần đây trong triều đình đều thúc dục lập thái tử phi, nghĩ đến cũng nhanh.

“Bồ Đỉnh!”

Dạ Thần trừng mắt nhìn Bồ Đỉnh lẩm miệng, con ngươi màu tím xẹt qua một đạo u quang. Tuy rằng hắn cũng bị lời nói của Cửu nhi làm hoảng sợ, nhưng nàng tuổi còn nhỏ, cũng không nghĩ đến cái vấn đề nam nữ gì. Lời nói nói ra không có ẩn ý gì. Về việc lập phi, hắn căn bản không có chút hảo cảm với mấy cái dong chủ tục phẩn kia.

Nghe được chủ tử tức giận, Bồ Đỉnh không cam tâm tình nguyện lui về một bên. Nhưng là, ánh mắt vẫn như cũ giận trừng Lãnh Loan Loan, đối với nữ oa đột nhiên không có hảo cảm.

Lãnh Loan Loan nhìn về mặt Bồ Đỉnh, nhếch môi cười, nở nụ cười có chút tà tử. Tiểu thái giám này thoạt nhìn có vẻ thực chán ghét mình, nhưng thật ra rất thú vị.

Nhưng là nàng lại không chấp nhận người nào không lễ làm càn, chợt ngưng cười, cả người toát ra cỗ khí thế lạnh như băng, làm người ta nhin không được run lên.

“Dạ đại ca, tiểu nô tài này thực không ngoan.”

Nhắc lên khuôn mặt phẩn lộn nhỏ nhắn, đối với Dạ Thần nói. Đôi mắt băng hàn lại nhìn thẳng Bồ Đỉnh, làm cho hắn cảm thấy một cỗ hàn khí theo lòng

bàn chân chui vào đáy lòng.

Khuôn mặt tuần tú của Dạ Thần ngẩn ra, đôi mắt màu tím nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng kia. Tuy rằng nhìn mặt như không thay đổi, nhưng là hẳn biết được Lãnh Loan Loan tức giận.

“Bố Đĩnh, mau xin lỗi Cửu nhi.” Nghiêng người nhìn người hầu bên cạnh chính mình, uy nghiêm thái tử biểu lộ. Xem ra là chính mình rất sùng tiểu thái giám này, làm cho hắn không biết lớn nhỏ.

Bố Đĩnh nghe được lời nói của Dạ Thần liền sùng sốt, mặt trắng thật to. Hắn cảm nhận được thái tử tức giận, nhưng là hắn không cam lòng, rõ ràng là tiểu oa nhi này vô lễ như vậy, làm càn như vậy. Thái tử vì cái gì lại che chở nàng?

“Bố Đĩnh.” Dạ Thần nhìn Bố Đĩnh, đôi mắt tím lại sâu thêm vài phần.

“Cửu nhi tiểu thư, thật xin lỗi.” Bố Đĩnh nhìn chủ tử thực sự nổi giận, không khỏi không cam lòng hướng tới Cửu nhi thở dài nói. Ở trong lòng lại nói thầm, chính mình chưa có nói sai. Có thể cùng thái tử nằm một giường vốn là nữ nhân của thái tử.

Lãnh Loan Loan làm sao có thể không biết Bố Đĩnh là không tình nguyện, mày nhíu một cái, mắt đen rất nhanh xẹt qua một đạo ánh sáng kỳ lạ, sau đó toàn bộ suy nghĩ của Bố Đĩnh nàng đều nghe được.

Thái tử phi? Nữ nhân của thái tử sao?

Nàng nâng lên đôi mắt sang ngồi nhìn biểu tình lạnh lùng của Dạ Thần, đây là, nam nhân tuần mỹ vô trù, thân thể tôn quý, rõ ràng là bạch mã vương tử ở cổ đại, một đại soái ca. Là nữ nhân đều mong sẽ được hắn yêu thương. Chóp chóp mí mắt, nhìn đôi mắt màu tím, trong đầu Lãnh Loan Loan đột nhiên hiện ra ý nghĩ lớn mật.

Nàng muốn hay không làm nữ nhân đại soái ca này?

Đôi tay nhỏ bé nhẹ vuốt, đôi mắt sáng ngời lại chăm chăm đánh giá hắn.

Hội họa tuần mỹ, thân phận tôn quý, quan trọng hơn nữa là hắn đối với mình không sai. Như vậy, lựa chọn hắn làm lão công thực không sai. Tuy rằng nàng hiện tại mới chỉ sáu tuổi, nhưng là sẽ lớn lên. Hơn nữa nhớ tới cái cô gái xinh đẹp xấu hổ kia, nam nhân hắn thực yêu thích. Cùng với để cho người khác đắc thủ, không bằng chính mình độc chiếm.

Ánh mắt to híp lại, đôi môi anh đào vẽ lên một độ cong xinh đẹp. Biểu tình kia thấy thế nào cũng là đang tính kế người khác, không để ý tới, Dạ Thần rung mình một cái. Đôi mắt màu tím nhìn chăm chăm thân mình nhỏ bé, phỏng đoán nàng đến tột cùng đánh cái chủ ý gì?

“Thái tử phi chơi thật tốt sao?”

Đột nhiên, Lãnh Loan Loan chớp chớp mắt to ngập nước, nghiêng đầu, nhìn Dạ Thần, thốt ra một câu.

“...”

Dạ Thần sùng sốt, con ngươi màu tím tìm tòi nghiên cứu dáng vẻ thiên chân tươi cười của nàng. Nhưng là tiểu oa nhi này không phải là đứa nhỏ ngây thơ sao, nàng tươi cười như vậy là có ý gì?

“Quả nhiên là đứa nhỏ.” Nghe được lời nói của Lãnh Loan Loan, Bố Đĩnh cười nhạo một tiếng. Thái tử phi có thể nói chơi sao, đó là địa vị tôn quý cỡ nào, xem nàng lại nói cùng đồ chơi giống nhau.

Lãnh Loan Loan giương mi, giả vờ như không nghe thấy, đôi mắt nhìn chăm chăm Dạ Thần, đợi hắn cho mình câu trả lời thuyết phục.

Dạ Thần mỉm môi, đôi mắt màu tím nhiễm ý cười.

“Cửu nhi, vì sao hỏi?”

Lãnh Loan Loan dang hai chân ra chơi trên giường lớn. Mắt to sang ngồi chớp chớp, nhìn mấy người có chút thần bí.

“Nếu ta nói ta muốn làm thái tử phi thì sao?” Hắc, trước tiên định người, không để nữ nhân khác nhúng chàm. Trọng yếu hơn là đây hắn là một dịp chơi đùa tốt.

Bố Đĩnh, Dạ Thần bị lời nói kinh người của nàng chế trụ, ngay cả Thủy Dao ở một bên cũng không nhịn được kinh ngạc. Một cái tiểu bất điểm còn muốn làm thái tử phi, cảnh này thấy thế nào cũng không được tự nhiên.

“Người không phải là uống say đi, cư nhiên muốn làm thái tử phi.”

Bố Đĩnh quả thực ngốc rồi, trời ơi, cái tiểu oa nhi này rút cuộc từ đâu đến. Luôn làm cho người ta hết hồn. Một tiểu oa nhi sáu tuổi muốn làm thái tử phi, thực là chuyện cười lớn cho thiên hạ.

“Ta có hỏi người sao?”

Lãnh Loan Loan chợt tắt cười, liếc Bồ Đỉnh một cái. Chính là một cái liếc mắt làm cho Bồ Đỉnh cảm thấy mùa đông đến sớm, cái loại hàn khí tiến thẳng vào người, hân sùng sốt, nhưng lại quên phản ứng.

Dạ Thần kinh hãi qua đi, nhưng là rất ngạc nhiên tại sao tiểu oa nhi này lại nói muốn làm thái tử phi. Hắn không phải Bồ Đỉnh nghĩ đơn giản như vậy, hắn nhìn ra được, tiểu oa nhi này cũng không phải đang nói giỡn. Trong cặp mắt sang ngời cất giấu dĩ nhiên là quyết định tốt lắm. Vì thế hắn tò mò. Trên người tiểu oa nhi tựa hồ cất giấu nhiều bí mật làm người ta mê muội, làm cho người ta nhìn không được muốn đi thăm dò.

“Cửu nhi, ngươi biết thái tử phi là cái gì sao?”

“Vô nghĩa.” Lãnh Loan Loan đảo cặp mắt trắng dã, cái này cũng không hiểu được, khẳng định là ngu ngốc.

“Thái tử phi không phải là nữ nhân của thái tử, cũng chính là lão bà của ngươi sao?”

“Vậy ngươi là hươu ta cầu hôn sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

“Vậy là ngươi đang cầu hôn với ta sao?”

Dạ Thần đột nhiên cảm thấy hứng thú, kéo một chiếc ghế qua ngồi xuống. Đôi mắt màu tím còn thật sự nhìn Lãnh Loan Loan.

“Thái tử.”

Bồ Đỉnh quả thực bị làm cho kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm, thế này là thế nào? Hắn nhìn Lãnh Loan Loan, lại nhìn về mặt mỉm cười của Dạ Thần. Một tiểu oa nhi năm sáu tuổi, một thiếu niên mười bảy tuổi. Trời ạ, một lớn một nhỏ cư nhiên lại thảo luận chuyện hôn nhân, có phải hay không là chuyện điên khùng?

“Cảm ơn!” Dạ Thần nghiêng đầu trừng mắt liếc Bồ Đỉnh một cái, càng ngày càng cảm thấy hắn quá phận. Con người màu tím lóe ra tia lãnh lệ: “Cút ra ngoài cho ta.”

Khuôn mặt thanh tú của Bồ Đỉnh đột nhiên trắng bệch, trong lòng biết mình đã quá phận.

“Dạ.” Âm đạm thờ dài, sau đó rời đi.

Lãnh Loan Loan nhìn bóng dáng tiểu thái giám biến mất ở cửa phòng, mới ngẩng đầu nhìn Dạ Thần. Khẽ nhíu mày, không nghĩ tới khi nam nhân này khi nổi giận lên cũng không phải đùa, bất quá như vậy lại càng hợp khẩu vị của nàng.

“Nếu ta chính là cầu hôn ngươi, ngươi đáp ứng sao?”

Thứ tốt nhất định phải giữ lại cho mình, Lãnh Loan Loan am hiểu sâu sắc câu nói này.

Ngón tay thon dài của Dạ Thần khẽ vuốt ve ghế ngồi, đôi mắt hẹp dài nhưng lại hiện lên một đạo tia sáng tà nịnh. Oa nhi này quả nhiên kỳ lạ, cư nhiên cầu hôn với mình. Hắc hắc, cảm giác mới mẻ, kỳ lạ. Nhíu nhíu mày, nhớ tới gần đây trong triều văn võ bá quan đều tâu với phụ hoàng đề hắn lập thái tử phi, không khỏi tức giận. Đối với cái gọi là danh môn khuê tú, hắn không thể khơi dậy một chút hứng thú, cũng không nghĩ bị người khác nắm giữ cuộc sống, nếu như lập tiểu oa nhi này làm phi, hắn là sẽ rất thú vị đi.

“Như thế nào, chẳng lẽ lời ta nói làm ngươi rất khó quyết định sao?”

Lãnh Loan Loan nhìn bộ dáng suy tư của hắn, nghiêng người một cái. Nàng lại chắc chắn hẳn nhất định sẽ đồng ý.

Quả nhiên, Dạ Thần ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt tuấn mỹ không còn vẻ xa cách, biểu tình ngạo nghễ, ánh sang lưu chuyển trong con người màu tím có vẻ tà tử vạn phần. Lại mang theo ánh mắt thưởng thức nhìn chằm chằm Lãnh Loan Loan.

“Bản thái tử nhận lời cầu hôn của ngươi.” Bạc môi khẽ cong, hắn đoán được cuộc sống tương lai chắc chắn sẽ rất thú vị.

Lãnh Loan Loan loạng choạng đôi chân, thì ra hắn cũng có bộ mặt như vậy. Lạnh lùng, ngạo nghễ sợ là chỉ nguy trang trước mặt người khác, nếu không có đoán sai, chỉ sợ bộ mặt tà nịnh này mới là bộ mặt thật của hắn.

“Được, được.” Lãnh Loan Loan ngẩng cao đầu: “Ngươi đồng ý, ta còn có điều kiện đó.”

“Điều kiện gì?” Dạ Thần khoanh hai tay trước ngực, nhũ nhũ mảy, nhìn nàng đầy thú vị.

“Điều kiện của ta rất đơn giản, ta làm bất cứ chuyện gì, ngươi cũng không thể phản bác.” Nàng chán ghét bị người trói buộc, cũng tuyệt không dễ dàng tha thứ cho kẻ nào can thiệp vào cuộc sống của nàng.

Dạ Thần nghe được Lãnh Loan Loan liệt kê điều kiện, nàng thật đúng là không khách khí. Mím mím môi, hần thần nhiên nói:

“Nếu ngươi làm chuyện gây hại đến Nguyệt Diễm, ta cũng phải trơ mắt đứng nhìn sao?”

“Tình tình ngươi thật không hay!” Lãnh Loan Loan không khách khí đáp lại.

“Ách...” Dạ Thần lại sùng sốt, bất quá tình tình nàng cũng hợp khẩu vị của mình.

“Được rồi, điều kiện thành lập.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

“Thùng thùng đông...”

Sáng sớm, ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu nghiêng vào, một màu vàng óng ánh.

Tiếng bước chân vội vàng xé rách sự yên tĩnh.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Hoàng hậu mặc cẩm bào màu lam ngẩng đầu, đôi mi thanh tú nhũ lại nhìn ngoài điện. Là nha hoàn nào không có quy củ, gây ra động tĩnh lớn như vậy?

“Bác, Ngũ Nhi đi nhìn một cái.”

Kỷ Thanh Ngũ nói xong đứng lên, quần là màu trắng, áo lụa thướt tha, ngọc bội hình điều, nhẹ bước gót sen, chân thành đi ra cửa. Nhìn một người cung nữ chạy tới đây, nàng nhận ra cung nữ này, nàng đứng là người Khôn Ninh cung của bác.

“Đã xảy ra chuyện gì? Hoang mang rối loạn như vậy?” Kỷ Thanh Ngũ thần nhiên hỏi.

“Tham kiến quận chúa.” Cung nữ nhìn thấy Kỷ Thanh Ngũ, chạy nhanh đến phúc phúc thân. Trên khuôn mặt thanh tú còn mang theo hoảng hốt, có thể thấy được nàng chạy trốn có bao nhiêu vội vàng.

“Ngũ Nhi, cho nàng đi vào.” Hoàng hậu cũng thấy người đến đúng là thị nữ của mình.

Kỷ Thanh Ngũ gật gật đầu, cùng cung nữ đi vào.

“Tham kiến nương nương.” Cung nữ phúc phúc thân, hành lễ với hoàng hậu.

“Đứng lên đi.” Hoàng hậu khoát khoát tay áo, trong con ngươi ngọc lưu ly có chút không hờn giận nhìn nàng chăm chăm: “Đông Tuyết, ngươi hoang mang rối loạn như thế, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Nương nương bớt giận.” Đông Tuyết phúc phúc thân, cúi đầu: “Nô tỳ có chuyện quan trọng cần bẩm báo nương nương.”

Hoàng hậu cùng Kỷ Thanh Ngũ hai mặt nhìn nhau, nhìn về mặt ngưng trọng của nàng, đến cùng là xảy ra việc quan trọng gì?

“Ngươi nói đi.” Nàng muốn nghe xem trong cung đã xảy ra chuyện đại sự gì.

“Dạ, dạ...” Đông Tuyết mím đôi môi anh đào: “Nô tỳ vừa đi qua Đông cung, nghe được nô tài nơi đó đều nghị luận việc thái tử dẫn theo một tiểu oa nhi hồi cung, hơn nữa...”

“Hơn nữa cái gì? Ngươi nói mau!” Kỷ Thanh Ngũ mở miệng thúc giục người cũng là giọng nói ôn nhu, nàng nghe Đông Tuyết nhắc tới tiểu oa nhi kia, không khỏi có chút lo lắng. Không biết vì sao, tiểu nữ oa kia tạo cho nàng cảm giác uy hiếp.

“Nói thái tử lập cái tiểu oa nhi kia làm thái tử phi.” Đông Tuyết nhắm mắt lại, nói một hơi.

“Cái gì?” Hoàn hậu cùng Kỷ Thanh Ngừ kinh hãi, lão đảo từng bước.

“Hoang đường! Là ai bịa đặt?” Hoàng hậu mở to hai mắt, nhìn Đông Tuyết.

“Nương nương, hiện tại trong cung đều truyền vậy.” Đông Tuyết cúi đầu xuống, trả lời. Tuy rằng nàng cũng hiểu được điều đó là khó có thể tin được.

Kỷ Thanh Ngừ cắn cắn môi, nhớ tới ánh mắt kia của Lãnh Loan Loan, trong lòng liền nhảy lên thùng thùng, có một loại dự cảm không tốt, có lẽ kia không phải là bịa đặt.

“Bác, xác thực biểu ca có dẫn theo một tiểu oa nhi hồi cung. Hơn nữa, hần còn ôm cô gái kia suốt cả đường, càng kỳ lạ là, Ngừ Nhi phát hiện cái oa nhi kia không giống hài đồng, ánh mắt so với người trưởng thành càng lãnh lệ hơn...”

Kỷ Thanh Ngừ nhìn lướt qua Hoàng hậu nói ra nghi ngờ trong lòng. Bất an, thực sự bất an. Chẳng lẽ thực sự có chuyện hoang đường như vậy xảy ra, biểu ca sẽ lập một tiểu oa nhi làm thái tử phi sao?

Hoàng hậu nghe lời Kỷ Thanh Ngừ xong cũng sững sờ, đôi mi thanh tú nhú lại, cứ ở đây đoán, không bằng đi xem.

“Đi, đi Đông cung.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

“Vậy là người đang cầu hôn với ta sao?”

Dạ Thần đột nhiên cảm thấy hứng thú, kéo một chiếc ghế qua ngồi xuống. Đôi mắt màu tím còn thật sự nhìn Lãnh Loan Loan.

“Thái tử.”

Bố Đĩnh quả thực bị làm cho kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm, thế này là thế nào? Hần nhìn Lãnh Loan Loan, lại nhìn về mặt mỉm cười của Dạ Thần. Một tiểu oa nhi năm sáu tuổi, một thiếu niên mười bảy tuổi. Trời ạ, một lớn một nhỏ cư nhiên lại thảo luận chuyện hôn nhân, có phải hay không là chuyện điên khùng?

“Câm miệng!” Dạ Thần nghiêng đầu trừng mắt liếc Bố Đĩnh một cái, càng ngày càng cảm thấy hần quá phận. Con người màu tím lóe ra tia lãnh lệ: “Cút ra ngoài cho ta.”

Khuôn mặt thanh tú của Bố Đĩnh đột nhiên trắng bệch, trong lòng biết mình đã quá phận.

“Dạ.” Âm điệu thờ dài, sau đó rời đi.

Lãnh Loan Loan nhìn bóng dáng tiểu thái giám biến mất ở cửa phòng, mới ngẩng đầu nhìn Dạ Thần. Khẽ nhú mi, không nghĩ tới khi nam nhân này khi nổi giận lên cũng không phải đùa, bất quá như vậy lại càng hợp khẩu vị của nàng.

“Nếu ta chính là cầu hôn người, người đáp ứng sao?”

Thứ tốt nhất định phải giữ lại cho mình, Lãnh Loan Loan am hiểu sâu sắc câu nói này.

Ngón tay thon dài của Dạ Thần khẽ vuốt ve ghế ngồi, đôi mắt hẹp dài nhưng lại hiện lên một đạo tia sáng tà nịnh. Oa nhi này quả nhiên kỳ lạ, cư nhiên cầu hôn với mình. Hắc hắc, cảm giác mới mẻ, kỳ lạ. Nhú nhú mi, nhớ tới gần đây trong triều văn võ bá quan đều tâu với phụ hoàng đề hần lập thái tử phi, không khỏi tức giận. Đối với cái gọi là danh môn khuê tú, hần không thể khơi dậy một chút hứng thú, cũng không nghĩ bị người khác nắm giữ cuộc sống, nếu như lập tiểu oa nhi này làm phi, hần là sẽ rất thú vị đi.

“Như thế nào, chẳng lẽ lời ta nói làm người rất khó quyết định sao?”

Lãnh Loan Loan nhìn bộ dáng suy tư của hần, nghiêng người một cái. Nàng lại chắc chắn hần nhất định sẽ đồng ý.

Quả nhiên, Dạ Thần ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt tuấn mỹ không còn vẻ xa cách, biểu tình ngọt ngào, ánh sáng lưu chuyển trong con người màu tím có vẻ tà tử vạn phần. Lại mang theo ánh mắt thưởng thức nhìn chăm chăm Lãnh Loan Loan.

“Bản thái tử nhận lời cầu hôn của người.” Bạc môi khẽ cong, hần đoán được cuộc sống tương lai chắc chắn sẽ rất thú vị.

Lãnh Loan Loan loạn choạng đôi chân, thì ra hấn cũng có bộ mặt như vậy. Lạnh lùng, ngạo nghễ sợ là chỉ ngại trước mặt người khác, nếu không có đoán sai, chỉ sợ bộ mặt tà nịnh này mới là bộ mặt thật của hấn.

“Được, được.” Lãnh Loan Loan ngẩng cao đầu: “Người đồng ý, ta còn có điều kiện đó.”

“Điều kiện gì?” Dạ Thần khoanh hai tay trước ngực, nhúu nhúu mày, nhìn nàng đầy thú vị.

“Điều kiện của ta rất đơn giản, ta làm bất cứ chuyện gì, người cũng không thể phản bác.” Nàng chán ghét bị người trói buộc, cũng tuyệt không dễ dàng tha thứ cho kẻ nào can thiệp vào cuộc sống của nàng.

Dạ Thần nghe được Lãnh Loan Loan liệt kê điều kiện, nàng thật đúng là không khách khí. Mím mím môi, hấn thân nhiên nói:

“Nếu người làm chuyện gây hại đến Nguyệt Diễm, ta cũng phải trơ mắt đứng nhìn sao?”

“Tính tình người thật không hay!” Lãnh Loan Loan không khách khí đáp lại.

“Ách...” Dạ Thần lại sững sốt, bất quá tính tình nàng cũng hợp khẩu vị của mình.

“Được rồi, điều kiện thành lập.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

“Thùng thùng đồng...”

Sáng sớm, ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu nghiêng vào, một màu vàng óng ánh.

Tiếng bước chân vội vàng xé rách sự yên tĩnh.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Hoàng hậu mặc cẩm bào màu lam ngẩng đầu, đôi mi thanh tú nhúu lại nhìn ngoài điện. Là nha hoàn nào không có quy củ, gây ra động tĩnh lớn như vậy?

“Bác, Ngự Nhi đi nhìn một cái.”

Kỷ Thanh Ngự nói xong đứng lên, quần la màu trắng, áo lụa thướt tha, ngọc bội hình điều, nhẹ bước gót sen, chân thành đi ra cửa. Nhìn một người cung nữ chạy tới đây, nàng nhận ra cung nữ này, nàng đúng là người Khôn Ninh cung của bác.

“Đã xảy ra chuyện gì? Hoang mang rối loạn như vậy?” Kỷ Thanh Ngự thân nhiên hỏi.

“Tham kiến quận chúa.” Cung nữ nhìn thấy Kỷ Thanh Ngự, chạy nhanh đến phúc phúc thân. Trên khuôn mặt thanh tú còn mang theo hoàng hốt, có thể thấy được nàng chạy trốn có bao nhiêu vội vàng.

“Ngự Nhi, cho nàng đi vào.” Hoàng hậu cũng thấy người đến đúng là thị nữ của mình.

Kỷ Thanh Ngự gật gật đầu, cùng cung nữ đi vào.

“Tham kiến nương nương.” Cung nữ phúc phúc thân, hành lễ với hoàng hậu.

“Đứng lên đi.” Hoàng hậu khoát khoát tay áo, trong con ngươi ngọc lưu ly có chút không hòa hoãn nhìn nàng chăm chăm: “Đồng Tuyết, người hoang mang rối loạn như thế, ruột cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Nương nương bớt giận.” Đồng Tuyết phúc phúc thân, cúi đầu: “Nô tỳ có chuyện quan trọng cần bẩm báo nương nương.”

Hoàng hậu cùng Kỷ Thanh Ngự hai mặt nhìn nhau, nhìn về mặt ngưng trọng của nàng, đến cùng là xảy ra việc quan trọng gì?

“Người nói đi.” Nàng muốn nghe xem trong cung đã xảy ra chuyện đại sự gì.

“Dạ, dạ...” Đồng Tuyết mím đôi môi anh đào: “Nô tỳ vừa đi qua Đông cung, nghe được nô tài nơi đó đều nghị luận việc thái tử dẫn theo một tiểu oa nhi hời cung, hơn nữa...”

“Hơn nữa cái gì? Ngươi nói mau!” Kỳ Thanh Ngữ mở miệng thúc giục người cũng là giọng nói ôn nhu, nàng nghe Đông Tuyết nhắc tới tiểu oa nhi kia, không khỏi có chút lo lắng. Không biết vì sao, tiểu nữ oa kia tạo cho nàng cảm giác uy hiếp.

“Nói thái tử lập cái tiểu oa nhi kia làm thái tử phi.” Đông Tuyết nhắm mắt lại, nói một hơi.

“Cái gì?” Hoàng hậu cùng Kỳ Thanh Ngữ kinh hãi, lão đảo từng bước.

“Hoang đường! Là ai bịa đặt?” Hoàng hậu mở to hai mắt, nhìn Đông Tuyết.

“Nương nương, hiện tại trong cung đều truyền vậy.” Đông Tuyết cúi đầu xuống, trả lời. Tuy rằng nàng cũng hiểu được điều đó là khó có thể tin được.

Kỳ Thanh Ngữ cắn cắn môi, nhớ tới ánh mắt kia của Lãnh Loan Loan, trong lòng liền nảy lên thùng thùng, có một loại dự cảm không tốt, có lẽ kia không phải là bịa đặt.

“Bác, xác thực biểu ca có dẫn theo một tiểu oa nhi hồi cung. Hơn nữa, hần còn ôm cô gái kia suốt cả đường, càng kỳ lạ là, Ngữ Nhi phát hiện cái oa nhi kia không giống hài đồng, ánh mắt so với người trưởng thành càng lãnh lệ hơn...”

Kỳ Thanh Ngữ nhìn lướt qua Hoàng hậu nói ra nghi ngờ trong lòng. Bất an, thực sự bất an. Chẳng lẽ thực sự có chuyện hoang đường như vậy xảy ra, biểu ca sẽ lập một tiểu oa nhi làm thái tử phi sao?

Hoàng hậu nghe lời Kỳ Thanh Ngữ xong cũng sửng sốt, đôi mi thanh tú nhú lại, cứ ở đây đoán, không bằng đi xem.

“Đi, đi Đông cung.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

“Hoàng hậu giá lâm.”

“Thanh Ngữ quận chúa giá lâm.”

Thanh âm thái giám xé rách không gian vắng lặng, xuyên thấu và vang vọng cả cung.

Tại Đông cung, Dạ Thần vừa nói cho Lãnh Loan Loan đủ loại sự tình của Nguyệt Diễm. Nghe thấy tiếng thái giám thông báo, không khỏi sửng sốt.

Trong đôi mắt hắc bạch phân minh của Lãnh Loan Loan hiện lên một đạo tia sáng kỳ dị, gương mi lên nói với Dạ Thần:

“Tin tức thật là nhanh.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy hai bóng dáng hoa lệ được cung nữ vây quanh đi đến. Nữ tử phía trước ước chừng trên dưới bốn mươi tuổi, đoan chính thanh nhã, có một không hai, mắt ngọc mây ngài. Cẩm bào màu lam, thêu phượng hoàng. Tóc mây vấn lên. Mắt phượng hẹp dài mang theo sắc bén, nhìn ra được là một nữ tử không đơn giản. Bên cạnh nàng là nữ tử xinh đẹp e thẹn đã gặp lúc trước, vẫn là quần áo trắng phiêu phiêu. Xinh đẹp, thanh nhã.

“Nhi thần bái kiến mẫu hậu.” Dạ Thần thò dài, thân nhiên vấn an hoàng hậu.

“Bình thân.” Hoàng hậu khoát tay áo, ngồi vào chủ vị.

“Ngữ Nhi tham kiến thái tử ca ca.” Kỳ Thanh Ngữ tao nhã phúc thân với Dạ Thần.

“Đứng lên đi.” Dạ Thần thân nhiên liếc mắt một cái, rồi đi tầm mắt.

“Hoàng nhi, hai vị cô nương này là?”

Hoàng hậu vừa tiến lên liền thấy hai cô gái xa lạ, một người ước chừng mười lăm, mười sáu tuổi, thanh nhã, xinh đẹp. Quần áo màu trắng, để lộ ra vẻ không tầm thường. Một người khác là nữ oa sáu tuổi Ngữ Nhi nhắc tới, nhìn bộ dạng nàng phần điều ngọc mài, thật là đáng yêu. Nhưng là, một tiểu oa nhi như vậy có thể làm thái tử phi sao? Nàng quả thực không dám nghĩ đến hình ảnh kia. Hơn nữa, vừa rồi hai người này không có hành lễ với nàng, bộ dáng hờ hững ngược lại làm cho người ta cảm thấy kiêu căng, thật sự tâm tình không thể tốt được.

Lãnh Loan Loan nhìn con người Hoàng hậu chột lóe qua tia sắc bén, nghĩ đến vị Hoàng hậu này sợ là muốn đối phó mình.

“Hồi bẩm mẫu hậu, vị này là tiểu bằng hữu của ta, Cửu Nhi, người này là tỷ nữ của nàng, Thủy Dao.” Dạ Thần giới thiệu Lãnh Loan Loan và Thủy Dao

cho Hoàng hậu.

Hoàng hậu đánh giá Lãnh Loan Loan, thấy nàng tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng trên người đã có một cỗ khí chất ngạo nghễ, nghĩ đến cũng không phải nữ tử của gia đình bình thường. Nhưng mặc kệ thế nào, nàng cũng không để một nữ oa sáu tuổi làm thái tử phi. Huống chi nàng chỉ nhận thức Ngự Nhi làm con dâu, càng không thể để tiểu nha đầu này làm hỏng quyết định của nàng. “Hoàng nhi, vừa rồi ta nghe nói người sẽ lấy tiểu cô nương này làm thái tử phi, đến cùng là xảy ra chuyện gì?” Đôi mắt ngọc lưu ly nhìn Dạ Thần, con người phát ra tia sang sắc bén. Có phần chất vấn, cũng có phần tìm tòi nghiên cứu.

“Bác, đó nhất định là lời đồn đại, Thái tử biểu ca làm sao có thể lập một tiểu oa nhi làm thái tử phi chứ?” Kỳ Thanh Ngự ngồi một bên cười yếu ớt cất giọng nhẹ nhàng, tựa như đang giải vây giúp Dạ Thần.

Nhưng mà Dạ Thần lại tuyệt không cảm kích ý tốt của nàng, ngay cả liếc mắt cũng keo kiệt không cho nàng. Nhẹ nhúi mi, hần sớm biết mẫu hậu vì việc này mà đến đây. Ngắc đầu, con người màu tím thần bí lẳng lẳng nhìn Hoàng hậu. Trong mắt lưu chuyển tia sáng kiên định.

“Việc này không phải là lời đồn, nhi thần quyết định sẽ lấy Cửu Nhi làm thái tử phi.”

“Cái gì?” Nghe Dạ Thần chính miệng nói ra, Hoàng hậu quá sợ hãi. Đôi mắt ngọc lưu ly giãn giữ trừng lớn.

“Người biết người đang nói cái gì sao? Người điên rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

“Người biết người đang nói cái gì sao? Người điên rồi.”

“Ta không có điên.” Đôi mắt màu tím của Dạ Thần trầm xuống, nhìn hoàng hậu gần từng chữ: “Ta muốn nàng.”

Lời vừa nói ra, làm hoàng hậu tức giận đến mức ngực không ngừng phập phồng. Một cỗ tức giận từ tận đáy lòng lan đến trong đôi mắt ngọc lưu ly, tức giận kia giống như một ngọn lửa đánh tới Dạ Thần.

“Người muốn làm ta tức chết sao? Cưng nhiên lại muốn lập một cái tiểu nữ oa làm phi? Hoang đường. Ruột cuộc người có biết người là thái tử hay không, là đế vương tương lai, nhất cử nhất động của người đều liên quan đến tương lai của Nguyệt Diễm. Chẳng lẽ người muốn cho toàn bộ hoàng thất đều bị cười nhạo theo người sao?”

Hoàng hậu chỉ vào Dạ Thần lên án mạnh mẽ, hộ giáp màu vàng thon dài lợi hại lóe ra kim quang trong trẻo mà lạnh lùng. Càng nói về sau, giọng điệu của nàng càng kích động. Nàng tuyệt không để con mình dính vào, tuyệt không thể lấy danh dự hoàng thất ra làm trò đùa.

“Bác, người không cần tức giận.” Nhìn thấy Hoàng Hậu tức giận, Kỳ Thanh Ngự chạy nhanh đến phía sau nàng, vỗ vỗ bả vai nàng trấn an: “Thái tử biểu ca luôn luôn hiểu thuận với ngài, ta xem hiện tại là hần cố ý làm vậy, nhất định là có nguyên nhân.”

Ánh mắt như có như không nhìn Lãnh Loan Loan, ám chỉ với Hoàng Hậu, tất cả đều là tiểu nữ oa này giở trò quỷ.

Lãnh Loan Loan vẫn bình tĩnh ngồi trên giường. Nghe lời nói của bọn họ, lại làm như nghe cuộc nói chuyện của người ngoài, không hề liên quan gì đến mình. Môi anh đào khẽ nhếch, tựa tiểu phi tiểu. Ánh mắt quét qua Kỳ Thanh Ngự, cái cô gái xinh đẹp e thẹn này thực sự rất độc ác, cưng nhiên có thể bắt động thanh sắc ám hại người.

“Người cầm miệng cho ta.” Sắc mặt của Dạ Thần bỗng nhiên trầm xuống, đôi mắt màu tím hung hăng đảo qua Kỳ Thanh Ngự đang cười e thẹn. Nữ nhân chết tiệt, cưng nhiên dám ở đây châm ngòi ly gián. Nếu không phải thấy mẫu hậu có vài phần sùng ái nàng, ta đã sớm đuổi nàng ra khỏi cung.

“Thái tử biểu ca...” Dạ Thần trách mắng làm cho khuôn mặt đang tươi cười của Kỳ Thanh Ngự nháy mắt trắng bệch, đôi mắt to sáng người nổi lên một tầng sương mù. Nàng khẽ cắn môi, điềm đạm đáng yêu, làm cho người ta nhìn mà nhìn không được thương tiếc.

Hoàng Hậu nhìn thấy, đứng là đau lòng đứng lên. Đôi mắt ngọc lưu ly liếc ngang Dạ Thần, nổi giận nói:

“Lời nói của Ngự Nhi thật có lý, ta thấy người đúng là bị tiểu yêu nghiệt này mê hoặc rồi.”

Dứt lời, hung hăng trừng mắt với Lãnh Loan Loan đang thần nhiên tự đắc ngồi trên giường, càng nhìn càng cảm thấy tiểu oa nhi này có vấn đề. Nhìn cặp mắt to trắng đen rõ ràng của nàng giống như có thể nhìn thấu mọi việc, lại chính là rất câu lòng người. Lại nhìn khí thế kia, thế nào cũng thấy không giống một tiểu oa nhi.

“Ta thấy tiểu oa nhi này nhất định có vấn đề, nhìn nàng còn nhỏ như vậy lại có thể có đôi mắt câu hồn người như vậy.” Nhất định là một tiểu hồ ly tinh,

con lãnh ngạo như vậy cũng không để ý khuôn phép mà muốn lập tiểu nữ oa tóc còn chưa dài như nàng làm thái tử phi. Lại oán hận nhìn nàng vài lần, rồi quay đầu nhìn Dạ Thần không hề nói:

“Tóm lại, ta nhất định không đồng ý cho nàng làm thái tử phi.”

“Mẫu hậu.” Hoàng Hậu nói làm cho đôi mắt của không hề giận Dạ Thần hiện lên tia ngoan tặc, con ngươi màu tím lạnh lùng nhìn thẳng nàng: “Ngài không biết rằng lời nói của ngài rất mất thân phận sao?”

“Ngươi...” Hoàng Hậu bị lời nói của Dạ Thần làm cho tức giận đến mức sắc mặt xanh mét, không nghĩ tới con nàng lại ở trước mặt mọi người chỉ trích nàng.

Lãnh Loan Loan nhếch môi cười một cái, trong đôi mắt đen xẹt qua một đạo ánh sáng kỳ dị. Nói nàng là tiểu hồ ly tinh sao? Đáng tiếc, nàng nói sai rồi, nàng là xà tinh. Ha ha, nàng cười tà nịnh. Tay phải không dấu vết chỉ mặt đất nơi Hoàng Hậu, Quận chúa đang đứng:

“Tê... tê...”

Đột nhiên trên mặt đất trống rỗng xuất hiện một đồng xà, thanh, hoàng, bạch, hắc đủ cả, mỗi con đều bò ngang bò dọc đến chỗ Hoàng Hậu cùng Quận Chúa.

“A, có xà.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

“A, có xà.”

Mặt đất đang trống rỗng bỗng nhiên lại xuất hiện một đàn xà, bò ngang bò dọc, vặn vẹo thân mình múa loạn. Bộ dáng dữ tợn, thân rắn thon dài ngo ngoài làm cho khuôn mặt đẹp đẽ của Hoàng Hậu cùng Quận Chúa biến sắc, suýt chút nữa thì sợ đến mức ngất xỉu. Cứ như vậy cứ nhắc người đứng tại chỗ, ánh mắt nhìn chăm chăm đàn xà đang nhẹ nhàng há mồm.

Dạ Thần cũng cả kinh, nhìn đàn xà bỗng nhiên xuất hiện, đôi mắt màu tím xẹt qua một đạo tia sáng hoang mang, đám xà đó xuất hiện bằng cách nào? Nghe được tiếng kêu đầy sợ hãi và hoảng loạn của Hoàng Hậu cùng Quận Chúa, mắt đẹp chợt lóe ra một tia sáng, lấy lại tinh thần. Bây giờ không phải là lúc lo chuyện này.

“Mẫu hậu, Ngũ Nhi, các ngươi không nên cử động.”

Hắn thử đến gần bọn họ, nhưng mà, đàn xà vừa nhìn thấy động tác của hắn, lập tức ngừng đầu lên, ánh mắt sáng ngời trừng trừng nhìn hắn.

Cả người Dạ Thần cứng đờ, đành phải đứng im tại chỗ, dùng ánh mắt cùng đàn xà giằng co.

Thủy Dao vẫn là khoanh hai tay trước ngực, đứng ở một bên xem diễn. Không cần nghĩ cũng biết đàn xà kia là do tiểu chủ nhân nhà nàng làm.

Lãnh Loan Loan ngồi ở trên giường, đứng đưa chân, mắt to nhìn một màn trước mặt, đắc ý cười. Dám đắc tội nàng, cẩn thận nàng làm cho các nàng ngủ cùng xà.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Nghe thấy tiếng hét chói tay của Hoàng Hậu các nàng, nô tài đang ở ngoài cung điện đều chạy vào. Nhìn thấy một phòng đầy xà đang bò loạn, cũng sợ đến xanh cả mặt. Nháy mắt, bọn họ đều biến thành đầu gỗ.

“Hoàng nhi, mau nghĩ cách đi!”

Hoàng Hậu đã cảm thấy có cái gì đó lạnh lạnh bò đến trên đùi của nàng, khuôn mặt trang điểm tinh xảo suýt chút nữa thì hồng mắt.

“Thái tử biểu ca, mau cứu chúng ta.” Một tiểu xà màu vàng theo chân Kỳ Thanh Ngũ trèo lên trên, đôi mắt màu đen lập tức nổi lên một tầng nước mắt. Nếu không phải trên đất có một đồng xà, chỉ sợ nàng đã sợ đến mức chân mềm nhũn ngã xuống đất.

Chết tiệt, nàng chán ghét xà.

Dạ Thần nghe vậy liền nhẹ nhàng đi lên phía trước, đàn xà kia lập tức bò đến trước mặt hắn, ngăn cản bước đi của hắn.

“Đứng ngây ở đây nhìn cái gì? Còn không mau đi tìm lưu hoàng, đuổi xà!”

Bị xà cản trở, tuần mi của Dạ Thần nhũ càng sâu. Ngắc đầu, quát lên với bọn nô tài đang đứng ngây ngốc ở ngoài cửa.

Lãnh Loan Loan giương mi lên, lấy lưu hoàng? Như vậy sao được? Nếu thực sự lấy đến đây, toàn bộ bảo bối xà của nàng không phải sẽ bị hại sao?

“Khoan đã.”

Thân mình nhỏ nhỏ của nàng khẽ nhảy xuống giường, từng bước một đi đến chỗ bọn họ.

“Cửu Nhi, không nên đến đây!”

Nhìn thấy Lãnh Loan Loan đi qua, Dạ Thần biến sắc. Hấn sợ đàn xà này sẽ làm nàng bị thương, đôi mắt màu tím trầm xuống, ngăn cản nàng đi lên.

Lãnh Loan Loan giương môi tựa tiểu phi tiểu, bàn tay nhỏ bé đánh một tiếng vang với đàn xà.

Ba một tiếng, đàn xà liền tự động tách ra, giống như mở ra một lối đi nghênh đón nàng qua.

“Cửu Nhi?” Dạ Thần nhìn thấy cảnh tượng này quả thực là không thể tin được, đây là xảy ra chuyện gì? Vì sao Cửu Nhi không sợ xà? Vì sao đàn xà không hề công kích Cửu Nhi, ngược lại giống như rất nghe theo hành động của nàng?

Hoàng Hậu cùng Quận Chúa cũng rất sửng sốt, ngây ngốc nhìn chằm chằm tiểu nữ oa thấp bé này, giống như nàng là người từ hành tinh khác đến.

Lãnh Loan Loan đứng trước mặt mấy người, xà vẫn vĩ động như cũ, nhưng mà cẩn thận quan sát, có thể thấy được trong đôi mắt sáng ngời của đàn xà kia nhiễm lên vui mừng cùng vẻ mặt cung kính, dường như chúng nó nhìn thấy nàng thật vui vẻ.

Kỷ Thanh Ngữ nhìn đám xà thu liễm không ít, lại nhìn Lãnh Loan Loan đang cười tà khí. Sợ hãi không ngừng lan tràn, trong đầu đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ, chẳng lẽ đàn xà này là do nàng mang đến? Vừa nghĩ như vậy, lại nhìn thấy ánh mắt khiêu khích của Lãnh Loan Loan, càng thêm xác định, không khỏi kinh hô:

“Thì ra xà này là người làm ra.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Muốn chúng nó ở cùng các người sao?

“Thì ra xà này là do người làm ra.”

Kỷ Thanh Ngữ hoảng sợ vươn ngón tay chỉ vào Lãnh Loan Loan, ánh mắt kia giống như gặp quỷ.

Nàng vừa nói ra, ánh mắt của mọi người cũng dừng trên người Lãnh Loan Loan.

“Cửu Nhi, xà này là do người làm ra sao?”

Dạ Thần nhũ mày đẹp, đôi mắt màu tím có ánh sáng luân chuyển, nhìn không rõ là buồn hay là nghi hoặc. Yên lặng nhìn khôn mặt nhỏ bé nhàn nhả kia, môi mỏng khẽ mở, có chút không tin hỏi. Sẽ là nàng sao? Mặt đất trống rỗng bỗng xuất hiện một đàn xà, cũng quá thần kỳ đi.

Lãnh Loan Loan miễn cưỡng nhìn lướt qua Kỷ Thanh Ngữ, bộ dáng hét chói tai của cái cô gái xinh đẹp e lệ này thật làm cho người ta chán ghét. Tay nàng giơ về phía đàn xà, đàn xà liền ngoan ngoãn cúi đầu.

“Đúng vậy! Chúng nó đều là bảo bối của ta, cho nên bất kỳ ai cũng đừng nghĩ thương tổn chúng nó.”

Môi mỏng giương lên nụ cười lạnh lùng, ánh mắt nhìn đám nô tài đang đứng bên ngoài cửa. Lạnh như băng, giống như hàn băng xẹt qua.

Đám nô tài kia cả kinh, há hốc mồm nhìn nàng, sau đó lại dời ánh mắt về phía Dạ Thần:

Đến cùng có muốn lấy lưu hoàng hay không?

Lãnh Loan Loan như Dạ Thần cũng bị lời nói của Lãnh Loan Loan dọa sợ, con người màu tím tinh tế đánh giá nàng. Rõ ràng là tiểu oa nhi mềm mại, làm sao có thể đưa đàn xà tới? Lòng này nhũ lại thành một nếp gấp thật sâu, đến tột cùng nàng có thân phận gì?

Hắn có thể cẩn thận suy nghĩ, nhưng Hoàng Hậu, Quận Chúa lại không chấp nhận được. Vừa nghe Lãnh Loan Loan trả lời, hai người đồng loạt đứng lên

hét lớn, chỉ vào nàng reo lên:

“Nhanh giết chúng nó đi.”

Đàn xà cảm giác được các nàng đối với Cửu công chúa không có ý tốt, cùng quay đầu lại, nâng cao đầu rắn, nhe răng thè lưỡi, trong mắt nhiễm một mảnh ý nghĩ ngoan độc. Thậm chí, một ít tiểu xà chuyển cái đuôi dọc theo đuôi hai người, cảm giác lạnh lẽo kia làm cho hai người thiếu chút nữa kinh hách nói không ra tiếng.

“Nhanh giết chúng nó đi, nhanh lên.”

Dạ Thần nhìn bộ dáng mẫu hậu sợ hãi, cuối cùng không đành lòng. Đôi mắt tím nhìn Lãnh Loan Loan, mang theo thỉnh cầu, hiện tại cũng chỉ có nàng mang được đám xà này đi.

“Cửu Nhi, bắt bọn nó đều đuổi đi được không?”

Nhìn mẫu hậu luôn luôn cao quý hiện tại khuôn mặt xinh đẹp sợ hãi thành như vậy, nghĩ nàng cũng đã quá sợ hãi. Lại thế nào, hắn cũng không thể trợ mắt nhìn mẫu hậu bị dọa đến hồng.

Lãnh Loan Loan giơ tay vẫy Thủy Dao, Thủy Dao hiểu ý mang một chiếc ghế dựa đến bên người nàng.

Lãnh Loan Loan ngồi lên ghế, nhíu mi một cái, lạnh lùng nhìn hai nữ nhân bị dọa đến mất hết hình tượng. Đôi môi nhẹ nhếch, thản nhiên nói:

“Muốn cho các bảo bối của ta rời đi không phải không được, bắt quá, vị trí Thái tử phi ta định rồi.”

“Ngươi...”

Hoàng Hậu cùng Kỳ Thanh Ngữ nghe vậy oán hận trừng mắt nhìn tiểu oa nhi trước mặt, đáng chết, nàng rõ ràng là đang uy hiếp. Nếu không đáp ứng nàng, có phải làm cho đàn xà này vây quanh chúng ta hay không?

“Lập Thái tử phi là chuyện trọng đại, bản cung nói cũng không tính.”

“Ta biết, còn có Hoàng đế lão nhân.” Lãnh Loan Loan tuyệt không để ý. “Ta sẽ làm cho hắn đáp ứng.” Không đáp ứng cũng phải đáp ứng.

“Ngươi nằm mơ, Hoàng Thượng sẽ không có khả năng lập một tiểu nữ oa như ngươi làm Thái tử phi.” Hoàng Hậu lạnh lùng nói.

“Ừ?” Lãnh Loan Loan giương mi, quét mắt nhìn bảo bối xà ngoan ngoãn. Cuối cùng, ánh mắt rơi trên người Hoàng Hậu, lạnh lùng trả lời:

“Chẳng lẽ ngươi muốn chúng nó ở cùng các ngươi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Nàng là yêu tinh

Ba...

Trong cung điện hoa lệ, chén sứ tan nát. Mọi thứ bị đập đổ, vỡ vụn.

Một mảnh bừa bãi.

Hoàng Hậu mặc quần áo xanh nghiêm mặt, hộ giáp thon dài chi kém không bóp nát y phù. Đôi mắt ngọc lưu ly vốn sáng ngời giờ phút này tràn đầy lửa giận, hùng hực thiêu đốt. Bên người, các cung nữ thờ cũng không dám thở mạnh, cúi đầu, cảm như hèn.

“Bác, đừng tức giận hại thân thể.”

Kỳ Thanh Ngữ đi lên trên, bàn tay mềm mại đặt trên bả vai Hoàng Hậu, nhẹ giọng khuyên nhủ an ủi. Quần la màu trắng, khuôn mặt tinh xảo mang theo nụ cười điềm tĩnh, như một cây hoa bách hợp làm cho người ta thoải mái.

Hoàng Hậu ngẩng đầu, nhìn thấy bộ dáng dịu dàng của nàng, quả nhiên, giương lên chút ý cười thản nhiên.

“Vẫn là Ngữ Nhi biết chăm sóc người.”

Kỳ Thanh Ngữ cười, cũng không nói gì.

“Bất quá...” Hoàng Hậu lời nói vừa chuyển, đôi mắt ngọc lưu ly xẹt qua một đạo tàn nhẫn: “Hoàng nhi cư nhiên không lập một người tốt như ngươi làm Thái tử phi, cố tình lập một cái tiểu oa nhi. Thật đáng giận.” Hôn nữa nhớ đến Lãnh Loan Loan dùng xà trêu chọc các nàng, nàng liền hận nghiêng răng nghiêng lợi. Nàng đường đường là nhất quốc chi mẫu, có ai dám bất kính với nàng? Không nghĩ rằng lại bị cái đứa nhỏ làm càn như thế, nàng hận không thể đá cái nữ oa kia đến tận chân trời, lần xa một chút, đỡ chướng mắt.

“Bác...” Nhìn vẻ mặt phần hận của Hoàng Hậu, mắt Kỳ Thanh Ngữ sụp xuống, trong mắt xẹt qua một tia sáng kỳ dị, nhanh như chớp. Nhớ đến đám xà này, dường như ở chân lại phát ra cảm xúc lạnh như băng, làm cho nàng nhìn không được run run. Bàn tay mềm nắm chặt váy dài, cũng là hận không thể nghiền cái tiểu oa nhi kia thành tro.

“Ngữ Nhi thấy việc hôm nay thật không bình thường, đám xà kia bỗng nhiên xuất hiện từ hư không, hơn nữa chỉ nghe lệnh tiểu oa nhi kia, nghĩ thế nào cũng cảm thấy quỷ dị.”

“Ngữ Nhi nói như vậy, bản cung cũng cảm thấy mọi việc thật cổ quái. Không nói đến đám xà kỳ quái kia, chính là thái độ của Thần Nhi cũng thật kỳ quái. Làm sao hẳn lại muốn lập một tiểu oa nhi làm phi?”

Nghe Kỳ Thanh Ngữ nói, Hoàng Hậu nhíu chặt đôi mi thanh tú, ngón tay thon dài nhẹ vuốt mi tâm. Đôi mắt híp lại, hồi tưởng tất cả mọi việc cũng hiểu được thật không thích hợp.

“Ngữ Nhi chưa từng thấy Thái tử biểu ca đối xử ôn hòa với ai, nhưng mà hôm nay hẳn đối với tiểu oa nhi kia thực không tầm thường.” Kỳ Thanh Ngữ một bên đề ý biểu tình của Hoàng Hậu, một bên tiếp tục nói.

“Chẳng lẽ...” Hoàng Hậu suy đoán nguyên nhân.

“Ngữ Nhi có điều không biết có nên nói hay không?” Kỳ Thanh Ngữ chớp mắt, lông mi cong thon dài hạ xuống, cúi đầu, cũng che lại tinh quang trong mắt.

“A? Ngữ Nhi nghĩ đến cái gì?” Hoàng Hậu nhìn nàng.

Kỳ Thanh Ngữ ngẩng đầu, mắt quét qua các cung nữ đang đứng một bên hầu hạ.

Hoàng Hậu hiểu rõ, phát tay với các cung nữ.

Các cung nữ hạ thấp người, rời đi.

Ánh mặt trời chiếu lên cửa sổ, gió làm bay mấy sợi tóc.

“Ngữ Nhi, ngươi thấy tiểu nha đầu kia thế nào?” Hoàng Hậu dựa lưng lên ghế, trong đôi mắt hiện lên tinh quang. Chỉ sợ cháu gái thông minh này đã nhìn thấu cái gì đó.

“Bác, ngươi thấy cái tiểu nữ oa kia giống đứa bé năm, sáu tuổi sao? Hơn nữa xà kia làm sao lại xuất hiện từ hư không đây? Thế nào cũng thấy nàng không giống người, ngược lại giống yêu tinh.”

“Ngươi nói nàng là yêu tinh?” Hoàng Hậu bị lời nói của Kỳ Thanh Ngữ làm cho hoảng sợ, sau đó lại nhíu mi, cảm thấy có lẽ có khả năng này. Có lẽ nàng thật sự là yêu, cho nên Thần Nhi mới có thể bị một tiểu oa nhi mê hoặc.

Nàng nghĩ, nàng biết nên làm thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Gặp Hoàng đế lão nhân

Ngự thư phòng

Rèm cửa lay động, gió thổi nhẹ nhẹ.

Xung quanh lô đình khắc hình rồng, huân yên lượn lờ, tràn ngập trong phòng.

Bóng dáng Minh hoàng ngồi sau bàn, khuôn mặt anh tuấn sau khi nghe lời nói của Hoàng hậu liền phủ một tầng u ám. Đôi mắt thâm thúy, cơ trí giống như bị huân yên mê hoặc, mông mông lung lung, làm cho người ta không thấy rõ suy nghĩ trong mắt.

Hoàng hậu ngồi bên dưới, mím môi nhìn Hoàng đế, cũng không nói lời nào, chờ đợi ý chỉ của hắn.

Thật lâu sau, Hoàng đế mới ngẩng đầu nhìn Hoàng hậu, khẽ nhếch môi mỏng, giọng điệu ngưng trọng:

“Lời Hoàng hậu nói là sự thật?” Một tiểu yêu tinh sáu tuổi mê hoặc đứa con trai luôn luôn lãnh ngạo của mình, sẽ sao?

“Những lời nô tỳ nói đều là sự thật.” Hoàng hậu lãnh tĩnh nhìn Hoàng Thượng: “Cái tiểu oa nhi kia thật không tầm thường, thế nhưng có thể làm đàn xà nghe lời nàng, nô tỳ lo lắng nếu nàng thật là yêu, lại mê hoặc Hoàng nhi, vương triều Nguyệt Diễm ta chỉ sợ sẽ gặp tai họa.” Nàng cũng không tin Hoàng Thượng sẽ tha cho một tiểu yêu nghiệt gây họa giang sơn.

Quả nhiên, sau khi Hoàng đế nghe được lời nói của nàng, sắc mặt trầm xuống, quắc mắt đứng lên, áo bào màu vàng quét qua bàn, suýt chút nữa làm cho tấu chương rớt xuống.

“Đi, Trẫm muốn nhìn một chút cái tiểu yêu mê hoặc Hoàng nhi trông như thế nào?” Dứt lời, bóng dáng Minh hoàng đã đi đến ngoài cửa. Hoàng hậu thấy vậy, nở nụ cười, nhanh chóng đi theo sau.

.....

“Hoàng Thượng giá lâm, Hoàng hậu nương nương giá lâm.”

Giọng nói của thái giám lại vang lên, Lãnh Loan Loan giương mi, sớm biết rằng nữ nhân kia sẽ không khinh địch mà buông tha cho mình như vậy.

Tiếng thái giám vừa thông báo xong, hai bóng dáng đã bước vào trong cửa. Một Minh hoàng, một Hoàng hậu, mang theo tôn quý cùng ngạo nghễ.

“Tham kiến phụ hoàng, mẫu hậu.” Dạ Thần khẽ xá trong tay xuống, thờ dài hành lễ với hai người.

“Bình thân.” Hoàng đế phát tay, ánh mắt nhìn Lãnh Loan Loan đang nhàn nhã ngồi một bên cùng Thùy Dao đứng sau lưng nàng. Mây kiêu nhú lại, không hề giận nói:

“Các ngươi là ai? Thấy Trẫm cư nhiên không hành lễ, thật to gan!”

Ánh mắt thâm thúy lơ đãng nhìn thoáng qua Lãnh Loan Loan, đã thấy đứa bé này không tầm thường. Trên khuôn mặt phấn điêu ngọc mài không tìm thấy chút sợ hãi, ngược lại rất to gan nhìn thẳng mắt mình.

“Phụ hoàng bớt giận, Loan Loan là tiểu bằng hữu của con, các nàng vừa mới tiến cung, cũng không hiểu quy củ trong cung.” Dạ Thần thờ dài, thần nhiên giải thích với Hoàng đế.

Lãnh Loan Loan nhảy từ trên ghế xuống, ngẩng đầu nhỏ, nhìn thẳng Hoàng đế. Thấy hấn một thân Hoàng Long bào, ba ngàn sợi tóc đen xoắn tung trên vai, trên đầu đội mũ miện. Thân hình cao to, khuôn mặt cùng Dạ Thần có vài phần tương tự, đặc biệt là đôi mắt màu tím kia. Nhưng trong đôi mắt kia lại nhiều hơn so với Dạ Thần vài phần tang thương. ...

“Hoàng đế lão nhân, ngươi là đến ngăn cản ta làm Thái tử phi sao?”

Môi mỏng giương lên, tựa tiểu phi tiểu nhìn khuôn mặt không hề giận của Hoàng đế. Lãnh Loan Loan thẳng thắn hỏi, ánh mắt lại khiêu khích nhìn Hoàng hậu đang đứng bên cạnh Hoàng đế, quả nhiên làm lão bà kia tức giận đến khuôn mặt vằn vẹo.

“Lớn mật! Ngươi cũng có thể làm Thái tử phi?” Hoàng đế chưa từng bị người nào vô lễ qua, hướng chỉ là một đứa trẻ. Khuôn mặt càng nghiêm lại, đôi mắt lạnh lùng trừng tiểu oa nhi không biết trời cao đất rộng trước mặt.

“Ta nếu muốn làm, ai có thể ngăn cản?”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Muốn giết nàng trước giết ta.

Nếu ta muốn làm, ai có thể ngăn cản?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn phấn điêu ngọc mài (1) của Lãnh Loan Loan hơi nhú, ánh mắt không chút sợ hãi mà ngạo nghễ cuồng vọng nhìn thẳng vào vị Hoàng đế trước mặt, khoe miệng nhếch lên tươi cười tà cuồng, làm cho khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vài phần tà mị quý dị. Mặc dù Hoàng đế luôn thích ra lệnh bắt người ta phục tùng, nhưng ngài lại không tự chủ ngăn ra, đôi mắt thâm thúy nhìn chằm chằm tiểu nữ oa đang ngẩng đầu. Trong lòng không hiểu sao lại có một luồng hàn khí, thậm chí cảm thấy đôi mắt hắc bạch phân minh kia làm cho người ta không tự giác thần phục.

(1) phấn điêu ngọc mài: gương mặt đẹp như tượng điêu khắc, da mịn như viên ngọc đã mài giũa.

“Lớn mật, dám cuồng vọng vô lễ như vậy.”

Giọng nói của Hoàng hậu đột nhiên vang lên, làm cho Hoàng thượng lập tức lấy lại tinh thần. Thiếu chút nữa, ngài đã bị ánh mắt của tiểu oa nhi kia mê hoặc. Trong lòng chợt rung mình, đề phòng nhìn Lãnh Loan Loan, nàng quả nhiên không phải đứa trẻ bình thường.

“Cuồng vọng thì như thế nào?” Lãnh Loan Loan khinh thường liếc Hoàng hậu một cái, “Tóm lại, thái tử phi chính là ta”. Là quyết định, là thông báo, cũng là cảnh cáo. Bọn họ ngăn cản nổi nàng sao, trừ phi mặt trời mọc ở đằng tây.

“Hay là các người không dám để một tiểu oa nhi làm Thái tử phi, sợ giang sơn khó giữ được sao?”

“Cửu nhi.”

Một lời Lãnh Loan nói ra, không chỉ Hoàng thượng mà cả Hoàng hậu cũng đều biến sắc. Dạ Thần không nhìn được ngẩng đầu nhìn nàng, lời nói này rất cá gan làm loạn. Từ Hoàng thượng, Hoàng hậu, cả đám cung nữ lẫn thái giám đều sợ tới mức cứng đờ ra, bỗng nhiên quỳ trên mặt đất.

“Tiểu oa nhi, ngươi có biết chỉ bằng những lời này, trẫm có thể tru di cửu tộc nhà ngươi hay không?” (Xà vương, xà hậu, xà quốc, đấy, tha hồ mà tru di nhé)

Hoàng thượng vung tay áo, khuôn mặt băng lãnh, cả người tản ra khí thế kinh người, không ai có thể gây hại cho giang sơn của Dạ gia, hấn cũng tuyệt đối không để bất kì sự uy hiếp nào tồn tại.

Hấn tức giận làm cho mọi người sợ hãi như hến, không khí căng thẳng vô cùng.

Hoàng hậu lấy lại tinh thần, cười như không cười nhìn chằm chằm Lãnh Loan Loan, chờ mong kết cục bi thảm của nàng.

Dạ Thần rung mình, phụ hoàng tức giận làm cho hấn kinh hãi. Nhưng bất luận thế nào, hấn cũng sẽ bảo vệ Cửu nhi chu toàn, chính hấn cũng không hiểu vì sao, trong lần đầu tiên gặp nhau, tiểu oa nhi này lại cho hấn một cảm giác vô cùng thân thiết.

“Tru di cửu tộc ta?” Lãnh Loan Loan thản nhiên nói, lập tức đập tan tình cảnh khó xử, khuôn mặt mỉm cười, sáng láng như ánh mặt trời, đẹp như hoa (trong mùa xuân). Nhưng lại làm cho người ta có cảm giác rét lạnh sợ hãi, khí thế so với Đường Kim hoàng thượng không hề thua kém, càng khiến mọi người thêm hoảng sợ.

“Bằng ngươi, cũng xứng?”

“Ngươi...” Lãnh Loan Loan tiếp tục ngông cuồng làm cho mặt vị Hoàng đế kia đen như đáy nồi, tay nắm thành nắm đấm, trong lòng giận dữ. Thân là Hoàng đế, thế mà tôn nghiêm của mình lại để cho một tiểu nha đầu sáu tuổi giẫm đạp mãi, coi hấn như không tồn tại. Làm sao hấn có thể tha thứ cho nàng đây?

“Người đâu, lôi Lãnh Loan Loan ra ngoài chém đầu.”

“Phụ hoàng, bớt giận.” Dạ Thần quỳ sụp xuống, nhìn thẳng vào mắt phụ hoàng hấn, không hề cầu xin, mà chỉ thản nhiên trần thuật: “Cửu nhi con nhỏ, không biết cách ăn nói (*). Thỉnh phụ hoàng khoan hồng độ lượng, bỏ qua cho nàng.”

(*) Nguyên văn là đồng ngôn vô kỵ: Lời của trẻ nhỏ không có cổ kị

“Thần nhi, ngươi điên rồi.” Không đợi Hoàng thượng mở miệng, Hoàng hậu đã tức muốn nổi bão, chỉ tay vào mặt Dạ Thần, vừa tức giận vừa thất vọng nói: “Không biết tiểu nha đầu kia mê hoặc ngươi như thế nào, cư nhiên không biết nặng nhẹ. Mạo phạm thánh thượng mà chỉ một câu không biết cách ăn nói là xong sao?”

Dạ Thần không nói, ánh mắt vẫn nhìn Hoàng đế.

Hoàng thượng không giận chỉ cười, lại càng tăng lên cảm giác áp bức.

“Nếu đã biết nàng còn nhỏ dại, vì sao hoàng nhi lại muốn lập nàng làm phi?”

Dạ Thần ngẩn ra, sau đó kiên định trả lời:

“Tóm lại, nếu phụ hoàng nhất định phải trị tội Cửu nhi, như vậy cũng nên trị tội cả nhi thần luôn đi.” Muốn giết nàng trước giết ta.

“Ngươi...”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Đàn xà tai họa.

Hoàng đế giận dữ, còn Hoàng hậu thì bị lời nói của Dạ Thần làm tức giận, lao đảo về phía sau vài bước, thiếu chút nữa ngã nhào xuống mặt đất (@, bà này nên cho ngã dập mặt). Gương mặt tái nhợt, không chút huyết sắc, nhìn con mình như người xa lạ.

“Người là đang uy hiếp Trẫm sao?”

Hoàng thượng thất vọng nhìn con trai mình bảo vệ Lãnh Loan Loan. Dạ Thần ngạo nghễ chạy đi đâu rồi, chẳng lẽ hoàng nhi thực sự bị một tiểu nữ oa mê hoặc tâm trí?

“Thần nhi, người đang mê sảng phải không? Mau hướng phụ hoàng bồi tội?”

Hoàng hậu vừa thấy vẻ mặt không vui của Hoàng đế, liền khuyên bảo con trai. Nàng sợ nhất là Hoàng thượng phiền não, hủy bỏ vị trí Thái tử của Thần nhi, thế là bọn họ xong đời rồi. (@, gớm, thương mình hơn thương con, xí, thêm vào)

Dạ Thần vẫn thẳng tắp người, quật cường quỳ. Giống như không nhìn thấy sự lo lắng trong mắt Hoàng hậu, ánh mắt không hề né tránh.

Ánh mắt hai phụ tử giằng co, ai cũng không chịu lùi bước.

Không khí giương cung bạt kiếm, mọi người cảm nhận hơi thở hai người, cúi đầu, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh.

“Hoàng Thượng, Thần nhi nhất định là bị tiểu yêu nữ kia dùng yêu pháp mê hoặc. Người trăm ngàn lần đừng tức giận.” Không khuyên bảo được Dạ Thần, Hoàng hậu liền nhanh nhẹn đi đến bên cạnh Hoàng thượng, vừa khuyên giải an ủi hấn, vừa đổ hết mọi chuyện lên đầu Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan khinh thường cười nhạo, đối với ánh mắt tức giận của Hoàng hậu hoàn toàn không để trong lòng. Nhưng không ngờ Dạ Thần lại bảo vệ nàng, làm cho nàng có chút ngoài ý muốn. Nàng còn tưởng rằng con cháu hoàng gia đều coi quyền lực là quan trọng nhất, một khi xung đột thì liền vứt bỏ tình nghĩa chọn quyền lực. Hướng chi nàng và Dạ Thần chỉ mới quen biết nhau mấy ngày.... Mắt đen sáng ngời nhìn Dạ Thần quỳ trên mặt đất, không hiểu sao thấy cảm động.

“Thần ca ca, huynh mau đứng lên đi. Cứu nhi không có việc gì.”

Lãnh Loan Loan đi đến bên người Dạ Thần, đỡ hấn đứng lên. Trên mặt vẫn cười lạnh nhạt như cũ, nụ cười này của nàng chắc chắn có lý do, làm cho người ta bất giác thả lỏng người.

“Tiểu oa nhi người quá kiêu ngạo rồi.” Hoàng đế cười như không cười, không nghĩ tới hôm nay hấn lại có hứng thú đấu với một tiểu nữ oa.

“Bỏ cô nương cũng không bao giờ nói láo, nói được làm được.”

Lãnh Loan Loan cười mê hồn, con ngươi đen xẹt qua một tia sáng, anh như điện chạy (điện giật cho rồi), không một ai phát hiện.

Hoàng đế, Hoàng hậu hai mặt nhìn nhau, đã có một loại cảm giác không ổn.

Quả nhiên, chỉ thấy Lãnh Loan Loan giơ lên tay nhỏ bé, cổ tay mang một cái chuông bạc theo động tác của nàng phát ra tiếng vang thanh thúy. Một lát sau, âm thanh tê tê không ngừng truyền đến.

“A, có xà.”

Hoàng hậu kinh hoàng, lại thấy trong căn phòng lớn như vậy xuất hiện vô số xà. Một đàn quán quýt, giống như cổ dây thừng. Lưỡi đồ thè ra thụt vào, dây đặc làm cho người ta phát hoảng.

Hoàng thượng trầm mặt, còn chưa kịp phản ứng. Bỗng nhiên ngoài cung điện, vang lên tiếng kêu đầy sợ hãi của đám cung nữ cùng thái giám:

“Có xà.”

“....”

Không quá một bước trước cửa, ngoài cung điện, toàn bộ đình viện, hành lang, bụi hoa, cây cối đều là các loại xà đầy màu sắc, mà bọn cung nữ, thái giám sợ tới mức không dám nhúc nhích, tro mắt nhìn bao nhiêu xà đi tới chỗ bọn họ....

“Đáng chết.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Người không phạm ta, ta không phạm người.

Mắt thấy ghế rồng bị đàn xà chiếm lĩnh, ruột cuộc Hoàng thượng không thể trấn tĩnh nữa. Bỗng, một con rắn rơi xuống từ trên đỉnh đầu của hắn, xuất hiện trước mắt hắn. 'Xoẹt' một tiếng, con rắn bị chém đứt thành hai đoạn.

“Dám đụng tới bảo bối của ta, muốn chết.”

Nhìn tiểu thanh xà bị tên Hoàng đế chặt làm hai, Lãnh Loan Loan đang tươi cười bỗng nhiên đành mặt. Thân ảnh lóe lên một cái, bóng dáng rực lửa đến gần Hoàng đế.

“Cửu nhi!” Dạ Thần bỗng nhiên đứng chắn trước mặt nàng, đôi mắt màu tím nhìn nàng, nhẹ nhàng lắc đầu. Hắn không thể trơ mắt nhìn nàng thương tổn (làm hại, làm bị thương) phụ hoàng, mẫu hậu của mình.

Lãnh Loan Loan liếc nhìn Dạ Thần, thôi, nể mặt hắn tạm tha cho lão Hoàng đế này vậy. Nhưng nàng không để cho bọn họ dễ chịu đâu, nếu không để nàng làm Thái tử phi, hàng ngày nàng lại làm thế này đi.

“Tiểu Hoàng ~”

Lãnh Loan Loan nhếch môi cười tà nịnh, trống rỗng kêu.

“Tê, tê, tê....”

Thanh âm của một bạn bò sát (loài bò sát á) vang vọng cả đại điện, một con mãng xà màu vàng cực lớn lập tức xuất hiện ngay trước mặt mọi người. Há mồm to tới mức có đủ để ăn tươi nuốt sống mấy người, đôi mắt phát ra ánh sáng màu xanh quý dị.

“Trời ạ, mãng xà.”

Lần này Hoàng hậu thấy được sự lợi hại của Tiểu Hoàng, rốt cục bị bạn ấy dọa cho ngất xỉu. (xiu rồi, vui quá).

“Hoàng hậu.”

Cung nữ bên người thấy thế, bất chấp sợ hãi, chạy nhanh tới đỡ lấy nàng. Cả hai đều đứng yên một chỗ, bởi vì ánh mắt của đàn xà đang trừng bọn họ.

Nhìn thấy cự mãng xuất hiện, ánh mắt của Hoàng đế trở nên lợi hại. Hắn quay người lại lạnh lùng nhìn Lãnh Loan Loan, gần từng tiếng mang theo lệ khí hỏi:

“Đến cuối cùng là ngươi muốn gì?”

Hiện tại hắn đã xác định được tiểu nữ oa này không phải người thường, không chừng như Hoàng hậu nói, nàng chính là yêu tinh, hơn nữa là xà tinh, nếu không tại sao lại gọi tới được nhiều xà như vậy. Thời khắc này, hắn cảm thấy mình thật nhỏ bé. Cái gì mà vua của một nước, long uy thiên hạ chứ! Hắn không cách nào đuổi đàn xà này đi được, chỉ có thể bất lực nhìn hoàng cung bị chúng chiếm đoạt.

“Rất đơn giản.” Lãnh Loan Loan liếc liếc hắn một cái, “Lập ta làm thái tử phi.”

Hoàng thượng hoang mang, đôi mày nhíu chặt. Nhưng không như lúc trước phản đối dữ dội, đôi mắt đảo qua Lãnh Loan, rồi lại nhìn phía con trai của mình, Thần nhi luôn ngao nghể, là niềm tự hào của hắn, thực sự bị tiểu yêu tinh trước mắt mê hoặc sao?

“Phụ hoàng!” Dạ Thần nhìn Hoàng đế, nhìn thấu tâm tư của ngài. Hai tay thả lỏng, thần nhiên nói: “Nhi thần không hề bị ai mê hoặc cả, hơn nữa nhi thần xin người hãy tin tưởng. Cửu nhi tuyệt đối không làm chuyện bất lợi đối với Nguyệt Diễm quốc.”

“Như vậy hiện tại là chuyện gì?” Nhìn đàn rắn trước mắt khiến người ta nôn mửa, lạnh lùng hỏi.

Lãnh Loan Loan cười cười, tay nhỏ bé vung lên lần nữa. Đàn rắn lại 'tê tê' vài tiếng, sau đó biến mất không còn con nào.

“Hiện tại đã được chưa?”

Hoàng đế lưu lười, đến cuối cùng là có chuyện gì xảy ra? Ánh mắt nhìn Lãnh Loan Loan, nàng thật bí hiểm. Nàng thực sự sẽ không làm chuyện bất lợi cho Nguyệt Diễm quốc sao? Thôi, đến lúc này rồi chỉ sợ hắn không đáp ứng cũng không được. Vị Hoàng đế luôn luôn kiêu ngạo có chút ừ ừ, đành theo mệnh đi.

“Được, Trẫm đồng ý lập ngươi làm Thái tử phi. Nhưng là ngươi phải cam đoan tuyệt không làm hại hoàng nhi và giang sơn Nguyệt Diễm.”

Hoàng thượng nhìn Lãnh Loan Loan, chờ đợi nàng hứa hẹn.

Lãnh Loan Loan bĩu môi khinh thường, sợ nàng cướp ngôi sao? Hừ, nếu nàng muốn làm, ai có thể ngăn cản được?

“Cửu nhi.” Dạ Thần nhìn nàng, đôi mắt màu tím mang theo ý cười.

Lãnh Loan Loan khẽ gật đầu, được rồi, nàng cũng nên nể mặt hấn chút.

“Người không phạm ta, ta không phạm người.” Coi như hứa hẹn đi.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Ta hận xà!

Trăng tròn như ngọc, ánh sáng tỏa khắp đất trời.

Cảnh đẹp tuyệt diệu, quyến rũ lòng người.

Đêm, trong trẻo nhưng lạnh lùng, tịch mịch.

Dưới ánh nền mờ nhạt, chiếu sáng một khuôn mặt tuyệt mỹ nhưng rất dữ tợn.

“Xoảng” một tiếng, khăn trải bàn cùng tất cả mọi vật trên đó bị người kia ném trên mặt đất. Giống như đã thú, phá hết đồ đạc trong đêm khuya.

Mặt sa sầm vì tức giận, mí mắt sụp xuống che lấp đôi phượng mâu xinh đẹp, cũng che lấp hận ý trong đó. Y phục tuy trắng như tuyết, nhưng lại không làm cho người ta cảm giác trong trắng thuần khiết, ngược lại giống như vô cùng dơ bẩn.

Bên cạnh là một cung nữ câm lặng, không dám hé răng, cúi đầu lui ở trong góc, sợ trở thành vật để chủ nhân trút giận.

Ánh trăng trong trẻo mà lạnh lùng chiếu rọi qua cửa sổ, một màu bạc trải dài.

Nữ tử áo trắng đột nhiên ngẩng đầu lên, sợi tóc mềm mại theo động tác xỏa ra sau gáy. Đôi mắt xinh đẹp phát ra hận ý mãnh liệt, làm cho người ta không khỏi rùng mình.

Sau một lúc lâu, ruốt cuộc nữ nhân cũng mở miệng .

“Người thật sự nghe được Hoàng Thượng đồng ý lập nha đầu xấu xí kia làm Thái tử phi sao?”

Hai tay trắng nõn thon dài gắt gao nắm chặt, nàng ta không tin Hoàng thượng sẽ lập tiểu nữ oa kia làm Thái tử phi, chẳng lẽ ngài ấy cũng bị tiểu yêu tinh kia mê hoặc tâm trí sao?

Tiểu cung nữ hoảng sợ nhìn khuôn mặt dữ tợn của Kỳ Thanh Ngữ, đáp:

“Hồi bẩm Quận chúa, đúng là như vậy. Nghe nói hoàng thượng vốn không đồng ý, nhưng đột nhiên trong cung xuất hiện vô số xà, ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng bị dọa tới hôn mê bất tỉnh...”

Ả cung nữ này không ở trong cung, mà nghe các cung nữ, thái giám khác hoảng sợ kể lại.

“Xà, Xà, lại là Xà!!!” Kỳ Thanh Ngữ nghe xong liền biến sắc, chẳng lẽ tiểu nha đầu kia thật sự là xà tinh hóa thành sao? Nhớ lại cảm giác rắn bò trên đùi trắng mịn của nàng, nàng đã muốn nôn mửa.

“Ta hận xà.”

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ, lần sau nếu nhìn thấy con rắn nào liền giết con đó. Nhưng mà, nếu tiểu nha đầu kia thực sự là xà tinh, nàng phải làm gì bây giờ? Hiện tại ngay cả Hoàng thượng cũng bị nàng mê hoặc. Hai người bọn họ lại còn ở cùng nhau, Kỳ Thanh Ngữ nhìn không được đi tới đi lui. Làn váy thật dài quét qua quét lại trên từng mảnh vỡ của ấm trà, chút nước trà còn sót lại dính vào khiến cho váy trắng vấy bẩn.

“Quận chúa, nô tỳ cũng chỉ là nghe nói, nhưng là Hoàng Thượng còn chưa hạ thánh chỉ, tất cả vẫn còn có thể cứu vãn.”

Nhìn dáng điệu nôn nóng, bất an của Kỳ Thanh Ngữ, tiểu cung nữ nhìn không được mở miệng nói. Đi theo Quận chúa năm năm, nàng tự nhiên biết được tình cảm Quận chúa dành cho Thái tử, cũng biết được nàng đề ý vị trí Thái tử phi, để Thái tử vui vẻ, nàng không tiếc nguy trang chính mình, nàng thực sự thấy thương cảm Quận chúa.

“Đúng, sao ta lại không nghĩ tới chứ?” Nghe được lời nói của nô tỳ thân cận, ánh mắt của Kỳ Thanh Ngữ bỗng nhiên sáng ngời. “Có ý hay.”

Nàng vẫy tay với tiểu cung nữ, tiểu cung nữ liền đi đến bên cạnh nàng.

Kỷ Thanh Ngừ thì thăm gì đó bên tai cung nữ, tiểu cung nữ này không ngừng gật đầu.

Một lát sau, tiểu cung nữ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Triều đình nghị luận!

Điện Kim Loan.

Trên long ý màu vàng, hoàng đế Dạ Phong ngồi ngay ngắn. Bên dưới long bào lộ ra long giày màu vàng, thùy lạc của mũ miện che khuất gương mặt của hần, phía sau ghế dựa là một cự long màu vàng xoay quanh, uy phong凛冽.

Phía dưới điện Kim Loan, văn võ bá quan tay cầm tấu sớ im lặng. Trong lòng lại vô cùng buồn bực, đến tột cùng Hoàng Thượng hạ chỉ trước triều sao ý? Vì sao hiện tại không nói câu nào?

Không khí im lặng lộ ra chút quỷ dị, các quan viên ngẫu nhiên vụng trộm nhìn nhau, trong mắt đều là mờ mịt.

Gió mát thổi vào từ ngoài cửa đại điện, làm cho người ta càng thêm phiền muộn.

“Chư vị ái khanh...”

Ngay lúc chúng quan đều không nghĩ được ý nghĩ là lúc, Hoàng đế cuối cùng cũng mở miệng.

Văn võ bá quan vừa nghe Hoàng Thượng nói, trong lòng càng khẩn trương, không biết Hoàng Thượng sẽ ra ý chỉ gì? Sẽ là ai gặp họa?

Đôi mắt của Dạ Phong đảo qua khắp các bá quan rồi cup xuống, ánh mắt có chút ngưng trọng.

“Trước đó vài ngày không phải các vị ái khanh đề cập đến chuyện lập Thái tử phi sao? Không biết chúng khanh có đề nghị gì?” Hần cũng không quên chuyện lập Lân Loan Loan làm Thái tử phi, nhưng việc lập một đứa trẻ mới sáu tuổi làm phi thật sự rất hoang đường. Không cần lập tức nói ra dọa mọi người.

“Hồi Hoàng Thượng, thần nghĩ nhị nữ nhi của Tể tướng đại nhâ dung mạo bất phàm, thông minh tuyệt đỉnh, xin ngài phong làm Thái tử phi.” Lễ bộ Thượng thư tay cầm tấu chương bước ra từ bên trái nói.

“A?” Hoàng Thượng nhìn Tể tướng Thư Đùng Ngôn, đã thấy hần cười yếu ớt, không có phản ứng.

“Hồi Hoàng Thượng, thần đề nghị đại tiểu thư của Uy Viễn Tướng quân. Là nữ nhân xinh đẹp tuyệt luân, văn võ song toàn, xứng là nữ trung hào kiệt.” Binh bộ Thượng thư ở bên phải liếc mắt nhìn Lễ bộ Thượng thư một cái, cũng cầm tấu thư trong tay bước ra khỏi hàng thờ dài nói.

“Hoàng Thượng, thần đề cử Tiểu Quận chúa của Đức Viễn Vương gia. Quận chúa ôn nhu xinh đẹp, tài mạo hơn người, rất xứng đôi với Thái tử.” Lại một gã đại thần bước ra khỏi hàng, đề cử với Hoàng Thượng.

“Hoàng Thượng, thần đề cử....”

“....”

Trong nhất thời, các phe phái thần tử trên triều đình đều đẩy dòi đến nữ nhi của đầu lĩnh của mình.

Hoàng đế ở trên nhìn thấy rõ ràng biểu tình của mỗi người, xem ra những người này đều muốn nữ nhi của mình làm Thái tử phi, làm cho quyền lực của mình càng thêm vững chắc. Mỗi mống ngoéo một cái, nghĩ đến tiểu nữ oa kia, có lẽ lập nàng nói không chừng đúng là một kì chiêu (đòn đánh kì diệu), làm cho mống đẹp của những người này bị phá vỡ.

“Tốt lắm” Hoàng đế vẫy tay, các đại thần đều dừng nghị luận.

“Nữ nhân các vị ái khanh đề cử cũng không sai, nhưng là vị trí Thái tử phi chỉ có một. Mà hôm qua Thái tử lại nói với Trẫm hần đã chọn được người....”

“A....”

Chúng thần nhìn nhau, tò mò không biết người được Thái tử chọn là ai? Lại cảm thấy trong đó có điều kỳ quái.

“Hoàng Thượng, không biết người Thái tử ưng ý là thiên kim nhà ai?”

Tể tướng Thu Đình Ngôn cầm tấu thư trong tay bước lên phía trước, chấp tay hỏi.

Ánh mắt của mọi người đều nhìn Hoàng đế.

“Là ta.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Chuyện nhà của bản Thái tử, liên quan gì đến các người?

“Là ta.”

Một giọng nói trẻ con lại lãnh lệ truyền đến từ cửa Điện Kim Loan.

Chúng thần quay đầu nhìn, lại không thể nói lên lời. Về mặt khiếp sợ, nhất định là ảo giác. Nếu không, làm sao bọn họ lại thấy người trả lời cư nhiên là một tiểu nữ oa năm sáu tuổi, phần điều ngọc mài. Mái tóc đen búi ở hai bên, giữa trán no đủ đeo một chuỗi hồng ngọc. Một thân quần áo lửa đỏ, cổ tay áo dùng sợi tơ vàng buộc vòng quanh một đóa hoa, làn váy khẽ lay động theo mỗi bước đi, gờ tay nhắc chân đều lộ ra cao quý bẩm sinh...

Nàng là ai?

Chúng thần đều suy đoán trong lòng, cho đến bây giờ chưa từng thấy qua nữ oa này. Không biết là thiên kim nhà ai?

“Hoàng Thượng, vị tiểu thư này nói nàng là người Thái tử chọn làm Thái tử phi?”

Thu Đình Ngôn có chút không tin được, nàng vẫn là một đứa trẻ, nào có ai lập đứa trẻ làm Thái tử phi?

Chúng thần cũng không dám tin tưởng, trong mắt lộ ra vẻ hoang mang.

“Đúng vậy.” Hoàng đế gật đầu, mắt nhìn Thái tử ở phía dưới.

Dạ Thần nhếch môi cười, xoay người vươn hai tay với Lãnh Loan Loan. Hắn mặc một thân triều phục hoa lệ, thân hình cao ngất hoàn mỹ, mái tóc dài đen như mực dùng trăm ngọc búi lên, mặt đẹp như vẽ.

Lãnh Loan Loan dẫn Thủy Dao đi về phía hắn, sau đó ở trước mặt mọi người, thân mình nhỏ nhắn linh hoạt như yến nhảy lên người hắn, mà Dạ Thần tự nhiên vòng hai tay ôm chặt nàng.

Chúng thần nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, đây là Thái tử gia luôn lãnh ngạo sao? Khóe môi hắn cười, bao hàm sùng nịnh đối với vị tiểu cô nương này, chẳng lẽ, ngày thường Thái tử luôn không gần nữ sắc, là vì có sở thích luyến đồng chi phích (yêu thích trẻ em) biến thái sao?

Mọi người nghĩ vậy, không khỏi nhìn Dạ Thần bằng ánh mắt kỳ quái.

“Thái tử điện hạ, lập Thái tử phi không phải đều lập nữ nhân đã đến tuổi cập kê sao? Vị tiểu cô nương này sợ là không hợp quy củ.”

Đức Hưng Vương giả nhìn thấy một tiểu oa nhi sẽ làm Thái tử phi nhện không được đi ra, hắn vốn còn rất tin tưởng với nữ nhi của mình, ai biết lại đột nhiên xuất hiện một tiểu oa nhi, đây không phải rõ ràng là làm hắn mất mặt sao?

“Đúng vậy, quy củ lập Thái tử phi đầu tiên là phải cập kê, thứ hai là không thể không có song thân (phụ mẫu), thân thế phải trong sạch.” Thu Đình Ngôn cũng đi ra, ý tứ thật rõ ràng, tóm lại tiểu oa nhi này không phù hợp làm Thái tử phi.

“Hoàng Thượng, quy củ không thể phá.” Chúng thần cũng đồng ý, cùng quỳ xuống can gián Hoàng đế.

Lãnh Loan Loan nhìn văn võ bá quan phản đối, miết miết môi, tuyệt không để ý.

Hoàng đế liếc mắt nhìn mọi người một lượt, giống như thực khó xử. Ném mọi chuyện cho con, dù sao cũng là hắn muốn lập oa nhi này làm Thái tử phi, vậy để hắn xử lý đi.

“Thái tử, người nói sao?”

Dạ Thần nhìn Cửu Nhi trong ngực, trong lòng biết bộ dáng này của Cửu nhi là sẽ không nhúng tay. Hắn sùng nịnh cười, đôi mắt thâm thúy tràn đầy băng

sương, lạnh lùng đảo mắt qua mọi người, nói:

“Chuyện nhà của bản Thái tử, liên quan gì đến các người?”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Khẩu chiến (cãi nhau á)!

“Chuyện nhà của bản Thái tử, liên quan gì đến các người?”

Một câu nói lạnh lùng, ngăn chặn lời nói của các đại thần.

Vẫn vô bá quan im lặng, thật lâu không có tiếng động.

Lãnh Loan Loan ngừng đầu nhìn Dạ Thần, đôi mắt hắc bạch phân minh nồng đậm ý cười. Nam nhân này đủ khí thế, đủ quyết đoán, năng thích. Xem ra quả nhiên là chọn đúng người, về sau nhất định phát triển.

“Thái tử điện hạ, thần nghĩ việc tuyển chọn Thái tử phi là chuyện quan trọng, không phải chỉ là chuyện nhà thôi.” Thu Đùng Ngôn chưa từ bỏ ý định, nghiêm túc nhìn Dạ Thần.

“Đúng vậy. Thái tử phi sau này sẽ làm Hoàng hậu. Đó nhưng là mẫu nghi thiên hạ, thần nghĩ nên cẩn trọng.”

Vẫn nghe mọi người nghị luận, Uy Viễn Tướng quân vốn chưa phát ngôn bước ra khỏi hàng, trầm giọng nói. Dáng người hấn khô ngô, mặt vuông, có vẻ cương nghị, lộ ra hương vị quân nhân.

“Hoàng Thượng, thần cũng cho rằng việc chọn Thái tử phi nên bàn lại.” Đức Viễn Vương gia cũng nói.

“Thần thỉnh cầu Hoàng Thượng bàn lại.”

Chúng thần lại rầm rập quỳ xuống, tiếng vang liên tiếp.

“Việc này...” Hoàng Thượng lộ vẻ khó xử.

“Ha ha ha...”

Lãnh Loan Loan lại đột nhiên nở nụ cười, tiếng cười to thanh thúy mà lãnh lệ quanh quần khắp điện Kim Loan, có vẻ đột ngột lại quý dị.

“Không biết vì sao vị cô nương này lại bật cười?”

Thu Đùng Ngôn nhíu mi nhìn Lãnh Loan Loan, càng nhìn càng cảm thấy đứa nhỏ Thái tử ôm không tầm thường. Trong lòng rung mình, một cổ dự cảm không tốt nổi lên.

Những người khác nghe Tể tướng hỏi, cũng đều nhìn Lãnh Loan Loan. Đã thấy nàng có bộ dáng không giống một đứa trẻ không rành sự đời, ngược lại có sự thâm trầm không thể nói rõ.

“Đều nói quân vô hí ngôn (quân không nói đùa), Hoang Thượng, ngài sẽ không quên hôm qua đã đáp ứng ta đi?”

Lãnh Loan Loan không để ý đến đám người Thu Đùng Ngôn, ngừng đầu nhìn thẳng Hoàng đế. Hừ, cảnh tượng này chẳng lẽ là còn định đổi ý? Nói cho người biết, không có cửa đâu.

Nghe được lời của nàng, chúng thần đều chuyển tầm mắt lên người Hoàng đế, càng lẽ Hoàng Thượng đã đáp ứng lập tiểu nữ oa này làm Thái tử phi? Mọi người cả kinh, trong lòng đều khẩn trương.

Hoàng đế nhìn Lãnh Loan Loan, đã thấy nàng ôm tay cười như không cười nhìn chăm chăm mình. Trong lòng thờ dài, đúng vậy, hấn không nghĩ lại bị một đứa trẻ uy hiếp, nhưng bây giờ xem ra không hạ chỉ là không được.

“Hôm qua Trẫm đã đáp ứng lập nàng làm Thái tử phi.”

“Hoàng Thượng...” Mọi người kinh ngạc, đến cùng là vì nguyên nhân gì mà làm cho Hoàng Thượng không để ý quy củ mà lập một tiểu oa nhi làm Thái tử phi? Bọn họ không tin Hoàng đế anh minh thần võ lại có thể không có lí do làm rối loạn quy củ.

“Hoàng Thượng, ngàn vạn lần không được. Quy củ không thể phá.”

Thu Đùng Ngôn đi đầu, chúng thần lại đồng loạt quỳ xuống.

Lãnh Loan Loan đảo cặp mắt trắng dã, nhìn hấn nói, quỳ cù cái gì, bọn hấn là muốn nữ nhi của mình làm Thái tử phi, tương lai làm Hoàng hậu. Mẹ nó, một đám ra về đứng đắn.

“Quân muốn thần chết, thần không thể không chết. Chẳng lẽ các vị muốn làm cho Hoàng Thượng nói lời không giữ lời, vì thất hứa mà làm tiểu nhân?”

“Này....” Mọi người khê kêu.

“Nếu ai gia nói không?”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Càng muốn làm Thái tử phi!

“Nếu ai gia nói không?”

Một giọng nói lạnh lùng truyền đến, ngay sau đó là tiếng quai trượng chạm đất. Tiếng ma sát thanh thúy làm cho Lãnh Loan Loan nhin không được nhú mày, nằng ghét nhất là cái loại tiếng động này.

Mọi người vừa ngẩng đầu, đã thấy Thái hậu xuất hiện trước cửa điện Kim Loan. Bà một thân cẩm bào màu đỏ, váy dài chạm đất. Dây vàng buộc vòng quanh đóa hoa mầu đơn lớn, tóc mây vấn cao, hình thù phượng hoàng lay động theo bước chân của nàng, vẽ lên một độ cong xinh đẹp. Bên cạnh bà là Hoàng hậu một thân lam bào cùng Kỳ Thanh Ngừ áo trắng phiêu phiêu.

Mọi người hiểu rõ, Hoàng hậu luôn muốn chất nữ của mình là Kỳ Thanh Ngừ làm Thái tử phi, lần này sợ là nàng mời Thái hậu trở về. (một đám đáng ghét như nhau). Trong lòng bọn họ sáng tỏ, lợch chỉ sợ việc tuyển phi này sẽ không đơn giản. Mọi người liếc nhau một cái, quỳ xuống:

“Thái Hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế tuổi, Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế tuổi, Quận chúa thiên tuế thiên tuế thiên tuế....”

Tiếng nói này vang vọng quanh quần trong điện Kim Loan, khí thế phi phàm.

Dạ Thần cũng ôm Lãnh Loan Loan khom người nói, nhưng Lãnh Loan Loan cùng Thủy Dao vẫn là đứng thẳng tắp, không hề mở miệng nói.

Hoàng hậu thấy thế, nói nhỏ bên tai Thái hậu, không cần nghe cũng biết nàng đang nói gì, nói xấu Lãnh Loan Loan.

Quả nhiên, Thái hậu nhìn Lãnh Loan Loan, ánh mắt sắc bén, giống như phải bấm vằm nàng.

“Thần nhi, ngươi đang làm cái gì? Cư nhiên ôm một đứa trẻ trên triều đình nghiêm trang, còn ra thể thống gì nữa?” Ánh mắt Thái hậu chuyển sang nhìn hoàng tôn minh luôn yêu thích, nghiêm khắc trách cứ.

“Còn các nàng, thật to gan, nhìn thấy Thái hậu thế nhưng không quỳ.”

Hoàng hậu vươn ngón tay đeo hộ giáp màu vàng chỉ Lãnh Loan Loan cùng Thủy Dao, khiển trách. Cặp mắt Ngọc Lưu Ly kia hiện lên tàn nhẫn, mà Kỳ Thanh Nữ bên cạnh không dấu vết cười vui sướng khi có người gặp họa.

Thái hậu nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng quát:

“Người đâu, lôi hai kẻ coi rẻ ai gia này xuống.”

“Mẫu hậu....” Hoàng đế đứng lên, đi xuống điện. Đi đến bên người Thái hậu, hỏi han nàng: “Làm sao ngài đã trở lại?”

“Nếu ai gia không trở về, chẳng phải mọi thứ sẽ lộn xộn.” (bà trở về mới lộn xộn ý. Hứ)

Sắc mặt Thái hậu không tốt, giận dữ trừng Dạ Thần cùng Lãnh Loan Loan. Lập tức lại quát: “Làm sao còn chưa lôi các nàng xuống, chẳng lẽ đợi ai gia tự mình động thủ sao?”

“Hoàng tổ mẫu!” Sắc mặt Dạ Thần trầm xuống, lạnh lùng nói: “Cửu nhi là Thái tử phi của tôn nhi, cũng là cháu dâu của ngài. Thành người nể mặt tôn nhi, tha thứ nàng thất lễ.”

“Cháu dâu? Ai gia không có thừa nhận lợch. Một đứa trẻ, há có thể làm Thái tử phi?” Sắc mặt Thái hậu cũng không tốt. (hừ hừ, ai cần bà thừa nhận đâu, k muốn cũng phải chịu)

Lãnh Loan Loan bĩu môi, nàng phải ra mặt sao? Khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, đôi mắt đen láy không chút yếu thế nhìn thẳng ánh mắt sắc bén của Thái hậu.

“Ai nói tiểu oa nhi không thể làm Thái tử phi? Ta đây càng muốn làm Thái tử phi.”

Thái độ kiêu ngạo kia làm cho mọi người vì nàng mà đổ mồ hôi, ánh mắt của nàng cùng Thái hậu đối chọi, dao động.

“Phản, người...” Một tiểu oa nhi lại cuồng vọng như thế, chẳng lẽ coi thường uy nghiêm hoàng gia? Thái hậu cảm thấy tiểu nữ oa này thật không tầm thường, càng không thể giữ lại, kêu lên với Hoàng đế:

“Hoàng Thượng, người còn không mau bắt tiểu nha đầu cuồng ngôn vọng ngữ này?”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Không phải nàng không lập phi!

“Hoàng Thượng, người còn không mau bắt tiểu nha đầu cuồng ngôn vọng ngữ này?”

Bị Thái hậu điểm danh thế nhưng Hoàng đế không có phản ứng, mắt nhìn Lãnh Loan Loan cùng Dạ Thần. Thật rõ ràng, hấn ném vấn đề này cho mọi người, không tham gia nghị luận.

Lãnh Loan Loan đảo cặp mắt trắng dã, trong lòng thầm mắng ‘Lão hồ ly’. Rõ ràng hôm qua đã đạt thành hiệp định lập nàng làm Thái tử phi, bây giờ Thái hậu đến, hấn lại không quản. Hừ, chẳng qua là hấn muốn mượn Thái hậu xuất thủ làm cho nàng buông tha vị trí Thái tử phi, mơ tưởng.

“Hoàng Thượng, đều nói mỗi chữ như vàng, nhất ngôn cửu đỉnh, làm sao lại có thể không giữ lời giống như tiểu nhân?”

Lãnh Loan Loan nhìn lướt qua Thái hậu, nhìn Hoàng đế không nói một câu định ngồi xem diễn, không khách khí nói.

“Lớn mật. Cư nhiên dám làm càn như vậy.” Tể tướng Thu Đùng Ngôn đứng dậy, cầm tấu thư trong tay nhìn Thái hậu cùng Hoàng đế, cất cao giọng tức giận nói: “Hoàng Thượng, Thái hậu, qđ lời nói của tiểu nữ oa này làm càn như thế, không có chút phong phạm của tiểu thư khuê các, thật không thích hợp làm Thái tử phi, mong Bệ hạ và Thái hậu tuyển chọn người khác.”

“Mong Bệ hạ Và Thái hậu tuyển chọn người khác.”

Văn võ bá quan ‘rầm rầm’ quỳ xuống, dâng tấu thư trước mặt, đồng thanh nói lớn.

Lãnh Loan Loan miết miết môi, không cần.

Thủy Dao khoanh hai tay trước ngực, đôi mắt lạnh lùng không chút tình cảm. Mặc kệ là yêu giới hay nhân giới, đều phiên toái như vậy.

Hoàng hậu, Kỳ Thanh Ngừ mặt mày tươi cười, đối với phản ứng của văn võ bá quan rất là vừa lòng.

“Hoàng Thượng, người nhìn xem, bách qua đều cảm thấy đề tiểu oa nhi này làm Thái tử phi thật không ổn. Không phải là người nên bắt tiểu nữ oa mạo phạm long uy của hoàng tộc này lại sao? Về việc lập Thái tử phi, người cần cẩn thận tuyển chọn lại.” (ghét bà thái hậu, hừ)

Thái hậu quay đầu nhìn Hoàng đế, rất bất mãn với việc hấn giữ im lặng.

“Chuyện này...” Hoàng đế nhìn Lãnh Loan Loan, đã thấy nàng khoanh hai tay nhỏ bé trước ngực, lạnh lùng nhìn mình. Hoàng đế biết, nếu không lập nàng Thái tử phi, chẳng những con trai mình sẽ nháo loạn, chỉ sợ oa nhi này lại biến ra một đàn xà quây long trời nở đất. Hấn nhìn về phía Thái hậu, về mặt khó xử.

“Mẫu hậu không biết, hôm qua nhi thần đã đồng ý lập nàng làm Thái tử phi rồi, nếu bây giờ đổi ý, không phải thật sự sẽ biến thành tiểu nhân không giữ lời sao?”

“Hoàng đường.” Thái hậu vừa nghe lời nói của Hoàng đế, nhất thời trầm mặt.

Đôi mắt sắc bén màu hổ phách nhìn Hoàng đế, trách cứ nói: “Hoàng Thượng sao lại có thể hồ đồ qđ như vậy? Cư nhiên có thể đáp ứng lập một tiểu nữ oa làm Thái tử phi, người đặt quy củ triều cương ở chỗ nào?”

“Mẫu hậu nói đúng. Nhưng nhi thần đã đồng ý rồi, việc này...” Khó xử nhìn mọi người.

Văn võ bá quan nghe vậy, cũng nhin không được nghị luận. Làm thế nào mới tốt?

Hoàng hậu giương mi, nói thầm với Kỳ Thanh Ngữ một hồi.

“Hoàng Thượng, nô tỳ có chuyện muốn nói.” Hoàng hậu đứng dậy, ánh mắt không có ý tốt nhìn Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan nhủ mi, nàng liền xem đến cùng là Hoàng hậu có chiêu gì chưa sử dụng? Hôm nay Thái hậu đột nhiên xuất hiện, không cần nghĩ cũng biết là Hoàng hậu cùng cái cô gái giả vờ e thẹn kia giờ trò quỷ. Hừ hừ, tốt lắm! Nàng sẽ hồi báo các nàng thật tốt.

“Hoàng hậu có gì muốn nói?” Hoàng đế nhủ mày, tự nhiên hiểu được Hoàng hậu một lòng muốn lập Kỳ Thanh Ngữ làm Thái tử phi, tuyệt không để Lãnh Loan Loan dễ dàng đoạt được.

“Hoàng Thượng, mẫu hậu, chọn Thái tử phi là chọn người có gia thế trong sạch, đến tuổi cập kê, hiện tại, vị tiểu thư này còn nhỏ tuổi, Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh, cũng là hợp tình hợp lý. (lee: hợp cái đầu bà á, bà già xấu xa! A, mắng chửi người, tội lỗi, tội lỗi >). Nô tỳ nghĩ hẳn là không có ai nói Bệ hạ không giữ lời đâu.” Nói xong, ánh mắt quét về phía văn võ bá quan.

Người trên quan trường có ai không thông minh, nghe lời nói của Hoàng hậu, lập tức hiểu được ngay.

“Hoàng hậu nương nương nói có lý.” Tất cả mọi người cúi đầu, tán thành nói.

“Ai gia cũng cho rằng Hoàng hậu nói có lý. Hoàng Thượng, ngài nên thu hồi hứa hẹn lúc trước đi.” Thái hậu nghe xong cũng giương mi, đề nghị với Hoàng đế. Vô luận thế nào, nàng cũng nhất quyết không đồng ý lập một đứa trẻ làm Thái tử phi, như vậy, Nguyệt Diễm quốc còn mặt mũi gì, còn không bị mọi người cười nhạo?

“Thái tử, người nói thế nào?”

Hoàng đế không có trả lời ngay, đá vắn đề cho Dạ Thần. Đôi mắt tím có vài phần tương tự với Dạ Thần hiện lên ánh sáng sâu kín, có vẻ bí hiểm, lại giống như có dụng ý khác.

Dạ Thần cũng Lãnh Loan Loan liếc nhau, trong đôi mắt tím phản chiếu khuôn mặt nhỏ nhắn không kiên nhẫn. Môi mỏng khẽ nhếch, tươi cười. Nhưng vừa quay đầu lại, ánh mắt cũng là lạnh như băng.

“Phụ hoàng, hoàng tổ mẫu, mẫu hậu, Thái tử phi chỉ có thể là Cửu nhi, nếu không, cả đời này qđ ta sẽ không lập phi.” Đôi mắt tím sâu kín nhìn mấy người, không chút khách khí uy hiếp. (lee *vỗ bàn* nói hay)

Lãnh Loan Loan nhủ nhủ mi, cười yếu ớt. Không hổ là nam nhân nàng nhìn trúng, đủ quyết đoán!

Hoàng Thái hậu, Hoàng hậu tức giận đến mức ngực không ngừng phập phồng, không nghĩ tới hoàng tôn/ con mình luôn sủng ái, cư nhiên ở trước mặt văn võ bá quan không chút lưu tình chống đối các nàng.

“Thái tử điện hạ, xin cân nhắc.”

Thu Đình Ngôn dẫn đầu bách quan lại quỳ xuống, khuyên nhủ.

Kỳ Thanh Ngữ nghe được lời nói của Dạ Thần, hạ mi mắt, che lại phần hân cùng không cam lòng ở trong mắt, khẽ cắn răng. Hận không thể đóng gói ném tiểu nữ oa này đi, miễn cho nàng mê hoặc Thái tử.

“Lớn mặt! Dám uy hiếp ai gia? Trong mắt người có còn chúng ta? Quy củ tổ tông người cũng dám làm trái?”

Hoàng Thái hậu tức giận, nện mạnh quai trọng xuống đất. Tiếng vang thanh thúy quanh quẩn trong đại điện, nhất thời bách quan sợ đến mức cảm như hén.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Mộng La quốc!

Lớn mặt! Dám uy hiếp ai gia? Trong mắt người có còn chúng ta? Quy củ tổ tông người cũng dám làm trái?”

Hoàng Thái hậu tức giận, nện mạnh quai trọng xuống đất. Tiếng vang thanh thúy quanh quẩn trong đại điện, nhất thời bách quan sợ đến mức cảm như hén.

"Thần nhi, mau nhận lỗi với hoàng tổ mẫu."

Nhìn thấy Hoàng Thái hậu tức giận với nhĩ tử của mình, Hoàng hậu nhanh chóng nhảy mất với Dạ Thần. Nhưng Dạ Thần lại mím môi không nói, vẻ mặt lạnh lùng mà kiên định, ánh mắt quyết tâm nhìn Lãnh Loan Loan.

"Phản rồi, phản rồi..." Hoàng Thái hậu nhìn thấy bộ dáng quật cường của hoàng tôn luôn được sủng ái này, trong lòng càng thêm phần hận với Lãnh Loan Loan, chắc chắn là tiểu nữ oa cổ quái này tác quái, nếu không tại sao hoàng tôn sẽ có bộ dáng kia? Hắn luôn kính trọng mình. Hừ, lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng. Chỉ cần có mình ở đây, thì Lãnh Loan Loan đừng mong sẽ được làm Thái tử phi. Mấy người giằng co, ai cũng không chịu lùi bước.

Kim Loan điện to như vậy, ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy, không khí áp bách làm cho người ta hít thở không thông.

"Hoàng Thượng, Thái Hậu, Hoàng Hậu nương nương, xin cho phép thần nữ nói ra suy nghĩ của mình." Kỳ Thanh Ngữ lên tiếng, giọng nói thanh thúy như chim vàng anh đánh vỡ sự im lặng của cung điện, cũng làm cho không khí căng thẳng dịu đi.

"Ngữ Nhi cứ nói đi."

Thái hậu nhìn Kỳ Thanh Ngữ y phục trắng như tuyết gật gật đầu, nếu nói đến chuyện chọn Thái tử phi, bà thật ra giống Hoàng hậu chọn Kỳ Thanh Ngữ, nàng thân thể không tầm thường, dung mạo tuyệt mỹ, tính tình ôn nhu lại không yếu đuối. Khuôn mặt tinh xảo tươi cười yếu ớt, làm cho người ta cảm thấy thoải mái. Hơn nữa lại thông minh, tài năng hơn người, cùng Thần Nhi là một đôi trời đất tạo nên.

Kỳ Thanh Ngữ tao nhã đứng lên, hạ thấp người, khuôn mặt chứa đầy vẻ mặt tươi cười dịu dàng.

"Như lời chư vị đại nhân đã nói, Thái tử phi tương lai sẽ là Hoàng hậu, đây là chuyện đại sự, không thể quyết định qua loa được. Chúng ta không nói về tuổi tác, nhưng vị tiểu thư này rốt cuộc từ đâu tới đây? Chúng ta lại hoàn toàn không biết gì cả. Nếu lập nàng là Thái tử phi, e là mọi người sẽ không phục." Trong mắt xẹt qua tia hận ý, ngoài mặt ôn nhu cười yếu ớt, dường như mọi chuyện đều vì giang sơn Nguyệt Diễm, vì danh dự hoàng thất, thật sự là một tư thái tốt đẹp.

"Lời nói của Ngữ Nhi là thật, nữ oa này rốt cuộc từ đâu đến?" Hoàng hậu cười lạnh, ánh mắt không có ý tốt nhìn về phía Lãnh Loan Loan. Nàng cùng Kỳ Thanh Ngữ nhận định, Lãnh Loan Loan là xà yêu, tự nhiên thân thể sẽ không trong sạch.

Lãnh Loan Loan giương mi, thì ra các nàng nghĩ mình là một người mạo danh kỳ diệu xuất hiện.

"Thần Nhi, con nói xem tại sao nàng ta lại ở chung một chỗ với con?"

Hoàng Thái Hậu nghe lời nói của Kỳ Thanh Ngữ, mày càng nhíu sâu hơn. Vấn đề này đều bị các nàng xem nhẹ, gia đình bình thường làm thế nào có thể cho một đứa nhỏ tự tiện đi vào Hoàng cung? Hơn nữa nữ oa này nhìn thế nào cũng rất cổ quái.

"Con..."

"Hoàng Thượng..."

Dạ Thần còn chưa nói hết thì một thái giám từ bên ngoài đi đến.

"Chuyện gì?" Hoàng đế nhíu mi, hai tròng mắt xuyên qua mũi miện quét về phía thái giám.

"Khởi bẩm Hoàng Thượng, có thị vệ báo lại, có một đội nhân mã đang ở ngoài cung, yêu cầu gặp mặt Hoàng Thượng."

Thái giám cúi đầu, bẩm báo. Trong lòng buồn bực, đến tột cùng là thần thánh phương nào, cư nhiên dám trực tiếp chạy đến cửa Hoàng cung nói muốn gặp Hoàng Thượng. Bệ hạ cũng không phải là ai cũng có thể gặp.

"A?" Hoàng đế nhíu nhíu mày kiểm, tròng mắt thâm thúy xẹt qua tia hoang mang. "Người đó có nói là ai?"

Hoàng Thái Hậu, Hoàng Hậu, văn võ bá quan cũng hai mắt nhìn nhau, đối với người tới rất là tò mò.

"Hỏi Hoàng Thượng, nghe nói là sứ giả Mộng La quốc đến chơi." Thái giám trả lời.

"Mộng La quốc?"

Mọi người nghe xong cùng có vẻ mặt mờ mịt, tại sao bọn họ không có nghe qua đất nước này?

Hoàng đế cùng Thái Hậu hai mắt nhìn nhau, cùng không nghĩ ra được.

Trong nhất thời, mọi người đều nghị luận, đều phỏng đoán, Mộng La quốc là đất nước thế nào? Tới chơi có ý gì? Vì sao không trình bái thiếp rồi chờ?

Lãnh Loan Loan vừa nghe thấy lại giương môi, hiểu rõ cười nói. Mộng La quốc không phải Xà giới sao? Xem ra, nếu không đoán sai, hẳn là phụ hoàng, mẫu hậu đến. Tuy rất ngạc nhiên vì sao bọn họ lại đến, nhưng mà không thể không nói bọn họ đến rất đúng lúc.

Dạ Thần cúi đầu nhìn vẻ mặt của Lãnh Loan Loan, dường như nàng biết Mộng La quốc này. Không khỏi mở miệng hỏi:

"Cửu Nhi, nàng biết Mộng La quốc sao?"

"Đương nhiên." Lãnh Loan Loan gật đầu, lại ngẩng đầu nhìn đôi mắt tím của Dạ Thần. "Ta đến từ Mộng La quốc." Vừa hay Xà giới có đặt tên, nếu nàng nói nàng đến từ Xà giới. Phòng chừng những người này sẽ sợ chết khiếp.

Dạ Thần nghe nói Lãnh Loan Loan cư nhiên đến từ Mộng La quốc, đồng tử sáng ngời, vừa nghe tên đất nước này liền biết phi phạm, khó trách Cửu Nhi phi thường như thế.

"Nếu đoán không sai, hẳn là phụ mẫu của ta." Lãnh Loan Loan vuốt cằm nói.

"Cái gì? Phụ mẫu của nàng?" Dạ Thần giật mình, nhất thời nâng cao âm lượng.

"Thần Nhi, phụ mẫu gì?" Hoàng đế nhìn thấy biểu tình giật mình của Dạ Thần, nhin không được hỏi.

"Phụ hoàng, người đến từ Mộng La quốc, có thể là phụ mẫu của Cửu Nhi." Dạ Thần khôi phục sự bình tĩnh, nhìn hoàng đế nói.

"Cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Quỷ xuống, người chệ mạng dài sao?

"Cái gì?"

Mọi người nghe vậy chấn động, ánh mắt nhìn Lãnh Loan Loan ở cạnh Dạ Thần dao động. Đang không biết thân phận của nàng, hiện tại sứ giả Mộng La quốc lại tới chơi. Thế này rất trùng hợp đi?

"Cửu Nhi, người nói người tới là cha mẹ người? Vậy thân phận của người là?"

Hoàng đế cũng có chút chờ mong, nhưng đối với Lãnh Loan Loan thêm hiếu kỳ.

Lãnh Loan Loan đảo cặp mắt trắng dã, thật sự là rất đại đột. Không biết trước hết phải mời người vào sao?

"Muốn biết thân phận của ta, vậy mời họ tiến cung đi."

Nàng không chút khách khí nói, tuyệt không để cho hoàng đế chút mặt mũi.

"Làm càn, người..."

Hoàng Hậu vừa nghe khẩu khí của nàng, vừa giận, nhin không được mở miệng trách cứ. Nhưng hoàng đế lại phát tay, hẳn đối lại muốn gặp gia đình thế nào mới có thể đường đục ra tiêu oa nhi như vậy. Nhìn tiêu thái giám vừa bẩm báo, phân phó:

"Truyền sứ giả Mộng La quốc."

"Vâng."

Thái giám gật đầu, xoay người rời đi.

Ánh nắng chiếu từ cửa cung tạo thành màu vàng óng ánh.

Chúng đại thần người nhìn ta, ta nhìn người, đều phỏng đoán tiếp theo sẽ phát sinh sự tình gì. Tiêu nữ oa này sẽ thành thái tử phi?

Tể tướng Thu Đùng Ngôn, Đức Viễn Vương gia, Uy Viễn Tướng quân, ba người liếc nhìn nhau, bọn họ đều có người để tiến cử chức thái tử phi, nhưng tình huống hiện tại cả ba không thể không buông tha cho đối phương, trước nhất chung một mục đích.

Lãnh Loan Loan cứ như không để ý mọi người đang nhỏ giọng thì thầm, nàng tìm vị trí thoải mái, ôm lấy Dạ Thần. Hoàn toàn không cần mình khiến cho ** động, dù sao vị trí thái tử phi này, nàng chỉ là ngồi vào chỗ của mình thôi.

Dạ Thần nhìn tiêu oa nhi bộ dáng nhàn nhã tự đắc, nhin không được sùng nịch cười. Đối lập với một đám nữ nhân dối trá, trang điểm xinh đẹp vì vị trí thái tử phi, hẳn đương nhiên càng thích Cửu Nhi chân thật hơn. Tuy rằng bây giờ nàng vẫn chỉ là một tiêu oa nhi, nhưng là nàng đối với chính mình rất thành thực, thậm chí không giống người thường.

Kì Thanh Ngữ mâu quang vẫn chưa có rồi đi Dạ Thần, khi nhìn hấn đối với Lãnh Loan Loan lộ ra tươi cười sùng nịch, hấn đến nghiêng răng nghiêng lợi, tiểu oa nhi này đến tốt cùng có điểm gì hơn mình chứ? Thái tử biểu ca cư nhiên lại chọn nàng mà không chọn mình, thật sự là rất phần nộ. Nàng sẽ không để cho tiểu nha đầu kia an vị tại vị trí thái tử phi như vậy, nàng sẽ nhìn một chút xem tiểu oa nhi này là ai.

...

"Sứ giả Mộng La quốc giá lâm."

Một lát sau, ngoài điện vang lên giọng nói của thái giám.

Tất cả mọi người đều tạm dừng nghị luận, nhìn về phía ngoài, chờ đợi bọn họ xuất hiện.

"Truyền..."

Hoàng đế phân phó với thái giám cầm cây phát trần bên cạnh.

"Truyền sứ giả Mộng La quốc."

Giọng nói của thái giám quanh quẩn ở Kim Loan điện, bay tới ngoài điện.

"Truyền sứ giả Mộng La quốc."

"..."

Các thái giám truyền lại lời nói từ hành lang đến ngoài điện.

"Sứ giả Mộng La quốc yết kiến."

Giọng nói của vị thái giám cuối cùng.

Cửa đại điện rộng mở, vài bóng dáng tuấn mỹ xuất hiện.

Mọi người vừa nhìn liền hít phải một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy mấy người kia đều bất phàm, dẫn đầu là một nam một nữ. Nam nhân ngũ quan thâm thúy, mày kiếm thẳng tắp. Một đôi mắt tựa như phi thúy, lóe ra u quang. Mũi cao, môi mỏng. Cẩm bào đỏ tím, cổ áo, tay áo đều dùng sợi tơ vàng làm viền; mâu quang nhìn thẳng mọi người, cả người tản ra hơi thở vương giả. Bên cạnh hấn là một nữ tử búi tóc vắn kè, mắt phượng mày ngài. Lam y theo gió lay động, ôn nhu mà lại cao quý. Ở phía sau bọn họ là ba nam ba nữ, cũng là người không tầm thường, nhưng xem ra là thị nữ và người hầu.

Văn võ bá quan Nguyệt Diễm vương triều nhìn thấy người tới đều lập bấp kinh hãi, hai nam nữ dẫn đầu đều có khí chất vương giả. Nhìn về phía Hoàng đế, Thái Hậu, đều thấy hai người cũng có vẻ mặt kinh ngạc.

"Hoan nghênh sứ giả Mộng La quốc tới Nguyệt Diễm chơi."

Hoàng đế đứng lên, long bào vàng óng, rèm che trên mũ theo cử động của hấn mà đung đưa, mơ hồ có thể thấy được biểu tình sau bức rèm.

"Tạ ơn Hoàng Thượng."

Bọn họ xoay người, nhưng không hề quỳ xuống. Cũng không vãn an, ngược lại đem ánh mắt nhìn về tiểu oa nhi Lãnh Loan Loan trong lòng Dạ Thần, hai người đều tươi cười sùng nịch.

"Lớn mật, cho dù là sứ giả của Mộng La quốc cũng không thể vô lễ như vậy, nhìn thấy Hoàng Thượng lại không quỳ xuống."

Thấy hai người tựa hồ xem nhẹ hoàng đế, Thu Đùng Ngôn lạnh giọng nói.

Những người khác cũng gật đầu, họ chưa từng nghe nói về Mộng La quốc, chắc cũng chỉ là một quốc gia nhỏ, không đủ gây sợ hãi.

Lãnh Loan Loan nghe được mọi người nói, đảo cặp mắt trắng dã, từ trong lòng Dạ Thần giãy dụa. Ánh mắt nhìn mọi người rất khinh thường:

"Một lũ ngu ngốc, cư nhiên lại muốn phụ hoàng, mẫu hậu ta quý sao? Chỉ sợ các người chịu không nổi." Hừ, đường đường là Xà Vương, Xà Hậu lại đi quỳ xuống, các người có phải chê mạng dài hay không?

"Cái gì? Phụ hoàng, mẫu hậu?"

Mọi người đều cả kinh, chẳng lẽ hai người này không phải là sứ giả mà là Hoàng Thượng, Hoàng Hậu Mộng La quốc?

"Cửu Nhi, con lại bướng bỉnh rồi."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Công chúa Mộng La quốc

"Cửu Nhi, con lại búống bình rồi."

Xà hậu vẫy vẫy tay với Lãnh Loan Loan, môi anh đào khẽ nhấc, nở một nụ cười yếu ớt, bộ dáng ôn nhu khiến người ta cảm thấy như cây gió mùa xuân.

"Tiểu Cửu Nhi, mau lại đây."

Lãnh Diệu Hiền cũng chỉ nhìn bóng dáng Lãnh Loan Loan, đã lâu không gặp nữ nhi, thật đúng là rất nhớ, nếu Thần quan đại nhân không bói cho Cửu Nhi, thấy được tình huống hiện tại, họ cũng sẽ không đi ra Xà giới.

Lãnh Loan Loan chạy tới chỗ bọn họ. Nhảy vào lòng Lãnh Diệu Hiền, tay ôm cổ hân. Khí chất tôn quý vô cùng, nhìn đám người Kì Thanh Ngự.

Sau khi ôm nữ nhi của mình, Lãnh Diệu Hiền mới đưa ánh mắt nhìn về phía hoàng đế.

"Thịnh Hoàng Thượng tha thứ cho chúng ta vì đã có chỗ thất lễ, thật sự là đã lâu không gặp cửu công chúa, chúng tôi rất nhớ nàng, nên mới đường đột đến thăm quý quốc." Ngự quan tuần mã, đôi mắt câu hồn, khí chất vương giả trên người Lãnh Diệu Hiền tuyệt không thua kém Nguyệt Diễm hoàng đế, thậm chí so với hân còn thêm vài phần tiêu sái.

"Không sao, không sao." Dạ Phong khoát tay áo, trên mặt cũng lộ vẻ khiêm tốn, khách sáo tươi cười. "Bệ hạ có thể từ Mộng La quốc tới chơi Nguyệt Diễm, Nguyệt Diễm cũng thấy vinh hạnh."

"Ban tọa." Phân phó với thái giám bên cạnh.

Thái giám mang lên hai chiếc ghế dựa, Xà Vương, Xà Hậu gật đầu.

"Đa tạ bệ hạ ban tọa."

Hai người ngồi vào ghế, phía sau ba nam ba nữ đứng.

Đám người Thái Hậu, Hoàng hậu, Kì Thanh Ngự vẫn còn sững sờ ở đó, chưa lấy lại được tinh thần. Tuần nam mã nữ trước mắt lại là phụ hoàng, mẫu hậu của tiểu nha đầu kia, vậy nàng ta chẳng phải là công chúa Mộng La quốc sao?

Ánh mắt lại hướng về Lãnh Loan Loan ngồi trên đầu gối Xà Vương, cảm thấy thật chóng mặt. Nhưng họ cũng nhận ra nàng được hoàng đế Mộng La quốc sủng ái, ba người hai mặt nhìn nhau, có chút lo lắng vị trí thái tử phi sẽ phát sinh sự tình gì.

"Phụ hoàng, con muốn làm thái tử phi của Nguyệt Diễm."

Trước khi mọi người có phản ứng gì, Lãnh Loan Loan đã nhìn Lãnh Diệu Hiền nói.

Mọi người kinh hãi, không nghĩ tới Lãnh Loan Loan sẽ nói chuyện này với hoàng đế Mộng La quốc. Trong lúc nhất thời, mọi người đều không có phản ứng. Nào ngờ, Lãnh Loan Loan lại bỏ thêm một quả bom.

"Hân là phu quân mà con đã chọn." Lãnh Loan Loan chỉ vào Dạ Thần nói.

Dạ Thần gật gật đầu với phu thê Lãnh Diệu Hiền, khóe mắt chứa ý cười yếu ớt, đi về phía bọn họ. Đứng trước mặt bọn họ, chấp tay nói:

"Dạ Thần bái kiến bệ hạ, hoàng hậu."

Lãnh Diệu Hiền cùng Xà Hậu Đùng Ngự Vi gật gật đầu, ánh mắt đánh giá Dạ Thần. Thấy hân tuần mã vô trù, khí chất trong trẻo, lạnh lùng mà cao quý, một đôi đồng tử trong suốt thấy đấy, nhưng cũng là một nhân tài. Ánh mắt nữ nhi mình thật tinh tế, mặc dù hiện tại Cửu Nhi mới sáu tuổi nhưng có thể định trước ra phu quân tương lai cũng thật tinh tường. Nhân giới không phải cũng có cái gì mà con dâu nuôi từ bé linh tinh sao?

"Thái tử khách khí."

Lãnh Diệu Hiền cùng Đùng Ngự Vi nhìn nhau, đều thương thức hân.

"Phụ hoàng, mẫu hậu, nhưng bọn họ không đồng ý việc con làm thái tử phi."

Lãnh Loan Loan thỉnh linh lại nói ra một câu làm cho văn võ bá quan Nguyệt Diễm quốc mở hôi lạnh trên trán tuôn hết ra.

"Sao lại như vậy?" Lãnh Diệu Hiền biến sắc, trên người tự nhiên tản ra khí chất vương giả, làm cho những đại thần lúc trước phản đối đều cảm thấy sợ hãi.

Lãnh Loan Loan trong lòng đắc ý cười. Hừ, hiện tại ta sẽ tính sổ với các ngươi.

"Bọn họ ngại nữ nhi còn nhỏ, ngại nữ nhi thân phận không minh bạch."

Lãnh Loan Loan vừa nói xong, mâu quang quét về phía mọi người, vừa lòng nhìn họ đều cúi thấp đầu xuống.

"Nói vậy, Mộng La quốc của ta đất rộng của nhiều, các ngươi lại dám nói thân phận của cửu công chúa được sủng ái nhất thân phận không minh bạch?" Lãnh Diệu Hiền mâu quang lạnh lùng đảo qua mọi người, khí thế kinh người.

Mọi người run lên, chỉ cảm thấy một cỗ hàn khí xông lên từ lòng bàn chân. Trong lúc nhất thời, không khí trở nên xấu hổ.

"Bệ hạ, không biết Mộng La quốc ở nơi nào?"

Hoàng đế hỏi ra nghi vấn của bách quan Nguyệt Diễm, cũng làm dịu đi không khí.

"Mộng La quốc cách xa Nguyệt Diễm vạn dặm, vật tư phong phú, phong cảnh tuyệt đẹp, dân giàu nước mạnh, nhưng chỉ liên kết với vài ngoại tộc nhỏ, chư vị không có nghe qua cũng đúng. Lần này, trẫm cùng hoàng hậu đến đây là để tìm cửu công chúa."

"Hóa ra là như vậy."

Hoàng đế gật đầu, mọi người cũng hiểu rõ.

"Vừa rồi nghe nói cửu công chúa cùng thái tử điện hạ nguyện liên kết hai bên. Không biết Hoàng Thượng thấy thế nào?"

Lãnh Diệu Hiền đột nhiên đưa ra việc Lãnh Loan Loan cùng Dạ Thần, những người này lại phản đối Cửu Nhi làm thái tử phi. Hừ, nếu không phải Thần quan xem bói biết Cửu Nhi làm thái tử phi sẽ trúng mục tiêu, bọn họ cũng sẽ không đồng ý. Địa vị dù cao tới đâu, với Xà tộc bọn họ mà nói, đều là phạm phu tục tử.

"Chuyện này..." Hoàng đế nhìn Thái Hậu cùng bách quan, bọn họ là đang phản đối.

"Bái kiến Mộng La bệ hạ, hoàng hậu." Tể tướng Thu Đĩnh Ngôn bước ra khỏi hàng, hành lễ với hai người. Sau đó ngẩng đầu nhìn hai người, "Có lẽ ở quý quốc lập phi không hạn chế tuổi, nhưng ở Nguyệt Diễm quy củ rất nghiêm khắc, chưa kể nữ tử chưa cập kê cũng không thể vào cung..."

Những người khác gật gù đầu, tán thành.

"Quy củ là chết, nhân là sống."

Một câu ngăn chặn tất cả câu nói của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Uy hiếp, thì làm sao?

"Quy củ là chết, nhân là sống".

Một câu ngăn chặn tất cả câu nói của mọi người.

Lãnh Diệu Hiền thân nhiên liếc mắt Thu Đĩnh Ngôn, trong mắt xẹt qua một đạo tinh quang, nam nhân này mở miệng lại nói quy củ. Hắn ta cũng đang mưu tính đem nữ nhi của mình đưa lên vị trí thái tử phi, quả nhiên là nhân loại đối trả.

"Quy củ tổ tông không thể phá." Hoàng thái hậu thấy hoàng đế quốc gia khác cư nhiên ở Nguyệt Diễm quốc có thái độ như vậy, tức giận nói.

Lãnh Diệu Hiền nhìn bà, mày kiếm nhíu nhíu, vẻ mặt khinh thường, lạnh lùng phun ra một câu:

"Nữ nhân không thể tham gia chính sự."

"Ngươi..."

Lãnh Loan Loan đang ngồi trong lòng Lãnh Diệu Hiền, nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc của Thái Hậu, Hoàng hậu, khoe miệng khẽ nhắc lên. Không nghĩ tới phụ hoàng cũng lợi hại như vậy, làm cho hai nữ nhân kia không thể nói thêm được gì.

"Tuyển thái tử phi cũng là việc của Nguyệt Diễm quốc, đâu cần Mộng La quốc quan tâm?"

Kì Thanh Ngừ đối với chuyện Lãnh Loan Loan là công chúa, đồ kỵ không thôi, hiện tại thấy nàng ta còn được hoàng đế Mộng La quốc sủng ái, trong lòng lại thêm ghen ghét, nhìn không được mở miệng nói.

"Người là ai?"

Lãnh Diệu Hiền nhìn Kì Thanh Ngừ. Thấy nàng băng cơ ngọc cốt, dung mạo đẹp đẽ, y phục trắng như tuyết. Thoạt nhìn nàng không tầm thường, nhưng hần vẫn nhìn thấy hận ý trong mắt nàng.

"Nàng a, chỉ là một gốc cây bách hợp đối trá."

Lãnh Loan Loan nhìn lướt qua Kì Thanh Ngừ, không hề khách khí nói. Nàng ghét nhất cái loại nữ nhân đối trá này. Muốn làm thái tử phi? Có bản lĩnh thì cùng nàng cạnh tranh. Nàng ta có âm mưu gì vậy? Ta phi.

Nghe được Lãnh Loan Loan nói nàng đối trá, Kì Thanh Ngừ thoáng chốc sắc mặt khó coi.

"Nàng là chất nữ của hoàng hậu, Ngừ quận chúa."

Hoàng đế Dạ Phong giải thích với Lãnh Diệu Hiền.

Lãnh Diệu Hiền nhìn hoàng đế, khoe môi khẽ cười, có vài phần trào phúng.

"Bệ hạ, chẳng lẽ ở quý quốc, khi bàn việc triều chính, nữ nhân trong hậu cung đều có thể can thiệp sao?" Ánh mắt đảo qua Thái Hậu, Hoàng hậu, Kì Thanh Ngừ, các nàng có quyền lên tiếng sao?

Hoàng đế sừng sốt, ánh mắt cũng nhìn về phía ba người kia, đã thấy các nàng ai cũng có sắc mặt không tốt.

"Hậu cung đương nhiên là không thể tham gia chính sự. Về phần hôm nay, quả thật rất đặc biệt. Chuyện lập thái tử phi, chuyện nước cũng là chuyện nhà, Thái Hậu cùng Hoàng hậu mới có thể tham dự."

"Như vậy về việc Mộng La cùng Nguyệt Diễm liên kết, Hoàng Thượng thấy thế nào?"

Lãnh Diệu Hiền cũng không truy cứu thêm nữa.

"Hai nước liên kết đương nhiên là chuyện tốt." Hoàng đế gật gật đầu.

"Như vậy Hoàng Thượng là cùng ý với trẫm, cho cử công chúa cùng thái tử điện hạ cây kết liền cành?" Lãnh Diệu Hiền trực tiếp kết luận.

"Mộng La bệ hạ, lời này có hay không có phần không thỏa đáng?" Thu Đùng Ngôn đứng dậy, hơi xoay người nói. Khi ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén. "Hai nước liên kết là chuyện tốt, nhưng ngài phải biết là cử công chúa vẫn còn nhỏ tuổi."

Lãnh Diệu Hiền quét mắt nhìn Thu Đùng Ngôn, không khách khí hỏi:

"Chẳng lẽ cử công chúa của trẫm còn không xứng với thái tử điện hạ sao?"

"Này..." Thu Đùng Ngôn ấp úng.

"Mộng La bệ hạ bớt giận, cử công chúa đương nhiên là thông minh nhanh nhẹn." Hoàng đế xen vào nói.

"Nếu đã như vậy, cử công chúa của trẫm lại không thể làm thái tử phi của tể quốc?" Lãnh Diệu Hiền mâu quang lạnh lùng đảo qua mọi người.

"Tuổi tác không thích hợp." Kì Thanh Ngừ vẫn chưa từ bỏ ý định, nàng sao có thể dâng tặng vị trí thái tử phi cho người khác.

"Câm miệng." Lãnh Diệu Hiền không khách khí khiển trách, "Trẫm nói chuyện, thế nào lại đến lượt người lên tiếng?"

"Người..." Kì Thanh Ngừ bị Lãnh Diệu Hiền răn dạy tức không nói nên lời.

"Hoàng Thượng, người Mộng La quốc lại vô lễ như vậy, rõ ràng không không để Nguyệt Diễm chúng ta vào mắt mà." Uy Viễn tướng quân vừa thấy thái độ của Lãnh Diệu Hiền, đột nhiên thấy tức giận. Hần hay chinh chiến trên sa trường, tự nhiên có phần hòa bạo hơn quan văn trong triều.

Dạ Phong sắc mặt cũng có chút khó coi, Mộng La quốc thái độ thật ngông cuồng. Đứng ở Nguyệt Diễm bàn chuyện lại không để hoàng đế Nguyệt Diễm hần vào mắt.

Gió mạnh từ ngoài thổi vào, không khí nhất tòi có chút giăng co.

Lãnh Loan Loan tà tử nhìn chăm chăm đại tướng quân cao lớn kia. Hắn ta thật không biết điều.

Quả nhiên, Lãnh Diệu Hiền ôm lấy Lãnh Loan Loan đứng lên, đôi mắt lạnh lùng nhìn Uy Viễn tướng quân.

"Huyền y." Lãnh Diệu Hiền gọi thị vệ mặc huyền y phía sau.

Thị vệ hiểu rõ, bóng dáng huyết sắc nhoáng lên một cái, mọi người chỉ thấy một đạo huyền quang hiện lên, ai cũng không rõ đã xảy ra sự tình gì. Chỉ thấy Uy Viễn tướng quân, trên mặt có thêm vài vết máu.

"A..."

Quan văn sợ hãi chỉ vào hắn hét chói tai.

Uy Viễn tướng quân còn chưa có cảm giác gì, đưa tay lên trên mặt. Sau đó nhìn thấy tay mình đầy máu tươi, cũng choáng váng.

"Mộng La bệ hạ, ngài đây là?" Hoàng đế cũng trầm mặt, sau bức rèm che, trợn mắt, đứng lên, nhìn thẳng Lãnh Diệu Hiền.

Không khí nhất thời giương cung bạt kiếm, hai người ai cũng không mở miệng.

"Cửu công chúa nhất định phải là thái tử phi của Nguyệt Diễm, ai phản đối, giết không tha." Lãnh Diệu Hiền phá vỡ sự yên tĩnh, một câu của hắn làm cho cả đại điện xôn xao.

"Ngài đây là đang uy hiếp!" Nguyệt Diễm hoàng đế cùng bách quan đều trợn mắt nhìn hắn.

"Trẫm chính là uy hiếp, thì có làm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Sáu tuổi thái tử phi

"Trẫm chính là uy hiếp, thì làm sao?!"

Lời nói cuồng vọng, không ai nói được gì.

Lãnh Loan Loan gợn ngón tay cái lên, lão cha, người thật lợi hại.

Người Nguyệt Diễm tất cả trầm mặt, hoàng đế Mộng La quốc này quá kiêu ngạo rồi.

"Bệ hạ, hoàng đế Mộng La quốc rõ ràng là không coi Nguyệt Diễm chúng ta ra gì, đúng là khinh người quá đáng." Thu Đùng Ngôn lạnh lùng nhìn Lãnh Diệu Hiền.

"Thỉnh bệ hạ định đoạt."

Chúng thần đều quỳ xuống đất, tán thành. Ánh mắt không có ý tốt nhìn người Mộng La quốc.

Hoàng đế khuôn mặt tuấn tú không có vẻ không nhận được, bị Lãnh Diệu Hiền uy hiếp, còn gì là lòng tự tôn của một quốc gia?

"Mộng La bệ hạ, người là đang coi thường Nguyệt Diễm sao?" Đứng ở Nguyệt Diễm mà lại có thái độ như vậy, coi người của Nguyệt Diễm như không tồn tại sao?

Hóa ra tiểu oa nhi kia kiêu ngạo như thế, là do có phụ thân như vậy, đúng là cha nào con nấy.

"Hoàng đế, ngài thực dài dòng." Lãnh Loan Loan bất mãn trừng mắt nhìn hoàng đế, "Chỉ một câu, ngài có hạ chỉ?" Không kiên nhẫn quét mắt nhìn một lượt các văn võ bá quan, không phải chỉ là chức thái tử phi sao, cư nhiên lại bị một đám lão già kia ngăn cản, nói cho các người biết, kiên nhẫn của bản công chúa là có hạn.

"Lớn mật, các người Mộng La quốc thực không đem chúng ta vào mắt mà. Cũng không nhìn xem các người đang ở đâu?" Đức Viễn Vương gia bị Lãnh Loan Loan liếc, phất chốc rùng mình. Nhưng lại ưỡn ngực, nổi giận nói.

"Người thật dũng cảm."

Lãnh Loan Loan khoe miệng gọi lên chút tươi cười quý dị, tay nhỏ bé phất lên một cái.

"A a a..."

Đức Viễn Vương gia còn muốn thao thao bất tuyệt, nhưng đang định nói tiếp lại thành câu a a kia. Hấn kinh hoàng đứng lên, hai mắt mở to, sợ hãi nhìn Lãnh Loan Loan.

"Trời ạ, Vương gia là làm sao?"

"..."

Mọi người thấy thế lại xôn xao, ánh mắt hoảng sợ đảo qua Lãnh Loan Loan cùng Đức Viễn Vương gia.

Hoàng đế ngăn ra, nhớ tới đám xà tai ương kia, trong lòng sợ hãi, nếu hấn không hạ chỉ, tiểu nữ oa này lại ra chiêu gì?

"Tiểu yêu nữ..."

Kì Thanh Ngữ nhìn bộ dáng thất thanh của chúng thần, mâu quang xẹt qua một đạo tinh quang. Đột nhiên lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Bàn tay chỉ Lãnh Loan Loan, hét lên.

Một câu nói ra càng thêm hỗn loạn.

Trong đại điện, mọi người đều đem ánh mắt nhìn về chỗ đám người Lãnh Loan Loan, chưa thấy nàng xuất thủ mà lại làm cho Đức Viễn Vương gia thất thanh, chẳng lẽ thật sự là yêu nghiệt?

"Nực cười." Lãnh Diệu Hiền đột nhiên lạnh lùng cười, nhìn về phía Kì Thanh Ngữ, mâu quang sâu kín làm cho nàng đột nhiên rung mình, theo bản năng tránh đi ánh mắt hấn. Thật đáng sợ, nàng cảm thấy giống như cảm giác bị đại xà mở to miệng nhắm.

"Thật đúng là không hiểu biết. Ngay cả cách không điểm huyết cũng không biết."

Lạnh lùng cười nhạt khinh thường. Y phục đồ tía, ngón tay thon dài không dấu vết chỉ vào Kì Thanh Ngữ, một đạo bạch quang giống như tia chớp bay đến khuôn mặt nàng, người ngoài không thấy được, chỉ có người Xà giới mới thấy được.

"Nếu không phải yêu nữ, vì sao nàng có thể gọi xà?" Hoàng hậu cũng giương mi hoài nghi nhìn bọn họ.

Lãnh Diệu Hiền cao ngạo liếc mắt nhìn nàng một cái, môi bạc câu ra nụ cười trào phúng:

"Cửu công chúa là thần xà chuyển thế, tự nhiên có thể điều khiển xà." Lãnh Diệu Hiền cười kiêu ngạo, ôm lấy Lãnh Loan Loan.

"Xà thần chuyển thế?"

"..."

Mọi người nghe vậy đều kinh ngạc không hiểu, tiểu nữ oa này cư nhiên là xà thần chuyển thế?

"Nếu không phải Cửu nhi nhìn tướng thái tử, trăm còn lâu mới đồng ý cho nàng làm Nguyệt Diễm thái tử phi. Phải biết là được xà thần che chở, người khác cầu cũng không được."

Lãnh Diệu Hiền lại nói tiếp, thần sắc tự nhiên, giống như những lời kia đều là sự thật.

Lãnh Loan Loan bĩu môi, thật đúng là có thể nói dối. Nhưng nhìn những người kia sắc mặt dị đĩ, nàng phải thừa nhận chiêu này của Xà Vương thật hữu hiệu, hóa ra mê tín không phân biệt thời không.

"Khâm thiên giám, thật sự có xà thần chuyển thế sao?"

"Hồi bệ hạ." Khâm thiên giám quan cầm trong tay hốt bản, bước ra khỏi hàng, khom người với hoàng đế, sau đó trầm giọng đáp. "Trong sách cổ có ghi chuyển thế của thần, có thể phù hộ, đem dân giàu nước mạnh."

Lãnh Loan Loan đảo cặp mắt trắng dã, hiện tại là ở thời không tin vào điều mê tín sao? Bất quá nàng cũng là công chúa của Xà giới, cũng không tính là mê tín.

"Là như vậy a." Hoàng đế gật gù đầu, ánh mắt đảo qua mọi người. "Công chúa Mộng La quốc là xà thần chuyển thế, không biết chư vị ái khanh nghĩ việc liên minh hai quốc gia này, có hay không có dị nghị?"

"Chuyện này..." Mọi người nghe Khâm thiên giám nói, đối với Lãnh Loan Loan thêm vài phần kính sợ.

"Phụ hoàng, Cửu nhi là xà thần chuyển thế, liên không phải là hài đồng bình thường. Chuyện tuyền thái tử phi không thể qua loa, thỉnh phụ hoàng hạ chỉ lập Cửu nhi làm thái tử phi."

Dạ Thần thấy phản ứng của mọi người cũng biết thời cơ đã đến, lập tức quỳ xuống.

"Thái tử biểu ca..." Kì Thanh Ngữ bất mãn dậm chân.

"A, quận chúa, mặt của người?"

Ai ngờ nàng vừa ngẩng đầu, chúng thần thấy mặt nàng liền sợ hãi.

"Mặt của ta làm sao vậy?" Kì Thanh Ngữ khó hiểu lấy tay vuốt mặt.

"Ngữ Nhi, con..." Hoàng hậu, Thái Hậu nhìn thấy cũng hoảng sợ, lùi lại cách nàng vài bước.

"Mặt của con có rất nhiều xà đồ đằng." Hoàng Hậu hoa dung thất sắc nói, chất nữ khuôn mặt tươi cười tự nhiên bị vô số xà đồ đằng chiếm cứ, thoát nhìn thật khủng bố.

"Cái gì? Mau lấy gương cho ta." Kì Thanh Ngữ vừa nghe cũng nóng nảy, ra lệnh cho thái giám bên cạnh đi lấy cái gương cho nàng. Kì Thanh Ngữ vừa nhìn thấy gương mặt khủng bố trong gương, sợ tới mức hét chói tai:

"A..." Chớp mắt bị dọa ngất xỉu.

Lãnh Loan Loan kéo kéo khóe môi, biết là Xà Vương ra tay. Xà Vương lại đột nhiên mở miệng nói:

"Nàng vừa nói xà thần là yêu nghiệt, chắc chắn là trên trời trừng phạt nàng bắt kính với xà thần."

Mọi người vừa nghe, sợ tới mức khuôn mặt đều thất sắc.

"Phụ hoàng, người cũng mau hạ chỉ đi. Nếu không trên trời còn có thể tức giận." Dạ Thần tiếp lời.

Hoàng đế nhìn Kì Thanh Ngữ đã ngất xỉu đi, lại nhìn bách quan sắc mặt thất kinh khắp điện lý, gật gật đầu:

"Trẫm hạ chỉ, lập Cửu công chúa Mộng La quốc phong làm Thái tử phi của Nguyệt Diễm."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Không phải Hứa Tiên cùng Bạch Xà

Nguyệt Diễm ngày mười sáu tháng năm là một ngày tốt.

Hôn lễ phong thái tử phi cử hành làm oanh động cả Nguyệt Diễm.

Ngày ấy, nắng chói chang, màu đỏ theo hành lang uốn lượn gấp khúc nở rộ lóa mắt. Cả cung điện bị một mảnh lửa đỏ bao phủ.

Lâu gác to lớn, mái hiên điêu long miêu phượng, từng chiếc đèn lồng đỏ thắm theo gió lay động. Cung nữ, thái giám không ngừng bồi các vương công đại thần, mỹ nữ nhảy múa, hương rượu thoang thoảng, hoàn toàn là một cảnh rất phồn hoa náo nhiệt.

Ở Đông cung, màu đỏ ở khắp nơi. Màu đỏ chữ hi, màu đỏ lời chúc, màu đỏ trên giường...đều có không khí vui vẻ.

Ở trước gương đồng, Lãnh Loan Loan ngồi ngay ngắn trên ghế. Cung nữ tô son điểm phấn, miêu mi câu thần. Ba nghìn sợi tóc được vấn lên, mang trăm cài phi thúy, có vài viên minh châu.

Sau một hồi trang điểm, trên gương đồng xuất hiện một tiểu mỹ nhân.

"Thái tử phi thật đẹp."

Khuôn mặt khuyên thành của Lãnh Loan Loan sau khi sơ trang khiến các cung nữ nhìn đều ngây ngốc, thái tử phi nhỏ tuổi như thế mà đã xinh đẹp như vậy, sau này khi lớn lên còn khuyên quốc khuyên thành đến thế nào, thật là một mỹ nhân.

Lãnh Loan Loan phiết phiết thần, mĩ cái rằm. Căn bản là một tiểu yêu quái, nhìn thế nào cũng không được tự nhiên. Rõ ràng khuôn mặt trẻ con mới năm sáu tuổi, lại bị biến thành giống như yêu tinh. Mân môi không nói, nàng trầm mặc vươn tay lấy hết ngọc trâm nhỏ, đem vòng cổ trân châu trên cổ bỏ xuống. Sau đó dùng khăn tay lau hết phấn son trên mặt đi, trở lại bộ dáng phần nộn như cũ. Trông hiện tại thuận mắt hơn.

"Thái tử phi tha mạng."

Cung nữ thấy Lãnh Loan Loan bỏ hết trang sức, nghĩ rằng nàng với các nàng sơ trang bất mãn, sợ tới mức cả đá quỳ xuống, cầu xin tha thứ.

Thủy Dao đứng một bên nhìn các nàng, cảm thấy mặc danh kỳ diệu. Nhân loại đúng là kì quái, chưa làm gì đã quỳ xuống. Chẳng lẽ quỳ xuống chơi vui lắm sao?

Lãnh Loan Loan đảo cặp mắt trắng dã, đám cung nữ này quá lợi hại. Chủ tử sắc mặt không tốt, các nàng sẽ kêu tha mạng, nàng có nói sẽ trừng phạt các nàng sao?

"Đừng lên đi." Áp chế không kiên nhẫn trong lòng, nàng thân nhiên nói với các cung nữ.

Các cung nữ hai mặt nhìn nhau, đều không đoán được ý gì. Chẳng lẽ thái tử phi không phải không hài lòng với các nàng sao?

"Tạ thái tử phi."

Bất an đứng lên, trong lòng vẫn còn sợ hãi. Đối với vị thái tử phi tuổi nhỏ mà cao quý này, các nàng đều kính sợ.

"Cửu Nhi."

Xà Hậu Đứng Vi Ngừ từ bên ngoài đi vào, từng bước chân nhẹ nhàng, y phục lam sắc, cổ tay áo bạch sắc mẫu đơn, cổ áo dùng sợi tơ bạc bề ngoài một vòng, lưng áo cao, vẩy dài. Theo gió lay động, khí chất ôn nhu, cao quý, thanh lịch.

"Tham kiến Mộng La hoàng hậu."

Chúng cung nữ phúc thân với Xà Hậu, đối với vị Hoàng Hậu đệ quốc cao quý lại ôn nhu này rất thích.

"Mẫu Hậu."

Lãnh Loan Loan đứng lên, giá y đỏ thẫm, nam vàng, hình tứ phượng. Đỉnh cả trân châu, tuy làm theo kiểu giá y tân nương truyền thống, nhưng bất luận khí chất đều không ai sánh bằng.

Xà Hậu nhìn nữ nhi mình lại gả cho một nhân loại, trong lòng phức tạp. Rất vui mừng, nhưng cũng lo lắng. Dù sao Cửu Nhi cũng vẫn còn nhỏ, hiện tại lại làm nương tử cho người khác.

Lãnh Loan Loan nhìn nàng màu quang ướt át, trong lòng cũng có chút sầu não. Lại nói, từ khi xuyên qua đến dị giới này, Xà giới cao thấp đều sùng ái nàng, đặc biệt là Xà Vương, Xà Hậu, Xà Thái tử đối xử với nàng như trân bảo.

"Các người lui xuống đi." Lãnh Loan Loan phát phát tay.

"Vâng."

Các cung nữ hạ thấp người sau đó đi ra ngoài.

Đợi khi các cung nữ đã rời đi, trong phòng lâm vào trạng thái yên tĩnh. Xà Hậu cùng Lãnh Loan Loan nhìn nhau không nói gì.

Xà Vương tiến đến sau lưng lãnh Loan Loan, ôn nhu đem nàng ôm vào lòng. Nhẹ giọng hỏi:

"Cửu Nhi, con thật sự quyết định làm thê tử của một nhân loại sao?"

"Ân." Lãnh Loan Loan gật gật đầu, nàng chọn Dạ Thần. Tuy rằng hiện tại bộ dáng sáu tuổi cùng hắc bá đường thành thân có điểm kỳ quái, nhưng qua vài năm, nàng sẽ trưởng thành thành một nữ tử thanh xuân.

"Cửu Nhi, con không sợ Thái tử để ý thân phận Xà của con sao?"

Tuy Lãnh Loan Loan không hồi hận, nhưng Xà Hậu vẫn có chút lo lắng. Phải biết xà cùng nhân loại hoàn toàn bất đồng. Nếu chẳng may Cửu Nhi ở trước mặt Thái tử hiện nguyên hình, không biết hắn có còn chấp nhận. Có thể làm Cửu Nhi thương tổn?

"Mẫu hậu, Cửu Nhi biết người lo lắng cho ta. Nhưng người cứ yên tâm, ta cùng Thần không có vấn đề gì." Về mặt Xà Hậu lo lắng làm Lãnh Loan Loan cảm động, bất quá nàng tin tưởng sắc không có vấn đề gì. Lại càng không giống phim truyền hình [Tân bạch nương tử truyền kỳ], Bạch Xà cùng Hứa Tiên gặp nhau có nhiều đau khổ. Nàng không phải Bạch Xà thiện lương, Thần cũng không yếu đuối khiến người ta liên tưởng đến Hứa Tiên.

"Nếu các con hạnh phúc, đương nhiên là rất tốt." Xà Hậu gật gật đầu, có lẽ nàng đã lo lắng quá rồi.

"Khởi bẩm Thái tử phi, giờ lành đã đến."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 59: Ai dám cười?

"Khởi bẩm thái tử phi, giờ lành đã đến."

Một thanh âm ngoài cung vang lên, khiến cuộc nói chuyện giữa hai người dừng lại.

Sau đó, vài tiếng bước chân truyền đến. Lãnh Loan Loan nhìn lên, thấy một vị ma ma thanh nhã dẫn vài người cung nữ đi đến.

"Tham kiến thái tử phi, Mộng La hoàng hậu nương nương."

Ma ma dẫn các cung nữ, hành lễ với hai người.

"Bình thân."

Lãnh Loan Loan phát tay, thản nhiên nhìn vị ma ma. Khuôn mặt tinh xảo, đôi mắt như hắc bảo, nâng trời sinh uy nghi, làm cho người ta không dám coi thường.

"Tạ thái tử phi." Đám người đứng lên.

"Hồi thái tử phi, giờ lành đã đến. Nô tỳ đội mũ phượng cho người."

Lãnh Loan Loan gật đầu, thị nữ bưng một khay chứa mũ phượng. Mũ phượng được khảm thêm hình long, phượng, minh châu... nhìn rất hoa lệ.

Ma ma nhẹ nhàng đội mũ phượng, sau đó phủ khăn đỏ lên. Tầm mắt của nàng bị che khuất, trước mắt là một mảnh lửa đỏ.

"Thái tử phi, mời." Ma ma đỡ lấy Lãnh Loan Loan, đi từng bước đến bên ngoài. Sau đó ngồi lên loan kiệu đã chuẩn bị, thái giám từ từ nâng lên, đi đến cung điện để cử hành hôn lễ.

Ven đường, Lãnh Loan Loan ở trong loan kiệu nghe được bên ngoài rất náo nhiệt, cảm thấy có chút mệt, lưng tựa vào kiệu, nhắm mắt dưỡng thần.

...

"Thái tử phi giá lâm."

Một lát sau, lại một thanh âm đem Lãnh Loan Loan đang mông lung buồn ngủ chợt bừng tỉnh. Khẽ cử động, phát hiện loan kiệu đã dừng lại. Ngay sau đó, nàng cảm giác được rèm kiệu bị vén ra, nắng nhân cơ hội chiếu vào óng ánh.

"Cửu Nhi..."

Tiếng nói trầm thấp như tiếng đàn violon vang lên, một bàn tay to khớp xương rõ ràng xuất hiện ở ngoài khăn che của nàng.

Lãnh Loan Loan vươn bàn tay nhỏ bé của mình đưa tới tay Dạ Thần, cũng đem tương lai của mình giao ra.

Dạ Thần nắm lấy tay của Lãnh Loan Loan, đồng tử tím sắc xẹt qua một đạo ôn nhu. Môi khẽ nhếch, câu ra một chút tươi cười sùng nịch. Ánh sáng chiếu vào, cặp mắt khiến người mê muội. Làm người ta vừa nhìn liền không tự chủ được bị hấp dẫn mà cười theo hắn.

"Tham kiến thái tử, thái tử phi."

Không biết là ai hô đầu tiên, ngay sau đó vương công đại thần quần áo hoa lệ, tần phi phu nhân, thiên kim công tử đều quỳ xuống. Theo thói quen hành lễ, thanh âm vang dội quanh quần khắp hoàng cung.

"Bình thân."

Dạ Thần thản nhiên nói, vừa xoay người lại nhìn tiểu tân nương cao chưa đến thất lưng mình, đem nàng bế lên.

"A, này..."

Mọi người thấy thế trợn mắt há miệng, chưa bao giờ gặp qua tân lang ôm tân nương đi làm hôn lễ. Bất quá hôn lễ hôm nay vốn đã đủ quái dị, đủ đặc biệt. Lập một oa nhi sáu tuổi làm thái tử phi, từ trước đến nay chưa hề có. Nghĩ lại, bọn họ cũng thấy không sao.

Lãnh Loan ở trong lòng Dạ Thần, rất thoải mái. Yên tâm hưởng thụ nhuyến kiệu di động này là hắn.

Dạ Thần ôm Lãnh Loan Loan đi qua thăm dò, đến đại điện.

Bên tai, tiếng kèn vang lên.

Hoàng đế, Thái Hậu, Hoàng hậu đã chờ sớm ở trong đại điện, Xà Hậu cũng đã đến, đứng cạnh Xà Vương. Hai bên đại điện bày những bàn đầy rượu, món ngon, từ ngoài điện bách quan cũng ngồi đúng vị trí của mình.

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng, hoàng tổ mẫu, mẫu hậu."

Dạ Thần buông Lãnh Loan Loan, hành lễ với hoàng đế và hai người kia.

"Tốt, tốt." Hoàng đế cười gật đầu, trên mặt cũng có vui sướng. Ngược lại, Thái Hậu, Hoàng hậu cùng đám nữ tử ái mộ Dạ Thần, nghĩ có thể lên vị trí thái tử phi, sắc mặt có chút khó coi.

"Giờ lành đã đến, bắt đầu đi." Hoàng đế phân phó thái giám.

Thái giám gật gật đầu. Đứng ở một bên, thanh âm vang lên:

"Giờ lành đã đến, mời hai người nhập vị."

Tiếng kèn trở nên dịu đi, Dạ Thần nắm tay Lãnh Loan Loan đứng ở giữa chính điện.

"Nhất bái thiên địa."

Hai người xoay người xoay người ra ngoài loan điện bái.

"Nhị bái cao đường."

Hai người cầm tay nhau cúi đầu với Hoàng đế, lại xoay người cúi đầu với Xà Vương, Xà Hậu.

"Phu thê giao bái."

Hai người đối bái, không ngờ Lãnh Loan Loan lại đụng vào người Dạ Thần.

Dạ Thần nhanh chóng đỡ Lãnh Loan Loan. Nhưng va chạm này lại khiến cho mũ phượng trên đầu Lãnh Loan Loan bị lệch đi, làm cho hi khăn cũng nghiêng theo.

Một lớn một nhỏ, một cao một thấp, hai người bái đường thoát nhìn đã rất kỳ quái, giờ lại va chạm thế này, càng làm cho người ta buồn cười. Cảm thấy bọn họ bái đường, không bằng nói bọn họ đang pha trò cười thì đúng hơn.

"Ha ha ha..."

Nhìn thấy một màn khôi hài này, Đức Viễn Vương gia không kiềm chế được cười lên thành tiếng. Hắn cười trước, những người khác cũng không nhịn được cười theo. Thái Hậu, Hoàng hậu mặt xanh mét, nghĩ rằng mặt mũi hoàng gia đã bị mất hết, Kì Thanh Ngữ ở giữa một đám tiểu thư chưa xuất giá, đỏ kị lại vui sướng khi người gặp họa.

Tiếng cười khoa trương đem không khí hôn lễ hồng hết.

Lãnh Loan Loan tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, chết tiệt, bọn họ cư nhiên dám chê cười nàng. Tay nhỏ bé đem hi khăn bỏ xuống, rống giận:

"Ai dám cười?"

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: Hôn lễ hỗn loạn

Lãnh Loan Loan tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, chết tiệt, bọn họ cư nhiên dám chê cười nàng. Tay nhỏ bé bỏ hi khăn xuống, rống giận:

"Ai dám cười?"

Mọi người sững sốt, ngây ngốc nhìn nàng. Thiên a, tiểu oa nhi đẹp quá. Khuôn mặt phấn điêu ngọc mài được trang điểm tỉ mỉ, tính tình trẻ con cùng khí chất cao quý, tao nhã. Đồng tử tuy rằng nhiễm lửa giận, nhưng lại càng thêm sáng ngời, bọn họ tin tiểu thái tử phi này sau này chắc chắn sẽ rất khuyh

quốc khuynh thành.

Không ít tên ăn chơi trác táng ở trong lòng tiếc hận, mỹ nhân như vậy cư nhiên không phải của bọn họ. Cùn lạng lẽ suy đoán, chẳng lẽ thái tử nhìn trúng nữ oa này sau khi lớn lên sẽ rất tuyệt sắc, cho nên mới cưới nàng?

Kì Thanh Ngữ ở giữa một đám khuê nữ trang điểm xinh đẹp, mắt đẹp nhìn Lãnh Loan Loan một thân hao lệ, đôi mắt xẹt qua một tia đồ kỵ cùng phần hận, bàn tay mềm gắt gao nắm thành quyền, những thứ này đáng lẽ ra đều là của nàng.

Nhìn mọi người phía dưới đều nhỏ giọng nghị luận, Hoàng thái hậu khiển trách Lãnh Loan Loan.

"Tân nương trước mặt mọi người hạ hi khăn, này còn ra thể thống gì?"

Hoàng hậu cũng vui sướng khi người gặp họa cười, một chút cũng không giống bộ dáng của mẫu thân.

Mọi người thấy Thái hậu tức giận, đều thu liễm về mặt.

Xà Vương, Xà Hậu cũng không vui, lão thái bà này ở trước mặt mọi người khiển trách Cửu Nhi, không thích bảo bối của bọn họ. Chết tiệt, Cửu Nhi của bọn họ có thể bị những nhân loại này khi dễ sao?

"Có gì không đúng? Chẳng lẽ bị người cười nhạo còn có thể ngoan ngoan nhẫn nhục?" Xà Vương không khách khí nhìn thẳng Hoàng thái hậu, lão thái bà, dám khiển trách Cửu Nhi, đừng trách bốn vương nữa đem cho mấy con xà cho người làm bạn. Cam đoan người sẽ gặp ác mộng đến sáng.

"Hừ, hóa ra Mộng La bệ hạ dạy nữ nhi của mình như vậy, khó trách Cửu công chúa tính tình như thế." Hoàng thái hậu nhìn người Mộng La quốc rất không vừa mắt, một đám người cuồng vọng vô lễ.

"Chẳng lẽ quý quốc cùng dạy dỗ như vậy sao? Để cho một đám người trước mặt hoàng đế cười nhạo thái tử phi?" Xà Hậu cũng nhin không được ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Thái Hậu, nàng tuy ôn nhu, nhưng không có nghĩa là nàng nhu nhược. Nhân loại này dám chán ghét Cửu Nhi, nàng cũng sẽ không khách khí với bà ta.

"Người..."

Hoàng Thái hậu á khẩu không trả lời được. Mâu quang lạnh lùng trừng tiểu thế tử, khiến tiểu thế tử sợ hãi.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, hôn lễ vui vẻ lại biến thành chiến trường, nhất thời không biết làm sao.

Hoàng đế cũng đau đầu, Hoàng thái hậu dường như đối với thái tử phi rất bất mãn, luôn nhắm vào nàng.

"Rốt cuộc có tiếp tục tiến hành hôn lễ hay không?"

Lãnh Loan Loan trong lòng vốn không kiên nhẫn, lão thái bà kia còn dài dòng, ánh mắt sáng ngời cơ hồ sắp tỏa ra lửa. Không khách khí ngẩng đầu nhìn hoàng đế, dù sao Thái hậu có làm gì, cũng là hoàng đế định đoạt.

Hoàng đế kinh ngạc, rồi lại gật đầu. Phất tay với thái giám.

Thái giám cũng chưa thấy nữ oa như vậy bao giờ, càng chưa thấy qua hôn lễ hỗn loạn như vậy. Sừng sốt một lát mới hoàng hôn.

"Phu thê giao bái."

"Chậm đã..." Lãnh Loan Loan phát phát tay, "Bỏ qua bước này đi, tiếp tục phần sau." Phiên muốn chết, rõ ràng nàng cùng Dạ Thần chênh lệch chiều cao quá lớn, nàng mới không cần cho bọn họ xem diễn.

"A, này..."

Thái giám hoàn toàn sững sờ, hôn lễ có thể làm như vậy sao? Không biết làm gì nhìn về phía hoàng đế.

Hoàng đế bất đắc dĩ gật gật đầu. Ai nói hán lại có con dâu đặc biệt như vậy?

"Hoang đường..." Thái hậu thấy thế bất mãn nói, "Bái đường còn có thể bỏ đi những bước đó sao?" Rất hoang đường. Bà chỉ cảm thấy mình bị tiểu oa nhi kia chọc tức tới học máu. Mặt mũi hoàng gia đều mất sạch.

"Hoang đường cái gì?" Lãnh Loan Loan bĩu môi, không chút yếu thế ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngạo nghễ. "Là chúng ta bái đường, cũng không phải người bái đường, người dài dòng như vậy làm gì, xem ra người không muốn chúng ta bái đường thành thân."

"Người..."

Thái hậu tức không nói được gì, trừng mắt nàng. Tuy rằng bà thật sự không muốn tiểu oa nhi kia cùng Dạ Thần thành thân, Thần Nhi cao quý như thế, có rất nhiều nữ tử vây quanh. Nhưng đã thỏa hiệp như vậy, bà cũng đồng ý. Nhưng là hôn lễ hôm nay làm cho người ta không tiếp nhận nổi, quả thực là một trò khôi hài.

"Bước tiếp theo là cái gì?" Lãnh Loan Loan hỏi thái giám.

"Bước tiếp theo?" Thái giám ngây ngốc nhìn nàng.

"Người bị ngốc sao? Bồn thái tử phi hỏi người bước tiếp theo hôn lễ là cái gì?" Lãnh Loan Loan đảo cặp mắt trắng dã, nàng cảm giác được mình sắp không kiên nhẫn nổi.

"Cửu Nhi, không cần tức giận."

Dạ Thần ôn nhu trấn an Lãnh Loan Loan, lại khiến cho chúng nữ tử ánh mắt mê say, cũng oán hận trừng mắt Lãnh Loan Loan, nữ oa này có gì tốt? Dù là công chúa được sủng ái nhất Mộng La quốc, là xà thân chuyển thế. Nhưng không phải vẫn chỉ là tiểu oa nhi miệng còn hôi sữa hay sao, nàng mà cũng xứng với thái tử cao quý tuần mĩ sao?

Trấn an Lãnh Loan Loan, Dạ Thần lạnh lùng liếc thái giám. Làm cho thái giám sợ tới mức run run, má ửng, ánh mắt của thái tử giống như là muốn giết hắn vậy. Vì mạng nhỏ suy nghĩ, hắn cuống quýt hô:

"Đưa vào động phòng."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Kỉ Thanh Ngữ

Đồng cung, tân phòng.

Chữ đỏ dán khắp nơi, bàn gỗ thượng hạng, đĩa đựng trái cây, cùng bình rượu.

Ma ma, cung nữ vây quanh, Dạ Thần ôm Lãnh Loan Loan vào tân phòng.

Khắp nơi đều màu đỏ, làm cho người ta cảm giác được vui vẻ.

Dạ Thần đặt Lãnh Loan Loan lên giường, đồng tử ôn nhu nhìn nàng, tay nắm lấy tay nàng, giống như trước mắt là một tiểu muội muội đáng yêu. Sùng nịch nói:

"Cửu Nhi, ta đi ra ngoài tiếp khách. Nàng cứ ở trong phòng chờ ta, nếu đói bụng thì cứ bảo cung nữ chuẩn bị đồ ăn."

"Cứ đi đi."

Lãnh Loan Loan khoát tay, nàng chưa bao giờ bạc đãi bản thân. Bất quá hôm nay Dạ Thần trông lại càng tuần mĩ, một thân hỉ bào đỏ rực, cổ áo, cổ tay áo đều dùng tơ vàng buộc vòng. Phiêu dật như trích tiên. Hỉ bào đỏ rực, ngạo long bay lên, làm cho hắc tằm ra hơi thở tôn quý. Đồng tử màu tím làm cho người ta mê say, nàng muốn tán thưởng mình một cái. Thật tình mắt, tìm cho mình một vị phu quân tốt. Muốn dung mạo có dung mạo, muốn thân phận có thân phận, tốt.

"Ta đi đây."

Dạ Thần xoay người phân phó cung nữ chăm sóc thái tử phi, sau đó bóng dáng đỏ rực biến mất ở trong phòng.

Ma ma, cung nữ lần đầu chứng kiến hôn lễ như vậy, tân nương như thế, cũng rất kinh ngạc. Hiện tại đều ngoan ngoãn đứng ở trong phòng, đợi thái tử phi phân phó.

Lãnh Loan Loan quét mắt nhìn, đứng ở đó làm gì chứ?

"Các người đi xuống đi, hiện tại không cần hầu hạ ta."

"Vâng, nô tỳ xin cáo lui."

Ma ma, cung nữ hạ thấp người với Lãnh Loan Loan, lui ra ngoài, tân phòng yên tĩnh.

"A Dao." Lãnh Loan Loan nhẹ nhàng kêu với một chỗ trống trong phòng.

Phút chốc, một đạo bạch quang hiện lên. Thân ảnh Thủy Dao xuất hiện ở trước mặt nàng.

"Công chúa có gì phân phó?"

"Người ăn thân đi đại điện nhìn một cái, nhìn xem có việc gì đặc biệt không?"

Lãnh Loan Loan hí hóp mắt, nếu suy nghĩ của nàng không sai, Thái Hậu, Hoàng hậu, còn cả Ki Thanh Ngừ cũng sẽ không dễ dàng dừng tay, chỉ sợ vài người còn không cam lòng. Bất quá nếu các nàng muốn tìm chết, nàng không ngại giúp các nàng đi gặp diêm vương.

"Vâng."

Thủy Dao gật đầu, nhaoáng lên một cái, bóng dáng biến mất.

Lãnh Loan Loan nhìn bốn phía màu đỏ, không nghĩ tới nàng sẽ đổi mũ phượng. Nhớ lại lúc còn ở hiện đại, nàng khao khát gặp được người mà mình yêu, sau đó mặc váy cưới trắng tinh cùng hắn, ở giáo đường, lắng nghe mục sư chúc phúc, cử hành hôn lễ...

Lắc lắc đầu, có lẽ hết thảy đều là vận mệnh.

Thân mình nho nhỏ tựa vào giường, ngáp một cái, nàng phải ngủ một giấc đã, hôn lễ hôm nay khiến nàng mệt quá.

.....

Đại điện, tiệc cưới bắt đầu.

Vương công đại thần đều cảm ly rượu tới chỗ Dạ Thần, chúc mừng hắn. Đương nhiên, trong đó có cả phần không thật lòng. Dù sao bọn họ đều nghĩ, thái tử lại cưới một tiểu nữ oa, đương nhiên là chuyện buồn cười.

Dạ Thần khó bỏ đi về lạnh lùng thường ngày, cười yếu ớt, cùng mọi người chạm cốc.

Ki Thanh Ngừ ngồi cùng vài thiên kim, một bàn nữ tử sắc mặt không vui.

"Thật nực cười, vị trí thái tử phi cư nhiên lại để cho một tiểu oa nhi chiếm lấy." Một nữ tử lắc đầu nói nhỏ, "Đáng thương thái tử, sau này chỉ có thể đối tốt với một tiểu oa nhi."

"Đúng vậy, đồn đại thái tử phi là xà thần chuyển thế, nhưng ai biết được nàng ta là xà thần chuyển thế hay là xà yêu?" Một hoàng y nữ tử cũng thờ dài, khi nghe phụ thân nói chuyện này, nàng cũng không thể tin được những gì mình nghe. Đệ nhất tài tử Nguyệt Diễm quốc, đệ nhất mỹ nam cư nhiên lại thú một tiểu oa nhi, chuyện này cũng thật khó tin.

"Này, Ngừ quận chúa, Thái Hậu, Hoàng hậu không phải rất thích người sao? Sao lại không lập người làm thái tử phi?" Nữ tử bạch y nhìn Ki Thanh Ngừ hỏi.

"Đúng thế, Ngừ quận chúa xinh đẹp, lại ôn nhu, tài tình hơn người. Người cùng thái tử là trời sinh một đôi." Hoàng y nữ tử nhìn như là đang bắt bẻ thay Ki Thanh Ngừ, thực chất là đang trào phúng nàng.

Ki Thanh Ngừ nghe mấy người nói, trong lòng hận phát điên. Về mặt miễn cưỡng cười cười:

"Lý tiểu thư, tiểu thư cứ nói đùa. Nếu người khác nghe được những lời này, chỉ sợ đến tai thái tử phi, người sẽ không vui."

"Quận chúa dạy phải, ta lỡ lời."

Vài nữ tử nhớ tới thái tử phi rất dữ dằn, rất sợ. Không khỏi nhìn bốn phía sợ những người khác nghe được.

"Chư vị tiểu thư cứ tự nhiên, ta đi ra ngoài hít thở không khí."

Ki Thanh Ngừ không muốn nghe các nàng nói, đứng dậy miễn cưỡng cười cười với các nàng, sau đó đi ra ngoài điện.

Đi ra đại điện, Ki Thanh Ngừ đi đến một chỗ núi giả. Hướng vào một nơi hư vô, lên tiếng:

"Xuất hiện đi."

Một bóng dáng màu đen xuất hiện trước mặt nàng. Mặt nạ màu trắng che khuất khuôn mặt, chỉ lộ ra miệng cùng đôi mắt hẹp dài, lộ ra ánh sáng lạnh.

"Tham kiến quận chúa."

Ki Thanh Ngừ gật gật đầu, mâu quang đảo qua hắn. Đây là ám vệ của phụ thân nàng ở trong cung để bảo hộ nàng, hiện tại vừa lúc dùng được.

"Bản quận chúa muốn người làm một chuyện."

Hắc y nhân nhìn nàng, gật gật đầu.

"Giết thái tử phi."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Diệt người muốn giết [thượng]

"Giết thái tử phi."

Kì Thanh Ngữ ánh mắt như rắn độc, biểu tình dữ tợn làm cho khuôn mặt tuyệt mỹ trở nên xấu xí hẳn đi.

Hắc y nhân ngần ra, không nói gì.

"Thế nào? Người dám cãi lại mệnh lệnh của ta?"

Thấy hắc y nhân không có phản ứng, Kì Thanh Ngữ trừng hắc.

"Thuộc hạ không dám." Hắc y nhân cúi đầu đáp.

"Vậy làm theo mệnh lệnh của bản quận chúa."

Kì Thanh Ngữ nói, mắt híp lại, nàng cũng không tin tiểu nha đầu kia có thể bắt tử. Dám cùng nàng tranh giành vị trí thái tử phi, nàng sẽ cho nàng ta phải trả giá.

"Vâng." Hắc y nhân bắt đầu đi gặt đầu.

"Thừa dịp hiện tại mọi người đang ở bữa tiệc, không phòng bị, người hãy đi đồng cung làm thịt tiểu nha đầu kia." Kì Thanh Ngữ nhìn hắc y nhân, lạnh lùng nói. "Chỉ cho phép thành công, không cho phép thất bại. Nếu không người hãy mang đầu về gặp ta."

Hắc y nhân sùng sốt, không nghĩ tới Kì Thanh Ngữ sẽ làm như vậy. Nhưng đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của nàng, hắc chỉ có thể gặt đầu.

"Thuộc hạ nhất định hoàn thành nhiệm vụ."

"Tốt, mau đi đi."

Thân ảnh màu đen nhoáng lên một cái liền biến mất.

"Tiểu nha đầu, ta xem người lần này còn trốn được hay không." Kì Thanh Ngữ híp mắt, mâu quang xẹt qua một tia quang mang quỷ dị.

Ánh mặt trời chiếu xuống nhàn nhạt, gió nhẹ nhàng thổi.

Sau khi Kì Thanh Ngữ rời đi, chỗ trống sau núi già xuất hiện một vị bạch y nữ tử. Nàng nhìn phương hướng Kì Thanh Ngữ rời đi, lạnh lùng cười, nhân loại này đúng là tự đi tìm đường chết.

Thân ảnh nhoáng lên một cái, bạch y nữ tử lại thần kỳ biến mất.

...

Cửa sổ rộng mở, ánh mặt trời theo đó mà chiếu vào.

Rèm đỏ theo gió khẽ lay động, mùi hương của hoa thoang thoảng khiến người ta có cảm giác dễ chịu.

Một bóng dáng màu trắng xẹt qua, bóng dáng Thủy Dao xuất hiện bên cạnh giường.

Lãnh Loan Loan mở mắt, ngồi dậy, hỏi:

"Thế nào rồi?"

Thủy Dao xoay người, ngẩng đầu, mâu quang lạnh lùng, thần nhiên đáp:

"Công chúa phán đoán không sai, nhân loại được gọi là Ngự quận chúa kia phái một hắc y nhân đeo mặt nạ đến ám sát người. Hiện tại chắc sắp đến rồi."

"Nga?" Lãnh Loan Loan khỏe môi khẽ nhếch, tựa tiểu phi tiểu. "Quả nhiên là ngu ngốc, cư nhiên học điều không tốt." Nữ nhân ngu xuẩn, muốn đi tìm chết. Như vậy nàng sẽ cho nàng ta đi gặp diêm vương.

"Đến rồi."

Thủy Dao hai tai giật giật, nghe được có dị động từ xa, tuy rằng làm cho người ta không phát hiện ra, nhưng các nàng đều có thánh giác đặc biệt.

"Ân." Lãnh Loan Loan gật gật đầu, mâu quang xẹt qua một tia thú vị. "A Dao, ngươi trước hết ẩn thân đi." Loại tiểu nhân vật này, một mình nàng cũng có thể thu phục được. Mấu chốt là sự thú vị trong đó, nàng sẽ làm cho Kỉ Thanh Ngừ chết mới hiểu được.

"Vâng." Thủy Dao đáp, bóng dáng lại biến mất.

Lãnh Loan Loan nằm lên giường. Khép mắt, làm bộ như đang ngủ.

Gió thổi, hai bên màn giường cũng theo gió lay động.

Lãnh Loan Loan phát hiện được hơi thở người tới, cảm giác được hắc theo cửa sổ đi vào, đi tới giường.

Hắc y nhân nhìn khắp nơi đều màu đỏ, mâu quang nhìn xuống thái tử phi đang nằm ngủ trên giường. Khuôn mặt tỉnh xảo lại phần nộ thật diêm tĩn, nàng đi vào giấc ngủ như đang mơ thấy điều gì tốt đẹp. Đôi mắt lộ ra ngoài mặt nạ hiện lên một đạo do dự, nắm kiếm nhưng không hạ thủ được.

Hắn là ám vệ, không phải sát thủ. Không thể giống sát thủ, lãnh huyết, ngay cả tiểu hài tử cũng ra tay. Nhưng mệnh lệnh của quận chúa hắn không thể không chấp hành, trong lòng mâu thuẫn. Nhớ tới ân tình của lão gia, cắn răng, giờ kiếm lên định chém Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan cảm nhận được người tới do dự, trong lòng biết hắn cũng là bất đắc dĩ, coi như vẫn còn lương tâm. Trong lòng thầm nghĩ bỏ qua hắn, lưu lại mạng nhỏ cho hắn. Khi hắc y nhân giờ kiếm, tay nàng không dấu vết nhẹ nhàng vung lên.

Hắc y nhân sững sốt, tay cầm kiếm không thể di chuyển. Cả người giống như bị điểm huyết, trừng lớn ánh mắt nhìn Lãnh Loan Loan đang ngủ.

Lãnh Loan Loan mở mắt ngồi dậy. Tà tử cười:

"Muốn biết chuyện gì xảy ra sao?"

Hắc y nhân trừng mắt nhìn nàng, đây chính là thái tử phi thoát nhìn giống tiểu tiên nữ sao? Giờ phút này nàng tà tử cười làm cho người ta không nhận được rừng mình, chẳng lẽ bởi vì nàng là xà thân chuyển thế sao?

"Đáng tiếc, ta sẽ không bỏ qua cơ hội."

Lãnh Loan Loan tay nhỏ bé ở trước mặt hắc y nhân nhoáng lên một cái. Hắc y nhân chỉ cảm thấy trước mặt một mảnh mờ lung, sau khi Lãnh Loan Loan buông tay, cặp mắt lãnh khốc có chút cổ quái.

"Ngươi tên gì?" Lãnh Loan Loan ngồi ở mép giường, đứng đưa chân, hỏi hắc y nhân.

"Sở Phàm."

"Ai phái ngươi tới giết bản thái tử phi."

"Ngừ quận chúa."

Hắc y nhân trả lời, vẻ mặt ngưng trệ.

"Thu phục." Lãnh Loan Loan chỉ vào một hướng nào đó trên không trung.

"A Dao."

"Có." Thân ảnh Thủy Dao xuất hiện.

"Đi đi, nói cho thái tử, ta bị thương." Lãnh Loan Loan đưa tay vung tới tay còn lại, một vài vết máu xuất hiện. Máu máu cùng màu da rất chói mắt.

"Vâng."

...Cho dù thiện lương thì cũng chỉ với người bên cạnh...

Chương 63: Diệt người muốn giết [trung]

...Mùi rượu thoang thoang, tiếng đàn vang lên...

Một đám vũ nữ đầy màu sắc múa hát. Hôn lễ lúc này còn là trò cười cũng đã bị quên đi.

Các vương công đại thần thường ngày nghiêm chỉnh, hiện giờ cũng có vài phần phóng túng.

Dạ Thần cầm trong tay ly rượu không ngừng ứng phó khách nhân, bạc môi khẽ nhếch, hiếm khi có vẻ mặt không lạnh lùng cho những người này xem. Nhưng không cho bọn họ mặt trời sáng lạn. Những người này thật đúng là không biết sống chết, cứ nhiên say rượu rồi nói chuyện Cửu Nhi. Khóe môi đang cong dần dần cứng lại, đồng tử gần như nổi bão. Chỉ cần có người đến, nắng ấm lập tức biến thành mưa to...

Thái Hậu, Hoàng hậu lấy cơ thân thể không khỏe, dẫn đám cung nữ đi trước.

Hoàng đế cùng Xà Vương, Xà Hậu thưởng vũ, uống rượu, vẻ mặt bình thản.

Kì Thanh Ngữ ở giữa một đám thiên kim tiểu thư, khóe môi khẽ nhếch, cười.

Nhưng chỉ có nàng mới biết trong lòng có bao nhiêu kích động, không biết Sở Phàm đã hoàn thành nhiệm vụ chưa? Tiểu nha đầu kia đã đi bồi diêm vương đi?

Ánh nắng chiếu vào, cung điện vàng óng ánh.

Đột nhiên, một bóng dáng màu trắng từ ngoại đại điện đi đến. Dung nhan đẹp đẽ, khí chất lạnh lùng, cả đại điện huyên náo bỗng im lặng.

Kì Thanh Ngữ nhìn nữ tử kia, nàng ta chẳng phải là tỷ nữ của Cửu công chúa sao, chẳng lẽ chuyện kia đã hoàn thành? Trong lòng bất an, muốn nhìn trên mặt Thủy Dao tìm ra tin tức. Nhưng vẻ mặt của nàng không có biểu tình gì, như một mặt gương bình tĩnh làm cho người ta nhìn không thấu.

"Thủy Dao, sao ngươi lại tới đây?"

Dạ Thần nhìn Thủy Dao có chút nghi hoặc, nàng không phải phải bồi Cửu Nhi sao? Sao lại đến đây?

Xà Vương, Xà Hậu cũng nhìn nàng, đây hẳn là điều yêu đi. Tuy rằng không biết vì sao nàng trở thành tỷ nữ của Cửu Nhi, nhưng là Cửu Nhi, hết thảy đều là đương nhiên, không có gì tò mò.

"Thái tử điện hạ, công chúa bị thương."

Thủy Dao đi đến trước mặt Dạ Thần, học bộ dáng nữ nhân nhân loại, hạ thấp người, ngẩng đầu nhìn hắn, thản nhiên nói.

"Cái gì?" Dạ Thần kinh hô, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy khiếp sợ. Nhìn về phía Thủy Dao, nàng không có một chút lo lắng. Trong lòng bán tin bán nghi, sẽ không phải là Cửu Nhi đùa giỡn chính mình chứ?

Tân khách nghe được lời nói của Thủy Dao, lại ồ lên.

Kì Thanh Ngữ liếc mắt, làm cho người ta không biết được nàng đang nghĩ gì. Bị thương? Vậy là nha đầu kia vẫn còn sống? Bàn tay nắm chặt lại, như vậy là Sở Phàm thất bại? Cẩn thận nghe bọn họ nói chuyện, Sở Phàm cũng không nên để lại dấu vết.

"A Dao, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?"

Xà Vương, Xà Hậu đứng lên. Khuôn mặt tuấn mỹ băng sương, bọn họ không tin Cửu Nhi bị thương, chỉ có nàng làm người khác bị thương, chẳng lẽ Cửu Nhi còn có nguyên nhân gì khác?

"Hồi Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, vừa rồi công chúa mệt mỏi nên chớp mắt, không nghĩ tới đột nhiên xuất hiện một hắc y nhân đeo mặt nạ cầm kiếm ám sát công chúa. May mà công chúa đã tỉnh lại, chỉ bị thích khách đâm bị thương."

Thủy Dao theo phân phó của Lãnh Loan Loan hồi đáp.

"Cái gì?!"

Cả đám lại ồ lên, thái tử phi vừa đưa vào động phòng đã gặp thích khách, thật làm người ta phải suy nghĩ, mọi người ngời nhìn ta, ta nhìn người, phỏng đoán xem ai là người phải thích khách?

"Bệ hạ, không nghĩ tới lại có người cứ nhiên trong hoàng cung ám sát thái tử phi, hy vọng ngài có thể cho chúng là một lời giải thích." Xà Vương nhìn

Hoàng đế đang ngồi trên, giận dữ nói. Đôi mắt tối lại, hiển nhiên hắn đang tức giận.

"Này..." Hoàng đế cũng không biết làm sao, có mỗi chuyện lập thái tử phi thôi nhưng sao nhiều phong ba như vậy?

"Phụ hoàng, nhi thần đi xem thái tử phi."

Dạ Thần vội vàng chấp tay với hoàng đế, quay người lại, sải bước đi đến đông cung.

"Hoàng Hậu, chúng ta cũng đi xem Cửu Nhi."

Xà Vương, Xà Hậu cùng đám người Xà giới vội vàng đi theo Dạ Thần. Khi đi qua Thủy Dao, nhìn nàng bằng ánh mắt ý vị thâm trường.

Thủy Dao gật gù đầu, theo sát phía sau bọn họ.

"Truyền thái y tới đông cung."

Hoàng đế thấy bọn họ đều vội vàng rời đi cũng nhanh chóng đứng lên, một bên phân phó thái giám, một bên dẫn người đến đông cung.

Sau khi vài nhân vật lớn rời đi, trong đại điện sôi trào.

"Thái tử phi gặp chuyện là thật hay giả?"

"Xem tình huống là thật, nhưng đến tốt cùng là ai muốn ám sát thái tử phi?"

"..."

Mọi người trầm nghị luận, so với thảo luận quốc sự còn thêm sôi nổi.

Thu Đình Ngôn buông ly rượu, nhìn qua Đức Viễn Vương gia, Uy Viễn Tướng quân, hai người kia cũng nhìn lại, không phải thích khách do bọn họ phái tới, vậy rốt cuộc là ai?

Ba người đều thấy được vẻ hoang mang trên mặt đối phương, sợ là sự tình sẽ không như họ dự đoán.

Kì Thanh Ngữ nghe mọi người rì rầm, từ từ buông đầu.

Hiện tại nên đi xem thành quả của mình.

Thân ảnh vàng nhạt tao nhã đứng lên, gió thổi vào trong điện, khiến váy nàng bay phát phơ. Nở nụ cười thật có lỗi với những thiên kim khác, bóng dáng vàng nhạt xoay người đi đến ngoài điện.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Diệt người muốn giết [hạ]

.Mặt trời trốn vào đám mây.

Gió lạnh thổi lên, đám cây lay động.

Xà Vương, Xà Hậu đi đến hậu điện, thả chậm cước bộ, trên mặt cũng bớt lo lắng.

"Cửu công chúa đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra?"

Xà Vương cùng Xà Hậu đi ở phía trước, không quay đầu hỏi Thủy Dao. Đồng tử mang theo ý cười, bị thương cái gì, sợ là Cửu Nhi bướng bỉnh đang đùa thôi.

Xà Vương đoán tự nhiên là mười không rời **

"Hồi Hoàng Thượng, công chúa bị thương là thật. Bất quá là nàng tự làm ra." Thủy Dao đáp, nhìn về phía Xà Vương, Xà Hậu. Tuấn mỹ như vậy, phong cảnh đẹp dễ cũng trở nên bình thường. Tuyệt không giống trước đây, người trong Điều tộc đồn đãi, nói cái gì mà xà rất xấu xí ghê tởm.

Xà Vương cùng Xà Hậu nhìn nhau cười, họ chỉ biết lo lắng. Cũng không dài dòng, trực tiếp hỏi nguyên do. Đến tốt cùng Cửu Nhi bảo bối đang làm gì? Nàng muốn trêu cợt ai?

"Nguyên nhân?"

Nghe được hai chữ đơn giản, Thủy Dao rất bội phục Xà Vương. Quả nhiên hiểu rõ tính tình công chúa, một chữ cũng không thừa...

"Là nhân loại kêu Ngừ quận chúa kia phải thích khách đến ám sát công chúa, công chúa nói là sẽ giáo huấn quận chúa kia." Thủy Dao thần nhiên đáp, nàng làm sao đoán được Lãnh Loan Loan giáo huấn thế nào. Nàng sẽ làm cho quận chúa kia hối hận khi có mặt trên đời.

"Cái nhân loại đáng ghét kia lại đi học thứ không tốt sao?"

Xà Vương khước mũi cười lên, đồng tử sâu kín, lóe ra tia quỷ dị. Tốt lắm, nàng ta quả nhiên là tự tìm chết. Chờ một chút, hẳn nhất định sẽ phối hợp tốt với Cửu Nhi, làm cho Ngừ quận chúa kia nếm thử thủ đoạn của bọn họ.

"Đi thôi, chúng ta đi xem Cửu Nhi."

Đoàn người thân hình nhoáng lên một cái, biến mất ở ven đường.

Cùng lúc, Kì Thanh Ngừ mới ra khỏi điện, tự dưng rùng mình. Ngẩng đầu nhìn trời, hóa ra mặt trời bị che. Trách không được nàng đột nhiên cảm thấy lạnh.

.....

Đồng cung

Một đám cung nữ ra ra vào vào, trên khuôn mặt đều tràn đầy kinh hoàng. Đây là cái sự tình gì? Rõ ràng là ngày vui của thái tử, thái tử phi, cuối cùng lại phải thấy máu. Các cung nữ biết có người đột nhập, khiến thái tử phi bị thương... Các nàng thiếu chút nữa bị dọa đến nỗi ngã sấp xuống, chạy nhanh lớn tiếng gọi thị vệ bên ngoài đem hắc y nhân trời lại, lại luống cuống rửa sạch miệng vết thương giúp Lãnh Loan Loan.

Dạ Thần vội vàng chạy đến thì thấy một cảnh hỗn loạn như vậy. Tuấn mi nhíu lại, trong lòng bất an không yên.

"Thái tử phi thế nào rồi?"

Nhanh chóng đi vào cung điện, lớn tiếng hỏi. Thân ảnh đỏ rực tại hiện trường hỗn loạn có vẻ càng thêm quỷ dị, làm cho người ta không nhìn được tâm run lên.

"Tham kiến thái tử điện hạ."

Cung nữ, thái giám trong đông cung quỳ xuống, cúi đầu thật thấp không dám nhìn hần. Nếu thái tử giận dữ, bọn họ khó có thể giữ được cái mạng nhỏ này.

"Được rồi, đều đứng lên đi." Dạ Thần thấy biểu tình mọi người như vậy, trong lòng phiền muộn. Rõ ràng là tân phòng, màu đỏ vẫn như cũ trước mắt, nhưng Dạ Thần chỉ cảm thấy chướng mắt. Nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé trên giường, lại thấy trên cổ nàng có một vết hồng, trong lòng có rút.

"Cửu Nhi, nàng không sao chứ?" Đau lòng đi đến ngồi cạnh nàng, vươn tay đến chỗ miệng vết thương của nàng.

"Không có việc gì, đứng lúc ta tỉnh lại." Lãnh Loan Loan dựa vào người Dạ Thần, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa, những người khác sao lại không thấy đến. Nếu bọn họ không đến thì không thể có kịch hay rồi.

"Hoàng đế, Hoàng hậu Mộng La quốc giá lâm."

"Cửu Nhi bảo bối, con không sao chứ?"

Một giọng nói vang lên bầm bầm, Xà Vương, Xà Hậu thấy được bóng dáng chờ mong đang ở trong điện. Xà Vương khi nhìn đến vết thương trên cổ Lãnh Loan Loan, đôi mắt xẹt qua một đạo sát khí. Tuy hẳn biết Cửu Nhi tự làm mình bị thương, nhưng có thể coi là do Kì Thanh Ngừ. Hừ, dám phái người ám sát công chúa, nàng ta chuẩn bị quan tài cho mình đi.

"Phụ hoàng, mẫu hậu, Cửu Nhi không có việc gì."

"Hoàng Thượng giá lâm."

"Quận chúa giá lâm."

Hoàng đế cùng với thái y, Kì Thanh Ngừ đi đến.

"Thái y, mau nhìn xem Thái tử phi, vết thương thế nào rồi?" Không cần nghi thức xã giao phiền phức, Hoàng đế nhanh chóng phân phó cho thái y.

"Thần tuân chỉ." Thái y tiến lên, kiểm tra miệng vết thương cho Lãnh Loan Loan, rồi bầm bầm. "Hồi Hoàng Thượng, thái tử phi cát nhân thiên tướng, vết thương trên cổ không nghiêm trọng lắm, chỉ cần uống thuốc đầy đủ là được."

"Vây là tốt rồi." Nghe được lời nói của thái y, Dạ Thần, hoàng đế đều nhẹ nhàng thờ ra. Chỉ có Kì Thanh Ngữ đang đứng một bên, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, chết tiệt, Sở Phàm sao lại thất bại?

"Phụ hoàng, tuy Cửu Nhi bị thương không nghiêm trọng lắm, nhưng nhi thần khẩn cầu phụ hoàng điều tra ra người đứng sau, tránh cho Cửu Nhi lại bị thương tổn."

Dạ Thần ôm Lãnh Loan Loan, ngẩng đầu nhìn hoàng đế. Lần này hẳn tuyệt đối không buông tha cho người đứng sau, cũng tuyệt đối không cho phép Cửu Nhi lại bị thương tổn như vậy nữa.

"Thái tử nói đúng, tuyệt đối không buông tha chủ mưu." Xà Vương ở một bên lên tiếng, thái độ cường ngạnh, bộ dáng tuyệt đối không dễ yên.

"Đương nhiên." Sắc mặt hoàng đế cũng ngưng trọng, có người có gan dám trong hoàng cung ám sát thái tử phi, đương nhiên không thể khinh thường. Không chỉ là gây thù với Mộng La quốc, mà còn khiêu chiến hoàng thất Nguyệt Diễm quốc.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Hung phạm sa lưới

..."Thái tử nói đúng, tuyệt đối không thể buông tha người hành hung..." Xà Vương ở một bên lên tiếng, thái độ cường ngạnh, bộ dáng tuyệt đối không chịu dễ yên.

"Đương nhiên." Sắc mặt hoàng đế cũng ngưng trọng, có người có gan dám ở trong hoàng cung ám sát thái tử phi, đương nhiên không thể khinh thường. Không chỉ gây thù với Mộng La quốc, mà còn khiêu chiến hoàng thất Nguyệt Diễm quốc.

Nghe được lời nói bọn họ, Kì Thanh Ngữ mặt cắt không còn giọt máu. Hay tay vô thức nắm chặt, trong lòng sợ hãi bị Sở Phàm khai ra. Nếu hắn khai ra, nếu nói ra tên của nàng, nàng sẽ rất thảm, ám sát thái tử phi là tử tội. Dù có là quận chúa, nhưng thái tử cùng hoàng đế Mộng La quốc cũng không chịu dễ yên, chỉ sợ nàng không có thể thoát khỏi tội chết.

"Đã bắt được thích khách."

Ngay khi nàng đang bất an, giọng nói của Lãnh Loan Loan vang lên.

Ông.

Nàng nghe được cái gì? Trong nháy mắt, nàng cơ hồ không có phản ứng. Tiểu nha đầu kia nói Sở Phàm đã bị bắt? Không, nàng không tin. Hiện tại không thể rối loạn, có lẽ chỉ là kế sách của bọn họ. Là muốn tìm ra người đằng sau. An ủi chính mình, nàng cần phải trấn định. Nhưng trong lòng vẫn thấy bất an.

"Nga, đã bắt được thích khách?" Hoàng đế có chút ngạc nhiên, cư nhiên thích khách đã bị bắt. Bắt quá nếu đã bắt được, ngược lại cũng giảm đi rất nhiều chuyện cho hắn.

"Đem thích khách vào."

Theo phân phó của hoàng đế, hai gã thị vệ áp giải hắc y nhân Sở Phàm đến.

Kì Thanh Ngữ vừa nhìn đến hắn, nháy mắt suy sụp. Nàng biết lần này xong rồi.

Sở Phàm đi vào, ánh mắt nhìn Kì Thanh Ngữ. Kinh ngạc rồi không có phản ứng.

Kì Thanh Ngữ ở trước ánh mắt hoài nghi của mọi người, luống cuống trốn tránh ánh mắt Sở Phàm. Rốt cuộc hắn đã có chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ hắn thật sự khai ra mình sao? Hàm răng khê cắn, nàng bất an đứng ở một bên.

"Quý xuống."

Hai thị vệ đằng sau đá chân Sở Phàm, Sở Phàm bùm một tiếng quý xuống.

"Tháo mặt nạ của hắn xuống."

Hoàng đế nhìn hắc y nhân đeo mặt nạ bạc, trong lòng có chút hoang mang. Chẳng lẽ là người trong cung?

"Vâng..."

Hai thị vệ phụng mệnh tháo xuống mặt nạ Sở Phàm, mặt nạ hé ra lớp da trắng đến không bình thường, hẳn là nhiều năm đeo mặt nạ không tiếp xúc ánh sáng mặt trời đi. Trên mặt được khâu một đôi đồng tử thâm tím, giờ phút này mâu quang lạnh lùng, có vài phần giống bộ dáng một sát thủ.

"Ngươi là ai? Vì sao đột nhập hoàng cung?"

Hoàng đế cùng Xà Vương, Xà Hậu thẩm vấn Sở Phàm đang quỳ trên đất.

Sở Phàm không nói, về mặt hồ hững.

"Làm càn, Hoàng Thượng đang hỏi ngươi đó." Chát, một thị vệ cho Sở Phàm một bạt tai.

Kì Thanh Ngữ tâm nhảy dựng, ánh mắt nhìn chăm chăm Sở Phàm, sợ hắn sẽ nói ra tên mình.

"Miệng cứng cỏi như vậy, trăm sẽ nhìn xem ngươi có bao nhiêu cứng rắn. Cự nhiên dám làm hại Cửu công chúa của trăm?" Xà Vương đã nhìn ra hắn bị pháp thuật Cửu Nhi khống chế, nhưng hiện tại hắn càng phải diễn thật sâu, để cho Sở Phàm thật tự nhiên.

"Người đâu, dùng xà hình." Hắn phân phó với tùy tùng.

"Vâng." Thanh sam thiếu niên bước lên, lấy ra một cái ống trúc từ trong người. Ống trúc mở ra, cự nhiên có vài vật nhỏ nhỏ (tiểu nhân) xà, xà này to giống giun bình thường, làm cho người ta trong lòng thấy ghê tởm.

"Ngươi không trả lời, trăm sẽ đem xà nhét vào miệng ngươi, tiến vào cơ thể ngươi, cắn gan ngươi, sau đó theo lỗ mũi đi ra..."

Mọi người không biết xà hình là cái gì, hiện tại nghe Xà Vương nói, sắc mặt đều trắng bệch, có cảm giác sắp nôn mửa, rất khủng bố.

Kì Thanh Ngữ thất sắc nhìn Sở Phàm, hắn có thể chịu được xà hình sao?

Quả nhiên, Sở Phàm nghe được lời nói của Xà Vương, khuôn mặt lạnh lùng cũng biến sắc.

"Giết ta đi."

"Giết ngươi, như thế rất tiện nghi cho ngươi." Xà Vương nhướn mày, đôi mắt xẹt qua tia thị huyết tàn nhẫn. Vung tay lên, "Thanh Nhi, đem xà bỏ vào miệng hắn đi."

Thanh sam thiếu niên dùng gậy kẹp lấy xà, đưa đến trước mặt Sở Phàm. Xà nhỏ mấp máy, giương miệng nhỏ sắp cắn lấy Sở Phàm.

"Chờ một chút..." Sắc mặt Sở Phàm tái nhợt, trong mắt chỉ có xà nhỏ.

"Ta, ta nói."

Một lời hắn vừa thốt ra, Kì Thanh Ngữ thiếu chút nữa ngã xuống.

"Ngươi là ai? Ai sai ngươi đến ám sát thái tử phi?" Hoàng đế thấy không cần dùng xà hình, nhẹ nhàng thờ ra, hắn thực sự sợ mình sẽ ở trước mặt mọi người mà nôn mửa.

"Ta tên Sở Phàm, được an bài là ám vệ của quận chúa. Ám sát thái tử phi là mệnh lệnh của quận chúa." Sở Phàm ngẩng đầu, nói hết tất cả.

"Cái gì?" Hoàng đế cùng Dạ Thần đều kinh hãi, ánh mắt nhìn về phía Kì Thanh Ngữ ở một bên sắc mặt tái nhợt.

"Hoàng Thượng, Thái tử biểu ca, đây là vu khống. Ngữ Nhi căn bản không biết hắn, thì sai khiến hắn thế nào?" Kì Thanh Ngữ bị bọn họ nhìn run lên, quỳ xuống, không muốn thừa nhận.

"Thảo dân nói thật, nếu Hoàng Thượng không tin, thảo dân có thể đưa cung thư chứng minh thân phận. Về phần ám sát thái tử phi, vì quận chúa không cam lòng vị trí thái tử phi bị nàng đoạt đi cho nên mới làm vậy." Sở Phàm tiếp tục nói.

"Ngươi..."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Hoàng hậu muốn bao che hung thủ sao?

..."Ngươi..."

Kì Thanh Ngữ run run chỉ Sở Phàm, không nghĩ tới hắn cứ nhiên nói hết sự tình.

"Kì Thanh Ngữ, ngươi còn gì để nói?"

Hoàng đế cùng Dạ Thần đều khiếp sợ, không nghĩ tới Ngữ quận chúa luôn ôn nhu, làm cho người ta cảm thấy dễ chịu cứ nhiên lại là người ác độc như thế. Hai người đều cảm thấy chán ghét, càng hận nàng lừa dối.

"Hoàng Thượng thứ tội." Kì Thanh Ngữ quỳ trên mặt đất, cầu xin tha thứ.

"Thứ tội?" Dạ Thần cả người tản ra hơi thở nguy hiểm. "Ngươi ám sát thái tử phi chắc cũng nghĩ tới sẽ có kết cục gì." Thật sự là biết người biết mặt không biết lòng, may mắn tra được nàng là người đằng sau. Nếu không ngày sau chẳng lẽ để hung thủ bên người sao?

"Bệ hạ, hiện tại hung thủ đã tìm ra. Ngài có thể giao cho chúng ta hay không?"

Xà Vương lạnh lùng nhìn lướt qua Kì Thanh Ngữ, cơ hồ là ánh mắt lạnh tri nhìn nàng. Nàng ta đã làm nữ nhi bảo bối của hắn ra như thế, hắn không chính chết nàng thì hắn không phải Xà Vương.

Hoàng đế nhủ mảy, Kì Thanh Ngữ là chất nữ của hoàng hậu, nữ nhi bảo bối của Định Viễn hậu, thân phận hết sức to lớn. Nếu giết nàng, chắc chắn Định Viễn hậu sẽ bất mãn, gây chuyện. Nhưng nếu không xử phạt nàng, chỉ sợ lại không thể giao hảo với Mộng La quốc được, có thể đưa tới chiến tranh.

"Này..." Hắn rất đau đầu.

"Đem nàng ném vào vạn xà quạt." Lãnh Loan Loan ở trong lòng Dạ Thần, môi anh đào khẽ cười, cặp mắt sáng ngời xẹt qua một đạo tàn nhẫn, lạnh lùng.

"Không..." Kì Thanh Ngữ hoảng sợ nhìn Lãnh Loan Loan, tiểu oa nhi này là ma quỷ. Nàng không muốn bị ném vào xà quạt, nàng chán ghét xà. Quỷ xuống dưới chân hoàng đế, cúi đầu xin tha thứ.

"Hoàng Thượng, Ngữ Nhi biết sai rồi. Ngài tha thứ cho Ngữ Nhi lần này đi."

"Hừ..."

Xà Vương hừ lạnh một tiếng, ý tứ uy hiếp rõ ràng.

"Phụ hoàng, vương tử phạm tội phạt như thứ dân. Huống chi Ngữ quận chúa ám sát thái tử phi, con dâu người, nếu không xử phạt, sẽ khiến người khác chê cười."

Dạ Thần ôm Lãnh Loan Loan, đôi mắt màu tím nhìn Kì Thanh Ngữ, không có một chút thương hại, hắn hận không thể đem nữ nhân gây bao sóng gió này đi ra ngoài chém. Miễn cho nàng lại gây tai họa.

"Thái tử biểu ca..." Nghe được lời nói lãnh khốc của Dạ Thần, Kì Thanh Ngữ dừng lại cầu xin tha thứ. Ngẩng đầu lẳng lẳng nhìn khuôn mặt tuấn mỹ mà lãnh khốc của hắn, giống như lần đầu tiên nhìn thấy hắn. Người lãnh khốc như thế chính là nam nhân mình truy đuổi, ái mộ sao? Cứ nhiên lại tàn nhẫn như thế.

"Vì cái gì? Ngươi biết rõ ta yêu ngươi, lại đối xử với ta như vậy?" Lên án nhìn Dạ Thần, tay bỗng chỉ Lãnh Loan Loan, vẻ mặt trở nên dữ tợn. "Tiểu oa nhi này có gì tốt? Ngươi cứ nhiên vì nàng mà muốn giết ta? Ta muốn giết nàng, ai bảo nàng cướp đi ngươi?"

Dạ Thần không nói, hắn tới bây giờ chưa từng cho nàng hứa hẹn, cũng chưa từng làm nàng hiểu nhầm, chỉ có thể nói hết thảy là nàng tự mình đa tình.

Xà Vương cùng Xà Hậu dò xét, hóa ra tất cả là do con rể bọn họ. Ai bảo hắn rất cao quý đâu?

"Ngươi sai rồi." Lãnh Loan Loan đột nhiên ngẩng đầu nhìn Kì Thanh Ngữ, nhìn vẻ mặt dữ tợn của nàng. "Thần cho tới bây giờ cũng không phải là của ngươi, ta cần gì phải cướp? Hết thảy đều là ngươi tự mình đa tình, không thể trách người khác."

"Ngươi..." Lời nói của Lãnh Loan Loan làm Kì Thanh Ngữ chịu đả kích lớn, không, nàng không thừa nhận. Rõ ràng là xú nha đầu này cướp đi thái tử biểu ca của nàng, đoạt vị trí thái tử phi của nàng, là như vậy, chính là như vậy.

"Ngươi nói vậy, biểu ca là của ta. Vị trí thái tử phi cũng là của ta. Ngươi là kẻ chiếm đoạt. Ta muốn nói bác đem ngươi bắt lại..."

Nàng vẻ mặt có chút không bình thường.

Hoàng đế nghe được lời nói của nàng, ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời.

"Đi mời hoàng hậu đến đây."

"Vâng."

Một lát sau, Thái Hậu cùng Hoàng hậu cùng đến.

"Tham kiến Hoàng Thượng." Hoàng hậu phúc thân.

"Hoàng Thượng, đây là đang làm gì?" Hoàng thái hậu nhìn Kì Thanh Ngừ đang quỳ trên mặt đất, kinh hãi. "Ngừ Nhi sao lại quỳ trên mặt đất?"

"Hoàng tử mẫu, mẫu hậu, Ngừ quận chúa phái người tới ám sát Cửu Nhi, hai người xem phải xử phạt nàng thế nào đi." Dạ Thần không khách khí mở miệng nói trước hoàng đế.

"Cái gì?" Hoàng thái hậu cùng Hoàng hậu hai mắt nhìn nhau, "Điều này sao có thể? Nhất định là sai rồi, Ngừ Nhi sao có thể phái người ám sát thái tử phi?" Ngừ Nhi luôn ôn nhu sẵn sàng, sao có thể làm chuyện như vậy?

"Mẫu hậu, hoàng hậu, chúng cứ vô cùng xác thực. Hơn nữa nàng cũng đã thừa nhận.

"Cái gì?" Hai người thật sự không tin.

"Hoàng Thượng, Ngừ Nhi nhất định là nhất thời hồ đồ, nô tì cầu người tha nàng lần này." Lấy lại tinh thần, hoàng hậu bùm một tiếng, quỳ xuống. Tuy nàng cũng khiếp sợ khi Ngừ Nhi cư nhiên ra tay ám sát Thái tử phi, nhưng hiện tại quan trọng nhất là bảo vệ tính mạng của nàng.

"Hoàng hậu là muốn bao che hung thủ?" Xà Vương không khách khí hỏi. Bạc môi khẽ nhếch, lạnh lùng cười nói. "Xem ra quý quốc là muốn cùng Mộng La chúng ta khai chiến? Hẳn hạ lệnh cho xà đi ra, không cần chết các người thì cũng hù chết các người, hừ hừ!

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Còn sống rất tiện nghi, không bằng uy xạ

"Hoàng hậu là muốn bao che hung thủ?" Xà Vương không khách khí hỏi. Bạc môi khẽ nhếch, lạnh lùng cười. "Xem ra quý quốc là cùng Mộng La quốc chúng ta khai chiến?" Hẳn hạ lệnh cho xà đi ra, không cần chết các người cũng hù chết các người, hừ hừ!

Nghe được lời nói của Xà Vương, Hoàng đế, Thái hậu, Hoàng hậu sững sờ. Bọn họ lo lắng nhất là phát sinh chiến sự. Hiện tại ý tứ hoàng đế Mộng La quốc rất rõ ràng, nếu không trừng phạt Kì Thanh Ngừ, hẳn chắc chắn sẽ khai chiến.

"Mộng La bộ hạ đừng tức giận, trăm đường nhiên sẽ xử lý công bằng, không nhằm việc riêng."

Hoàng đế nhanh chóng tỏ thái độ, Thái Hậu, Hoàng hậu tuy rằng không bằng lòng nhưng rất bất đắc dĩ. Dù sao xã tắc vẫn lớn hơn hết thảy. Hai người chỉ có thể tro mắt nhìn Kì Thanh Ngừ, ánh mắt sắp không nhìn được. Trong lòng đối với Lân Loan Loan càng thêm hận.

"Người đâu, đem Kì Thanh Ngừ kéo xuống, giam vào thiên lao, chờ ngày xét xử."

"Chậm đã..." Lân Loan Loan ngăn lại mệnh lệnh hoàng đế. Nếu đoán không sai, Hoàng hậu chắc chắn sẽ dùng mọi biện pháp để cứu Kì Thanh Ngừ, nàng sẽ để cho nàng ta làm như thế sao? Hừ!

"Nàng ta muốn ám sát ta, cứ để cho ta xử lý."

"Có dị nghị?" Nhử mi, lạnh lùng uy hiếp. Dám nói nửa chữ không, liền giết người.

"Không, không có." Hoàng đế vội vàng xua tay. Mặc dù có hơi uất ức, nhưng không thể để hai quốc gia xảy ra chiến tranh, nhân dân không phải chịu khổ, hẳn uất ức cũng được. Không phải sợ Nguyệt Diễm đánh không lại Mộng La, mà một khi khai chiến, dân chúng sẽ phải trôi dạt khắp nơi.

"Tốt lắm." Lân Loan Loan vừa lòng gật đầu, mâu quang quét về phía Kì Thanh Ngừ, nhìn về mặt nàng ta đã có chút hoảng hốt, nhếch miệng, ai bảo người học thứ không tốt, luôn khiêu chiến sự kiên nhẫn của bản công chúa, rơi vào kết cục này cũng là người gieo gió gặt bão.

"A Dao, đem nàng ta kéo lên."

"Vâng."

Thủy Dao đi lên trước, trực tiếp kéo Kì Thanh Ngừ đứng lên. Nàng cũng không phải là những nam tử này, cũng không học cái gì thương hương tiếc ngọc. Nữ nhân này cư nhiên dám phái người ám sát công chúa, nàng còn muốn một chương giết nàng ta.

"Cửu công chúa, người sẽ xử phạt Ngừ Nhi thế nào?"

Hoàng hậu lo lắng nhìn Kì Thanh Ngừ đang hoảng hốt, có chút nghiêng răng nghiêng lợi hỏi Lân Loan Loan. Chờ, tiểu nha đầu người, một ngày nào đó, ta

sẽ bắt người đền lại những gì ngày hôm nay.

"Xử phạt thế nào, ta đều có biện pháp. Không nhọc Hoàng hậu nương nương quan tâm."

Lãnh Loan Loan dựa vào Dạ Thần nói, nhìn về mặt không cam lòng cùng bất đắc dĩ của Hoàng hậu, lạnh nhạt nói.

"Người..." Hoàng hậu trừng mắt nhìn nàng, "Người cũng là chính phi của Thần Nhi, người hẳn nên gọi ta một tiếng mẫu hậu?"

"Người có thừa nhận một tức phụ như ta sao?" Không khách khí phản bác.

"Người..."

Hoàng hậu tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cũng không thể không thừa nhận, nàng căn bản không đem Lãnh Loan Loan vào mắt. Càng không phải nói đem một tiểu oa nhi sáu tuổi thành con dâu.

"Hung thủ đã bắt được, các vị có phải nên trở về hay không?" Lãnh Loan Lona hưởng thụ về mặt biến hóa của Hoàng hậu, phát tay với mấy người, không khách khí đuổi khách.

"Cửu Nhi, nàng ta thì thế nào?"

Hoàng đế bắt chước Dạ Thần gọi nữ danh Lãnh Loan Loan, chỉ Ki Thanh Ngự. Hắn lo lắng vạn nhất giết chết nàng, Định Viễn hậu sẽ không chịu, khởi binh tạo phản thì làm sao bây giờ? Như vậy cũng sẽ làm cho dân chúng chịu khổ.

Lãnh Loan Loan nhìn hắn, nề tình, không chút để ý trả lời:

"Yên tâm, ta sẽ không giết chết nàng ta." Nhưng khó để không bị tàn phế.

"Vây là tốt rồi." Hoàng đế gật gù đầu, chỉ cần không chết thì sẽ dễ hơn. Trước hết phải phong tỏa tin tức, Định Viễn hậu sẽ không biết. Hắn bỗng nhiên xoay người, lớn tiếng phân phó:

"Việc hôm nay, nếu ai dám truyền ra, trăm sẽ xử trăm."

"Vâng." Cung nữ, thái giám đều quỳ xuống đất, đáp.

"Mặt khác, nói với người ngoài hung thủ hành hung thái tử phi là một tộc nhân trà trộn vào cung, đã bị giết."

"Nô tài tuân mệnh."

"Hoàng hậu." Hoàng đế nhìn về phía Hoàng hậu về mặt không cam lòng, giọng điệu uy hiếp. "Nàng hẳn là biết nên làm thế nào đi?"

"Vâng, nô tì cái gì cũng không biết." Hoàng hậu áp chế không cam lòng đáp.

"Tốt lắm." Hoàng đế gật đầu.

"Các người đi đi." Lãnh Loan Loan khoát tay áo, thúc giục. Nàng không muốn nhìn bọn họ ở đây hát hí khúc.

"Cửu Nhi, người nghỉ ngơi đi. Trăm cùng mẫu hậu, Hoàng hậu đi trước."

Hoàng đế cáo biệt với Lãnh Loan Loan, Xà Vương, Xà Hậu, rồi dẫn Thái Hậu, Hoàng hậu rời đi.

"Cửu Nhi, con muốn xử lý nàng ta thế nào?" Xà Vương hỏi nàng.

"Ân." Lãnh Loan Loan vuốt cằm. "Trước tiên hủy dung của nàng, sau đó ném vào xà quật. Để lại cũng rất tiện nghi, không bằng uy xà."

"Tê..."

Nghe được lời nói của Lãnh Loan Loan, cung nữ, thái giám đều nghĩ thái tử phi cũng thật tàn nhẫn.

"Cửu Nhi, như vậy không tốt lắm." Dạ Thần cũng cá kinh, Lãnh Loan Loan nói rất bình tĩnh, giống như chuyện này là bình thường, đến tận cùng là trước đây nàng đã sống thế nào?

"Không tốt sao?" Lãnh Loan Loan ngẩng đầu nhìn Dạ Thần, gật gù đầu, cũng đúng, có chút tàn nhẫn, nàng ta cũng không diệt cả nhà mình, không đáng.

"Vây đem nàng ta đi, bỏ đói ba ngày sau đó đem đi làm nô lệ."

"Này..."

"Không có ý kiến khác."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Xuất cung đánh người

...Mặt trời đã qua đầu, khắp nơi nóng bức.

Bất tri bất giác đã đến tiết Đoan ngo.

Đồng cung, Lãnh Loan Loan nằm trên ghế, chân bắt chéo, hưởng thụ cung nữ bên cạnh quạt cho nàng. Bách hợp kia bị nàng xử lý, hiện tại đang ngoan ngoãn làm một nô lệ. Thái Hậu, Hoàng hậu cũng rất thức thời chưa tới quấy rầy nàng, nàng lại thấy rất nhàm chán.

"Thái tử trở về chưa?" Nhắm mắt lại, nàng đột nhiên hỏi một câu.

Cung nữ bị nàng đột nhiên hỏi một câu hoảng sợ, thiếu chút nữa trượt tay đánh rơi quạt. Sừng sốt một lúc lâu, thấy tiểu thái tử phi mất sắc nhìn mình, nàng nhanh chóng trả lời:

"Hồi thái tử phi, thái tử còn chưa hồi cung."

Lãnh Loan Loan không hồn giận mím môi, buổi sáng Dạ Thần nói có việc đi ra ngoài. Hiện tại còn chưa hồi cung, để cho nàng ở trong này nhàm chán đến mức meo.

"Không cần quạt."

Phất phất tay, cung nữ thức thời thu lại quạt. Ngoan ngoãn đứng một bên chờ đợi phân phó của nàng. Tuy rằng mới chỉ có mấy ngày ngắn ngủi, nhưng các nàng biết tiểu thái tử phi, trăm ngàn lần không nên có ý đồ chống lại nàng, nếu không kết quả chỉ có một, các nàng tự tạo tai ương.

"A Dao, chúng ta xuất cung đi." Lãnh Loan Loan mở to mắt, ngồi dậy, nói với Thủy Dao ở một bên.

Thủy Dao nhìn thời tiết nóng cháy, mâu quang nhìn về phía Lãnh Loan Loan. Kỳ quái, không phải xa sợ ngày Đoan ngo sao? Sao chủ tử tựa hồ một chút cũng không bị ảnh hưởng? Trong lòng nghĩ thầm, ngoài mặt vẫn lạnh lùng như cũ.

"Được." Gật đầu, tóm lại chủ tử ở đâu, nàng sẽ ở đó.

"Đi thôi." Lãnh Loan Loan đứng lên, nói xong đi ra ngoài.

Ra sân, mặt trời kéo bóng bọn họ dài.

Thị vệ, cung nữ đều tròn tròn mắt, thái tử phi xuất cung? Nguy rồi, vạn nhất các nàng xảy ra chuyện gì thì bọn họ sẽ bị thái tử lột da. Mọi người mắt thấy hai bóng dáng biến mất, lấy lại tinh thần.

Bọn họ có nên bẩm báo Hoàng Thượng không?

"Thật đúng là nóng."

Lãnh Loan Loan khó chịu, mặt trời làm mắt nàng không mở ra được.

Thủy Dao đảo cặp mắt trắng dã, nàng có biết không còn sớm sao?

"Thái tử phi cát tường."

Các cung nữ đi ngang qua thấy Lãnh Loan Loan đều chạy nhanh đến phúc thân.

"Ngươi, đi mang loan kiện đến cho bản thái tử phi."

Lãnh Loan Loan chỉ vào một cung nữ, không khách khí nói. Tuy nàng có thể dùng pháp lực đi ra ngoài, nhưng hiện tại đã là thái tử phi, có quyền lực, hưởng thụ, làm gì phải ngược đãi mình, ngu ngốc mới không hưởng thụ.

"Vâng." Cung nữ phúc thân, chạy nhanh rồi đi.

Một lát sau, cung nữ dẫn bốn tên thị vệ nâng loan kiện tinh xảo vội vàng đi tới.

"A Dao, chúng ta đi cùng nhau."

Lãnh Loan Loan vẫy vẫy tay với Thủy Dao, đi trước vào trong kiệu. Cung nữ, thái giám nhìn Thủy Dao bằng ánh mắt hâm mộ.

"Đi, xuất cung."

Thị vệ sừng sốt, nhưng trong lòng biết không thể trêu vào. Chỉ có thể kiên trì đi ra ngoài cung.

Trước cửa cung, thị vệ mang đao trên thắt lưng. Khi nhìn đến cổ kiệu đi ra, hai thị vệ tiến lên trước:

"Đứng lại, là người nào muốn xuất cung?"

"Lớn mật, loan kiệu của thái tử phi các người cũng dám ngăn."

Thái giám đi trước kiệu khiển trách thị vệ, Lãnh Loan Loan bên trong kiệu không khỏi che lỗ tai, chết tiệt, quả thực rất hại cho tai. Ai cho thái giám này đi theo, xốc rèm kiệu lạnh lùng nói với thái giám:

"Người trở về cung cho bản thái tử phi."

"Thái tử phi..." Thái giám tròn mắt, không nghĩ tới nàng lại cho mình lần.

"Ân?" Lãnh Loan Loan ánh mắt lạnh như băng. "Người dám phản kháng bản thái tử phi?"

"Nô tài không dám." Thái giám bị ánh mắt của nàng dọa sợ, lúc này hoang mang chạy về.

"Xuất cung."

Lãnh Loan Loan buông rèm kiệu, thân mình nhỏ nhỏ tựa vào tháp, nhắm mắt lại, thân nhiên nói với kiệu phu.

"Chậm đã." Thị vệ ngăn lại kiệu, tuy người trong kiệu là thái tử phi, nhưng bọn hắn chỉ nhận lệnh bài, huống chi nữ nhân trong hậu cung không thể một mình xuất cung.

"Thái tử phi, nô tài cả gan xin hỏi người có lệnh bài xuất cung không?" Thị vệ Giáp tiến lên từng bước, xoay người chấp tay hỏi.

"Không có."

"Thật xin lỗi, không có lệnh bài không thể ra cung. Thỉnh thái tử phi hồi cung." Thị vệ Giáp vừa nghe, khẩu khí cũng lớn hơn.

Trong kiệu Lãnh Loan Loan tà tà cười. Nực cười, nàng muốn xuất cung mà còn cần lệnh bài?

"A Dao."

Lạnh lùng gọi một tiếng, bóng dáng màu trắng nhanh như tia chớp từ trong kiệu đi ra.

Bọn thị vệ chỉ thấy một đạo bạch quang hiện ra, ngay sau đó mấy người chỉ nghe được vài tiếng ba ba, hai gò má nóng rát lại đau, mới hậu tri hậu giác phát hiện bọn họ cứ nhiên bị đánh. Nhìn lên, thấy được bạch quang hóa ra là nữ tử xinh đẹp lạnh lùng kia. Mọi người hoảng sợ, xem ra là gặp được cao thủ.

"Thái tử phi..."

"Người thật dài dòng." Không đợi thị vệ nói hết, Lãnh Loan Loan dùng tay bắn ra một đồng tiền bay tới vài chỗ trên người thị vệ.

Bọn thị vệ mở miệng, lại phát hiện không nói được, thậm chí thân mình cũng không động đậy được. Đứng yên ở đó như những bức tượng điêu khắc, ngây ngốc.

"A Dao, chúng ta đi."

Thủy Dao về loan kiệu, bọn thị vệ nâng lên cổ kiệu nghênh ngang đi qua bọn thị vệ bị điểm huyết.

Sau khi loan kiệu ra cung, Lãnh Loan Loan lại búng tay, vài thị vệ nháy mắt khôi phục, có thể nói chuyện.

Nhìn loan kiệu đã đi xa, sắc mặt thị vệ rất khó nhìn. Thị vệ Giáp nhanh chóng chạy đi, nói với vài thị vệ khác:

"Nguy rồi, thái tử phi xuất cung. Các người cứ ở đây, ta đi bẩm báo Hoàng Thượng."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Đoạt yêu lang

...Cửa hàng tấp nập, xe ngựa như nước...Âm thanh ồn ào không dứt bên tai.

Nguyệt Diễm một cảnh phồn vinh.

Loan kiệu hoa lệ đi qua, cũng không làm cho nhiều người chú ý. Dù sao nhà giàu cũng không ít, thích khoe khoang tùy ý đều có thể thấy.

Lãnh Loan Loan vén rèm kiệu nhìn ra ngoài, cảm thụ được sự náo nhiệt ở chợ thời cổ đại. Đột nhiên cặp mắt sáng ngời cùng một đôi đồng tử đỏ rực chạm nhau, môi khẽ nhếch lên.

Thú vị, nàng tựa hồ gặp được một yêu lang.

"Dừng kiệu." Buông rèm kiệu xuống hồ.

Cỗ kiệu dừng lại, Lãnh Loan Loan cùng Thủy Dao đi ra ngoài.

"Bốn tiểu thư muốn đi dạo phố, các người đi về trước."

Phất phất tay với kiệu phu, cũng không thèm quay đầu lại mà đi luôn, Thủy Dao theo sát phía sau. Bốn người ở sau hai mặt nhìn nhau, không biết phải làm sao.

Bọn họ trở về sẽ bị người mang ra ngoài chém không?

...

"Mọi người mau nhìn, đây chính là tuyết lang. Trần quý vô cùng, thịt bỏ sống lâu, da nếu chế thành áo lông, ở thời tiết giá rét cũng ấm như xuân. Nhưng tại hạ rất vất vả mới săn được, nếu các vị ra giá cao tại hạ sẽ đem bán cho người đó."

Ở bên đường, mọi người tụ tập lại thành ba vòng tròn.

Bên trong, một con sói to lớn vị nhốt bởi một cái lồng sắt cổng kèn. Chỉ thấy nó lông trắng vết máu loang lổ, một đôi đồng tử đỏ rực tuy làm cho người ta sợ hãi nhưng lại không có ánh sáng. Nhìn ra được con sói này bị trọng thương. Nếu không cũng sẽ không bị nhốt ở trong lồng sắt, còn bị mọi người nhìn thấy.

Trên mặt đất, một nam tử gầy mặc vải bố nước miếng bay tứ tung nói với người xung quanh về tuyết lang. Cảm giác được ánh mắt tham lam, của những người này, đôi mắt tuyết lang trở nên hung ác. Nhưng vết thương cũng quá nặng, nó không thể thoát. Chẳng lẽ kết cục của nó là bị nhân loại cắt thịt lột da sao? Có chút tuyệt vọng nghĩ. Trong lòng với người phản bội càng thêm phẫn hận. Lỡ dang ngang đầu, chống lại một đôi đồng tử sáng ngời, trong suốt. Chủ nhân của cặp mắt kia lại là một đứa nhỏ nhân loại sao?

"A Dao, người xem ánh mắt con sói kia thật đẹp. Giống hai khối huyết ngọc tốt nhất."

Lãnh Loan Loan ở trong lồng Thủy Dao, nhìn tuyết lang bị nhốt ở lồng sắt nói. Ánh mắt nó không cam lòng, phẫn hận, chỉ sợ nếu không phải bị thương, lồng sắt này căn bản không nhốt được nó, mà cái nam nhân nước miếng tung bay kia cũng sớm bị con sói kia xé nát... Chắc chắn, nàng có nên cứu nó hay không đây.

"A Dao, người nói ta có nên cứu nó không?" Ánh mắt tuyết lang nhìn nam nhân càng ngày càng hung ác, Lãnh Loan Loan không chút để ý hỏi Thủy Dao.

"Tùy ý chủ tử." Thủy Dao cũng nhìn thấy tuyết lang, nhưng nàng không có cảm giác đặc biệt gì.

"Người sao lại không thú vị như vậy?" Nghe được lời nói Thủy Dao, Lãnh Loan Loan không khỏi nhìn nàng. Không nghĩ tới là một điều nữ kinh diễm, hiện tại lại biến thành băng sơn mỹ nhân không thú vị. Chắc chắn, thật làm người ta thương tâm.

Thủy Dao biểu tình không thay đổi, giống như không nghe được lời nói của Lãnh Loan Loan.

"Quên đi, không đùa người nữa." Lãnh Loan Loan bĩu môi, con sói kia có thể khiến nàng thấy hứng thú, vậy nàng liền cứu nó đi. Dù sao cũng chỉ là làm vài chuyện nhỏ.

"Đi, chúng ta vào vai người cứu thế."

Lời nói làm Thủy Dao không hiểu nhưng nàng vẫn như cũ ôm Lãnh Loan Loan đi tới chỗ tuyết lang.

"Nhường một chút." Lãnh Loan Loan phát tay với đám người vây xem.

Mọi người nhìn nàng một cái, ánh mắt rơi xuống Thủy Dao đang ôm nàng. Làm sao hai mỹ nữ một lớn một nhỏ lại đến nơi này?

"Tiểu cô nương, nơi này là nơi bán lang, chơi không vui, đi chỗ khác đi." Người nào đó nói, ánh mắt mọi người lại nhìn về phía tuyết lang.

Lãnh Loan Loan không hồn giận nhú mi, tốt lắm. Đám người này lại chọc tới nàng, tay nhỏ bé vung lên, mọi người đang cao hứng chỉ cảm thấy một lực đạo đánh về phía bọn họ, kéo bọn họ ra sau. Ba vòng bị tản ra, chỉ còn mỗi nam tử cùng tuyết lang bị nhốt ở lồng sắt.

"Như vậy là được rồi."

Lãnh Loan Loan chớp chớp đôi mắt có ý cười, tay nhỏ bé ngăn lại. Thủy Dao ôm nàng đi qua.

"Này, các người đi đâu vậy?" Nam tử đang nước miếng tung bay đột nhiên phát hiện mọi người đều tản ra, khó hiểu hỏi mọi người.

Mọi người không thể động đậy, ngay cả nói cũng không được, vẻ mặt kinh sợ.

Tuyết lang ở trong lồng sắt đôi mắt huyết sắc xẹt qua một đạo ánh sáng. Nữ oa này cư nhiên không phải nhân loại, vậy hắn có hi vọng sao? Hay vẫn là muốn đối xử với mình như bọn họ?

"Con sói này, bốn tiểu thư muốn." Lãnh Loan Loan không dài dòng, đi đến chỗ nam tử nói.

"Người..." Nam tử trào phúng nhìn Lãnh Loan Loan, "Tiểu cô nương, người cho là người muốn thì ta sẽ cho sao? Nhưng kia là tuyết lang chân chính, người mua được không?"

Lãnh Loan Loan miệng giật giật, lại là một tên muốn chết. Nguyên bản nàng còn muốn đưa tiền cho hắn, hiện tại nàng quyết định một phân tiền cũng không cho hắn.

"Thủy Dao, mang nó đi."

Thủy Dao gật đầu, đem Lãnh Loan Loan bỏ xuống. Thân ảnh màu trắng nhoáng lên một cái, bay tới lồng sắt.

"Này, các người muốn làm gì?"

Nam tử nhìn thấy Thủy Dao phi lên đi cứu tuyết lang, sắc mặt biến đổi. Thân ảnh nhoáng lên một cái nhưng cũng không theo được. Vẫn chỉ là công phu bại hoại thôi.

Lãnh Loan Loan cười nhạo, vung tay lên ở phía sau nam tử. Phịch một tiếng, nam tử bị ném xuống.

"Chủ tử." Cùng lúc đó, Thủy Dao đã phá được khóa trên lồng sắt ra.

Đám người bị điểm huyết trọn mắt há mồm, cô nương kia lại lợi hại như vậy, nhìn nàng gầy yếu, không nghĩ tới lại có thể phá được khóa sắt.

"Đi thôi."

Lãnh Loan Loan gật đầu một cái, Thủy Dao đem lồng sắt đi theo nàng.

"Này, trả lại sói cho ta."

Phía sau, nam tử không ngừng kêu gào. Mà bóng dáng càng ngày càng đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Sói cũng đến đây

Editor: Ngọc Nguyệt

..."Mau nhìn a, nữ tử kia cư nhiên dẫn theo một con sói..."

"Nhìn thân thể nàng gầy yếu, không nghĩ tới là một người khỏe như thế."

"..."

Ngã tư đường, quần chúng nhìn Lãnh Loan Loan dẫn theo Thủy Dao mang lồng sắt đều há to miệng, nhưng bọn họ đâu biết rằng Thủy Dao có dùng pháp lực cho nên mới mang theo lồng sắt như không có gì.

Lãnh Loan Loan bữu môi, các nàng cũng không phải là đang đi biểu diễn xiếc ảo thuật.

"A Dao, tìm một nơi yên tĩnh."

Thủy Dao gật gật đầu, đôi mắt nhìn qua bốn phía, sau đó thu hồi ánh mắt.

"Tiểu thư, năm dặm nữa có một cánh rừng yên tĩnh."

Lãnh Loan Loan gật gật đầu, đôi mắt đảo qua con sói cả người đầy máu, trước hết phải chữa thương cho nó.

"Vậy đi đến chỗ đó."

"Được."

Tuyệt lang trong lồng sắt nghe hai người nói chuyện, đồng tử huyết sắc xẹt qua một đạo u quang. Xem ra hai người đều không phải là kẻ đầu đường xó chợ, nhưng nữ oa đi phía trước này, hẳn lại nhìn không thấu sao nàng lại đến đây.

Cứ suy nghĩ, hai người một lang đã đi qua ngã tư đường phồn hoa, đi đến một ngõ nhỏ...Lãnh Loan Loan cùng Thủy Dao liếc nhau, bóng dáng nhoáng lên một cái, hai người một lang biến mất.

Bóng cây lắc lư, ánh mặt trời theo khe hở chiếu xuống, ánh sáng lóa mắt.

Bạch quang hiện lên, ngoại ô trống trải xuất hiện bóng người, còn có một tuyết lang.

"A Dao, bỏ nó xuống."

Lãnh Loan Loan nhìn miệng vết thương nghiêm trọng của tuyết lang, đôi mi thanh tú nhíu lại. Xem ra con sói này bị thương đúng là rất nặng, không chữa trị ngay sợ là không khỏi.

Thủy Dao nghe vậy, bỏ lồng sắt xuống.

Không khí thoáng đãng, hoa dại, làm cho người ta thoải mái.

Tuyết lang được thả xuống đất, biểu tình trở nên thư thái.

"A Dao, thay ta chú ý xung quanh."

Lãnh Loan Loan nói, tay nhỏ bé chỉ tới lồng sắt, gõ gõ xiềng hạ xuống, nàng đi lên trước, đem cửa sắt mở ra.

Tuyết lang ngẩng đầu, đôi mắt lửa đỏ chống lại đồng tử hắc bạch phân minh của Lãnh Loan Loan. Cẩn thận quang sát nàng, không cảm nhận được một tia địch ý, nó mâu quang biến hóa.

"Ta sẽ cứu ngươi..." Lãnh Loan Loan nhìn tuyết lang nói, vẻ mặt lạnh nhạt. Gió phát động, nhấc lên làn váy đỏ của nàng, giống như một gốc cây Mãn Côi.

Tuyết lang gật đầu, nhắm mắt lại. Tựa vào lồng sắt, thả lỏng thân thể.

Thủy Dao đứng ở đằng sau, mắt sáng như đuốc, chú ý tình hình xung quanh.

Lãnh Loan Loan đi vào lồng sắt, tay nhỏ bé đặt lên thân mình tuyết lang.

Tuyết lang run lên vì bàn tay kia lạnh lạnh lại làm cho nó có cảm giác ôn nhu. Thật lâu không ai đối đãi ôn nhu với nó như thế cả. Trong đầu xẹt qua hình ảnh một màn huyết tinh cùng giết chóc, lòng trở nên lãnh khốc.

"Ngươi bị thương rất nặng."

Nhìn máu đông lại ở miệng vết thương, Lãnh Loan Loan mày nhíu lên thật sâu. Tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve, một đạo ánh sáng màu vàng theo ngón tay của nàng đi ra, đem miệng vết thương biến mất, giống như là chưa từng xuất hiện vết thương.

"Đây là..."

Đột nhiên đôi mắt nàng dừng lại bên tai tuyết lang, nơi biến thành màu đen làm cho mâu quang nàng trở nên lạnh lùng. Cự nhiên có người muốn hạ độc nó, hơn nữa là loại độc làm cho người ta muốn chết không được, muốn sống không xong. Đến tột cùng là ai dám hạ độc nó?

"Ai hạ độc ngươi?" Nàng biết con sói này có thể nói chuyện.

"Là tộc nhân của ta." Con sói mở mắt, đôi mắt huyết sắc vì cừu hận càng thêm đỏ, ánh mắt thật xinh đẹp.

"Thì ra là thế." Lãnh Loan Loan gật gật đầu, nhìn hấn. "Ngươi muốn báo thù không?"

Đôi mắt lửa đỏ nhìn nàng, như muốn xem ý nghĩ của nàng.

"Muốn hay không?" Lãnh Loan Loan nhú mày, không kiên nhẫn hỏi.

"Muốn." Tuyết lang trầm trọng gật đầu.

"Tốt lắm." Lãnh Loan Loan cười, "Ta có thể giúp ngươi báo thù, nhưng ngươi phải nói cho ta thân phận của ngươi. Còn có, ta sẽ giải độc cho ngươi, từ giờ trở đi, ngươi là thị vệ của ta.

Tuyết lang sợ run vài giây, lúc sau gật đầu.

"Được." Chỉ cần có thể báo thù, làm người hầu cũng không sao.

"Như vậy nhắm mắt lại, ta giải độc cho ngươi."

Tuyết lang nghe vậy nhắm mắt, Lãnh Loan Loan hai tay huy động, ánh sáng màu vàng lại xuất hiện, hai tay nhỏ bé để tới bên tai nó, khói đen không ngừng từ đó thoát ra.

Một nén hương sau, nàng thu tay lại. Bên tai tuyết lang cũng không còn màu đen, khôi phục màu trắng.

"Tạ ơn chủ tử."

Tuyết lang quỳ xuống với Lãnh Loan Loan, tuân thủ lời hứa, bắt đầu từ hôm nay, hấn là thị vệ của nàng.

"Thân phận của ngươi?" Lãnh Loan Loan vỗ vỗ tay, thân nhiên hỏi.

"Ta là nhị vương tử của tuyết lang tộc, Kiếm Ngân Vang."

Lãnh Loan Loan nhếch miệng cười, không nghĩ tới a. Nàng cứ nhiên đoạt được một vương tử lang, màu quang quết tới hấn một cái.

"Biến thành người đi."

Tuyết lang đi ra lồng sắt, quơ quơ đầu. Khi xuất hiện dĩ nhiên là một thiếu niên anh tuấn bất phàm. Đôi mắt thâm thúy như ruby, sâu thẳm làm người ta vừa nhìn sẽ bị mê hoặc.

Lãnh Loan Loan vừa lòng gật đầu, không ai nghĩ được đây chính là tuyết lang Vương tử.

"Từ giờ trở đi, ngươi sẽ đi theo ta."

"Vâng." Thiếu niên cúi đầu đáp.

"Bất quá vì cần làm việc cho nên ta cần ngươi dùng bộ dáng tuyết lang đi theo ta." Đem nó về cung, hù chết Thái hậu, Hoàng hậu cùng đám nữ nhân kia.

"Vâng." Không sao cả.

"Đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Ăn miếng trả miếng

Editor: Ngọc Nguyệt

...Khi Lãnh Loan Loan mang theo Thủy Dao cùng một con tuyết lang nghênh ngang trở lại cung, mọi người đều hoảng sợ...Nhất thời cách nàng mấy thước, sợ bị con sói lớn kia sẽ cắn mình.

Ánh mặt trời chiếu xuống, trên ngọn cây có vài âm thanh.

Lãnh Loan Loan vừa tiến vào sân đông cung, lại phát hiện thái giám, cung nữ ở đông cung đồng loạt quỳ xuống.

"Các người đang làm cái gì?"

Lãnh Loan Loan thiếu chút nữa nghĩ đám người này điên rồi, thời tiết như vậy lại quỳ gối trong viện, bọn họ muốn tự sát tập thể sao? Chỉ sợ không chết được, lại ngã xuống.

"Thái tử phi, ngài đã trở lại. Thật tốt quá."

Nhìn thấy bóng dáng Lãnh Loan Loan, bọn hạ nhân quỳ trên mặt đất sắp té xỉu đều nhẹ nhàng thở ra. Nếu không trở về, bọn họ chắc chắn sẽ tới chỗ diêm vương nói chuyện phiếm.

"Tuyệt Chi, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?"

Lãnh Loan Loan hỏi tiểu cung nữ hầu nàng rửa mặt chải đầu, nhìn nha đầu kia mặt cười đã đỏ hơn cả cà chua, mồ hôi cung rất nhiều.

"Hồi thái tử phi, thi vệ ở cửa cung bẩm báo Hoàng Thượng, Thái Hậu, nói ngài đánh thi vệ một mình xuất cung." Một câu, Thái Hậu, Hoàng hậu cầm lấy bím tóc của nàng, mụm cơ hội chính nàng, trước mặt người bên nàng.

Lãnh Loan Loan thông minh, dĩ nhiên làm gì có chuyện không rõ nguyên nhân trong đó. Bối bối, xem ra nàng quả thật rất nhân từ.

"Các người đứng lên đi, Hoàng Thượng, Thái Hậu cứ để cho bản thái tử phi."

Khoát tay với mọi người nói. Hừ, dám khi dễ người của nàng. Muốn chết!

"A Dao, đi, đi Từ Ninh cung."

Xoay người, nàng đi ra ngoại viện.

Thủy Dao yên lặng đi theo, tuyết lang đương nhiên cũng đi theo. Không nghĩ tới chủ tử lợi hại lại là thái tử phi của nhân loại.

"Thái tử sẽ không có việc gì đi?"

Nhìn bóng dáng Lãnh Loan Loan biến mất ở sân, các cung nữ túm tụm lại. Các nàng lo lắng, nếu thái tử phi xảy ra chuyện gì, vậy thật sự là chuyện lớn.

"Nhất định sẽ không có việc gì... Nàng là ai? Thái tử phi của chúng ta." Cung nữ gật gật đầu, thái tử phi lợi hại các nàng không phải không biết, có ai có thể làm nàng bị thương đâu?

"Hy vọng là vậy."

Tuyệt Chi lắc lắc đầu.

...

"Mẫu hậu, lần này tiểu nha đầu kia cư nhiên dám đánh thương thi vệ xuất cung, thật sự không thể nàng làm càn thêm nữa, nếu không quy củ hoàng gia chỉ là thùng rỗng kêu to. Mặt mũi chúng ta cũng sẽ mất hết, sẽ thành trò cười cho thiên hạ."

Hoàng hậu nghiêng răng nghiêng lợi nói. Nha đầu chết tiệt. Từ sau khi nàng xuất hiện, biết bao nhiêu chuyện liên tiếp xảy ra. Ngay cả Ngũ Nhi ôn nhu như thế mà cũng làm ra chuyện tình như vậy. Nàng cho là xú nha đầu kia căn bản không phải xà thần mà là xà tinh, xà tinh hay đi hại người.

"Hừ, nha đầu kia thật không coi ai ra gì." Thái Hậu cũng tức giận, trước đây Hoàng đế luôn kính sợ mình. Hiện tại, tiểu nha đầu kia vừa xuất hiện, mọi chuyện đều thay đổi. Thái hậu như bà cũng không có địa vị gì.

"Đúng vậy, mẫu hậu, chúng ta suy nghĩ vì mặt mũi hoàng gia, cũng vì Thần Nhi. Chúng ta lần này nhất định phải cho nàng một bài học, nếu không sau nàng còn ngang ngược hơn nữa." Hoàng hậu tiếp tục kích động nói.

"Phải không? Người muốn ra oai phủ đầu với ta?"

Thanh âm lạnh lùng lại hơi trẻ con truyền đến, Thái Hậu, Hoàng hậu không nói được gì.

"Thật vô lễ, không có bẩm báo lại tự tiện bước vào Từ Ninh cung, người nghĩ nơi này của ai gia là muốn tới thì tới sao?" Thái Hậu trừng mắt Lãnh Loan Loan, rồi lại hướng tới ngoài điện hét lớn. "Các người chết hết rồi sao? Người tới mà cũng không bẩm báo." Đám người kia làm cái gì thế không biết? Một đám phế vật.

"Người gọi thì bọn họ cũng không thể trả lời người." Lãnh Loan Loan nhìn ý nghĩ xấu của Thái Hậu và Hoàng hậu, lạnh lùng nói.

"Yêu nữ người muốn làm cái gì?" Hoàng Hậu nhìn Lãnh Loan Loan hỏi.

"Các người xem thì sẽ biết." Lãnh Loan Loan cùng Thủy Dao bước sang một bên.

Thái Hậu cùng Hoàng hậu liếc nhau, bước nhanh ra ngoài.

"A..."

Tiếng kêu sợ hãi vang lên, các nàng cứ nhiên nhìn thấy một con sói miệng mở to, lộ ra nanh sói sắc bén, đồng tử như nhiễm huyết nhìn các nàng. Mà đám người kia vẫn không thể động đậy.

"Sói, sói sao lại đến đây?"

Thái Hậu cùng Hoàng hậu sợ tới mức không dám cử động, thân thể cứng đờ, rõ ràng muốn chạy trốn nhưng lại không động đậy được. Ánh mắt nhìn tuyệt lang.

"Hào tâm nhắc nhở một chút, tuyệt lang còn chưa ăn gì. Các người không nên kích động, cẩn thận bị làm điểm tâm cho nó."

Lãnh Loan Loan nhìn hai người sợ tới mức run lên, cố ý nói.

"Nó, nó muốn ăn thịt người?"

Thái Hậu cùng Hoàng hậu hai mặt nhìn nhau, sau đó ngã xuống dưới đất.

Lãnh Loan Loan liếc mắt nhìn hai người một cái, lạnh lạnh nói.

"Hóa ra người xấu lá gan cũng không lớn."

"A Dao, cho các nàng xem hình ảnh sói ăn thịt, ta muốn hai nữ nhân tâm địa rắn rết này mỗi ngày đều gặp ác mộng." Trùng phạt tinh thần, tuyệt đối so với ** càng làm người ta mau hỏng.

"Vâng."

Dạo này nhiều bài kiểm tra ghê cơ.

Bắt đầu hơi nản, ai ủng hộ, động viên ta đi..

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Có nàng là đủ

Editor: Ngọc Nguyệt

...Ba ngày sau

"Thánh chỉ tới."

Thanh âm tiêm té vang lên, giống như tiếng dùi răng cưa cắt tằm ván gỗ.

Lãnh Loan Loan nghe được, tai run lên, mày hơi nhíu, sáng sớm đã tra tấn tai của nàng.

"A Dao."

Miền cường hô một tiếng, Thủy Dao hiểu ý, bóng dáng nhoáng lên một cái, biến mất.

Một lát sau, thanh âm tiêm té biến mất.

"Hiện tại thoải mái hơn."

Bạch quang chợt lóe, Thủy Dao về phòng.

"A Dao, người làm như thế nào?"

"Không phải ta, là tuyết lang." Thủy Dao thân nhiên đáp, đi đến một bên. Phía sau nàng, tuyết lang từ ngoài đi vào. Đôi mắt lửa đỏ nhìn Lãnh Loan Loan, giờ giờ đầu:

"Ta dọa hấn sợ hôn mê."

Lãnh Loan Loan sùng sốt, rồi chợt cười ra tiếng. Chơi rất vui.

"Ha ha ha..."

"Chủ tử, đây là thánh chỉ." Thủy Dao đem thánh chỉ vàng óng ánh cho Lãnh Loan Loan.

"Để ta xem lão hoàng đế kia muốn làm cái gì?"

Lãnh Loan Loan cầm thánh chỉ, vừa mở ra, vẻ mặt liền trầm xuống... Hai tay cầm thánh chỉ căng thẳng.

"Đi, đi tìm lão hoàng đế."

Thủy Dao cùng tuyết lang, một người một lang liếc nhau, lắc lắc đầu, đi theo.

Kim Loan điện

Hoàng đế một thân long bào, đầu đội mũ miện, ngồi trên long ý ở đại điện, đôi mắt đảo qua văn võ bá quan bên dưới.

"Chư vị ái khanh, có việc thượng tấu, vô sự bãi triều."

"Khởi bẩm Hoàng Thượng, thần có việc tấu thỉnh."

Tể tướng Thu Đĩnh Ngôn áo măng bào màu tím, cầm hốt bản trong tay bước ra khỏi hàng, cúi đầu với hoàng đế, nói.

"Tể tướng có chuyện gì?" Hoàng đế nhíu mày hỏi.

"Thần tấu thỉnh Hoàng Thượng lập sùng phi cho thái tử." Thu Đĩnh Ngôn thấy vị trí chính phi đã định, đem chủ ý đánh tới vị trí sùng phi. Chỉ cần có thể bắt được tâm của thái tử, chỉ là sùng phi cũng được.

"Này..." Hoàng đế biểu tình vì liêm, "Này không tốt đâu, thái tử mới lập chính phi. Giờ lại lập sùng phi, có phải là quá nhanh không?" Hấn cũng không nghĩ tới tiểu nha đầu kia nháo như vậy, nàng khiến Thái Hậu, Hoàng hậu sợ tới mức ác mộng liên tục.

"Hoàng Thượng, thần cũng đồng ý với Tể tướng." Đức Viễn Vương gia cũng đứng dậy, cúi đầu nói. "Thái tử phi còn nhỏ tuổi, nhưng thái tử cũng đã trưởng thành. Có trách nhiệm vì hoàng thất khai chi tán diệp." Đức Viễn Vương gia cũng có chủ ý như Thu Đĩnh Ngôn, hy vọng nữ nhi của mình có thể giữ chức sùng phi của thái tử, sau đó đá đi tiểu nha đầu kia, ngồi trên vị trí chính phi, ngày sau ngồi lên ngai vàng hoàng hậu.

"Thần cũng đồng ý." Uy Viễn Tướng quân cũng lên tiếng.

"Thần tấu thỉnh Hoàng Thượng lập sùng phi cho thái tử." Các đại thần đều quỳ xuống, tán thành nói.

"Này..."

"Phụ hoàng, nhi thần tuyệt đối không nạp sùng phi." Đương sự Dạ Thần đứng dậy, từ đồng quét về phía mọi người, giọng nói lạnh lùng. "Xem ra chư vị rất quan tâm chuyện của bản thái tử. Nhưng là chuyện nhà, có liên quan gì tới các vị?" Lại dùng lý do bác bỏ.

"Này..." Chúng thần không nói gì, hai mặt nhìn nhau. Không biết thái tử phi cho thái tử ăn mê dược gì, hấn cư nhiên ra vẻ không cần mỹ nữ thành thục, cả rừng chỉ chọn một quả non?

"Như vậy còn ai gia? Ai gia có thể quan đi."

Một thanh âm uy nghiêm truyền đến, Hoàng hậu đỡ Thái hậu đi lên.

"Tham kiến Thái Hậu, Hoàng hậu nương nương, thiên tuế thiên tuế thiên tuế."

Đại thần quỳ xuống, Thái Hậu, Hoàng hậu đi tới nơi triều chính này, như vậy sự tình lại có biến sao?

"Hoàng tổ mẫu cát tường, Mẫu hậu cát tường."

Dạ Thần hành lễ với Thái Hậu, Hoàng hậu. Hoàng đế gọi người dọn chỗ cho hai người.

"Mẫu hậu, sao người lại đến đây?" Không phải là thêm phiền đi.

"Hoàng đế, ai gia muốn ngài hạ chỉ cho thái tử phi, nên lập sủng phi cho thái tử. Cho nàng là chính phi chọn người." Lời nói của Thái Hậu không thể nghi ngờ khiến cho đại diện nổ tung, không nghĩ tới Thái Hậu cứ nhiên đi trước một bước hạ chỉ.

"Mẫu hậu..." Hoàng đế đau đầu, quả nhiên lại thêm phiền.

Dạ Thần tay nắm thành quyền. Hắn chán ghét mình bị người khác điều khiển.

"Thái tử phi, ngài không thể đi vào."

Bên ngoài truyền đến giọng nói lo lắng của tiểu thái giám, mọi người rung mình, quả nhiên nghe được thanh âm của Lãnh Loan Loan.

"Người cứ ngay cho ta, nếu không ta sẽ bảo sói cắn chết người."

Uy hiếp xong, Lãnh Loan Loan dẫn Thủy Dao, tuyết lang đi vào Kim Loan điện.

"Lớn mật, thái tử phi, Kim Loan điện là nơi bàn đại sự, có thể để người tùy ý ra vào sao?" Thu Đĩnh Ngôn nói trước.

"Người cầm miệng cho ta." Lãnh Loan Loan lạnh lùng trừng mắt Thu Đĩnh Ngôn. Sau đó ánh mắt đảo qua Thái Hậu, Hoàng hậu, Dạ Thần, cuối cùng rơi xuống Hoàng đế.

"Lão hoàng đế, người muốn hạ chỉ lập sủng phi cho thái tử?" Đem thánh chỉ tới, nàng mở miệng.

"Ta xem ai dám lập sủng phi cho thái tử?!"

"Làm càn." Bị nàng chất vấn như vậy, hoàng đế cũng không nhịn được. "Thân là thái tử phi, người không suy nghĩ cho thái tử, ngược lại đi khắp nơi hoành hành, người có biết sai?"

"Hừ..." Lãnh Loan Loan lạnh lùng hừ, hoàn toàn không đem về mặt hoàng đế tức giận vào trong mắt. Đôi mắt đảo qua Dạ Thần, thân nhiên hỏi, "Người muốn lập sủng phi?" Dám nói phải, diệt người!

Dạ Thần lắc đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia, sùng nịch cười:

"Có người là đủ."

"Thần nhi, con..." Thái Hậu, Hoàng hậu trừng mắt nhìn Dạ Thần.

"Được rồi." Lãnh Loan Loan vừa lòng câu trả lời của Dạ Thần, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Hoàng đế, lạnh lùng nói, "Nam nhân của ta tuyệt đối chỉ có thể có một thê tử là ta, nếu muốn lập sủng phi cho hắn, lập một người, ta giết một người."

"Người..."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Lang gặm

Editor: Ngọc Nguyệt

..."Được rồi." Lãnh Loan Loan vừa lòng câu trả lời của Dạ Thần, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn hoàng đế, lạnh lùng nói, "Nam nhân của ta tuyệt đối chỉ có thể có một thê tử là ta, nếu muốn lập sủng phi cho hắn, lập một người, ta diệt một người."

"Người..."

Lời nói của Lãnh Loan Loan khiến mọi người lại ồ lên, cuồng vọng như vậy, lời nói kinh thế hãi tục không thể nghi ngờ là đang khiêu chiến thói quen từ thời cổ xưa. Mọi người nhìn chăm chăm nàng, đến tốt cùng là một nữ oa như thế nào? Cứ nhiên không phải là một nữ tử ôn nhu nhân lương phẩm đức, hoàn toàn là một tiểu đồ phụ.

"Người thực sự không hiền lương, nói ra những lời như vậy không biết xấu hổ."

Hoàng hậu nhìn Lãnh Loan Loan nói, nhỏ như vậy đã muốn độc chiếm Thần Nhi. Cũng không xem lại thân phận hiện tại của mình, bây giờ còn là thái tử phi, nếu ngồi trên vị trí hoàng hậu, chẳng phải là hại nước hại dân.

"Chỉ sợ có người trong lòng cũng nghĩ như thế, nhưng lại không dám nói, đành phải dùng thủ đoạn âm độc chèn ép tiểu thiếp đáng thương đi."

Lãnh Loan Loan không ngẩng đầu lên nói, hừ, hoàng cung này yên bình? Ai tin được Hoàng hậu sẽ không muốn độc chiếm Hoàng đế, không dám làm ngoài sáng, nàng ta lại lên dùng các thủ đoạn đối phó tàn phi.

"Người..." Hoàng hậu mặt vận vẹo, hiển nhiên đã bị Lãnh Loan Loan nói trúng.

"Hoàng Thượng, thái tử phi hiện tại đã muốn như vậy, ngày sau nếu làm Hoàng hậu, chẳng phải là độc sủng hậu cung." Nói không lại Lãnh Loan Loan, Hoàng hậu đem ánh mắt nhìn về phía Hoàng đế.

Thái Hậu cũng gật đầu, hậu cung há lại có thể chỉ có một mình nàng? Hoàng đế có thể đa tình, nhưng không thể chung tình. Như vậy sẽ nguy hại tới giang sơn xã tắc, cho nên chức sùng phi thái tử nhất định phải lập.

"Hoàng hậu nói có lý, Hoàng Thượng hãy hạ chỉ cho những danh môn khuê tú chọn một người xứng với thái tử, lập sùng phi."

Hoàng đế nghe lời nói của Thái Hậu, Hoàng hậu gật đầu, mũi miệng đung đưa. Nghiêm phi đã bỏ Thần Nhi, trước nay chưa có ấu phi. Nhưng là việc liên quan đến giang sơn xã tắc, há có thể dễ dàng lại hồ nháo như vậy. Suy nghĩ xong, mở miệng nói:

"Được, trăm sẽ hạ chỉ."

"Nhi thần thỉnh phụ hoàng thu hồi thánh chỉ." Dạ Thần quỳ xuống, từ mâu nhìn Hoàng đế, trăm giọng nói.

"Thần Nhi, con thật hồ đồ. Thánh chỉ đã hạ sao có thể thu hồi?" Hoàng hậu nhìn thái tử kiên quyết, tức giận đến run người. Từ sau khi tiểu yêu nữ đến đây, Thần Nhi trở nên càng ngày càng kỳ quái. Cứ nhiên năm lần bảy lượt chống đối bọn họ, chỉ vì cái tiểu nha đầu chưa dứt sữa kia.

"Thái tử điện hạ, thỉnh lấy đại cục làm trọng."

Thu Đình Ngôn nghe được Hoàng đế hạ chỉ tuyển sùng phi, rất cao hứng. Dạ Thần lại muốn làm tạp, lúc này tất cả mọi người quỳ xuống.

"Đại cục cái rắm." Lãnh Loan Loan nhếch miệng, nói cho cùng, bất quá là một đám lão già vì lợi ích của bản thân.

"Làm càn." Hoàng đế mặt bỗng trầm xuống, tiểu nha đầu này càng ngày càng làm càn. Cứ nhiên ở trước mặt mọi người vô lễ như thế, nếu cứ để nàng như vậy, lại càng làm cho mặt mũi chính mình mất hết, càng bị nói là không giữ lời.

"Chuyện lập sùng phi đã định, không cần nói nữa."

Lãnh Loan Loan trừng mắt nhìn, yêu ôi, lão hoàng đế này lại bắt đầu cường ngạnh. Đáng tiếc người hung dữ hơn nữa thì bản công chúa cũng không sợ người. Xem ai mạnh hơn ai?

"Tuyệt lang." Thần nhiên gọi, nàng lui về sau vài bước.

"Ngao..."

Tuyệt lang vẫn ngoan ngoãn đi sau nàng đột nhiên ngẩn cổ thét dài một tiếng, chấn động cả đại điện. Đôi mắt lửa đỏ hung ác nhìn thẳng hoàng đế trên đại điện.

"A, sói..."

Thái Hậu, Hoàng hậu kinh hô, các nàng gần đây hay gặp ác mộng, lập tức ngã xuống.

"Mẫu hậu, Hoàng hậu..." Hoàng đế nhìn hai người ngã xuống, có chút kinh hoàng.

Đại thần còn lại không dám động đậy, giống như những cục gỗ. Hoàng đế nhìn tuyệt lang to lớn, đôi mắt như có máu nhuộm vào, vẻ mặt thị huyết, bọn họ còn

cảm giác được mình sắp bị xé xác.

"Cửu Nhi, nó là?" Dạ Thần cũng thật giật mình, bất quá phản ứng không như người khác. Hắn rất thần nhiên, không sợ hãi.

"Nó là sủng vật của ta." Lãnh Loan Loan vươn tay với tuyệt lang, tuyệt lang ngoan ngoãn đi đến cạnh người nàng. Bàn tay vuốt ve trên người nó.

Sủng vật? Mọi người lại hoảng sợ. Tiểu thái tử phi đến tốt cùng là người như thế nào? Cứ nhiên nuôi sói làm sủng vật.

"Người đâu, người đâu..."

Hoàng đế nhìn sự tình Lãnh Loan Loan làm, tức giận, phẫn nộ. Lớn tiếng hô ra bên ngoài.

"Hoàng Thượng..." Thái giám vội vàng chạy vào, lại nhìn thấy tuyết lang, thanh âm liền nhỏ đi rồi biến mất.

"Một đám phế vật." Hoàng đế tức giận, bàn tay đánh vào long ý, nhưng dưới cái nhìn của tuyết lang, tay tự nhiên run lên, bỏ xuống.

"Lão hoàng đế, ta nói cho ngươi biết. Thần tuyết đối sẽ không lập cái gì sùan phi, ngươi đừng mơ tưởng dùng thánh chỉ. Thánh chỉ gì đó, với ta mà nói chẳng là gì cả. Còn các ngươi..." Xoay người nhìn đám đại thần muốn đem nữ nhi tiến cung, nàng nhướn mi, không khách khí uy hiếp. "Nếu các ngươi muốn nữ nhi của mình vào bụng tuyết lang, ta rất hoan nghênh." Dám đến, cho các nàng chết.

"Ngươi..." Hoàng đế cùng chúng thần đều tức giận trừng mắt Lãnh Loan Loan.

"Ngao..."

Tuyết lang lại thét dài một tiếng, đám trủng chủ tử của nó, dọa chết các ngươi.

Mọi người vừa nghe tiếng sói tru, sợ hãi thu hồi ánh mắt.

"Cuối cùng còn một chuyện." Lãnh Loan Loan nhìn Thái Hậu, Hoàng hậu đã té xỉu, nói với Hoàng đế. "Trông coi các nàng, nếu lại trêu chọc ta, ta sẽ cho các nàng vào xà quật."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Phu quân có bí mật?

Editor: Ngọc Nguyệt

...Trăng tàn, những vì sao vây quanh mặt trăng.

Gió thổi lên, bóng cây lay động.

Ánh trăng theo cửa sổ chiếu vào.

Trên chiếc giường ngà voi tinh xảo, một lớn một nhỏ ôm nhau ngủ. Tiếng hít thở đều đều vang lên trong đêm yên tĩnh thật ảm áp.

Đột nhiên, nam nhân mở mắt. Ánh mắt tím trong màn đêm lóe ra quang mang, như ánh mắt của sói. Khi ánh mắt chạm vào thân hình nhỏ bé trong lòng, bạc môi gợi lên chút ý cười yếu ớt. Sau đó nhẹ nhàng buông nàng ra, đi xuống giường. Mặc áo ngoài vào, lại nhìn tiểu nữ oa ngủ say trên giường. Hắn lấy ra một cái mặt nạ màu vàng rồi đeo lên, sau đó mở cửa sổ dùng khinh công bay vút đi.

Sau khi nam nhân rời đi, tiểu nữ oa đáng lẽ đang ngủ say bỗng mở mắt. Xoay người ngồi dậy, tay vén lên màn, nhìn bóng dáng nam nhân rời đi, tựa tiểu phi tiểu.

Không biết đêm hôm khuya khoắt, phu quân thân ái của nàng là muốn đi đâu? Chẳng lẽ đi gặp người ở ngoài?

Trùng mắt, nàng giờ tay lên, áo tự động bay đến mặc vào người nàng. Chắc chắn, có pháp thuật đúng là tiện lợi. Nàng đi xuống giường.

"A Dao, tuyết lang."

"Dạ." Thân ảnh màu trắng xuất hiện trong phòng, tóc đen dài bay bay. Quý mị như một quý hồn. Nếu là người thường nhìn thấy, chỉ sợ đã bị dọa chết khiếp rồi.

"Dạ." Tuyết lang cũng xuất hiện, nhưng không phải là bộ dáng của tuyết lang mà là hình người. Y phục trắng tinh phát phơ, tóc tung bay. Ánh mắt hẹp dài như hỏa diễm trong đêm tối, cực kỳ quý dị.

"Đi, chúng ta xem nửa đêm phu quân thân ái của bản công chúa rốt cuộc là đi làm cái gì."

"Vâng."

Một điều một lang nhìn nhau, sau đó gật đầu đáp.

Lãnh Loan Loan giờ tay lên, bạch quang hiện ra. Sau khi bạch quang biến mất, ba bóng dáng đã không thấy bóng dáng.

...

Thân ảnh nhanh nhẹn dưới ánh trăng lướt qua tường cung cao cao, đi tới ngoài cung. Mặt nạ vàng lạnh nhạt quang mang, từ đồng sâu thăm.

Một đường phi mã, bóng dáng màu tím cuối cùng cũng hạ xuống một tiểu viện, sau đó bay vào trong viện.

Sau khi bóng dáng màu tím đi vào trong viện, ngõ nhỏ ngoài viện trống rỗng bạch quang hiện lên, ba bóng dáng cũng xuất hiện.

"Hắn đến nơi này làm gì?"

Lãnh Loan Loan vuốt cằm, nhìn nhà cửa bình thường nói.

Phí sau, Thủy Dao cùng tuyết lang cũng lắc lắc đầu.

"Đi, vào xem đi."

Lãnh Loan Loan khoát tay, dù sao cũng không biết. Không bằng theo vào nhìn một cái, ba người nhoáng lên một cái, lại biến mất ở ngõ nhỏ.

Trong viện, cây lá sum suê, núi giả, hành lang, khắp nơi đều lộ ra vẻ lịch sự tao nhã.

Thân ảnh màu tím hạ xuống sân, một bóng dáng màu đen như tia chớp bay vút ra.

"Ai?" Một tiếng quát lạnh.

Từ y nhân đi ra chỗ bóng cây bao phủ, mặt nạ vàng dưới ánh trăng trong trẻo mà lạnh lùng, rạn rờ. Y phục đỏ tím theo gió lay động, đồng tử màu tím nhìn hắc y nhân, không nói một câu.

Hắc y nhân nhìn thấy hắn, quỳ xuống:

"Tham kiến lâu chủ."

"Ân." Từ y nhân gật đầu, mâu quang quét về phía hắc y nhân. "Ninh công tử đến đây sao?"

"Hồi lâu chủ, Ninh công tử đã đến đây lâu ngày."

Từ y nhân gật đầu, đi tới hậu viện.

Y phục trắng phiêu phiêu, Ninh Phong Cách tai giạt giạt nghe được tiếng bước chân rất nhỏ ở bên ngoài, bạc môi câu lên, ngẩng đầu, đôi mắt thâm thúy chống lại từ đồng:

"Thần, người đã đến rồi."

Dạ Thần gật gù đầu, cất bước đi đến cạnh bàn, ngồi xuống. Bỏ khăn xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ vô trù lại mang theo vẻ tà nịnh.

"Thế nào? Vẻ mặt người hình như không tốt lắm? Có chuyện gì sao?" Ninh Phong Cách muốn nói chính sự nhưng nhìn vẻ mặt mệt mỏi của bằng hữu, không khỏi gạt chính sự sang một bên, quan tâm hỏi.

"Phụ hoàng muốn lập sủng phi cho ta." Dạ Thần thản nhiên nói.

"Đó là chuyện bình thường a." Nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện thường, huống chi là thái tử một nước. Hắn lại có một chính phi là một tiểu oa nhi sáu tuổi. Khi mới nghe qua, hắn cũng rất khiếp sợ không hiểu. Càng không phải nói tới người khác, Hoàng Thượng muốn lập sủng phi cho hắn cũng ở trong dự liệu.

"Ta sẽ không lập sủng phi." Dạ Thần ngẩng đầu, ánh mắt kiên định. Tuy chuyện lập sủng phi đã được Cửu Nhi ngăn lại, hắn cũng không phải lo. Nhưng hắn không hy vọng Hoàng tổ mẫu, Mẫu hậu có thành kiến với Cửu Nhi, chẳng những không tiếp nhận nàng còn biến hoàng cung gà bay chó sủa.

"Thần, điều đó không có khả năng." Ninh Phong Cách vẻ mặt nghiêm túc nhìn Dạ Thần, "Người thân là thái tử, giang sơn xã tắc là trách nhiệm của người. Sau này khi người đăng cơ, sao có thể chỉ có một người trong hậu cung? Đôi khi để cân bằng thế lực trong triều đình, lập phi cũng là một cách hữu dụng..."

"Chớ má."

Lãnh Loan Loan đang ẩn thân nghe lời nói của Ninh Phong Cách, trong lòng bùng lên lửa giận. Cái gì mà để cân bằng thế lực trong triều đình lập phi cũng là một cách hữu dụng? Xứ nam nhân đó rõ ràng là vô năng còn muốn liên lụy đến nữ nhân. Dựa vào cái gì bọn họ lại phải hy sinh hạnh phúc? Dạ Thần nếu dám dùng lý do này để lập phi, nàng sẽ giết hắn.

Đột nhiên xuất hiện thanh âm làm Dạ Thần cùng Ninh Phong Cách cả kinh, hai người tâm căng thẳng.

"Ai?"

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Quen Ninh Phong Cách

Editor: Ngọc Nguyệt

"Chó má."

Lãnh Loan Loan đang ẩn thân nghe lời nói của Ninh Phong Cách, trong lòng nổi lên lửa giận. Cái gì mà để cân bằng thế lực trong triều đình lập phi là một phương pháp có lợi? Xú nam nhân đó rõ ràng là vô năng còn muốn liên lụy đến nữ nhân. Dựa vào cái gì bọn họ phải hy sinh hạnh phúc? Nếu Dạ Thần dám lấy lý do này để lập phi, nàng sẽ giết hắn.

Đột nhiên xuất hiện thanh âm làm Dạ Thần cùng Ninh Phong Cách cả kinh, tâm căng thẳng.

"Ai?"

Lãnh Loan Loan thấy mình không cẩn thận nói ra, liền hiện thân.

"Ta." Thân ảnh đỏ rực dẫn theo Thủy Dao, tuyết lang nghênh ngang đi vào trong phòng.

"Cửu Nhi?" Dạ Thần nhìn đến người xuất hiện cư nhiên là tiểu thê tử của mình, kinh ngạc.

"Sao nàng lại ở đây?" Nàng không phải đang ngủ sao?

"Thần, chẳng lẽ nàng là tiểu thái tử phi?"

Nghe được bằng hữu gọi Cửu Nhi, Ninh Phong Cách cũng đoán được thân phận người vừa tới. Nhưng sao tiểu thái tử phi lại tới nơi này? Chẳng lẽ nàng theo dõi Thần sao? Đôi mắt thâm thúy đánh giá Lãnh Loan Loan, thấy nàng phấn điều ngọc mài, mắt ngọc mây ngài... Ý phục đồ rực, đồng tử trong sáng như có ngọn lửa cháy, làm cho người ta vừa nhìn liền bị mê hoặc.

"Bởi vì ngươi ở đây."

Lãnh Loan Loan trả lời, nàng là ai a. Nàng là một linh hồn từ thế kỷ hai mươi mốt tới ***, nàng là Cửu công chúa được sủng ái nhất của Xà giới, nàng lại là sáu tuổi tiểu thái tử phi, sự tình gì có thể làm khó nàng.

Dạ Thần sững sờ, biết Cửu Nhi chỉ là giả bộ ngủ.

"Tiểu thái tử phi thật sự chỉ có sáu tuổi sao?"

Ninh Phong Cách nhìn Lãnh Loan Loan có khí thế như vậy, rất hoài nghi. Xem trên, xem dưới, xem trái, xem phải, nhìn thế nào tiểu oa nhi này cũng không giống bộ dáng mới sáu tuổi, thậm chí khí thế của nàng so với bọn hắn còn hơn.

Lãnh Loan Lan coi Ninh Phong Cách là không khí, tuy nam nhân này tuấn tú ôn hòa, nhưng nàng cũng không quên vừa rồi hắn nói cái gì nam nhân ba vợ bốn nàng hầu là chuyện bình thường. Phi, chỉ là một nam nhân cổ hủ.

Nhìn Lãnh Loan Loan ngay cả ánh mắt cũng keo kiệt cho hắn, Ninh Phong Cách xấu hổ sờ mũi. Hắn không biết mình đã đắc tội tiểu thái tử phi từ lúc nào, xem bộ dáng của nàng là rõ ràng cố ý xem nhẹ mình.

"Nơi này nên thù hận chặt hơn." Ninh Phong Cách nói, tiểu thái tử phi mang một nam một nữ tiến vào cư nhiên không có người phát hiện.

Lãnh Loan Loan bĩu môi, thêm nữa cũng vô dụng. Bọn họ tiến vào cũng không có người thấy.

"Nơi này rốt cuộc là nơi nào?" Lãnh Loan Loan ngồi bên cạnh bàn, ngẩng đầu lên nhìn Dạ Thần.

Dạ Thần cùng Ninh Phong Cách nhìn nhau, nghĩ xem có thể nói cho nàng không.

"Đừng gạt ta." Lãnh Loan Loan cảnh cáo nhìn Dạ Thần, nàng hy vọng hắn nói mà không cần nàng phải đi tìm hiểu.

Dạ Thần lắc đầu, xem ra không nói cho nàng không được, hắn vốn không muốn đem nàng cuốn vào trong đó.

"Đây là U Ảnh lâu."

"Đề làm gì?" Lãnh Loan Loan vuốt cằm, nghe như một tổ chức sát thủ.

"Rất phức tạp, người có thể gọi nó là tổ chức tình báo, cũng có thể gọi là tổ chức sát thủ." Ninh Phong Cách nói tiếp.

Lãnh Loan Loan liếc hắt một cái, rốt cuộc cũng nhìn hắt.

"Người là ai?"

"Ninh Phong Cách." Ninh Phong Cách bạc môi khẽ nhếch, câu ra tươi cười tự giễu. Thật không dễ dàng a, tiểu thái tử phi rốt cuộc cũng hỏi hắt. Thật là ngạc nhiên, từ khi nào Ninh Phong Cách hắt đã bị người khác coi thường rồi.

"Cửu Nhi, Phong Cách là bằng hữu tốt của ta." Dạ Thần bổ sung, hắt nhìn ra được Cửu Nhi không quá thích Phong Cách. Nhưng một bên là tiểu thê tử, một bên là bằng hữu tốt. Hắt hy vọng họ có thể hữu hảo ở chung.

"Nguyệt Diễm thù phủ." Lãnh Loan Loan đương nhiên biết được thân phận Ninh Phong Cách, thù phủ trẻ tuổi của Nguyệt Diễm quốc, thật ra là một thư sinh nhu nhược.

Ninh Phong Cách mỉm môi cười yếu ớt, không khiêm tốn. Dù sao nhà hắt cũng có rất nhiều tiền, tuy vẫn kém Hoàng đế.

"U Ánh lâu là người lập?" Ánh mắt rơi trên người Dạ Thần, vừa rồi hắc y nhân gọi hắt là lâu chủ.

"Phải." Dạ Thần gật đầu.

"Không phải tìm tiểu mật." Lãnh Loan Loan nói, nàng đúng là có nghĩ hắt đêm hôm khuya khoắt đi ra ngoài giải quyết sinh lý ***. Nàng cũng biết thân thể mình là tiểu oa nhi sáu tuổi, mà Dạ Thần cũng đã là một thiếu niên mười tám tuổi.

"Tiểu mật?"

Dạ Thần cùng Ninh Phong Cách hai mắt nhìn nhau, là cái gì vậy?

"Là vợ bé, hoặc là tiểu thiếp." Lãnh Loan Loan nhún vai, miệng nhỏ nhắn nói ra lời nói khiến hai nam nhân không biết khóc hay cười.

"Cửu Nhi."

Dạ Thần cười khỏ, nàng đến tột cùng có phải hay không là một tiểu oa nhi? Nói như vậy mà bộ dáng vẫn rất tự nhiên.

"Ha ha ha..." Ninh Phong Cách nhìn về mặt tự nhiên của Lãnh Loan Loan, lại nhìn về mặt cười khỏ của bằng hữu. Không khỏi cười lớn, tay chụp vào bả vai của Dạ Thần, cười trêu tức.

"Thần, xem ra tiểu thái tử phi của người thật sự không giống người thường." Làm cho người ta không thể dùng ánh mắt như nhìn đứa nhỏ khác nhìn nàng.

"Tiểu thái tử phi, ta rất ngạc nhiên. Nếu Thần thật sự đi tìm tiểu mật thì người sẽ làm thế nào?" Ánh mắt mỉm cười nhìn Lãnh Loan Loan, Ninh Phong Cách cũng muốn biết tiểu bằng hữu không giống người thường sẽ phản ứng thế nào?

"Phong Cách..." Dạ Thần thở dài, thật sự là chọn không đúng bằng hữu mà.

Lãnh Loan Loan nhướn mi, nhìn Ninh Phong Cách. Lạnh lạnh nói:

"Nham hiểm, ta sao phải nói cho người?"

"Nham hiểm?" Ninh Phong Cách chỉ vào chính mình, "Ta?"

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Lạc vương

Editor: Ngọc Nguyệt

Lãnh Loan Loan nhướn mi, nhìn Ninh Phong Cách. Lạnh lạnh hỏi:

"Nham hiểm, sao ta phải nói cho người?"

"Nham hiểm?" Ninh Phong Cách chỉ vào chính mình, "Ta?"

Bộ dáng không thể tin được.

Dạ Thần cười, lần đầu tiên thấy Phong Cách có bộ dáng như vậy. Bất quá dùng từ nham hiểm để hình dung hắn, cũng rất chuẩn xác.

Lãnh Loan Loan liếc trắng mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn điều ngọc mài, bộ dáng thật đáng yêu.

"Cửu Nhi, vị này là?"

Dạ Thần đem ánh mắt lên người Kiếm Ngân Vang, hắn có một đôi đồng tử như hỏa diễm. Từ mẫu có vài phần hứng thú, cũng có vài phần tò mò, dù sao Nguyệt Diễm quốc có người có dị sắc đồng tử như mình cũng không nhiều.

Nghe được hắn hỏi như vậy, Ninh Phong Cách cũng nhìn Kiếm Ngân Vang. Nam nhân này quần áo tuyết y, tuấn mĩ lại yêu nghiệt, nhìn là biết không phải nhân vật tầm thường. Người như vậy cư nhiên đi sau thái tử phi, hắn lại càng tò mò với tiểu thái tử phi này. Nghe nói nàng là Mộng La quốc Cửu công chúa, nhưng họ chưa từng nghe qua có quốc gia này. Thần bí, thật sự rất thần bí.

Lãnh Loan Loan bĩu môi, bọn họ hiện tại mới phát hiện Kiếm Ngân Vang.

"Hắn gọi là Kiếm Ngân Vang, là thị vệ của ta."

Kiếm Ngân Vang gật gật đầu với hai người, biểu tình chưa biến. Từ đồng nam nhân, ở trong cung hắn đã thấy. Nguyệt Diễm thái tử, là nhân vật đặc biệt. Ninh công tử mới gặp, có thể nhìn ra không phải người đơn giản.

Dạ Thần cùng Ninh Phong Cách gật đầu với hắn. Dạ Thần ở trong lòng nghi hoặc, từ lúc mới gặp Cửu Nhi đến giờ, không phải chỉ có Thủy Dao sao? Thị vệ này từ lúc nào lại xuất hiện? Hắn cảm thấy trên người Cửu Nhi có rất nhiều chỗ thần bí, làm người ta muốn tìm hiểu.

"Hắn..."

"Lâu chủ, thuộc hạ có việc bẩm báo."

Một đạo thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng ở bên ngoài vang lên, đánh gãy lời nói của Dạ Thần.

"Vào đi." Dạ Thần đeo mặt nạ vào, đôi mắt màu tím lộ ra vẻ lạnh lùng.

Lãnh Loan Loan nhíu mi, yêu ôi, đeo mặt nạ vào trông hắn lạnh khốc hơn.

"Khấu kiến lâu chủ, Ninh công tử..."

Một hắc y nhân đi đến, nhìn đến Lãnh Loan Loan, Thủy Dao cùng Kiếm Ngân Vang, sửng sốt. Bọn họ tiến vào U Ảnh lâu từ lúc nào? Hơn nửa bạch y nam tử cư nhiên còn có một đôi đồng tử lửa đỏ, giống hai khối huyết ngọc bình thường, làm người ta rất khó để không chú ý tới. Bất quá về mặt Lâu chủ, Ninh công tử, xem ra là có quen biết.

"Đứng lên đi." Dạ Thần vẫy tay, màu quang thần nhiên nhìn hắc y nhân. "Có chuyện gì?"

"Hồi công tử." Hắc y nhân đè ép sự nghi hoặc với đám người Lãnh Loan Loan xuống, "Có tin tức truyền đến, Lạc vương bí mật trở về hoàng thành."

"Cái gì?" Dạ Thần có chút xao động, dưới mặt nạ tuấn mĩ nhíu lên.

Ninh Phong Cách cùng nghiêm túc hắn lên.

Trong phòng, không khí nhất thời có chút ngưng trọng.

Gió đêm theo cửa sổ thổi vào, đình viện toàn mùi hoa.

Ánh trăng thần nhiên chiếu vào, thành một đường bạch quang.

Lãnh Loan Loan chống khuỷu tay trên bàn, khéo léo chống cằm. Đôi mắt đảo qua vẻ mặt của hai người, không khỏi tò mò, Lạc vương trong lời của hắc y nhân là ai? Sao nàng lại chưa từng nghe qua?

"Lạc vương là ai?" Cuối cùng vẫn không chịu nổi tò mò.

Hắc y nhân nhìn tiểu oa nhi, mới phát hiện đồng tử của nàng rất sáng nhưng không giống hai đồng bình thường còn trẻ con, ngược lại có chút linh động.

Dạ Thần cùng Ninh Phong Cách nhìn nhau, nghĩ xem có nên nói cho nàng không.

Nhìn thái độ bọn họ, Lãnh Loan Loan trong lòng giận dữ. Hừ, cư nhiên còn có việc gạt mình, rõ ràng là không tín nhiệm nàng. Dạ Thần rốt cuộc có đem nàng vào trong lòng không?

"Kiếm Ngân Vang." Nàng mặt lạnh băng, xoay người phân phó Kiếm Ngân Vang. "Trong vòng một nén hương, lập tức điều tra cho ta về những chuyện về Lạc vương."

"Vâng." Kiếm Ngân Vang đáp, thân hình nhoáng lên một cái, bay vút ra khỏi phòng. Thân thủ quý mị làm người khác kinh hãi, nam tử kia lại lợi hại như thế. Mấy người còn lại hai mặt nhìn nhau, Dạ Thần nhìn biểu tình Lãnh Loan Loan rồi cười khổ, xem ra hắn đã chọc giận tiểu thê tử rồi.

"Cửu Nhi, bảo Kiếm Ngân Vang trở về đi. Ta sẽ nói hết sự tình cho nàng."

"Hừ..." Lãnh Loan Loan quay mặt sang chỗ khác. Bộ dáng có vài phần giống như tiểu hài tử giận dỗi.

Ninh Phong Cách đồng tình nhìn Dạ Thần, xem ra tiểu thái tử phi không dễ hầu hạ. Lão huynh, bảo trọng.

Dạ Thần lắc đầu, đi ra ngoài đem Lãnh Loan Loan ngồi trên đùi mình.

Hắc y nhân cứng họng, đây thật sự là lâu chủ lạnh như băng của bọn họ sao?

Ninh Phong Cách phát tay với hắc y nhân, hắc y nhân thức thời lui ra. Nhưng mà đáng tiếc a, cư nhiên nhìn không được tình huống bên dưới.

"Cửu Nhi, không cần tức giận. Về Lạc vương, sự tình rất phức tạp. Ta không muốn nàng bị liên lụy, nhưng nàng muốn biết thì ta sẽ nói."

Lãnh Loan Loan không nói chuyện, thân mình nho nhỏ rụt vào trong lòng Dạ Thần.

Dạ Thần khẽ cười, biết nàng đang nghe mình giải thích.

"Lạc vương là đường huynh của ta, năm đó tiên hoàng vốn dĩ lập Lạc vương làm thái tử. Nhưng năm Lạc vương 8 tuổi đó, Hoàng thúc đột nhiên qua đời vì bệnh. Bên ngoài có tin đồn là do phụ hoàng làm. Bởi vì sau khi Hoàng thúc qua đời ba tháng, phụ hoàng liền được lập làm thái tử. Lạc vương cũng cho rằng phụ hoàng hại chết Hoàng thúc, còn nhỏ tuổi nhưng đã hận. Đến năm hắn mười ba, hắn xin chi ra hoàng thành. Đến nơi xa xôi, không hề quay lại kinh thành. Tiên hoàng hấp hối hạ chỉ triệu hắn hồi cung, hắn cũng lấy cớ bệnh nặng nằm giường, không trở về. Mà phụ hoàng đăng cơ, mấy năm nay biên quan liên tiếp có việc phát sinh, ta lên cho người điều tra thì đúng là Lạc vương tác quái..."

"Hắn muốn báo thù."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Mềm lòng là chết

Editor: Ngọc Nguyệt

"Hắn muốn báo thù..."

Lãnh Loan Loan tự động điều chỉnh thân thể ngồi thoải mái, đôi mắt sáng ngời có chút hứng thú. Có lẽ Lạc vương đến đây có thể khiến cho nàng bớt nhàm chán.

"Ừ." Dạ Thần giọng nói có chút trầm trọng, hắn cũng không muốn cùng đường huynh chĩa mũi kiếm vào nhau, nhưng xem những gì mà hắn đã làm mấy năm nay, tựa hồ là sẽ không dễ yên.

"Phụ thân của Lạc vương thật sự là do lão hoàng đế giết sao?"

Lãnh Loan Loan ngẩng đầu lên, nhìn Dạ Thần biểu tình ngưng trọng, hỏi. Vì ích lợi, huynh đệ hãm hại nhau là chuyện không ít. Huống chi bọn họ tranh ngôi vị hoàng đế, quyền lực tối cao.

Dạ Thần mỉm môi, không nói. Việc Hoàng thúc qua đời, hắn từng điều tra qua. Nhưng vẫn không có tin tức gì, tựa hồ có ai đang cản trở bọn họ.

Lãnh Loan Loan hạ mi, quên đi, mặc kệ lão hoàng đế có hại chết phụ vương Lạc vương hay không. Mấu chốt là Lạc vương trong lòng đã hận sâu không bỏ được, chỉ sợ lần này tới sẽ có chuyện không tốt. Có thể là muốn giết lão hoàng đế, thậm chí đoạt đi giang sơn. Bất quá, hừ, có nàng ở đây. Nhìn xem Lạc vương làm thế nào đem giang sơn đoạt đi, nam nhân của nàng tương lai sẽ là Hoàng đế của Nguyệt Diễm quốc.

"Chủ tử."

Lãnh Loan Loan đang nghĩ, Kiếm Ngân Vang đã trở lại. Bạch y phiêu phiêu, hồng mâu như ngọc, quả nhiên là yêu nghiệt nam tử.

"Thế nào?" Lãnh Loan Loan dựa vào Dạ Thần, hỏi.

Dạ Thần cùng Ninh Phong Cách nhìn nhau, cũng muốn biết nam tử này trong khoảng thời gian ngắn như thế có thể tìm hiểu cái gì?

"Hồi chủ tử, Lạc vương xác thực mang theo tùy tùng thân cận trở về Nguyệt Diễm, nhưng ở một quán trọ. Mặt khác, còn có một trung niên nam tử thân bí ở cách vách, thuộc hạ tìm hiểu, hẳn là Định Viễn Hậu."

"Định Viễn Hậu?" Dạ Thần, Ninh Phong Cách cả kinh, hẳn không phải ở nơi được phong sao? Sao lại len lút đi đến hoàng thành? Nhưng lại cùng Lạc vương cùng quán trọ, chẳng lẽ hai người trong lúc đó có gì đó giao dịch?

Hai người hai mặt nhìn nhau, trong lòng đoán xem đã có chuyện gì. Lại cảm thấy khiếp sợ với năng lực của Kiếm Ngân Vang, hẳn cư nhiên có thể tìm được tin tức trong thời gian ngắn như vậy, thật sự làm người ta giật mình.

"Định Viễn Hậu?" Lãnh Loan Loan nhướn mi, rồi cười. "Chính là cha của bách hợp."

"Bách hợp?" Ninh Phong Cách khó hiểu nhìn Dạ Thần.

"Kì Thanh Ngừ." Dạ Thần thần nhiên đáp.

"Ha ha..." Ninh Phong Cách cười, "Quả nhiên là bách hợp, cũng là bách hợp mang độc." Hắn đã muốn nói nhưng chuyện của Kì Thanh Ngừ gây nên cho Dạ Thần.

Dạ Thần vẻ mặt càng ngày càng ngưng trọng, Lạc vương vài năm qua cũng đã chuẩn bị, Định Viễn Hậu cũng là loại người thông minh, nếu hai người có ý đồ đảo điên xã tắc, sự tình sẽ trở nên phiền toái.

"Người đâu." Gọi bên ngoài.

"Lâu chủ." Một bóng dáng màu đen đi ra, cũng là nam tử lúc trước ở U Ảnh lâu. Khi nhìn đến Lãnh Loan Loan trong lòng Dạ Thần, kinh ngạc. Bất quá hẳn không để tâm tư lộ ra, biểu tình không biến.

"Phái người đi quán trọ theo dõi Lạc vương và Định Viễn Hậu, nếu bọn họ có khác thường, lập tức hồi báo." Dạ Thần từ mâu dưới ánh sáng mờ nhạt, biểu tình bình tĩnh thong dong, cả người tản ra khí thế vương giả làm cho người ta không tự giác liền phục tùng hẳn.

"Thuộc hạ tuân mệnh."

Hắc y nhân chấp tay cúi đầu đáp, xoay người rời đi.

Hắn vừa đi, trong phòng một mảnh yên tĩnh.

Ninh Phong Cách vuốt cằm, hẳn có dự cảm không tốt, Lạc vương cùng Định Viễn Hậu chỉ sợ sẽ làm nên không ít phong ba.

Dạ Thần ôm Lãnh Loan Loan vào lòng, đôi mắt màu tím thâm trầm như mặt biển, cũng là điềm báo cho mưa rền gió dữ. Tuy hẳn lạnh lùng, nhưng với đường huynh từ thuở nhỏ vẫn có một phần thân tình. Còn nhớ rõ lúc trước khi đường huynh tám tuổi, hẳn vẫn chăm sóc cho mình, có cái gì cùng nghĩ cho mình trước tiên. Cũng không ngờ vận mệnh trên cột người, hải đồng từng cười đến ngây thơ, nay đã trở nên tàn khốc bị cừu hận nhấn chìm, có lẽ sẽ không còn mỉm cười. Bọn họ thật sự phải huynh đệ tương tàn, người chết ta sống sao?

"Mềm lòng là điều tối kỵ."

Dường như cảm giác được nỗi lòng phức tạp rồi rầm trong lòng Dạ Thần, Lãnh Loan Loan ở trong lòng hắn đột nhiên nói một câu.

Dạ Thần ngẩn ra, cúi đầu nhìn nàng, thấy biểu tình nàng cũng không biến, đầu dựa vào mình, rất bình tĩnh.

Ninh Phong Cách cứng họng, lại sợ hãi than, tiểu thái tử phi thật bất phàm. Oa nhi năm sáu tuổi có thể khiến bằng hữu của mình chú ý. Nhưng tiểu tử kia, so với bất luận kẻ thông minh nào, cũng bất phàm. Bất quá lời của nàng thật ra cũng đúng, nếu Thần không đành lòng ra tay với Lạc vương như trong lời nói, chỉ sợ kết quả cuối cùng bọn hắn không phải người cười.

"Thần, tiểu thái tử phi nói đúng. Trăm ngàn lần không thể để cho tình cảm lấn áp, nếu không sẽ phạm phải sai lầm lớn."

Dạ Thần nghe hai người nói, nhướn mi. Từ đồng phức tạp, hẳn không nghĩ tới mình sẽ phải cùng đường huynh người chết ta sống, nhưng cố tình hiện tại hai người lại có lập trường đối địch. Có lẽ hết thảy là vận mệnh đi. Để không cho bọn họ hoành hành nhiều việc lớn hơn nữa, tâm hắn phải cứng rắn. Đem những gì trước đây cho rằng là mộng đi, tình mộng, hết thảy đều tan biến.

"Ta biết phải làm thế nào."

Lãnh Loan Loan nghe được Dạ Thần trả lời, nhếch miệng, hẳn có thể buông tha trong lòng đương nhiên là tốt nhất. Nếu không thể, nàng cũng không cho Lạc vương thương tổn đến hắn. Huống chi còn có Định Viễn Hậu, nhưng nàng vẫn muốn cùng hắn chơi đùa một lúc.

Gió đêm nổi lên, rèm lay động.

Ngày mai, sẽ có sự tình gì?

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Lạc vương vs Định Viễn Hậu

Editor: Ngọc Nguyệt

Trăng tàn lặng lẽ trốn vào sau tầng mây thật dày. Đêm, tối đen. Bóng cây lay động, như quỹ giương nanh múa vuốt.

Nhà trọ lâu hai, phòng chữ Thiên.

Rèm giường Nguyệt Nha bị kéo lên, ngồi ở trên giường là một nam tử trẻ tuổi ngồi. Đôi mắt hẹp dài lộ ra lãnh lệ quang mang. Mũi cao ngất, bạc môi khẽ nhếch, hỏi:

"Sự tình thế nào?"

"Hồi chủ tử, từ sau khi lập sáu tuổi tiểu thái tử phi, trong hoàng cung gà bay chó sủa. Nữ nhi của Định Viễn Hậu là Ngữ quận chúa nghe nói đã phải người ám sát thái tử phi, bị đưa đi làm nô lệ. Thái Hậu, Hoàng hậu cũng không vừa mắt Thái tử phi, vài lần còn phát sinh xung đột. Còn có thái tử phi rất cuồng vọng, khiến cho văn võ bá quan đều oán than trời đất..." Nghe nói tiểu thái tử phi còn dùng xà, lang dọa các đại thần vài lần.

Hắc y nhân nửa quỳ trước giường, cúi đầu. Mâu quang thần nhiên, hỏi báo với nam tử trẻ tuổi.

"Hừm?" Nam nhân trẻ tuổi vuốt cằm, đôi mắt hẹp dài híp lại, thú vị. Không nghĩ tới một tiểu oa nhi cũng có thể nhắc lên một hồi sóng gió. Bất quá nàng thực ra cũng đang giúp mình.

"Ành, đi mời Định Xà Hậu đến nhất tự." Buông tay, nam tử phân phó với thủ hạ.

"Vâng, Vương gia." Hắc y nhân đứng lên, sau khi gạt đầu xoay người đi ra ngoài.

Gió đêm theo cửa sổ thổi vào, rèm lay động.

Đôi mắt nam tử trẻ tuổi xẹt qua tia ưu thương, ưu thương qua đi là hận ý sâu đậm, mãnh liệt làm người ta bị áp đảo.

"Phụ vương, con nhất định phải báo thù cho người."

Ngón tay nắm chặt vào lòng bàn tay, máu tươi xinh đẹp từ khe hở lòng bàn tay chảy xuống. Từng giọt rơi xuống áo bào trắng, như hồng mai nở rộ trong tuyết. Hắn như không cảm giác được đau đớn, trong lòng chỉ còn một ý niệm kiên trì. Đó là vì phụ vương báo thù, giết người đã hại chết phụ vương, cướp đi giang sơn Dạ Phong đáng lẽ thuộc về phụ vương.

Đôi mắt híp lại, tay giương lên, ánh nến trong nháy mắt tắt. Trong phòng tối đen. Đôi mắt cừu hận trong bóng tối như đôi mắt của con thú, mang theo thị huyết...

.....

Phòng cạnh phòng chữ Thiên

"Cốc cốc..."

Nửa đêm canh ba, tiếng đập cửa vang lên, ở trong ban đêm yên tĩnh làm người ta kinh hãi.

Nam tử trung niên nho nhã lại trầm ổn vừa cởi áo khoác, chuẩn bị đi ngủ. Lại bị tiếng đập cửa dừng lại động tác cởi áo, đôi mắt thâm thúy lại tang thương khẽ run. Mâu quang quét về phía hai hộ vệ:

"Thanh y, huyền y, đi xem."

"Vâng, chủ tử." Hai bóng dáng một xanh một cam gạt đầu, bước tới phía cửa.

Két, xanh đen mở cửa ra, huyền chanh đứng phía sau cửa, chú ý tình huống.

"Xin hỏi tìm ai?"

Thanh y, huyền y nhìn hắc y nhân đột nhiên xuất hiện, trong lòng cảnh giác.

"Chào hai vị huynh đài, tại hạ phụng mệnh gia chủ, đến mời hậu gia qua nhất tự." Hắc y nhân chấp tay với hai người, mặc dù vô ý cười, nhưng không có sát khí.

Thanh y, huyền y hai mặt nhìn nhau, gia chủ của hắn là ai?

"Chủ tử của ngươi là ai?" Nam tử nho nhã nghe được lời nói của hắc y nhân, lần nữa mặc áo khoác đi ra. Ánh mắt nhìn hắc y nhân, cư nhiên biết thân phận của hắn, lại biết hắn ở đây? Thật sự không đơn giản, làm cho người ta không thể không đề phòng.

"Hồi hậu gia, chủ tử của ta là Lạc Vương gia." Hắc y nhân cũng không dấu hấn.

Lạc vương?

Định Viễn Hậu lấp bắp kinh hãi, không nghĩ tới Lạc vương cũng bí mật đến hoàng thành. Nhưng lại biết hành tung của mình, xem ra Lạc vương quả nhiên lợi hại.

"Không biết Lạc vương đang ở chỗ nào?"

"Hồi hậu gia, chủ tử của ta ở bên cạnh phòng ngài." Hắc y nhân đáp.

Cái gì?

Định Viễn Hậu lại cả kinh, Lạc vương cư nhiên cách vách với mình, mà hắn không nhận thấy. Xem ra hắn cần tỉnh táo lại. Vạn nhất Lạc vương đánh bất ngờ hắn, chỉ sợ hắn sẽ chết không minh bạch. Nghĩ đến sự tình nghiêm trọng như vậy, sắc mặt Định Viễn Hậu bỗng trầm xuống.

"Làm phiền công tử dẫn đường." Xem ra hắn thật sự phải gặp Lạc vương. Hắn rốt cuộc có tâm tư gì?

"Hậu gia, mời." Hắc y nhân đứng ở một bên, vươn tay làm tư thế mời.

"Mời..." Hậu gia gật đầu, dẫn hai thị vệ đi đến cách vách.

"Vương gia..." Hắc y nhân đứng ngoài phòng, gọi trong phòng.

"Vào đi." Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền đến, trong phòng ngọn đèn đã châm lại.

Hắc y nhân đẩy cửa, đứng một bên mời hậu gia vào.

Định Viễn Hậu vừa vào liền thấy nam tử trẻ tuổi trên giường. Hắn bạch y phiêu phiêu, khuôn mặt anh tuấn, sau hắn đi vào, ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng chống lại ánh mắt của mình.

"Hậu gia, mời ngồi." Lạc vương đứng lên, làm ra tư thế mời với Định Viễn Hậu. "Thật có lỗi, đêm khuya đã làm phiền, bất quá có chuyện bồn vương nghĩ hậu gia sẽ có hứng thú."

"Hửm?" Định Viễn Hậu nhíu mi, Lạc vương thật thẳng thắn, không hề lãng phí thời gian. "Không biết Vương gia muốn nói cho tại hạ chuyện gì?" Chuyện gì quan trọng đến nỗi đêm khuya nói chuyện với nhau?

"Hậu gia, không biết ngài đến hoàng thành làm gì?" Lạc vương phân phó cho Ảnh pha trà, trước mặt hai người, mỗi người một ly.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Giao dịch [thượng]

Editor: Ngọc Nguyệt

"Hậu gia, không biết ngài đến hoàng thành làm gì?" Lạc vương phân phó cho Ảnh pha trà, trước mặt hai người, mỗi người một ly.

"Chuyện này cùng chuyện Vương gia muốn nói cho tại hạ có liên quan sao?" Định Viễn Hậu nhíu mày.

"Nếu người muốn gặp lại Ngử quận chúa, như vậy nói chuyện." Lạc vương mỉm môi cười.

"Này..." Định Viễn Hậu lại nhủ mảy, hắn muốn đi gặp Ngừ Nhi. Mấy tháng qua đi mà vẫn không có tin tức của nàng. Tuy Sở Phàm vẫn có lần báo lại, nhưng hắn lại hoài nghi nội dung. Chẳng lẽ Ngừ Nhi xảy ra chuyện thật? Mà Lạc vương cũng biết được?

"Hậu gia, theo Bốn vương tìm hiểu, hiện tại lệnh thiên kim đã bị làm nô lệ, mỗi ngày đều có cuộc sống thê thảm..."

"Không có khả năng." Lời nói của Lạc Vương gia khiến Định Xa Hậu lập tức lạnh lùng nói. Muội muội rất thích Ngừ Nhi, làm sao có thể để cho Ngừ Nhi làm nô lệ? Hơn nữa Ngừ Nhi cũng đã được Thái Hậu phong làm quận chúa, có ai dám để nàng đi làm nô lệ?

"Hậu gia chớ nóng vội." Lạc vương khoát tay, vẫn luôn nhìn Định Viễn Hậu. "Hậu gia cũng biết Thái tử lập chính phi, chỉ là một sáu tuổi tiểu oa nhi. Mà theo bốn vương biết Ngừ quận chúa vốn có tình cảm với Thái tử, người nghĩ rằng người nàng yêu thú người khác, quận chúa có thể không hành động sao?"

"Vương gia nói là Ngừ Nhi nàng..." Định Viễn Hậu nhủ mảy càng ngày càng sâu, nếu là lúc trước hắn sẽ không tin. Nhưng hiện tại hắn có chút lo lắng. Ngừ Nhi thi từ ca phú đều tinh thông, nhưng tình tình không tốt. Nếu là thứ nàng coi trọng, sẽ không từ thủ đoạn để đạt được. Mà nàng từ năm mười tuổi nhìn thấy Thái tử đã nói phải làm Thái tử phi, sau lại năn nỉ Hoàng hậu muội muội đem nàng tiến cung, vẫn luôn ở trong cung, chỉ vì gần quan được ban lộc. Hiện tại thái tử phi chỉ là một sáu tuổi oa nhi, nàng chắc chắn sẽ không can tâm. Nhưng còn Sở Phàm đâu, hắn là ám vệ mình một tay bồi dưỡng, chẳng lẽ hắn cũng phản bội mình sao?

"Có phải Hậu gia đang suy nghĩ người trong cung mà người sắp xếp sao lại không hỏi báo hay không?" Lạc vương xem thấu ý nghĩ của Định Viễn Hậu, nhủ mảy.

"Hậu gia chắc vẫn chưa biết, người quận chúa phải đi ám sát là ám vệ của ngài. Mà hắn lại bị tiểu thái tử phi bắt được, thái tử phi sử dụng xà hình của Mộng La quốc với hắn. Xà hình có thể sánh bằng phương pháp của Nguyệt Diễm, làm cho người ta khó có thể chịu được, đem người ném vào vụn xà quạt hoặc đem vô số tiểu xà bỏ vào miệng người..."

"..."

Định Viễn Hậu vừa nghe, sắc mặt bỗng trắng bệch. Ngay cả sắc mặt hắc y nhân cùng hai thị vệ cũng trở nên khó nhìn. Xà hình thật làm cho người ta sợ hãi.

Định Viễn Hậu hiện tại đã biết, Sở Phàm không thể chịu nổi xà hình cho nên phản bội mình. Không nghĩ tới người phía sau tiểu thái tử phi lại lợi hại như thế, bất quá trước đây chưa từng nghe qua Mộng La quốc, rốt cuộc là quốc gia như thế nào? Mà hoàng hậu muội muội lại đứng nhìn nữ nhi chịu khổ, nàng yêu Ngừ Nhi như nữ nhi của mình? Hơi nhủ mảy, xem ra lúc này việc không dễ làm.

"Hậu gia, nghe nói Thái Hậu, Hoàng hậu vì chuyện của Ngừ quận chúa mà xảy ra xích mích với Thái tử phi, thậm chí vấn vô bá quan cũng bị Thái tử phi trêu cợt, đều bình luận sau lưng. Nhưng Thái tử vẫn luôn che chở nàng, công bố ngoài nàng ra không lập phi, chỉ sợ muốn cứu Ngừ quận chúa là rất khó!"

Lạc vương biểu tình bình thản, nhưng hắn làm cho Định Viễn Hậu. Đôi mắt tang thương đánh giá người trước mắt, đến tột cùng trong cung có bao nhiêu người của hắn? Mọi chuyện đều hiểu rõ. Chỉ sợ Lạc vương trẻ tuổi này mới là người chân chính khó đối phó. Gần vài năm đi nơi xa, mọi người đã quên đi hắn, quả nhiên là người thâm sâu.

"Vương gia, người thông minh không nói dài dòng. Người tìm lão phu cũng không phải chỉ để nói cho lão phu việc của tiểu nữ chứ?" Định Viễn Hậu cũng không vòng vèo, hắn muốn cứu Ngừ Nhi. Nhưng Lạc vương rốt cuộc có chủ ý gì? Lén trở về hoàng thành là vì chuyện gì?

"Hậu gia quả nhiên là người hào phóng." Lạc vương ngẩng đầu, nhợt nhạt cười, khuôn mặt lạnh lùng lập tức như băng tan, vạn vật đón xuân.

"Bốn vương muốn cùng hậu gia làm giao dịch." Ý vị thâm trường nhìn hắn.

"Giao dịch gì?" Định Viễn Hậu thần sắc không thay đổi, trong lòng âm thầm phỏng đoán.

"Giao dịch mà cả người và ta đều có lợi." Lạc vương nâng ly trà lên miệng, thần nhiên nói.

"Thỉnh Lạc vương giải thích." Định Viễn Hậu nhìn hắn, vẫn rất khó hiểu.

"Hậu gia muốn cứu Ngừ quận chúa chứ?" Lạc vương buông ly trà, nhìn Định Viễn Hậu. "Bốn vương có thể giúp hậu gia cứu quận chúa."

"Vậy lão phu cần làm gì cho Vương gia?" Định Viễn Hậu ánh mắt sắc bén, nói thẳng ra.

"Ha ha ha..." Lạc vương cười lớn, tiếng cười trong ban đêm yên tĩnh có chút đột ngột. Bất quá ở nhà trọ cách âm cũng không tệ.

"Rất đơn giản." Lạc vương ngưng cười, vẻ mặt lạnh lùng. "Bốn vương báo thù cho phụ thân, cần hậu gia giúp một tay." Lấy thế lực của Định Viễn Hậu, có hắn tương trợ, đương nhiên là làm ra chuyện lớn.

"Người muốn như vậy?" Định Viễn Hậu cũng biết năm đó phụ thân của Lạc vương qua đời rất kỳ quái. Có tin đồn là đương kim Thánh Thượng giết huynh đoạt vị trí Thái tử, nhưng sau này lời đồn bị lắng xuống. Không nghĩ lúc đó Lạc vương còn nhỏ mà lại nhớ chuyện này lâu như vậy, hơn nữa hận ý sâu như thế. Ngừ đông nhiều năm để chờ đợi báo thù.

"Vương gia muốn tìm ai báo thù?"

Lạc vương nhìn hấn, không phải biết rõ rồi mà còn hỏi?

"Người trên long ý."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Giao dịch [hạ]

Editor: Ngọc Nguyệt

"Người trên long ý."

"..." Định Viễn Hậu không nói được gì. Hấn, hấn muốn ám sát Hoàng Thượng?

Lạc vương cũng không để ý phản ứng của hấn, chỉ nhìn thẳng hấn.

Định Viễn Hậu bị hấn nhìn cũng không suy nghĩ nữa. Ngưng trọng nhìn hấn, mở miệng:

"Vương gia, chẳng lẽ người không sợ lão phu mật báo sao?" Dù sao hành thích vua cũng là trọng tội bị tru di cửu tộc.

"Người sẽ không." Lạc vương bộ dáng rất tự tin, khiến cho Định Viễn Hậu nghi hoặc.

"Hừm? Sao Vương gia lại khẳng định như thế?"

"Đương nhiên." Lạc vương gật đầu. "Thứ nhất, hậu gia đối với Ngự quận chúa như trân bảo, sao có thể để nàng ở trong cung chịu khổ? Huống chi Hoàng đế còn khiến cho quận chúa thành nô lệ, chẳng lẽ hậu gia không tức giận sao?"

Định Viễn Hậu mím môi không nói, hấn đương nhiên tức giận, nữ nhi mình yêu thương lại bị biếm làm nô lệ, hấn hận không thể giết tiểu thái tử phi. Nếu không có nàng, Ngự Nhi sẽ không xảy ra chuyện này. Còn Hoàng Thượng cư nhiên không để lại mặt mũi cho Hoàng hậu, cũng không để ý hai đại thần, liền theo tiểu thái tử phi ép buộc Ngự Nhi. Nếu không có mệnh lệnh của hoàng đế Hoàng hậu muội muội sao tự nhiên làm như thế với mình. Hết thầy, bọn họ đều không thoát khỏi can hệ.

Lạc vương nhìn vẻ mặt của hấn, vừa lòng gật đầu, nói tiếp:

"Hơn nữa lần này, bốn vương chẳng những muốn báo thù cho phụ vương, còn muốn đoạt lại giang sơn nên thuộc về phụ vương." Vinh hoa phú quý, giang sơn, một cái cũng không thể thiếu.

"Người..." Định Viễn Hậu gạt mình nhìn vẻ mặt dữ tợn của Lạc vương, hấn không những muốn hành thích vua, còn muốn soán vị.

"Nếu một ngày, bốn vương có được thiên hạ, hậu gia đương nhiên sẽ có địa vị dưới một người trên vạn người. Hơn nữa bốn vương chắc chắn sẽ thú lệnh thiên kim, phong nàng làm Hoàng hậu."

Lạc vương dụ Định Viễn Hậu, nam nhân đều không có sức chống cự với quyền thế, phú quý.

Định Viễn Hậu cúi đầu, nhủ mảy suy tư. Không thể không thừa nhận những gì Lạc vương nói đều dụ dỗ hấn. Quyền lực địa vị, ai mà chẳng muốn cao? Hơn nữa nếu Ngự Nhi ngồi trên vị trí Hoàng hậu, thống ngự hậu cung, sau khi nàng có thể sinh hạ hoàng tử, phú quý không kể hết. Nhưng hành thích vua đoạt vị dù sao cũng là trọng tội tru di cửu tộc, hơi bất cần một chút là tất cả kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

"Vương gia, lão phu vẫn còn lo lắng." Ngắc đầu nhìn Lạc vương, Định Viễn Hậu nói.

Lạc vương liếc hấn một cái, không nghĩ tới lão gia hỏa này còn không nhà ra, thật sự là rất cẩn trọng.

"Hậu gia lo lắng đương nhiên là hợp lý. Bất quá bốn vương nghe nói tiểu thái tử phi rất thích ném người vào xà quật. Không biết Ngự quận chúa còn trụ được mấy ngày?" Nói rõ cho hấn, nếu hấn suy nghĩ quá lâu, chỉ sợ nữ nhi bảo bối của hấn sẽ vào miệng xà.

"..."

Định Viễn Hậu run tay, Ngự Nhi là nữ nhi duy nhất của thê tử đã mất của hấn lưu lại. Hấn nói như vậy, xem ra Lạc vương muốn ép buộc mình phải quyết định.

"Được rồi, lão phu đáp ứng."

Ngẩng đầu nhìn Lạc vương. Không biết tương lai thế nào. Nếu thành, đương nhiên là vinh hoa phú quý. Nhưng nếu bại, chẳng những bị diệt tộc, còn có thể tiếng xấu muôn đời. Nhưng sự tình đã đến nước này, hắn không thể nghĩ nhiều. Thành bại, theo mệnh trời đi.

"Hậu gia quả nhiên hào sảng." Lạc vương đôi mắt thâm thúy rất nhanh xẹt qua một tia hào quang, khóe miệng nổi lên ý cười. Tay cầm ly trà, nâng chén về phía Định Viễn Hậu.

"Bổn vương lấy trà thay rượu, hợp tác lâu dài!"

Định Viễn Hậu cầm trong tay ly trà, trong lòng trầm xuống. Nhưng mặc kệ thế nào, việc đã đến nước này, hắn không thể lại do dự, cắn răng uống hết trà.

"Vương gia, lão phi cần làm thế nào?"

Buông ly trà, Định Viễn Hậu nhìn Lạc vương, trầm giọng hỏi. Nghĩ đến Lạc vương đã tính hết, biết mình xuất hiện ở đây trong thời điểm này, thật là đáng sợ. Ngày sau cần phải cẩn thận làm việc.

"Hậu gia chớ gấp." Lạc vương khoát tay, sắc mặt không thay đổi. "Bổn vương đã an bài, chỉ cần lúc đó hậu gia phối hợp là được."

Quả nhiên đã tính sẵn.

"Vậy còn việc của tiểu nữ?" Hiện tại mấu chốt là phải cứu Ngũ Nhi, không biết nàng đã chịu khổ thế nào?

"Hậu gia yên tâm, Ngũ quận chúa, bổn vương đã phái người đi cứu nàng. Cha con hai người rất nhanh sẽ gặp." Lạc vương nói, nhưng hắn không nói cứu Kì Thanh Ngũ xong sẽ giao cho Định Viễn Hậu. Nàng là một cách để không chế Định Viễn Hậu.

"Đa tạ Vương gia." Định Viễn Hậu đứng lên, thờ dài với Lạc vương.

"Khách khí, hiện tại chúng ta trên một chiếc thuyền."

Định Viễn Hậu ngồi xuống.

"Lão phu nhất định sẽ toàn lực trợ giúp Vương gia thành đại sự."

Lạc vương gật đầu.

"Sắc trời đã tối, hậu gia nghỉ ngơi đi. Ngày mai chúng ta lại trao đổi tiếp." Nhìn ngoài cửa sổ, Lạc vương nói với Định Viễn Hậu.

"Lão phu xin cáo lui." Định Viễn Hậu chấp tay với lạc vương, mang theo thị vệ rời đi.

Lạc vương nhìn bóng dáng ba người biến mất ở ngoài cửa, cười to:

"Phụ vương, ngày con báo thù cho người sắp đến rồi. Ha ha ha..."

Chương 81: Đêm tối cứu người

Editor: Ngọc Nguyệt

Ba ngày sau

Ánh trăng chiếu xuống, bóng trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng cô tịch.

Bóng cây lắc lư.

Toàn bộ hoàng cung đều một mảnh yên tĩnh.

Đồng cung

Rèm che bay lên, phát ra tiếng leng keng.

Trên giường ngà voi, Lãnh Loan Loan ở trong lòng Dạ Thần ngủ. Như cảm nhận được gì, đột nhiên mở mắt. Tay nhỏ bé giương lên, khóe trắng theo đầu ngón tay thoát ra, Dạ Thần ngủ càng sâu.

Lãnh Loan Loan từ trong lòng hắn ngồi dậy, tay vén màn giường, nhẹ nhàng kêu:

"A Dao, A Ngân."

Thân ảnh màu trắng phớt chốc xuất hiện trước giường, ánh trắng chiếu vào, khiến bóng hai người kéo dài.

"Chủ tử." Hai người cúi đầu với Lân Loan Loan.

"A Ngân, người đi nhìn xem có phải có con chuột nhỏ vào không?" Đôi mắt trong ánh trắng mờ lung lóe ra tia quý dị, làm cho người ta cảm giác được hàn ý.

"Vâng." Kiếm Ngân Vang đáp, bóng dáng màu trắng lập tức biến mất.

"A Dao, người đi canh giữ chỗ chu bách hợp." Sau khi Kiếm Ngân Vang rời đi, Lân Loan Loan lại phân phó Thủy Dao.

"Vâng." Nhoáng lên một cái, Thủy Dao cũng biến mất.

Lân Loan Loan nhìn ánh trắng ở ngoài cửa sổ, gọi lên một chút ý cười tà tử.

Trò chơi đã bắt đầu!

.....

Gió thổi, hàng cây lay động.

Mấy bóng dáng màu đen tránh thoát được thị vệ đi tuần tra, trèo tường vào hành lang, đi tới nơi cho người thấp kém nhất trong hoàng cung.

Mấy người vừa đi qua, một bóng dáng màu trắng xuất hiện ở phía sau. Đồng tử lửa đỏ dưới ánh trắng lóe ra quang mạng làm người ta kinh hãi. Nhìn bóng dáng mấy người kia liếc mắt, bóng dáng nhoáng lên một cái, bạch y nam tử lại biến mất.

"Chủ tử, có bảy người xông vào hoàng cung."

Kiếm Ngân Vang về tới đông cung, cúi đầu trả lời Lân Loan Loan ở trên giường.

"Là đi tới chỗ cho nô lệ sao?" Lân Loan Loan hỏi, nhưng vẻ mặt là biết rõ đáp án.

"Vâng." Kiếm Ngân Vang gật đầu.

"Tốt lắm." Lân Loan Loan ý cười càng sâu.

"Người ta đã đến đây, chúng ta cũng nên đi tiếp đón." Tay duỗi ra, quần áo tự động bay đến bên người nàng mặc vào.

Kiếm Ngân Vang đứng bên ngoài chờ mệnh lệnh của nàng.

Lân Loan Loan xuống giường, rồi quay đầu nhìn Dạ Thần. Mi nhíu lại, vì sự an toàn của Dạ Thần. Nàng giơ tay lên, một dải lụa trong suốt bao bọc Dạ Thần. Sau đó lụa trắng biến mất, nàng hạ kết giới với Dạ Thần, tránh cho có người xuống tay với hắn.

"Đi thôi." Nói với Kiếm Ngân Vang ở bên ngoài.

Thân ảnh hai người biến mất ở trong phòng, gió đêm nhẹ lay động, ánh trắng chiếu xuống.

Ngoài cung điện, cỏ dại mọc thành bụi. Tường viện loang lổ, đình tử to như vậy chỉ có vài cọng cây không cao không lùn, gió đêm lay động, càng tỏ ra vẻ trọng trêu mà lạnh lùng cô tịch.

Nơi này là nơi yên tĩnh nhất trong cung, nơi nghèo nàn nhất, cũng là nơi được gọi là nô lệ cư thất. Trong sân bên trái có một gian phòng nhỏ, cửa sổ mở.

Kì Thanh Ngữ ngủ trên tấm ván gỗ trên giường, lưng đau. Ngán ngủ nửa tháng, quận chúa từng cao quý tao nhã lập tức trở nên chật vật. Sợi tóc hỗn độn, hai má gầy lại, mặc bó y, làn da trở nên thô ráp. Ngủ mà mày vẫn nhíu lại, lưng đau làm nàng không thể ngủ sâu, xoay người, tấm ván gỗ giường phát ra tiếng động kêu kệt, tại nơi yên tĩnh thế này có vẻ rất đột ngột.

Bảy bóng dáng màu đen từ ngoài viện bay vút vào, đến chỗ phòng nhỏ của Kì Thanh Ngữ. Mấy người vừa vào nhìn thấy nữ nhân chật vật trên giường gỗ đều kinh sợ. Nàng chính là Ngữ quận chúa ôn nhu xinh đẹp được Thái Hậu, Hoàng hậu thích trong truyền thuyết sao?

Kì Thanh Ngữ bị tới nơi quý quái này, liền trở nên giống chim sợ cành cong, chỉ cần có gió thổi cô lay, nàng đều nghĩ là có người muốn hại mình. Hiện tại cảm giác được hơi thở xa lạ trong phòng, nàng lập tức ngồi dậy, nhìn đến hắc y nhân ở trước mắt, thiếu chút nữa sợ hãi kêu ra tiếng.

"Quận chúa đừng sợ, chúng ta đến cứu người."

Thấy Kì Thanh Ngữ muốn kêu lên, một hắc y nhân nói trước. Bọn họ cũng không muốn thị vệ trong cung kéo tới.

Kì Thanh Ngữ chậm rãi im lặng, hoài nghi nhìn mấy người. Nhẹ nhàng hỏi, thanh âm có chút khàn khàn.

"Các người tới cứu ta?"

"Vâng." Hắc y nhân gật đầu, "Hậu gia đã đến Nguyệt Diễm hoàng thành, hiện tại đang ở một quán trọ, chờ quận chúa xuất cung."

"Phụ thân ta đến đây?" Nghe được hắc y nhân nhắc tới phụ thân, đôi mắt mông lung của Kì Thanh Ngừ bỗng chốc sáng ngời. Nàng biết phụ thân sẽ không để cho nàng ở trong này chịu khổ.

"Đi thôi." Nàng rất muốn rời đi nơi quỷ quái này.

"Vâng." Hắc y nhân gật đầu, "Quận chúa cẩn thận một chút, chúng ta không thể làm cho thị vệ trong cung phát hiện."

"Được." Kì Thanh Ngừ đương nhiên hiểu được.

Bây hắc y nhân cho Kì Thanh Ngừ ở giữa, đi ra ngoài.

"Chư vị đêm hôm khuya khoắt, muốn mang tiểu nô lệ này đi nơi nào?"

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Đêm tối cứu người

Ba ngày sau

Ánh trăng chiếu xuống, bóng trắng trong trẻo nhưng lạnh lùng cô tịch.

Bóng cây lắc lư.

Toàn bộ hoàng cung đều một mảnh yên tĩnh.

Đồng cung

Rèm che bay lên, phát ra tiếng leng keng.

Trên giường nga voi, Lãnh Loan Loan ở trong lòng Dạ Thần ngủ. Như cảm nhận được gì, đột nhiên mở mắt. Tay nhỏ bé giương lên, khói trắng theo đầu ngón tay thoát ra, Dạ Thần ngủ càng sâu.

Lãnh Loan Loan từ trong lòng hắc ngói dậy, tay vén màn giường, nhẹ nhàng kêu:

"A Dao, A Ngân."

Thân ảnh màu trắng phất chốc xuất hiện trước giường, ánh trăng chiếu vào, khiến bóng hai người kéo dài.

"Chủ tử." Hai người cúi đầu với Lãnh Loan Loan.

"A Ngân, người đi nhìn xem có phải có con chuột nhỏ vào không?" Đôi mắt trong ánh trăng mông lung lóe ra tia quỷ dị, làm cho người ta cảm giác được hàn ý.

"Vâng." Kiếm Ngân Vang đáp, bóng dáng màu trắng lập tức biến mất.

"A Dao, người đi canh giữ chỗ chu bách hợp." Sau khi Kiếm Ngân Vang rời đi, Lãnh Loan Loan lại phân phó Thủy Dao.

"Vâng." Nhoáng lên một cái, Thủy Dao cũng biến mất.

Lãnh Loan Loan nhìn ánh trăng ở ngoài cửa sổ, gọi lên một chút ý cười tà tử.

Trò chơi đã bắt đầu!

.....

Gió thổi, hàng cây lay động.

Mấy bóng dáng màu đen tránh thoát được thị vệ đi tuần tra, trèo tường vào hành lang, đi tới nơi cho người thấp kém nhất trong hoàng cung.

Mấy người vừa đi qua, một bóng dáng màu trắng xuất hiện ở phía sau. Đồng tử lửa đỏ dưới ánh trăng lóe ra quang mang làm người ta kinh hãi. Nhìn bóng dáng mấy người kia liếc mắt, bóng dáng nhoáng lên một cái, bạch y nam tử lại biến mất.

“Chủ tử, có bảy người xông vào hoàng cung.”

Kiểm Ngân Vang về tới đông cung, cúi đầu trả lời Lãnh Loan Loan ở trên giường.

“Là đi tới chỗ cho nô lệ sao?” Lãnh Loan Loan hỏi, nhưng về mặt là biết rõ đáp án.

“Vâng.” Kiểm Ngân Vang gật đầu.

“Tốt lắm.” Lãnh Loan Loan ý cười càng sâu.

“Người ta đã đến đây, chúng ta cũng nên đi tiếp đón.” Tay duỗi ra, quần áo tự động bay đến bên người nàng mặc vào.

Kiểm Ngân Vang đứng bên ngoài chờ mệnh lệnh của nàng.

Lãnh Loan Loan xuống giường, rồi quay đầu nhìn Dạ Thần. Mi nhíu lại, vì sự an toàn của Dạ Thần. Nàng giơ tay lên, một dải lụa trong suốt bao bọc Dạ Thần. Sau đó lụa trắng biến mất, nàng hạ kết giới với Dạ Thần, tránh cho có người xuống tay với hắn.

“Đi thôi.” Nói với Kiểm Ngân Vang ở bên ngoài.

Thân ảnh hai người biến mất ở trong phòng, gió đêm nhẹ lay động, ánh trăng chiếu xuống.

Ngoài cung điện, cỏ dại mọc thành bụi. Tường viện loang lổ, đình từ to như vậy chỉ có vài cọng cây không cao không lùn, gió đêm lay động, càng tỏ ra vẻ trọng trêu mà lạnh lùng cô tịch.

Nơi này là nơi yên tĩnh nhất trong cung, nơi nghèo nàn nhất, cũng là nơi được gọi là nô lệ cư thất. Trong sân bên trái có một gian phòng nhỏ, cửa sổ mở.

Kì Thanh Ngừ ngủ trên tấm ván gỗ trên giường, lưng đau. Ngán ngùng nửa tháng, quận chúa từng cao quý tảo nhả lập tức trở nên chật vật. Sợi tóc hỗn độn, hai má gầy lại, mặc bố y, làn da trở nên thô ráp. Ngủ mà mày vẫn nhíu lại, lưng đau làm nàng không thể ngủ sâu, xoay người, tấm ván gỗ giường phát ra tiếng động kéo kẹt, tại nơi yên tĩnh thế này có vẻ rất đột ngột.

Bảy bóng dáng màu đen từ ngoài viện bay vút vào, đến chỗ phòng nhỏ của Kì Thanh Ngừ. Mấy người vừa vào nhìn thấy nữ nhân chật vật trên giường gỗ đều kinh sợ. Nàng chính là Ngừ quận chúa ôn nhu xinh đẹp được Thái Hậu, Hoàng hậu thích trong truyền thuyết sao?

Kì Thanh Ngừ bị tới nơi quý quái này, liền trở nên giống chim sợ cành cong, chỉ cần có gió thổi cỏ lay, nàng đều nghĩ là có người muốn hại mình. Hiện tại cảm giác được hơi thở xa lạ trong phòng, nàng lập tức ngồi dậy, nhìn đến hắc y nhân ở trước mắt, thiếu chút nữa sợ hãi kêu ra tiếng.

“Quận chúa đừng sợ, chúng ta đến cứu người.”

Thấy Kì Thanh Ngừ muốn kêu lên, một hắc y nhân nói trước. Bọn họ cũng không muốn thị vệ trong cung kéo tới.

Kì Thanh Ngừ chậm rãi im lặng, hoài nghi nhìn mấy người. Nhẹ nhàng hỏi, thanh âm có chút khàn khàn.

“Các người tới cứu ta?”

“Vâng.” Hắc y nhân gật đầu, “Hậu gia đã đến Nguyệt Diễm hoàng thành, hiện tại đang ở một quán trọ, chờ quận chúa xuất cung.”

“Phụ thân ta đến đây?” Nghe được hắc y nhân nhắc tới phụ thân, đôi mắt mộng lung của Kì Thanh Ngừ bỗng chốc sáng ngời. Nàng biết phụ thân sẽ không để cho nàng ở trong này chịu khổ.

“Đi thôi.” Nàng rất muốn rời đi nơi quý quái này.

“Vâng.” Hắc y nhân gật đầu, “Quận chúa cẩn thận một chút, chúng ta không thể làm cho thị vệ trong cung phát hiện.”

“Được.” Kì Thanh Ngừ đương nhiên hiểu được.

Bảy hắc y nhân cho Kì Thanh Ngừ ở giữa, đi ra ngoài.

“Chư vị đêm hôm khuya khoắt, muốn mang tiểu nô lệ này đi nơi nào?”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 82: Thù khiêu chiến

Editor: Ngọc Nguyệt

"Chư vị đêm hôm khuya khoắt, muốn mang tiểu nô lệ này đi đâu?"

Chiếc ghế ở đình viện, bóng dáng nho nhỏ ngồi trên ghế. Ánh trăng như lọt vào mắt nàng, sáng ngời. Tựa tiểu phi tiểu nhìn chăm chăm phòng mấy người vừa đi ra. Huyết y theo gió phiêu phiêu, tại nơi yên tĩnh này rất chói mắt.

Một bóng dáng màu trắng đứng bên cạnh nàng, dung nhan như hoa, đôi mắt như hàn băng ngưng tụ, lạnh lùng.

Mà bên phải chân tiểu nữ oa, là một tuyết lang, nó ngẩng đầu lên nhìn mấy người, cặp đồng tử lửa đỏ như toát ra hỏa diễm, rất quý dị.

Bảy hắc y nhân sừng sốt, hai mặt nhìn nhau. Âm thầm đề cao cảnh giới, bảo vệ Kì Thanh Ngữ ở giữa.

Kì Thanh Ngữ nghe được giọng nói của Lãnh Loan Loan liền cả kinh đến run người, lại là nha đầu kia. Hận ý của nàng với Lãnh Loan Loan chỉ có tăng lên không có giảm, nàng ở nơi quý quái này cũng là do nàng ta tặng hết. Nhưng ngoài hận, nàng còn sợ hãi nàng ta. Nàng cảm thấy tiểu nha đầu này không phải người, nàng là yêu nghiệt, là ma quỷ. Nàng khiến cho mình từ một thiên chi kiều nữ lập tức bị biếm làm nô lệ thấp kém, thậm chí hiện tại muốn chạy trốn, nàng cũng xuất hiện. Nàng ta chính là một ác ma, một ác ma mà nàng không thể trốn thoát...

Hai tay nắm chặt, tóc che khuất ánh mắt sợ hãi. Chẳng lẽ hôm nay nàng không thoát khỏi nơi quý quái này sao?

"Người là ai?" Hắc y nhân cảm đầu lạnh lùng nhìn Lãnh Loan Loan, mở miệng hỏi. Bọn họ không biết nữ oa trước mặt là đương kim tiểu thái tử phi. Có thể thuận lợi tìm được Kì Thanh Ngữ, vì bọn họ đã chiếm được bản đồ của hoàng đế, cũng biết rõ vị trí của nàng.

Lãnh Loan Loan liếc mắt hắc y nhân một cái, hóa ra mình còn chưa nổi danh.

"Bản thái tử phi hỏi các người, muốn thi thệ còn nguyên, hay là lông tóc vô thương?" Không có trả lời hắc y nam nhân, nhưng đã nói ra thân phận của mình. Nhưng lời của nàng khiến cho vài hắc y nhân sắc mặt biến đổi, xem ra hôm nay muốn mang quận chúa thuận lợi xuất cung là một phen trắc trở.

"Tiểu nha đầu cuồng vọng." Một hắc y nhân khác che mặt. Tuy đối phương là thái tử phi, nhưng cũng chỉ là một oa nhi. Chỉ sợ nàng ý vào thân phận của mình mới dám nói như thế.

Lãnh Loan Loan ánh mắt nhìn xuyên qua mọi người, rơi xuống Kì Thanh Ngữ.

"Ta nói này tiểu bách hợp, chẳng lẽ người còn chưa ngoan sao?"

Nghe được lời nói của Lãnh Loan Loan, Kì Thanh Ngữ run lên. Sợ hãi cúi đầu, nàng biết tiểu nha đầu sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình như vậy.

"Quận chúa không cần sợ." Bộ dáng Kì Thanh Ngữ sợ hãi khiến hắc y nhân thương tiếc, mấy người trừng mắt với Lãnh Loan Loan, "Bọn họ chỉ có hai người, không tin chúng ta lại không đánh được bọn họ."

"Người yên tâm, chúng ta nhất định sẽ mang người đi ra ngoài."

"..."

"Không biết tự lượng sức mình." lãnh Loan Loan nghe được lời nói của mấy người, cười tà. Nếu nàng muốn bọn họ chết, so với chuyện giết chết một con kiến còn dễ dàng hơn. Bất quá chu bách hợp thật biết cách lợi dụng lòng thương hại của nam nhân, hừ, muốn chạy trốn, cũng phải nhìn nàng có tha cho không.

"A Dao." Lãnh Loan Loan phát tay với Thủy Dao, thân nhiên gọi.

Thủy Dao tiến lên, rút nhuyễn kiếm bên hông ra. Dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, thân kiếm sắc bén lóe ra ánh sáng rét lạnh, thị huyết.

Vài hắc y nhân thấy người ra ứng chiến là một nữ nhân, trong lòng có vài phần xem thường nàng, thái độ cũng buông lỏng.

"Ta sẽ tiếp chiến."

Một hắc y nhân cầm kiếm công kích Thủy Dao, thân thủ nhanh nhẹn.

"A Dao, không cần giết chết. Chỉ cần chặt đứt hai tay của hắc là được rồi." Lãnh Loan Loan nhìn hai người giao thủ, lạnh lùng nói.

Hắc y nhân cùng Kì Thanh Ngữ rợn cả tóc gáy, oa nhi này lại tàn nhẫn như thế.

"Vâng." Thủy Dao đáp rất thân nhiên, như cái gì cũng không thể làm nàng dao động. Cổ tay quay một cái, nhuyễn kiếm như có sinh mệnh, hóa thành một

giao long giương nanh múa vuốt tới chỗ hắc y nhân. Nhanh như điện, mọi người chỉ thấy bạch quang xẹt qua, lại không rõ chiêu thức thế nào. Mắt thấy hắc y nhân chỉ chú ý tới bạch quang, hắc y nhân khác kinh hãi, đang muốn lên tiếng cảnh báo nhưng không kịp nữa.

"A..."

Chỉ thấy hắc y nhân kêu thảm thiết, tay cầm kiếm bị nhuyễn kiếm của Thủy Dao chém lảy. Kiếm cũng rơi xuống, phát ra âm thanh thanh thúy. Mà cánh tay kia huyết nhục mơ hồ, vô cùng thê thảm.

"Đến lượt ta."

Hắc y nhân cũng đi lên, rút kiếm giằng co với Thủy Dao. Đôi mắt nổi lên tia giận dữ cùng hận thù.

Ki Thanh Ngữ bị một màn huyết tinh này dọa sợ, đứng yên chỗ đó, sợ hãi nhìn Lãnh Loan loan, không dám động đậy.

"Thấy không? Nếu các ngươi muốn mạng nàng ra cung, hẳn chính là vết xe đổ." Lãnh Loan Loan chỉ hắc y nhân bị cụt tay mà hôn mê bất tỉnh.

Hắc y nhân hai mặt nhìn nhau, xem ra thật sự không thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.

"Bản thái tử phi hôm nay hảo tâm cho các ngươi một con ngựa." Lãnh Loan Loan nói tiếp, hắc y nhân cảnh giác nhìn nàng, tiểu thái tử phi lại muốn đánh chủ ý gì?

"Bất quá..."

Quả nhiên nàng còn có mục đích, nghe lời nói chưa nói hết của Lãnh Loan Loan, mấy người nhú mi.

"Ta muốn các ngươi nói với chủ tử các ngươi, muốn cứu Ki Thanh Ngữ, còn phải xem bản sự của hẳn."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Huyết tinh nhiễm đêm

Editor: Ngọc Nguyệt

"Ta muốn các ngươi về nói cho chủ tử các ngươi, muốn cứu Ki Thanh Ngữ, còn phải xem bản sự của hẳn."

Đầu gối lên, đôi mắt hắc bạch phân minh khiêu khích nhìn hắc y nhân. Nàng đang tuyên chiến với Lạc vương cùng Định Viễn Hậu.

Vài hắc y nhân kinh ngạc, nàng là đang khai chiến với chủ tử sao?

"Mang ta rời đi, mang ta rời đi..."

Nghe được lời nói của Lãnh Loan Loan, Ki Thanh Ngữ sợ hãi, tay lôi kéo góc áo hắc y nhân. Nàng không muốn bị nhốt tại nơi quỷ quái này, nàng muốn ngủ trên giường lớn ấm áp, nàng phải làm quận chúa...

Hắc y nhân nhìn bộ dáng hoa lệ đầm mưa, trong lòng cũng có vài phần thương hại.

"Nếu chúng ta nhất quyết mang nàng đi?" Nhất thời xúc động, cư nhiên không biết sống chết nói với Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan nhú mi, sau đó nở nụ cười. Nhưng khiến người khác sợ hãi, không hiểu nhìn nhau.

"Các ngươi có thể mang nàng đi, bản thái tử phi sẽ rất bội phục các ngươi." Hừ, không biết sống chết.

"Tuyệt lang, đến lượt ngươi rồi đấy."

Lãnh Loan Loan tay vuốt ve đầu tuyết lang.

Sau khi Lãnh Loan Loan buông tay, tuyết lang đứng thẳng lên. Đôi đồng tử huyết sắc nhìn thẳng vài hắc y nhân, xẹt qua tia thị huyết.

Hắc y nhân lùi lại vài bước, thiên, không biết con sói này cao lớn như vậy. Cặp mắt kia thật dọa người, tựa hồ có thể chết tại chỗ.

"Tuyệt lang, phải biết lễ phép. Chào hỏi khách nhân đi." Lãnh Loan Loan cười, nói.

Tuyết lang vừa nghe, ngẩng đầu, gầm một tiếng:

"Ngao...."

Tiếng gầm xuyên qua bầu trời đêm yên tĩnh, nhưng cũng làm cho cây lá rung động.

Hắc y nhân nuốt nước miếng, răng nanh của con sói kia thoát nhìn rất sắc nhọn. Nếu bị nó cắn một cái, không chết cũng tàn phế. Nhưng bọn hắn cũng lo lắng tiếng sói gầm có thể gọi thị vệ trong cung tới, đến lúc đó càng khó đề phòng. Trong khoảng thời gian ngắn cùng tuyết lang giằng co.

Lãnh Loan Loan thật nhìn không thấu tâm tư của những người này, nàng rất vất vả mới tìm được chuyện thú vị để làm. Làm sao lại gọi thị vệ tới, sau khi nàng tới nơi này, đã hạ kết giới xung quang rồi. Người bên ngoài không nghe cũng không nhìn được nơi này đang có chuyện gì.

"Kiên nhẫn của bản thái tử phi có hạn."

Lãnh Loan Loan lười biếng ngáp, bộ dáng có vài phần như một hải đồng cười đến thiên chân. Nhưng hiện tại, hắc y nhân không dám đem nàng coi như hải đồng bình thường.

"Các người đã không chịu nghe lời của bản thái tử phi, như vậy cũng không cần phải khách khí với các người."

Lãnh Loan Loan không kiên nhẫn trừng mắt mấy người, bất quá chỉ là một vài tên tiểu tốt mà cũng phải để nàng lãng phí thời gian quý giá của mình sao? Nàng hào tâm cho bọn họ về báo tin. Bất quá hiện tại xem ra mấy người này không thức thời, quên đi. Một khi đã như vậy, còn lưu lại làm gì? Phế bọn họ, lưu một người để về báo tin là đủ.

"A Dao, đem nô lệ không nghe lời mang đến chỗ ta." Tay chỉ Kì Thanh Ngữ ở một bên đã co rúm người lại. Cứ tưởng rằng nữ nhân này thông minh, xem ra rất đại độ. Nếu nàng muốn tự sát, mình cũng sẽ không ngăn cản nàng.

"Vâng."

Thủy Dao thân nhiên đáp, bóng dáng màu trắng nhòa lên một cái, quý mị tiến gần hắc y nhân cùng Kì Thanh Ngữ được họ bảo vệ.

Vài hắc y nhân thấy nàng tiến lên, tất cả trận địa sẵn sàng đón quân địch. Chỉ thấy bạch quang hiện lên, Kì Thanh Ngữ được họ bảo vệ ở giữa tự nhiên lại trên tay Thủy Dao.

Mấy người tròn tròn mắt, này là chuyện gì xảy ra? Mắt của bọn họ không có vấn đề chứ?

"Buông, buông..."

Kì Thanh Ngữ bị Thủy Dao tóm, thét chói tay, sợi tóc hỗn độn, quần áo xộc xệch, giống như một điên bà tử.

Lãnh Loan Loan bật tai lại, hô với Thủy Dao:

"Nàng rất ồn."

Thủy Dao hiểu ý, một con dao đi xuống. Kì Thanh Ngữ gục đầu xuống, ngất đi.

Lãnh Loan Loan vừa lòng gật đầu, tốt lắm. Rồi lại nhìn hắc y nhân, cười tà.

"Còn giờ là đến các người."

Khoát tay với tuyết lang, thân nhiên phân phó:

"Tuyết lang, bọn họ của người. Bất quá nhớ lưu lại một người, không cần giết chết, chỉ cần còn nói được, có thể đem lời nói của bản thái tử phi truyền lại cho chủ nhân của hắn."

"Ngao..."

Tuyết lang gầm dài, thân hình to lớn, một đôi huyết đồng như có hỏa diễm, bắn về phía hắc y nhân.

Hắc y nhân kinh hãi, lách mình tránh đi. Nhưng sao nhanh hơn tuyết lang, trong nháy mắt, tuyết lang đã đánh gục hai hắc y nhân. Nanh gói sắc bén cắn vào cổ.

"A..."

Hắc y nhân kêu to, máu tươi từ lỗ hồng trên cổ chảy ra, trong chốc lát, một người sống đã biến thành tử thi.

Tuyết lang ngẩng đầu nhìn hắc y nhân còn lại, răng lưu lại máu càng thêm âm trầm.

Hắc y nhân hoảng sợ, không dám làm gì, lập tức chạy trốn chết bốn phía.

Lãnh Loan Loan đuổi tay, mấy người cảm thấy như bị người giữ chân không chạy được.

Tuyệt lang thừa dịp này, lại phi thân. Trong nháy mắt, lại là cảnh tượng huyết nhục mơ hồ. Hắc y nhân còn lại ánh mắt hoảng sợ nhìn mọi thứ.

Lãnh Loan Loan đi đến trước mặt hắc y nhân, tay nhỏ bé vung lên, cặp mắt hoảng sợ kia trở nên ngây dại.

"Nhớ kỹ, trở về nói với chủ tử ngươì, có bản lĩnh rồi hãy tìm thái tử phi."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Mảo thượng [thượng]

Editor:Ngọc Nguyệt

Ánh mặt trời theo cửa sổ chiếu vào, ánh vàng rực rỡ, phòng như sáng lên.

Hoa cỏ tươi mát theo gió lay động, hương thơm thoang thoảng.

Chiếc giường có màn màu trắng, trên bình phong là bạch y, hồng sam.

Trên giường, thân mình nho nhỏ nằm ngủ. Ngủ rất say, tối qua vừa bắt mấy con chuột xông vào, bị mất không ít thời gian.

Nam nhân đang ngủ say, mi run lên, sau đó mở mắt. Đồng tử màu tím có phần mê man. Sau đó nhìn thấy trời đã sáng muộn làm hấn thanh tỉnh không ít, đã trễ như vậy. Nhìn tiêu oa nhi Lãnh Loan Loan trong ngực, nỉ non:

"Sao tối hôm qua ta ngủ sâu như vậy?"

Tuần mi nhíu càng sâu, hấn cảm thấy mình đã ngủ rất lâu. Đây là chuyện chưa từng xảy ra, hay là hấn bị người hạ được?

Lãnh Loan Loan từ lúc Dạ Thần tỉnh lại cũng đã tỉnh nhưng không cử động. Thân mình nho nhỏ rúc vào lòng hấn, có chút tham luyến độ ấm cùng hơi thở quen thuộc. Đến khi nghe Dạ Thần thì thảo tự nói, nàng cọ cọ.

"Cửu Nhi, nàng tỉnh rồi?" Dạ Thần cảm giác được Lãnh Loan Loan cử động, cúi đầu nhìn, quả nhiên là thấy cặp mắt sáng ngời kia mở to. Nàng vừa tỉnh ngủ, như ánh bình minh chiếu đến khuôn mặt nàng, thật đáng yêu, hấn nhìn không được sờ khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của nàng.

"Ừ." Lãnh Loan Loan đầu trong ngực hấn cọ cọ, như con mèo nhỏ làm nũng. Dạ Thần cười khẽ, tuy rằng lúc thường Cửu Nhi ngao mạn cùng bá đạo, cuồng vọng. Nhưng cũng có lúc nàng rất đáng yêu, tỷ như hiện tại.

Nghe được tiếng cười của Dạ Thần, Lãnh Loan Loan ngẩng đầu lên, ngồi dậy.

"Thần, ngươì muốn biết tối qua đã xảy ra chuyện gì không?"

Đôi mắt hắc bạch phân minh chống lại từ mâu của Dạ Thần, khóe môi khẽ nhếch, có chút thần bí.

Dạ Thần ngẩn ra, chẳng lẽ hấn ngủ say như vậy là do Cửu Nhi?

"Cửu Nhi, nàng hạ được ta?" Hoài nghi nhìn nàng.

"Không phải hạ được." Lãnh Loan Loan bĩu môi, "Bất quá cũng không khác nhiều lắm."

"Vi sao?" Dạ Thần gạt mình, hấn biết Lãnh Loan Loan sẽ không hại hấn, chỉ là tò mò nguyên nhân.

"Vi có vài con chuột nhỏ đến đây." Lãnh Loan Loan híp mắt, xẹt qua một tia ngoan độc.

"Chuột nhỏ?" Dạ Thần suy nghĩ liền hiểu được. Từ đồng hồ lóe ra tia phức tạp, "Hấn phái người đến đây sao?" Nhanh như vậy đã thiếu kiên nhẫn rồi?

"Phải." Lãnh Loan Loan gật đầu, "Vài con chuột nhỏ kia đến để mang Kì Thanh Ngự."

Dạ Thần nhẹ nhàng thở ra, thật may hấn không phải đến ám sát phụ hoàng. Bất quá tâm lập tức căng thẳng, lo lắng nhìn Lãnh Loan Loan:

"Cửu Nhi, nàng không sao chứ?"

"Chỉ là vài tiểu nhân vật, không cần ta động thủ." Lãnh Loan Loan bộ dáng cuồng vọng.

"Vây là tốt rồi." Dạ Thần gật đầu, khuôn mặt tuấn tú lập tức trầm xuống. "Lần sau có việc, nàng không được một mình hành động." Hắn là nam nhân, sao có thể để cho một oa nhi che chở? Huống chi việc này không liên quan đến Cửu Nhi, hắn không muốn nàng bị liên lụy.

"Được rồi." Lãnh Loan Loan gật đầu, cũng biết lần sau hắn sẽ không dễ dàng để mình một mình giải quyết.

"Đi thôi, chuẩn bị rửa mặt chải đầu rồi ăn sáng đi."

.....

Nhà trọ

Ánh nắng chiếu vào, gió thổi nhẹ nhẹ.

"Chủ tử, chủ tử."

Lạc vương mới ra khỏi giường lại nghe giọng nói lo lắng của thị vệ bên ngoài. Về mặt bất an, xảy ra chuyện gì?

"Vào đi."

Cửa kết một tiếng bị đẩy ra, khuôn mặt Ánh lạnh lùng xẹt qua lo âu, làm cho Lạc vương càng cảm thấy mọi sự không tốt.

"Tham kiến chủ tử."

"Được rồi, xảy ra chuyện gì?" Lạc vương khoát tay, không kiên nhẫn hỏi.

"Hồi chủ tử, các huynh đệ vào cung đã trở lại. Nhưng..." Đôi mắt lạnh lùng xẹt qua tia khổ sở, những người huynh đệ đó cũng cùng hắn đi theo chủ tử nhiều năm như vậy.

"Nhưng cái gì?" Lạc vương cảm giác có chuyện xấu, "Bọn họ đâu?"

"Chủ tử, chỉ có Chanh y trở lại." Ánh nhớ tới người huynh đệ nằm trên giường, trong lòng phẫn hận. Hắn nhất định sẽ liều chết báo thù cho huynh đệ.

Lạc vương biết sự tình rất nghiêm trọng, lạnh lùng nói với hắn:

"Đẫn ta đi xem hắn."

Nói xong, hắn lập tức đi ra ngoài. Ánh cũng đi sau.

"Chủ tử." Chanh y nhìn Lạc vương đứng cạnh giường, nhớ tới tình trạng của bản thân, hắn đã liều mạng từ hoàng cung quay trở lại quán trọ, hiện tại rất yếu.

"Không cần đã lễ, nằm xuống đi." Lạc vương ngồi trên giường, đôi mắt thâm thúy lướt qua vết thương trên người Chanh y, bàn tay to nắm chặt lại. Chanh là một trong những người âm vệ mà hắn bồi dưỡng, năng lực, thân thủ không tầm thường, hiện tại lại chỉ còn Ánh cùng Chanh, không thể nghi ngờ là chặt đứt một cánh tay của hắn. Nhưng rốt cuộc là ai, cư nhiên có thể giết bọn họ? Hắn chắc chắn không phải hoàng đế đã phát hiện hành tung của bọn họ, nếu là như thế, chỉ sợ hiện tại đã náo nhiệt một hồi, sao lại bình lặng như vậy.

"Tạ Vương gia." Giọng nói cũng yếu.

Lạc vương sắc mặt ngưng trọng, phân phó với Ánh:

"Ánh, đi thỉnh đại phu."

"Vâng."

Sau khi Ánh rời đi, Lạc vương nhìn Chanh y:

"Chanh y, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Bọn họ đâu?" Nếu không bị người trong cung phát hiện, sao lại chỉ còn một người bị thương trở về?

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Mão thượng [hạ]

Editor: Ngọc Nguyệt

"Chanh y, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Bọn họ đâu?" Nếu không phải bị người trong cung phát hiện, sao có thể chỉ còn một người bị thương trở về?

Lạc vương nhủ mi, chẳng lẽ trong cung còn nhân vật lợi hại mà hần không biết sao? Nếu như thế, chỉ sợ mọi chuyện lại khó khăn.

"Chủ tử, là tiểu thái tử phi."

Chanh y nằm trên giường nhớ lại tiểu oa nhi ngạo nghễ, cuồng vọng kia, nhện không được run lên. Đôi mắt to kia rõ ràng làm cho người ta mê muội lại lóe ra tia thị huyết làm người ta sợ hãi.

"Người nói là tiểu thái tử phi kia khiến cho các người trở nên như vậy?" Lạc vương ngạc nhiên. Bất quá chỉ là một tiểu oa nhi, sao lại có thể lợi hại như thế?

"Vâng." Chanh y gạt đầu, đôi mắt đầy tơ máu tràn đầy sợ hãi. "Nàng quả thực không phải người, lúc bọn thuộc hạ tìm được Ngự quận chúa, nàng đã mang theo một người một lang ở bên ngoài chờ đợi, dường như đã đoán trước được thuộc hạ sẽ xuất hiện. Bên người nàng có nữ tử thân thủ không tầm thường, mấy người thuộc hạ đều bị nàng làm bị thương, nhưng thật sự kinh khủng ở sau, tiểu thái tử phi cư nhiên cho lang xuất thủ. Những người khác đều bị lang cắn đứt cổ, chỉ có thuộc hạ là được nàng lưu lại mạng, nói là để thuộc hạ nhắc lại cho chủ tử..." Chanh y nói hết sự tình cho Lạc vương, nghĩ tới hình ảnh các huynh đệ huyết nhục mơ hồ, trong lòng hần lại run lên. Còn tiểu thái tử phi có ánh mắt tàn nhẫn, thị huyết. Nàng dường như rất hưởng thụ khi nhìn thấy cảnh huynh đệ của hần bị lang cắn đứt cổ...

Lạc vương nghe Chanh y tự thuật thật lâu chưa lấy lại được tinh thần. Hần không dự đoán được lại thua bởi một tiểu thái tử phi. Làm cho những ám vệ một tay hần bồi dưỡng đều mất mạng. Khuôn mặt tuần tú bị bao phủ trong bóng ma, làm người khác không thấy rõ vẻ mặt của hần. Chỉ có bàn tay gât gao nắm chặt vào, mu bàn tay nổi lên gân xanh là nhận thấy hần tức giận. Mặc kệ tiểu thái tử phi thần bí thế nào, lợi hại thế nào, ngăn cản hần báo thù cho phụ vương, giết không tha!

Chỉ thấy hần một tay bỏ về phía mặt bàn. Bàn gỗ nháy mắt bị chẻ làm đôi, làm cho Chanh y cũng không dám cử động.

Hai người trầm mặc, ánh mặt trời theo cửa sổ chiếu vào, vẫn không xua tan được hơi thở lạnh như băng trong phòng. Ngay lúc này, Ảnh mang theo một tên đại phu có râu đi đến.

"Chủ tử, đại phu đã đến."

Ảnh nhìn thấy cái bàn bị chẻ ra, trong lòng cả kinh, nhưng hiểu được chủ tử đang rất tức giận, dù sao lần này bọn họ đã bị tổn thất đến sáu huynh đệ.

Ảnh tiến vào, trong nháy mắt, Lạc vương thu hồi hơi thở thô bạo. Khuôn mặt tuần tú thần nhiên gạt đầu với đại phu, "Đại phu, người đi xem hần thế nào."

Đại phu vuốt chòm râu, bỏ hộp thuốc ở một bên. Tiến lên xem mí mắt, đầu lưỡi, miệng vết thương trên người của Chanh y, lại bắt mạch, sau đó nói với Lạc vương:

"Vị công tử này tuy bị thương nặng, nhưng nhìn ra được người động thủ có ý lưu lại một mạng của hần. Đợi lão phu viết phương thuốc, tình dưỡng hai tháng, thì sẽ không có vấn đề gì."

"Cảm tạ đại phu." Nghe được lời nói của đại phu, Lạc vương cùng Chanh y đều nhẹ nhàng thở ra.

"Không cần khách khí, đây là việc lão phu nên làm." Đại phu gạt đầu, vẻ mặt trầm ổn, "Ta đi viết đơn thuốc, thỉnh công tử phái người cùng lão phu đi lấy được."

"Ảnh, người dẫn đại phu đến hiệu thuốc phía sau, để đại phu lấy được." Lạc vương phân phó.

"Vâng, công tử."

Đại phu viết phương thuốc, sau đó cùng Ảnh chấp tay cáo biệt Lạc vương.

"Chanh y, nghỉ ngơi cho tốt đi. Bỏ vương ra ngoài trước."

"Vâng, Vương gia."

Lạc vương khoát tay áo, đi ra ngoài. Không nghĩ tới vừa ra hành lang đã đụng phải Định Viễn Hậu.

Định Viễn Hậu vừa thấy hần, vội vàng đi đến.

"Vương gia."

"Hậu gia." Lạc vương thần nhiên gật đầu với Định Viễn Hậu. Nhìn hấn thần sắc lo lắng, sợ là đến hỏi chuyện Kì Thanh Ngừ.

"Hậu gia, mời vào bên trong." Thân thủ làm tư thế mời, bên ngoài nhiều người nhiều miệng, thật sự là mời không thích hợp để nói chuyện.

"Mời." Định Viễn Hậu đi theo Lạc vương vào trong phòng.

"Vương gia, Ngừ Nhi thế nào rồi?"

Vào trong phòng, còn chưa ngồi xuống, Định Viễn Hậu đã nôn nóng hỏi.

Lạc vương nhìn hấn một cái, vẫy tay để hấn ngồi xuống.

Định Viễn Hậu ngồi xuống, ánh mắt chưa từng rời khỏi người hấn. Nhìn về mặt Lạc vương, hấn có dự cảm không tốt.

"Thất bại." Quả nhiên, lời nói của Lạc vương làm thần sắc Định Viễn Hậu bỗng nhiên biến đổi.

"Sao lại như thế?" Thanh âm trở nên lạnh như băng.

"Chúng ta chưa biết trong cung cũng có nhân vật lợi hại." Lạc vương nhớ tới lời nói của Chanh y, về mặt phức tạp. Không nghĩ tới Thần lại cười tiểu oa nhi lợi hại như vậy, hấn muốn mượn tay nàng để chặt đứt ý niệm báo thù của mình sao?

"Là ai?" Nghe được lời nói của hấn như vậy, thần sắc Định Viễn Hậu cũng ngưng trọng lên. Có thể làm cho Lạc vương coi trọng như thế, đương nhiên không phải là tiểu nhân vật.

"Thái tử phi." Lạc vương chậm rãi nói ra ba chữ.

"Nàng?" Định Viễn Hậu bị đáp án này dọa sợ, có chút không tin. "Không phải nàng chỉ là một tiểu oa nhi thôi sao?"

"Chỉ sợ là chúng ta khinh địch." Lạc vương lắc đầu. "Thủ hạ của bốn vương đã tìm được quận chúa, cuối cùng tiểu thái tử phi như đã sớm tính toán trước, ở bên ngoài chờ đợi. Bốn vương phái không ít người, mà quận chúa vẫn bị nàng đem về." Nhớ tới tổn hại đến mấy ám vệ, trong lòng Lạc vương vừa tò mò vừa hận đến nghiêng răng nghiêng lợi thái tử phi.

"Kế tiếp chúng ta nên làm thế nào?" Nghe được tiểu thái tử phi trong lời nói của Lạc vương lợi hại như thế, đôi mắt của Định Viễn Hậu cũng xẹt qua tia u ám.

"Tiểu thái tử phi dường như muốn cho chúng ta chủ động tìm nàng."

"Kia..."

Lạc vương híp mắt, xẹt qua một tia quỷ dị. Có đôi khi chủ động trước cũng không phải là chuyện xấu, để cho hấn biết sáu tuổi thái tử phi kia đi.

"Chúng ta sẽ làm như nàng mong muốn."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Tiếp chiêu

Editor: Ngọc Nguyệt

Trời cao trong xanh, mây trắng như tuyết.

Ánh mặt trời xuyên qua tầng mây chiếu xuống.

Ven đường hoa nở rộ.

Đồng cung

Lãnh Loan Loan cùng Dạ Thần đang hóng mát, một người ngồi ở bàn xem sách, một người nằm trên ghế, híp mắt.

Trong phòng yên tĩnh nhưng ấm áp.

"Thái tử điện hạ."

Một giọng nói từ ngoài điện vang lên đánh tan không khí ấm áp trong phòng.

"Vào đi." Dạ Thần buông sách trong tay, nhìn Lãnh Loan Loan như chú mèo ăn no nằm trên ghế. Bạc môi gọi ra nụ cười sùng nịch, thản nhiên nói ra bên ngoài.

"Tham kiến điện hạ, thái tử phi."

Một tiểu thái giám áo xanh đi đến, cúi đầu với hai người.

"Có chuyện gì?" Dạ Thần thản nhiên hỏi.

"Hồi điện hạ, vừa rồi có vị tiểu công công giao cho nô tài một phong thư, nói là gửi cho người." Thái giám nói, tiến lên vài bước, hai đưa lên thư.

Dạ Thần nghi hoặc nhìn hắc, nhận lấy phong thư, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi. Đồng tử màu tím xẹt qua một tia phức tạp, không nghĩ tới đường huynh lại trực tiếp tìm tới cửa, nhưng sao hắc lại tìm Cửu Nhi? Nhìn về phía Lãnh Loan Loan vẫn khép hờ mắt.

"Sao vậy?" Cảm giác được ánh mắt Dạ Thần, Lãnh Loan Loan mở mắt.

"Người lui xuống đi." Dạ Thần phát phát tay với tiểu thái giám.

"Vâng, nô tài xin cáo lui."

Tiểu thái giám cúi đầu với Dạ Thần, xoay người rời đi.

Dạ Thần phức tạp nhìn Lãnh Loan Loan, giờ lên phong thư. Đồng tử màu tím trở nên u ám, nói với nàng:

"Lạc vương gửi thư."

"Hửm?" Lãnh Loan Loan nhú mày, hắc thật sự đưa chính mình tới cửa. Nàng đứng lên, đi đến bên cạnh Dạ Thần, tự nhiên ngồi lên đùi hắc, tiến vào lòng hắc. Ánh mắt nhìn thư trên tay hắc, đọc sơ qua nội dung.

"Hắc nói gặp chúng ta gặp tại Vũ Phong đình ở ngoại ô."

"Ừ." Dạ Thần gật đầu, trong lòng không thể cao hứng. Mới trước đây là huynh trưởng, rất thân thiết, hiện tại gặp lại, ôn chuyện, cũng đối địch.

"Không cần nghĩ nhiều." Lãnh Loan Loan nhìn thấu cảm xúc của hắc. "Hiện tại hắc đã không còn là người trong trí nhớ người, nếu mềm lòng, Phụ hoàng người, thậm chí dân chúng Nguyệt Diễm đều cực khổ. Chẳng lẽ người muốn mọi thứ như vậy sao?"

"Không." Dạ Thần lắc đầu, từ đồng xẹt qua tia kiên định. Cửu Nhi nói đúng, hắc không nên lại làm cho tâm loạn, hiện tại đường huynh đã không còn là huynh trưởng của hắc. Vì Phụ hoàng, cũng vì giang sơn Nguyệt Diễm, dân chúng bình yên, hắc sẽ bỏ đi phần cảm tình đó.

"Đi thôi, tìm Phong Cách."

Sau khi nghĩ thông suốt, vẻ mặt không còn u buồn. Ôm lấy Lãnh Loan Loan, đi ra ngoài.

Lãnh Loan Loan ở trong lòng hắc, rất hưởng thụ cổ kiêu di động. Bất quá nhắc tới Ninh Phong Cách nham hiểm kia, nàng cảm thấy người đó cũng tốt lắm, hơn nữa thích nhìn bộ dáng hắc kinh ngạc khi thấy mình. Được Dạ Thần ôm đi, nàng nói với Thủy Dao cùng tuyết lang.

"A Dao, tuyết lang, đi thôi."

Thủy Dao cùng tuyết lang nhìn nhau cười. Một người một lang đi theo.

Dạ Thần nhìn qua bọn họ, trong lòng nghi hoặc.

Tại sao đôi mắt của tuyết lang cùng Kiếm Ngân Vang lại cùng màu? Mà Kiếm Ngân Vang kia đã chạy đi đâu?

.....

Mái cong bằng ngọc lưu ly, ngói xanh.

Một phủ lịch sự tao nhã đặt trên con đường phồn hoa nhất Nguyệt Diễm hoàng thành, nơi này là Nguyệt Diễm quốc thủ phủ.

Lãnh Loan Loan trong lòng Dạ Thần, theo quân gia Ninh phủ, trên đường thưởng thức cảnh trí trong phủ, núi giả, ao nước, hành lang uốn lượn.

"Thiếu gia, Dạ công tử đến."

Đến một khoảng sân tao nhã, đứng ngoài phòng, quân gia bấm báo với bên trong.

"Mau mời họ vào." Trong phòng truyền đến giọng nói của Ninh Phong Cách.

"Dạ công tử, mời." Quân gia làm tư thế mời với Dạ Thần.

Dạ Thần gật đầu, ôm Lãnh Loan Loan, dẫn theo là một người một lang đi vào.

"Thần." Ninh Phong Cách ngồi ở đại sảnh, thấy bọn họ vừa tiến vào, lập tức đứng lên. Đầu tiên mỉm cười gật đầu với Dạ Thần, sau đó nhìn Lãnh Loan Loan trong lòng hân.

"Tiểu thái tử phi, chúng ta lại gặp rồi."

Lãnh Loan Loan nhướn mày, khóe môi nhếch lên, tựa tiểu phi tiểu nhìn hân.

"Cũng không phải là Ninh công tử rất muốn gặp thái tử phi."

"Ngươi..." Ninh Phong Cách há hốc miệng, không nghĩ tới nàng lại nói như vậy.

Thủy Dao cùng tuyết lang nhìn nhau cười nhạt, Ninh công tử chắc chắn bại dưới tay chủ tử.

"Quên đi không nói với ngươi nữa." Ninh Phong Cách lắc đầu, nhìn về phía Dạ Thần. "Thần, bên kia có động tĩnh gì không?"

"Phải." Dạ Thần gật đầu.

"Lạc vương muốn gặp mặt chúng ta."

"Hửm?" Ninh Phong Cách cũng nghiêm túc hân lên. "Hân có ý gì? Có quý khách?"

Dạ Thần lắc đầu, hân biết có lẽ là do Cửu Nhi. Bất quá hân cũng không muốn cho Phong Cách biết.

"Có lẽ."

"Hiện tại chúng ta..." Ninh Phong Cách nhìn hân.

Lãnh Loan Loan mở miệng trước:

"Nếu người ta muốn chủ động ra chiêu, chúng ta đương nhiên là tiếp chiêu."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Chạm mặt đối địch [thượng]

Chương 87. Chạm mặt đối địch [thượng]

Editor: Ngọc Nguyệt

Ngoại ô. Vũ Phong đình

Tàn mây che kín mặt trời, nhuộm thành một mảnh vàng cam.

Xa xa, cây cối, núi non liên miên, như kéo dài đến tận chân trời.

Hoa đại theo gió lay động, đỏ như lửa, vàng như mặt trời, xanh lục như ngọc bích... Sắc màu rực rỡ, mặt dù chỉ là những đóa hoa vô danh, nhưng cũng rất xinh đẹp.

Đình ở giữa vườn hoa rực rỡ như điều tung cánh bay đi.

Trên tấm ván gỗ trước đình, có ba chữ 'Vũ Phong Đình' rồng bay phượng múa.

Ngoài đình, có bốn hắc y nhân mang bảo kiếm đứng thẳng.

Trong đình, Lạc vương lam sam phiêu phiêu cùng Định Viễn Hậu thanh sam chấp hai tay ra sau lưng, đứng thẳng, ánh mắt nhìn Viễn Sơn, không nói một câu.

Đúng lúc này, một vài bóng dáng xuất hiện.

Bốn hắc y nhân căng thẳng, đồng thời nắm chuôi kiếm trên lưng. Tùy thời chuẩn bị, nếu có tình huống gì, sẽ xuất kiếm.

Trong đình, Lạc vương cùng Định Viễn Hậu chỉ là chuyển ánh mắt về hướng người tới. Híp mắt lại, bạc môi câu lên, lộ ra chút tươi cười quý dị.

Vài bóng dáng đi tới, đi đầu là nam tử bạch y, ngũ quan thâm thúy, tử đồng khiến người khác phải hồn xiêu phách lạc. Ngón tay thon dài ôm một oa nhi phấn điều ngọc mài, tiểu oa nhi để sơ song kê, huyết y như những đóa hoa đỏ ven đường lay động, làm người ta không thể rời mắt.

Phía sau hai người, đi theo là một nam một nữ và một tuyết lang.

Nam nữ bạch y phiêu phiêu, khuôn mặt không tầm thường. Tuyết lang hình thể to lớn, một thân lông trắng, lại có đôi huyết đồng, lợi hại vô cùng.

Lạc vương nhìn tử đồng thiếu niên, đôi mắt thâm thúy xẹt qua tia phức tạp. Đường đệ đã trưởng thành, mà bọn họ cũng không còn như xưa. Mâu quang chột lóc, lại lạnh lùng như cũ.

Dạ Thần ôm Lãnh Loan Loan ở ngoài đình, ánh mắt nhìn Lạc vương. Đường huynh trong trí nhớ đã không còn, tuy nam nhân trước mắt dung mạo không biến hóa nhiều. Nhưng cặp mắt kia không còn hồn nhiên như còn bé, hấn giờ giống như một mãnh thú không có cảm tình, chỉ còn lạnh lùng.

Hai người cứ nhìn nhau, thời gian dường như dừng trôi.

Mặt trời càng lúc càng mờ nhạt, khắp trời đất bị nhuộm thành màu cam, sau đó sắp thành màu đỏ.

"Đường huynh, đã lâu không gặp."

Thật lâu sau, lâu đến mức Lãnh Loan Loan nghĩ hai người đã biến thành hóa thạch, Dạ Thần mở miệng.

"Tại hạ không dám treo cao, Thái tử điện hạ vẫn gọi tại hạ là Lạc vương đi." Lạc vương tiếp lời, khóe môi treo ý cười lạnh lùng.

Dạ Thần cứng đờ, tử đồng sụp xuống, sau đó ngẩng đầu, tử đồng cũng một mảnh mộng lung. Người khác không rõ hấn nghĩ gì.

Lãnh Loan Loan không kiên nhẫn đảo mắt, hai người kia đến đây là để làm gì?

"Lạc vương, không phải ngươi nên mời chúng ta vào sao?"

Giọng nói non nớt lại lạnh lùng của Lãnh Loan Loan khiến cả Lạc vương và Định Viễn Hậu đều nhìn nàng. Hóa ra oa nhi này là tiểu thái tử phi. Quả nhiên nàng không giống đứa nhỏ bình thường. Cặp mắt đen láy kia rõ ràng không có nửa điểm giống trẻ con, ngược lại trầm ổn lại kiêu ngạo, giống một tiểu nữ vương bề ngễ thiên hạ.

Lạc vương ngẩn ra, sau đó khuôn mặt tuấn tú khách sáo tươi cười:

"Là bốn vương thất lễ, Thái tử, Thái tử phi mời vào."

Dạ Thần ôm Lãnh Loan Loan đi vào đình. Ninh Phong Cách, Thủy Dao, tuyết lang cũng đi theo lại bị bốn hắc y nhân ngăn lại.

Lãnh Loan Loan vừa nhìn thấy, nhíu mi, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng nói với Lạc vương:

"Sao vậy? Lạc vương sợ chúng ta làm ngươi bị thương?"

Lạc vương cười, tiểu thái tử phi đang khích hấn sao? Hấn khoát tay với bốn hắc y nhân, bọn họ cho Ninh Phong Cách, Thủy Dao, tuyết lang vào đình.

"Tham kiến Thái tử, Thái tử phi."

Định Viễn Hậu cúi đầu, hành lễ với Dạ Thần, Lãnh Loan Loan.

"Hậu gia cũng ở đây."

Dạ Thần gật đầu với hấn, giống như mới phát hiện hấn.

Lãnh Loan Loan nghe được lời nói của Dạ Thần, ngẩng đầu nhìn Định Viễn Hậu. Người này là lão cha chu bách hợp kia sao? Hấn thanh sam, dáng người bình thường, khuôn mặt nho nhã, đôi mắt tang thương, thật sự nhìn không ra sao hấn lại có nữ nhi như vậy? Chắc chắn, người ta nói thượng lương

bất chính, hạ lương oai. Có lẽ Định Viễn Hậu này cũng là tên trong ngoài không đồng nhất.

"Thảo dân tham kiến Lạc vương, Định Viễn Hậu gia."

Ninh Phong Cách cũng hành lễ với Lạc vương, Định Viễn Hậu.

"Ngươi là?"

Lạc vương cùng Định Viễn Hậu nhìn, thấy hần trẻ tuổi, khí vũ bất phàm.

"Thảo dân Ninh Phong Cách." Ninh Phong Cách không giấu diếm, cười yếu ớt trả lời.

"Nguyệt Diễm thủ phủ Ninh công tử."

Lạc vương cùng Định Viễn Hậu hơi giật mình, không nghĩ tới thủ phủ công tử cũng đến cùng Lạc vương. Xem ra giao tình của bọn họ cũng không bình thường.

Ninh Phong Cách gật gù đầu, đứng bên cạnh Dạ Thần cùng Lãnh Loan Loan.

Nghi thức xã giao xong, mọi người ngồi xuống bàn.

"Đường huynh, mấy năm nay ngươi khỏe không?" Dạ Thần đánh vỡ không khí yên tĩnh, hần chung quy cũng còn nhớ tình cảm năm xưa.

Lạc vương nhìn hần một cái, cười lạnh thản nhiên mở miệng:

"Thái tử nhọc công, thần rất tốt. Bất quá, nếu thần tốt, chỉ sợ có người không tốt."

Dạ Thần ngẩn ra, hiểu rõ ý tứ của hần.

"Ta nói, Lạc vương muốn gì?" Lãnh Loan Loan ngồi trên đùi Dạ Thần, không chút để ý mở miệng. "Ngươi muốn tìm lão hoàng đế để báo thù sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Chạm mặt đối địch [trung]

Chương 88. Chạm mặt đối địch [trung]

Editor: Ngọc Nguyệt

"Ta nói, Lạc vương muốn gì?" Lãnh Loan Loan ngồi trên đùi Dạ Thần, không chút để ý mở miệng. "Ngươi muốn tìm lão hoàng đế để báo thù sao?"

Không e dè nói thẳng, cặp mắt hắc bạch phân minh như hóa thành mũi tên nhọn xuyên thấu Lạc vương. Làm hần không thể che giấu, trong lòng cũng rất cá kình.

Định Viễn Hậu kinh ngạc nhú mày, không nghĩ tới tiểu thái tử phi cư nhiên lại nói trắng ra như vậy.

"Vậy thì thế nào?"

Lạc vương thấy đối phương đi thẳng vào vấn đề, hần cũng không kiêng dè. Đôi mắt thâm thúy chống lại cặp mắt trong suốt như gương của Lãnh Loan Loan, bên trong là ánh ngược.

Tốt lắm, tiểu thái tử phi không làm hần thất vọng.

"Ngươi muốn báo thù, hay muốn giết lão hoàng đế, bản thái tử phi không quan tâm. Nhưng là..." Vừa nói vừa nhìn hần.

"Thực không may, ta để ý nam nhân của ta. Mà ngươi báo thù sẽ làm hần thương tâm, cho nên ta khuyên ngươi nên bỏ qua ý niệm, nếu không..."

Khẩu khí uy hiếp, không cần nói cũng biết.

Lạc vương cùng Định Viễn Hậu sững sờ, ngay cả bốn hắc y nhân ở ngoài đình cũng cảm thấy bất khả từ nghị. Tiểu nữ oa này cư nhiên uy hiếp chủ tử.

Không khí yên tĩnh cổ quái, gió đêm phát động, ngoài đình hoa theo gió bay, như sóng biển.

"Ha ha a..."

Đột nhiên Lạc vương cười, sau đó tiếng cười càng ngày càng lớn, cuối cùng thậm chí cười ra nước mắt. Tiếng cười quanh quẩn ở toàn bộ giao thành, khiến cả những con vật gần đó cũng bị kinh động.

Lãnh Loan Loan nhếch miệng, mặt không chút thay đổi nhìn Lạc vương cuồng tiếu.

"Cười hay lắm?" Dám cười nàng, thật sự đáng chết.

"A, ngươi cảm thấy chỉ một câu uy hiếp, bốn vương sẽ buông tha chuyện báo thù sao?"

Lạc vương dừng cười, mặt băng sương nhìn Lãnh Loan Loan. Tuy không thể không thừa nhận tiểu thái tử phi này không phải phạm nhân, nhưng nếu cản trở việc báo thù của hắn, hắn sẽ không lưu tình là trăm.

Lãnh Loan Loan cười ta làm khuôn mặt nhỏ nhắn phấn điều ngọc mài kia trở nên quý dị.

"Không có chuyện gì bản thái tử phi làm không được."

Lời nói cuồng vọng đến cực điểm, biểu tình kiêu ngạo đến không ai bì nổi. Thân hình nho nhỏ tỏa ra khí thế kinh người, ngoại trừ Dạ Thần, Thủy Dao, tuyết lang, những người khác đều nghẹn họng trân trối nhìn nàng.

Gió, nhẹ nhàng thổi, khiến sợi tóc mọi người bay lên.

Lạc vương kinh ngạc nhìn Lãnh Loan Loan, hắn muốn biết rốt cuộc là vì nguyên nhân gì mà tiểu thái tử phi lại cuồng vọng như thế đó là chuyện đương nhiên. Nàng thực sự có bản lĩnh cuồng vọng như thế sao?

Hắn cùng Định Viễn Hậu liếc nhau, hai người không hiểu tâm tư của thái tử phi. Cảm thấy một tiểu nữ oa không thể không gì không làm được, về phương diện khác lại có cái nhìn tương phản, nàng có thể làm chúa tể thiên hạ...

Ninh Phong Cách lại thêm tò mò về Lãnh Loan Loan, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn kia làm hắn tin tưởng tiểu thái tử phi không phải cuồng ngôn, nhưng sao nàng có thể lợi hại như thế? Trên người đến tận cùng cất giấu bí mật gì, hắn rất muốn biết.

"Đường huynh thật sự cho rằng Phụ hoàng hại chết Hoàng thúc sao?"

Thật lâu sau, đánh vỡ yên tĩnh là Dạ Thần. Từ đồng mang theo vài phần sắc bén nhìn Lạc vương, hắn không tin thông minh như đường huynh lại tin tin đồn, mà chưa có chứng cứ xác thực.

Nghe được lời nói của Dạ Thần, Lạc vương ngừng đầu nhìn hắn. Đôi mắt thâm thúy tràn đầy hận ý, bên môi mang ý cười châm chọc cùng lãnh khốc:

"Làm sao? Đến bây giờ còn nói rằng không phải thí huynh đoạt vị hay sao? Bốn vương sẽ không nhượng bộ." Không phải không đi chứng thực, có rất nhiều dấu hiệu đều chỉ Hoàng đế.

"Đường huynh..." Dạ Thần không nghĩ tới hắn lại có chấp như thế, chẳng lẽ phải chia kiếm vào nhau sao?

"Không cần nói nữa." Lạc vương khoát tay, lạnh lùng nhìn hắn. "Nhiều lời, bốn vương không quan tâm các ngươi dùng biện pháp gì ngăn cản bốn vương báo thù. Nhưng bốn vương cũng trả lời các ngươi, ngăn ta phải chết!"

Lời nói vừa ra, ly trà trên bàn rơi xuống đất.

Đồng thời, bốn hắc y nhân ngoài đình rút kiếm ra. Bốn phía đình lại xuất hiện một đồng hắc y nhân, người nào cũng cầm bảo đao hàn quang lóe ra.

"Hóa ra ngươi muốn diệt trừ chúng ta."

Lãnh Loan Loan thân nhiên nói, biểu tình không một chút sợ hãi. Phải biết nàng cùng Thủy Dao, tuyết lang rất miễn cảm với hơi thở xa lạ. Sớm biết có người mai phục, chẳng qua muốn nhìn xem có thể khiến Lạc vương quay đầu là bờ hay không, bất quá hiện tại xem ra hết thấy đều uống phỉ rồi.

Nàng nhìn Dạ Thần, quả nhiên thấy tử mâu hắn thất vọng cùng khiếp sợ. Nam nhân này thủy chung vẫn còn một phần tình cảm huynh đệ với Lạc vương, bất quá hiện tại tốt rồi, hắn sẽ không mềm lòng nữa.

"Tiểu thái tử phi quả nhiên thông minh." Lạc vương không nhìn biểu tình thất vọng của Dạ Thần, chỉ nhìn chăm chăm Lãnh Loan Loan. Khóe môi giương lên, tựa tiểu phi tiểu. "Thật đáng tiếc cho một tiểu oa nhi thông minh."

"Muốn giết chúng ta, phải xem các ngươi có bản sự này không."

Lãnh Loan Loan giờ tay, Thủy Dao cùng tuyết lang như tia chớp đánh tới bốn hắc y nhân bốn phía.

Thủy Dao thân thủ nhanh nhẹn, kiếm chỉ chỗ nào, một người mất mạng chỗ đó.

Tuyết lang nanh sói lợi hại, mỗi lần cắn đứt cổ một hắc y nhân.

Trong chớp mắt, huyết nhiễm cả đình, nơi xinh đẹp như thế hóa thành địa ngục nhân gian.

"Này..."

Lời tác giả: Mọi người đều đoán Cửu Nhi có phương pháp đặc biệt đối địch phải không, nhưng không phải, ha ha, đáp án tại chương sau có thể xuất hiện... Kỳ thật viết Lạc vương là một nguyên nhân dẫn đến nam nhi hào... Ha ha... Về phần kết cục của Lạc vương, có thể là ngoài ý muốn của mọi người...

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chương 89. Chạm mặt đối địch[hạ]

Editor: Ngọc Nguyệt

"Này..."

Mùi máu tươi tràn ngập trong không khí che dấu mùi hoa.

Lạc vương, Định Viễn Hậu chỉ nhìn thấy giai nhân, xung quanh tràn ngập hơi thở tử vong.

Ninh Phong Cách cũng ngây người trừng mắt nhìn Lãnh Loan Loan.

Đến tốt cùng nàng là nữ tử thế nào? Rõ ràng khuôn mặt phấn điều ngọc mài làm người khác yêu quý, nhưng lời nói lại làm người khác tức chết, mà hiện tại lạnh lùng đối diện với cảnh huyết tinh, nàng càng làm lòng người kinh hãi. Hắn muốn hỏi, rốt cuộc nàng có tâm hay không? Nếu không, một tiểu nữ oa sao có thể kiên quyết như thế?

"Không biết Lạc vương còn có cách gì trừ bỏ chúng ta?"

Lãnh Loan Loan dựa đầu vào ngực Dạ Thần, cảm giác hơi thở quen thuộc ấm áp, trong lòng dần hòa ta, nhưng sắc mặt vẫn sắc bén với Lạc vương, Định Viễn Hậu.

"Người không phải người."

Định Viễn Hậu luôn bình tĩnh mở to mắt trừng Lãnh Loan Loan. Tàn thi đầy đất, máu còn đang chảy, mùi máu tươi quanh quẩn chớp mũi, cặp mắt cơ trí cũng bị mờ dần. Hắn không tin được tiểu oa nhi mới năm sáu tuổi có thể tàn nhẫn như thế.

Lãnh Loan Loan gật đầu, hắn nói đúng. Mình không phải nhân loại, hiện tại nàng là xà a. Xà rất tàn nhẫn, không đúng sao? Huống hồ ăn miếng trả miếng, nàng chưa bao giờ cảm thấy mình làm sai. Nếu nàng không cho bọn họ xuất thủ, chỉ sợ người chết là mình. Đến lúc đó có ai đồng tình với bọn họ không?

Lạc vương liếc Lãnh Loan Loan một cái, lại chuyển tầm mắt rơi xuống trên người Dạ Thần.

"Lúc đầu còn thắc mắc sao người lại muốn thành thân cùng một tiểu oa nhi sáu tuổi, hiện tại xem ra người thật thông minh, không hổ là con người kia, hiện tại người cũng sẽ giết ta sao?"

Dạ Thần ngẩn ra, tuy hắn cũng cảm thấy thủ đoạn của Cửu Nhi có phần tàn nhẫn. Nhưng người trong hoàng thất, nhìn quen cảnh lục đục, huyết tinh giết chóc, hắn cũng hiểu được nàng.

"Đường huynh, ta không muốn là kẻ thù của người."

Nếu hắn không trăm phương ngàn kế muốn báo thù, muốn đoạt đi giang sơn, sau đó khiến cho dân chúng Nguyệt Diễm khổ sở, mình cần gì phải phòng hắn?

"Không muốn là kẻ thù của ta?" Lạc vương châm biếm nhìn hắn, như nghĩ hắn nói dối. "Ha ha ha..." Cuồng tiếu, tiếng cười mang theo lãnh ý.

"Như vậy thì phải giải thích thế nào?" Giết hết thủ hạ của hắn, còn nói cái gì mà không muốn là kẻ thù của hắn. Hắn quả nhiên là vô sỉ giống người kia,

bên ngoài tỏ vẻ thân thiết, thực ra lại bí mật sử dụng thủ đoạn. Đáng thương phụ vương anh mình lại tin một tiểu nhân, nên mất mạng..

"Nực cười, vừa ăn cướp vừa la làng, đến tột cùng là ai ra tay trước?" Ninh Phong Cách nghe được lời nói của Lạc vương cũng không nhịn được châm chọc.

"Tâm mềm yếu phải trả giá đại giới." Lãnh Loan Loan nhú mày nói. "Chẳng lẽ ngươi muốn thả hổ về rừng sao?"

Ngẩng đầu nhìn Dạ Thần, biểu tình nghiêm túc. Nàng biết Dạ Thần không chán ghét mình, hơn nữa hắn cũng không phải không thích bộ dạng hiện tại của mình. Nàng chính là nàng, Lãnh Loan Loan độc nhất vô nhị. Muốn thiện lương, muốn nhu nhược, thỉnh đi nơi khác tìm người.

Dạ Thần ngẩn ra, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Lạc vương.

Lạc vương cũng nhìn thẳng hắn, không chút yếu thế. Hận ý có thể đốt sạch toàn bộ Nguyệt Diễm, hắn muốn nói cho hắn, nếu hôm nay bọn họ không bỏ hắn, hắn sẽ ngóc đầu trở lại, tìm lão hoàng đế báo thù, đoạt lại ngôi vị của phụ vương.

Nhưng Định Viễn Hậu không giống Lạc vương có huyết hải thâm cừu với hoàng thất, ngược lại, hắn còn muội muội, nếu thất bại, chỉ sợ không những hắn khó giữ được cái mạng nhỏ này, còn có thể liên lụy đến muội muội, thậm chí là người trong nhà. Nhìn ánh mắt lãnh khốc của Lãnh Loan Loan, hắn mới biết được, mình cứ nhiên làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

Hắn quỳ xuống, dập đầu với Dạ Thần cùng Lãnh Loan Loan:

"Thái tử, thái tử phi tha mạng, thần cũng không phải muốn tạo phản như Lạc vương, thần vì nữ nhi bị biếm làm nô lệ, nhất thời tức giận, mới có thể hồ đồ nghe Lạc vương xúi giục, hiện tại thần đã biết tội, xin người cho thần một cơ hội để sửa..."

Hắn đã rất cố gắng làm gia tộc được vẻ vang, hiện tại lại hồ đồ đến mức hiến người trong gia tộc cho người bất nghĩa, thật sự rất hồ đồ. Định Viễn Hậu sốt ruột, hắn cũng coi như là một người cơ trí, giờ lại phạm phải một sai lầm thế này, chỉ mong có thể vãn hồi.

"Ha ha ha..." Lãnh Loan Loan nở nụ cười, ánh mắt sáng ngời nhìn Lạc vương. "Thế nào, ngay cả mình hữu của ngươi cũng như thế, ngươi còn có thể báo thù sao?"

Lạc vương ngoan độc trừng mắt nhìn Định Viễn Hậu quỳ trên mặt đất, hừ, lão gia hỏa này lại nhanh chóng đầu hàng như thế, hắn sẽ không để hắn dễ dàng đổi ý như vậy. Ông tay áo giương lên, hắn đánh một chưởng về phía Định Viễn Hậu.

Định Viễn Hậu học ra máu, lảo lảo nhìn hắn một cái, sau đó ngã xuống đất, chết.

"Bây giờ chỉ còn một mình ngươi."

Lãnh Loan Loan cũng không thương hại Định Viễn Hậu, hắn chết cũng do hắn gieo gió gặt bão. Nếu hắn kiên quyết giữ vững lập trường đứng bên Lạc vương, có thể nàng còn để mất hắn. Bởi vì ít nhất hắn có thể dừng cảm lựa chọn, nhưng hắn lại đầu hàng, phản bội, xứng đáng bị như thế.

"Ha ha ha..."

Một tiếng cười xa truyền đến, một bóng dáng màu đỏ như tia chớp bay vút vào đình.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Người nổi tiếng

Editor: Ngọc Nguyệt

"Ha ha ha..."

Một trận cười xa truyền đến, một bóng dáng lửa đỏ như tia chớp bay vút vào đình.

Một thân huyết y, ba nghìn sợi tóc đen dài như thác, khoác áo choàng. Ngũ quan thâm thúy, mày kiếm anh khí mà tà mị. Đôi mắt hẹp dài thâm thúy, mũi thẳng, bạc môi gợi cảm, đỏ mọng, lóe ra tia dụ hoặc. Về mặt tùy ý không kiềm chế, quét mắt qua đám người Lãnh Loan Loan, rồi dừng lại trên người Lạc vương.

"Ngươi đến rồi." Lạc vương nhìn người tới, trên mặt lạnh lùng xẹt qua tia kinh hãi, còn có hy vọng.

Ninh Phong Cách cùng Dạ Thần nhìn nhau, đoán xem thân phận người này. Chỉ có Lãnh Loan Loan cùng Thủy Dao, tuyết lang là thần sắc chưa biến, tuyết không đem người tới vào mắt.

Hồng y nam tử gật đầu với Lạc vương, hắn đã đáp ứng thì sẽ không nuốt lời. Liếc qua những thi thể ngoài kia, vẻ mặt chưa hề biết. Dường như cảnh huyết tinh với hắn cũng đã trở thành thói quen. Khi nhìn đến yết hầu hắc y nhân, nhíu mi. Nhìn về phía tuyết lang, xem ra vết thương là do tuyết lang kia làm. Chắc chắn, thật đúng là hung hãn.

"Xem ra phiền toái của người không ít."

Mất nhìn tuyết lang, nói với Lạc vương. Tuyết lang có đôi mắt huyết sắc, hung ác, thị huyết. Tay vuốt cằm, nó là một bảo vật. Nếu có thể thuần phục nó là chuyện rất thành tựu.

Nghe được lời nói của hắn, Lạc vương cũng nhíu mi. Đôi mắt thâm thúy mang theo hận ý nhìn chằm chằm Lãnh Loan Loan cùng Dạ Thần, bọn họ lại cướp đi tính mạng của thủ hạ hắn vất vả bồi dưỡng, cũng làm suy yếu lực lượng của hắn.

"Người là ai?"

Đám người Dạ Thần, Lãnh Loan Loan, Ninh Phong Cách đánh giá hồng y nam tử, hắn có thể bay vút vào đình như thể chắc chắn là cao thủ. Lời nói cuồng vọng, không để người khác vào mắt. Nhưng nam tử bất phàm như vậy là ai?

Lãnh Loan Loan cùng Thủy Dao, tuyết lang, từ lúc nam tử tiếp cận, đã cảm nhận được hơi thở của hắn. Nhưng Lãnh Loan Loan ra lệnh cho Thủy Dao chặn lại, ngược lại rất ngạc nhiên người tới, có lẽ lại là một người thú vị.

Hồng y nam tử nhìn Dạ Thần, đôi mắt tím, khí chất cao quý, hơi thở vững vàng, thoát nhìn thân thủ không kém. Bên cạnh hắn là một nam tử khác bề ngoài nhìn gầy yếu, nhưng chỉ sợ cũng là cao thủ. Càng không phải nói tới bạch y nữ tử cùng tuyết lang kia, quả nhiên là những nhân vật lợi hại. Nhưng..

Mâu quang chuyển động, dừng lại trên người Lãnh Loan Loan trong lòng Dạ Thần. Tiểu nữ oa mặc hồng sam, sơ song kế, phấn điều ngọc mài, nhưng ánh mắt sắc bén không giống hài đồng năm sáu tuổi, hơn nữa nàng cũng hân ngạo ngẩng giống nhau, chỉ sợ lợi hại nhất lại là đứa nhỏ này. Mây kiếm nhíu lại, khóe môi gợi lên chút tươi cười hứng thú.

"Người nổi tiếng."

"Người là Hòa Ảnh giáo chủ."

Hắn vừa nói ra, Ninh Phong Cách cùng Dạ Thần biến sắc. Hòa Ảnh giáo là thế lực lớn nhất trên giang hồ, cũng là tà giáo hung ác nhất, mà theo tin đồn thì Hòa Ảnh giáo chủ hi vọng vô thường, giết người thành tà ma.

Dạ Thần cùng Ninh Phong Cách nhìn nhau, không nghĩ tới Lạc vương lại còn có quan hệ với Hòa Ảnh giáo. Hơn nữa Hòa Ảnh giáo chủ còn đích thân ra mặt, chỉ sợ giao tình sâu.

Dạ Thần nhíu mày, nếu Hòa Ảnh giáo thật sự đứng về phe Lạc vương, chỉ sợ sự tình khó giải quyết. Nếu đoán không sai, xung quanh chắc còn người Hòa Ảnh giáo.

Người nổi tiếng nhìn Ninh Phong Cách cùng Dạ Thần, tựa tiểu phi tiểu.

"Đúng vậy."

Lạc vương thấy đám người Dạ Thần có chút có kỵ người nổi tiếng, hy vọng trong mắt càng lớn. Hắn ngẩng đầu về phía người nổi tiếng, thân nhiên nói:

"Người nổi tiếng công tử, người còn chưa nói rõ sự tình cho bốn vương." Có lẽ có thể lợi dụng hắn, trước diệt trừ mấy người cản trở hắn báo thù.

"Đương nhiên." Người nổi tiếng gật đầu, bình tĩnh nhìn Lạc vương. Nam nhân này từng cứu hắn lúc hắn bị trúng độc, đã đồng ý sẽ giúp hắn lúc nguy hiểm, mặt khác còn làm một việc cho hắn.

"Như vậy, bốn vương hy vọng người có thể thực hiện lời hứa của mình." Thấy người nổi tiếng không đổi ý, Lạc vương nhẹ nhàng thờ ra.

"Có chuyện gì cần ta làm?" Người nổi tiếng tiêu hỏi.

"Giết bọn họ!"

Lạc vương nhìn đám người Dạ Thần, đôi mắt thâm thúy trừng bọn họ, hung hăng nói.

Người cản đường ta, chết.

Hắn chưa từng quên lời thề của mình, chỉ cần làm trở ngại việc báo thù của hắn, hắn đều không mềm lòng diệt trừ.

Đôi mắt người nổi tiếng xẹt qua tia quý dị, hắn nhìn thẳng vào lãnh mâu của Lãnh Loan Loan.

"Được, nhưng ta muốn lưu lại nàng."

Ngón tay chỉ thẳng Lãnh Loan Loan ở trong lòng Dạ Thần, tiểu nữ oa này không thú vị bình thường. Khuôn mặt phấn điều ngọc mài kia cư nhiên có tư thái cao quý, thật sự không thể không làm cho người ta cảm thấy hứng thú. Có lẽ để nàng ở bên người sẽ là một chuyện rất thú vị.

"Cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Lưu lại nàng

Editor: Ngọc Nguyệt

Đôi mắt người nổi tiếng xẹt qua tia quý dị, hần nhìn thẳng vào lãnh mâu của Lãnh Loan Loan.

"Được, nhưng ta muốn lưu lại nàng."

Ngón tay chỉ thẳng Lãnh Loan Loan ở trong lòng Dạ Thần, tiểu nữ oa này không thú vị bình thường. Khuôn mặt phấn điều ngọc mài kia cư nhiên có tư thái cao quý, thật sự không thể không làm cho người ta cảm thấy hứng thú. Có lẽ để nàng ở bên người sẽ là một chuyện rất thú vị.

"Cái gì?"

Lạc vương nghe yêu cầu của người nổi tiếng liền sững sốt, hần muốn trừ bỏ yêu nữ tiểu thái tử phi kia. Hần nghĩ chỉ cần tiểu nữ oa kia còn, việc báo thù của mình sẽ bị trở ngại lớn. Mười mấy năm trôi qua, hần đã không còn kiên nhẫn chờ đợi. Hần muốn cho người kia nhìn thấy hần đoạt lại giang sơn...

"Không được, nàng nhất định phải chết." Lạc vương lắc đầu, điều kiện gì cũng được. Nhưng không thể lưu lại nàng.

"Người nợ bốn vương một điều kiện, hiện tại bốn vương muốn giết bọn họ, một người cũng không tha." Đôi mắt thâm thúy nhìn người nổi tiếng.

Người nổi tiếng tao nhã xoa xoa huyết thái dương, thật là khó. Hần đã hứa đương nhiên sẽ không nuốt lời, nhưng hần cũng cảm thấy tiểu oa nhi hứng thú a.

"Muốn mạng chúng ta, ngươi cho là các ngươi có bản sự đó sao?"

Lãnh Loan Loan không nói gì đột nhiên mở miệng, người nổi tiếng này thật đúng là cuồng vọng, cho dù là giáo chủ tà giáo lớn nhất trên giang hồ thì sao? Đối với nàng mà nói, còn không phải chỉ cần giờ tay là giải quyết được chuyện. Chính là tính tình kia làm cho nàng không thoải mái, cuồng vọng sao? Đã có nàng, sao đến lượt hần cuồng vọng.

"Cửu Nhi..."

"Thái tử phi..."

Dạ Thần cùng Ninh Phong Cách cũng không dám thả lỏng cảnh giác với người nổi tiếng. Hiện tại nghe được Lãnh Loan Loan khiêu khích bọn họ, trong lòng có chút lo lắng. Năm kia có những đại môn phái liên hợp để tiêu diệt Hòa Ảnh giáo, lại không thu được thành quả gì. Mà nghe nói người nổi tiếng rất tàn nhẫn.

"Xin nhò, các ngươi là nam nhân. Không cần để người khác thêm chí khí, diệt uy phong của mình."

Lãnh Loan Loan từ trong lòng Dạ Thần đi ra, thân mình nho nhỏ trên mặt đất rắn dầy hai người. Sau đó ngẩng đầu, ánh mắt lạnh như băng nhìn Lạc vương cùng người nổi tiếng.

"Cho các ngươi ba cơ hội, nếu các ngươi không thể giết bọn ta, bản thái tử sẽ không khách khí."

"Ha ha a..."

Người nổi tiếng đột nhiên nở nụ cười, hóa ra oa nhi này chính là sáu tuổi tiểu thái tử phi nổi tiếng kia. Quả nhiên không giống như suy nghĩ, khuôn mặt phấn nộn lại có vẻ lạnh như băng, còn thân hình nho nhỏ phát ra khí thế kinh người, hoàn toàn là tư thế một tiểu nữ vương, quả nhiên thật sự thú vị.

Lạc vương thấy người nổi tiếng vô cớ bật cười, trong lòng trầm xuống. Tuy mình đã cứu người nổi tiếng một mạng nhưng tính tình hần hi nộ vô thường, van nhất hần đột nhiên thất tín, mình cũng không có biện pháp. Nhưng hần là tám vạn gổ duy nhất, không thể buông tha.

"Giáo chủ..." Hãn (Lạc vương) nhìn hãn (Người nổi tiếng), hy vọng người nổi tiếng có thể nhớ kỹ hứa hẹn của hãn.

Người nổi tiếng, y phục phiêu phiêu, trên nền hoàng hôn, sáng mờ. Mắt híp lại, mang theo tia quỷ dị nhìn thẳng ánh mắt Lãnh Loan Loan.

"Không hổ danh là thái tử phi, khí thế thực kinh người. Vậy bản giáo chủ liền lĩnh giáo các vị."

Vừa dứt lời, bóng dáng đỏ rực chột lóe, như một ngọn lửa, cánh tay duỗi ra, hướng tới Lãnh Loan Loan, ý định bắt nạt.

Lãnh Loan Loan cười lạnh, giương tay áo, lửa từ tay áo ra, ánh sáng lóa mắt, khuôn mặt phấn nộn đầy vẻ châm chọc.

Dạ Thần cùng Ninh Phong Cách đều khăn trương, Dạ Thần duỗi tay, ôm Lãnh Loan Loan ôm vào ngực. Từ đồng nhìn đến người nổi tiếng cũng tản ra sát khí.

Nhưng hãn và Ninh Phong Cách còn chưa kịp làm gì thì một bóng dáng màu trắng đã nhảy ra. Hai người nhìn lên, là tuyết lang.

"Ngao..."

Tuyết lang như một mũi tên nhọn, nhảy lên nghênh hướng người nổi tiếng. Tiếng gầm như sấm. Huyết đồng lóe ra tia thị huyết, hai chân trước hướng tới ngực người nổi tiếng.

"Giáo chủ cẩn thận."

Lạc vương thấy tuyết lang hung hãn, lên tiếng nhắc nhở.

Người nổi tiếng lấy ra từ hông một thuẫn kiếm, chém về chân trước của tuyết lang, như muốn chặt đứt.

Huyết đồng của tuyết lang hiện lên tia khinh miệt, thân hình nhoáng lên một cái, né công kích của người nổi tiếng, lại một lần nữa công kích hãn. Nếu không phải không sử dụng phép thuật, sao hãn lại phải đối phó một phạm nhân mà một như vậy. Chỉ cần một ngón tay cũng đủ để giết chết tên này.

"Thật là một chú sói hung hãn, bản giáo chủ lại càng muốn ngươi phục tùng."

Tuyết lang hung hãn chỉ làm nổi lên tính sân mòi của người nổi tiếng, tia bất đắc dĩ trong mắt chột tắt, mỗi chiêu trở nên mau lẹ, hung ác.

Nhìn không ra nhân loại này thật sự muốn chết.

Tuyết lang không thể dùng pháp lực, chỉ có thể tránh đi công kích mạnh mẽ của người nổi tiếng.

"Thật sự là lãng phí thời gian."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Nhìn người không vừa mắt

Editor: Ngọc Nguyệt

"Thật sự là lãng phí thời gian."

Lãnh Loan Loan nhìn một người một lang giao chiến không ngừng nghỉ, bĩu môi, không thú vị, không cần phải làm dài dòng như vậy.

Nàng vừa nói xong, mọi người đều cười. Cũng chỉ có nàng mới có thể đem chuyện sinh tử chỉ là một trò chơi, nói lãng phí thời gian.

Ninh Phong Cách không biết nên khóc hay nên cười nhìn Dạ Thần. Dạ Thần bất đắc dĩ lắc đầu. Tiểu thể tử của hãn, càng ngày càng thấy nàng không giống người thường, ngạo nghễ, khí phách, cuồng vọng, bề ngễ thiên hạ....

Người nổi tiếng nhìn về phía Lãnh Loan Loan, thấy nàng vẻ mặt nhàm chán ngáp.

Quả nhiên, nữ oa này là một bảo vật.

Nghĩ thế nhưng động tác trên tay càng sắc bén, nếu nàng nói lãng phí thời gian, vậy thì mình cũng nên kết thúc sớm một chút.

Dạ Thần cảm nhận được ánh mắt của Hòa Ảnh giáo chủ luôn đặt trên người Cửu Nhi, trong lòng khẽ động. Hắn có thể nhìn ra ánh mắt người nổi tiếng không có sát khí, chỉ có nồng đậm hứng thú với Cửu Nhi. Ôm Lãnh Loan Loan càng chặt, tử đông lạnh như băng, chỉ cần có nam nhân khác phát hiện Cửu Nhi đặc biệt, đáng yêu, hắn liền cảm thấy không thoải mái. Tuy rằng trước kia có lẽ coi nàng là muội muội đáng yêu nhưng không biết từ khi nào, hắn đã có thói quen ôm thân mình nhỏ nhỏ kia vào ngực, thói quen có hơi thở của nàng bên cạnh, thói quen ấm áp của nàng...

Ai cũng không thể đem nàng cướp đi khỏi hắn.

Một loại khí phách chưa bao giờ thấy trên người hắn tán ra.

Lãnh Loan Loan sững sốt, ngẩng đầu nhìn lên, thực sự là khí thế kinh người. Bất quá đôi mắt kia lóe ra tia khác thường, hắn đang ghen sao?

Trùng mắt nhìn, không thể nào. Tuy rằng linh hồn nàng là một cô gái mười bảy tuổi, nhưng hiện tại thể xác là sáu tuổi oa nhi. Gả cho hắn, nhưng cũng không hy vọng hắn có thể thích mình ngay. Chỉ hy vọng hắn có thể có thói quen về mình, sau đó thời gian trôi qua, cảm tình chậm rãi tích lũy, cuối cùng biến thành tình yêu...

Không phải nói, lâu ngày sinh tình sao?

Bất quá hiện tại, hắn đã có cảm tình với mình. Tuy rằng có điểm bất khả tư nghị, nhưng giấu lại cũng tốt lắm, chẳng qua cảm tình của bọn họ mới là trước tiên thôi.

"Tuyệt lang lui xuống, Thủy Dao lên tiếp chiến hắn."

Lãnh Loan Loan thấy tuyệt lang không thể tìm được cơ hội lại gần người nổi tiếng, chỉ không ngừng né tránh công kích của hắn, nàng nhú mi. Nàng đã xem nhẹ, người nổi tiếng cũng không phải người tầm thường, hắn ra chiêu dứt khoát, hơn nữa nội lực không nhỏ. Tuyệt lang tuy hung hãn nhưng không thể dùng pháp lực. Vẫn là một chú rồng ngại lớn, sớm biết cho hắn dùng hình dạng con người xuất hiện.

Tuyệt lang nghe vậy, tránh kiếm của người nổi tiếng, lui về bên cạnh Lãnh Loan Loan. Thủy Dao giương tay áo, rút nhuyễn kiếm đánh với người nổi tiếng.

"Đến lượt một mỹ nhân."

Người nổi tiếng vẻ tà khí đánh giá Thủy Dao, nữ tử này thoát nhìn thân thủ không thường, bộ dáng cũng bất phàm, xem ra những người bên cạnh tiểu thái tử phi cũng giống như nàng, không giống người thường.

Thủy Dao bị ánh mắt tà khí của hắn đánh giá, nhú mi. Nàng chán ghét ánh mắt của nam nhân này, làm cho cả người nàng đều không thoải mái. Càng khiến gọi lên cảm giác không thoải mái của điều tộc, tâm khẽ động, kiếm không chút lưu tình chém hắn.

"Quả nhiên là muốn chết."

Nhìn Thủy Dao thân thủ nhanh nhẹn, người nổi tiếng cười, khuôn mặt tuấn mỹ yêu nghiệt quyến rũ lòng người.

"Ta muốn băng."

Lãnh Loan Loan khẽ vẩy tay. Thật phiền phức. Đầu dựa vào ngực Dạ Thần, ngón tay bắn ra, điểm huyết người nổi tiếng.

Người nổi tiếng cảm nhuyễn kiếm, đứng ở đó như một gốc cây, nụ cười cương cứng lại. Hắn nhìn Lãnh Loan Loan. Hắn không cảm nhận được động tĩnh gì, cư nhiên đã bị điểm huyết. Chẳng lẽ tiểu thái tử phi biết được cách không điểm huyết đã thất truyền trăm năm sao?

"Giáo chủ..."

Lạc vương cũng cảm giác được người nổi tiếng không thích hợp, vẻ mặt cũng trở nên ngưng trọng.

Lãnh Loan Loan buông tay, cười tà. Đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn người nổi tiếng không thể nhúc nhích, như đang nhìn một con kiến, có phần thương hại.

"Người nổi tiếng giáo chủ, thế nào? Còn muốn giết chúng ta sao?" Thật đáng thương tên kia lại gặp phải mình, còn dám cuồng vọng. Hừ, nói cho ngươi biết, nếu ta đã nhận là thứ hai, sẽ không có người dám nhận thứ nhất. So sánh sự tùy ý, sự cuồng vọng, có ai vượt quá nàng sao? Nhìn hắn tính tình kiêu ngạo, nàng không thoải mái.

"Tiểu thái tử phi quả nhiên không tầm thường, bản giáo chủ lại càng hứng thú với ngươi." Người nổi tiếng sững sốt, rồi lại khôi phục bộ dáng tà tà.

"Làm càn." Dạ Thần nhìn ánh mắt người nổi tiếng nhìn Lãnh Loan Loan, tức giận.

"Giáo chủ muốn bản thái tử tiêu diệt Hòa Ảnh giáo sao?" Lạnh lùng trừng mắt người nổi tiếng, hắn mà dám đánh chủ ý lên Cửu Nhi, thật là chán sống rồi.

"Thái tử điện hạ cho rằng ngài có bản sự kia sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 93: Không giải huyết được

Editor: Ngọc Nguyệt

"Làm càn." Dạ Thần nhìn ánh mắt người nổi tiếng nhìn Lãnh Loan Loan, tức giận.

"Giáo chủ muốn bản thái tử tiêu diệt Hỏa Ảnh giáo sao?" Lạnh lùng trừng mắt người nổi tiếng không thể nhúc nhích, hấn mà cũng dám đánh chủ ý lên người Cửu Nhi, thật sự là chán sống rồi.

"Thái tử điện hạ cho rằng ngài có bản sự đó sao?"

Người nổi tiếng không chút e ngại đón nhận ánh mắt của Dạ Thần. Một ánh mắt đen như đêm, một tím thần bí. Ánh mắt giao nhau như có vô số tia sét tung tóe. Có lẽ là địch nhân gặp nhau đồ mắt có kỳ quái, nhưng không thể phủ nhận bọn họ cũng vì một tiểu nữ oa sáu tuổi mà không có hảo cảm với đối phương, thấy không vừa mắt nhau.

Người nổi tiếng tiêu nghĩ, nữ oa không giống người thường không nên ở cạnh người là thái tử này, lại không nên ở trong nhà giam hoa lệ kỳ thực huyết lĩnh, nếu có thể, hấn sẵn sàng dặt tay nữ oa này tiểu ngạo giang hồ.

Mà Dạ Thần, trong mắt hấn chỉ còn tàn nhẫn, cuồng vọng. Muốn cướp Cửu Nhi từ tay hấn, đương nhiên hấn sẽ không cho phép.

"Ha ha ha..."

Ninh Phong Cách đột nhiên nở nụ cười, khoe môi mang theo vẻ châm chọc, ánh mắt nhìn người nổi tiếng.

"Người nổi tiếng giáo chủ, ngươi còn có cơ hội sao?"

Hấn dường như đã quên mình bị tiểu thái tử phi điểm huyết, hiện tại hấn chỉ là một miếng thịt bò trên cái thớt gỗ, chỉ có thể mặc cho bọn hấn xử lý. Hấn cuồng vọng vô lễ căn bản là không suy nghĩ, hấn khiêu khích thần, thần sẽ vì tiểu thái tử phi tự tay làm thịt Hỏa Ảnh giáo chủ này.

Người nổi tiếng sừng sốt, rú mắt. Lại ngẩng đầu, trên mặt vẫn là vẻ bất cần. Hấn tuy bị điểm huyết, nhưng hấn vẫn có thể nói, không phải sao?

"Xuất hiện đi."

Lạc vương sừng sốt, chẳng lẽ người nổi tiếng còn con bài chưa lật sao?

Đám người Lãnh Loan Loan đã nghi ngờ xung quanh có mai phục, bắt quá không sao, tới một người giết một người, đến hai người giết hai người.

Phút chốc, bốn phía đình xuất hiện từng bóng đen xông ra. Hắc y đeo mặt nạ trắng, lộ ra ánh mắt lạnh lùng.

Quang cảnh tươi đẹp, khung trời màu đỏ, Viễn Sơn cảnh nhu hòa.

Nhưng con gió nhẹ lay động lại có hơi thở chết chóc, nơi xinh đẹp tăng thêm mấy phần thâm lương cùng huyết tính...

"Tham kiến giáo chủ."

Hắc y nhân quỳ xuống, từng ánh mắt cùng tư thế đều giống nhau, như không để ý đến cảnh huyết tính ngoài kia.

Lạc vương nhìn những hắc y nhân vừa xuất hiện, trong lòng lại thêm mấy phần hy vọng. Hấn tới gần người nổi tiếng, tính giải huyết đạo cho hấn. Không ngờ một tia sáng hiện lên, khiến hấn phải lùi vài bước.

"Người tới gần giáo chủ, chết."

Một hắc y nam tử đeo mặt nạ bạc cầm kiếm chỉ vào Lạc vương, lạnh như băng nói.

"Lui ra."

Người nổi tiếng không thể cử động nhưng khí thế vẫn không giảm, thần nhiên phân phó ám vệ.

"Vâng." Lời nói lạnh như băng, bóng dáng màu đen lui về phía sau hấn, như một bóng dáng.

"Giáo chủ, bốn vương muốn giải huyết giúp ngươi."

Lạc vương biết hắc y nhân sợ mình sẽ khiến cho người nổi tiếng bất lợi, giải thích.

"Đa tạ Vương gia, nhưng không cần, bản giáo chủ có thể tự giải huyết." Nói xong người nổi tiếng vận nội lực tự giải huyết.

Dạ Thần, Ninh Phong Cách nhìn nhau, hiện tại bốn phía đều bị vây, hắc y nhân hẳn đã qua huấn luyện sát thủ, thân thủ không như thị vệ. Mà bọn họ chỉ có mấy người, nếu Hỏa Ảnh giáo chủ giải huyết được, chỉ sợ phần thắng của bọn họ cũng không lớn.

Lãnh Loan Loan ở một bên ý cười không giảm, nhìn người nổi tiếng muốn giải huyết, cũng không lo lắng.

"Sao lại như vậy?"

Người nổi tiếng giải huyết lại phát hiện hẳn không thành công. Trong lòng hoảng sợ, vẻ mặt cuồng vọng không giữ được nữa. Hắn nhìn Lãnh Loan Loan, nhìn vẻ mặt tươi cười của nàng, trong lòng hiểu rõ, nàng đã biết hẳn không thể giải huyết được, cho nên cười.

"Ngươi đã dùng thủ pháp nào điểm huyết bản giáo chủ?"

Nghe được lời nói của người nổi tiếng, Lạc vương cùng người của Hỏa Ảnh giáo chấn động. Giáo chủ không thể giải huyết sao? Đối phương cường đại đến thế nào?

Lạc vương nhìn Lãnh Loan Loan, vẻ bất khả tư nghị cùng e ngại, tiểu nữ oa này thật không phải người. Nếu là người, thân hình nhỏ nhỏ kia có thể có lực lượng lớn như vậy sao?

Dạ Thần cùng Ninh Phong Cách nhìn phía đối diện, xem ra là bọn họ lo lắng vô ích. Ánh mắt cũng nhìn Lãnh Loan Loan, nàng nhếch miệng, nháy mắt, ngón tay chỉ người nổi tiếng"

"Độc môn điểm huyết pháp, trừ bản thái tử phi, không có người nào giải huyết được."

Lời nàng vừa ra, toàn trường lặng im.

Gió lay động, mùi hoa lẫn với mùi máu.

Mọi người rung mình, đặc biệt là người của Hỏa Ảnh giáo. Lãnh Loan Loan là một tiểu nữ oa, nhưng ánh mắt còn đáng sợ hơn cả giáo chủ.

"Nói, ngươi có điều kiện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Miếng thịt bò trên thớt gỗ

Editor: Ngọc Nguyệt

Gió lay động, mùi hoa lẫn vào mùi máu.

Mọi người rung mình, đặc biệt là đám người Hỏa Ảnh giáo. Lãnh Loan Loan là một tiểu nữ oa, nhưng ánh mắt còn đáng sợ hơn cả giáo chủ.

"Nói, ngươi có điều kiện gì?"

Người nổi tiếng lần đầu biết tư vị của thất bại, nhìn Lãnh Loan Loan, càng thêm xác định tiểu nữ oa này rất giỏi, trong lòng lại càng thêm hứng thú. Nhưng hiện tại hẳn cũng hiểu mình không thể mang nàng đi, nhưng không sao, chỉ cần có cơ hội, hẳn còn có thể trở về, mà tiểu oa nhi này sớm hay muộn đều là của hắn.

Lạc vương nhìn người nổi tiếng vô pháp thoát thân, trong lòng không còn cảm giác. Nhưng hẳn không cam lòng, cừ hận mười mấy năm chẳng lẽ cứ như vậy sao? Như thế sao hắn có thể gặp phụ vương, mẫu phi? Hai tay gắt gao nắm chặt, hẳn hận.

"Ngươi còn tư cách nói điều kiện với bản thái tử phi sao?"

Lãnh Loan Loan được Dạ Thần ôm vào lòng, nàng đã có thói quen được hắn ôm. Mày nhướn lên, mắt nhìn người nổi tiếng, vẻ cao ngạo bề ngễ thiên

hạ.

"Người nên hiểu rõ, hiện tại người là miếng thịt bò trên thớt gỗ, mặc bọn ta chém giết."

"Vậy sao?" Người nổi tiếng nhíu mày, "Ta nghĩ thái tử phi có phải là quên xung quanh còn có người hay không?" Kinh thường người của Hỏa Ảnh giáo cho hấn bố trí sao? Tự tay hấn chọn lựa, huấn luyện, sẽ không ngã xuống nơi này.

"Bọn họ..." Lãnh Loan Loan liếc mấy hắc y nhân vây quanh, cười lạnh. "Bọn họ mà cũng xứng xuất thủ với bản thái tử phi sao?"

"Thử rồi sẽ biết." Người nổi tiếng cũng cười tà, phân phó ám vệ.

Một hắc y nhân hiểu rõ, giơ tay lên. Ngoài đình vài bóng dáng màu đen rút kiếm ra khỏi vỏ, chém vào đám người Lãnh Loan Loan.

Ninh Phong Cách giương lên áo bào, trên tay bỗng xuất hiện cây sáo ngọc. Giương vài cái, trên tay hấn như có sinh mệnh.

Cùng lúc, Thủy Dao cùng tuyết lang phi thân. Ba bóng dáng màu trắng cùng vài bóng dáng màu đen đan vào, đao quang kiếm ảnh, so với phim truyền hình còn làm người ta kinh tâm động phách hơn nữa....

Lãnh Loan Loan ở trong lòng Dạ Thần, lẳng lặng nhìn, mặt không đổi sắc, như đang xem phim truyền hình.

Dạ Thần cũng vẻ mặt đạm mạc, nhưng vẫn cảnh giác, vì nữ oa trong lòng, hấn biết người nổi tiếng sẽ không dễ dàng thỏa hiệp.

Lạc vương nhìn đám người Ninh Phong Cách đang giao chiến với người của Hỏa Ảnh giáo, đôi mắt thâm thúy nhìn Dạ Thần cùng Lãnh Loan Loan. Còn hai người bọn họ, có lẽ là cơ hội tốt. Thân ảnh chợt lóe, hấn ra sát chiêu về phía Dạ Thần.

Dạ Thần nhìn Lạc vương xuất thủ, ôm Lãnh Loan Loan lùi về sau, tránh công kích của Lạc vương.

"Đường huynh, chúng ta nhất định phải đối địch sao?" Tuy biết không thể tránh khỏi, nhưng hấn vẫn mở miệng hỏi.

"Bớt sàm ngôn đi." Lạc vương nghe lời nói của hấn, đôi mắt xẹt qua tia phức tạp. Nhưng nhớ tới hình ảnh phụ vương, mẫu phi, trong lòng hận lại dâng lên.

"Chỉ có thể trách người có một phụ thân lang tâm cầu phế như vậy."

Dứt lời, trên tay càng không lưu tình. Thân kiếm hàn quang lóe ra, sắc bén lia qua cánh tay Dạ Thần, khiến ống tay áo hấn có một lỗ hồng.

Lãnh Loan Loan nhíu mi, vừa định xuất thủ lại cảm giác được Dạ Thần ngăn cản. Hấn đã nói như thế nhưng chung quy vẫn còn thân tình với đường huynh. Bất quá, hấn đạm mạc nhưng hấn không lãnh huyết, huống chi Lạc vương cũng làm cho hấn đồng tình.

Quên đi, hoàng thất người lừa ta gạt, nội bộ lục đục mà hấn còn giữ được phần tình cảm này cũng đáng thương thức. Nếu hấn thật sự là người vô tình vô nghĩ, lãnh tình lãnh tâm, chỉ sợ nàng cũng chường mất hấn.

"Người chắc chắn là lão hoàng đế giết phụ vương người sao?"

Ngẩng đầu, Lãnh Loan Loan hỏi Lạc vương.

Lạc vương ánh mắt lạnh lùng chống lại ánh mắt của nàng:

"Muốn khuyên nhủ ta sao? Bỏn vương khuyên các người không cần uổng phí công sức, thù, ta nhất định phải báo.

"Người báo thù hay không, không liên quan đến bản thái tử phi. Nhưng người chắc chắn người giết phụ thân người là lão hoàng đế sao? Người không sợ báo thù sai người, để hung thủ chân chính nhờn nhơ ngoài vòng pháp luật? Không sợ làm hại người vô tội?..."

Liên tiếp nhưng vấn đề đặt ra làm Lạc vương dùng công kích.

"Đường huynh, ta biết huynh hận phụ hoàng, cho rằng người hại chết hoàng thúc. Không phải ta bao che cho phụ hoàng, mà là quả thật trong đó có nhiều điểm đáng ngờ, chẳng lẽ huynh chưa từng hoài nghi sao?"

Nghe lời nói của hấn, Lạc vương mím môi không nói.

"Căn bản là người cũng muốn đoạt giang sơn, nói cái gì vì phụ thân báo thù, bất quá chỉ là cái cớ để che đi dã tâm thôi." Lãnh Loan Loan biết tâm tình Lạc vương đang phức tạp, lập tức nói. Nàng không tin Lạc vương kiêu ngạo như vậy lại không kích động.

Quả nhiên, hấn lập tức ngừng đầu. Ánh mắt như mũi tên nhọn bắn đến Lãnh Loan Loan, như muốn bắn thủng nàng. Về mặt lạnh như băng, oán hận nói:

"Đừng tưởng ai cũng muốn ngồi trên long ý."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 95: Chúng ta còn có thể gặp lại

Editor: Ngọc Nguyệt

Quả nhiên, hấn lập tức ngẩng đầu. Ánh mắt như mũi tên nhọn muốn bắn thủng Lãnh Loan Loan. Về mặt lạnh như băng, oán hận nói:

"Đừng tưởng ai cũng muốn ngồi lên long ý."

Nàng sao có thể hiểu được một đứa nhỏ đột nhiên mất đi phụ thân từ ái cũng mầu thân ôn nhu. Khuôn mặt tươi cười khi giờ chỉ còn vẻ lạnh lùng. Nếu không có ý niệm báo thù trong đầu, có lẽ hấn đã sớm...

Giang sơn thì sao? Long ý thì sao? Chúng có thể làm cho phụ mẫu hấn sống lại sao? Có thể cho hấn một thời thơ ấu hạnh phúc sao?

Đau đớn trong đôi mắt Lạc vương, Dạ Thần cũng hiểu, nếu có thể, hấn hy vọng đường huynh có thể thoát ra khỏi bóng ma của cừu hận.

"Đường huynh, huynh báo thù cho hoàng thúc, ta hiểu. Nhưng thật sự không phải phụ hoàng hại chết hoàng thúc. Việc này còn cần điều tra lại, không bằng để ta giúp huynh." Đồng tử màu tím nhìn hấn mang theo chân thành.

Trong nháy mắt, Lạc vương cảm giác như quay trở lại thời còn nhỏ. Đường đệ nhỏ hơn mình luôn ở phía sau, ngọt ngào gọi đường huynh. Khi đó mây trắng, nước xanh, ánh nắng tươi sáng.

Hoảng hốt, phụ vương mặc bạch y cùng người kia bước đến. Hai người đều thản nhiên cười, thật là một hình ảnh về tình huynh đệ đẹp.

Mất nhắm lại, bỗng nhiên mở. Trong lòng Lạc vương cũng không xác định được, chẳng lẽ thật sự không phải người kia hại chết phụ vương? Tình tảo lại, nhớ tới mười năm qua, mỗi khi mình phái người đi điều tra chuyện năm đó, vừa có manh mối lại luôn bị người phá rối. Mà những người đó chắc chắn là người trong cung, hơn nữa những lời đồn đại năm đó, hấn có thể khẳng định người kia hại chết phụ vương. Nhưng hiện tại nghe hai người nói, chẳng lẽ hấn thực sự tìm lầm người sao?

"Nếu người thật sự chắc chắn lão hoàng đế hại chết phụ vương người, sao không tìm hấn chứng thực?" Lãnh Loan Loan nhìn biểu tình dao động của lạc vương, tiếp tục nói.

"Hoặc là người sợ tìm nhầm người, không thể gánh vác hậu quả?"

Đôi mắt sáng ngời mang theo khiêu khích nhìn hấn.

Lạc vương mím môi không nói, là như vậy sao? Hấn vẫn sợ ý niệm bao lâu nay là sai sao?

Dạ Thần cũng mở miệng, cố chấp suy nghĩ việc báo thù, không bằng đi tìm hung thủ chân chính.

"Ta..."

Lạc vương do dự, hấn nên nghe theo lời Dạ Thần sao? Thật sự không phải hoàng đế hại chết phụ vương sao?

"Đường huynh..."

Dạ Thần buông Lãnh Loan Loan, nắm lấy tay Lạc vương đang cầm kiếm. Đồng tử màu tím mang theo sự ảm áp với người thân nhìn hấn.

"Đi tìm phụ hoàng chứng thực. Nếu là lỗi của phụ hoàng, ta sẽ không nhúng tay vào chuyện báo thù của huynh nữa, giang sơn đáng lẽ của hoàng thúc, ta cũng nguyện ý trả lại.

"Người..." Lạc vương nhìn hấn, vẻ mặt phức tạp.

"Tin tưởng ta." Dạ Thần dùng sức, trong mắt có ánh ngược của Lạc vương. "Nếu không phải phụ hoàng hại chết hoàng thúc, mà người trách lầm hấn. Chẳng những làm hung thủ chân chính nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật, hơn nữa chắc chắn hoàng thúc trên trời có linh thiêng cũng không thể ngủ yên..."

Keng...

Cây kiếm trên tay Lạc vương rơi xuống đất phát ra tiếng vang thanh thúy. Giờ phút này vẻ mặt của hấn giống như một đứa trẻ đi lạc đường, đi bên trái hay bên phải, hấn vẫn còn do dự.

Lãnh Loan Loan đảo mắt, thật sự không thích tính cách này của Lạc vương. Muốn đi hay không thì cứ nói, hắn có thể dùng mười mấy năm để thực hiện mưu đồ báo thù, chẳng lẽ không có thời gian đi gặp lão hoàng đế sao? Hay là hắn không có dũng khí?

"Này, người không phải là không có can đảm đi gặp lão hoàng đế chứ?" Lãnh Loan Loan cổ quái nhìn Lạc vương.

Lạc vương giật mình, hắn cũng không biết rõ. Muốn chính tay đâm chết cừu nhân, nhưng lại do dự. Vạn nhất hung thủ thực sự không phải hoàng đế, hắn có thể làm gì?

"Đường huynh, vài ngày nữa là ngày giỗ của hoàng thúc. Chẳng lẽ huynh không muốn biết rõ chân tướng, để hoàng thúc có thể ngủ yên sao?"

Lạc vương nghe Dạ Thần nói, nhủ mảy, không nói. Thật lâu sau, khi Dạ Thần và Lãnh Loan Loan cho rằng bọn họ khuyên bảo thất bại, hắn lại mở miệng.

"Ta đi."

Lạc vương nắm chặt tay, tiếp thêm dũng khí. Dạ Thần cùng Lãnh Loan Loan đã nói ra lời khiến hắn suy nghĩ, cứ do dự như vậy không bằng đi hỏi rõ chân tướng. Nếu thật sự là hoàng đế hại chết phụ vương, hắn đương nhiên sẽ không nương tay. Nhưng nếu đúng như lời đường đệ nói không phải hắn, vậy hắn sẽ tìm hung thủ thực sự, báo thù cho phụ vương.

"A Dao, tuyết lang, Ninh Phong Cách, quay lại đây."

Lạc vương vừa nói, Lãnh Loan loan cũng vẫy tay với đám người đang đánh nhau với hắc y nhân.

Nghe được lời nói của Lãnh Loan Loan, hai người một lang phút chốc bay ra khỏi vòng chiến.

"Các người cũng dừng lại." Người nổi tiếng cũng nói với hắc y nhân, hắc y nhân nhanh chóng trở lại bên cạnh người hắn.

"Giáo chủ, cảm tạ người có thể đến. Hiện tại bốn vương đã đáp ứng bọn họ về hoàng cung. Người đã giúp ta một việc. Từ nay về sau, chúng ta không ai thiếu nợ ai."

Lạc vương chấp tay nói với người nổi tiếng, lại quay đầu nhìn Lãnh Loan Loan.

"Thái tử phi, mời người giải huyết đạo cho người nổi tiếng giáo chủ." Hắn tin tưởng nàng sẽ làm vậy.

Lãnh Loan Loan nhìn hắn, ngón tay hướng tới người nổi tiếng.

Người nổi tiếng cảm thấy thân hình buông lỏng, phát hiện cơ thể đã có thể hoạt động bình thường. Hắn nhìn Lãnh Loan Loan, khóe miệng nhếch lên, thâm ý nói:

"Thái tử phi, chúng ta còn có thể gặp lại."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Lạc vương đến hoàng cung

Editor: Ngọc Nguyệt

Ánh nắng chiếu đầy trời, như tùy ý vẩy mực xuống bức tranh sơn dầu. Sắc thái sặc sỡ, đẹp không tả xiết.

Dưới bầu trời, cung điện hoa lệ to ớn, hàng lang gấp khúc, sâu hút.

Ngự hoa viên, nữ tử mặc cung trang tinh xảo như những vị tiên nữ, bước chân nhẹ nhàng, cùng hương hoa và hồ điệp bay lại, thành một cảnh hoa lệ, xinh đẹp.

Ở một chỗ khác cũng trong ngự hoa viên, Hoàng đế và Nhu quý phi cùng những cung nữ, thái giám đi đến. Long bào, mũ miện, Hoàng đế đã trung niên những vẫn tuấn mỹ. Mà Nhu quý phi xinh đẹp, đi cùng Hoàng đế thật sự là một hình ảnh hài hòa.....

Vài người vui đùa, tần phi cấp thấp nhìn đến Hoàng đế cùng Nhu quý phi đi đến bên này, thu lại vẻ cười. Bước lên hành lễ:

"Tham kiến Hoàng Thượng, Quý phi nương nương."

"Bình thân."

Hoàng đế phát tay với vài vị phi tần xinh đẹp. Màu vàng trên cổ tay áo hắt theo cử động phát qua, uy phong lẫm liệt.

"Tạ Hoàng Thượng, Quý phi nương nương."

Những vị phi tần đứng lên, trong lòng hồi hộp. Hy vọng Hoàng đế nhìn đến các nàng, nhưng so với Nhu quý phi, tư sắc các nàng đều kém một phần. Nhìn đến Nhu quý phi như chim nhỏ nép vào người Hoàng đế, càng làm cho các nàng thêm buồn bực.

"Các vị ái phi đang làm gì?"

Hoàng đế nhìn những vị nữ tử dáng vẻ thướt tha, còn vẻ mặt tươi cười, ánh nắng chiếu xuống trên mặt các nàng, mặc dù không xinh đẹp như Nhu quý phi nhưng cũng rất đáng yêu.

"Hỏi Hoàng Thượng, nô tì chỉ là tùy ý đi dạo trong vườn. Quấy rầy Hoàng Thượng cùng Quý phi nương nương, thỉnh người tha tội."

Nữ tử một thân váy dài màu lam nhạt, cổ tay áo có sợi chỉ bạc cuốn quanh. Trên váy thêu vài đóa hoa bách hợp, trước ngực là dải lụa trắng. Gió đêm thổi, làn váy theo gió lay động, dung mạo xinh đẹp, nhợt nhạt dịu dàng tươi cười, như một đóa hoa bách hợp làm cho người ta có cảm giác tao nhã.....

Hoàng đế nhìn nàng ôn nhu cười, trong lòng như có ngọn gió phát qua, rất thoải mái. Không khỏi nhìn nàng thêm, lại không nhìn thấy Nhu quý phi bên người, ngón tay thon dài nắm chặt, tươi cười mang theo vài phần ngoan độc.

"Các người là?"

Hoàng đế đột nhiên hỏi, hắt phát hiện thực sự không biết những vị phi tần này.

"Nô tỳ Lý thị, thứ nữ Bộ binh Thượng Thư Lý Dũng Khôi." Lam sam nữ tử.

"Nô tỳ Trương thị, Lễ bộ Thượng Thư chi nữ." Chanh y nữ tử.

"Nô tỳ Liễu thị, Công bộ Thượng Thư chi nữ."

"....."

Các vị phi tần đều lần lượt hành lễ, tự giới thiệu."

Hoàng đế giật mình, hóa ra những vị nữ tử này là những người Thái Hậu đã chọn khi tuyển phi tử cho hắn. Lúc ấy hắn đang rất đau đầu chuyện quốc sự, cho nên cho Thái Hậu làm chủ, nhưng cũng không triệu nữ tử thị tẩm, càng không nói nhìn thấy các nàng. Hiện tại nhìn thấy những vị nữ tử có phong thái, tâm không khỏi động.

"Đêm nay....."

"Hoàng Thượng ở đây sao, nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng."

Hoàng đế còn chưa nói xong đã bị cắt ngang bởi Hoàng hậu.

"Bình thân." Hoàng đế vẫy tay. "Hoàng hậu cũng tân bộ?"

"Vâng." Hoàng hậu tiến lên, đứng bên cạnh hắn. "Nô tỳ vừa từ chỗ Thái Hậu, tiện đường ghé qua ngự hoa viên một chút."

Hoàng hậu bước lên, Nhu quý phi lùi lại.

"Nô tỳ tham kiến Hoàng hậu nương nương." Nhu phi cùng các phi tần nhìn thấy Hoàng hậu cao quý đều hạ người hành lễ.

"Các vị muội muội đều đứng lên đi."

Hoàng hậu giơ tay, liếc qua bốn phía, khi nhìn đến Nhu quý phi, trong mắt xẹt qua tia đồ kỵ cùng hận ý, sau đó cười.

"Thật đúng lúc, các vị muội muội đều ở đây, không bằng mọi người bồi Hoàng Thượng đi."

"Vâng."

Các phi tần hạ người, đồng thanh đáp. Các phi tần mới tiến cung tất nhiên rất cao hứng, có cơ hội đi cùng thánh giá. Nhưng Nhu quý phi lại tức giận đến sắp học máu, lúc đầu là chỉ có nàng cùng Hoàng Thượng, đám người này tới làm gì? Nhưng lời Hoàng hậu vừa ra, ai dám nói lại? Đành phải ở trong lòng nung Hoàng hậu, xú nữ nhân, ý là Hoàng hậu nên dám ra lệnh cho nàng, cứ chờ xem, một ngày nào đó, nàng nhất định sẽ đá người kia xuống dưới.

"Được, khó có được cơ hội. Sắp tối rồi, cảnh sắc thế này cũng đẹp. Không bằng chư vị ái phi biểu diễn tiết mục cho trẫm xem đi."

Hoàng đế nhìn các phi tần người người đều câu hồn, nói.

Các phi tần nhìn nhau, sau đó đồng thanh đáp:

"Vâng."

"Vậy Lý thị trước tiên." Hoàng đế chỉ lam sam nữ tử.

Lam sam nữ tử gật đầu, hạ thấp người với Hoàng đế, Hoàng hậu, Quý phi. Mỗi anh đào khẽ phát ra giọng nói như chim hoàng anh.

"Nô tỳ tuân mệnh."

"Ái phi muốn biểu diễn tiết mục gì?" Nhìn biểu tình hào phóng, Hoàng đế tán thưởng gật đầu.

"Nô tỳ muốn..."

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng..."

Thái giám bên người Hoàng đế, Ngự tiền tổng quản Tiểu Đức Tử vội vàng chạy tới.

"Có chuyện gì?" Hoàng đế bị cắt đứt mạch hứng thú, có chút không vui hỏi.

"Khấu kiến Hoàng Thượng, Hoàng hậu, Quý phi cùng các vị nương nương." Tiểu Đức Tử hành lễ với mấy người, sau đó bẩm báo với Hoàng đế:

"Hồi Hoàng Thượng, Thái tử hồi cung cùng với Lạc vương."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Hoàng Thái Hậu khác thường

Editor: Ngọc Nguyệt

"Có chuyện gì?" Hoàng đế mất hứng, không vui hỏi.

"Khấu kiến Hoàng Thượng, Hoàng hậu, Quý phi cùng các vị nương nương." Tiểu Đức Tử hành lễ với mấy người, sau đó bẩm báo với Hoàng đế:

"Hồi Hoàng Thượng, Thái tử hồi cung cùng với Lạc vương."

"Cái gì?" Hiển nhiên Hoàng đế bị tin tức này làm kinh ngạc. Lạc Nhi hồi cung? Hắn không nghe nhầm chữ, không phải mười mấy năm qua hắn không chịu hồi hoàng thành sao? Nhắc tới cháu của mình, hắn lại cảm thấy hổ thẹn. Khi nhị hoàng huynh vẫn còn tại thế, hắn với mình có tình cảm sâu nhất. Không lâu sau khi hắn được phong làm thái tử liền bị người hại chết, bên ngoài có tin đồn là do hắn hại chết nhị hoàng huynh. Nhưng chỉ có hắn biết, hắn dù không giết nhị hoàng huynh nhưng hoàng huynh vì hắn mà chết. Cũng vì nguyên nhân như vậy, hắn vẫn muốn bù đắp cho Lạc Nhi, chẳng sợ hắn đang âm thầm lên kế hoạch trả thù, cướp đi giang sơn.

"Sao Lạc vương lại ở hoàng thành?" Hiển nhiên Hoàng hậu cũng cảm thấy kỳ quái.

Hoàng đế khoát tay áo với phi tần.

"Các người lui xuống trước đi."

Các phi tần nhìn nhau, dù không hiểu Hoàng đế thay đổi tâm tình. Nhưng đã là hoàng mệnh các nàng chỉ có thể tuân theo.

"Vâng, nô tì xin cáo lui."

Lam sam nữ tử cùng các nàng phi tần xoay người rời đi, Nhu quý phi cùng Hoàng hậu vẫn ở lại, dù không cam lòng nhưng cũng chỉ có thể rời đi, ai bảo các nàng không phải Hoàng hậu.

"Hoàng hậu, người cũng lui xuống đi."

"Vâng, nô tì xin cáo lui." Hoàng hậu đoán Hoàng đế muốn gặp Lạc vương. Lúc đầu nàng cũng muốn đi nhưng nghĩ lại, Lạc vương hồi cung chỉ sợ mục đích không đơn giản. Không bằng đi đến chỗ Thái hậu trước.

Thân ảnh màu tím xoay người rời khỏi.

Sau khi bóng dáng Hoàng hậu hoàn toàn biến mất, Hoàng đế mới phát tay với Tiểu Đức Tử.

"Đi thôi."

"Vâng." Tiểu Đức Tử cúi đầu đáp.

Tay áo bào giương lên, Hoàng đế bước đi đầu.

Ánh nắng chiều tán đi, trên trời hiện ra màu xanh, màn đêm sắp buông xuống.

Từ Ninh cung.

"Hoàng hậu nương nương giá lâm."

Hoàng Thái Hậu đang ngồi ở ghế, được một nô tỳ khác quạt. Nghe tiếng thái giám bẩm báo, giọng tay, nô tỳ dừng động tác.

"Nô tỳ bái kiến Thái Hậu."

Hoàng hậu một thân đồ tía đi đến. Sau đó đứng trước mặt Thái Hậu, tào nhã hành lễ.

"Hoàng hậu mau ngồi đi." Thái hậu chỉ ghế dựa, nhìn nàng. "Hoàng hậu đến đây bởi ai gia chơi cờ?" Bà đoán Hoàng hậu đến hẳn là có nguyên nhân khác.

"Mẫu hậu muốn chơi cờ, con dâu đương nhiên phải bồi. Nhưng hiện tại con dâu có việc muốn bẩm báo mẫu hậu." Hoàng hậu cười yếu ớt, nói.

"Hửm?" Hoàng Thái Hậu hứng thú nhướn mi. "Là chuyện gì?"

"Mẫu hậu, vừa rồi con dâu nghe được, Tiểu Đức Tử bên người Hoàng Thượng bẩm báo Lạc vương tiến cung." Hoàng hậu một bên đáp, một bên không dấu vết chú ý về mặt của Hoàng Thái Hậu.

Hoàng Thái Hậu cư nhiên hất đồ ly trà trên bàn xuống. Tiếng chén vỡ vụn vang lên, khiến thị vệ bên ngoài chú ý.

"Có thích khách sao?"

Vài tên thị vệ chạy vào, tay cầm kiếm, về mặt khăn trương.

"Lui ra." Thái Hậu nhìn thị vệ xông tới, về mặt trầm xuống. "Chỉ là ai gia đánh vỡ cái chén."

"Vâng." Bọn thị vệ lui ra ngoài.

Sau khi thị vệ rời khỏi, Hoàng Thái Hậu cũng không nói nữa, Hoàng hậu suy nghĩ, chỉ sợ Lạc vương cùng Thái hậu có quan hệ rất lớn. Nhưng không biết sự tình thế nào. Đột nhiên trong đầu nàng hiện ra lời đồn trước kia. Phụ thân Lạc vương, Đức Thanh Vương gia là do Hoàng Thượng hại chết. Hiện tại Thái Hậu lại có phản ứng như thế, chẳng lẽ việc kia có liên quan đến Thái Hậu?

Càng nghĩ càng thấy kinh hãi, nàng dường như dừng việc hô hấp. Không dám đoán nữa, nếu như vậy, hậu quả đáng sợ cỡ nào?

Thịch thịch thịch....

Tim nàng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Trong phòng yên tĩnh làm cho người ta thêm sợ hãi, tựa hồ có chuyện đã xảy ra.

"Hoàng đế đang ở đâu?"

Đột nhiên Hoàng Thái Hậu mở miệng, giọng nói thân nhiên lại trầm trọng như có áp lực. Khiến người nghe tò mò nhưng cũng sợ hãi.

"Có lẽ Hoàng Thượng đang đi gặp Lạc vương." Hoàng hậu đáp, nàng đột nhiên hoài nghi mình tìm Thái Hậu có đúng hay không. Tiểu Đức Tử nói Lạc vương cùng Thần Nhi cùng hồi cung, cũng không nên khiến cho Thần Nhi gặp phiền toái.

Hoàng Thái hậu kinh hãi, thân hình nháy mắt đứng lên. Trong mắt xẹt qua tia hoảng sợ. Không được, Lạc vương trở về chắc chắn là để báo thù. Mà hẳn vẫn luôn cho rằng người hại chết Đức Thanh Vương gia là Hoàng nhi, hiện tại Hoàng nhi cùng hẳn một chỗ chắc chắn sẽ nguy hiểm. Càng nghĩ trong lòng càng lo lắng, nàng trầm giọng hô:

"Người đâu, bãi giả, đi tìm Hoàng Thượng."

Chương 98: Hoàng thúc chết có liên quan đến người sao?

Editor: Ngọc Nguyệt

Ngự thư phòng

Sắc trời bắt đầu tối, thái giám ở Ngự thư phòng đã thấp nền.

Gió đêm lay động, còn có mùi của Long Tiên hương quen thuộc từ trong lư hương lượn lờ.

Trong phòng yên tĩnh, Lạc vương hai tay nắm chặt, đứng ở nơi quen thuộc. Đã từng, hắn nhìn Hoàng gia phê duyệt tấu chương ở trong đây. Đã từng nơi này suốt chút nữa trở thành thư phòng của phụ vương. Nơi này chưa hề thay đổi nhưng tâm tình hắn đã hoàn toàn đổi thay.

Dạ Thần ôm Lãnh Loan Loan ngồi trên ghế, nhìn Lạc vương đứng bên cửa sổ. Thân hình cao ngất như bị bao phủ bởi bóng ma, lộ ra vẻ bi thương cùng cô tịch. Hắn đột nhiên cảm thấy không đành lòng, thậm chí bất bình thay cho Lạc vương. Lão thiên gia thật bất công, khiến cho đường huynh vốn thiện lương, hoạt bát nay lại biến thành bộ dáng này. Khiến cho hắn sống trong bóng ma cừu hận...

Nhưng hắn cũng hiểu được. Trong hoàng thất cảm tình rất mỏng, có lẽ huynh đệ khi còn bé tương thân tương ái. Nhưng vì ngôi vị hoàng đế, sẽ trở thành địch nhân. Đây có lẽ là nỗi khổ của con cháu hoàng thất, bề ngoài hoa lệ, nội tâm lại trống rỗng, cô đơn làm người ta đồng tình.

Không tiếng động thờ dài, hắn chỉ hy vọng là không phải phụ hoàng hại chết hoàng thúc. Đừng khiến hắn và đường huynh trở thành địch nhân, không thể trở về như thời thơ ấu. Nhưng ít ra cũng không thành địch nhân người chết ta mất mạng, như vậy cũng đủ rồi.

"Hoàng Thượng giá lâm..."

Ngoài điện, thái giám nhìn thấy bóng dáng màu vàng, lập tức quỳ xuống.

"Tham kiến Hoàng Thượng."

Hoàng đế không nhìn thái giám, chỉ nhìn xuyên vào trong, cước bộ bỗng nhiên ngừng. Hắn khiếp sợ, hắn có thể đối mặt với đứa nhỏ có bộ dáng giống như đúc của hoàng huynh sao? Mỗi khi nhìn đến đôi mắt như nhị hoàng huynh, hắn lại bi thương cùng áy náy. Đó cũng là nguyên nhân khiến cho đứa nhỏ kia rời hoàng thành. Hắn sợ đứa nhỏ kia bên người sẽ nhắc nhở hắn. Rất yêu quý nhị hoàng huynh đã chết vì hắn, nhưng hắn không thể hận, thương tổn người kia, vì nàng cũng vì yêu mình nên mới làm như thế.

Mấy người trong thư phòng nghe được thái giám bẩm báo, thân hình khẽ run.

Dạ Thần cùng Lãnh Loan Loan phức tạp nhìn Lạc vương. Hắn động cũng không động, đưa lưng về phía bọn họ, không thể thấy rõ biểu tình của hắn. Nhưng bọn họ cũng biết, tâm tình của hắn cũng đang rất phức tạp.

Hoàng đế ở bên ngoài ngẩn ngơ, cuối cùng cũng bước tới. Hắn biết trốn tránh không phải biện pháp.

Nghe tiếng bước chân truyền đến, nháy mắt, Lạc vương đang đứng thẳng bất động xoay người nhìn qua. Thân ảnh màu vàng xuất hiện, thân hình không đổi, khuôn mặt cũng không đổi, lại thêm một phần tôn quý, trên mặt cũng có dấu vết năm tháng trôi qua....

Đôi mắt thâm thúy xẹt qua tia hận ý, mâu quang trở nên lạnh như băng. Hắn vẫn không thể bình tĩnh khi đối mặt với người này, dù sao mười mấy năm qua hắn vẫn giữ hận ý để sống. Huống chi cho dù Dạ Thần nói cái chết của phụ vương rất nhiều điểm đáng ngờ nhưng hắn nghĩ cũng có khả năng người này chính là hung thủ.

Cảm giác có nước mắt trên mặt, Hoàng đế nhìn Lạc vương.

"Nhị hoàng huynh...."

Nhìn đến khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trước mắt, hắn nhìn không được bật thốt. Khi nhìn đến ánh mắt tràn ngập hận ý cùng trào phúng, hắn hỏi thần. Không, hắn không phải nhị hoàng huynh. Ánh mắt phức tạp đánh giá Lạc vương, hắn là nhi tử của nhị hoàng huynh, cháu của mình. Đứa nhỏ năm đó đã trở thành nam tử cao bảy thước, Một thân lam bào, thân thể cao ngất, mi như kiếm, mũi cao thẳng, môi mỏng, khẽ nhếch. Quả nhiên hắn rất giống nhị hoàng huynh, nhưng đứa nhỏ này hận mình. Hận ý sâu như thế, như ngàn mũi tên đâm vào lòng hắn, khiến thân thể rúm, máu không ngừng chảy....

"Nhị hoàng huynh? Ha ha....." Nghe được tiếng gọi của Hoàng đế, Lạc vương cuồng tiếu. Thân thể run run, hắn còn nhớ rõ nhị hoàng huynh đáng quý

của hấn sao?

Dạ Thần nhìn bộ dáng điên cuồng của Lạc vương, trong lòng lo lắng.

Lãnh Loan Loan bĩu môi, hấn có thể phát tiết ra cũng tốt. Nếu không cừ hận bấy lâu nay sẽ khiến Lạc vương trở thành người tự bế, không thì là biến thái.

"Lạc Nhi..." Nhìn bộ dạng của Lạc vương, Hoàng đế trong lòng khê run. Dường như hấn lại thấy được nhị hoàng huynh nhìn mình cười ôn hòa, cũng thấy được ánh mắt tuyệt vọng của hoàng tẩu.

"Đừng gọi ta." Lạc vương oán hận trừng mắt Hoàng đế. "Người dựa vào cái gì mà gọi ta? Lạc Nhi đã chết, từ thời khác người hại chết phụ vương ta, Lạc Nhi đã chết..." Đứa nhỏ thiên chân kia đã chết rồi, chỉ còn một người từ địa ngục để báo thù.

"Lạc Nhi, trầm..." Hoàng đế rất muốn nói cho hấn, hấn không hại chết nhị hoàng huynh. Nhưng hấn không thể nói ra, bởi vì nhị hoàng huynh thật sự vì hấn mà chết.

"Phụ hoàng, hoàng thúc chết có liên quan đến người sao?"

Dạ Thần cũng nhin không được mở miệng, tuy hấn rất tin tưởng phụ hoàng sẽ không làm như vậy. Nhưng thấy biểu tình chần chờ của hấn, hấn không thể không thấy hoài nghi. Nếu không phải hấn, sao phụ hoàng không nói thẳng ra, mà để cho đường huynh giãy dụa trong cừ hận. Hay là phụ hoàng biết hung thủ, nhưng lại có nguyên nhân không thể nói?

"Trầm..."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Con giết ta đi

Editor: Ngọc Nguyệt

"Phụ hoàng, hoàng thúc chết có liên quan đến người sao?"

Dạ Thần cũng nhin không được mở miệng, tuy hấn rất tin tưởng phụ hoàng sẽ không làm như vậy. Nhưng thấy biểu tình chần chờ của hấn, hấn không thể không thấy hoài nghi. Nếu không phải hấn, sao phụ hoàng không nói thẳng ra, mà để cho đường huynh giãy dụa trong cừ hận. Hay là phụ hoàng biết hung thủ, nhưng lại có nguyên nhân không thể nói?

"Trầm...."

Nhìn nhị tử, Hoàng đế tính mở miệng, cuối cùng lại mím môi không nói.

"Là người hại chết phụ vương?" Lạc vương nhìn Hoàng đế không nói, đôi mắt tràn đầy hận ý.

Hoàng đế vẫn không nói, không biện giải cho bản thân.

Ngoài cửa sổ, bóng đêm bao phủ, trăng rằm đã lên, ánh trăng mờ lung chiếu rọi.

Gió đêm thổi, hoa cỏ lay động, lá cây sà sạt rung động.

Tiếng động vang lên, lại cảm thấy càng yên tĩnh.

Lạc vương tay nắm chặt, trừng mắt nhìn Hoàng đế. Trong lòng hận ý như ngọn lửa giữa thảo nguyên, không thể vãn hồi.

Dạ Thần như nghe được tiếng khớp xương ma sát từ tay Lạc vương, trong lòng cả kinh, tay ôm Lãnh Loan Loan không khỏi chặt thêm, đồng tử màu tím nhìn chằm chằm hấn, không nháy mắt. Hấn thấy đường huynh vẻ mặt như mảnh thú, dường như tiếp theo, hấn sẽ xông tới chỗ Phụ hoàng.....

"Ta muốn giết người."

Quả nhiên, Lạc vương xông tới chỗ Hoàng đế. Thân ảnh màu lam nhoáng lên một cái, tay rút kiếm bên hông. Thân kiếm lóe ra tia sáng lạnh, cặp mắt tràn đầy hận ý.

"Phụ hoàng, cận thần." Dạ Thần cả kinh. Thân ảnh cũng muốn xông lên cứu hấn, nhưng lại bị Lãnh Loan Loan ngăn lại.

"Cửu Nhi, nàng...." Dạ Thần nhìn Lãnh Loan Loan, không biết sao nàng ngăn mình?

Lãnh Loan Loan chỉ chỉ, bảo hấn không nên gấp gáp, đứng yên xem sự tình.

"Hoàng Thượng....."

Tiểu Đức Từ nghe được tiếng của Lạc vương, chạy vào thư phòng. Khi nhìn đến Lạc vương rút kiếm đâm tới Hoàng đế, sợ tới mức hai chân nhũn ra suýt té ngã. Lấy lại tinh thần, la lớn.

"Người đâu, có thích khách, hộ giá, hộ giá....."

Thị vệ ngoài điện vừa nghe liền chạy vào.

"Bảo hộ Hoàng Thượng."

Một hàng thị vệ hô khẩu hiệu.

"Đi ra ngoài....." Không ngờ Hoàng đế lại giờ tay, trầm giọng nói.

"Hoàng Thượng, ngài....."

Mọi người choáng vàng, đây là chuyện gì? Lạc vương muốn giết người, Hoàng Thượng lại không cần bọn họ bảo vệ? Mọi người nhìn nhau, tay cầm ngân thương, đứng ngốc ở đó.

"Để trăm yên tĩnh."

Hoàng đế nhìn đám thị vệ còn đứng đó, giận dữ rống lên.

"Vâng, vâng....."

Tuy không biết sao Hoàng Thượng lại dùng loại khí phách kia, nhưng đã là lệnh, bọn họ chỉ có thể đi ra ngoài, ai dám ở lại đó hứng chịu sự tức giận của hấn.

Phút chốc, trong phòng lại chỉ còn bốn người bọn họ.

Gió đêm khẽ thổi, rèm cửa lay động.

Lạc vương cầm kiếm, thẳng tắp chỉ vào Hoàng đế, ánh mắt quan sát hấn, lạnh như băng hỏi:

"Tại sao để họ ra ngoài?" Nếu những thị vệ đó xuất thủ, hấn biết bản thân không thể thắng. Cho dù đánh được cũng khó mà vô thương đi ra.

"Ta biết con sẽ không giết ta." Hoàng đế nhìn Lạc vương, vẻ mặt bình tĩnh. Tuy đứa nhỏ này hận hấn, muốn giết hấn, nhưng hấn lại có cảm giác, đứa nhỏ cũng không đành lòng xuống tay với hấn.

Dạ Thần vừa nghe, cúi đầu nhìn Lãnh Loan Loan. Nàng như đã biết trước mọi việc, chẳng lẽ Cửu Nhi cũng cho rằng đường huynh không thể hạ thủ với Phụ hoàng sao?

Lãnh Loan Loan cười, có lẽ nói ra không ai tin, có ai mà không hạ thủ với kẻ thù giết cha mình chứ. Nhưng nàng cũng thấy được sự phức tạp trong lòng Lạc vương. Hấn luôn nghĩ đến báo thù, nhưng không cảm thấy sự dao động trong lòng mình. Hoặc là nói, từ lúc hấn đáp ứng tiến cung, hấn đã dao động!

Lời nói của Hoàng đế làm Lạc vương lui về phía sau từng bước. Mình không đành lòng xuống tay với hấn sao? Không, phụ vương chết có liên quan đến hấn, sao hấn có thể không đành lòng giết hấn? Hấn có thể, hấn sẽ báo thù cho phụ vương. Kiếm lại chỉ thẳng Hoàng đế, lời nói càng thêm lạnh như băng.

"Ta muốn giết ngươi."

"Con sẽ không." Hoàng đế vẫn đứng đó, bình tĩnh nói.

"Ta sẽ, ta sẽ....." Lạc vương như muốn chứng minh lời nói của mình, kiếm lại chém tới hấn.

"Ta muốn báo thù cho phụ vương."

Hoàng đế nhìn hấn, không nói một lời. Đồng tử màu tím như nhìn thấu hết thảy, Lạc Nhi thương tâm như vậy, thống khổ như vậy, kỳ thật, nếu hấn giết mình rồi có thể hết hận, cũng là chuyện tốt. Thôi, hết thảy cũng là do hấn làm tổn thương nhị hoàng huynh, cũng làm tổn thương hấn.....

Hai mắt nhắm lại, trong đầu hiện ra nụ cười ôn hòa của nhị hoàng huynh. Hấn chỉ còn một huyết mạch duy nhất là Lạc Nhi, mình không thể để Lạc Nhi

tiếp tục thống khổ.

"Con giết ta đi."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Hung thủ là ai?

Editor: Ngọc Nguyệt

Hai mắt nhắm lại, trong đầu hiện ra nụ cười ôn hòa của nhị hoàng huynh. Hắn chỉ còn một huyết mạch duy nhất là Lạc Nhi, mình không thể để Lạc Nhi tiếp tục thống khổ.

"Con giết ta đi."

"Phụ hoàng...." Dạ Thần nghe được lời nói của Hoàng đế, kinh hãi, sau đó quay đầu nhìn Lạc vương nói. "Đường huynh, hung thủ nhất định không phải phụ hoàng, huynh đừng xúc động, phải chờ sau khi điều tra rõ hung thủ rồi hãy quyết định."

"Chân tướng?" Lạc vương cười lạnh, đôi mắt tràn đầy châm chọc. "Hắn đã thừa nhận còn muốn tìm chân tướng? Ta sẽ không bị người lừa gạt. Ta sẽ báo thù cho phụ vương!"

"Phụ hoàng, người mau nói đi. Chẳng lẽ người thật sự muốn hung thủ thật sự vẫn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, khiến hoàng thúc ở thiên đường cũng không thể ngủ yên sao?" Không thể khuyên Lạc vương, Dạ Thần lại khuyên Hoàng đế. Cặp mắt màu tím đầy vẻ lo lắng, với thân tình hắn không thể lạnh lùng.

"Thật sự là lão già quật cường." Lãnh Loan Loan nhìn Dạ Thần bộ dáng lo lắng, nhìn không được bĩu môi, không kiên nhẫn khề quát. "Ta nói này lão hoàng đế, người muốn chết như vậy sao? Người không đợi hoàng tôn tương lại sinh ra sao?"

Một câu hoàng tôn khiến cho căng thẳng dịu đi.

Hoàng đế nhìn nàng, rất muốn cười nhưng cười không nổi.

Dạ Thần bỗng nhiên đỏ mặt, không biết nên khóc hay cười. Tuy trường hợp này không thích hợp để cười, nhưng nhìn cười cũng thật vất vả.

"Cửu Nhi, nàng còn nhỏ." Còn nhỏ đừng nói lung tung, hại hắn suy nghĩ miên man. Ý tưởng này khiến hắn cảm thấy xấu hổ.

"Ta không nói sai." Lãnh Loan Loan phản bác, ngẩng đầu nhìn Dạ Thần. "Về sau chúng ta sẽ có đứa nhỏ, hay là người muốn tìm người khác?" Ánh mắt trừng lớn, khuôn mặt phẫn nộ vẽ hung hăng.

"Ta....." Dạ Thần ấp úng, nàng lại nghĩ tới chuyện đó? Bất quá nhìn khuôn mặt non nớt kia đã có vẻ mặt ghen, thật sự là chuyện vui.

Lạc vương nhìn hai người nói chuyện về đứa nhỏ, mày nhíu càng sâu. Hoàng tôn cái gì? Hoàng đế dựa vào cái gì mà nhìn hoàng tôn. Mà phụ vương hắn ngay cả hắn trưởng thành cũng không thể thấy. Nhớ tới mấy năm qua, hắn bỗng nhiên lên tiếng.

"Hắn không còn cơ hội để nhìn đứa nhỏ các người." Nói xong không hề lưu tình vung kiếm tới chỗ hoàng đế. Hắn ta nên xuống đó xin phụ vương tha lỗi.

"Phụ hoàng...." Dạ Thần đặt Lãnh Loan Loan lên ghế, bóng dáng vút tới chỗ hai người. Nhưng lại có một giọng nói nhanh hơn hắn ngăn động tác của Lạc vương.

"Dừng tay!"

Giọng nói uy nghiêm lại có chút run rẩy từ cửa thư phòng là của Hoàng Thái Hậu. Khi bà thấy Lạc vương định chém vào người Hoàng đế, bà chỉ cảm thấy trái tim như ngưng đập. Tay nắm chặt, móng tay đâm vào lòng bàn tay khiến bà tỉnh táo lại. Giờ không phải lúc sợ hãi. Tay phải cầm quạt trường đập xuống mặt đất, phát ra tiếng vang.

"Mẫu hậu." Hoàng Thái Hậu xuất hiện, Hoàng đế có chút kinh hoảng. Sao mẫu hậu lại đến đây? Hắn sợ mẫu hậu sẽ thương tổn Lạc Nhi, lại sợ Lạc Nhi sẽ xúc phạm tới Hoàng Thái Hậu. Hắn hô to.

"Người đâu, mau đưa Thái Hậu hồi cung."

Lạc vương, Dạ Thần, Lãnh Loan Loan nhìn phản ứng của Hoàng đế, hít mắt, chẳng lẽ hung phạm là.....

Ba ánh mắt cùng nhìn lại Hoàng Thái Hậu, sẽ là bà sao?

"Thái hậu, mời người hồi cung, nơi này rất nguy hiểm." Tiểu Đức Tử nghe được giọng nói của Hoàng đế, lập tức chạy đến cửa, cúi lưng, nói với Hoàng Thái Hậu.

"Không....." Hoàng Thái Hậu lắc đầu, thái độ kiên định. "Ai gia không đi đâu cả."

"Thái Hậu....." Tiểu Đức Tử nhìn thái độ của bà, rất khó xử.

Hoàng Thái Hậu không để ánh mắt lo lắng của Hoàng đế vào trong mắt, ánh mắt chỉ nhìn thẳng vào Lạc vương. Quả nhiên là nhi tử của Đức Thanh Vương gia, giống hệt bộ dáng của hân. Nhưng trong mắt nhi hoàng tử chỉ có ôn hòa, mà trong mắt hân chỉ có hận ý lạnh như băng.

"Người nên báo thù cho phụ vương sao?"

"Mẫu hậu....." Hoàng đế lo lắng gọi.

Hoàng Thái Hậu khoát tay, nắm quạt trượt bước tới chỗ Lạc vương. Khi chỉ còn cách năm bước thì dừng lại.

Lạc vương nhìn Hoàng Thái Hậu, mím môi không nói.

"Người nên báo thù cho phụ vương sao?" Hoàng Thái Hậu lại hỏi một lần nữa.

"Phải." Lạc vương cắn răng đáp.

"Vậy người không nên tìm Hoàng đế, người nên tìm ai gia."

"Mẫu hậu...."

"Hoàng tử mẫu....."

Hoàng đế cùng Dạ Thần đồng thời hô, một người biết chân tướng nên lo lắng. Một người không biết chân tướng nhưng cũng đoán được vài phần, cũng lo lắng cùng không thể tin.

Lãnh Loan Loan nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Hoàng Thái Hậu, trong lòng cũng sáng tỏ vài phần. Sợ là tiết mục thông thường trong cung. Phụ vương của Lạc vương là thái tử, muốn diệt trừ hân, giúp nhi tử của mình đứng trên vị trí tôn quý vạn người bên dưới kia.

Lạc vương nhìn Hoàng Thái Hậu ở trước mặt, vẻ mặt của bà nghiêm túc, không giống như nói đùa, nhưng hân chưa từng nghĩ đến người hại chết phụ hoàng lại là nữ nhân này.

"Tại sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Chân tướng [Thượng]

Editor: Ngọc Nguyệt

Lạc vương nhìn Hoàng Thái Hậu ở trước mặt, vẻ mặt của bà nghiêm túc, không giống như nói đùa, nhưng hân chưa từng nghĩ đến người hại chết phụ hoàng lại là nữ nhân này.

"Tại sao?"

Hân chỉ mũi kiếm vào bà, ánh mắt tràn đầy hận ý. Nữ nhân này rốt cuộc đã nghĩ thế nào? Cho dù phụ vương không phải bà sinh ra, nhưng phụ vương vẫn rất kính trọng bà. Cũng có trách nhiệm của huynh trưởng với Hoàng đế, vẫn yêu thương hân, bảo vệ hân, nhưng nữ nhân này lại hại chết người đã bảo vệ nhi tử của mình, thậm chí là con của trượng phu nàng.....

"Quyền lực."

Hoàng Thái Hậu không e ngại trả lời. Người trong hoàng thất, còn có chân tình thực sự sao? Để tồn tại, nữ nhân hậu cung lục đục, để giành được sự sủng ái của Hoàng đế, một bước đi lên. Vì vị trí đó, còn thiếu ví dụ sao? Chỉ có thể nói là do bọn họ trong hoàng thất, do nhị hoàng tử kia quá mức thiên chân.....

"Quyền lực?" Lạc vương lui về sau từng bước, đột nhiên ngửa đầu cười to. "Ha ha ha...."

Tiếng cười thâm lương quanh quẩn trong phòng. Chỉ vì hai chữ, mà khiến cho phụ vương ôn hòa của hắn chết, khiến mẫu hậu tuyệt vọng mà tự vẫn, khiến cho hắn cùng lúc mất đi song thân, từ lúc đó sống trong hận thù.....

Hắn không cam lòng, cũng không cam tâm.

"Mẫu hậu...." Nghe lời nói của Hoàng Thái Hậu, vẻ mặt Hoàng đế suy sụp. Hắn cũng không muốn làm Hoàng đế, hắn nguyện ý chỉ làm một vị Vương gia nhàn nhã. Nhưng mẫu hậu lại đem hắn kéo vào lồng sắt này, chiếc lồng sắt đầy huyết tinh, chết chóc.....

"Người cho là vì hai chữ quyền lực không đủ làm ai gia xuất thủ sao?" Hoàng Thái Hậu nghe tiếng cười của Lạc vương, hai tay nắm chặt. Không chút lưu tình nói tiếp. "Nếu thật sự như người nghĩ, cũng chỉ có thể nói là người quá ngây thơ. Gần đế vương, cho tới bây giờ không có người thật sự trong sáng. Người ở nơi này đều là từ máu cùng thi thể bước ra....." Có người cam chịu, nhưng cũng có người không muốn. Các nàng muốn tồn tại, các nàng muốn quyền lực, muốn địa vị, muốn phú quý.....

"Phụ vương không muốn làm Hoàng đế."

Lạc vương ngừng cười, nhìn Hoàng Thái Hậu, lạnh như băng trần thuật. Hắn còn nhớ lúc nhỏ, Hoàng thúc muốn có thể kiến công lập nghiệp, có cơ hội đoạt chức thái tử. Nhưng phụ vương vẫn yên lặng cầm sách ngồi trong thư phòng. Hắn từng hỏi phụ vương vì sao không giống Hoàng thúc. Phụ vương lại cười nói với hắn, hắn nguyện ý làm một người nhàn nhã, không có việc gì thì chơi cờ cùng người khác, nói chuyện về thi từ ca phú, hoặc là đi ngao du ngoạn thủy cùng với bằng hữu, gửi gắm tình cảm cho núi non.....

"Hừ, lừa người." Hoàng Thái Hậu hừ lạnh, ánh mắt thâm biếm nhìn Lạc vương. "Nếu không muốn làm Hoàng đế thì sao lại ngồi lên vị trí Thái tử?" Nàng không tin người trong hoàng thất lại không có chút mong muốn làm Hoàng đế, mỗi người đều muốn có quyền lực. Tham niệm cùng ***, mọi người đều có.

"Lạc Nhi nói thật." Hoàng đế nghe hai người nói chuyện, vẻ mặt bi thương, đều là lỗi của hắn, nếu không có hắn, thì có lẽ nhị hoàng huynh sẽ không phải chết.

"Nhị hoàng huynh cũng không đề ý vị trí đó."

Hắn ngẩng đầu, đau thương nhìn Hoàng Thái Hậu. Tuy mẫu hậu làm tất cả vì hắn nhưng hắn không thể cảm kích bà.

"Mẫu hậu, người đã nghĩ sai về nhị hoàng huynh."

"Không thể nào." Hoàng Thái Hậu phủ định, nhìn Hoàng đế. "Con bị lừa rồi, nếu hắn không muốn làm Hoàng đế thì sao lại tranh vị trí Thái tử với con?"

"Nhị hoàng huynh làm thế là vì ta."

Hoàng đế nặng nề nói, thân hình cao ngất như trở nên già nua. Khí thế vương giả cũng đã biến mất, chỉ còn đau thương cùng hối hận.

"Nhị hoàng huynh là vì ta nói ta muốn làm một Vương gia nhàn nhã, hắn mới làm Thái tử. Kỳ thật hắn cũng nguyện ý làm một Vương gia vô lo vô nghĩ....."

Hoàng đế nhớ tới ngày triều thần đề nghị lập Thái tử, tiếng hô tên hắn là lớn nhất. Chẳng những bởi vì hắn là con trai của Hoàng Hậu, còn vì có người đã nói rằng, hắn có mệnh làm đế vương. Nhưng hắn không muốn làm Hoàng đế, cho nên lén oán giận với nhị hoàng huynh. Thậm chí nói nếu là nhị hoàng huynh làm hoàng đế thì tốt rồi, như vậy hắn mới có thể làm một vị vương gia nhàn nhã. Kết quả, không lâu sau hôm đó, có tin tức nhị hoàng huynh được sắc lập làm Thái tử. Lúc ấy hắn không có cảm giác đặc biệt gì, chỉ tới bây giờ mới giật mình phát hiện hóa ra tất cả là vì hắn.....

Nhớ tới nhị hoàng huynh đã chết, bi thương cùng áy náy trong lòng càng sâu. Ngẩng đầu, hai mắt mờ mịt, hắn nhìn Lạc vương, đau thương nói:

"Nhị hoàng huynh vì ta mà chết, con giết ta đi."

"Không....." Hoàng Thái Hậu đột nhiên lên tiếng, trong mắt là không thể tin. "Ai gia không tin, chỉ vì một câu nói của con mà nhị hoàng tử sẽ chủ động đi tranh chức thái tử, chẳng lẽ Hoàng Thượng cũng mặc kệ các người làm càn?" Hoàng Thái Hậu lắc đầu, nàng không muốn tin tưởng. Hoàng cung, làm sao có thể còn người như vậy tồn tại?

"Ai gia không tin."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Chân tướng [Trung]

Editor: Ngọc Nguyệt

"Không....." Hoàng Thái Hậu đột nhiên lên tiếng, trong mắt là không thể tin. "Ai gia không tin, chỉ vì một câu nói của con mà nhị hoàng tử sẽ chủ động đi tranh chức thái tử, chẳng lẽ Hoàng Thượng cũng mặc kệ các người làm càn?" Hoàng Thái Hậu lắc đầu, nàng không muốn tin tưởng. Hoàng cung, làm sao có thể còn người như vậy tồn tại?

"Ai gia không tin."

"Mẫu hậu người sai rồi." Hoàng đế nhìn Thái Hậu, lắc đầu. "Nhưng trăm sẽ không để sai lầm này tiếp tục, kết thúc thôi."

Vừa dứt lời, ngẩng đầu nhìn Lạc vương, nhắm mắt lại:

"Động thủ đi."

"Phụ hoàng...."

"Hoàng Nhi....."

Thấy Hoàng đế muốn để Lạc vương giết, Dạ Thần cùng Thái Hậu cùng kêu.

Lạc vương kiểm không rời tay, đôi mắt thâm thúy nhìn Hoàng đế đang nhắm chặt hai mắt. Hắn mím môi không nói, cũng không động thủ. Hắn có thể cảm nhận được sự áy náy của Hoàng đế, hắn cũng hiểu được chân tướng về cái chết của phụ vương. Như lời Hoàng đế nói, hắn không tự tay giết phụ vương nhưng phụ vương vì hắn mà chết. Nhưng hắn không hạ thủ được, từ lời nói của hắn (Hoàng đế), hắn (Lạc vương) có thể biết phụ vương đã yêu thương đệ đệ này thế nào. Để cho hắn sự tự do, thậm chí không tiếc bỏ qua giấc mộng của mình, tự do, đến cuối cùng lại cho đi tính mạng.....

"Muốn giết cứ giết ta."

Hoàng Thái Hậu lập tức đến chắn cho Hoàng đế, không xưng ai gia, mà dùng kiểu xưng hô bình thường. Trong mắt không còn sự cao quý, ngạo nghễ, chỉ như đôi mắt của một người mẫu thân.

"Ta mới là người hại chết cha mẹ ngươi."

Lạc vương nhìn Thái Hậu, lại đầy hận ý.

"Mẫu hậu, người làm tất cả đều là vì ta. Là ta hại chết nhị hoàng huynh."

Hoàng đế lại chắn trước mặt Thái Hậu. Ánh mắt nhìn thẳng Lạc vương. Nhìn trong mắt đứa nhỏ này có đau cùng hận, tâm hắn cũng không chịu nổi. Nhưng hắn cũng không thể trở mặt nhìn mẫu hậu bị thương tổn, có lẽ trong hoàng cung tình mẫu tử cũng rất nguội lạnh. Nhưng từ lúc có trí nhớ, mẫu hậu vẫn luôn thương yêu hắn.....

"Không, là ta. Là ta."

Hoàng Thái Hậu cố ý đẩy Hoàng đế, nhưng Hoàng đế vẫn kiên định đứng ở đó. Khiến Thái hậu nhìn không được hốc mắt ngấn lệ.

"Mẫu hậu, người không cần nói nữa. Tất cả là do ta, ta có thẹn với nhị hoàng huynh. Nếu không vì ta, có lẽ hiện tại hắn vẫn sẽ là Vương gia, tiêu dao tự tại, chứ không phải nằm trong quan tài lạnh như băng....."

Hoàng đế không quay đầu nhưng Hoàng Thái Hậu có thể nghe trong giọng nói của hắn có thương tâm cùng áy náy. Bà bỗng nhiên đứng im, như già đi trăm tuổi. Chẳng lẽ thật sự là bà đã sai lầm sao? Nhớ tới vị Đức Thanh Vương gia luôn ôn hòa gọi mình mẫu hậu, mặc kệ mình luôn tỏ thái độ, hắn vẫn ôn nhu như gió xuân..... Hai vai đột nhiên trùng xuống, có lẽ bà thật sự sai lầm rồi.

Ngẩng đầu nhìn nhi tử ở trước mặt. Còn có đứa nhỏ lòng đầy thù hận kia. Một lần sai lại khiến cho cả mấy thế hệ thống khổ. Cố gắng cả đời, kết quả là phát hiện ra mình lại sai lầm rồi.....

Thôi, thôi, tất cả nên chấm dứt.

Bà kiên định đẩy Hoàng đế, đứng trước mặt Lạc vương. Về mặt ngạo nghễ đã biến mất, giờ bà thật sự như một lão nhân sắp gần đất xa trời. Ánh mắt đục ngầu, có chút ướt nhìn Lạc vương, nói với hắn:

"Ai gia thật sự sai lầm rồi, ngươi muốn giết thì cứ giết."

Nhắm hai mắt lại, có lẽ hắn sẽ chém một nhát. Bà có thể đi tìm tiên hoàng, trong đầu lại hiện ra hình ảnh của tiên hoàng, khoe miệng lộ ra mỉm cười.

"Mẫu hậu....."

"Hoàng tử mẫu...."

Hoàng đế, Dạ Thần nhìn Lạc vương, ánh mắt không tiếng động hy vọng.

Lạc vương nhìn lão nhân trước mặt đã có nhiều nếp nhăn, rõ ràng hận nghiền răng nghiền lợi. Nhưng kiếm trong tay hắn lại như ngàn cân, không thể xuống tay. Vì sao? Hắn ở trong lòng lớn tiếng gào thét. Bà là người hại chết phụ vương, vì sao hắn không thể xuống tay.

Gió đêm đưa hương hoa đến.

Trong phòng im lặng, một cây kim rơi xuống cũng nghe thấy được.

Lãnh Loan Loan nhìn hai người đang lo lắng, nhìn Thái Hậu vẻ như được giải thoát, Lạc vương mâu thuẫn. Nàng tròn mắt, ngẩng đầu lên, nhìn Lạc vương, nói ra lời nói thăm thá:

"Oan oan tương báo đến khi nào? Người giết bà rồi thì phụ vương, mẫu phi người có sống lại được không? Tất cả sẽ quay trở lại sao?" Đương nhiên cái này là nhắm vào người khác. Nếu có người chọc tới nàng, nàng chắc chắn sẽ có thù tất báo, hơn nữa trả lại gấp mười lần.

Lạc vương nghe lời nói của Lãnh Loan Loan, không nói. Chẳng lẽ cứ để cho cừu nhân có cuộc sống thoải mái, hưởng thụ vinh hoa phú quý. Mà phụ mẫu hắn phải ở địa phủ lạnh như băng, hắn không cam lòng.

Lãnh Loan Loan nhìn biểu tình của Lạc vương, trong lòng cũng biết hắn không cam lòng.

"Người có nghĩ tới, sau khi báo thù thì sẽ làm gì không?"

Hiện tại Lạc vương có ý niệm báo thù nên mới chống đỡ được đến bây giờ. Nhưng nàng biết, nếu hắn thật sự giết Hoàng Thái Hậu, lão Hoàng đế, tâm hắn cũng sẽ thật sự trống rỗng. Không có mục đích sống, giống như một u hồn.

"Sau khi báo thù sẽ làm gì?"

Lạc vương nhìn Thái Hậu và Hoàng đế trước mắt, trong lòng có một khoảng trống. Nếu giết hai người này, cuộc sống của hắn còn gì? Hắn cũng không biết. Trong phút chốc, hắn cảm thấy mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Chân tướng [Hạ]

Editor: Ngọc Nguyệt

"Sau khi báo thù sẽ làm gì?"

Lạc vương nhìn Thái Hậu và Hoàng đế trước mắt, trong lòng có một khoảng trống. Nếu giết hai người này, cuộc sống của hắn còn gì? Hắn cũng không biết. Trong phút chốc, hắn cảm thấy mờ mịt.

Hoàng đế cùng Dạ Thần nhìn vẻ mặt mê man của Lạc vương, trong lòng càng hy vọng.

Lãnh Loan Loan thấy cần phải thêm chút sức lực.

"Đề ta nói cho. Một khi người báo thù, cuộc sống của người sẽ bị trống, không còn động lực sống. Hơn nữa người báo thù có cảm thấy vui sao? Ta thấy không phải." Chỉ sợ càng trống rỗng, càng không biết làm gì.

Báo thù hắn sẽ cao hứng sao? Hắn là vậy. Nhưng vì sao hắn lại không thể tưởng tượng ra?

Lạc vương tay siết lại, cảm thấy càng đi càng mê man. Cặp mắt đầy thù hận giờ lại như bị kín bởi một tầng sa mỏng, làm người ta thấy không rõ. Lại như một cái đầm sâu, hắc ám.

Lãnh Loan Loan lắc đầu, có chút tự giễu, nàng lại có ngày trở lại một chuyên gia đàm phán. Hiện tại là nàng đang khuyên giải Lạc vương sao?

"Nếu giết bọn họ cũng không khiến cho phụ mẫu ngươi trở về, không thể khiến cuộc sống trở về như trước, thì cứ dùng biệt pháp chiết trung đi."

Hoàng đế, Dạ Thần, Hoàng Thái hậu đều nhìn về phía Lãnh Loan Loan, nhìn về mặt nàng bình tĩnh, trong lòng có kỳ vọng.

"Biệt pháp chiết trung?"

Lạc vương không tự chủ nghe lời nói của mấy người.

"Lão hoàng đế, giao ngôi vị hoàng đế, ngươi nguyện ý không?"

Lãnh Loan Loan không trực tiếp trả lời bọn họ, nhìn Hoàng đế hỏi.

Hoàng đế sững sốt, rồi mắt bỗng nhiên sáng ngời. Hiểu được ý của Lãnh Loan Loan.

"Nguyện ý, nguyện ý, nguyên bản là thuộc về nhị hoàng huynh, cũng thuộc về Lạc Nhi. Ta nguyện ý hạ chi thoái vị cho Lạc Nhi."

Lạc vương không thể tin nhìn Hoàng đế. Phụ vương bị hại chết không phải do ngôi vị hoàng đế sao? Hiện tại hán lại không chút do dự nói như vậy, a, thật sự là đáng châm chọc.

"Hoàng Nhi....."

Hoàng Thái Hậu nhìn Hoàng đế, bà nguyện ý lấy cái chết để tạ lỗi, đổi lấy sự tha thứ của Lạc vương. Nhưng bà không muốn Hoàng đế nhường lại ngôi vị Hoàng đế.

Lạc vương khẽ nhếch miệng, châm biếm nhìn Hoàng Thái Hậu. Quả nhiên bà vẫn không thể buông bỏ quyền lực. Cũng đúng, ai có thể buông bỏ những kết quả đã hao hết tâm tư để có được chứ.

Hoàng đế nhìn Lạc vương khoe miệng châm biếm, trong lòng lo lắng. Biết đứa nhỏ này không tin lời nói của hán.

"Mẫu hậu....." Hoàng đế nhìn Thái Hậu, về mặt kiên định. "Con vẫn muốn làm một Vương gia vô lo vô nghĩ, ngôi vị hoàng đế này vốn là của hoàng huynh. Huống chi nhị hoàng huynh là vì nhi thân mới như vậy, không nói ngôi vị hoàng đế, cho dù là tính mạng của ta, ta cũng không do dự....."

Hoàng Thái Hậu thấy Hoàng đế kiên định, biết không thể vặn hỏi, nặng nề gật đầu:

"Được rồi, tất cả tùy con." Sự tình đã như vậy cũng không thể làm gì nữa.

"Ta có nói muốn ngôi vị hoàng đế sao?" Lạc vương nhìn Hoàng đế và Hoàng Thái hậu, cười nhạt, trào phúng. "Đừng nghĩ rằng ai cũng muốn có vị trí đó, bốn vương còn ngại nó dơ bẩn....." Kim bích huy hoàng kỳ thật là từ xương máu của người khác, dơ bẩn.

Hoàng đế, Hoàng Thái Hậu ngây ngẩn vì lời nói của Lạc vương. Không cần ngôi vị hoàng đế, vậy chiết trung thế nào? Hay hán vẫn muốn báo thù?

Lãnh Loan Loan đảo mắt, tay nhỏ bé vung lên. Bạch quang lướt qua đầu ngón tay, sau đó ánh mắt nàng bỗng nhiên sáng ngời. Nàng dùng thuật nhìn trộm ý nghĩ của Lạc vương. Hiện tại đang suy nghĩ dưới góc độ của phụ vương hán, lấy đại cục suy nghĩ. Gật đầu, nàng bắt đầu thích người kia.

"Ta sẽ không giết ngươi." Lạc vương như nhìn thấu ý nghĩ của Hoàng đế, bình tĩnh nói.

"Đường huynh....." Nghe được hán nói vậy, Dạ Thần cũng vui vẻ.

"Lạc Nhi....." Hoàng đế nhìn hán.

"Giết ngươi, phụ vương nhất định sẽ thương tâm." Dù sao hán cũng là đệ đệ mà phụ vương thương yêu nhất, thậm chí tình nguyện buông tha cho sự tự do của mình mà thành toàn cho giấc mộng của hán.

"Ta cũng sẽ không giết ngươi." Lạc vương nghiêng đầu nhìn Thái Hậu, ánh mắt sắc bén. Không phải nhân từ mà là hán muốn nửa đời sau của nàng sẽ sống trong áy náy và sợ hãi. Như vậy so với sự trừng phạt một kiếm giải quyết còn thống khoái hơn.

"Ngươi....." Hoàng Thái Hậu không thể tin nhìn Lạc vương, dù sao hán cũng rất hận bà.

"Nhưng ta có điều kiện....." Lạc vương ngẩng đầu nhìn hai người.

"Điều kiện gì?" Hoàng đế nóng nảy nhìn hán. "Mặc kệ điều kiện gì, ta đều đáp ứng." Chỉ cần có thể khiến cho cừu hận trong lòng đứa nhỏ này được hóa giải, hán cũng sẽ tốt hơn.

"Ta muốn ngươi thoái vị, để Thần đăng cơ." Lạc vương nói, nhìn Hoàng Thái Hậu. "Còn ngươi, ta muốn ngươi ăn chay cầu phúc cho phụ mẫu ta."

"Được, ta đáp ứng." Hoàng đế không do dự nói. Cũng nên thực hiện giấc mộng của hán rồi.

Lạc vương gật đầu, sau đó nhìn Hoàng Thái Hậu.

"Ta cũng đáp ứng."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Người nổi tiếng tặng lễ vật [Thượng]

Editor: Ngọc Nguyệt

Ngày mười ba tháng sáu

Nguyệt Diễm hoàng đế Dạ Phong hạ chỉ thoái vị, ngày hôm đó thái tử đăng cơ, trở thành Nguyệt Diễm tân hoàng đế. Niên hiệu 'Nguyệt', xưng Nguyệt Hoàng. Mà sáu tuổi tiểu thái tử phi thành Hoàng hậu, trở thành Hoàng hậu nhỏ tuổi nhất.

... ..

Mưa phùn bay tán loạn.

Mái nhà cong, mưa đáp xuống.

Vườn cây hoa lá sum suê.

Trời đất đều được bao phủ trong cánh xinh đẹp trong trẻo mà lạnh lùng.

Qua cửa sổ, nam nhân một thân huyết y, thân tình cao ngất, cổ tay áo dùng sợi tơ vàng bao quanh. Tóc đen mềm mại như thác nước. Cặp mắt hẹp dài thâm thúy nhìn mưa phùn ngoài cửa sổ.

"Cốc cốc cốc....."

Tiếng đập cửa kéo suy nghĩ của hắn lại, thân hình quay lại tạo nên độ cong xinh đẹp. Khuôn mặt tuấn mỹ yêu nghiệt thản nhiên nói:

"Vào đi."

Cửa gỗ bị mở ra, hương hoa bay vào.

"Tham kiến giáo chủ." Người bước vào đúng là hắc y nhân đeo mặt nạ bạc hôm đó. Hắn đi vào thư phòng, nửa quỳ hành lễ với hồng y nam nhân.

"Đứng lên đi." Hồng y nam tử giơ tay, xoay người đi đến cạnh bàn.

"Có chuyện gì?"

"Hồi giáo chủ, tân đế đăng cơ." Hắc y nhân đáp, từ sau hôm bọn họ giao thủ với đám người kia, giáo chủ liền phân phó giám thị bọn họ.

"Hừm?" Hồng y nam nhân nhướn mi. "Nhanh như vậy sao? Không phải hoàng đế vẫn còn rất khỏe sao?" Ngón tay thon dài vuốt cằm. Không nghĩ tới Hoàng đế kia lại nhường ngôi nhanh như thế. Có điểm ngoài dự kiến của hắn.

"Hồi giáo chủ, nghe nói Hoàng đế thoái vị, để cho Thái tử đăng cơ là điều kiện của Lạc vương." Hắc y nhân tiếp tục đáp.

"Hừm?" Hồng y nam nhân buông tay đang vuốt cằm xuống, ánh mắt xẹt qua tia khác thường. Khó trách. Bất quá không phải Lạc vương trăm phương ngàn kế mười mấy năm liền định báo thù cho phụ vương sao? Hiện tại chỉ khiến cho Hoàng đế thoái vị, Thái tử đăng cơ. Có chút không ngờ. Đột nhiên trong đầu hiện ra hình ảnh của tiểu nữ oa kia. Khóe miệng khẽ nhếch, nở nụ cười. Chỉ sợ là kiệt tác của tiểu nha đầu kia đi. Nhớ tới nữ oa có tư thái bề nghệ, mặt không đổi sắc trước cảnh huyết tinh giết chóc, khóe miệng cười càng sâu. Tiểu oa nhi kia thật sự rất đặc biệt.....

"Giáo chủ, bên ngoài đều nói, tân hoàng hậu là sáu tuổi tiểu oa nhi." Hắc y nhân nghe được lời đồn cũng kinh ngạc. Lúc đó hắn cũng thấy được sự lợi hại của tiểu thái tử phi kia, nhưng một tiểu oa nhi từ tiểu thái tử phi lập tức lên làm tiểu hoàng hậu vẫn làm người ta không khỏi ngạc nhiên.

Sáu tuổi tiểu Hoàng hậu, trước nay chưa từng có.

"Ha ha....." Hồng y nam nhân người nổi tiếng cười. Tiểu hoàng hậu, chỉ sợ nàng làm nữ hoàng cũng được. Kiêu ngạo như thế, bề nghệ thiên hạ như thế,

có ai có thể so được. Tuy nói khí thế của Thái tử cũng không phạm, cả người khí thế vương giả khiến người ta thấy áp bách. Nhưng so với tiểu nữ oa thì hẳn vẫn còn kém vài phần.

"Tân đế đăng cơ, người nói xem bản giáo chủ có phải nên đưa lễ hay không." Người nổi tiếng khoe môi cười càng sâu, ba phần mỉa hoặc, bảy phần tà tứ.

Hắc y nhân rung mình, lại thấy hơi mờ mịt. Tân hoàng đăng cơ có liên quan gì tới Hòa Ảnh giáo bọn họ? Một bên trong triều đình, một bên bị coi là tà giáo, là tổ chức phản nghịch. Nói thẳng ra thì là đối lập. Bất quá giáo chủ làm việc không theo quy củ, quái đản, không kiềm chế, làm người ta nhìn không ra suy nghĩ.....

"Đưa thứ gì thì tốt." Người nổi tiếng lấy tay chống cằm, bộ dáng như thật sự tự hỏi.

Hắc y nhân thấy thế càng thấy không đoán được ý nghĩ.

"Người nói xem bản giáo chủ nên đưa lễ vật gì?" Đột nhiên người nổi tiếng ngẩng đầu nhìn hắc y nhân.

"Giáo chủ?" Hắc y nhân nghĩ nghĩ, lại không biết trả lời thế nào. Rót cuộc ý của chủ tử, đưa 'lễ' là chỉ lễ vật thật sự, cho tân đế, nhưng 'lễ vật', hẳn cũng không hiểu được.

Nhìn thấu suy nghĩ của hắc y nhân, người nổi tiếng cười.

"Bản giáo chủ muốn đưa 'lễ vật' thực sự." Không phải là muốn để bọn họ tìm.

Hắc y nhân gật đầu, nhẹ thờ ra. Trong lòng lại càng mê man, bất quá hẳn vẫn nên im lặng, đem ý nghĩ trong lòng trở lại.

"Thuộc hạ nghĩ trong hoàng cung kỳ trân dị phẩm không ít, cũng không thiếu gì."

"Phải." Người nổi tiếng gật đầu, tiếp tục vuốt cằm. Sau một lúc lâu, hẳn đột nhiên sáng mắt, trong đầu có chủ ý. Trong giáo cũng có một đóa tuyết liên, còn là tuyết liên cực phẩm trăm năm khó gặp. Chẳng những có giá trị cực cao, còn có thể giải trăm độc. Đem nó cho tiểu Hoàng hậu, không biết khuôn mặt nhỏ nhắn kiều ngạo kia có thể xuất hiện vẻ cảm kích hay không. Ha ha, hẳn đột nhiên rất muốn biết.

"Chuẩn bị một chút. Bản giáo chủ tới hoàng cung."

"Vâng." Hắc y nhân sừng sốt, nhưng cũng hiểu rõ giáo chủ nhất định đã có chủ ý. Hành lễ với người nổi tiếng, sau đó xoay người rời đi.

Sau khi hắc y nhân rời đi, đôi mắt hẹp dài của người nổi tiếng híp lại.

Tiểu nữ oa, chúng ta sẽ sớm gặp nhau.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Người nổi tiếng tặng lễ vật [Hạ]

Editor: Ngọc Nguyệt

Mưa bụi tán loạn từ ngoài cửa sổ bay vào.

Bức màn theo gió lay động, tạo ra âm thanh thanh thúy.

Lư hương tĩnh xảo, bốn bên hình kim long. Hương từ trong lưon lơ bay lên. Long Tiên Hương tràn ngập trong không khí.

Giường lớn hoa lệ, màn màu vàng được treo lên. Toàn bộ phòng đều rất hoa lệ.

Đó là tẩm cung của Hoàng đế, Long Tuyền cung.

Tiên hoàng Dạ Phong đã là Thái Thượng Hoàng, đến Vạn Thọ Điện để an hưởng tuổi thọ. Hoàng Thái Hậu, giờ đã là Thái Hoàng Thái hậu, đến An Tâm Cung, ăn chay niệm phật, cầu phúc, cầu cho phu thê Đức Thanh Vương gia được siêu độ. Hoàng Hậu, hiện tại là Thái Hậu, đến Từ Ninh cung. Lãnh Loan Loan cũng đến Khôn Ninh Cung. Nhưng nàng có thói quen được Dạ Thần ôm ấp. Dạ Thần thì đến Long Tuyền Cung.

Thân hình nho nhỏ đang nằm ở cửa sổ, làn váy lụa đỏ rủ xuống. Đôi mắt sáng ngời nhìn mưa phùn ngoài cửa, hương thụ ngày hè.

Tuyết lang quỳ rạp bên cạnh nàng, đôi mắt khép hờ, nghỉ ngơi.

Thủy Dao vẫn bạch y nhìn ngoài cửa sổ, không nói một câu. Mái tóc, làn váy theo gió nhẹ bay.

Đột nhiên, tuyết lang đang nhắm chặt mắt bỗng nhiên mở mắt. Thân thể căng thẳng, nó cảm nhận được hơi thở xa lạ tiến tới nơi này.

"Chủ tử, có người đến."

Lãnh Loan Loan biểu tình không thay đổi, trong mắt có ý cười. Tốt lắm, nàng còn đang buồn chán vì gần đây im lặng như vậy, hiện tại có người tới cửa.

Trong mắt Thủy Dao xẹt qua tia sáng, sau đó biến mất.

Một lát sau, một âm thanh rất nhỏ từ ngoài cửa truyền đến. Sau đó cửa mở ra, hai bóng dáng một trước một sau đi đến.

"Tiểu nữ oa, lại gặp mặt rồi."

Giọng nói tà từ truyền đến, Lãnh Loan Loan ngồi dậy, quay đầu nhìn lại. Quả nhiên là yêu nghiệt nam nhân, nhìn qua toàn thân hắn. Hồng y, ngũ quan rõ ràng, mắt hẹp dài câu hồn, mũi thẳng, môi mỏng, tóc dài đến thắt lưng tùy tiện rơi trên vai. Mưa phùn vương trên tóc hắn, vài sợi tóc dính vào mặt, càng tăng thêm vài phần tà khí và gọi cảm. Nam nhân này thật sự là yêu nghiệt.

Phía sau hắn là hắc y nam tử đeo mặt nạ bạc đã gặp ở đình, cầm một cái hòm đen, ánh mắt đậm bạc.

"Quả nhiên không hổ danh là Hóa Ảnh giáo chủ, lại có thể nghênh ngang đi vào hoàng cung như thế." Lãnh Loan Loan nhìn người nổi tiếng, biểu tình thản nhiên.

"Bản giáo chủ đặc biệt đến chúc mừng tiểu Hoàng hậu."

Người nổi tiếng tà tử cười, bóng dáng lửa đỏ chột lóe, người đã ngồi trên ghế. Chân vắt chéo, bộ dáng phong lưu. Mà hắc y nhân cầm hòm đứng bên cạnh hắn.

Tuyết lang và Thủy Dao không được Lãnh Loan Loan phân phó, chỉ nhìn hai người một cái rồi lại quay đầu đi không để ý tới bọn họ.

"Hửm?" Lãnh Loan Loan nhướn mi, tay nhỏ bé vươn ra.

"Lễ vật đây."

Người nổi tiếng giơ tay, phân phó hắc y nhân :

"Đem lễ vật đưa lên."

Người nổi tiếng mở hòm ra, một đóa tuyết liên trong suốt nở rộ trên những vụn băng. Đóa hoa như lóe ra hào quang, rất xinh đẹp.

Lãnh Loan Loan nhìn bông hoa tuyết liên, trong mắt xẹt qua tia vui mừng. Trước kia có nghe qua tuyết liên rất ít, còn cực kỳ trân quý.

Thủy Dao và tuyết lang nhìn tuyết liên, biểu tình cũng có biến hóa. Tuyết liên này ít nhất cũng đã trăm năm, rất quý hiếm.

"Thế nào?" Người nổi tiếng nhìn biểu tình của Lãnh Loan Loan, khóe môi gợi lên, đôi mắt hẹp dài mang theo ý cười nhìn nàng. "Tuyết liên này là thứ trân quý nhất của Hóa Ảnh giáo, nghe nói có thể giải trăm độc. Hiện tại bản giáo chủ tặng nó cho người." Nói xong đã đem hòm để lên trên bàn.

Lãnh Loan Loan cổ quái nhìn hắn, vẻ mặt hiện tại của hắn như là bằng hữu. Nhưng bọn hắn từng là địch nhân, hắn làm vậy là vì cái gì? Có âm mưu gì?

"Vì sao mang tuyết liên trân quý như vậy tặng cho ta?" Giải trăm độc sao? Nếu lợi hại như thế, chỉ sợ không ít người sẽ đánh chủ ý lên nó, mà hắn lại đem tuyết liên cho mình? Nghĩ thế nào cũng thấy không bình thường.

"Người có mục đích gì?" Ngắc đầu, nàng trực tiếp hỏi.

Người nổi tiếng lúc đầu sừng sốt, sau lại nở nụ cười.

"Ha ha ha...." Đôi mắt hẹp dài nhìn Lãnh Loan Loan vẻ mặt không tin, khóe môi cười càng sâu. "Người cho rằng ta tặng tuyết liên có mục đích gì?" Người nổi tiếng hắn làm việc rất tùy hứng. Hắn muốn tặng thì tặng.

Lãnh Loan Loan trực tiếp lắc đầu.

Người nổi tiếng ngừng cười, vẻ mặt chân thành nhìn nàng.

"Nếu ta muốn người theo ta?"

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 106: Mẫu tử khắc khẩu

Editor: Ngọc Nguyệt

Ngự thư phòng

Tân đế mặc long bào, vẻ mặt nghiêm túc ngồi cạnh bàn. Tay cầm tấu chương, mi nhíu lại. Đại thần trong triều dâng tấu không ít, xem ra hẳn nên dứt khoát sửa sang lại mới được, bằng không chỉ sợ vấn đề sẽ càng nghiêm trọng.

Xoay đầu, vai có chút đau nhức. Ngoài cửa sổ mưa rơi, không biết Cửu Nhi đang làm gì?

"Thái Hậu giá lâm."

Giọng nói của thái giám ngoài cửa vang lên. Mi nhíu lại, sao mẫu hậu lại đến đây? Buông bút lông trên tay, hẳn đứng lên. Vừa mới bước nửa bước chân, Thái Hậu đã đi đến.

"Hoàng Nhi....."

Thái Hậu một thân hồng y, tay áo viền vàng, trên áo thêu mẫu đơn màu trắng, tóc búi cao, trâm ngọc, cao quý vô cùng.

"Mẫu hậu, sao người đến đây?" Dạ Thần đi qua, mời Thái Hậu ngồi. Sai người dâng trà, hẳn cũng ngồi một bên. Tuy trước đây mẫu hậu và Cửu Nhi có quan hệ không tốt lắm, nhưng cũng là người một nhà.

"Hoàng Nhi, hôm nay ai gia tới là có chuyện yêu cầu." Hoàng Thái Hậu nhìn Dạ Thần, thấy nhĩ tử long bào, khí chất trời sinh. Trong mắt đầy ý cười, không ngờ Lạc vương xuất hiện lại khiến cho Thần Nhi đáng sợ trước, coi như là chuyện tốt.

"Chuyện gì?" Dạ Thần hỏi. Qua lời nói của Thái Hậu, mày nhíu lại càng sâu, cảm thấy sự tình nàng muốn không đơn giản.

"Ai gia muốn con hạ thánh chi, thả Ngữ Nhi, khôi phục vị trí quận chúa cho nàng." Thái Hậu thỉnh cầu nhìn Hoàng đế. mấy ngày trước huynh trưởng qua đời. Cái chết của huynh trưởng có điểm kỳ quái nhưng không thể điều tra. Nhưng vẫn còn Ngữ Nhi, không thể khiến cho huynh trưởng đã mất còn lo lắng cho Ngữ Nhi, chết không nhắm mắt.

"Chuyện này....." Dạ Thần chần chờ, lúc trước Kì Thanh Ngữ phải thích khách ám sát Cửu Nhi là thật. Hẳn không có hảo cảm với nàng, hiện tại Thái Hậu lại muốn hẳn thả nàng ra, thật sự có chút khó.

Thái hậu nhìn Dạ Thần do dự, tiếp tục khuyên nhủ.

"Hoàng Nhi, Ngữ Nhi nói thế nào cũng là biểu muội của con. Huống chi bây giờ cậu của con cũng đã mất, sao con có thể làm cho nàng trở thành một nô lệ?"

"Mẫu hậu, không phải trăm khiến nàng trở thành nô lệ. Mà là nàng từng phải người ám sát Hoàng hậu, đó đáng lẽ là trọng tội chu di cửu tộc, để nàng làm nô lệ đã là nhẹ rồi." Dạ Thần nghe được lời nói của Thái Hậu, trong lòng có chút giận. Kì Thanh Ngữ bị như hiện tại là do nàng gieo gió gặt bão, không thể trách người khác.

Thái hậu không nói được gì, nhưng vẫn không cam lòng chất nữ mình yêu thương nhất cả đời làm nô lệ.

"Ai gia cũng biết Ngữ Nhi không đúng, nhưng cũng đã lâu như vậy, nàng đã biết sai rồi. Coi như là vì ai gia, Hoàng Thượng hãy hạ chỉ thả nàng đi."

Hoàng Thái Hậu khản cầu nhìn Dạ Thần.

Dạ Thần mím môi, thật lâu sau mới mở miệng.

"Nhĩ thần muốn hỏi Cửu Nhi." Chuyện xử phạt Kì Thanh Ngữ là do Cửu Nhi quyết định, nếu hẳn lên thả nàng, chỉ sợ Cửu Nhi sẽ tức giận.

Hoàng Thái Hậu vừa nghe đến muốn hỏi Lãnh Loan Loan, trong mắt là hờn giận. Một sáu tuổi tiểu thái tử phi khiến cho người khác nghị luận, hiện tại tiểu thái tử phi còn trở thành Hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ. Lại càng hoa đường, thử nghĩ nàng vẫn chỉ là một đứa nhỏ chưa dứt sữa, thì làm mẫu nghi thiên hạ thế nào. Nhưng càng đáng giận là Hoàng Nhi lại chỉ sùng một mình nàng, thậm chí muốn hẳn thả Ngữ Nhi, hẳn cũng phải đi hỏi tiểu yêu nữ kia?

Nàng tức giận chỉ thiếu run người, có tiểu tức phụ kia là không để mẫu thân là nàng vào mắt nữa. Nhìn hẳn, nhếch miệng, áp chế lửa giận trong lòng.

Dạ Thần cũng biết là mẫu hậu tức giận, nhưng Kì Thanh Ngữ chưa bao giờ an phận. Bề ngoài dịu dàng lại che giấu tâm cơ, bị Cửu Nhi chinh phục như vậy. Không chừng lại có cừu hận sâu đậm với Cửu Nhi, một khi ra ngoài, chỉ sợ là sẽ không bỏ qua cho Cửu Nhi.....

Hai người không nói chuyện, ngoài phòng giọt mưa từ trên rơi xuống đất.

Mẫu tử với nhau đều có khoảng cách, rõ ràng gần như vậy, lại như có một khoảng cách không thể vượt qua.

Đột nhiên, Thái Hậu liếc mắt, vung tay, cả giận nói.

"Vậy ngươi cứ làm đi. Hừ!" Nàng sẽ nghĩ ra cách, cùng lắm là đi cầu Thái Hoàng Thái Hậu hạ chi.

Dạ Thần nhìn Hoàng Thái hậu tức giận rồi khỏi, cười khò. Thôi, hẳn đi hỏi Cửu Nhi.

"Bãi giá Long Tuyền cung."

"Vâng." Thái giám đáp.

Dạ Thần giương tay, đi ra ngoài.

... ..

Dạ Thần ngồi trên kiệu.

Tiếng mưa rơi tí tách, thanh thúy.

Thái giám nâng kiệu đến ngoại viện Long Tuyền Cung, lại không thấy thái giám, cung nữ đâu.

Dạ Thần nhíu mi, có dự cảm không tốt.

"Dừng lại." Giọng nói lạnh lùng.

Thái giám hạ kiệu, Dạ Thần đi tới cung điện, từ xa đã thấy vài thái giám đứng ở đó nhưng không có phản ứng. Trong lòng khẽ động, Dạ Thần duỗi tay ngăn thái giám phía sau, hẳn đi vào. Quả nhiên đến gần thì phát hiện vài thái giám kia bị điểm huyết, định giải huyết, lại nghe được giọng nói quen thuộc từ trong điện.

"Nếu ta muốn ngươi đi theo ta?"

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Cuộc chiến giữa nam nhân

Editor: Ngọc Nguyệt

"Nếu ta muốn ngươi đi theo ta?"

Giọng nói này.....

Trong lòng Dạ Thần căng thẳng, bỗng nhiên nhớ tới, giọng nói này không phải là của Hỏa Ảnh giáo chủ gặp ở ngôi đình kia sao? Trong đầu hiện lên ánh mắt hân nhin Cửu Nhi ngày hôm đó, lại nghe lời nói vừa rồi của hắn, bóng dáng nhoáng lên một cái, phút chốc bay vào trong điện.

"To gan, lại dám xông vào hoàng cung."

Đồng tử màu tím khi nhìn đến Lãnh Loan Loan vô sự ngồi một chỗ, trong lòng thở nhẹ ra. Nhưng khi nhìn đến người nổi tiếng vắt chân ngồi, sắc mặt biến đổi. Trong mắt xẹt qua hàn quang. Thật sự là hắn, nam nhân này lại dám xông vào cung, Hỏa Ảnh giáo thực sự không để người hoàng thất vào mắt sao?

"Thần, sao ngươi đến đây?" Lãnh Loan Loan nhìn Dạ Thần, mỉm cười, tay nhỏ bé vẫy với hắn. Thần nhà nàng của nhiên là soái ca. Một thân long bào trên người, cặp mắt đồng tử màu tím khiến người ta vừa nhìn đã say mê. Mái tóc đen như thác nước được mũ miện buộc chặt, cao quý bức người.

Quả nhiên không hổ là người mà nàng chọn.

Cuối cùng nàng gật đầu ra kết luận.

"Người xem, người nổi tiếng giáo chủ lại tặng một bông tuyết liên rất trân quý cho người nhân dịp người đăng cơ." Khi Dạ Thần đi đến bên người, nàng chỉ chỉ hòm đen trên bàn.

"Nghe nói tuyết liên này có thể giải trăm độc, thật sự là bảo bối."

Dạ Thần vươn tay ôm nàng đặt lên đầu gối, ngồi xuống. Sau đó mới nhìn người nổi tiếng, thấy hán vẫn bộ dáng không kiềm chế. Cười, nhìn người nổi tiếng:

"Đa tạ người nổi tiếng giáo chủ, nhưng không biết làm thế nào mà giáo chủ có thể vào cung?"

Người nổi tiếng vuốt vài sợi tóc dính trên mặt. Với tâm đề, không sợ hãi. Thật ra hán cười khổ với tiểu Hoàng hậu. Nàng biết rõ tuyết liên là đưa cho nàng, nhưng lại nói thành đưa cho tân đế. Bất quá mỗi người đều thông minh, trong lòng đều có tính toán.

"Hoàng Thượng đừng khách khí, chỉ là tiểu vật không đáng nhắc đến." Đôi mắt xẹt qua tia quý dị, môi mỏng khẽ nhếch. "Về phần bản giáo chủ vào bằng cách nào, đương nhiên là đi vào." Thái độ không kiềm chế, đối mặt với Hoàng đế.

Dạ Thần chằm chọc nhìn hán.

"Nói như vậy khiến trẫm rất ngạc nhiên." Hoàng cung là nơi nào? Có thể tùy tiện xông vào? Hừ, dễ như thế, nếu Hóa Ảnh giáo muốn tạo phản, Nguyệt Diễm sẽ gặp nguy?

Người nổi tiếng không nói gì, chỉ mỉm cười.

Hai nam nhân cứ như vậy, người nhìn ta, ta nhìn người, ánh mắt chạm nhau tạo ra vô số tia sét.

Lãnh Loan Loan đảo mắt, hai người này đúng là. Bất quá người nổi tiếng thật là kiêu ngạo, hán không để bọn họ vào mắt. Hừ hừ, hôm nay có tuyết liên, nàng đại nhân không chấp tiểu nhân. Nếu không, hừ, hán nhất định sẽ hồi hận.

"Người biết xâm nhập hoàng cung là từ tội?"

Thật lâu sau, Dạ Thần nặng nề mở miệng. Đồng tử màu tím yên lặng nhìn người nổi tiếng, cả người phát ra khí thế khiếp người, đó là uy nghiêm của vương giả.

"Hoàng Thượng muốn xử tội ta?" Người nổi tiếng lạnh lùng nhìn Dạ Thần, không để hán vào mắt.

"Nếu là như vậy." Dạ Thần nhìn thái độ cuồng vọng của người nổi tiếng, trong lòng càng thêm xác định người này không thể lưu. Nếu không, Hóa Ảnh giáo sẽ càng thêm cuồng vọng, thậm chí khiến cho dân chúng Nguyệt Diễm bị nguy hiểm.

"Hóa ra đưa hạ lễ cho Hoàng Thượng cũng là tội?" Nếu tiểu Hoàng Hậu đã nói tuyết liên đưa cho tân đế, vậy hán cũng nói theo nàng.

"Lễ vật của người, trẫm nhận. Trẫm cũng cảm kích, nhưng người lại tùy tiện xông vào hoàng cung." Dạ Thần vẻ mặt chưa biến, người nổi tiếng tặng lễ vật, xem ra là hán có mục đích.

"Hơn nữa nếu trẫm không nghe nhầm thì vừa rồi người đã xui khiến Hoàng Hậu của trẫm rời cung?" Đây mới là chuyện hán không thể chịu đựng được. Lại dám đánh chủ ý lên Cửu Nhi, không thể tha thứ.

"Đúng vậy." Dạ Thần nhắc tới, người nổi tiếng cũng đi thẳng vào vấn đề. Hán nhìn Lãnh Loan Loan. "Tiểu Hoàng Hậu không giống người thường, không nên bị nhốt ở nơi thâm cung này, thế giới của nàng phải rộng lớn. mà nơi này là lồng sắt ngoài hoa lệ trong đờn.... .."

Dạ Thần căng thẳng, đúng vậy, tuy rằng không thừa nhận, nhưng lời nói của người nổi tiếng đã nói thẳng lòng của hán. Cửu Nhi rất đặc biệt, không giống người thường, sự kiêu ngạo của nàng, sự tùy hứng của nàng, không nên lưu lại ở nơi hoàng cung này. Nhưng hán sợ nàng rời đi, không biết từ lúc nào, hán đã có thói quen ôm thân mình ấm áp này.

Lãnh Loan Loan cảm giác được Dạ Thần căng thẳng, đảo mắt, không phủ nhận, nàng thật sự không thích bị nhốt ở trong lồng sắt, nhưng hoàng cung có thể quản nàng sao? Hừ, không có gì có thể trói buộc nàng. Nếu nàng muốn chạy, lúc nào cũng được. Nếu nàng cao hứng, hoàng cung cũng có thể biến thành trò chơi cho nàng.... ..

"Ai nói ta bị nhốt trong lồng sắt, ta cao hứng, không cần dùng suy nghĩ của người lên trên người khác."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Hoàng cung có chuyện xảy ra sao?

Editor: Ngọc Nguyệt

Lãnh Loan Loan cảm giác được Dạ Thần căng thẳng, đảo mắt, không phủ nhận, nàng thật sự không thích bị nhốt ở trong lồng sắt, nhưng hoàng cung có thể quản nàng sao? Hừ, không có gì có thể trói buộc nàng. Nếu nàng muốn chạy, lúc nào cũng được. Nếu nàng cao hứng, hoàng cung cũng có thể biến thành trò chơi cho nàng.... ..

"Ai nói ta bị nhốt trong lồng sắt, ta cao hứng, không cần dùng suy nghĩ của người lên trên người khác."

Lãnh Loan Loan không chút do dự lựa chọn nam nhân hộ vệ cho mình, đương nhiên, người của mình, mình không chọn ai chọn. Về phần người khác, kệ bọn họ.

Dạ Thần trong mắt lộ ra ý cười, Lãnh Loan Loan nói làm hấn rất hưởng thụ, cũng rất cảm động. Kỳ thật hấn cũng lo lắng Cửu Nhi sẽ không thích hoàng cung. Có lẽ trong mắt người khác, hoàng cung tượng trưng cho quyền thế, phú quý, nhưng chỉ có người trong đây mới biết, nơi hoàng cung rộng lớn thế lương thế nào. Ở đây không có thật lòng, chỉ có lục đục, chỉ có huyết tính giết chóc, cái gọi là chân tình cũng là vật cản đường.... ..

Hấn rất sợ, Cửu Nhi chán ghét nơi này âm u, tịch mịch, rời khỏi hấn, nhưng nàng ở lại. Không chút do dự, nhìn nàng, lòng đầy cảm động. Có lẽ lúc trước lập nàng làm thái tử phi cũng là do tính cách thẳng thắn đó hấp dẫn. Thái độ không chút cố kỵ, tùy tâm sở dục là thứ hấn mong muốn, nhưng không thể làm được. Bởi vì hấn là thái tử, làm việc gì cũng phải nghĩ đến thân phận, nghĩ đến giang sơn, nghĩ đến dân chúng thiên hạ.... ..

Người nổi tiếng sừng sốt, ý tốt của hấn là bị vứt bỏ rồi. Bất quá, hấn nhếch môi, nếu nàng cũng hấn xuất cung, muốn nàng ở bên người, cũng không phải suy nghĩ cho nàng. A, nhìn bộ dáng hiện tại của nàng, hấn lại càng cảm thấy hứng thú. Nếu nàng có thể bảo hộ hấn như thế, sẽ là chuyện thế nào.

"Nếu tiểu Hoàng Hậu không cảm kích, bản giáo chủ cũng không nhiều lời."

Người nổi tiếng nói vậy, Lãnh Loan Loan nhếch môi, chuyện của hấn không liên quan đến nàng.

Nhưng Dạ Thần vẫn không yên tâm, trực giác nói cho hấn người này không dễ dàng buông tha. Chỉ sợ là nam nhân không từ thủ đoạn để đạt được mục đích này ngày sau còn dây dưa với bọn họ, hấn nhất định phải đề phòng, tránh cho Cửu Nhi bị hấn mang đi.

Người nổi tiếng nhìn Dạ Thần phòng bị, cảm thấy buồn cười. Nếu hấn thật sự muốn bắt Lãnh Loan Loan, dùng thủ đoạn, hấn có thể ngăn cản được sao? Môi mòng khẽ nhếch, tà tử cùng khiêu khích nhìn Dạ Thần.

"Giáo chủ, lễ vật cũng đã tặng rồi, trẫm không giữ người."

Dạ Thần không nghĩ sẽ để cho hấn cùng Lãnh Loan Loan ở một phòng, ánh mắt tà khí làm người ta cảm thấy không thoải mái. Không khách khí đuổi người.

"Được rồi." Người nổi tiếng đứng lên, gật đầu với hai người. "Đã như vậy, tại hạ cáo từ." Bất quá, bọn họ sẽ lại đến.

"Người đâu." Dạ Thần nhìn người nổi tiếng, thần nhiên gọi.

"Tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương."

Theo ánh mắt của Dạ Thần, thái giám khi nhìn hồng y nam nhân cùng hắc y nam nhân đều sừng sốt.

"Tiễn hai vị công tử ra khỏi cung." Dạ Thần khoát tay, phân phó.

"Vâng." Thái giám áp chế nghi vấn trong lòng, hai vị công tử này vào bằng cách nào? Sao chưa từng thấy qua? Xoay người vờ tay với hai người, tư thế mời.

"Hai vị công tử, mời."

Người nổi tiếng nhưn mi, cười với Lãnh Loan Loan và Dạ Thần.

"Thật chờ mong lần gặp mặt tới."

Nói xong, không đợi hai người phản ứng. Hai bóng dáng một đỏ một đen nhoáng lên một cái, đã bay vút ra ngoài, thi triển khinh công rời khỏi.

"Hoàng Thượng....." Thái giám tròn mắt, hai người này rời đi như vậy, làm càn. "Nô tài cho người đuổi theo." Vô lễ với Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, chắc chắn phải xử tội.

"Không cần đuổi theo, người lui xuống trước đi." Dạ Thần phát tay với thái giám.

"Vâng, nô tài cáo lui." Thái giám lui xuống.

Sau khi thái giám rời khỏi, Lãnh Loan Loan lại ngồi lên đầu gối Dạ Thần.

"Cửu Nhi, nàng thật sự sẽ không rời khỏi hoàng cung sao?" Dạ Thần phát tay với Thủy Dao cùng tuyết lang, trong phòng chỉ còn lại hấn và Lãnh Loan Loan. Tuy nghe được lời nói của Lãnh Loan Loan, nhưng hấn vẫn lo lắng.

"Ta sẽ." Lãnh Loan Loan không chút do dự đáp.

Dạ Thần trong lòng trầm xuống, thật lâu sau, cười khò. Quả nhiên, nàng không phải người cam nguyện ở trong hoàng cung tịch mịch chờ người khác.

Không nghe được tiếng của Dạ Thần, Lãnh Loan Loan ngẩng đầu nhìn lên. Thấy vẻ mặt hấn mất mát, không cần đoán, nàng cũng biết nam nhân này lại suy nghĩ chuyện gì. Tuy biết hấn luyến tiếc mình nhưng nàng cần làm cho hấn hiểu được ý của nàng mà không cần suy đoán lung tung.

"Ta sẽ rời khỏi hoàng cung, nhưng sẽ mang người đi." Lãnh Loan Loan tựa vào Dạ Thần, cảm giác được hấn hơi run, mím môi cười trộm.

"Là ý gì?" Dạ Thần nâng đầu nàng, nóng lòng hỏi.

"Ngốc." Lãnh Loan Loan vươn tay vỗ đầu hấn. "Người không phải là xem nhiều tấu chương nên ngốc rồi chứ? Chẳng lẽ người không thể ra cung sao?" Hiện tại bọn họ là Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, ai dám quản bọn họ. Ta muốn xuất cung thì xuất cung, muốn hồi cung thì hồi cung, tự do thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 109: Gả Kỉ Thanh Ngữ đi

Editor: Ngọc Nguyệt

"Ngốc." Lãnh Loan Loan vươn tay vỗ đầu hấn. "Người không phải là xem nhiều tấu chương nên ngốc rồi chứ? Chẳng lẽ người không thể ra cung sao?" Hiện tại bọn họ là Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, ai dám quản bọn họ. Ta muốn xuất cung thì xuất cung, muốn hồi cung thì hồi cung, tự do thoải mái.

Dạ Thần giật mình, đôi mắt như phát sáng, câu hồn. Hấn lại nghĩ như vậy. Hai tay ôn nhu vuốt lưng thân hình nhỏ.

Lãnh Loan Loan dựa đầu vào ngực hấn, cảm nhận hơi thở của hấn, cảm nhận sự ấm áp của hấn, yếu ớt cười, hấn sẽ không nghĩ linh tinh nữa.

Hai người lặng lẽ ôm lấy nhau, ngoài cửa sổ mưa rơi, trong phòng ấm áp.

"Đúng rồi, Cửu Nhi, hôm nay mẫu hậu đến tìm ta."

Thật lâu sau, khi Lãnh Loan Loan sắp ngủ, Dạ Thần mở miệng.

"Nàng tìm người để làm gì?" Lãnh Loan Loan híp mắt, với người trước kia là Hoàng Hậu, hiện tại là Thái Hậu, nàng không có thiện cảm. Nếu không phải nàng là nương của Thần, nàng cũng không để ý nàng ta. Còn cố ý vênh vào tự đắc trước mặt nàng, ta phi.

"Nàng muốn ta hạ chỉ thả Kỉ Thanh Ngữ, khôi phục thân phận quận chúa." Dạ Thần nói.

"Vậy người nói gì?"

Lãnh Loan Loan trong mắt lóe lên tia sáng. Nàng ta vẫn chưa hết hy vọng. Bất quá, đã lâu không thấy đóa hoa bách hợp kia, không biết hiện tại thế nào?

"Ta muốn hỏi nàng." Dạ Thần đáp. "Tuy ta cũng không muốn thả nàng, nhưng cũng không muốn làm phật ý mẫu hậu." Cho nên, đành phải nói như thế.

"Hừ." Lãnh Loan Loan hừ nhẹ. Muốn thả nàng ta ra, chẳng lẽ Thái Hậu còn muốn cho nàng ta xoay người, tìm phiên toái cho mình, dây dưa với Thần sao?

Nàng ta, nằm mơ đi.

"Thả người, không thể." Lãnh Loan Loan không khách khí nói. Nàng mặc kệ Kỉ Thanh Ngữ có phải chất nữ của Hoàng Thái Hậu hay không, nàng không ném nàng ta vào xà quật là nhân từ rồi.

Dạ Thần mím môi, hấn cảm thấy mẫu hậu sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy.

"Ta nghĩ mẫu hậu sẽ tìm hoàng tử mẫu." Tuy biết Thái Hoàng Thái Hậu chính là hung thủ hại chết nhị hoàng thúc, nhưng nhìn bằng góc độ khác, hẳn hiểu hành động của nàng nhưng không đồng ý cách làm của nàng. Hoàng tử mẫu ăn chay niệm phật, hẳn không muốn mẫu hậu quấy rầy bà.

"Nàng không gặp được Thái Hoàng Thái Hậu." Lãnh Loan Loan mím môi, không lo lắng. Thái Hậu muốn vào An Tâm Điện, trừ phi nàng ta được mời.

Bất quá nghĩ lại, chắc chắn Thái Hậu sẽ nháo. Giải quyết rõ ràng, miễn cho ngày sau phát sinh nhiều chuyện. Mở to mắt, ngồi bật dậy, hai tay đan sau cổ Dạ Thần, nói:

"Thần, Kì Thanh Ngừ cũng mới mười sáu mười bảy tuổi đúng không?"

"Ừ." Dạ Thần gật đầu, không hiểu nhìn nàng.

"Sao Cửu Nhi lại hỏi vậy?" Hẳn tin Cửu nhi có lý do để nàng hỏi về Kì Thanh Ngừ.

Lãnh Loan Loan đảo mắt liên tục, linh động.

"Thì là đến tuổi lập gia đình."

"Ý nàng là?" Dạ Thần nhìn nàng.

Lãnh Loan Loan gật đầu, giao hoạt cười, khiến nàng trông như một tiểu ác ma.

"Chúng ta đem nàng gả đi."

"Gả đi...." Dạ Thần có chút choáng váng."

"Phải." Lãnh Loan Loan gật đầu, càng nghĩ càng thấy tốt. Dù sao để nàng ta ở trong cung cũng rất lãng phí lương thực, gả nàng đi, mắt không thấy tâm không phiền, một công đôi việc.

"Không được đâu." Mẫu thân hẳn đã ra mặt, bọn họ làm thế không được lắm.

"Có gì không được?" Lãnh Loan Loan liếc mắt. "Người là hoàng đế, tứ hôn cho nàng là sủng hạnh rất lớn. Còn thay nàng tìm người gả đi cũng là tốt cho nàng. Chẳng lẽ người muốn để cho nàng chết già trong cung?"

Dạ Thần nghe xong, mím môi. Suy nghĩ, Cửu Nhi nói cũng đúng.

"Vậy được rồi." Hẳn gật đầu, để cho nàng ta được gả đi còn tốt hơn là làm nô lệ. Bọn họ làm vậy cũng được rồi.

"Chúng ta đi nói cho nàng đi."

Lãnh Loan Loan kéo Dạ Thần ra ngoài, Dạ Thần lắc đầu, đành phải đi sau nàng.

Hai người ngồi kiệu đi đến nơi giặt quần áo, Kì Thanh Ngừ đang làm nô lệ thấp kém nhất ở đây.

Người ở đây thấy tân đế, tân hậu, đều giặt mình, quỳ xuống.

"Tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương."

"Đứng lên đi." Dạ Thần khoát tay, mọi người bất an đứng lên.

"Kì Thanh Ngừ đâu?" Lãnh Loan Loan hỏi một ma ma quản sự.

"Hỏi Hoàng Hậu, nàng đang ở sân sau sửa sang lại quần áo." Ma ma cúi đầu, trả lời Lãnh Loan Loan. Tuy cúi đầu, Lãnh Loan Loan cao hơn, nhưng trông vẫn có chút buồn cười.

"Mang bọn ta đi." Lãnh Loan Loan giơ tay, thần nhiên nói.

"Vâng, mời Hoàng Thượng, Hoàng Hậu đi theo nô tỳ." Ma ma dẫn Dạ Thần, Lãnh Loan Loan và vài tên thái giám, cung nữ đi đến sân sau.

Đoàn người vừa đi khỏi, cung nữ giặt quần áo đều nhỏ giọng thảo luận.

"Hoàng Thượng, Hoàng Hậu muốn tìm Kì Thanh Ngừ làm gì?" Cung nữ Giáp.

"Ai biết được." Cung nữ Ất mò mịt lắc đầu. "Nghe nói trước kia Kì Thanh Ngừ là quận chúa. Nhưng phái người ám sát Hoàng Hậu, có lẽ hôm nay tới tìm nàng tính sổ."

"Không phải đâu." Cung nữ Bính. "Ta nghe từ một cung nữ ở Từ Ninh cung, quận chúa kia là chất nữ của Thái Hậu, có lẽ là muốn thả nàng ra."

"....."

Trong phút chốc, có rất nhiều suy đoán.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Biến thành tức phụ ngoan ngoãn sao?

Mưa, không biết từ bao giờ đã ngừng.

Giọt nước trong suốt dính trên cỏ cây.

Trời đất như được tẩy rửa sau cơn mưa.

Dạ Thần ôm Lãnh Loan Loan đi theo mẹ, hành lang yên tĩnh, sân hoang vắng. Dưới mái hiên, cung nữ một thân lực sắc ngòm xôm, trước mặt nàng là một cái sọt to, trong đó là một đồng quần áo.

"Hoàng Thượng giá lâm, Hoàng Hậu giá lâm."

Thái giám bên cạnh Dạ Thần nói. Giọng nói bén nhọn như tiếng từ thủy tinh phát ra, quanh quẩn trong khu viện nhỏ lạnh lẽo.

Cung nữ sững sốt, sau đó chậm rãi quay lại.

Dạ Thần ngăn ra, cung nữ kia lại là Kì Thanh Ngữ. Đồng tử màu tím nhìn qua khuôn mặt gầy, tái nhợt, hẳn có chút kinh ngạc. Chỉ là mấy tháng, Ngữ quận chúa cao quý tao nhã đã trở thành một thôn phụ. Mái tóc rối, quần áo cũ, đôi mắt sáng ngời giờ chỉ có hờ hững, còn có vài phần tuyệt vọng. Trong lòng thờ dài, hẳn tin nàng ta đã được giáo huấn.

Lãnh Loan Loan dương mi nhìn Kì Thanh Ngữ, sau khi thấy bộ dáng của nàng, vừa lòng gật đầu. Tuy hiện tại nhìn khổ sở, không có tinh thần, nhưng nhìn thuận mắt hơn trước kia.

Kì Thanh Ngữ nghe đến Hoàng đế, Hoàng hậu giá lâm, rất kinh ngạc. Dù sao tân đế mới đăng cơ vài ngày, không nghĩ tới bọn họ lại xuất hiện ở đây. Khi nghe được tin Thái Thượng Hoàng thoái vị, Thái Từ đăng cơ, nàng rất kinh sợ. Mặc dù không rõ đã xảy ra chuyện gì nhưng nàng biết, tiểu Thái tử phi trở thành Hoàng Hậu lại càng không thể trâu vào, mà nàng lại cố tình phái người đi ám sát nàng, chỉ sợ nàng tra tấn mình đến chết, nàng cũng chạy không thoát. Trong khoảng thời gian này, các cung nữ, mẹ mẹ đều chen ép nàng, nàng chịu khổ rất nhiều.

Hiện tại nhìn hai người, Dạ Thần mặt long bào, càng thêm cao quý. Mà hẳn vẫn thân thiết ôm lấy tiểu nha đầu kia. Nàng một thân huyết y, búi song kết, trán châu sáng bóng trên chân, bộ dáng hơi kiêu căng nhìn mình.

"To gan, thấy Hoàng Thượng, Hoàng Hậu mà không quỳ?"

Nhìn Kì Thanh Ngữ vô lễ, nhìn thẳng Hoàng Đế, Hoàng Hậu, mẹ mẹ sợ tới mức thiếu chút nữa chân nhũn ra. Nha đầu chết tiệt kia luôn không an phận, muốn hại chết người ở đây sao? Tiến lên vài bước, khiến mặt Kì Thanh Ngữ lệch sang một bên.

"Được rồi, người lui xuống đi."

Thấy Kì Thanh Ngữ bị mẹ mẹ đánh, Lãnh Loan Loan thần nhiên phát tay. Có lẽ Kì Thanh Ngữ đã bị người ở khu giặt quần áo này ức hiếp không ít lần, nếu không, sao nàng ta có thể nhu thuận như vậy. Phải, nhu thuận. Nhìn xem bộ dáng của nàng ta, rõ ràng biến thành bộ dáng một tiểu tức phụ nhu nhược.

"Vâng, nô tỳ xin cáo lui."

Mẹ mẹ không biết tân đế, tân hậu muốn làm gì. Tuy rất muốn ở lại để xem nhưng bà chỉ là nô tỳ, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

Không khí ẩm ướt nhưng cũng tươi mát.

Mẹ mẹ đi khỏi, trong viện cũng vẫn yên tĩnh.

Kì Thanh Ngữ chờ đợi, Dạ Thần ôm Lãnh Loan Loan không nói gì. Tuy rất khó để hình dung ra nữ tử bị khinh bỉ này cùng biểu muội từng quần quýt lấy hắn, nhưng hẳn biết đó là nàng. Nhớ tới lời của Cửu Nhi nói phải gả nàng ta ra ngoài, xem ra là chủ ý tốt. Hiện tại tính tình nàng sửa lại không ít, có lẽ hoàn cảnh mới, cuộc sống mới khiến nàng càng học thay đổi mình, không lục đục, có được hạnh phúc của bản thân.

"Tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu."

Khi mọi người đang nghĩ Kì Thanh Ngữ choáng váng, nàng đột nhiên nhu thuận hành lễ với Dạ Thần và Lãnh Loan Loan. Bộ dáng khiến người khác lấp bắp kinh hãi, ngay cả thái giám cũng hai mặt nhìn nhau.

"Đứng lên đi." Dạ Thần phát tay, nói.

"Tạ Hoàng Thượng, Hoàng Hậu."

Kì Thanh Ngữ đứng dậy, cúi đầu, trên trán sợi tóc che khuất ánh mắt nàng, khiến người ta không rõ suy nghĩ của nàng.

Lãnh Loan Loan nhìn nàng, thân nhiên mở miệng.

"Kì Thanh Ngữ, hôm nay chúng ta tới là để thả ngươi ra ngoài."

"Thả ra ngoài?" Lời nói của Lãnh Loan Loan làm Kì Thanh Ngữ ngẩng đầu lên, sợi tóc của kẻ vung, ánh mắt bình tĩnh cũng có sự dao động, kinh hi và khó tin.

"Đúng vậy." Dạ Thần gật đầu. "Thái hậu hy vọng trăm hạ chỉ cho ngươi thoát khỏi thân phận nô lệ."

"Bác?"

Trong đôi mắt Kì Thanh Ngữ có chút nước mắt, không ngờ bác vẫn nhớ tới mình. Đã từng nàng còn tưởng bác đã quên nàng, không lo cho nàng, để mặc nàng tại nơi này làm nô lệ, chịu sự khi dễ của người khác. Nhưng giờ nàng biết, bác vẫn đau cho mình.

Lãnh Loan Loan nhìn ánh mắt Kì Thanh Ngữ, ngẩng đầu nhìn Dạ Thần cũng vừa nhìn lại. Gật đầu, bắt đầu tuyên chỉ.

Dạ Thần gật đầu, vẫy tay với thái giám.

Thái giám hiểu ý, lấy ra thánh chỉ đã viết, nói với Kì Thanh Ngữ.

"Tội nữ Kì Thanh Ngữ tiếp chỉ."

Kì Thanh Ngữ sùng sốt, sau đó quỳ xuống.

"Tội nữ Kì Thanh Ngữ tiếp chỉ."

"Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Xét thấy tội nữ Kì Thanh Ngữ đã hối cải, đặc biệt khôi phục lại thân phận quận chúa. Tắt hôn với Công Bộ Thượng Thư đại công tử, chọn ngày tốt thành hôn. Khâm thủ."

Kì Thanh Ngữ ngây ngẩn cả người, ngây ngốc nhìn bọn họ.

"Quận chúa, còn không mau tạ ơn?" Thái giám nhìn nàng, nhắc nhở nói.

"Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Tặng mỹ nữ

Kì Thanh Ngữ xuất giá.

Hoàng Thái Hậu tuy thấy kết quả này không vẹn toàn nhưng cũng hiểu đây là nhượng bộ duy nhất của Lãnh Loan Loan.

Đối với chuyện tắt hôn, Kì Thanh Ngữ không kịch liệt phản đối, ngược lại bình tĩnh tiếp nhận. Thậm chí phụ thân sùng ái nàng nhất chết đi, nàng cũng không bi thương quá. Vài ngày sau khi canh giữ cho phụ thân, nàng bình tĩnh nhận sự an bài.

Ngược lại, Dạ Thần cảm thấy bất khả tư nghị, chỉ cảm thấy biến hóa của Kì Thanh Ngữ quá lớn.

Lãnh Loan Loan cười, bọn họ sao có thể hiểu sự tuyệt vọng của người đã trải qua cảm giác từ thiên đường rơi xuống đại ngục chứ. Huống chi Kì Thanh Ngữ cũng chỉ là một nữ tử, một nữ tử bị làm hư, năng lực của nàng càng thấp. Nàng ta không phải là nghĩ thông suốt, mà theo bản năng, cho rằng mình không thể hạnh phúc, chỉ có thể theo số mệnh. Bất quá như vậy cũng tốt, giảm đi phiền phức.

Thân hình nhỏ nhỏ ngồi vắt chân trên ghế, mắt to híp lại, hường thụ cung nữ đằng sau quạt.

Ánh nắng theo cửa sổ chiếu vào, ánh sáng mang đến cảm giác ấm áp.

Gió thổi, rèm lay động.

Sau bàn, Dạ Thần nhíu mi phê tấu chương. Khuôn mặt tuần mỹ, vẻ mặt nghiêm túc, chọc người thường thức.

Nam nhân này, rất đẹp!

Hai người lẳng lặng trong thư phòng, không khí ấm áp.

"Hoàng Thượng..."

Ngoài cửa vang lên tiếng của thái giám Tiểu Bố Đình.

Dạ Thần ngẩng đầu, nhìn Lãnh Loan Loan ở một bên, thấy nàng híp mắt, vẻ mặt hường thụ, khẽ cười, thản nhiên nói.

"Vào đi."

Tiểu Bố Đình đi đến, nửa quỳ, hành lễ.

"Tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương."

"Ừ." Dạ Thần gật đầu, khẽ nâng cằm, nhìn hấn.

"Có chuyện gì?"

"Bẩm Hoàng Thượng, Ninh công tử phái người đưa tới một phong thư." Tiểu Bố Đình đáp, đem thư dâng lên.

"Humm?" Dạ Thần lấy thư, lấy tờ giấy từ trong phong thư ra, vừa nhìn thấy vẻ mặt có chút kinh ngạc, sau đó là xin lỗi.

"Sao vậy?" Không biết bao lâu, Lãnh Loan Loan mở mắt, nhìn Dạ Thần hỏi.

"Các người lui xuống trước đi." Dạ Thần phát tay với Tiểu Bố Đình và cung nữ.

"Nô tài cáo lui."

"Nô tỳ cáo lui."

Tiểu Bố Đình, cung nữ thi lễ, rời đi.

Lãnh Loan Loan đi lên, ngồi vào trong lòng Dạ Thần, thân hình ở trước hấn, lấy thứ trên tay hấn, khoe môi khẽ nhếch, trong mắt có vài phần hứng thú.

"Hóa ra là sinh thần của Ninh Phong Cách."

"Phải." Nhắc tới chuyện này làm Dạ Thần có chút áy náy. "Mấy ngày nay vì chuyện đăng cơ, cho nên quên sinh nhật của Ninh Phong Cách." Vừa đăng cơ, công việc bẽ bộn.

"Không sao, không phải hấn cũng đã đưa thiệp mời đó thôi." Lãnh Loan Loan giơ thư lên, khoe môi giữ độ cong xinh đẹp.

"Chúng ta chọn quà cho hấn đi." Hoàng đế, Hoàng hậu tự mình chọn quà cho hấn, hấn thật là có vinh hạnh. Bất quá nhiều ngày nay nàng cũng buồn chán, muốn đi ra cung, đúng lúc.

"Ừ." Dạ Thần gật đầu. "Ngày mai sinh nhật, ta sai người đi chuẩn bị."

"Không cần." Lãnh Loan Loan lắc đầu, giao hoạt cười. Ngẩng đầu, nhìn Dạ Thần.

"Ninh Phong Cách đã thành thân chưa?"

"Chưa." Dạ Thần lắc đầu. Nhìn Lãnh Loan Loan, không phải là Cửu Nhi nghiệm an bài nhân duyên người ta, lại muốn tứ hôn cho Ninh Phong Cách chứ? Hấn trùng mắt, nếu như vậy, chỉ sợ Ninh Phong Cách không cao hứng, mà còn tức muốn chết.

"Hấn có thị thiếp không?" Lãnh Loan Loan không quan ý nghĩ của Dạ Thần, tiếp tục hỏi.

"Có." Dạ Thần gật đầu, Nguyệt Diễm thủ phủ đương nhiên sẽ không ngay cả thị thiếp cũng không có.

"Người nói xem, chúng ta tặng cho hân một mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành, hân có vui về không?" Lãnh Loan Loan giảo hoạt cười, kỳ thật trong lòng đã sớm biết phản ứng của Ninh Phong Cách.

"Không." Dạ Thần thành thực đáp, lúc sau cười. "Hân sẽ tức giận." Tuy Phong Cách luôn la hét nam nhân ba vợ bốn nàng hầu là chuyện bình thường, nhưng trời mới biết hân chán ghét bao nhiêu khi bị nữ nhân dây dưa. Tuy trong phủ cũng có đường thị thiếp, nhưng dù sao nam nhân cũng có ***, cần giải tỏa. Có một hai thị thiếp là chuyện bình thường. Mà nếu mình không gặp Cửu Nhi, có lẽ cũng giống người khác.

"Ha ha a...." Lãnh Loan Loan cười, nàng muốn thấy bộ dáng khi tức giận của hân. Ai bảo hân hôm đó tẩy não Thần, nói cái gì mà nam nhân ba vợ bốn nàng hầu là chuyện bình thường, lại dám xui khiến Thần đi tìm nữ nhân khác, hừ hừ, nàng sẽ đáp lễ hân.

Dạ Thần nghe tiếng cười của Lãnh Loan Loan, run lên. Hân biết Cửu Nhi muốn chinh Phong Cách, tuy hân đồng tình với Phong Cách, nhưng chỉ có thể đồng tình mà thôi.

"Ta quyết định...." Lãnh Loan Loan vỗ tay, tà ác cười. "Tuyển một tuyệt sắc đại mỹ nữ tặng cho hân." Mỹ nhân không đủ, còn phải là mỹ nhân đặc biệt cho hân. Hắc hắc.

"... .."

Dạ Thần nhìn vẻ mặt tươi cười đùa dai của Lãnh Loan Loan, chỉ có thể cầu phúc cho bằng hữu trong lòng.

Phong Cách, người tự cầu phúc đi!

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Sinh nhật của Ninh Phong Cách [Thượng]

Ánh nắng tươi sáng, trời không mây.

Có người nói, sinh nhật mà trời tốt, năm đó cũng sẽ tốt.

Ngoài Nguyệt Diễm hoàng thành, tòa nhà Thủ phủ sừng sững, rộng lớn, trước cửa có hai con sư tử bằng đá yên lặng nhìn tân khách, uy phong凛冽.

Cạnh cửa là Trưởng Phòng tiền sinh ghi chép lại những người tặng lễ vật. Bên cạnh là hai gã sai vặt, phụ trách lấy hạ lễ.

Từ đại môn, Ninh Phong Cách đi ra. Một thân lam y, trên y phục thêu vài chữ phúc lộc thọ. Tóc đen được quấn lại bằng trâm ngọc bích, khuôn mặt tuấn tú mang theo ý cười, chấp tay cảm tạ tân khách, phân phó gã sai vặt dẫn khách đến đại sảnh....

Một lát sau, một chiếc xe ngựa hoa lệ đứng trước cửa Ninh phủ. Từ cửa sổ lộ ra khuôn mặt phấn nộn đáng yêu của nữ oa nhi, còn có nam tử phía sau.

Ánh mắt hai người qua cửa sổ nhìn Ninh Phong cách, cười nhạt.

Sau khi Ninh Phong Cách nhìn thấy hai người trong xe, lập tức đi nhanh qua đó.

Cửa xe mở, nam tử trẻ tuổi ôm tiểu oa nhi bước ra. Khuôn mặt tuấn mỹ, khí thế bất phàm khiến tân khách chú ý, đột nhiên có người cả kinh, nhận ra người nọ chính là Đương kim Thánh Thượng. Mà tiểu oa nhi kia chắc chắn là sáu tuổi tiểu Hoàng Hậu. Bước nhanh đến trước xe ngựa, lập tức quỳ xuống hô to:

"Tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương."

Tân khách vừa nghe người nọ hô đều ngây ngốc, người đến là Hoàng Thượng, Hoàng Hậu sao? Ánh mắt đều hướng về phía chủ nhân hôm nay, Ninh Phong Cách.

Ninh Phong Cách khóe miệng co giật, người này đúng là nhanh miệng. Bây giờ làm sao đây? Ngẩng đầu nhìn Dạ Thần và Lãnh Loan Loan, thấy hai người cũng không để ý, quỳ xuống hô:

"Thảo dân Ninh Phong Cách cung nghênh Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương thánh giá."

Mọi người nhìn lên, đúng thật là Hoàng Thượng và Hoàng Hậu nương nương. Đồng loạt quỳ xuống, hô.

"Thảo dân tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu."

Dạ Thần ôm Lãnh Loan Loan từ trên xe ngựa xuống, y phục đỏ tía, viền vàng, thắt lưng khảm ngọc bích, cả người hơi thở tôn quý. Hân giờ tay với mọi

người, nói:

"Đứng lên đi."

"Tạ Hoàng Thượng."

Tất cả mọi người đứng lên, lại cúi đầu, không biết làm sao.

Ninh Phong Cách thấy tân khách đều thấy khó xử, cười nhạt.

"Hoàng Thượng, Hoàng Hậu có thể đến, thảo dân vạn phần vinh hạnh. Mời Hoàng Thượng, Hoàng Hậu vào." Nói xong đứng ở cạnh Dạ Thần, Lãnh Loan Loan, làm tư thế mời.

Lãnh Loan Loan liếc hần một cái, trong lòng tròn mắt. Thằng nhãi này thật đúng là biết tao nhã, bất quá xem bộ dáng hiện tại của hắn, thật sự có vài phần giống phú hào.

Dạ Thần gật đầu, ôm Lãnh Loan Loan đi vào. Đi được vài bước, lại quay đầu, cười nhạt nói với tân khách:

"Chư vị không cần câu nệ, mọi người cùng nhau đi. Không cần vì trẫm đến lại khiến cho mọi người khách sáo."

"Vâng." Mọi người gật đầu, nhưng đó là Hoàng đế, Hoàng hậu, sao bọn họ có thể không câu nệ. Phải biết nếu không cẩn thận mạo phạm họ, mất đầu như chơi.

"Hoàng Thượng nói đúng, mọi người cùng vào thôi." Ninh Phong Cách.

Mọi người thấy thế mới chậm rãi đi theo Dạ Thần vào yến hội.

Đại sảnh, bàn gỗ xếp ngay ngắn, trên mỗi bàn đều có rượu ngon món ngon. Một bên còn có người thổi sáo đàn hát, không ít tân khách đã đến trước ngồi một bên nghe khúc, nói chuyện với người quen.

Quan viên trong triều đình khi nhìn thấy Hoàng đế, Hoàng hậu lại cũng xuất hiện ở đây, lấp bắp kính hãi. Cuống quýt đứng lên, cúi đầu hành lễ với họ.

"Thần tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương."

Lại là một lần hành lễ, người hầu cũng nhanh chóng hành lễ với Dạ Thần, Lãnh Loan Loan.

"Thảo dân tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương."

"....."

"Được rồi, đứng lên đi."

Dạ Thần nhìn mọi người bộ dáng bối rối, nhũn mảy. "Mọi người không cần để ý trẫm, không cần câu nệ, mọi người đến đây hôm nay là vì chúc mừng sinh thần của Ninh công tử, nhân vật chính là hắn. Các vị không cần vì trẫm có mặt mà mất vui."

Mọi người nghe Hoàng đế nói thế đều đứng lên nhưng trong lòng vẫn không được tự nhiên.

Lãnh Loan Loan liếc mắt, biết nếu bọn họ ở đây, những người này vĩnh viễn không tự nhiên. Thì thắm vào tai Dạ Thần vài câu.

Dạ Thần gật đầu, vẫy tay gọi Ninh Phong Cách.

Ninh Phong Cách nghe xong lời của Dạ Thần, dẫn họ vào trong chính vị.

Mọi người vừa thấy Hoàng Thượng, Hoàng hậu đi xa, không tự chủ nhẹ nhàng thờ ra.

"Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, mời ngồi." Trước mặt mọi người, Ninh Phong Cách theo quy củ gọi họ như vậy.

Lãnh Loan Loan ngẩng đầu nhìn Ninh Phong Cách, đột nhiên thần bí cười:

"Ninh Phong Cách, ngươi đoán xem bản cung chuẩn bị lễ vật gì cho ngươi?"

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Sinh thần của Ninh Phong Cách [Hạ]

Lãnh Loan Loan ngẩng đầu nhìn Ninh Phong Cách, đột nhiên thần bí cười:

"Ninh Phong Cách, ngươi đoán xem bản cung chuẩn bị lễ vật gì cho ngươi?"

Ninh Phong Cách nhìn nàng sững sốt, lại nhìn thấy nụ cười của nàng, trong lòng có dự cảm không tốt.

"Hoàng Hậu nương nương thứ cho thảo dân ngu dốt, không đoán được." Hắn lắc đầu, nhìn Dạ Thần, thấy bạn tốt lại cười. Trong lòng lại càng thấy không đúng.

"Không phải lần trước ngươi nói là nam nhân ba vợ bốn nàng hầu là chuyện bình thường sao?" Lãnh Loan Loan nâng cằm, ý cười giảo hoạt không giảm. "Bản cung tặng ngươi một đại mỹ nữ."

Nói xong không quản Ninh Phong Cách cơ mặt co giật. Tay nhỏ bé giương lên, từ bên ngoài xuất hiện một nữ tử mang khăn che mặt, chỉ thấy nàng tóc mây vù vù, bạch y, làn váy dài, dáng người thướt tha, thắt lưng xanh nhạt, từng bước đi phiêu phiêu.

Ánh mắt mọi người đều nhìn đến nữ tử đột nhiên xuất hiện. Đoán rằng dung mạo nàng chắc chắn xinh đẹp, hận không thể nhìn xuyên qua cái khăn che mặt kia.

"Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương cát tường."

Nữ tử đi đến trước mặt Dạ Thần, Lãnh Loan Loan, tao nhã hành lễ với họ. Giọng nói như hoàng anh, rất dễ nghe, khiến mọi người đều say mê.

Ninh Phong Cách nhìn nữ tử vừa xuất hiện, đôi mắt thâm thúy xẹt qua tia kinh diễm. Thân hình nữ tử khiến cho người ta có mong muốn lấy ra cái khăn che mặt kia, không biết sẽ khuynh quốc khuynh thành thế nào. Đáng tiếc hiện tại hắn không dám có ý nghĩ gì với nữ tử này, nếu không chỉ sợ là sẽ chết thảm.

"Đứng lên đi." Lãnh Loan Loan vẫy tay với nữ tử.

"Tạ Hoàng Thượng, nương nương."

Nữ tử tao nhã hạ thấp người, sau đó đứng thẳng. Một đôi mắt như hồ nước, trong suốt sáng ngời, khiến người khác tim đập bình bịch.

"Ngữ Đồng, vị này là Nguyệt Diễm thủ phủ, cũng là người có sinh thần vào hôm nay, Ninh Phong Cách công tử." Lãnh Loan Loan chỉ vào Ninh Phong Cách giới thiệu với nữ tử.

"Tiểu nữ bái kiến Ninh công tử." Bạch y nữ tử lại tao nhã hạ thấp người với Ninh Phong Cách.

"Ngữ Đồng cô nương." Ninh Phong Cách khách khí chấp tay, vẫn chú ý tới động tĩnh bên Lãnh Loan Loan. Cả người căng thẳng, chú ý tiểu Hoàng Hậu có cử chỉ kinh người gì.

Thấy Ninh Phong Cách có phản ứng, trong mắt Ngữ Đồng có tia kinh ngạc, không ngờ vị thủ phủ trẻ tuổi này lại có vẻ quân tử như vậy, hay là bởi vì trước mặt Hoàng Thượng, Hoàng Hậu mới giả đáng quý củ?

"Khách khí làm gì?" Lãnh Loan Loan cười, ánh mắt sáng ngời nhìn hai người. "Sau hôm nay, các ngươi đều biến thành người thân thiết."

Ngữ Đồng qua khăn che mặt cười, mặt đỏ lên, liếc nhìn Ninh Phong Cách.

Một cái liếc mắt khiến Ninh Phong Cách như bị điện giật, cảm thấy miệng khô lưỡi nóng.

Lãnh Loan Loan và Dạ Thần thấy phản ứng của hắn như vậy, Lãnh Loan Loan đắc ý cười, Dạ Thần ở trong lòng đồng tình với hắn. Phong Cách đáng thương, sau này phải sống trong nước sôi lửa bỏng.

"Hoàng Hậu, nàng là?" Ninh Phong Cách quay đầu nhìn Lãnh Loan Loan, chẳng lẽ thật sự nàng chỉ đưa một mỹ nữ làm lễ vật cho mình?

"Nàng là lễ vật bản cung tặng cho ngươi." Lãnh Loan Loan cười, nhìn hắn. "Thế nào? Có phải cao hứng không nói nên lời không?"

Ninh Phong Cách khó có khi bắt nhả đảo mắt, hắn cả kinh không nói nên lời. Nào có sinh thần tặng mỹ nữ, cũng chỉ có tiểu Hoàng Hậu này mới làm được chuyện vừa kỳ quái vừa kinh thế hãi tục này.

"Ta biết ngươi rất kích động."

Lãnh Loan Loan làm bộ không để ý biểu tình bất đắc dĩ của Ninh Phong Cách, trong lòng cười trộm. Chờ buổi tối, hắn cùng Ngữ Đồng, nàng tin biểu tình của hắn sẽ rất vui.

Ninh Phong cách lắc đầu.

"Đến giờ rồi." Ninh Phong Cách nhìn sắc trời, hiện tại nên khai yến hội.

"Hoàng Thượng....."

"Cứu mạng !!"

Ninh Phong Cách còn chưa nói xong, một tiếng la hoảng sợ từ hậu viện truyền đến. Thời điểm huyên náo phá lệ rõ ràng.

Mọi người nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Dạ Thần cùng Ninh Phong Cách liếc mắt nhìn nhau, trong mắt hai người đều nghi hoặc. Sau đó một ý nghĩ đồng thời hiện ra, không phải là có tặc nhân xông vào phủ chứ?

Ninh Phong Cách chạy nhanh, phân phó gia phó.

"Đi xem có chuyện gì."

"Vâng." Gia phó đáp, chạy nhanh tới hậu viện.

"Chư vị, có thể là nha hoàn nào đó nhất gan nhìn đến thứ gì sợ hãi mới thế. Mọi người đừng kinh hoảng." Ninh Phong Cách cười nhặt trấn an mọi người, nhưng trong lòng cũng không thả lỏng.

"Chúng ta đi xem đi."

Lãnh Loan Loan ngẩng đầu lên, tay nhỏ bé kéo vạt áo của Dạ Thần. Mây nhú lại, đôi mắt sáng ngời cũng trở nên thâm trầm.

Nàng cảm nhận được hơi thở của xà, là một con lợi hại.

"Được." Dạ Thần gật đầu, ôm nàng gật đầu với Ninh Phong Cách.

Ninh Phong Cách lặng lẽ ra ánh mắt với ám vệ đang ẩn thân ở một nơi bí mật gần đó, nói bọn họ bảo vệ tân khách. Hắn đi theo Dạ Thần, Lãnh Loan Loan.

Vừa đi đến hậu viện, một bóng người nghiêng ngã, lao đảo chạy ra.

Dạ Thần nhanh tay ôm Lãnh Loan Loan né tránh.

Ninh Phong Cách ngăn lại người đó, thấy lại là gia phó hắn vừa phân phó. Nhú mây, trầm giọng hỏi:

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Mãng xà xông ra

Ninh Phong Cách ngăn lại người đó, thấy là quản gia hắn vừa phân phó đi, nhú mi, trầm giọng hỏi:

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Gia phó ngẩng đầu lên, thấy là lão gia nhà mình, trong lòng nhẹ nhàng thở ra. Nhưng trong mắt vẫn còn sợ hãi, tay không tự chủ cử động, tiết lộ tâm tình không yên của hắn.

"Rắn, rắn, có một con rắn lớn....."

Gia đình ngữ bất thành câu, hình ảnh vừa rồi, hắn vừa nghĩ tới đã muốn nôn. Thật khủng khiếp, dài đến sáu, bảy thước, miệng to, đỏ ngầu, lộ ra răng nanh dưới ánh mặt trời lóe ra ánh sáng khiến người ta kinh hãi, vài nha đầu sợ tới mức không dám nhúc nhích. May mắn hắn chỉ nhìn từ xa, không tới gần. Nếu không chỉ sợ hắn cũng sẽ đi không được.

"Cái gì?"

Dạ Thần và Ninh Phong Cách đều nhú mây, hai người nhìn nhau, trong lòng biết sự tình sợ là không nhỏ.

"Cửu Nhi, nàng về trước đi. Ta cùng Phong Cách đi xem." Dạ Thần cúi đầu nói với Lãnh Loan Loan, định đem nàng buông xuống, để nàng về nơi an toàn.

"Không cần....." Lãnh Loan Loan ôm chặt lấy cổ hắn, trên mặt không có sợ hãi, ngược lại trong mắt còn có vẻ vui mừng. Nàng là Xà giới công chúa, chẳng lẽ còn phải sợ đồng loại?

"Ta muốn đi cùng các ngươi." Đôi mắt híp lại, nàng nhìn xem, rốt cuộc là con rắn nào chạy đến đây dọa người.

"Nàng....."

Dạ Thần lắc đầu thở dài, biết quyết định của nàng là không thể thay đổi.

"Chẳng lẽ ngươi quên ta là ai sao?" Lãnh Loan Loan ngẩng cao đầu, giống như một tiểu nữ vương. Đôi mắt lóe sáng, nhắc nhở Dạ Thần. "Bất cứ con rắn nào thấy ta, đều chỉ có thể quỳ xuống thần phục."

Dạ Thần ánh mắt sáng lên, sao hắn có thể quên, lúc Cửu Nhi tiến cung đã gọi ra không ít rắn. Nhạc phụ đại nhân còn nói Cửu Nhi là Xà thần chuyển thế, có lẽ nàng có thể thu phục rắn làm loạn.

"Các ngươi nói gì?" Ninh Phong Cách nghe cuộc đối thoại của hai người, thấy vẻ mặt Dạ Thần thà lòng, nghĩ rằng có biện pháp giải quyết.

"Không có gì." Dạ Thần lắc đầu, ôm Lãnh Loan Loan gật đầu với Ninh Phong Cách. "Chúng ta đi xem."

"Được." Ninh Phong Cách gật đầu.

"Đứng rồi....." Ninh Phong Cách đột nhiên quay đầu nhìn gia đình áo xanh nào đó còn đang đứng ngốc. "Quay lại không được nói lung tung, nếu dọa đến tân khách, lão gia ta diệt ngươi."

"Vâng, vâng....." Gia đình áo xanh gật đầu, chờ sau khi họ đi xa, trán đầy mồ hôi lạnh. Lão gia và Hoàng đế, Hoàng hậu sẽ không nguy hiểm gì chứ? Nếu Hoàng Thượng có chuyện gì ở đây, bọn họ chỉ có thể bị trảm. Nghĩ như vậy, hắn sợ tới mức hôn mê.

"Tê, tê....."

Đầu rắn màu vàng ngẩng cao, ánh mắt hẹp dài màu hổ phách lóe ra ánh sáng quý dị, khiến vài người lạnh run.

Hắc, một đám người nhát gan.

"Nó, nó, nó sẽ ăn chúng ta sao?" Tiểu nha hoàn áo lục nhìn lưỡi rắn không ngừng phun ra, run run hỏi người bên cạnh nàng.

"Không, không biết." Ba nha hoàn bên cạnh cũng sợ tới mức hàm răng và vào nhau, mặt mày xanh xao. Các nàng thật không may mắn, chỉ là ở sau viện làm việc, đột nhiên xuất hiện một con rắn khổng lồ.

Vài tiểu nha hoàn không nhìn thấy, kim xà đảo mắt. Ăn các nàng? Nhìn mấy con người này một thân bụi bẩn, thân thể gầy nhom, toàn xương, nó mới không thèm các nàng đâu.

"Tê....."

Đột nhiên vẻ mặt kim xà trở nên hung ác, ánh mắt nhìn thẳng ba người mới tới. Hai nam nhân trên người mang theo sát khí, bọn họ là địch nhân.

"A....."

Một nha hoàn ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt hung ác của rắn, sợ hãi hét lên, khiến kim xà nhìn chằm chằm, kêu cái gì, lỗ tai đều điếc rồi.

"Các ngươi không cần la."

Ninh Phong Cách cùng Dạ Thần đến gần sân, nhìn con rắn dưới ánh mặt trời như lóe ra ánh hào quang, như từ vàng ra. Quả nhiên là rắn khổng lồ, bất quá nhìn màu da vàng của nó, thoát nhìn cũng đẹp mắt.

"Chủ, chủ tử."

Nghe được giọng nói của Ninh Phong Cách, vài nha hoàn kia như là bắt được khúc gỗ. Đáng thương gọi, đôi mắt đầy nước mắt.

"Được rồi, ta sẽ cứu các ngươi. Không cần sợ." Ninh Phong Cách cũng không chắc chắn nhưng không thể trơ mắt nhìn nha hoàn bị xà nuốt.

Vài nha hoàn nghe vậy đều ngậm miệng nhưng trong lòng vẫn bất an.

"Tê....."

Kim xà lắc lư đầu rắn với bọn người Dạ Thần, ánh mắt hổ phách lóe lên tia hung ác. Như đang cảnh cáo bọn họ đừng tới gần nó, cũng đang đe dọa bọn họ.

Kim xà nhoáng lên một cái, lại hiển cho tiểu nha hoàn sợ hãi. Tưởng rằng nó muốn há miệng nuốt các nàng.

"Này, tiểu tử kia, ngươi không cần dọa các nàng, cẩn thận ta rút ngươi nha."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Tiểu kim vs Tiểu hoàng

Kim xà nhoáng lên một cái, khiến cho tiểu nha hoàn sợ hãi. Tưởng rằng nó muốn há miệng nuốt các nàng.

"Này, tiểu tử kia, ngươi không cần dọa các nàng, cẩn thận ta rút ngươi nha."

Lãnh Loan Loan nhìn vài tiểu nha hoàn bộ dáng đáng thương co lại một chỗ, cười. Ngẩng đầu, lạnh lùng nói với kim xà. Trong [Tân Bạch nương tử truyền kỳ], Hứa Tiên bị Bạch Xà dọa suýt chết. Tiểu tử này tốt nhất không nên hù chết mấy tiểu nha hoàn nhất gan kia. Nàng cũng không nên chạy tới địa phủ lập hồn hoàn dương cho các nàng.

Một lời của Lãnh Loan Loan khiến vài nha hoàn và Ninh Phong Cách đều há miệng thật to. Đặc biệt Ninh Phong Cách ngây ngốc nhìn Lãnh Loan Loan, bất quá trong lòng lại nghĩ có phải Hoàng Hậu phát sốt rồi không, lại đi uy hiếp một con rắn. Rắn có thể hiểu tiếng người sao?

Ánh mắt nhìn Dạ Thần, thấy hấn biểu tình chưa biến. Như thật tự nhiên, dường như câu nói kinh người của Lãnh Loan Loan chỉ là câu bình thường như câu hỏi thăm ân cần. Ngón tay thon dài sờ cằm, hấn không hiểu được. Hay là tiểu Hoàng Hậu có tật xấu.

Còn một ánh mắt ngây ngốc đó là kim xà, tiểu oa nhi nhân loại này lại dám uy hiếp nó ! Đôi mắt bất khả tư nghị nhìn người đối diện, nhưng không có vẻ gì khác. Bất quá, sao nó không nhận thấy được hơi thở của nàng. Giống như trên người nàng có một tầng sương trắng mỏng manh bao phủ lấy nàng, ngăn cách người khác nhìn

"Đừng suy nghĩ linh tinh nữa."

Lãnh Loan Loan nhìn Ninh Phong Cách bộ dạng ngây ngốc, nhin không được đảo mắt, sao người này càng ngày càng ngốc vậy.

"Ách....."

Bị Lãnh Loan Loan mắng như vậy, Ninh Phong Cách xấu hổ sờ mũi.

"Này, các ngươi mau tới đây."

Lãnh Loan Loan vẫy tay với vài nha hoàn. Mấy người kia ngồi dưới đất, một thân chặt vật. Chỉ kém khát cái. Thật sự là nhát như chuột.

Vài tiểu nha hoàn nghe lời nói của Lãnh Loan Loan, không dám đứng dậy. Hơn nữa các nàng chân đều mềm nhũn.

Tiểu nữ oa này lại không để nó vào mắt.

Nhìn vẻ mặt của Lãnh Loan Loan, kim xà không vui, nó có cảm giác bị nhân loại khinh thị.

"Tê....."

Giơ lên đuôi rắn dài, khiến cho chậu rửa bát thành hai nửa.

"A....."

Vài tiểu nha hoàn sợ tới mức ôm thành một đoàn.

"Câm miệng." Lãnh Loan Loan nghe tiếng mấy người kia kêu, quát lạnh. "Kêu nữa ta đem các ngươi cho rắn."

Tiểu nha hoàn nghe thấy, sợ hãi không dám làm loạn. Ninh Phong Cách ghen hòng trôn trối nhìn.

"Chắc chắn các nàng sợ tới mức không đứng lên nổi rồi." Một lát sau, Ninh Phong Cách mới nói thay cho vài tiểu nha hoàn. Hấn tin chọc giận Tiểu Hoàng hậu, kết cục tất nhiên là vào miệng rắn.

"Hừ....."

Lãnh Loan Loan hừ lạnh, chớp mắt, nhìn đến cây mạn đăng bên cạnh. Giờ tay lên, mạn đăng theo cây bong ra, đến trên tay nàng. Nàng hướng tới vài tiểu nha hoàn, trói hết các nàng, nhẹ tay vung lên, kéo các nàng đi qua.

Kim xà nhìn, tiểu nữ oa này đang khiêu khích nó sao? Trong mắt xẹt qua tia sáng. Đột nhiên, đầu rắn lao đi. Mở miệng, muốn cắn mấy tiểu nha hoàn kia.

Vài tiểu nha hoàn choáng váng, ngay cả kêu đều quên, ngây ngốc nhìn rắn càng ngày càng gần.

Lãnh Loan Loan cười lạnh. dám làm vậy ở trước mặt nàng.

"Tiểu hoàng....."

"Tê, tê....." Tiếng rắn bò tới càng ngày càng lớn, mọi người chỉ cảm thấy thiên địa đều rung động. Từ sân xuất hiện một con mãng xà còn lớn hơn cả kim xà. Cặp mắt trũng còn lớn hơn cả mắt trâu, đầu rắn còn lớn hơn vài lần so với đầu người.

"Má ơi."

Mấy nha hoàn sợ hãi hét to, sau đó 'quang vinh' ngất đi.

"Vô dụng." Lãnh Loan Loan cười lạnh, giương tay lên, mấy nha hoàn bị mạn đăng kéo đi, rơi xuống bên chân Ninh Phong Cách. Mà khi tiểu Hoàng xuất hiện, Ninh Phong Cách cũng ngây người, ánh mắt không chuyển động. Lại có thể xuất hiện mãng xà. Nhìn sân cỏ bị thân rắn đi qua mà loạn hết, quả thực Ninh Phong Cách nói không nên lời.

"Xem người kia, thật không có tiền đồ." Nhìn bộ dáng ngây ngốc của Ninh Phong Cách, Lãnh Loan Loan tức giận nói.

"Hoàng Hậu, cũng không thể trách ta. Bất cứ ai nhìn thấy cảnh này đều sẽ bị dọa chết khiếp." Nghe lời nói châm chọc của Lãnh Loan Loan, cuối cùng Ninh Phong Cách cũng hồi phục tinh thần, biện giải cho bản thân.

"Thần không bị dọa."

Lãnh Loan Loan dựa đầu vào Dạ Thần, nghe được tiếng tim đập bình thường của hắn, nhướn mi nói với Ninh Phong Cách.

Ninh Phong Cách nhìn Dạ Thần, quả nhiên thấy vẻ mặt hắn bình tĩnh, như là tập mãi thành thói quen, không khỏi nghi hoặc.

"Thần, sao tự dưng xuất hiện hai đại gia hỏa, mà người không có phản ứng gì?"

Dạ Thần cổ quái liếc hắn một cái, hắn đã sớm gặp Tiểu Hoàng. Nhưng nhiều rắn như vậy, cần hắn có phản ứng làm gì?

"Người....." Nhìn biểu tình của Dạ Thần, thiếu chút nữa Ninh Phong Cách cắn phải đầu lưỡi. Hắn có thói quen thấy đại gia hỏa sao? Hắn không nói gì nữa.

Sau khi nhìn thấy Tiểu Hoàng, tiểu kim xà có chút sợ hãi. Nó còn lớn hơn nó gấp hai, ba lần. Hơn nữa nhìn qua cũng biết công lực vượt xa nó. Kì quái là sao tiểu oa nhi kia lại có thể gọi ra rắn chứ?

"Này, tiểu tử kia, hiện tại người nên nhận tội với ta."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Xà tinh

Sau khi nhìn thấy Tiểu Hoàng, tiểu kim xà có chút sợ hãi. Nó còn lớn hơn nó gấp hai, ba lần. Hơn nữa nhìn qua cũng biết công lực vượt xa nó. Kì quái là sao tiểu oa nhi kia lại có thể gọi ra rắn chứ?

"Này, tiểu tử kia, hiện tại người nên nhận tội với ta."

Lãnh Loan Loan ngẩng đầu, như một nữ vương cao ngạo. Làn váy đỏ dưới ánh mặt trời, khuôn mặt phấn nộn lộ ra khí thế không ai bì nổi. Thân hình nhỏ nhỏ tản ra khí thế khiếp người, như kim xà cũng đã trở thành nô lệ của nàng.

Ninh Phong Cách đại ra, sáu tuổi tiểu Hoàng Hậu lại có thể gọi một con mãng xà? Hắn hoàn toàn không nói được gì nữa.

Dạ Thần ôm Lãnh Loan Loan, đôi mắt thâm thúy xẹt qua ý cười. Vẻ mặt của Phong Cách hôm nay thật sự rất muôn màu muôn vẻ. Ha ha, không biết

buổi tối hán và Ngừ Đồng còn có thể phản kích thế nào nữa?

Kim xà nghe lời nói cuồng vọng của Lãnh Loan Loan, trong mắt là hờn giận. Đầu rần ngóc lên, phát ra tiếng tê tê, một mùi nhẹ nhàng đi ra.

"Thật thối." Ninh Phong Cách che miệng, không nhìn thấy hận ý trong mắt kim xà.

"Còn dám làm loạn." Lãnh Loan Loan trừng kim xà. "Tiểu Hoàng, thu thập nó."

Nói xong, nàng ra hiệu cho Ninh Phong Cách đưa vài nữ tử đi ra xa, Dạ Thần ôm nàng lui lại phía sau.

"Sao chúng ta phải đi?" Ninh Phong Cách lui lại đến mấy thước.

"Nếu ngươi muốn chết, ta cũng không ngăn cản." Lãnh Loan Loan liếc hán, tức giận nói.

Ninh Phong Cách thờ dõc, lại không nói gì.

"Tê....."

Sau khi Tiểu Hoàng nghe được lời của Lãnh Loan Loan, đuôi thon dài cử động, khiến cho nửa sân đều bị hủy diệt.

Ninh Phong cách ngây ngốc nhìn nó. Thật là lợi hại, như là đã xảy ra một tai nạn.

Tiểu kim thấy động tác của tiểu Hoàng, nhanh chóng lui về phía sau, cũng làm cho gió thổi mạnh.

Hai mắg xà vừa động, có thể nói là đất rung núi chuyển. Không chỉ Ninh Phong Cách, Dạ Thần kinh ngạc, ngay cả tân khách ở ngoài kia cũng bị dọa, chỉ kém chưa chạy trốn.

"Tê, tê....."

Ánh mắt Tiểu Hoàng thô bạo, đầu rần lớn đánh tới kim xà.

Kim xà không thoát, bị Tiểu Hoàng đánh tới. Đầu rần quơ quơ, như người say rượu. Bất quá lúc này đầu nó đầy máu, càng thêm khủng bố.

Lãnh Loan Loan vẫy tay, Tiểu Hoàng dừng công kích.

"Bây giờ ngươi đầu hàng không?"

Lãnh Loan Loan cười, lạnh lùng nhìn hận ý trong mắt kim xà. Thoạt nhìn nàng vô tà, nhưng khí thế của nàng lại kinh người như thế.

Kim xà nhìn Lãnh Loan Loan, trong mắt khiếp sợ, nghi hoặc, không có thỏa hiệp.

"Còn không chịu phục?" Lãnh Loan Loan từ trong lòng Dạ Thần đi xuống, thân hình nhỏ bé nhưng có cảm giác như là chúa tể thế gian.

"Tê, tê....."

Kim xà quật cường kêu, mùi phát ra càng dày đặc.

Lãnh Loan Loan híp mắt lại, đột nhiên thân hình nho nhỏ bay vút lên, lên trên đầu Tiểu Hoàng, giống như một tiểu nữ vương nhìn xuống kim xà.....

Khoảnh khắc đó, Ninh Phong Cách và Dạ Thần đều không nói, chỉ lẳng lặng ngẩng đầu nhìn tiểu oa nhi ngạo thị, như là nàng không phải là nữ oa mà là thần tử trên trời xuống.

"Lần cuối cùng, ngươi phục hay không?"

Lãnh Loan Loan ngồi trên đầu Tiểu Hoàng, giọng nói trẻ con thanh thúy dễ nghe nhưng giọng điệu khiến cho người khác run sợ.

"Tê....."

Kim xà cố lấy ánh mắt trừng nàng, trong mắt là khiêu khích.

"Tốt lắm." Lãnh Loan Loan kéo dài hai chữ, khuôn mặt phấn nộn như được bao phủ bởi thị huyết. "Bản cung sẽ rút gân lột da ngươi."

Nói xong, tay giương lên, một ánh sáng màu vàng bay thẳng đến kim xà, như tia chớp, nhưng còn nhanh hơn cả chớp, kim xà không thể tránh, chỉ có thể trợn mắt nhìn ánh sáng kia bay vào mi tâm của nó.

Da của kim xà thật sự bắt đầu bong ra từng mảng.

"Nó, nó....." Ninh Phong Cách choáng váng.

Dạ Thần cũng cả kinh, thật sự lột da rắn sao?

Kim xà thấy da của mình thật sự bong ra, nó kinh hoàng, tuy rắn đều phải tự mình lột da nhưng phải theo mùa. Một loại đau đớn lan đến khắp cơ thể, nó thấy được màu đỏ thịt trên cơ thể của mình. Biểu tình đại biến, bất chấp có nhân loại ở đây, chớp mắt, mắng xà lại biến thành một hoàng y nữ tử.

Ninh Phong Cách và Dạ Thần sững sốt, chỉ vào nó thất thanh nói:

"Nó là xà tinh."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Xà mỹ nữ thành thủ hạ

Ninh Phong Cách và Dạ Thần sững sốt, chỉ vào nó thất thanh nói:

"Nó là xà tinh."

Chỉ thấy kim xà hóa thành một nữ tử, mắt trong như nước, như nhược như liễu, lại như quyền rũ câu hồn người khác. Một thân hoàng y, vài phần cao quý, vài phần tà khí. Nói chung là một ***.

Cho dù là mỹ nữ, Ninh Phong Cách và Dạ Thần không thấy kinh diễm. Khi nhớ tới khi là rắn cùng với mùi của nàng, hai người lại càng không có ý niệm trong đầu.

"Hóa ra là một nữ xà tinh."

Lãnh Loan Loan vượt cảm, không ngờ nó hóa thành người cũng thật mỹ mạo. Nếu nàng ta dùng hình người, chỉ sợ là họa thủy.

"Tiểu Hoàng Hậu, nàng, nàng...."

Ninh Phong Cách nhìn Lãnh Loan Loan, lại nhìn kim xà. Quả thực không biết làm thế nào để diễn đạt sự kinh ngạc trong lòng. Xà biến thành người. Tuy đã nghe qua truyền thuyết yêu tinh thành người nhưng nghe nói và tận mắt nhìn thấy là hai chuyện khác nhau. Hơn nữa hắn vẫn luôn cho rằng chuyện đó là vô căn cứ, không có thực. Chỉ là cảnh trước mắt đã khiến cho ý nghĩ của hắn thay đổi, hóa ra trên đời thật sự có yêu tinh biến thành người.

"Nàng cái gì?" Lãnh Loan Loan cúi đầu xuống nhìn Ninh Phong Cách. "Người thấy rồi đấy, nàng là xà tinh. Sao? Người sợ?" Nàng cũng là một tiểu bạch xà. Nếu ngày đó không hiện nguyên hình, không biết hai nam nhân này có sợ hãi, không dám tiếp cận mình không?

Lãnh Loan Loan đột nhiên nghĩ đến thân phận của mình, ánh mắt nhìn không được liếc về phía Dạ Thần. Khi nhìn thấy kim xà, trong mắt hắn chỉ có kinh ngạc, không có sợ hãi, chán ghét, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm. Dù sao xà hình của nàng cũng đáng yêu hơn kim xà màu vàng kia, làm sủng vật, hắn là hắn có thể nhận.

"Ta phục rồi, tiểu thư, ngài tha cho ta đi."

Khi Lãnh Loan Loan còn đang trầm nghĩ, lại nghe tiếng cầu xin tha thứ của kim xà. Nhìn lại mới thấy, y phục màu vàng càng lúc càng mờ nhạt, chỉ kém không lột cả áo lót.

Dạ Thần và Ninh Phong Cách không tự nhiên quay đầu. Dù biết trước mắt là rắn, nhưng hiện tại bọn họ thấy một mỹ nữ mới mười tám, phi lễ chó nhìn.

Kim xà quỳ xuống, dập đầu nhận sai với Lãnh Loan Loan. Hiện tại nàng không dám coi thường những người trước mặt, đặc biệt là tiểu oa nhi này, nàng ta không giống như nhân loại. Chẳng những có thể triệu hồi rắn, còn ngồi trên đầu mắng xà như một nữ vương.

"Ăn xong?" Lãnh Loan Loan liếc nó.

"Vâng, tiểu yêu ăn xong." Kim xà không dám nhìn thẳng ánh mắt sắc bén của nàng, cúi đầu đáp.

"Ăn xong sớm thì đã không phải chịu khổ."

Lãnh Loan Loan giơ tay về hướng nàng. Y phục đang dần biến mất lại khôi phục.

Trong mắt kim xà xẹt qua tia vui mừng, nàng cũng ngạc nhiên khi cảm giác đau đớn khắp người biến mất.

"Đa tạ tiểu thư."

Kim xà dập đầu với Lãnh Loan Loan, trong lòng biết là nàng giải trừ pháp lực trên người mình.

"Tiểu Hoàng, để ta xuống."

Lãnh Loan Loan vỗ nhẹ máng xà, ý bảo nó thả nàng xuống.

Tiểu Hoàng cúi đầu thấp xuống, vẫn như một tòa núi nhỏ.

Lãnh Loan Loan từ trên đầu Tiểu Hoàng nhảy xuống, đứng trước mặt kim xà. Huyết y như lửa cháy theo gió lay động, vẻ mặt khó lường.

"Người tên gì?"

Kim xà ngần ra, không hiểu tiểu nữ oa hỏi tên mình có ý gì. Nhưng cũng thuận theo đáp:

"Tiểu yêu tên Khê Nương."

"Khê Nương." Lãnh Loan Loan nỉ non tên của nàng, thật hợp với dung mạo quyến rũ người kia.

"Vì sao người chạy đến Ninh phủ?"

Ninh Phong Cách, Dạ Thần nghe được Lãnh Loan Loan hỏi, đều quay lại, ánh mắt sáng ngời nhìn kim xà. Bọn họ cũng muốn biết vì sao máng xà lại xuất hiện ở đây. Theo lý thuyết không phải máng xà thường sống ở thâm sơn rừng rậm sao?

"Tiểu yêu không có ý, chỉ là mới tới nhân giới, ngửi thấy mùi thực vật." Kim xà giải thích.

Lãnh Loan Loan và Dạ Thần nhìn phòng bếp đối diện, giật mình.

"Vậy sao người phải dùng chân thân dọa người?" Nhìn mấy tiểu nha hoàn bị dọa, Lãnh Loan Loan lạnh lùng nói.

"Tiểu yêu chỉ muốn dọa bọn họ chạy thôi." Kim xà từ từ mếu máo, nàng cũng không ngờ lại lớn chuyện như vậy.

"Dọa chạy?" Ninh Phong Cách nhìn hậu viện nhà mình thành một mảnh bừa bãi, cười khổ. Một con rắn tham ăn mới tới nhân giới khiến cho hậu viện nhà hắn hỏng hết.

"Tiểu yêu biết sai, xin tiểu thư tha mạng."

Kim xà quỳ xuống, nàng biết tiểu oa nhi này có năng lực để lấy mạng mình.

Lãnh Loan Loan vuốt cằm, mắt chuyển động.

"Tha mạng người thì có thể, nhưng ta muốn người đáp ứng một điều kiện của ta."

"Điều kiện gì?" Khê Nương sợ hãi nhìn nàng, nàng sẽ không bắt mình làm chuyện gì đáng sợ chứ.

"Ta muốn từ hôm nay trở đi người đi với ta, trung thực với ta. Mỗi một câu của ta, mỗi một chỉ thị, đều không được cự tuyệt." Thu một nữ xà quyến rũ bên người cũng là chuyện tốt.

"Chuyện này....." Khê Nương chần chờ, nàng không muốn làm thù hạp cho một nhân loại.

"Hửm?" Lãnh Loan Loan khẽ hỏi, khiến người ta rùng mình. Tay vung lên, một ánh sáng màu trắng, thêm mấy cái lỗ thủng.

Khê Nương trợn mắt há mồm, nàng biết nếu nàng không đáp ứng chỉ sợ là lỗ thủng sẽ ở trên người nàng.

"Thuộc hạ tham kiến chủ tử." Thông minh thay đổi thái độ.

"Tốt lắm." Lãnh Loan Loan gật đầu. "Nhớ kỹ nếu ta biết người dám phản bội ta, bản cung nhất định sẽ khiến người sống không bằng chết."

Giọng nói lạnh lẽo khiến cho cả người Khê Nương run lên.

"Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Ninh Phong Cách đầu đầu

Quán trọ.

Lầu hai chỗ cửa sổ, trên bàn gỗ màu đen đầy món ngon khiến cho người ta thèm.

Ngồi cạnh đó là hai nam tử tuấn mỹ. Một nam tử mặc bạch y trắng như tuyết, tóc búi cao, ngũ quan như ngọc.

Một nam tử mặc tử y, thân hình cao to, mày như kiếm, đồng tử màu tím, thâm thúy, mê người, mũi thẳng, bạc môi khẽ nhếch, sủng nịch cười, chuyên chú nhìn tiểu nữ oa bên cạnh hắn.

Tiểu nữ oa mặc huyết y như lửa cháy, ngũ quan tinh xảo, khéo léo, ánh mắt hắc bạch phân minh, như một pho tượng, khiến người khác luyến tiếc rời mắt.

Tử y nam tử gấp thức ăn cho tiểu oa nhi, còn bạch y nam tử lại xem xét tiểu oa nhi, về mặt cổ quái, nghiên cứu, thăm dò.

"Người nhìn ta làm gì?"

Lãnh Loan Loan được Dạ Thần ôm vào trong ngực thấy Ninh Phong Cách đánh giá mình, nhin không được đảo mắt, tức giận nói. Sau khi khiến cho Khê Nương thần phục, Ninh Phong Cách luôn dùng ánh mắt là lạ đánh giá mình, mỗi khi nàng nhìn lại, hắn lại dời đi tầm mắt.

Dạ Thần cũng nhin không được nhìn bạn tốt, cảm thấy rất kỳ quái."

"Phong Cách, rốt cuộc người nhìn Cửu Nhi làm gì?"

Ninh Phong Cách nhìn chằm chằm Lãnh Loan Loan, gần từng tiếng hỏi:

"Rốt cuộc người là ai?"

Hắn thật sự cảm thấy Tiểu Hoàng Hậu này có thân phận rất thần bí. Khí thế vô địch, không giống người thường, có chiều thức thần bí, còn có thể gọi rắn, làm cho mạng xà to lớn nghe lời của nàng. Còn thu phục con rắn có thể hóa thành người. Nghĩ thế nào cũng thấy bất khả tư nghị, cũng thấy nàng không giống người thường.

"Người gốc à, ta là ta."

Lãnh Loan Loan đảo mắt, sao nàng lại không nghe ra ý thật sự trong lời nói của Ninh Phong Cách, nhưng hiện giờ không phải lúc nói ra thân phận, chờ thời cơ đến nàng sẽ nói toàn bộ.

"Người biết ý ta không phải vậy."

Ninh Phong Cách vẫn không buông tha cho Lãnh Loan Loan, muốn tìm đáp án.

"Phong Cách, Loan Loan là xà thần chuyển thế, chẳng lẽ người chưa nghe qua lời đồn kia sao?"

Dạ Thần cũng hiểu ý của Ninh Phong Cách, hóa ra nhiều ngày nay hắn đã quan sát Loan Loan, tò mò sao nàng không giống người thường. Chuyện này có thể lý giải, mỗi biểu hiện của nàng đều không giống người thường, ai cũng nghĩ nàng là người đặc biệt.

"Xà thần chuyển thế?" Ninh Phong Cách nhú mày nhìn Dạ Thần. "Thần, người tin trên đời này có xà thần chuyển thế sao?"

"Tại sao không tin?" Dạ Thần gật đầu. "Loan Loan có thể gọi rắn, đó là căn cứ chính xác."

"Này..."

Ninh Phong Cách chần chờ. Trừ điểm đó ra, không còn lý do giải thích chuyện tiểu Hoàng Hậu có thể triệu hồi rắn. Nhưng hắn vẫn cảm thấy có chỗ nào không đúng.

"Thần kinh." Lãnh Loan Loan không nhìn Ninh Phong Cách đang hoài nghi nữa, nhún vai, thương thức mỹ thực, cũng không còn cách nào khác chứng minh nàng không phải là xà thần.

"Ta....."

"Ninh thiếu gia, Ninh thiếu gia....."

Ninh Phong Cách còn muốn nói gì đó lại bị tiếng gọi của tiểu nhị đánh gãy.

"Chuyện gì?" Ninh Phong Cách quay đầu nhìn tiểu nhị, về mặt hờn giận.

"Ninh thiếu gia, quản gia của ngài tới đây mời ngài trở về." Nhìn vẻ mặt của quản gia, sợ là Ninh phủ đã có chuyện lớn. Tiểu nhị đoán.

"Hửm?" Ninh Phong Cách và Dạ Thần nhìn nhau, phân phó với tiểu nhị. "Gọi hần lên."

"Vâng." Tiểu nhị gật đầu, vội vàng xuống lầu mời quản gia.

Một lát sau quản gia đi lên, gật đầu với Dạ Thần.

"Hoàng Thượng, Hoàng Hậu cát tường."

Dạ Thần vẫy tay, ý bảo hần không cần hành lễ.

"Quản gia, rốt cuộc có chuyện gì?" Ninh Phong Cách nhìn quản gia, hỏi.

"Hồi lão gia, phu nhân đòi đổi hồ sen trong phủ thành đất trồng rau." Quản gia cúi đầu đáp, cũng không nói gì về tân phu nhân.

"Cái gì?" Ninh Phong Cách trừng mắt, vẻ mặt khiếp sợ. Hồ sen kia là nơi mình thích nhất mà nàng lại muốn đổi?

"Được, sao nàng lại muốn đồ ăn?" Ninh Phong Cách nhìn quản gia, hai tay nắm chặt, tận lực không lộ ra sự tức giận trong lòng, mỹ nữ như tiên tử tên Ngừ Đồng có chút kỳ quái. Tỷ như toàn làm cho hần hắc y, đem hoa viên phá đi để nuôi gà, chó nhỏ mèo nhỏ, hoặc là làm cho người hầu kì quái gì đó, hiện tại lại còn muốn phá hồ sen để trồng rau, thật sự làm cho người ta không thể cười khổ.

"Phu nhân nói hồ sen không có tính thực dụng, đồ ăn còn có thể làm ra tiền." Quản gia nghiêm trang nói ra lời nói của Ngừ Đồng.

"Ha ha, Ngừ Đồng thật biết tiết kiệm." Lãnh Loan Loan nghe được lời nói của quản gia, nhin không được cười ha ha, tựa tiểu phi tiểu nhin Ninh Phong Cách.

"Ninh Phong cách, ngươi có thể lấy được phu nhân biết quản lý việc nhà như vậy hần là cảm thấy may mắn." Hi hi, một thủ phủ chống lại một phu nhân siêu cấp tiết kiệm, yêu tiền, sẽ thế nào?

Ninh Phong Cách đảo mắt, tức giận đáp.

"Đúng vậy, thật sự đa tạ Hoàng Hậu nương nương đã đưa 'lẽ vật'." Không nghĩ tới tiểu mỹ nhân phiêu dật lại có nhiều yêu thích kỳ quái. Hần thực sự sợ sẽ có một ngày, nhà hần sẽ biến thành một nông trang...

"Đi thôi, Phong Cách, đi xem." Dạ Thần thấy bộ dáng của bạn tốt cũng nhin không được nở nụ cười.

"Haizz..." Thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Xà mỹ nữ thành tú bà

"Tiểu Hoàng Hậu, ngươi để xà mỹ nữ kia ở đâu vậy?"

Sau khi ra từ lâu, Ninh Phong Cách đột nhiên tò mò hỏi. Xà mỹ nữ đi theo Lãnh Loan Loan.

"Ngươi đoán xem." Lãnh Loan Loan trừng mắt, phỏng chừng không có người nào nghĩ được xà mỹ nữ kia ở đâu.

"Đoán được còn phải hỏi ngươi sao?"

Ninh Phong Cách đảo mắt, hần phát hiện từ sau khi có Tiểu Hoàng Hậu, hình tượng của hần đã bị phá hư không còn một mảnh.

Dạ Thần nhìn bộ dáng của bạn tốt cũng nhin không được bật cười, bất quá hần cũng tò mò kim xà kia là ở đâu. Chẳng lẽ giống như cự蟒 kia, dùng thuật ẩn thân ở nơi nào đó, sau đó Loan Loan triệu hồi thì xông ra, khiến long trời lở đất.

"Cửu Nhi, ta cũng tò mò kim xà kia ở đâu." Cúi đầu nhìn nàng, Dạ Thần mỉm cười hỏi.

"Ồ kỹ viện." Lãnh Loan Loan nói ra ba chữ.

"Kỹ viện?"

Ninh Phong Cách và Dạ Thần nhìn nhau, không phải là nàng đem xà mỹ nữ vào kỹ viện chứ. Tuy bọn họ không thể không thừa nhận Khê Nương thật quyến rũ, thật phong tình, nhưng nghĩ đến nguyên hình của nàng, bọn họ vẫn không nhận được muốn nòn. Huống chi nếu Khê Nương bắt cần hiện nguyên hình, còn không dọa hết khách của kỹ viện sợ chết khiếp.

Ninh Phong Cách nhìn không được rùng mình, Tiểu Hoàng Hậu này tâm tư quá cẩn thận. Càng làm càng khiến người ta sợ hãi, sợ bị nàng chinh rồi hoàn toàn thay đổi.

"Người thật sự dễ dàng bán mình vào thanh lâu?" Cuối cùng hắn vẫn không nhận được cẩn thận nhìn nàng hỏi. Khiến cho một con rắn bán mình, chắc chắn trước nay chưa từng có.

Lãnh Loan Loan liếc trắng mắt, người này có đầu không. Chẳng lẽ nàng lại để cho một kim xà có công phu như vậy đi bán mình?

"Ngu ngốc." Không khách khí mắng hắn.

"Không phải người nói đưa nàng đi thanh lâu sao?" Ninh Phong cách bị nàng mắng, ủy khuất nói.

"Đến thanh lâu là làm kĩ nữ sao?" Lãnh Loan Loan tức giận nói. "Ta nói nàng mở kỹ viện."

"Tú bà?" Ninh Phong Cách trừng mắt với Dạ Thần.

"Cửu Nhi, nàng nói nàng ta mở kỹ viện làm gì?" Dạ Thần nhìn không được hỏi. Đôi mắt thâm thúy nhìn Cửu Nhi đang thoải mái dựa vào người hắn, trong mắt là bất khả tư nghị. Nữ tử bình thường đều không dám tới nơi kỹ viện, mà Cửu Nhi lại muốn cho người mở kỹ viện.

Lãnh Loan Loan ngẩng đầu, thật sự hỏi:

"Bình thường nơi nào tin tức tới nhanh nhất?"

"Trà lâu, thanh lâu." Ninh Phong Cách không chút nghĩ ngợi đáp.

"Ừ." Lãnh Loan Loan gật đầu, đáp án đó.

"Thì ra là thế." Ninh Phong Cách và Dạ Thần giật mình hiểu ra. Hóa ra Loan Loan muốn lập một nơi để thu thập tình báo, nhưng bọn họ vẫn còn nghi vấn.

"Vì sao muốn nàng ta đi? vì sao muốn lập nơi thu thập tình báo?"

Ninh Phong Cách nhìn Lãnh Loan Loan, đoán mục đích của nàng. Tuy nói hậu cung không thể tham gia chính sự nhưng cái này trên người nàng đã trở nên vô nghĩa, năng lực của nàng rất đáng tin. Nếu có thể thu thập tình báo, thế lực lại khổng lồ, chỉ sợ nàng muốn làm nữ vương cũng không phải không được.

"Cần dùng." Lãnh Loan Loan vuốt cằm, cười tà. "Bộ dạng nàng xinh đẹp như vậy, là một chiêu bài sống. Hơn nữa pháp lực của nàng, không còn ai thích hợp mở thanh lâu, thu thập tình báo hơn nàng." Một giai nhân ân thân.

"Về phần vì sao cần cứ điểm thu thập tình báo." Lạnh lùng ôm lấy Thần, không e dè nói. "Đương nhiên là lập ra thế lực của bản cung." Tuy có rất ít người có thể thắng nàng nhưng vẫn cần nắm giữ nhiều chuyện của thiên hạ. Người thông minh phải lợi dụng mọi thứ đạt được mục đích của bản thân.

"Chẳng lẽ Tiểu Hoàng Hậu cho rằng có người dám đối đầu với người?" Ninh Phong Cách nhún mày.

"Đối địch với ta sẽ có kết cục rất thảm." Lãnh Loan Loan gật đầu, thẳng thắn nói.

"Các người cho rằng U Ảnh lâu lấy được trăm tin tức nhanh, chuẩn?" Nhún mày nhìn Ninh Phong Cách. Không phải nàng tự biên tự diễn, một khi Khê Nương dựng thanh lâu, tuyệt đối lợi hại hơn U Ảnh lâu.

Ninh Phong Cách không phủ nhận lời của Lãnh Loan Loan. Thanh lâu là nơi bình thường, đôi khi xác thực là có nhiều lợi hơn U Ảnh lâu của bọn họ.

"Hơn nữa...." Lãnh Loan Loan đột nhiên trừng mắt, bướng bỉnh nói. "Thanh lâu có thể kiếm nhiều tiền hơn U Ảnh lâu." Tìm nữ tử bộ dáng lạnh lợi, dạy dỗ, tạo ra vài hoa khôi, câu hồn mấy xú nam nhân háo sắc, chỉ có thể ngoan ngoãn đưa bạc.

Dạ Thần, Ninh Phong Cách ghen hòng nhìn trần trời, nhưng cũng không thể không thừa nhận thanh lâu kiếm tiền rất tốt. Nếu không sao lại có câu 'Ôn nhu hương, lao tiền quật' chứ.

Ninh Phong Cách lắc đầu. Thôi thôi, hắn vẫn không nhìn thấu Tiểu Hoàng Hậu này, chẳng những khí thế bề ngoài, còn có ý tưởng kì quái. Chỉ cần nàng không nguy hại bản tốt, nguy hại đến dân chúng Nguyệt Diễm, hắn không có lời gì muốn nói.

"Đi thôi."

Gia đình đã sớm chờ ở bên ngoài. Dạ Thần ôm Lãnh Loan Loan ngồi vào kiệu, Ninh Phong Cách ngồi vào kiệu màu xanh. Hai cỗ kiệu một trước một sau đi về Ninh phủ.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Dám chua với huynh trưởng cũng ăn

Tường cao, cột chạm trổ, mái hiên cong, sư tử trước cửa hùng vĩ.

Ninh phủ rộng lớn.

Nhuễn kiệu màu xanh, nhuễn kiệu màu lam, một trước một sau ở ngoài Ninh phủ. Kiệu được vén lên, Dạ Thần ôm Lãnh Loan Loan từ trong kiệu cùng với Ninh Phong Cách ở đằng sau xuống kiệu.

Ánh mặt trời nhẹ nhàng chiếu xuống. Ngoài phủ hoa tường vi trắng dọc theo tường nở rộ, làm cho tòa nhà thêm vài phần tự nhiên.

"Tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, chủ tử."

Thủ vệ thấy đám người Dạ Thần, nhanh chóng cúi đầu. Bọn họ đã không còn khủng hoảng như lần đầu biết thân phận của họ, trước kia Hoàng Thượng cũng thường đến quý phủ, nhưng khi đó bọn họ không biết thân phận của hắn, đều gọi hắn là Thần công tử.

"Ừ."

Dạ Thần gật đầu, ôm Lãnh Loan Loan đi vào, Ninh Phong Cách đi theo.

Mấy người đi xuyên qua mấy hành lang, khi đến hồ sen xinh đẹp, lại nghe được giọng nói khiển trách của một nữ tử.

"Người là ai? Tại sao ở đây? Người cảm hoàng qua của ta làm gì?"

Ninh Phong Cách, Lãnh Loan Loan, Dạ Thần nghe thấy, giọng nói này là của Ngữ Đồng sao? Nhưng người trong lời nói của nàng là ai? Chẳng lẽ có người xông vào Ninh phủ?

Ba người kinh hãi, Ngữ Đồng là nữ tử không có võ công. Sau khi sững sốt, Ninh Phong Cách nhoáng lên một cái, bay vút đến chỗ có tiếng nói. Dạ Thần ôm Lãnh Loan Loan đi theo phía sau.

Lãnh Loan Loan ở trong lòng Dạ Thần, nhìn bộ dáng vội vàng của Ninh Phong Cách, cười giảo hoạt. Hắc hắc, Ninh đại công tử bình thường luôn nói nam nhân ba vợ bốn nàng hầu là chuyện bình thường chỉ sợ là đã bị Ngữ Đồng mê hoặc rồi, nếu không hắn đã không nóng vội như vậy.

Ba người vừa đến, lại nghe được một giọng nam nóng giận truyền đến.

"Nữ nhân chết tiết, người dám đánh bản thái tử. Người tin ta sẽ nuốt người không?"

"Người cho người là yêu quái a, nuốt ta. Dám ăn vụng hoàng qua của bản tiểu thư, ta gọi gia đình trói người lại."

Lời nói của Ngữ Đồng khiến Ninh Phong Cách và Dạ Thần bật cười, nha đầu này đúng là thú vị. Sau đó bọn họ định đi đến cạnh nàng thì đã có một bóng dáng nhanh hơn vút đi.

Lãnh Loan Loan nghe được giọng nói của nam tử quen thuộc, trong mắt xẹt qua tia sáng, thân hình nho nhỏ trong lòng Dạ Thần bay vút ra ngoài, như chim nhỏ nhẹ nhàng bay ra, khiến cho Dạ Thần và Ninh Phong Cách kinh ngạc, cùng đi theo.

Lãnh Loan Loan xuất hiện lúc hai người khắc khẩu, thấy chủ nhân giọng nói kia quả nhiên là người nàng quen, khoe miệng nhếch lên, huyết y như lửa. Hồ lên gọi thiếu niên có khuôn mặt tuấn tú tức giận đến xanh mét.

"Lãnh Huyền Minh." Không gọi ca ca, đánh chết cũng không gọi bạo xà này là ca ca.

Bị người khác gọi tên, Lãnh Huyền Minh sững sốt, sau đó trước mắt nhoáng lên một cái. Hai tay phản xạ bắt được thân hình nhỏ kia, vừa nhìn hoàn toàn sững sốt.

"Cửu Nhi?" Là muội muội bảo bối của hắn.

"Phải." Lãnh Loan Loan ôm lấy cổ hắn, cười. "Cũng là bảo bối của người." Ở Xà giới, Xà vương, Xà thái ử đều gọi nàng là Cửu Nhi bảo bối."

"Thật tốt quá, ha ha ha....." Lãnh Huyền Minh thấy thật sự là muội muội, cười vui vẻ. Tiếng cười vui sướng như tiếng đàn, rất êm tai.

Dạ Thần và Ninh Phong Cách ở phía sau thấy Lãnh Loan Loan đột nhiên chạy tới chỗ thiếu niên không biết từ đâu đến, cảm thấy mạc danh kỳ diệu. Khi nhìn đến động tác thân thiết của hai người, Dạ Thần lộ ra khuôn mặt tuần tử. Rốt cuộc thiếu niên kia là ai? Vì sao Cửu Nhi thân thiết với hắn như thế? Ghen tuông làm hắn xem nhẹ họ của Lãnh Huyền Minh. Hồn giận bước đến, duỗi tay đoạt lại Lãnh Loan Loan, ôm nàng vào trong ngực.

Lãnh Huyền Minh không kịp phòng thủ bị hắn đoạt đi muội muội bảo bối, hắn lại dám không biết xấu hổ đoạt đi quyền lợi ôm muội muội, thật sự giận nghiêng răng nghiêng lợi.

"Này, ngươi là ai? Mau trả Cửu Nhi cho ta."

"Cửu Nhi không phải của ngươi, đương nhiên là không trả cho ngươi." Dạ Thần ôm Lãnh Loan Loan, đôi mắt thâm thúy nhìn chằm chằm Lãnh Huyền Minh, hồn giận nói. Thiếu niên mạc danh kỳ diệu xuất hiện là ai? Hắn còn nói Cửu Nhi của hắn.

"Ngươi muốn đánh phải không? Cần thận ta nuốt ngươi."

Trong mắt Lãnh Huyền Minh xẹt qua tia u ám, dám xem thường hắn, muốn chết!

"Sợ là ngươi không làm được." Dạ Thần luôn luôn bình tĩnh của vì Lãnh Loan Loan mà bất ổn.

Ninh Phong Cách và Ngũ Đồng mạc danh kỳ diệu nhìn hai người. Không phải thiếu niên kia đang cãi nhau với nàng sao? Sao lại đổi thành Hoàng Thượng rồi?

Nàng và Ninh Phong Cách hai mắt nhìn nhau, đều ngạc nhiên, Hoàng đế luôn bình tĩnh cũng có lúc như vậy. Đặc biệt Ninh Phong Cách, không tin vào hai mắt của mình, bạn tốt cao quý lại có thể cãi nhau với người khác, rất bất khả tư nghị.

Lãnh Loan Loan bị Dạ Thần đột nhiên ôm vào trong lòng, không hiểu vì sao hắn đột nhiên tức giận. Khi thấy nam tử bắt phàm kia mở miệng, nàng liền sáng tỏ. Hóa ra ngòi nổ lại là mình, đảo mắt, hóa ra Dạ Thần đang ghen. Nhưng hắn nhầm đối tượng, ngay cả dấm chua với huynh trưởng của mình cũng ăn, thật sự làm cho người ta không biết phải khóc hay cười đây.

"Hắn là ca ca ta."

Trước khi hai người muốn động thủ, Lãnh Loan Loan nói ra một câu. Đôi mắt vô tội nhìn Dạ Thần về mặt sừng sốt, Ninh Phong Cách không thể tin, Ngũ Đồng ngạc nhiên. Nàng sợ nếu không nói, hậu quả không phải chỉ là hai người bị thương, mà là bạo xà thái tử xuất hiện ở nhân giới, biến thành thân rắn, mở miệng xà nuốt Dạ Thần. Đương nhiên, nàng sẽ không để hắn làm vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Ca, sao huynh lại tới đây?

"Hắn là ca ca ta."

Trước khi hai người muốn động thủ, Lãnh Loan Loan nói ra một câu. Đôi mắt vô tội nhìn Dạ Thần về mặt sừng sốt, Ninh Phong Cách không thể tin, Ngũ Đồng ngạc nhiên. Nàng sợ nếu không nói, hậu quả không phải chỉ là hai người bị thương, mà là bạo xà thái tử xuất hiện ở nhân giới, biến thành thân rắn, mở miệng xà nuốt Dạ Thần. Đương nhiên, nàng sẽ không để hắn làm vậy.

Dạ Thần choáng váng, ánh mắt đánh giá Lãnh Huyền Minh. Ngũ quan lập thể, khuôn mặt tuần tử. Mây kiếm, đôi mắt thần bí, khiến cho người ta vừa nhìn đã bị mê hoặc. Môi mỏng bạc. Thân hình cao lớn, một thân lam y, thắt lưng khảm bích ngọc, cả người quý khí, vài phần anh khí. Nhưng khuôn mặt hắn không có chút giống Lãnh Loan Loan, ai cũng không thể nghĩ ra họ là huynh muội.

"Gạt người, mắt hắn màu lục, mắt ngươi màu đen. Sao có thể là huynh muội?"

Ninh Phong Cách đưa ra dị nghị đầu tiên, nhìn Lãnh Loan Loan và Loan Huyền Minh.

"Ừ." Ngũ Đồng cũng gạt đầu tán thành. "Hắn đột nhiên xuất hiện, lại còn trộm hoàng qua của ta, sao có thể là ca ca của Hoàng Hậu nương nương?"

"Nữ nhân ngu ngốc, ai trộm hoàng qua của ngươi?" Lãnh Huyền Minh nghe lời nói của Ngũ Đồng, nổi trận lôi đình, trong mắt như có lửa cháy, phun tới chỗ nàng.

"Ngươi mới ngu ngốc, nếu ngươi không trộm hoàng qua của ta sao lại cảm hoàng qua của ta?" Ngũ Đồng cũng nổi giận mắng. Hoàn toàn không như nữ tử phiêu dật như lần đầu gặp mặt.

Vài ngày ở chung, Ninh Phong Cách cũng đã hiểu tính tình của nàng. Hắn không xen vào, để nàng và Lãnh Huyền Minh khai chiến, hắn chỉ quan tâm, thiếu niên này có phải là huynh trưởng của Hoàng Hậu không. Còn có vì sao hắn lại xuất hiện ở quý phủ.

"Ngươi..." Lãnh Huyền Minh giận dữ trừng mắt nhìn nàng, hắn chưa từng gặp tiểu nha đầu nào như nàng. Hắn chỉ là từ xà giới đến nhân giới, sau đó đã đến nơi này.

"Được rồi, không cần cãi nữa."

Lãnh Loan Loan giương tay, thần nhiên nói, thành công khiến hai người khắc khẩu.

"Hừ....."

"Hừ....."

Lãnh Huyền Minh và Ngữ Đồng trẻ con liếc nhau, sau đó quay đầu qua một bên.

"Cửu Nhi, vị này thật sự là Mộng U Quốc Hoàng tử sao?" Dạ Thần cúi đầu hỏi Lãnh Loan Loan. Hắn đã gặp Xà Vương, đương nhiên biết mắt hắc màu xanh bích, mà thiếu niên trước mắt cũng có mắt màu xanh bích là di truyền. Mà Cửu Nhi mắt đen có lẽ cũng là từ mẫu thân nàng, Mộng U Quốc Hoàng Hậu.

"Nói nhảm." Lãnh Loan Loan xem thường. "Hắn tên Lãnh Huyền Minh."

Nghe được lời nói của nàng, Dạ Thần xấu hổ. Biểu hiện vừa rồi của hắc tử thật sự rất mất mặt, lại đi ghen với huynh trưởng. Trong mắt xẹt qua tia ngượng ngùng, khuôn mặt tuấn tú hiện lên rặng mây đỏ.

"Xin lỗi Lãnh huynh. Vừa rồi tại hạ đã thất lễ." Ôm Lãnh Loan Loan, hắc tử xin lỗi Lãnh Huyền Minh.

"Cửu Nhi, hắc tử là ai vậy?"

Tuy Dạ Thần giải thích làm Lãnh Huyền Minh thái độ không ít, nhưng nhìn nam nhân khác ôm muội muội bảo bối của mình, hắc tử vẫn thấy không thoải mái.

"Phu quân của ta, muội phu của huynh." Lãnh Loan Loan giới thiệu đơn giản.

"A...." Lãnh Huyền Minh tròn tròn mắt, lúc Loan Loan thành thân, hắc tử không ở Xà giới, không biết việc này. Sắp trở về mới nghe nói muội muội thành thân, lại còn là với nam tử nhân loại. Tất nhiên là hắc tử rất kinh ngạc, rất muốn nhìn xem nam tử nào có thể làm cho muội muội không sợ trời không sợ đất nhận định. Lần này hắc tử tới nhân giới cũng là vì chuyện này.

Dạ Thần cười nhạt, gật đầu với Lãnh Huyền Minh.

"Huynh trưởng."

Lãnh Huyền Minh bị hắc tử gọi như vậy, trong lòng cảm thấy là lạ. Ánh mắt như phi thúy đánh giá hắc tử. Thấy hắc tử tuấn mỹ phong phạm, một thân tử y, tôn quý vô cùng, khuôn mặt tuấn mỹ. Từ đồng câu hồn người ta, thật sự là một thiếu niên bất phàm. Tuy tuổi của Cửu Nhi còn nhỏ, nhưng vài năm nữa Cửu Nhi cũng sẽ trưởng thành, hơn nữa nếu có thể tìm được linh quả, Cửu Nhi có thể trưởng thành trong nháy mắt, lúc đó hai người sẽ không chênh lệch.

"Ngươi vẫn nên gọi ta là Huyền Minh đi, tuổi của hai chúng ta cũng không kém nhiều lắm." Bị hắc tử gọi là huynh trưởng thật sự rất kì quái. "Ta mặc kệ ngươi là Thái tử hay là Hoàng đế, nhưng ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi dám khi dễ bảo bối Cửu Nhi, ta sẽ một ngụm nuốt ngươi." Hung hăng nhìn hắc tử, uy hiếp nói. Nhưng khi nói câu này hắc tử cũng cảm thấy chột dạ, chỉ sợ chỉ có Cửu Nhi khi dễ hắc tử, hắc tử còn không dám nghĩ tới chuyện khi dễ Cửu Nhi.

"Huyền Minh huynh yên tâm, ta nhất định sẽ không phụ Cửu Nhi." Dạ Thần chống lại ánh mắt của Lãnh Huyền Minh, vẻ mặt nghiêm túc, thật sự đáp.

Ninh Phong Cách và Ngữ Đồng há hốc mồm, bọn họ sao đã nhanh như vậy rồi? Còn ca ca của Hoàng Hậu cứ uy hiếp người khác một ngụm nuốt? Hắc tử là yêu quái sao?

Lãnh Loan Loan cười, lời của Xà Thái tử và Dạ Thần đều làm cho nàng cảm thấy ấm áp. Có lẽ nàng đã dung nhập thân phận này, muội muội của hắc tử, tiểu thê tử của Dạ Thần.

"Ca, sao huynh lại tới đây?"

Lãnh Loan Loan dựa đầu vào trong ngực Dạ Thần, hỏi Lãnh Huyền Minh. Sao đột nhiên hắc tử lại tới nhân giới? Lại còn xuất hiện ở Ninh phủ? Còn cùng Ngữ Đồng nháo, diễn vở kịch trộm hoàng qua buồn cười như vậy? Ha ha, Xà Thái tử là người như thế, đùa gì vậy? Hắc tử muốn cái gì là chỉ cần vung tay lên là có ngay.

"Ta đến xem muội a."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Linh quả

"Ta đến xem muội a."

Lãnh Huyền Minh nói rõ. Nhờ may muội muội bảo bối của hắn gặp phải loại nam nhân lừa gái thì sao? Nếu là nhân loại không hợp hắn, hắn chắc chắn sẽ dùng mọi thủ đoạn để đem muội muội về Xà giới. Bất quá hiện tại xem tên được muội muội nhận định có bộ dáng được lắm, thân phận cũng tôn quý, đối với muội muội hắn tốt lắm, ngâm trong miệng sợ tan, nắm trong tay sợ rớt. Là một hảo tượng phu, khó trách muội muội chọn hắn.

Lãnh Loan Loan cười, nàng biết Lãnh Huyền Minh rất sùng Cửu Nhi, đương nhiên cũng chính là nàng đây.

"Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, chúng ta vẫn nên mời quốc cửu gia vào trong."

Ninh Phong Cách thấy mấy người nói chuyện ngoài nắng, dưới chân còn có hoàng qua, rau xanh, sọt, cuốc, mặt đầy hắc tuyến. Phủ đệ hắn mất bao tâm tư bố trí nên hiện tại lại biến thành như đồng ruộng, thật sự làm hắn đau đầu không nói được gì.

"Phong Cách nói đúng, Cửu Nhi, mời huynh trưởng vào trong đi." Dạ Thần cười nhạt.

Cho nên, đoàn người từ bên ngoài đi vào phòng.

Đại sảnh rộng lớn, sáng sủa sạch sẽ, nước trà bay hương.

Ánh mặt trời lặn lẽ chiếu qua cửa sổ, vàng ánh.

"Ca, lát nữa tiến cung cùng ta đi." Lãnh Loan Loan nói với Lãnh Huyền Minh.

Lãnh Huyền Minh gật đầu. Lại nhìn Dạ Thần đang ôm Lãnh Loan Loan, trong lòng vẫn có chút không thoải mái. Bảo bối được mình nâng niu trong lòng bàn tay, giờ lại thành của người khác.

"Cửu Nhi, nếu hắn đối không tốt với muội, muội nhất định phải nói cho ta biết, ta sẽ một ngụm....."

"Đem hắn nuốt vào." Ninh Phong Cách tiếp lời, kỳ quái nhìn chằm chằm Lãnh Huyền Minh. "Quốc cửu gia, chúng ta có thể nói chuyện. Bất quá vì sao ngươi luôn nói một ngụm nuốt người khác?" Cũng không phải yêu tinh, Ninh Phong Cách ở trong lòng thầm nói.

"Đừng gọi ta là quốc cửu gia." Lãnh Huyền Minh phát tay, đối với loại xưng hô này của nhân loại cảm thấy không được tự nhiên. "Gọi ta là thái tử được rồi."

"Vâng, thái tử." Ninh Phong Cách nghe lời. "Xin hỏi vì sao ngươi luôn nói một ngụm nuốt người khác?" Hắn vẫn rất ngạc nhiên, ngay cả Ngũ Đồng cũng nhin không được mở to mắt nhìn hắn.

Lãnh Huyền Minh im lặng, hắn mới tới nhân giới, những người trước mắt không biết hắn là rắn, có thể nuốt toàn bộ họ.

Lãnh Loan Loan cười, Ninh Phong Cách thật đúng là cần không thả mả.

"Một ngụm nuốt vào là một ngụm nuốt vào, ngươi hỏi cái này làm gì?"

Liếc Ninh Phong Cách, giận giữ nói:

"Ngươi không tin ta sẽ một ngụm nuốt ngươi?"

Có thể nuốt ta, ngươi cho ngươi là yêu quái sao?

Ninh Phong Cách ở trong lòng nói thầm, cười, khom người với Lãnh Loan Loan.

"Chỉ là tò mò thôi." Lau mồ hôi, ai có thể nói chứ không thể nói Tiểu Hoàng Hậu này.

"Hừ...." Lãnh Loan Loan hừ nhẹ, ngươi cũng thức thời.

Dạ Thần nhìn bạn tốt lại một lần nữa thua tiểu thê tử của mình, nhin không được nhếch môi.

"Thần, ngươi cười trộm. Ta nhìn thấy." Ninh Phong Cách nhìn vẻ mặt cười Dạ Thần, có chút buồn bực. Ngay cả bạn tốt cũng cười hắn. Bất quá lại nói, hắn chưa bao giờ thắng Tiểu Hoàng Hậu, chẳng lẽ nàng là khắc tinh của hắn? Trong lòng miên man suy nghĩ.

"Cửu Nhi, ta có việc phải nói chuyện riêng với muội."

Lãnh Huyền Minh mặc kệ chuyện của bạch y nhân loại và em rể nhân loại, nhìn Lãnh Loan Loan, hần lo lắng muốn nói chuyện về linh quả cho nàng, giúp nàng.

Lãnh Loan Loan nhìn Lãnh Huyền Minh, sau đó gật đầu. Lại nhìn Dạ Thần và Ninh Phong Cách, ý bảo bọn họ ra ngoài trước.

Tuy Dạ Thần, Ninh Phong Cách cũng tò mò chuyện bọn họ sẽ nói. Nhưng nếu Lãnh Loan Loan không muốn cho bọn họ nghe thì nàng cũng có nguyên nhân. Hai người cùng Ngữ Đồng đành phải ôm lòng hiếu kỳ rời đi.

Sau khi mấy người kia rời đi, xác định bọn họ không ở ngoài phòng nghe lén, Lãnh Huyền Minh nghiêm túc nhìn Lãnh Loan Loan.

"Cửu Nhi, muội đã nghe qua về linh quả chưa?"

"Linh quả?" Lãnh Loan Loan nhú mày, nhìn hần. "Đó là gì vậy?" Nghe tên thật phong cách, là tiên đan, linh dược, hay là khiến người ta trường sinh bất lão?

"Linh quả, một trăm năm kết quả một lần. Nghe đồn ăn một quả có thể tăng pháp lực, hơn nữa linh quả có thể khiến người ta trưởng thành nhanh. Nói cách khác, nếu muội ăn linh quả, có thể từ bộ dáng hài đồng, biến thành thiếu nữ thanh xuân. Hơn nữa một khi đã biến thành bộ dáng thiếu nữ, dung nhan sẽ vĩnh viễn không thay đổi....."

"Lợi hại như vậy sao?" Lãnh Loan Loan nhú mày, quả nhiên có công lực trường sinh bất lão. Quan trọng nhất là nó có thể làm cho nàng biến thành thiếu nữ. Có thể không chênh lệch tuổi với Thần rồi. Trong lòng khẽ động.

"Làm thế nào để tìm được linh quả?"

"Linh quả sinh trưởng trên ngọn núi ở Xà giới, nơi đó nhiều năm tuyết trắng như tuyết, có một cự măng thủ hộ linh quả. Hơn một ngàn năm quá, không ai có thể lấy được nó."

Lãnh Huyền Minh nói, trên thực tế, hần nhớ lại, không ít rắn ở Xà giới đánh chủ ý lên linh quả, nhưng vẫn không chiếm được linh quả, thậm chí bởi thường cả tính mạng.

Lãnh Loan Loan gật đầu, vuốt cằm. Nàng không sợ, không biết vì sao nàng lại có cảm giác, nàng nhất định phải lấy được linh quả.

"Ngày mai chúng ta về Xà giới."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Rời đi

Mặt trời mọc, ánh sáng chiếu xuống.

Lãnh Huyền Minh và Dạ Thần, Lãnh Loan Loan cùng nhau về hoàng cung, đưa mắt nhìn, không chỗ nào không hoa lệ, cung điện kim bích huy hoàng, lan can ngọc, mặt đường đá cẩm thạch, hoa mọc sum suê, đá cuội xen kẽ, có thể so sánh với Xà cung.

Cung điện hoa lệ phía trước. Hần một thân cảm y, tay áo rộng dùng sợi tơ buộc quanh, thắt lưng khảm bảo thạch màu lam, giày nạm vàng. Khuôn mặt tuấn mỹ, đôi mắt ngọc bích tà mị, thân hình cao ngất, quý khí bất phàm.

Các cung nữ đi qua đều ngượng ngùng đánh giá hần. Không biết vị công tử này là ai? Hần không hề kém bệ hạ. Đều có màu mắt lạ, đều câu hồn người ta. Một thân hoa phục, lại đi cùng Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, chỉ sợ là người có thân phận cực kỳ tôn quý.....

Dạ Thần ôm Lãnh Loan Loan đi song song với Lãnh Huyền Minh, đi tới Long Tuyền cung.

Đến Long Tuyền cung, Lãnh Loan Loan từ trong lòng Dạ Thần xuống, thân hình nhỏ nhỏ nằm xuống ghế dài.

Dạ Thần phân phó cung nữ dâng trà, phẩm trà với Lãnh Huyền Minh.

"Chắc Huyền Minh huynh mới tới Nguyệt Diễm. Ngày mai ta và Cửu Nhi sẽ bồi Huyền Minh huynh đi xem danh cảnh Nguyệt Diễm, xem phong thổ nơi đây. Ta tin Huyền Minh huynh sẽ thích nơi này."

Dạ Thần buông ly trà, cười nhạt, ôn hòa nói với Lãnh Huyền Minh. Có câu yêu ai yêu cả đường đi, vì Cửu Nhi nên hần cũng kính trọng, thích người nhà của nàng. Thân phận cao cao tại thượng cũng không dùng thái độ lạnh lùng xa cách.

"Ngày mai không được." Lãnh Loan Loan ngồi lên ghế, nhìn Dạ Thần nói.

"Vì sao không được?" Dạ Thần nghi hoặc, nhìn Lãnh Loan Loan.

"Ngày mai ta rảnh, có thể xuất cung." Hắn nghĩ rằng Lãnh Loan Loan nói đến hắn còn bận.

"Không phải nguyên nhân từ ngươi, là nguyên nhân của ta." Lãnh Loan Loan lắc đầu, giải thích. "Ngày mai ta muốn cùng ca ca về Mộng La quốc."

"Cái gì?" Dạ Thần chấn động, trong mắt là nghi hoặc. Ánh mắt tập trung nhìn Lãnh Loan Loan.

"Vì sao phải về Mộng La quốc? Là do bên đó có vấn đề gì sao?"

Lời nói của Cửu Nhi rất đột ngột, khiến hắn không kịp chuẩn bị. Nhưng nhiều hơn là lo lắng, lo lắng Mộng La quốc xảy ra vấn đề, cho nên Cửu Nhi mới đột nhiên nói phải về đó. Hơn nữa hắn cũng luyến tiếc nàng rời đi, nghĩ đến nàng phải đi, hắn liền cảm thấy trong lòng khó chịu.

"Không phải, nơi đó đều tốt." Lãnh Loan Loan lắc đầu. "Là có chuyện ta muốn làm, phải trở về một chuyến."

"Chuyện gì?" Dạ Thần nhìn nàng, sau đó nhìn Lãnh Huyền Minh. "Ta có thể giúp gì không?"

"Bây giờ không thể nói cho ngươi." Lãnh Loan Loan lắc đầu. "Chờ cơ hội đến ngươi sẽ hiểu."

Nghe được đáp án từ Lãnh Loan Loan, Dạ Thần có chút không thoải mái. Hắn không ngờ Cửu Nhi còn có bí mật, còn chưa thể nói thẳng với nhau. Trong mắt xẹt qua tia bi thương, chẳng lẽ hắn không khiến cho Cửu Nhi yên tâm tin tưởng sao?

"Đừng suy nghĩ linh tinh." Lãnh Loan Loan làm sao không nhìn ra Dạ Thần khổ sở, nhưng hiện tại nàng thật sự không thể nói cho hắn biết. Thứ nhất là không thể để hắn lo lắng, thứ hai là nàng muốn cho hắn ngạc nhiên. Tưởng tượng đến lúc nàng biến thành bộ dáng thiếu nữ thướt tha xuất hiện trước mặt hắn, không biết hắn sẽ có biểu tình gì?

"Ta không muốn giấu ngươi, mà sự tình không biết thế nào, nếu làm tốt sẽ cho ngươi kinh hi, ngươi không biết ý đó sao?"

Dạ Thần mím môi không nói, nghe nàng nói như vậy, có lẽ là có liên quan đến mình. Nhưng nghe nàng nói không biết thế nào, trong lòng bất an, liệu Cửu Nhi có gặp nguy hiểm không?

"Cửu Nhi, cho ta đi cùng, vạn nhất nàng gặp nguy hiểm thì làm sao?"

Trong mắt bi thương rút đi, lộ ra lo lắng. Hắn có thể chịu đựng được nàng gạt mình vài chuyện, nhưng không chịu được nàng gặp nguy hiểm, một ít tổn thương của nàng với hắn cũng rất thống khổ. Hắn hy vọng nàng có thể mãi mãi nhỏ bé như vậy, có thể ở bên cạnh hắn....

"Ngươi đi thì Nguyệt Diễm quốc thế nào?"

Lãnh Loan Loan hỏi. Quả nhiên Dạ Thần trầm mặc. Sau đó ngẩng đầu, kiên định nói với nàng. "Nguyệt Diễm có thể để cho đại thần quản lý, ta muốn đi cùng nàng đến Mộng La quốc, không có gì quan trọng hơn." Quan trọng như giang sơn.

Dạ Thần trả lời khiến trong lòng Lãnh Loan Loan chảy qua dòng nước ấm. Lãnh Huyền Minh cũng thấy rất cảm động. Nhưng không thể để hắn đi theo. Hắn còn chưa biết thân phận thật sự của bọn họ, huống chi hắn chỉ là phạm phu tặc tử, đi theo Cửu Nhi chỉ làm liên lụy nàng. Xã giới không phải là con rắn nào cũng chỉ ăn thực vật, hắn không thể đi.

"Ta nói này muội phụ, ta biết ngươi lo lắng cho Cửu Nhi nhưng đã có ta ở đây, ngươi yên tâm đi, ta sẽ để Cửu Nhi hoàn chỉnh về đây, ngươi ở lại Nguyệt Diễm xử lý quốc sự đi."

Lãnh Huyền Minh vỗ vai Dạ Thần, khuyên. Hắn tin Dạ Thần sẽ hiểu, hắn không thích hợp để đi.

"Thần, ngươi tin ta đi, ta nhất định sẽ trở về."

Lãnh Loan Loan đi đến bên cạnh Dạ Thần. Thân hình nhỏ nhỏ xà vào lòng hắn, tay nhỏ bé bỏ vào lòng bàn tay to lớn, ấm áp của hắn.

Dạ Thần ôm chặt nàng, trong mắt lóe sáng, cuối cùng trầm giọng nói:

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Phong Nguyệt lâu

Đêm, lạnh như nước.

Trăng tàn hiện trên ngọn cây, ngôi sao ở bốn phía.

Ánh trăng chiếu xuống, Nguyệt Diễm như bao phủ bởi sự trong trẻo mà lạnh lùng.

Thân ảnh từ hoàng cung bay vút ra, biến mất dưới ánh trăng.

Trong thành Nguyệt Diễm, hầu hết đã tắt hết đèn, đi vào giấc mộng. Nhưng phía đông thành Nguyệt Diễm vẫn còn sáng trưng, tiếng người ồn ào, náo nhiệt như ban ngày.

Thân ảnh kia hướng tới nơi náo nhiệt kia, nơi đó là *** nhất Nguyệt Diễm thành. Thanh lâu ở phố nào, có thể nói là 'Phố thanh lâu mười dặm'.

Tại thanh lâu phố, hai ngày trước có một phường kĩ lập ra tên là 'Phong Nguyệt lâu'.

Phong Nguyệt lâu nổi tiếng không phải vì sự xa hoa, cũng không phải có các cô nương phong tình vạn chủng, hay e thẹn, hay ôn nhu như gió, mà là có tú bà có thể so sánh với hoa khô, Khê Nương.

Khê Nương phong tình, nhưng không ***. Nàng mị hoặc nhưng cao quý, thần bí. Người khác chạm không tới lại càng muốn đến gần nàng.

Khê Nương cũng biết lợi dụng ưu thế, trong hai ngày ngắn ngủi đã khiến cho Phong Nguyệt lâu trở nên nổi tiếng. So sánh với các thanh lâu khác, thanh lâu này thật sự rất đặc biệt.

Tối nay Phong Nguyệt lâu lại náo nhiệt, đông như trẩy hội.

Nhưng trên lầu của Phong Nguyệt lâu, trong phòng tú bà lại im lặng dị thường.

Khê Nương ngồi cạnh bàn, nhìn qua cửa sổ thấy cảnh tượng thối nát, trong mắt xẹt qua tia thành tựu. Có thể tự tay tạo ra một chuyện như thế thật đúng là vui vẻ.

Đột nhiên trong phòng xuất hiện hơi thở xa lạ. Nàng cả kinh, quay đầu lại nhìn thấy là chủ tử của mình cũng là Nguyệt Diễm Hoàng Hậu, Lãnh Loan Loan, xuất hiện cùng nàng không phải Hoàng đế mà là một nam tử tuấn mỹ yêu mị, đôi mắt bích ngọc sâu kín. Một thân lam y, thân hình cao lớn, lộ ra hơi thở cao quý.

Hắn là ai vậy?

Bất quá hiện tại không phải lúc nàng thăm dò người này, quý xuống với Lãnh Loan Loan.

"Khê Nương tham kiến chủ tử."

Thua trên tay tiểu oa nhi này, nàng đã tâm phục khẩu phục. Tuy bề ngoài của nàng không có gì đáng sợ nhưng nàng cảm nhận được trên người nàng có lực lượng vô cùng cường đại. Hơn nữa thân thể của nàng cũng làm người ta ngạc nhiên. Chắc chắn nàng không phải là nhân loại đơn giản, thậm chí nàng hoài nghi chủ tử của mình không phải nhân loại bình thường....

"Đứng lên đi."

Lãnh Loan Loan giờ tay, giọng nói lộ ra vẻ non nớt mà uy nghiêm. Nàng ngồi trong lòng Lãnh Huyền Minh, dựa đầu vào ngực ca ca, hưởng thụ chỗ dựa lưng ôn hòa.

"Khê Nương, ngươi làm rất tốt."

Trên đường đi, nàng và Lãnh Huyền Minh đã chú ý tới sự độc đáo của Phong Nguyệt lâu, không chỉ ở kiến trúc, trang sức đặc sắc, hấp dẫn hơn thanh lâu khác. Hơn nữa các cô nương có dung mạo và thủ đoạn đều không tầm thường, rất thông minh, có thể bắt lấy ánh mắt của nam nhân.

"Tạ ơn chủ tử."

Khê Nương không ngờ Lãnh Loan Loan sẽ không khách khí khích lệ mình, trong lòng có chút ngoài ý muốn nhưng cũng rất vui sướng.

"Khê Nương, ngươi muốn biết thân phận của ta sao?"

"Không, không có." Khê Nương nghe được Lãnh Loan Loan hỏi như vậy, cảm thấy kinh sợ, nghĩ rằng nàng đang trách mình suy đoán thân phận của nàng, hươ hai tay.

"Ta không trách ngươi." Lãnh Loan Loan nhìn thấu sự sợ hãi của Khê Nương, nhìn thẳng nàng, trấn an. "Chỉ là ta muốn nói thân phận của chúng ta cho ngươi biết."

Chúng ta?

Khê Nương kỳ quái nhìn nàng, mình không nghe sai chứ. Chủ tử muốn nói thân phận của nàng cho mình biết, nhưng nói chúng ta, trừ nàng còn ai? Chẳng lẽ là nam tử tuấn mỹ bên cạnh nàng?

"Đúng vậy." Lãnh Loan Loan gật đầu. "Chúng ta cũng là Xà tộc giống ngươi, ta là Xà giới Cửu công chúa, hần là huynh trưởng của ta, Xà giới Thái tử."

Lãnh Loan Loan giới thiệu bản thân rồi chỉ vào Lãnh Huyền Minh, giới thiệu.

Lãnh Huyền Minh liếc Khê Nương, hần đã biết lai lịch Khê Nương qua Cửu Nhi, Không ngờ Xà giới còn một mỹ nữ như vậy nhưng lại thành thủ hạ của Cửu Nhi. Hần càng ngày càng bội phục muội muội, từ sau khi mất trí nhớ, Cửu Nhi càng ngày càng có khí thế vương giả.

Nghe lời nói của Lãnh Loan Loan, Khê Nương chấn động. Không ngờ chủ tử lại là đồng loại của mình, hơn nữa lại còn là Xà giới Cửu công chúa. Tương truyền Cửu công chúa là Xà thân chuyển thế, pháp lực vô biên, cho nên mình mới không cảm nhận được hơi thở của nàng. Hiện tại nàng thật sự rất sợ mình ngày ngày đó khiêu khích, may mắn chủ tử không tức giận, nếu không nàng có mười cái mạng rắn cũng không đủ giết.

"Tham kiến Công chúa, Thái tử."

Nàng nhanh chóng quỳ xuống, hành lễ với hai người. Không ngờ chủ tử là Cửu công chúa, hơn nữa có thể nhìn thấy Thái tử điện hạ. Quả nhiên điện hạ tuấn mỹ bất phàm như lời đồn.

"Đứng lên đi, không cần nhiều lễ vậy. Ngươi vẫn nên gọi ta là chủ tử."

Lãnh Loan Loan vẫy tay, thân nhiên nói. Nàng có thói quen tùy ý một chút, lễ nghi phiền phức.

"Tạ chủ tử." Khê Nương nghe lời.

"Khê Nương, ngày mai ta cùng Thái tử sẽ về Xà giới một chuyến. Nơi này giao cho ngươi, ngươi chú ý Nguyệt Diễm, thu thập tình báo có lợi, một khi phát hiện có chuyện bất lợi cho Hoàng Thượng, lập tức dùng thuật cho ta biết."

Lãnh Loan Loan nhìn nàng, vẻ mặt nghiêm túc.

Khê Nương cúi người đáp.

"Vâng, Khê Nương sẽ không làm nhục sứ mệnh."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Ly biệt

Trời xanh, mây trắng, ánh mặt trời, gió mát.

Ngoài thành Nguyệt Diễm, núi liên miên, như một cự long bảo hộ toàn bộ Nguyệt Diễm.

Ánh nắng thân nhiên chiếu xuống.

"Nhất định phải bình an trở về."

Dạ Thần một thân cẩm y, cổ tay áo màu đỏ, cao quý mà không mất sự tao nhã. Gió khẽ thổi vài sợi tóc trên trán hần. Khuôn mặt tuấn mỹ vẻ ưu tư nhìn tiểu thê tử.

"Biết rồi." Lãnh Loan Loan được Lãnh Huyền Minh ôm, gật đầu, nghiêm túc hứa hẹn với Dạ Thần.

"Nhất định ta sẽ bình an trở về." Không những sẽ bình an trở về, nàng còn cho hần kính hi.

"Muội phu, ngươi yên tâm. Ta sẽ bảo hộ Cửu Nhi." Lãnh Huyền Minh an ủi Dạ Thần. Nếu không phải thấy hần lo lắng, lo lắng cho muội muội bảo bối của mình, hần đã sớm phát hỏa. Hần nói mấy câu rất tốn thời gian. Chẳng lẽ đường đường Xà giới Thái tử mà không có khả năng bảo hộ Cửu Nhi? Bất quá hần không dám oán hận, chỉ sợ hần chưa phát hòa với Dạ Thần thì muội muội bảo bối đã diệt mình rồi.

"Thần, ngươi hồi cung trước đi. Trong cung còn một đồng chính sự cần ngươi xử lý." So với Dạ Thần lưu luyến không rời, Lãnh Loan Loan cảm thấy chính mình có chút quá bình tĩnh. Có lẽ nàng biết sự tình phía sau nên không lo lắng. Đi lấy linh quả, nàng đoán lâu lắm cũng không qua một tháng.

"Đúng vậy. Thần, Tiểu Hoàng Hậu nói đúng. Nếu ngươi còn không trở về, chỉ sợ đám lão già trong triều đình sẽ sinh sự." Ninh Phong Cách đi cùng Dạ Thần tiễn Lãnh Loan Loan. Thấy bạn tốt luôn luôn lạnh lùng, trước mặt Tiểu Hoàng Hậu lại luôn do dự, không xử sự quyết đoán như thường ngày,

không nhìn được lúc đầu thờ dài.

"Ừ."

Dạ Thần gật đầu, mắt vẫn nhìn Lãnh Loan Loan. Đường như muốn đem khuôn mặt phẫn nộ của nàng nhớ kỹ trong lòng, an ủi lúc chia ly.

"Chúng ta đi." Lãnh Loan Loan phát tay với hắn. "Trở về nhanh thôi."

Nhưng trong nháy mắt, vẻ mặt nàng trở nên ngưng trọng. Đôi mắt nhìn Dạ Thần, giọng nói mang theo ủy hiệp.

"Người ở trong cung phải quản hai mắt của mình. Đừng bị quyến rũ bởi những nữ nhân trang điểm xinh đẹp. Nếu ta trở về biết người làm chuyện có lỗi với ta, cẩn thận ta hừ người!" Nữ nhân hậu cũng không ít, rất nhiều lão hoàng đế sau khi thoái vị đều đánh chủ ý lên người Dạ Thần. Biết nàng rời đi, nên đem đám nữ nhân kia tiến cung.

"Khục....."

Nghe được lời ủy hiệp của Lãnh Loan Loan, Ninh Phong Cách nhìn không được bật cười. Một oa nhi mới năm sáu tuổi ủy hiệp một nam tử không được vượt tường, xin lỗi, hẳn nhìn không được cười đến đau bụng. Nhưng hắn cười lại đem tai họa lên người.

Lãnh Loan Loan lạnh lùng nhìn Ninh Phong Cách cười không có hình tượng.

"Sao vậy? Ninh công tử có ý kiến với lời của bản cung?" Tiểu tử này dám cười nàng.

"Không, không, ta không có ý kiến." Vừa thấy vẻ mặt lạnh lẽo của Lãnh Loan Loan, Ninh Phong Cách nhanh chóng trả lời.

"Hừ hừ." Lãnh Loan Loan hừ lạnh, nhíu mi nhìn hắn. "Nếu để ta biết người dám xui khiến Thần của ta đi thực tiễn cái gì mà 'ba vợ bốn nàng hầu', lúc đó đừng trách ta không khách khí. Chờ Ngừ Đồng đem Ninh phủ thành vườn rau, cho người làm dân trồng rau....."

Ninh Phong Cách mặt trắng bệch. Vườn rau? Dân trồng rau?

Nghĩ tới hình ảnh như vậy, liền cảm thấy cả người run run. Tiểu Hoàng Hậu này đủ ngoan độc, không thể trâu vào. Hồi hận lúc trước nói cái gì ba vợ bốn nàng hầu, giờ tốt rồi, bị Hoàng Hậu nắm thóp.

"Hoàng Hậu yên tâm, ta không dám, tuyệt đối không dám"

Ninh Phong Cách cam đoan với Lãnh Loan Loan, chỉ kém không giờ tay ra thề."

"Có cho người cũng không dám." Lãnh Loan Loan hừ lạnh. Sau đó nhìn Dạ Thần, hung hăng nói.

"Có nghe không, đừng để ta bị cấm sùng." Nam nhân đều có ***, mà thân thể mình còn nhỏ. Vạn nhất hắn uống say, bị một nữ nhân bụng dạ khó lường đặt bẫy thì làm sao giờ? Nàng có bệnh phiết khích.

Dạ Thần nghe lời kinh thế hãi tục của Lãnh Loan Loan cũng không giận, ngược lại cười nhạt, ôn nhu nhìn nàng, cam đoan.

"Tuyệt đối không có ngày đó."

"Vậy tốt rồi." Lãnh Loan Loan gật đầu, ánh mắt cũng ôn nhu hơn. "Rất nhanh ta sẽ trở về, đến lúc đó sẽ cho người kinh hi lớn."

"Kinh hi gì?" Ninh Phong Cách xen mồm hỏi.

"Liên quan gì đến người?" Lãnh Loan Loan bĩu môi, tức giận nói.

Ninh Phong Cách sờ mũi, ngoan ngoãn lui ra sau.

Lãnh Loan Loan từ trên người Lãnh Huyền Minh xuống, để cho Dạ Thần bế lên, sau đó hai tay cầm mặt hắn, hôn một cái vang rất lớn trên mặt hắn.

Ninh Phong Cách tròn mắt há mồm. Lãnh Huyền Minh nhìn, Cửu Nhi chưa từng thân thiết với đại ca hắn như thế.

Lãnh Loan Loan nhìn Dạ Thần, nhẹ nhàng nói.

"Ta đi đây."

Dạ Thần bế nàng, sau đó gật đầu, nói bên tai nàng.

"Ừ."

Buông nàng ra, nhìn Lãnh Huyền Minh bế nàng lên xe ngựa, Thủy Dao và Kiếm Ngân Vàng lái xe, đi đến phía trước, cho đến khi không còn thấy gì nữa.

"Chúng ta cũng đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Gặp ngân lang

Ánh nắng tươi sáng, bóng cây lác lư.

Ánh nắng chiếu qua rừng cây, chiếu xuống lá cây trong rừng, như có vô số cát bụi.

Một chiếc xe ngựa hoa lệ tinh xảo chạy trong rừng. Lái xe là một nam một nữ. Nam tử có huyết đồng, mái tóc đen phủ trên đầu vai, một thân cẩm y, ngũ quan thâm thúy, khuôn mặt tuấn mỹ như yêu nghiệt. Cả người tản ra khí chất tôn quý, thật sự không giống một người lái xe. Nữ tử mặc bạch y có thể gọi là tuyệt sắc giai nhân. Hai nam nữ tuấn mỹ phi phàm lại lái xe, thật sự làm cho người ta tò mò trong kiệu là người nào?

Đột nhiên màn kiệu bị nhấc lên, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn phấn điều ngọc mài. Đôi mắt sắc bén không giống hài đồng bình thường.

Phía sau nữ oa là một thiếu niên tuấn mỹ vô trù mặc lam bào, sợi tóc mềm mại rủ xuống trán, đôi mắt hẹp dài thâm thúy, có thể nhìn ra hẳn có tính tình thiếu niên.

"Bên ngoài thật im lặng, huynh nói xem chúng ta có gặp sơn tặc không?"

Lãnh Loan Loan buông màn kiệu, nhìn Lãnh Huyền Minh. Trong tiểu thuyết có rất nhiều nơi gặp sơn tặc, không biết bọn họ có 'may mắn' như vậy không?

"Gặp rất đúng lúc." Lãnh Huyền Minh nhướn mày, cười tà. "Vừa lúc bản thái tử đói bụng, một ngụm nuốt bọn họ."

Lãnh Loan Loan chỉ kém đầu đầy hắc tuyết, Lãnh Huyền Minh này thật sự muốn nuốt người khác sao?

Bánh xe xe ngựa đi qua nhánh cây, tiếp tục đi tiếp.

Đột nhiên, hơi thở trong không khí dao động.

Trước xe ngựa, thân thể Kiếm Ngân Vang và Thủy Dao đồng thời căng thẳng. Hai người liếc nhau, đều biết được có nguy hiểm đến gần nhưng bất động thanh sắc tiếp tục lái xe.

Trong xe ngựa, Lãnh Loan Loan ngồi trong lòng Lãnh Huyền Minh, khi cảm giác được sự dao động khác thường, trong mắt xẹt qua tia sáng, cười tà. Tay nhỏ bé vỗ vỗ Lãnh Huyền Minh, ngăn không cho hắn muốn nuốt người ta.

Một lát sau, khi xe ngựa sắp xuyên qua rừng rậm, bỗng một ánh sáng trắng vọt với phía trước Kiếm Ngân Vang. Hóa ra mục tiêu của bọn họ không phải Lãnh Loan Loan mà là Kiếm Ngân Vang.

Mắt Kiếm Ngân Vang chợt lóe, vươn tay khiến cho ánh sáng kia quay lại. Đồng thời Thủy Dao cũng để xe ngựa dừng lại.

"Sao vậy?" Lãnh Loan Loan từ trong xe hỏi, đương nhiên nàng và Lãnh Huyền Minh đều nghe được động tĩnh bên ngoài nhưng không làm gì, nàng thoải mái dựa vào ngực Lãnh Huyền Minh.

"Chủ tử, có vài người cản xe ngựa của chúng ta."

Giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng của Thủy Dao vang lên, nhìn thẳng mấy người kia. Cẩm đầu là một tên mặc xám y, thắt lưng màu trắng. Tóc bạc, mắt bạc, ánh sáng lạnh lóe ra.

"Cản xe ngựa?" Lãnh Loan Loan hỏi, như không có sức nặng. "Bất là được." Nhưng lời nói rất nguy hiểm.

Vài tên nam tử cản xe ngựa nhứu mày, ngân đồng nam tử yên lặng nhìn Kiếm Ngân Vang, sau đó nói.

"Ngâm vương tử, đã lâu không gặp."

Khi mấy nam tử này xuất hiện, sắc mặt Kiếm Ngân Vang đại biến. Lại nghe thấy hắn gọi Ngâm vương tử, cả người tản ra hơi thở lạnh như băng, huyết đồng chống lại ngân đồng của hắn, nói.

"Ngân lang, ta đã nói tái kiến sẽ là cái chết của ngươi."

Nghe được lời của Kiếm Ngân Vang, Thủy Dao và Lãnh Loan Loan, Lãnh Huyền Minh ở trong xa đều hiểu, hóa ra người đến, không, sự thực là sói biến thành người, là cừu nhân của Kiếm Ngân Vang.

"Ha ha ha....."

Ngân lang đột nhiên cười, ngay cả người phía sau hắn cũng cười, châm biếm nhìn Kiếm Ngân Vang. Dường như cười nhạo hắn không biết lượng sức.

"Người nghĩ người giết được ta sao?" Ngân lang dừng cười, đôi mắt mang theo tàn khốc nhìn Kiếm Ngân Vang, mỗi từ mỗi câu đều nhục nhã hắn.

"Người nghĩ người còn là vương tử cao cao tại thượng kia sao? Người, hiện tại chỉ là hạ nhân của người khác, có bản sự gì để giết ta? Ta nói cho người biết, lần trước không giết chết người, hôm nay đừng mơ tưởng có thể trốn thoát."

Ngân đồng và huyết đồng chạm nhau, hai người đều nghĩ muốn giết đối phương, dùng ánh mắt chém giết.

Lời nói của hắn như kim đâm vào lòng mình. Đúng, hiện tại hắn đã không còn là Lang giới Vương tử. Lang giới đã bị thúc phụ hắn chiếm, ngay cả Phụ vương, Mẫu hậu cũng bị hắn ta dùng quỷ kế hại, chỉ còn chính mình. Trong đầu xẹt qua hình ảnh huyết tinh, huyết đồng như kết thành băng.

"Rốt cuộc người vẫn là vương tử hay ta mất mạng, chúng ta thử xem thì biết."

Kiếm Ngân Vang giương tay, phút chốc, bảo kiếm hiện lên tay hắn.

Ngân lang nhú mi, từ trong áo bào xuất hiện một cây kiếm sắc bén.

Hai người cầm kiếm, sắp đánh nhau.

Đột nhiên, cửa xe ngựa bị mở ra, Lãnh Huyền Minh ôm Lãnh Loan Loan đứng dậy.

"Đội đã....."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Huyết Lang tộc

Đột nhiên cửa xe ngựa mở ra, Lãnh Huyền Minh ôm Lãnh Loan Loan đứng dậy.

"Đội đã....."

"Tham kiến chủ tử, Thái tử."

Kiếm Ngân Vang và Thủy Dao thấy Lãnh Loan Loan và Lãnh Huyền Minh, hành lễ với hai người.

"Ừ." Lãnh Loan Loan gật đầu, nhìn qua đám người ngân lang, hiểu rõ mấy người này cảm nhận hơi thở của Kiếm Ngân Vang nên xuất hiện.

"Sao thế này?" Nàng nhìn Kiếm Ngân Vang, thấy huyết đồng cừu hận như lửa đỏ thiêu đốt, khiến huyết đồng càng thêm sáng.

"Chủ tử, hắn hạ độc ta."

Kiếm Ngân Vang oán hận nói, bảo kiếm cầm trong tay chỉ ngân lang. Cừu hận trong huyết đồng không ngừng bắn ra tới chỗ ngân lang. Uông công trước kia hắn coi ngân lang như huynh đệ, không ngờ hắn cấu kết với hoàng thúc bán đứng mình, hại chết Phụ vương, Mẫu hậu, hạ độc mình.....

Khi thấy Lãnh Huyền Minh và Lãnh Loan Loan đột nhiên xuất hiện, ngân lang sững sốt. Sau khi nghe Thủy Dao, Kiếm Ngân Vang hành lễ với hai người, còn gọi Lãnh Loan Loan là chủ tử, lại thêm ngạc nhiên. Bất qua không cảm giác hơi thở của yêu trên người Lãnh Loan Loan, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, nghĩ rằng Lãnh Loan Loan chỉ là một nhân loại có thân phận tôn quý một chút, nhìn bộ dáng thấp bé của nàng cảm thấy khinh miệt.

"Vậy sao?" Lãnh Loan Loan nhìn nhìn ngân lang, nam nhân dung mạo tuấn mỹ, thân hình cao lớn, nhưng trong ngân đồng đã lộ ra dã tâm của hắn, vì quyền lợi không từ thủ đoạn. Hắn bán đứng Kiếm Ngân Vang có lẽ cũng vì đó.

"Nhớ ta đã nói gì không?" Nàng ngẩng đầu, trong mắt xẹt qua tia sáng lạnh. "Ta sẽ giúp người báo thù."

"Ha ha ha....."

Nghe lời nói của Lãnh Loan Loan, ngân lang đột nhiên cười to. Tiếng cười vang dội quanh quần trong rừng. Khiến đàn chim bay đi. Vài sợi tóc bạc cũng theo động tác của hắn mà rung động.

"Người nghĩ người là ai? Người mà cũng đòi giết ta sao?" Dừng cười, hắn nhướn mày cười tà nhìn Lãnh Loan Loan.

"Nhưng thật ra, bộ dáng người phản nộ, không bằng làm đồ ăn cho ta, có thể cống hiến vì ta."

"Ha ha ha...."

"Nhìn nàng da mịn thịt mềm, nhất định ăn rất ngon."

Ngân lang dửng dưng, mấy người phía sau cũng phụ họa cười ha ha, có người còn liếm môi, ánh mắt tà ác nhìn chăm chăm nàng, dường như muốn nuốt nàng vào bụng.

"Lớn mật....."

"Làm càn....."

Kiểm Ngân Vang và Lãnh Huyền Minh đồng thời nói, huyết đồng, bích đồng nhìn chăm chăm người nọ. Dám đánh chủ ý lên người chủ nhân/Cửu Nhi, giết!

"Con sói chết tiệt, bản thái tử một ngụm nuốt người!"

Lãnh Huyền Minh quát, giọng tay, định biến về nguyên hình.

"Ca ca....." Lãnh Loan Loan vươn tay ngăn Lãnh Huyền Minh đang nổi trận lôi đình, lắc đầu, thản nhiên nói. "Bọn họ không đáng để huynh xuất thủ." Một đám trâu nháy nhót, không cần lo lắng.

"Nhưng bọn họ dám bắt kính với muội."

Lãnh Loan Loan nhìn chăm chăm ngân lang. Muốn nuốt muội muội bảo bối của hắn, trước đó hắn sẽ một ngụm nuốt bọn họ. Hừ, xem mấy con sói này pháp lực cũng không cao. Dám đấu với xà ngàn năm như hắn, muốn chết.

"Không sao, chỉ là mấy con chó, a không, mấy con sói nổi điên thôi."

Lãnh Loan Loan khoát tay. Không phải nàng không báo thù, nhưng nuốt bọn họ thì tốn nhiều sức, nàng còn nhiều chiêu để đối phó với họ hơn.

"Ngâm, người có muốn về Tuyết Lang tộc không?"

Lãnh Loan Loan nhìn Kiểm Ngân Vang về mặt cửu nhân. Nếu đã đụng phải cửu nhân của hắn, không bằng cùng nhau về Tuyết Lang tộc lấy lại những gì đã mất, sau đó về Xà giới tìm linh quả.

Kiểm Ngân Vang sững sờ, không ngờ Lãnh Loan Loan sẽ nói về Tuyết Lang tộc. Trong đầu xẹt qua hình ảnh của tộc, đương nhiên hắn muốn về nhưng hiện tại Tuyết Lang tộc đều bị hoàng thúc hắn khống chế, trở về có thể làm gì, chỉ sợ chui đầu vào lưới.

"Nếu người muốn đi, chúng ta sẽ đi cùng người." Lãnh Loan Loan nói tiếp, cười yếu ớt. "Người không cần băn khoăn có người gây bất lợi với người, ta là chủ tử của người, đương nhiên sẽ bảo hộ người chu toàn, cũng sẽ bảo thù cho người. Lần này gặp cửu nhân của người, không bằng giải quyết tất cả....."

Lãnh Loan Loan thản nhiên nói, nhưng trong giọng lộ ra vẻ thông dong, tự tin, như mọi thứ đã ở trong tay nàng. Chỉ cần nàng muốn là không gì không được. Khí thế như vậy khiến cho đám người ngân lang sững sờ, bắt đầu ý thức được sai lầm rồi, tiểu nữ oa này đâu phải là một hài đồng bình thường. Tuyết Lang tộc Nhị Vương tử luôn luôn lãnh ngạo lại cúi đầu xưng thần với nàng.

"Được."

"Vậy cho bọn họ đi cùng." Lãnh Loan Loan nhẹ nhàng quét qua đám người ngân lang, sau đó giương tay, bọn họ chưa kịp phản ứng đã không cử động được.

Ngân lang kinh hãi nhìn Lãnh Loan Loan, không dám tin tưởng.

"Người....."

Lãnh Loan Loan liếc bọn họ một cái, nói với Kiểm Ngân Vang.

"Trời bọn họ để sau xe ngựa kéo đi."

"Vâng."

Kiểm Ngân Vang giơ tay, một vòng dây thừng xuất hiện. Sau đó trời lại mấy người kia, lại kéo dây thừng, không thèm nhìn ánh mắt phẫn hận của mấy người kia, trời ở sau xe ngựa."

"Đi thôi."

Lãnh Loan Loan giương tay, cùng Lãnh Huyền Minh vào xe.

Kiểm Ngân Vang nhảy lên cạnh Thủy Dao, giục ngựa, xe ngựa chạy nhanh lên, kéo mấy người phía sau, đi tới Tuyết Lang tộc.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Lang tộc Lạc vương

Tuyết Lang tộc

Trời xanh mây trắng, cảnh như thảo nguyên, cỏ xanh theo gió lay động. Bốn phía thảo nguyên, cung điện cao thấp theo sơn thể xây, nhìn từ xa rất đồ sộ.

Trên đỉnh núi, một toàn cung điện kim bích huy hoàng càng đáng chú ý, như một ngón núi cao cô độc. Chỗ cung điện này là hoàng cung Tuyết Lang tộc. Sau Lang tộc Lạc vương cầu kết với người thân tín bên người của Lang Vương, hại chết Lang Vương, sau đó hắn trở thành tân chủ nhân của cung điện này.

Cung điện hoa lệ, ánh mặt trời chiếu xuống hoa văn tỏa ra ánh sáng ngọc sáng, như vô số bảo thạch chói mắt người xem.

Trong cung điện, một nam tử mặc hoàng bào ngồi trên ghế, tay cầm một quyển sách, mi nhíu lại, ngũ quan thâm thúy như đao phủ tạo hình, đôi mắt hẹp dài lạnh như băng, mũi thẳng, môi mỏng, khiến cho người ta cảm thấy lạnh như băng, còn có âm trầm.

"Vương thượng, nô tài có việc bẩm báo."

Ngoài cửa cung điện truyền đến một giọng nói như máy móc phát ra, đông cứng, bén nhọn.

Nam tử sùng sốt, sau đó dời đi ánh mắt, nhìn về phía cánh cửa, thân nhiên nói.

"Vào đi."

Vừa dứt lời một bóng dáng màu đen đi vào. Ngũ quan bình thân, chỉ có ánh mắt sắc bén làm cho người ta cảm giác hắn không phải người bình thường.

"Tham kiến Vương thượng."

Nam tử đứng giữa cung điện, quỳ xuống với nam nhân đang ngồi trên ghế.

"Đứng lên đi." Người được gọi là Vương thượng là Lang tộc Lạc vương gia, cũng là người đoạt đế vị của Lang Vương. Hắn vẫy tay với nam tử quỳ trên mặt đất, đôi mắt lạnh lùng nhìn hắn ta.

"Tạ Vương thượng." Hắc y nam tử đứng dậy.

"Hỏi Vương thượng, thuộc hạ nhận được tin tức, Nhị vương tử đã trở lại."

Nam tử cúi đầu thân nhiên hỏi báo.

"Cái gì?" Lạc vương nhìn lên, tóc trên vai hắn rung động, ánh mắt nhìn thẳng hắc y nam tử.

"Tin tức chính xác chứ?"

Không phải hắn đã bị ngân lang hạ độc sao? Đúng hạn, độc phát tác sẽ chết, sao còn có thể trở về? Huống chi hắn biết rõ về là chịu chết. Lạc vương suy nghĩ, hoài nghi tin tức.

"Chính xác." Hắc y nam tử gật đầu đáp.

Lạc vương hít mắt, trong mắt xẹt qua tia lãnh khốc. Hắn còn dám trở về? Tốt lắm, lần này tuyệt đối không buông tha cho hắn. Diệt cỏ phải diệt tận gốc. Tuyệt đối không thể để hắn trốn thoát.

"Xem hắn thế nào rồi, phái người giám thị."

Nhìn ra ngoài cửa sổ, chất nhi thân ái, thúc thúc sẽ tự thân 'chiều cô' chất nhi.

"Vâng." Hắc y nhân gật đầu lĩnh mệnh. Sau đó lại ngẩng đầu, chần chờ nhìn Lạc vương, muốn nói lại thôi, dường như có chuyện muốn nói.

"Còn chuyện gì?" Lạc vương nhìn hắc, mi nhíu lên.

"Hồi vương thượng, hình như ngân lang bị Nhị hoàng tử bắt được." Hắc y nhân thấy vẻ mặt của hắc, biết Lạc vương sắp tức giận nhanh chóng nói.

"Cái gì?" Lạc vương nhíu mày, lạnh lùng nhìn hắc. "Sao hắc lại bị bắt? Nói, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Không phải ngân lang ở trong tộc sao?" Tuy rằng ngân lang kia giúp hắc chiếm được vương vị nhưng hắc biết ngân lang cũng có dã tâm. Hắc ta vì quyền thế bán đứng bằng hữu là Kiếm Ngân Vang, ngày khác có thể sẽ bán đứng mình. Lần này không đuổi theo hắc, để hắc nếm mùi đau khổ, không để hắc quên thân phận của mình.

"Hồi Vương thượng, không biết từ nơi nào ngân lang biết tung tích Nhị Hoàng tử, lén phái người đi bắt hắc, cho nên mới bị Nhị Hoàng tử bắt đi." Hắc y nhân thần nhiên trả lời.

Lạc vương hừ lạnh trong lòng, muốn dùng Kiếm Ngân Vang để lĩnh thưởng với mình sao? Quả nhiên ngu xuẩn. Bất quá hắc đã coi khinh chất nhi, trúng độc vẫn có thể bắt ngân lang, bây giờ còn dám hỏi tộc, chẳng lẽ có người giúp hắc? Nhíu mi, hắc ngẩng đầu hỏi hắc y nhân.

"Có biết ai trở về cùng Nhị Hoàng tử không?"

"Hồi Vương thượng, theo tin tức, cùng Nhị Hoàng tử hồi Tuyết Lang tộc có một bạch y nữ tử, hơn nữa còn một nam tử và một nữ oa bộ dáng năm sáu tuổi." Hắc y nhân đáp.

"Xem ra là mấy người đồ đều đến đây."

Lạc vương ngồi vào ghế, tay vuốt cằm, híp mắt lại, chẳng lẽ bọn họ là người 'chất nhi ngoan' tìm giúp đỡ sao? Hừ, hắc muốn nhìn xem 'chất nhi ngoan' có thể mời người thế nào đến giúp đỡ hắc. Ngẩng đầu nhìn hắc y nam tử, phân phó.

"Không cần tìm hiểu, nói đội thị vệ thiết kỵ cùng trăm đi nghênh đón Nhị Hoàng tử của chúng ta hồi cung."

'Chất nhi ngoan', hoàng thúc tự mình đón tiếp cháu!

"Vâng, Vương thượng." Hắc y nhân gật đầu, xoa người rời đi.

Cung điện to như vậy lại tĩnh lặng, gió từ ngoài thổi qua cửa sổ, lá cây ngoài cung phát ra tiếng sần sật, phảng phất như có người nức nở khóc.....

Lạc vương đứng lên, đi xuống cầu thang xây bằng cẩm thạch, đứng bên cửa sổ, nhìn toàn bộ lãnh thổ của Tuyết Lang tộc, cười nhạt, trong lòng lạnh lùng nói.

Phụ vương, người có từng hối hận khi đem ngôi vị hoàng đế truyền cho hoàng huynh không? Nhưng dù thế nào, cuối cùng Tuyết Lang tộc vẫn rơi vào tay ta. Cũng chỉ có ta mới có thể phát triển Tuyết Lang tộc. Người nhìn đi, ở trên trời nhìn đi, nhìn xem ta sẽ làm thế nào để một nhà hoàng huynh đoàn tụ với người, ha ha ha.....

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Gặp lại cừu nhân hận đỏ mắt [Thượng]

Xe ngựa đi vào lãnh địa Tuyết Lang tộc, Kiếm Ngân Vang nhìn nơi quen thuộc kích động không nói gì. Tuy chỉ rời đi mấy tháng mà hắc đã có cảm giác chia lìa mấy đời. Kích động nhìn, hận thù trong lòng cũng sâu hơn. Dù đã mấy tháng vẫn không gạt bỏ được hình ảnh huyết tinh kia. Chỉ cần nghĩ tới chuyện phụ mẫu chết thảm, hắc hận không thể lập tức chính tay đâm chết cừu nhân hại chết thân nhân.....

Xe ngựa dừng lại, gió thổi vào mặt càng lớn, có chút cảm giác đau đớn trên mặt.

"Ngâm, đến rồi à?"

Trong xe ngựa truyền đến giọng nói của Lãnh Loan Loan, nàng vừa tỉnh ngủ. Bên cạnh nàng, Lãnh Huyền Minh cũng vừa tỉnh, lộ ra vẻ yếu mị mê người.....

"Vâng, chủ tử."

Kiếm Ngân Vang áp chế hận ý trong lòng, xuống ngựa, cùng Thủy Dao một phải một trái mở cửa xe.

Lãnh Huyền Minh ôm Lãnh Loan Loan đi ra, nhìn trời xanh mây trắng, ánh mắt bỗng sáng lên, trong lòng có cảm giác là lạ.

Lãnh Loan Loan nhìn cảnh tượng trước mắt, nhớ tới một câu thơ trong sách giáo khoa, thần nhiên ngâm.

"Trời xanh, mây mờ mịt, gió thổi gấp ngư dương....." Đáng tiếc nơi này không có ngư dương, nếu không phong cảnh sẽ thêm đồ sộ. Nhưng cho dù có thì cũng bị sói ăn đến xương cốt cũng không còn.

"Hay cho trời xanh, mây mờ mịt." Lãnh Huyền Minh nghe thấy muội muội bảo bối của mình ngâm được câu thơ hay như vậy, tán thưởng. Cúi đầu nhìn nàng. Quả nhiên Cửu Nhi mất trí nhớ lại khác xưa, chẳng những tính nết thay đổi còn có khả năng đặc biệt. Trước kia Cửu Nhi cũng có phong thái không tầm thường nhưng là xinh đẹp thanh nhã. Hiện tại Cửu Nhi như đại bàng to lớn, khí thế.

Lãnh Loan Loan cười nhẹ, cảm thụ không khí tươi mát ở đây. Hồng y theo gió tung bay, sợi tóc đen, nàng như một hồng y tiểu tiên nữ bay lên trời. Chuông bạc trên cổ tay theo tiếng gió phát ra tiếng dễ nghe, ở thảo nguyên tiếng chuông vang vọng.

"Chúng ta nên đi đâu?"

Nàng nhìn bốn phía, tất cả đều một mảnh xanh biếc. Chỉ có một tòa nhà trên một ngọn núi xa xa, hình dạng cũng bình thường, nếu ở hiện đại chắc chắn trở thành tác phẩm không có chủ.

"Nơi đó....."

Kiểm Ngân Vang chỉ, Lãnh Huyền Minh, Lãnh Loan Loan, Thủy Dao nhìn theo tay hắn, quả nhiên thấy một cầu thang thật dài theo núi uốn lượn.

"Kỳ diệu, quả nhiên kỳ diệu."

Lãnh Huyền Minh vuốt cằm, trong mắt có chút sợ hãi mà than, quả nhiên Tuyết Lang tộc khác với Xà giới. Nếu nói Xà giới hoa lệ, vậy thì Tuyết Lang tộc bao la hùng vĩ. Mỗi nơi đều thể hiện ra, cao ngạo như loài sói.

"Mang theo cả mấy người sói sau xe ngựa, đi thôi."

Lãnh Loan Loan gờ tay, nói. Nếu đã đến nơi này thì nên đi xem đầu sỏ hại Kiểm Ngân Vang trúng độc.

Kiểm Ngân Vang nghe vậy gật đầu, đi đến sau xe ngựa.

Sau xe ngựa, ngân lang và thủ hạ của hắn đã sớm vì bị xe ngựa kéo đi một đường mà biến thành bộ dáng quần áo rách nát, vết thương chồng chất, kiệt sức nhắm mắt lại. Nghe thấy tiếng bước chân, hắn ngẩng đầu mở to mắt, trong mắt đầy hận ý trùng Kiểm Ngân Vang đang đi đến trước mặt mình, nếu ánh mắt có thể giết người, Kiểm Ngân Vang đã sớm chết dưới ánh mắt của hắn.

Kiểm Ngân Vang đón ánh mắt của hắn, hận ý trong mắt không thiếu so với hắn ta. Nếu ngày đó ngân lang không hạ độc mình, thì sao hắn có thể không cứu phụ vương mẫu hậu, sao lại có thể tro mắt nhìn thân nhân chết thảm dưới tay người khác, cũng sẽ không bị người ta coi là hàng hóa mua bán. Nếu không gặp được chủ tử, chắc hắn cũng đã đoàn tụ với phụ hoàng, mẫu hậu rồi.

Nghĩ thì thế, tay điểm huyết ngân lang và thủ hạ của hắn, kéo dây thùng từ sau xe ngựa, trói mấy người vào một chỗ, như lôi kéo phạm nhân.

"Chủ tử, đi thôi."

Lãnh Loan Loan gật đầu, được Lãnh Huyền Minh ôm đi theo Kiểm Ngân Vang, Thủy Dao đi sau cùng.

Đoàn người đi qua thảo nguyên, bước trên cầu thang thật dài. Từng bước một, càng lên cao, cảnh trí càng thêm trống trải.

Lãnh Loan Loan mím môi, nhìn thảo nguyên vô tận, có cảm giác đi du lịch.

Gió thổi, thảo nguyên như hải triều cuộn cuộn. Y phục mấy người bay bay, đi bộ trên cầu thang, từ xa nhìn lại có cảm giác là tiên nhân.

Đột nhiên mấy người mi nhíu lại, cảm giác được hơi thở khác thường tới gần.

Lãnh Loan Loan và Kiểm Ngân Vang liếc nhau, chỉ sợ cửu nhân của hắn sẽ xuất hiện trước.

Kiểm Ngân Vang kéo ngân lang đi nhanh. Huyết đồng nhìn phía trước, như có hỏa diễm toát ra. Cả người căng thẳng tiết lộ trạng thái hiện tại của hắn, đó là cảnh giới cao khi chuẩn bị đánh nhau....

Một luồng gió thổi qua, vạn vật như yên lặng. Đột nhiên phía trước xuất hiện một cỗ kiệu màu vàng, dưới ánh mặt trời như kim son. Bốn nam tử nâng kiệu đều mặc hắc y, đều cột tóc như nhau, khuôn mặt giống nhau như đúc, là từ bảo thai.

Khi cỗ kiệu xuất hiện, hàn khí trên người Kiểm Ngân Vang càng khiến người ta run sợ. Ngược lại, ngân lang như nhìn thấy cứu tinh, đôi mắt như phát ra ánh sáng, hô to.

"Vương thượng....."

Chương 130: Gặp lại cừu nhân hận đỏ mắt [Trung]

Một luồng gió thổi qua, vạn vật như yên lặng. Đột nhiên phía trước xuất hiện một cổ kiệu màu vàng, dưới ánh mặt trời như kim son. Bốn nam tử nâng kiệu đều mặc hắc y, đều cột tóc như nhau, khuôn mặt giống nhau như đúc, là từ bảo thai.

Khi cổ kiệu xuất hiện, hàn khí trên người Kiếm Ngân Vang càng khiến người ta run sợ. Ngược lại, ngân lang như nhìn thấy cứu tinh, đôi mắt như phát ra ánh sáng, hô to.

"Vương thượng....."

Lãnh Loan Loan hít một hơi, cảm giác được sau khi ngân lang gọi 'Vương thượng', Kiếm Ngân Vang toát ra nồng đậm bi thương và cừu hận, huyết động như băng vạn năm, nhìn thẳng cổ kiệu, ánh mắt như hóa thành băng tiễn xuyên qua cửa kiệu.

Nhưng, nàng nhìn cổ kiệu đỉnh kim quang lóe lóe cũng nhìn không được nhủ này. Tuyệt Lang tộc đương nhiệm Hoàng đế thật thích rêu rao, đỉnh kiệu sáng chói như vậy, như mây tên nhà giàu mới nổi, sợ người khác không biết người có tiền sao?

"Dừng kiệu."

Nghe đến giọng của ngân lang, bên trong kiệu truyền đến một giọng nói. Giọng nói kia dễ nghe, như tiếng của violon, không biết người bên trong như thế nào.

Khi Lãnh Loan Loan đang miên man suy nghĩ, cổ kiệu đã vững vàng dừng lại. Sau đó rèm cửa bị nâng lên, một nam tử bộ dáng lãnh khốc đi ra, thoát nhìn cũng không già, ước chừng mới ba tám, ba chín tuổi, chờ hắc hoàn toàn đứng ra khỏi kiệu, phát hiện ra hắc rất cao, ít nhất một thước tám, bảy. Một thân hoàng y, thân hình cao to. Nhưng ánh mắt quá mức sắc bén, vừa thấy đều nghĩ người này không phải người tốt gì.

Quả nhiên, tên kia nhìn thấy Kiếm Ngân Vang, trong mắt xẹt qua tia quý dị, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một chút tươi cười dối trá.

"Chất nhi ngoan, cuối cùng con cũng đã trở lại! Khiến cho hoàng thúc phải chờ."

Mắt nhìn chăm chú vào Kiếm Ngân Vang, thấy hắc càng thêm thành thực, khí thế càng thêm khiếp người hơn xưa, hắc thấy căng thẳng, âm thầm cảnh giác. Biểu tình trên mặt không thay đổi, giả cười đánh giá đám người Lãnh Loan Loan, lại nói với Kiếm Ngân Vang.

"Chất nhi ngoan, họ là bằng hữu của cháu sao?"

Khi nghe câu chất nhi ngoan trong lời Lạc vương, ánh mắt Kiếm Ngân Vang lạnh hơn, cả người nhìn không được run run. Nam nhân vô sỉ này còn có mặt mũi gọi mình như vậy, hắc dùng gương mặt giả nhân giả nghĩa thu mua người bên cạnh, vô sỉ tươi cười cướp đi tính mạng của phụ vương mẫu hậu, hắc hận không thể một ngụm cắn chết hắc ta, kéo khuôn mặt đáng ghét kia xuống, lột da rút gân hắc, nhìn xem tâm của hắc có đen không, đến ngay cả thân nhân cũng không buông tha.....

"Câm miệng, ta không có thúc phụ như ngươi."

Kiếm Ngân Vang lạnh lùng nói một câu, nếu có thể ngay cả nói hắc cũng không muốn nói chuyện với hắc ta.

Sắc mặt Lạc vương trầm xuống, lại nhanh chóng tươi cười, ánh mắt đảo qua ngân lang, nghiêng đầu hỏi Kiếm Ngân Vang.

"Chất nhi ngoan, con làm gì vậy?"

Kiếm Ngân Vang nhìn hắc một cái, mím môi không nói. Tay khẽ kéo, ném mấy người ngân lang đến trước mặt.

"Làm gì, không phải ngươi biết rõ sao?"

Huyết động không lưu tình hóa thành mũi tên nhọn bắn về phía Lạc vương, hắc cho rằng ngân lang là do Lạc vương phái đi tìm hắc, muốn trả cả hắc.

"Chất nhi ngoan, đây là ý gì?" Lạc Vương bộ dáng không biết, kinh ngạc, sau đó vẻ mặt biến đổi, lạnh như băng nhìn ngân lang.

"Nói, các ngươi đã làm gì khiến Nhị Hoàng tử tức giận như vậy?"

Đám người ngân lang sùng sốt, hai mặt nhìn nhau. Nhưng ngân lang cũng là người lanh lợi, lập tức hiểu được, nhanh chóng dập đầu với Lạc vương.

"Vương thượng, là hiểu lầm. Thuộc hạ biết Nhị Hoàng tử sắp về, phái người đi đón hắc. Ai biết được, Nhị Hoàng tử không cảm kích, còn mạt danh kỳ

điều trời bợn thuộc hạ. Vương thượng, người nhất định phải lấy lại công bằng cho thuộc hạ."

"Hửm? Có chuyện này sao?" Lạc Vương nhìn về phía Kiếm Ngân Vang. "Chất nhi ngoan, thế này là sao?"

Lãnh Huyền Minh và Lãnh Loan Loan ở phía sau nghe được đoạn đối thoại của bọn họ cảm thấy ghê tởm. Nam nhân này lại không biết xấu hổ như vậy, rõ ràng hận không thể trừ bỏ Kiếm Ngân Vang nhưng lại còn lại khuôn mặt tươi cười dối trá, nhìn thấy hắn, hai người đã muốn nôn.

"Này, ta nói lão già, ngươi không cần nói vậy nữa, bản thái tử thấy đã muốn nôn ra rồi."

Lãnh Huyền Minh nhìn Lạc vương, không chút che dấu chán ghét trên mặt. Thật sự là thương ánh mắt của mình, nếu không phải Cửu Nhi trợ giúp Kiếm Ngân Vang báo thù, hắn còn lâu mới đến nơi quý quái này, còn lâu mới muốn nhìn nam nhân ghê tởm này diễn trò.

"Ngươi...."

Về tươi cười Lạc vương bị lời nói không khách khí của Lãnh Huyền Minh xé rách, hung hăng trừng mắt nam nhân tuổi trẻ bắt phạm. Rốt cuộc bọn họ là ai? Thiếu niên này tự xưng thái tử, hắn là thái tử tộc nào?

Lời nói của Lãnh Huyền Minh khiến cho Kiếm Ngân Vang bốt tức giận, hơn nữa nhìn thấy vẻ dối trá trên mặt Lạc vương bị xé rách, lại cảm thấy thống khoái. Nhìn khuôn mặt dối trá kia, hắn liền cảm thấy hận. Tay nắm chặt, hắn khắc chế cảm giác muốn xông lên một ngụm cắn chết hắn ta.

"Ta cái gì ta, bản thái tử người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, không phải là người đồ kị bộ dáng ta soái hơn ngươi chứ?" Đột nhiên Lãnh Huyền Minh nói ra vài lời như vậy, làm cho Lãnh Loan Loan chút nữa cười đến đau bụng. Hắn học được những từ này ở đâu vậy? Nếu không biết hắn là Xà Thái tử, nàng còn tưởng có người đồng bào ở hiện đại của nàng đến đây.

Lạc vương nhẩn nhện, cuối cùng nhìn Kiếm Ngân Vang hỏi.

"Rốt cuộc bọn họ là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 131: Gặp lại cừu nhân hận đỏ mắt [Hạ]

Lạc vương nhẩn nhện, cuối cùng nhìn Kiếm Ngân Vang hỏi.

"Rốt cuộc bọn họ là ai?"

Kiếm Ngân Vang mặt lạnh nhìn hắn, mím môi không nói.

Lãnh Loan Loan nhếch môi, khuôn mặt vẻ cao ngạo.

"Ta là chủ tử của Kiếm Ngân Vang."

"Cái gì?" Lạc vương sững sốt, nhìn Lãnh Loan Loan, dĩ nhiên không đoán được tiểu nữ oa này nói nàng là chủ tử của Kiếm Ngân Vang. Trong mắt lóe, nữ oa này khí độ phi phạm, nhưng Kiếm Ngân Vang cao ngạo như thế, rốt cuộc nàng có bản lĩnh gì có thể khiến hắn cam tâm nhận chủ?

"Tiểu cô nương nói giỡn sao?"

Trên mặt hắn mang theo nụ cười xa cách, trong lòng càng thêm đề phòng. Nếu nữ oa này thật sự là chủ tử của Kiếm Ngân Vang, vậy bọn họ trở về có mục đích, nói không chừng là mấy người này đánh tiên phong, ở nơi bí mật còn giấu không ít địch nhân. Hai tay nắm vào, trạng thái chuẩn bị đánh nhau.

"Đùa hay không, ta nghĩ trong lòng ngươi đều biết." Lãnh Loan Loan nhíu mi liếc hắn, vẻ mặt lạnh như băng khiến cho Lạc vương chấn động.

"Chúng ta ngay thẳng không nói vòng, mời thu lại bộ mặt dối trá của ngươi lại. Hôm nay bọn ta tới để báo thù cho Kiếm Ngân Vang." Lãnh Loan Loan không muốn lãng phí thêm thời gian, giải quyết vấn đề sớm đi. Nàng muốn về Xà giới tìm linh quả rồi về chỗ Thần.

"Báo thù? Ha ha ha..." Lãnh Loan Loan trực tiếp nói làm Lạc vương cũng kéo nguy trang xuống, chăm chọc cười, nhìn qua mấy người Lãnh Loan Loan.

"Bằng vào các ngươi cũng muốn tìm bốn vương báo thù sao?"

"Ngươi là vương gì? Lang Vương là phụ hoàng của Kiếm Ngân Vang, ngươi cũng chỉ là tiểu nhân có dã tâm cướp ngôi vị hoàng đế." Lãnh Loan Loan không nổi giận, lạnh lùng đáp lễ.

Tiếng cười của Lạc vương dừng lại, trừng mắt nhìn Lãnh Loan Loan, sắc mặt khó coi, hấn ghét nhất là có người ở sau lưng nghị luận hấn dùng thủ đoạn để giành được ngôi vị hoàng đế.

"Nói người có dã tâm là còn dễ nghe, bản thái tử thấy, người trộm đồ của người khác, tiểu đầu, cường đạo....." Lãnh Huyền Minh cũng nhìn không vừa mắt, châm chọc khiêu khích nói thêm

"Lớn mật, dám bắt kính với vương thượng."

Hắc y thị vệ bên người Lạc vương trừng Lãnh Huyền Minh, rút bảo kiếm ra khỏi vỏ, chỉ vào Lãnh Huyền Minh.

Lãnh Huyền Minh híp mắt, hừ, nắm lấy kiếm chỉ hấn, chán sống. Ôm Lãnh Loan Loan, từ ngón tay bắn ra, một ánh sáng đỏ vụt tới đến người hắc y thị vệ.

Lạc vương nhìn thấy, xem ra vài người này không phải nhân loại bình thường. Tay áo giương lên, ngăn cản hồng quang Lãnh Huyền Minh bắn ra, cũng cứu hắc y thị vệ một mạng.

"Thật sự có tài." Lãnh Huyền Minh lạnh lùng nói, đột nhiên nhìn về phía ngân lang. Không chút lưu tình thi triển pháp lực lên đám người ngân lang. Bọn họ bị trói, chỉ nghe vài tiếng, dây thừng đứt, ánh mắt không có cảm xúc khác lạ gì, trừng mắt nhìn đám người Lạc vương, như bị khổng chế đánh tới hắc y nhân.

Hắc y nhân sững sốt, sau đó là những tiếng kêu thảm thiết. Đám người ngân lang như nổi điên hét lên, vài hắc y nhân cũng không làm gì được. Rất nhanh hương vị huyết tinh tràn ngập trong không khí, tươi mát trở nên như phủ một tầng bóng ma....

Kiểm Ngân Vang sững sốt nhìn đám người ngân lang điên cuồng, sau cũng chỉ hai tay ôm ngực, đứng một bên thờ ơ lạnh nhạt nhìn, đó là kết cục khi hấn phản bội hữu tình giữa bọn họ, xứng đáng!

Trong mắt Lạc vương không còn ý cười, chỉ biết ngân lang giết thủ hạ của mình, trong lòng càng không dám coi khinh Lãnh Huyền Minh.

"Rốt cuộc các người là ai?"

"Đúng là không có đầu óc, đã nói là chủ tử của Kiểm Ngân Vang mà." Lãnh Loan Loan cũng không bình tĩnh, nhìn cảnh huyết tinh khiến cho nơi này bị ô nhiễm đúng là chuyện không thoải mái.

"Đến đây, người tự mình tạ tội, hay muốn Kiểm Ngân Vang tự mình động thủ?"

Nàng ngồi trong lòng Lãnh Huyền Minh, như một tiểu nữ vương bề ngễ thiên hạ. Thanh đồng dưới hào quang như ánh mặt trời chói mắt, lại như băng sơn lãnh liệt.

"Tiểu oa nhi đừng vội đắc ý." Lời nói Lãnh Loan Loan không nghi ngờ đã khiêu chiến tôn nghiêm của Lạc vương, khuôn mặt lãnh khốc trầm xuống, môi khẽ nhếch, lạnh lùng nói.

"Ai sống ai chết còn chưa biết được."

Nói xong giơ tay, chỉ nghe xung quanh xuất hiện tiếng động, quay lại liền thấy bốn phía đều là sói, phiêu hấn, nhìn đám người Lãnh Loan Loan, bao vây bọn họ.

Lạc vương đắc ý nhìn Lãnh Loan Loan, tay giương lên với bảy sói.

"Ta nghĩ chúng nó cũng rất vui lòng khi có thức ăn như vậy."

"Ha ha ha...."

Đám người Lãnh Loan Loan không bị dọa bởi đàn sói, ngược lại cười, hơn nữa Lãnh Huyền Minh và Lãnh Loan Loan có vẻ cười kỳ quái nhất, dường như cười nhạo Lạc vương.

"Cười cái gì?" Lạc vương nhú mày, bảy sói này đều là tuyết lang hung mãnh nhất, nanh sói sắc bén, nhanh như tia chớp, vậy mà hai người lại không hề sợ hãi, rốt cuộc là vì sao?

"Người cho là bằng chúng mà cũng có thể khiến chúng ta sợ sao?"

Lãnh Loan Loan độ cong khóe môi càng sâu, tựa tiểu phi tiểu nhìn Lạc vương.

Nàng nói như vậy, trong lòng Lạc vương cũng có chút sợ hãi, không phải tiểu nữ oa này đã chuẩn bị gì chứ? Nhưng nhìn thấy Kiểm Ngân Vang thù hận nhìn mình, hấn biết lần này nếu không trừ bỏ hấn thì người chết là mình, nghĩ vậy, quyết định, bàn tay to vung lên, quát:

"Giết bọn họ cho ta."

Lãnh Loan Loan ngẩng đầu nhìn Lãnh Huyền Minh cũng cúi xuống, sau đó cười nói:

"Ca, bọn họ muốn giết chúng ta, làm sao bây giờ?"

Trong mắt Lãnh Huyền Minh như có hỏa diễm thiêu đốt, lam bào giương lên.

"Tiểu Cốc, ra đây."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Báo thù lớn

Trong mắt Lãnh Huyền Minh như có hỏa diễm thiêu đốt, lam bào giương lên.

"Tiểu Cốc, ra đây."

Từ lời của Lãnh Huyền Minh, dưới bậc bụi cỏ phát ra tiếng động lớn hơn, như là địa chấn, sau đó một tiếng động dứt khoát, xuất hiện một con rắn hổ mang nâu to lớn dần theo các loại rắn màu sắc khác nhau đi ra, hình ảnh kia làm cho người ta nhìn không được cả người đều nổi da gà. Rất nhiều rắn, còn có mấy con ở cạnh nhau, dường như còn lớn hơn cả thảo nguyên.

Ngay cả Kiếm Ngân Vang và Thủy Dao cũng nhìn không được hơi rung, nhưng may mắn, những con rắn ngoan ngoãn đứng xa chỗ bọn họ đứng bài bước, nếu không bọn họ, một sói một chồn cũng sẽ bị dọa.

"Hóa ra các ngươi là người Xà giới."

Mặc dù Lạc vương cũng kinh hãi khi rắn xuất hiện nhưng cũng hiểu được thân phận Lãnh Loan Loan. Đôi mắt hẹp dài nhìn Lãnh Loan Loan và Lãnh Huyền Minh, cuối cùng rơi xuống trên người Kiếm Ngân Vang, không ngờ tiểu tử này không những mệnh tốt, bị hạ độc cũng không chết, còn thông đồng với người Xà giới.

Lãnh Huyền Minh như mây, hay tay khoanh trước ngực ngạo nghễ nhìn Lạc vương.

"Bớt sàm ngôn đi, ngươi muốn đầu hàng hay muốn đấu võ?" Bích đồng tỏa ra hỏa diễm, tay khẽ cử động. Hắn ta muốn đánh hay đầu hàng, tốt nhất là quyết định nhanh lên.

"Tuyệt Lang tộc ta với Xà giới nước sông không phạm nước giếng, hai vị cần gì phải khiêu chiến chúng ta?"

Lạc vương nhìn Lãnh Huyền Minh, thiếu niên nam tử này lại là Xà giới Thái tử. Vậy nữ oa kia là ai? Ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn Lãnh Loan Loan, chỉ sợ tiểu nữ oa này còn khó đối phó hơn Lãnh Thái tử.

"Đương nhiên Tuyệt Lang tộc chưa từng gây chiến với Xà giới, nhưng ngươi không nên thương tổn người của ta." Lãnh Loan Loan ngừng đầu, nhìn thẳng Lạc vương. Nàng là người bao che khuyết điểm, chỉ cần là người của nàng, nàng sẽ che chở, đương nhiên sẽ không để đối phương có trái cây ăn.

"Nói vậy, hôm nay Xà giới muốn khiêu chiến với Tuyệt Lang?"

Lạc vương thấy hai người không chịu buông tay, đôi mắt hẹp dài híp lại, vẻ mặt trở nên nguy hiểm.

"Ít nói nhảm thôi, hôm nay ta sẽ giết phản thần ngươi báo thù cho cha mẹ."

Kiếm Ngân Vang đã không thể khắc chế hận ý trong lòng, cổ tay chuyển động, bảo kiếm xuất hiện trên tay hắn, giương tay lên, chém tới chỗ Lạc vương.

Lạc vương nhìn hắn phi đến, không nhúc nhích, trong mắt hiện lên tia thị huyết, tốt lắm, hôm nay nhất định trừ bỏ mầm tai họa này.

Khi mũi kiếm đã ở trước mặt Lạc vương, một bóng dáng màu đen nhanh chóng chắn trước mặt Lạc vương, bảo kiếm cùng bảo kiếm của Kiếm Ngân Vang chạm nhau phát ra tiếng, không quên quay đầu nhìn Lạc vương.

"Vương thượng, ngài phải bảo vệ vương thể."

Thân hình Lạc vương chợt lóe, đứng qua một bên, mắt vẫn nhìn hắc y nhân đánh với Kiếm Ngân Vang, dường như có vô số tia lửa từ kiếm hai người bay ra. Hắc y nhân này là thủ hạ thị vệ của Lạc vương, thân thủ bất phàm, trong lúc này bất phân thắng bại với Kiếm Ngân Vang.

Lãnh Loan Loan nhìn hai người bất phân thắng bại, nhún mày, lạnh lùng nói.

"Ngâm, tốc chiến tốc thắng."

Nghe thấy lời của Lãnh Loan Loan, huyết đồng Kiếm Ngân Vang chợt lóe, chiêu thế trên tay càng nhanh và mạnh, làm cho hắc y nhân có chút không theo kịp. Y phục hai người theo gió bay, mái tóc cũng trở nên hỗn loạn. Không phân biệt được cao thấp, chỉ khi Kiếm Ngân Vang ra hư chiêu, hắc y nhân mất mư, mới đánh trúng hắc, sau đó, một cước đã bay hắc ra ngoài.

Hắc y nhân bị Kiếm Ngân Vang đá mạnh, miệng phun máu tươi, thân mình như điều đứt dây, rơi xuống, lại phun máu, cuối cùng thân thể ngã xuống núi.

Lạc vương nhìn thủ hạ khiến mình kiêu ngạo nhất lại bại dưới tay Kiếm Ngân Vang, sắc mặt trầm xuống. Tay áo giương lên, hắc phi tới Kiếm Ngân Vang.

"Một khi đã như vậy, trăm sẽ tự tay giết ngươi."

"Ta chờ." Kiếm Ngân Vang nghe lời nói lạnh như băng của Lạc vương, hận ý trong tâm càng lúc càng sâu. Tay áo nhoáng lên một cái, bảo kiếm xuất hiện, huyết đồng trùng Lạc vương, hắc muốn dùng lực lượng ban đầu của mình đâm cừ nhân.

Hoàng y như con bướm vàng, Lạc vương giơ tay, một ánh sáng màu vàng xuất hiện, từ ngón tay hắc bắn ra một ánh sáng như có sinh mệnh bay tới Kiếm Ngân Vang.

Kiếm Ngân Vang đứng đó không động, khi ánh sáng kia bay tới trước mặt, tay áo dài vung lên, ánh sáng trở về. Huyết đồng dựng thẳng, cả người Kiếm Ngân Vang biến hóa, mái tóc màu đen bắt đầu biến thành màu đỏ, khi tất cả thành màu đỏ, như tóc nhiễm máu, móng tay dài ra, như quỷ hút máu từ trong tranh đi ra....

Lãnh Huyền Minh, Lãnh Loan Loan, Thủy Dao đều ngây người, không ngờ Kiếm Ngân Vang lại thành dạng này. Nhưng càng khiến họ sợ hãi là đám người Lạc vương, bảy sói được gọi đến không an phận, phát ra vài tiếng hú, dường như sợ hãi bộ dáng Kiếm Ngân Vang.

"Huyết đồng chủ."

Lạc vương cũng bị dọa sợ, ánh mắt ngờ ngác nhìn Kiếm Ngân Vang, cứ tưởng huyết đồng chủ chỉ là lời đồn, không ngờ lại có thực. Sức mạnh của huyết đồng chủ đủ thể phá hủy toàn bộ Tuyệt Lang tộc, chẳng lẽ trời thật sự cho mầm tai họa kia có cơ hội báo thù mình sao?

"Hôm nay là ngày chết của ngươi."

Kiếm Ngân Vang được bao phủ trong ánh sáng đỏ, huyết đồng trở nên quỷ dị khó lường, môi khẽ nhếch, gằn từng tiếng. Dứt lời, hắc giương tay, vô số huyết châm bay tới chỗ Lạc vương và bảy sói, huyết châm dính vào da thịt, phút chốc không thấy đau, toàn bộ bị hút vào thân thể bọn họ.

"A a a...."

Khi châm tiến vào cơ thể, thân thể những người bên Lạc vương như bị xé rách, bọn họ như nghe thấy tiếng xương cốt vỡ vụn, tất cả ngã xuống, phát ra những tiếng la thối khổ. Đám người Lãnh Loan Loan nhìn thấy, trên người Lạc vương và bảy sói bắt đầu chảy ra máu đỏ tươi, tra tấn thống khổ rồi lại im lặng.

Gió, thổi, mang theo mùi máu nồng đậm

Một lúc lâu sau, Lãnh Huyền Minh mới nói ra một câu.

"Kỳ thật hắc không cần chúng ta giúp báo thù."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Về Xà giới

Xe ngựa hoa lệ chạy qua hàng cây, im lặng

Kiếm Ngân Vang ngồi vị trí lái xe, biểu tình không thay đổi, vẻ mặt vẫn lạnh lùng nghiêm túc. Cứ tưởng báo thù sẽ cao hứng. Nhưng khi cừu nhân ngã xuống dưới chân hắc, hắc cũng không có gì vui mừng. Máu cừu nhân cũng không đổi được thân nhân đã mất đi, sau khi kết thúc, hắc lại càng thêm cô tịch, không tìm thấy mục tiêu kế tiếp. Tuyệt Lang tộc nhân khẩn cầu hắc ở lại làm vương thượng, dẫn dắt tộc nhân. Nhưng hắc không vui sướng, huyết đồng nhìn tiểu nữ oa kia, hắc muốn đi theo nàng, cho dù là vứt bỏ địa vị vương tử làm một người hầu bình thường đến không thể bình thường hơn....

Xe ngựa tiếp tục đi về phía trước, đường tương lai đi thế nào hắc đã có quyết định.

Hai canh giờ sau, hoàng hôn, ánh nắng nhuộm đỏ phía chân trời, khiến trời có màu sắc sỡ như tranh sơn dầu.

Xe ngựa xuyên qua rừng rậm, cảnh tượng trước mắt làm cho Kiếm Ngân Vang và Thủy Dao lắp bắp kinh hãi. Nền hình dung thế nào đây? Nếu nói Tuyết Lang tộc của hân là thảo nguyên vô tận, vậy cảnh trước mắt, hoa lệ mà tinh xảo, chỉ thấy dãy núi liên miên, chân núi còn thấy đáy hồ nước trong suốt. Ven đường nở hoa không biết tên, loài thanh tú, loài tao nhã, loài ung dung đẹp đẽ quý giá, hồng, trắng, hồng phấn, vàng... Có thể nhìn thấy vô số tòa nhà hoa lệ, lóe ra ánh sáng, cực đẹp đẽ!

Không khí trong lành, mùi bùn đất, hồ nước tươi mát, hoa tươi nồng đậm... Tất cả tụ lại đây, khiến người ta phải thốt lên.

"Nơi này là?"

Thủy Dao và Kiếm Ngân Vang liếc nhau, đều bị mê hoặc bởi cảnh trước mắt. Cảnh tượng như vậy khiến người ta vui vẻ thoải mái, những phiền não dường như đều biến mất dưới cảnh đẹp này.

"Nơi này chính là Xà giới."

Cửa xe ngựa mở ra, Lãnh Loan Loan và Lãnh Huyền Minh đi ra.

"Xà giới?"

Thủy Dao và Kiếm Ngân Vang hai mặt nhìn nhau, tuy đã sớm đoán được nhưng vẫn hoảng sợ. Bọn họ từng vụng trộm đoán trong lòng, Xà giới hẳn phải có một đồng răn thề lừa dối đi bỏ lại. Nhưng cảnh trí trước mắt hoàn toàn phủ định suy nghĩ của họ, nơi này là Xà giới, nói là thiên đường càng đúng. Thiên đường mê người, thiên đường xinh đẹp, thiên đường có thể thấy hy vọng và hạnh phúc...

Hai người còn đang say mê thưởng thức cảnh đẹp, lại nghe thấy tiếng tê tê trong bụi cỏ. Một lát sau, vài nam nhân nữ nhân xuất hiện trước mặt bọn họ.

"Tham kiến Thái tử, Công chúa."

Mấy người đó cảm giác được hơi thở xa lạ tiếp cận, đi đến xem, không ngờ là Thái tử và Cửu Công chúa trở lại, đều kinh hãi. Nhanh chóng tới chỗ bọn họ quỳ xuống, thỉnh an.

"Đứng lên đi." Lãnh Loan Loan khoát tay, mấy người đứng lên.

"Các người đi trước, đến hoàng cung bẩm báo Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, chúng ta đã trở về." Lãnh Huyền Minh nhận ra những nam nhân nữ nhân này là thị vệ và cung nữ trong hoàng cung, không biết tại sao họ lại ở đây nhưng trước hết vẫn nên để bọn họ đi thông báo tốt hơn. Nếu phụ hoàng, mẫu hậu biết Cửu Nhi đã trở về hẳn là rất cao hứng.

"Nô tỳ (nô tử) tuân mệnh."

Mấy người nhún chân, lại biến thành rắn đi qua bụi cỏ, biến mất trước mặt bọn họ.

Lãnh Loan Loan nhìn chân trời, cũng không còn sớm nữa. Vẫy tay với Thủy Dao và Kiếm Ngân Vang.

"Tiếp tục đi thôi."

"Vâng, chủ tử." Đội Lãnh Loan Loan và Lãnh Huyền Minh vào xe, Thủy Dao và Kiếm Ngân Vang mới lên ngựa đi đến hoàng thành Xà giới.

Xà giới. Hoàng cung.

Cây cỏ mục sum suê, ong bướm bay lượn.

Xà Vương và Xà Hậu bước chậm ở Ngự Hoa Viên, ánh nắng chiếu trên người hai người. Xà Vương một thân hoàng bào, Xà Hậu một thân phượng bào, tay áo phiêu phiêu, tướng mạo và bóng dáng hai người như tiên trên trời.

Phía sau họ là vài tiểu cung nữ im lặng nhìn hai người, không dám quấy nhiễu một màn ảm áp này.

Đột nhiên phía sau truyền đến tiếng bước chân, sau đó là giọng nói của ma ma bên người Xà Hậu.

"Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu."

Xà Vương, Xà Hậu đang thưởng thức hoa, quay lại nhìn ma ma đang quỳ nửa chân, không biết có sự tình gì.

"Ma ma, có chuyện gì sao?"

Xà Hậu mở miệng, giọng nói thanh thúy dễ nghe. Vẻ mặt ôn nhu cười nhạt, khiến người ta vừa nhìn cũng nhìn không được cười theo.

"Hồi Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, vừa có thị vệ bẩm báo, Thái tử và Cửu Công chúa hồi cung, hiện đang ở ngoài thành."

Ma ma cup đầu trả lời.

"Cửu Nhi đã trở lại?" Giọng nói của Xà Vương có chút kinh hãi, cùng Xà Hậu nhìn nhau cười. Cứ tưởng rằng Cửu Nhi trở thành thê tử của nhân loại chỉ có thể về Xà cung một lần, không ngờ nàng đã cùng Minh nhi trở lại. Xà vương cầm tay Xà Hậu.

"Đi, đi tiếp công chúa bảo bối của chúng ta."

Xà Hậu vuốt cằm cười, bóng dáng hai người nhoáng lên một cái, biến mất ở Ngự Hoa Viên.

Một lát sau, bóng dáng hai người xuất hiện ở cửa hoàng cung.

"Tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu." Thị vệ thấy Xà Vương, Xà Hậu, quỳ xuống hô.

"Đứng lên đi." Xà Vương thần nhiên nói.

"Hoàng Thượng, đó là xe ngựa của Cửu Nhi sao?" Xà Hậu nhìn xe ngựa gần đó, kéo tay Xà Vương.

Xà Vương vừa nhìn, quả nhiên thấy một nam một nữ cười ngựa. Kia không phải thị nữ của Cửu Nhi, Thủy Dao sao?

"Là các nàng."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: Ý muốn một mình lên đỉnh núi

Xà Vương vừa nhìn, quả nhiên thấy một nam một nữ cười ngựa. Kia không phải thị nữ của Cửu Nhi, Thủy Dao sao?

"Là các nàng."

Trên mặt hai người đều có vẻ tươi cười, đội xe ngựa đến gần.

Một lúc sau, xe ngựa đi đến cửa cung. Thủy Dao và Kiếm Ngân Vang trước xe đều thấy được Xà Vương và Xà Hậu trước cửa. Đương nhiên Thủy Dao nhận ra bọn họ. Mà Kiếm Ngân Vang nhận thấy khuôn mặt Lãnh Huyền Minh và Lãnh Loan Loan tương tự hai người kia cũng đoán ra thân phận của bọn họ. Hai người xuống xe ngựa, đứng trước mặt họ, cúi đầu.

"Bái kiến Xà Vương, Xà Hậu."

"Ừ." Xà Vương gật đầu, ánh mắt rơi xuống trên người Kiếm Ngân Vang. Huyết đồng nam tử này thoát nhìn không phải người bình thường, nhưng quan trọng nhất vẫn là nữ nhi bảo bối của hắn. Còn nam tử trước mặt này, chắc chắn Cửu Nhi cũng sẽ nói cho họ biết thân phận của hắn.

"Cửu Nhi và Thái tử có ở trên xe ngựa không?" Ánh mắt dừng trên xe ngựa, Xà Vương hỏi.

Thủy Dao và Kiếm Ngân Vang còn chưa trả lời, cửa xe đã được mở ra, Lãnh Huyền Minh ôm Lãnh Loan Loan đi ra, ánh nắng rơi trên người, trông như hai tiên tử một lớn một nhỏ.

"Phụ vương, mẫu hậu." Lãnh Loan Loan nhếch môi, nhìn hai người, gọi.

"Cửu Nhi của trẫm đã trở lại rồi."

Sau khi Xà Vương thấy nữ nhi của mình, bích đồng sáng lên, mở hai tay tiến đến chỗ Lãnh Loan Loan, từ ái tươi cười.

"Nào, để phụ vương ôm một cái."

Lãnh Loan Loan muốn trốn tránh, tuy nàng rất lười, muốn người khác ôm. Nhưng Xà Vương như vậy lại khiến nàng thật sự nghĩ mình chỉ là một đứa bé, nhưng nàng đã là một cô gái mười bảy tuổi rồi. Nhưng nếu đã biến thành hài đồng thì cứ thỏa mãn lòng sùng nể của Xà Vương. Nghĩ vậy, nàng vươn tay nhào vào lòng Xà Vương.

Xà Vương ôm nữ nhi của mình, chỉ kém không hôn lên mặt Lãnh Loan Loan. Đương nhiên nếu hắn thật sự muốn làm vậy chỉ sợ Lãnh Loan Loan sẽ nổi giận.

"Đi thôi, chúng ta hồi cung."

Xà Vương đi đến cạnh Xà Hậu, gật đầu với nàng.

Xà Hậu thấy nữ nhi cũng cao hứng, vuốt cằm cười nhạt.

Xà Thái tử dẫn Thủy Dao, Kiếm Ngân Vang đi sau vào hoàng cung, dù sao hắn cũng đã sớm hiểu, tuy hắn cũng là con của phụ vương mẫu hậu, nhưng dù đem hắn cùng huynh đệ tỷ muội đến trước mặt phụ mẫu cũng không bằng Cửu Nhi. Nhưng hắn không ngại, hắn cũng thích Cửu Nhi, sự yêu thương cũng không thiếu so với phụ vương mẫu hậu...

Đoàn người chậm rãi về hoàng cung, trong cung đã sớm chuẩn bị yến tiệc chờ Thái tử và Cửu Công chúa.

Thời gian trôi nhanh, trời sáng đã mờ đi. Bóng đêm tiến đến, cả Xà cung được bao phủ bởi ánh sáng của trăng.

Gió đêm thổi, bóng cây đung đưa, như vô số quỷ ảnh xuất hiện.

Trong cung điện thấp đèn, ngọn đèn sáng ngời biến toàn bộ cung điện sáng lên như ban ngày.

Xà Vương, Xà Hậu ngồi song song phía trên, Lãnh Loan Loan ngồi cùng Lãnh Huyền Minh, phía sau nàng là thị vệ Kiếm Ngân Vang và thị nữ Thủy Dao.

Xà Vương, Xà Hậu đã biết thân phận của Kiếm Ngân Vang qua Lãnh Loan Loan, không ngờ đường đường Tuyết Lang tộc Nhị Hoàng tử lại chỉ làm thủ hạ của nữ nhi họ, nói tiếp lại thấy bất khả tư nghị. Nhưng cũng bội phục nữ nhi nhà mình, sau khi mất trí nhớ, có rất nhiều chuyện xảy ra tự nhiên, bọn họ cũng không ngạc nhiên nữa, cũng không có ý để nàng nhớ lại trí nhớ trước kia. Cửu Nhi bây giờ tốt lắm, không cần thay đổi gì.

"Cửu Nhi, lần này con trở về là vì chuyện gì?" Tuy Xà Vương, Xà Hậu đều rất vui vẻ khi nữ nhi trở về, nhưng bọn họ cũng biết nữ nhi trở về không phải vô duyên vô cớ.

"Phụ vương, mẫu hậu, không muốn nữ nhi trở về sao?" Lãnh Loan Loan ngẩng đầu nhìn hai người, khóe môi chứa ý cười bướng bỉnh.

"Con trở về đương nhiên phụ vương mẫu hậu cao hứng." Bích đồng Xà Vương xẹt qua ý cười. "Nhưng con bỏ được vị hôn phu của con?" Lần trước bọn họ đều nhìn ra, sau khi mất trí nhớ, nữ nhi không sợ trời không sợ đất của bọn họ thật sự để ý tiểu tử nhà người ta. Bọn họ cũng vừa lòng với Dạ Thần, cũng nhìn ra tiểu tử kia đối tốt với nữ nhi nhà mình.

Lãnh Loan Loan nhún vai, nàng cũng không sợ cha mẹ giễu cợt, gật đầu, thoải mái thừa nhận.

"Con luyến tiếc hắn."

Rời đi Nguyệt Diễm quốc vài ngày, không biết Thần thế nào. Đám lão già trong triều đình hắn là đang làm khó hắn. Nhíu mày, âm thầm quyết định. Vẫn nên xem hắn thế nào.

Xà Vương và Xà Hậu nhìn nhau cười, xem ra bọn họ không cần lo lắng vấn đề hai người ở chung. Tuy hiện tại, bộ dáng Cửu Nhi là oa nhi non nớt, nhưng sử dụng thủ đoạn, chỉ sợ Dạ Thần kia sẽ luôn ở bên nữ nhi bảo bối mình.

"Phụ vương, mẫu hậu, Cửu Nhi về là vì chuyện linh quả." Lãnh Huyền Minh cũng cười nói, thuận tiện đem nguyên nhân Lãnh Loan Loan về Xà giới ra.

"Linh quả?" Xà Vương, Xà Hậu liếc nhau một cái, sau đó ánh mắt rơi xuống trên người Lãnh Loan Loan. "Cửu Nhi muốn lấy được linh quả, biến thân hình trưởng thành sao?"

"Phải." Lãnh Loan Loan gật đầu. "Với việc tăng pháp lực, con không có hứng thú, nhưng nếu có thể đổi bộ dáng oa nhi này thì thật tốt." Nàng và Dạ Thần sẽ lãng phí vài năm, cũng sẽ khiến hắn phải chịu khổ cực.

"Nhưng muốn lấy linh quả cũng không dễ." Xà Vương, Xà Hậu hiểu được ý tưởng của Lãnh Loan Loan, nhưng muốn lấy linh quả thật sự rất nguy hiểm, về mặt bọn họ trở nên nghiêm túc.

"Linh quả trăm ngàn năm mới kết quả một lần, lại còn có mạng xà thủ hộ. Cho tới nay không thiếu người tìm nó nhưng đều không có ai thành công." Xà Hậu nói tiếp.

"Con biết." Lãnh Loan Loan vuốt cằm, vẻ mặt không biến hóa. "Nhưng con có dự cảm, nhất định sẽ tìm được linh quả." Có lẽ là do giác quan thứ sáu của phụ nữ, nhưng nàng chắc chắn, linh quả, nàng nhất định phải nhận được.

"Nếu Cửu Nhi đã quyết như thế, vậy phụ vương đi cùng con đến đỉnh núi." Xà Vương nói.

"Không cần." Lãnh Loan Loan lắc đầu, thái độ kiên trì. "Con muốn tự mình đi."

"Cửu Nhi..."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Thủy Dao vs Kiếm Ngân Vang

Đỉnh núi cao nhất Xà giới, cây cối rậm rì, hàng năm sương khói lượn lờ, xa xa nhìn lại, núi này như lâm vào đám mây.

Lãnh Loan Loan không để ý Xà Vương, Xà Hậu phản đối, chỉ dẫn theo Thủy Dao và Kiếm Ngân Vang đi đến đỉnh núi. Thậm chí cả Xà Thái tử cũng bị nằng bỏ lại Xà cung, nhất thời khiến Xà Vương, Xà Hậu, Xà Thái Tử vừa giận vừa lo lắng. Nhưng Lãnh Loan Loan, một khi quyết định chuyện gì thì dù là Đại La thần tiên cũng khó khiến nàng hồi tâm chuyển ý.

Phía chân trời trắng sáng, đa số con dân Xà giới con đang ngủ. Thủy Dao và Kiếm Ngân Vang vẫn ngồi kéo xe ngựa, đoàn người đi đến chân núi mới xuống xe ngựa, vút lên. Trên đường còn có tiếng chim hót, còn có tiếng của các loài dã thú, tụ lại một chỗ, âm trầm dị thường, khiến người ta sợ hãi.

Lên đến đỉnh núi là một mảnh xanh um. Đại thụ che trời, thảo nguyên rộng lớn. Ánh mặt trời từ phía chân trời phá mây đi ra, rơi ở đỉnh núi, ánh sáng hồng kim nhuộm cả ngọn núi thành tranh sơn dầu.

Ba người bất chấp cảnh đẹp, theo chỉ thị Xà Vương một đường thẳng đến sơn động linh quả sinh trưởng. Sơn động che đầy một mảnh màu lục. Vào sơn động cũng sáng, động như một gian phòng, trong động đầy hoa mộc quý hiếm, đỉnh còn có núi giả nhỏ giọt nước, giọt nước thanh thủy quanh quẩn trong sơn động. Đi dọc theo sơn động, nhìn thấy một viên ngọc trên cây trong hồ, cây kia cũng không cao lớn, ngược lại như một viên ngọc thành cây, trên cây có mấy trái cây màu đỏ, như quả lửa rồng, trong suốt, rất mê người.

"Đây hẳn là long quả."

Lãnh Loan Loan ngẩng đầu, nhìn mấy trái cây hồng hồng, lấm lấm. Bất quá thoát nhìn cũng không có gì đặc biệt, chỉ là trông ăn ngon. Còn măng xà thủ hộ linh quả đâu, sao không thấy?

"Chủ tử, thuộc hạ đi lấy linh quả."

Đôi mắt sáng ngời của Thủy Dao nhìn linh quả, nói, nói xong, bóng dáng màu trắng chột lóe, chỉ thấy một tia sáng xẹt qua, nàng đã bay tới chỗ linh quả trong hồ.

Lãnh Loan Loan cả kinh, nhìn thấy hồ nước nổi lên gợn sóng, trong lòng biết có điều lạ, nhanh quát.

"A Dao, cẩn thận."

Lời nàng nói còn chưa dứt, từ hồ nước, một cự măng nổi đầu lên, há miệng tấp tới Thủy Dao.

Thủy Dao cả kinh, thân hình tránh được công kích của măng xà, lại bị nước trúng người. Đúng lúc này, con rắn kia lại tấp tới chỗ nàng, mắt thấy sẽ cắn được nàng.

"Ta đi giúp nàng."

Dứt lời, Kiếm Ngân Vang đã vút tới chỗ Thủy Dao. Một tay giơ lên, bắn một tia đỏ tới măng xà, một tay nhanh chóng kéo Thủy Dao, thừa dịp măng xà bị chói mắt, về chỗ Lãnh Loan Loan.

"Các ngươi không sao chứ?"

Lãnh Loan Loan đánh giá hai người, toàn thân Thủy Dao ướt nhẹp, trên người vô thương. Kiếm Ngân Vang cũng bình thường, không bị thương, trong lòng nhẹ nhàng thở ra. Nhưng khi thấy Kiếm Ngân Vang đi cứu Thủy Dao, trong đầu nàng lại nảy ra một ý niệm, có lẽ hai người họ có thể thành một đôi.

"Chúng ta không sao." Thủy Dao lắc đầu, tóc và y phục đều ướt nhẹp, dính vào người, thoát nhìn chật vật, nhưng không lạnh lùng như ngày thường, dễ gần hơn. Ánh mắt quét qua Kiếm Ngân Vang, trong mắt xẹt qua tia ngượng ngùng, lại trở lại bình tĩnh.

"Cảm ơn đã cứu ta."

"Không có gì." Kiếm Ngân Vang lắc đầu, ánh mắt không dừng trên người nàng. Phi lễ chó nhìn, Thủy Dao bị ướt hết, lộ ra thân thể hoàn mỹ, như không mặc gì.

Lãnh Loan Loan nhìn biểu tình hai người, trong lòng càng chắc chắn ngày sau phải đem hai người thành một cặp.

"Chủ tử, cự măng canh giữ trong hồ, chỉ sợ muốn lấy linh quả không dễ dàng như vậy."

Đương nhiên Kiếm Ngân Vang không biết tiểu chủ nhân của hắn đã đánh chủ ý lên người hắn và Thủy Dao. Chỉ nhú mi nhìn măng xà đang thè lưỡi trong hồ.

Lãnh Loan Loan gật đầu, đánh giá cự măng bảo hộ linh quả. Nói hình thể, con rắn này bất phân thắng bại với tiểu hoàng, bất đồng là trong mắt tiểu Hoàng có thị huyết nhưng trước mặt Lãnh Loan Loan lại dịu ngoan. Mà cự măng này chẳng những có một đôi mắt như nước biển, mà trong mắt không có độ ẩm, như một cái máy hình rắn, chỉ biết canh giữ ở đáy hồ, một khi có người muốn hái linh quả, không chút do dự từ trong hồ đi lên, lấy tính mạng của người ta. Nó, dường như không có cảm tình!

Cự mãng không động, mắt vẫn nhìn mấy người Lãnh Loan Loan. Giăng co mãi, giọt nước trong son động rơi xuống đất, linh quả vẫn ở trên cây, không biết rằng vì chúng mà khiến cho một hồi huyết vũ tinh phong.

Lãnh Loan Loan đón nhận ánh mắt của cự mãng, tựa tiểu phi tiểu. Nàng không tin mình sẽ thua cự mãng này, không phải thần quan kia nói nàng là Xà thần chuyển thể sao? Thân hình nho nhỏ nhoáng lên một cái, huyết ảnh như hỏa diễm vút tới cự mãng.

"Chủ từ...."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Đại chiến giữa Tiểu Hoàng và mãng xà bảo hộ quả

Lãnh Loan Loan đón nhận ánh mắt của cự mãng, tựa tiểu phi tiểu. Nàng không tin mình sẽ thua cự mãng này, không phải thần quan kia nói nàng là Xà thần chuyển thể sao? Thân hình nho nhỏ nhoáng lên một cái, huyết ảnh như hỏa diễm vút tới cự mãng.

"Chủ từ...."

Thủy Dao và Kiếm Ngân Vang nhìn bóng dáng Lãnh Loan Loan bay tới chỗ cự mãng, cả kinh, tim thiếu chút nữa nhảy ra ngực, con rắn kia mở miệng có thể nuốt hết cả chủ từ vào. Hai người đang muốn bay lên giúp nàng một tay, lại nghe thấy tiếng nổ phía sau, thuận thể nhoáng lên một cái, đứng cạnh động, thấy thân hình Tiểu Hoàng thật lớn đã xuất hiện trong động.

"Tiểu Hoàng...."

Thủy Dao nhìn thấy Tiểu Hoàng, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, mãng xà đấu với mãng xà, không như các nàng.

Tiểu Hoàng mất liếc nàng một cái, sau đó đi qua, son động đất rung núi chuyển, hồ nước cũng dao động, mấy linh quả cũng đung đưa, thoát nhìn như sắp rơi xuống.

"Tê...."

Nhìn thấy cự mãng mở miệng tới Lãnh Loan Loan, trong mắt Tiểu Hoàng chợt lóe, thân thể cao lớn linh hoạt, như tia chớp, phóng tới mãng xà.

Cự mãng cũng cảm giác được nguy hiểm, đầu nhoáng lên một cái, tránh được Lãnh Loan Loan, quay đầu chống lại ánh mắt Tiểu Hoàng, hai con rắn đánh giá đối phương, đánh giá thực lực. Nhưng như vậy trông buồn cười.

Bất quá Lãnh Loan Loan cũng không nhìn chúng giăng co, bóng dáng bay thẳng tới cây linh quả, vươn tay định hái xuống.

Cự mãng đang giăng co với Tiểu Hoàng thấy nàng, lam đồng chợt lóe, đuôi khê đập, vẩy lên tầng sóng nước, sau đó rơi xuống, đầu rắn nhanh chóng vươn tới Lãnh Loan Loan, há miệng đồ.

Tiểu Hoàng thấy nó định công kích chủ nhân mình, thân thể cao lớn giờ đuôi, quét tới cự mãng.

Cự mãng nghe thấy tiếng động phía sau, cảm nhận được khí xơ xác tiêu điều, nhanh chóng xoay người, tránh đuôi Tiểu Hoàng. Sau đó có tiếng nổ, đuôi Tiểu Hoàng khiến mặt hồ nổi lên, cây trong hồ đung đưa, linh quả như sắp rơi xuống hồ.

"Không tốt."

Lãnh Loan Loan vừa tránh công kích cự mãng, nhìn thấy kinh hãi. Thân ảnh lửa đỏ nhoáng lên một cái, tay nhỏ bé giương lên, biến ra một cái lưới bay tới chỗ linh quả, linh quả đã sắp vào lưới.

Cự mãng thấy nàng làm vậy, mắt tối đi. Lại phóng tới Lãnh Loan Loan, nhưng Tiểu Hoàng sao có thể để chủ nhân bị thương. Theo sát cự mãng, cuốn lấy nó.

Hai cự mãng giao tranh trong hồ, nước dâng lên còn hơn cả thủy triều.

Kiếm Ngân Vang và Thủy Dao đứng một bên nhìn hai cự mãng người cắn ta cắn, không ngừng công kích nhau, lại không chiếm thế thượng phong, đều kinh hãi, cảnh kinh tâm động phách có thể hơn cả trong sách vở.

Lãnh Loan Loan nhìn linh quả thuận lợi lọt vào lưới, khoe môi khê nhếch, vừa lòng cười, nhưng ngay tại khi nàng thu vồng, không ngờ đuôi của con rắn mất lam kia đánh tới Lãnh Loan Loan, thành công khiến cho linh quả trên tay nàng bay ra ngoài.

Lãnh Loan Loan tâm khẽ động, thân hình nhanh nhẹn đánh tới linh quả.

Lại một lần sóng to.

Lãnh Loan Loan cầm linh quả trong tay, toàn thân lại ướt đầm.

Tiểu Hoàng thấy con rắn mất lam ngăn cản chủ tử lấy linh quả, cũng toàn lực chiến đấu, đuôi rắn mãnh liệt đánh tới.

"Tê..."

Vừa phun đầu lưỡi, vừa há miệng cắn tới con rắn mất lam.

Con rắn mất lam thấy cũng không tránh. Ngẩng đầu, há miệng nghênh đón. Trong nháy mắt, hai cự mãng giao triền, cắn nhau, không chịu nhả ra. Máu trên thân chảy ra nhuộm đỏ hồ nước, trong mắt hai con rắn lớn đều bắn ra hung quang mãnh liệt, như hỏa diễm thiêu đốt, đều không chịu lùi bước.

Đột nhiên, đồng tử Tiểu Hoàng bắn ra một ánh sáng vàng hướng tới mi tâm con rắn mất lam. Nó không kịp đề phòng, thân thể bị Tiểu Hoàng cắn không thể né ra, lại còn bị kim quang chiếu vào, chỉ cảm thấy ánh mắt càng ngày càng tối, một lát sau buông lỏng miệng, ngã xuống hồ.

Tiểu Hoàng cũng kiệt sức, cũng may nó không ngã. Nhìn con rắn kia ngã vào hồ, hồ nước trong suốt đều bị nhuộm thành màu máu loãng, Tiểu Hoàng lẳng lặng khôi phục thể lực, toàn thân hiện lên hào quang, miệng vết thương bị cắn chậm chạp khép lại.

Bên kia, tuy Lãnh Loan Loan không lấy hết được linh quả, nhưng lấy một quả cũng không uổng công. Thân ảnh nhoáng lên một cái, bay đến bên hồ. Nhìn Tiểu Hoàng, trong mắt xẹt qua tia lo lắng, cẩn thận xem xét miệng vết thương, thấy nó khép lại, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Một lát sau, Tiểu Hoàng lại sinh long hoạt hổ, mà con rắn kia bị trọng thương, trong một lát không thể hồi phục. Dù sao đã lấy được linh quả, bọn họ cũng không làm khó dễ. Lãnh Loan Loan giờ tay.

"Chúng ta đi."

Ba người một rắn biến mất trong động.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Biến thân *** [Thượng]

Xà cung

Xà Vương, Xà Hậu, Xà Thái tử ngồi trong cung điện, vẻ mặt ngưng trọng, trong mắt đều là lo lắng, thường xuyên ngẩng đầu nhìn ngoài điện, nhìn xem Lãnh Loan Loan trở về chưa.

"Sao Cửu Nhi vẫn chưa về?"

Lãnh Huyền Minh đứng lên, không biết đây là lần thứ mấy đi đến cạnh cửa nhìn ra.

Ngoài cửa, mặt trời đã lên cao, ánh sáng chiếu bốn phía, cung điện hoa lệ được bao phủ bởi một tầng sáng ấm.

Gió từ từ thổi, mang theo vài phần cảm giác mát mẻ nhưng cũng không làm dịu được sự lo lắng của hắn.

"Không được, con muốn đi xem."

Càng nghĩ càng lo lắng, Lãnh Huyền Minh nhíu mày, bước chân hướng tới bên ngoài.

"Đội đã..." Xà Vương đột nhiên lên tiếng.

"Phụ hoàng, chẳng lẽ người không cho con đi?"

Lãnh Huyền Minh nhìn Xà Vương, hắn không tin phụ hoàng luôn sủng ái Cửu Nhi sẽ để mặc nàng ở nơi nguy hiểm như vậy.

"Không phải không cho con đi, mà là chúng ta cùng đi."

Xà Vương nói xong cũng đứng lên, vẻ mặt lo lắng gật đầu với Xà Hậu, cất bước tới bên cạnh Lãnh Huyền Minh.

Biểu tình Lãnh Huyền Minh buồn lòng, hẳn đã nói rồi, phụ hoàng đâu thể bỏ mặc Cửu Nhi mạo hiểm chứ.

"Đi thôi."

Lãnh Diệu Hiền nói, cùng nhau ra ngoài.

Xà Hậu nhìn bóng dáng hai phụ tử, tay nắm chặt. Nàng hy vọng nữ nhi bình an, đương nhiên cũng hy vọng trượng phu và nhi tử an toàn.

"Hai người phải cẩn thận."

Rốt cuộc nàng cũng không nhìn được dặn dò.

"Ta..."

"Phụ hoàng, ca ca, hai người muốn đi đâu?"

Xà Vương còn chưa nói xong, giọng nói Lãnh Loan Loan đã cắt ngang. Ngay sau đó, bạch quang hiện lên, Lãnh Loan Loan, Thủy Dao, Kiếm Ngân Vang, xuất hiện ngoài cung điện.

"Cửu Nhi..."

Xà Vương, Xà Hậu, Xà Thái tử thấy Lãnh Loan Loan bình an trở về, kích động chỉ kém không rơi nước mắt. Xà Vương bước lên bế nàng.

"Thật tốt quá, con đã trở về."

"Phụ hoàng, đây là?" Lãnh Loan Loan nhìn bọn họ, trong lòng biết bọn họ hết kiên nhẫn chờ, lo lắng muốn tìm mình.

"Cửu Nhi, chúng ta không thấy muội trở về, định đi đến đỉnh núi tìm muội."

Quả nhiên, Lãnh Huyền Minh cho đáp án như dự kiến của nàng.

"Không sao, không phải ta đã hoàn hảo trở về sao?" Lãnh Loan Loan vẻ mặt tươi cười, cảm động khi bọn họ quan tâm.

"Trở về là tốt rồi." Xà Hậu gật đầu, ôn nhu nhìn nàng.

"Đúng rồi, Cửu Nhi, lấy được linh quả không?"

Mấy người trở về cung điện. Lãnh Huyền Minh nhìn nàng hỏi.

"Lấy được." Lãnh Loan Loan gật đầu, nói xong lấy ra linh quả trong suốt từ trong người.

"Chính là nó." Sau khi thấy Lãnh Loan Loan lấy ra linh quả, vẻ mặt Xà Vương cao hứng. Bích đồng nhìn Lãnh Loan Loan, mang theo vài phần kiêu ngạo. Không ngờ suốt mấy ngàn năm, linh quả lại rơi vào tay nữ nhi nhà mình, cảm giác rất thành tựu. Đây là nữ nhi của hắn.

"Cửu Nhi, bây giờ ăn nó sao?"

Xà Hậu và Lãnh Huyền Minh có vẻ quan tâm đề tài này, rất kích động, không biết Cửu Nhi của bọn họ sau khi ăn linh quả sẽ biến thành thể nào?

"Bây giờ?" Lãnh Loan Loan nhìn linh quả, những người khác cũng nhìn nàng.

Nàng nhàu mi, suy tư. Được rồi, dù sao tìm linh quả này cũng là vì phát triển trước, bây giờ thì bây giờ. Nàng gật đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn Xà Vương.

"Phụ hoàng, linh quả này cứ ăn sống vậy sao?"

Đột nhiên Lãnh Loan Loan hỏi khiến cả đám người ngẩn ra, không phải ăn sống thì còn ăn thể nào.

"Chắc là vậy." Xà Vương không xác định đáp, vẫn còn người tìm linh quả, nhưng không nghe người ta nói linh quả này ăn thể nào. Biểu tình mấy người đều có chút kỳ quái.

Lãnh Loan Loan lắc đầu, quên đi, ăn sống thì ăn sống, tuy nói rằng là linh quả thần kỳ, nhưng chung quy vẫn chỉ là một quả mà thôi. Nghĩ vậy, nàng sai người lấy nước sạch, rửa linh quả, sau đó cắt thành mấy miếng, ngẩng đầu nhìn mọi người.

"Cùng nhau ăn đi." Không phải nói là có thể tăng cường pháp lực sao? Vậy mọi người cùng nhau ăn.

"Không cần." Xà Vương khoát tay, vẻ mặt nghiêm túc. "Chỉ có một quả, nếu chia ra, con biến thân không được thì hỏng." Đến lúc đó có thể biến ra dạng kỳ quái.

"Hơn nữa pháp lực của chúng ta cũng đủ rồi, nếu còn muốn cao thêm chỉ cần tu luyện là được."

Lãnh Loan Loan nhìn những người khác, bọn họ cũng gật đầu đồng ý lời của Xà Vương.

Lãnh Loan Loan nhún vai, nếu đã như vậy, nàng sẽ hưởng. Xà Vương nói cũng đúng, pháp lực không đủ, biến thân không ổn định, chỉ có thể duy trì trong chốc lát, hoặc biến thành nửa người nửa yêu, hù chết người.

Mọi người nhìn nàng cầm từng miếng linh quả ăn, ngừng thờ nhìn nàng, đợi nàng biến hóa.

"Cửu Nhi, cảm giác thế nào?" Xà Vương cẩn thận hỏi nàng.

Xà Hậu, Xà Thái tử, Kiếm Ngân Vang, Thủy Dao cũng mở to mắt nhìn chăm chăm nàng, không nói một câu.

Gió từ ngoài cửa sổ thổi vào, lạnh lạnh. Mọi người dường như đều nghe thấy tiếng tim đập.

Lãnh Loan Loan ăn luôn miếng linh quả cuối cùng, ánh mắt chớp chớp.

"Không có cảm giác gì."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Biến thân *** [Hạ]

Lãnh Loan Loan ăn luôn miếng linh quả cuối cùng, ánh mắt chớp chớp.

"Không có cảm giác gì."

Mọi người nghe thấy lại càng khần trương, ánh mắt nhìn chăm chăm nàng. Không hiệu quả sao? Chẳng lẽ truyền thuyết chỉ là giả sao?

Lãnh Loan Loan lại không khần trương lắm. Thân ảnh lửa đỏ được ánh nắng bên ngoài chiếu vào, như có vô số ánh sáng ngọc bao phủ nàng.

Đột nhiên Lãnh Loan Loan mở to hai mắt, nàng cảm giác được thân mình động, sau đó thân hình thấp bé bắt đầu dài ra...

Xà Vương, Xà Hậu, Thủy Dao, Kiếm Ngân Vang đều mở to hai mắt nhìn, thấy Cửu Nhi được ánh mặt trời bao phủ lung linh, khuôn mặt phấn nộn biến thành khuôn mặt trái xoan tinh xảo, mắt ngọc mây ngai, môi anh đào, da thịt mềm mại. Mái tóc phiêu tán, thả sau lưng. Huyết y cũng dài ra, làn váy kiêu diễm che lấp hai chân. Hương bay tới trên người nàng quanh quẩn. Nàng bước nhẹ, có cảm giác phong tình thiên nhiên. Nàng, trời sinh là mỹ nhân. Khuynh quốc khuynh thành, tuyệt sắc giai nhân, không đủ để hình dung nàng...

Tất cả mọi người đều ngây ngốc, ánh mặt trời chiếu vào, gió nhẹ thổi, cung điện im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở.

"Này, đây là Cửu Nhi của chúng ta sao?"

Sau một lát, Xà Vương nhin không được mở miệng, đánh vỡ không khí im lặng.

Không ai trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn thiếu nữ tuyệt mỹ vô song trước mặt. Cứ ngỡ là tiên nữ hạ phàm, sợ sẽ quấy nhiễu nàng, sẽ biến mất.

Lãnh Loan Loan trừng mắt, sau đó cúi đầu đánh giá bản thân. Thoạt nhìn cũng không tệ, đáng người còn đẹp hơn nàng khi ở hiện đại. Bất quá không biết khuôn mặt thế nào? Nghĩ nghĩ, giờ tay lên, mùi thơm tràn ngập không khí, một chiếc gương xuất hiện trước mặt nàng.

Lãnh Loan Loan tiến về phía trước, gương đồng lập tức chiếu ra hình ảnh khiến cho nàng cũng không biết hình dung thế nào. Nàng sững sờ, cứ tưởng rằng dung mạo ở hiện đại đã bắt phàm, không ngờ khuôn mặt sau khi biến thân lại vậy. Nàng không biết mình có thể là họa thủy, hơn nữa là thiên hạ đệ nhất họa thủy....

"Ta nghĩ đúng là ta."

Lãnh Loan Loan giương tay áo, gương đồng biến mất, nàng xoay đầu nhìn đám người Xà Vương. Môi khẽ nhếch, hoa mỹ tươi cười, khiến cho bọn hắn đều nghĩ, hóa ra còn có loại xinh đẹp này, khiến cho sự tuyệt mỹ của nàng lại gia tăng mấy phần thiện cảm, dường như tất cả ưu điểm đều tập trung trên người nàng.

"Quả nhiên Cửu Nhi của chúng ta thật sự rất đẹp." Xà Vương nhìn nữ nhi đã trở nên xinh đẹp. "Bất quá bây giờ không thể giống như lúc con còn nhỏ, có thể ôm con vào ngực. Giờ đã thành đại cô nương."

Nói xong, cùng Xà Hậu nhìn nhau cười. Nhìn nữ nhi thành đại cô nương, tâm tình bọn họ đúng là phức tạp. Nhìn thấy nữ nhi tuyệt mỹ như thế, có cao

hứng kiều ngạo, lại có cả buồn bã. Như Xà Vương đã nói, nữ nhi thành đại cô nương thì không bao giờ có thể ôm vào lòng như trước kia nữa, dường như nằng nằng xa bọn họ hơn.

Lãnh Loan Loan cười nhẹ, kỳ thật linh hồn nàng là thiếu nữ, để bọn họ ôm vì lười, có cỡ kiêu di động sao không dùng. Huống chi nàng cũng có thói quen nhiệt độ cơ thể bọn họ, rất ấm áp. Bất quá cho dù biến thành bộ dáng thiếu nữ, nàng cũng không rời xa bọn họ. Ít nhất trọng lòng, bọn họ có vị trí, coi bọn họ như thân nhân của mình. Hoặc là nói bọn họ là thân nhân của nàng, thân nhân quan trọng nhất.

"Phụ hoàng, mẫu hậu, ta vẫn là Cửu Nhi của hai người." Lãnh Loan Loan đi đến bên người Xà Vương, Xà Hậu, nhẹ nhàng tựa đầu vào người Xà Hậu.

Xà Vương, Xà Hậu cười, vuốt tóc nàng.

Xà Thái tử cũng đi qua, người một nhà đứng chung một chỗ, rất ấm áp.

Lãnh Loan loan cảm nhận ôn nhu từ thân nhân, trong lòng suy nghĩ, không biết khi nàng xuất hiện với bộ dáng này trước mặt Thần, hắn sẽ có phản ứng gì?

"Cửu Nhi, đột nhiên con biến thành bộ dáng này, nên nói thế nào với vị hôn phu kia?" Hiển nhiên Xà Hậu cũng nghĩ đến vấn đề này, dường như bọn họ đều xem nhẹ, dù sao nhân loại và yêu cũng bất đồng, biến thân thể này có thể hù chết người.

Lãnh Loan Loan cười, nàng cũng lo lắng quá rồi. Tuy nàng đã có thói quen bên cạnh hắn, thậm chí có thể nói là đã thích hắn. Nhưng nếu hắn không chấp nhận thân phận thật của nàng, vậy nàng cũng không cần phải tiếp tục bên hắn. Nhưng nàng có linh cảm như lúc có thể hái được linh quả, trực giác của nàng, vô luận thân phận của nàng thế nào, hắn đều chấp nhận.

"Ta sẽ nói cho hắn." Không giấu hắn nữa, nói tất cả cho hắn biết đi.

Xà Vương và Xà Hậu có chút lo lắng nhìn nhau, sau đó nhìn Lãnh Loan Loan.

"Nếu hắn không chấp nhận thì sao?" Nếu hắn cũng như những nhân loại ngu xuẩn kia, sợ hãi, thậm chí đi tìm pháp sư trừ yêu thì sao?

Lãnh Loan Loan nhún vai, nghiêng đầu cười.

"Hắn không chấp nhận, ta hưu hắn."

Lãnh Loan Loan ăn luôn miếng linh quả cuối cùng, ánh mắt chớp chớp.

"Không có cảm giác gì."

Mọi người nghe thấy lại càng khần trương, ánh mắt nhìn chằm chằm nàng. Không hiệu quả sao? Chẳng lẽ truyền thuyết chỉ là giả sao?

Lãnh Loan Loan lại không khần trương lắm. Thân ảnh lửa đỏ được ánh nắng bên ngoài chiếu vào, như có vô số ánh sáng ngọc bao phủ nàng.

Đột nhiên Lãnh Loan Loan mở to hai mắt, nàng cảm giác được thân mình động, sau đó thân hình thấp bé bắt đầu dài ra...

Xà Vương, Xà Hậu, Thủy Dao, Kiếm Ngân Vang đều mở to hai mắt nhìn, thấy Cửu Nhi được ánh mặt trời bao phủ lung linh, khuôn mặt phấn nộn biến thành khuôn mặt trái xoan tinh xảo, mắt ngọc mây ngài, môi anh đào, da thịt mềm mại. Mái tóc phiêu tán, thả sau lưng. Huyết y cũng dài ra, làn váy kiêu diễm che lấp hai chân. Hương bay tới trên người nàng quanh quẩn. Nàng bước nhẹ, có cảm giác phong tình thiên nhiên. Nàng, trời sinh là mỹ nhân. Khuynh quốc khuynh thành, tuyệt sắc giai nhân, không đủ để hình dung nàng...

Tất cả mọi người đều ngật ngóc, ánh mặt trời chiếu vào, gió nhẹ thổi, cung điện im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở.

"Này, đây là Cửu Nhi của chúng ta sao?"

Sau một lát, Xà Vương nhịn không được mở miệng, đánh vỡ không khí im lặng.

Không ai trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn thiếu nữ tuyệt mỹ vô song trước mặt. Cứ ngỡ là tiên nữ hạ phàm, sợ sẽ quá nhiều nàng, sẽ biến mất.

Lãnh Loan Loan trừng mắt, sau đó cúi đầu đánh giá bản thân. Thoạt nhìn cũng không tệ, đáng người còn đẹp hơn nàng khi ở hiện đại. Bất quá không biết khuôn mặt thế nào? Nghĩ nghĩ, giờ tay lên, mùi thơm tràn ngập không khí, một chiếc gương xuất hiện trước mặt nàng.

Lãnh Loan Loan tiến về phía trước, gương đồng lập tức chiếu ra hình ảnh khiến cho nàng cũng không biết hình dung thế nào. Nàng sững sốt, cứ tưởng rằng dung mạo ở hiện đại đã bất phàm, không ngờ khuôn mặt sau khi biến thân lại vậy. Nàng không biết mình có thể là họa thủy, hơn nữa là thiên hạ đệ nhất họa thủy....

"Ta nghĩ đúng là ta."

Lãnh Loan Loan giương tay áo, gương đồng biến mất, nàng xoay đầu nhìn đám người Xà Vương. Môi khẽ nhếch, hoa mỹ tươi cười, khiến cho bọn họ đều nghĩ, hóa ra còn có loại xinh đẹp này, khiến cho sự tuyệt mỹ của nàng lại gia tăng mấy phần thiện cảm, dường như tất cả ưu điểm đều tập trung trên người nàng.

"Quả nhiên Cửu Nhi của chúng ta thật sự rất đẹp." Xà Vương nhìn nữ nhi đã trở nên xinh đẹp. "Bất quá bây giờ không thể giống như lúc con còn nhỏ, có thể ôm con vào ngực. Giờ đã thành đại cô nương."

Nói xong, cùng Xà Hậu nhìn nhau cười. Nhìn nữ nhi thành đại cô nương, tâm tình bọn họ đúng là phức tạp. Nhìn thấy nữ nhi tuyệt mỹ như thế, có cao hứng kiêu ngạo, lại có cả buồn bã. Như Xà Vương đã nói, nữ nhi thành đại cô nương thì không bao giờ có thể ôm vào lòng như trước kia nữa, dường như nàng càng xa bọn họ hơn.

Lãnh Loan Loan cười nhẹ, kỳ thật linh hồn nàng là thiếu nữ, để bọn họ ôm vì lười, có cỡ kiêu di động sao không dùng. Huống chi nàng cũng có thói quen nhiệt độ cơ thể bọn họ, rất ấm áp. Bất quá cho dù biến thành bộ dáng thiếu nữ, nàng cũng không rời xa bọn họ. Ít nhất trọng lòng, bọn họ có vị trí, coi bọn họ như thân nhân của mình. Hoặc là nói bọn họ là thân nhân của nàng, thân nhân quan trọng nhất.

"Phụ hoàng, mẫu hậu, ta vẫn là Cửu Nhi của hai người." Lãnh Loan Loan đi đến bên người Xà Vương, Xà Hậu, nhẹ nhàng tựa đầu vào người Xà Hậu.

Xà Vương, Xà Hậu cười, vuốt tóc nàng.

Xà Thái tử cũng đi qua, người một nhà đứng chung một chỗ, rất ấm áp.

Lãnh Loan loan cảm nhận ôn nhu từ thân nhân, trong lòng suy nghĩ, không biết khi nàng xuất hiện với bộ dáng này trước mặt Thần, hắn sẽ có phản ứng gì?

"Cửu Nhi, đột nhiên con biến thành bộ dáng này, nên nói thế nào với vị hôn phu kia?" Hiển nhiên Xà Hậu cũng nghĩ đến vấn đề này, dường như bọn họ đều xem nhẹ, dù sao nhân loại và yêu cũng bất đồng, biến thân thể này có thể hù chết người.

Lãnh Loan Loan cười, nàng cũng lo lắng quá rồi. Tuy nàng đã có thói quen bên cạnh hắn, thậm chí có thể nói là đã thích hắn. Nhưng nếu hắn không chấp nhận thân phận thật của nàng, vậy nàng cũng không cần phải tiếp tục bên hắn. Nhưng nàng có linh cảm như lúc có thể hái được linh quả, trực giác của nàng, vô luận thân phận của nàng thế nào, hắn đều chấp nhận.

"Ta sẽ nói cho hắn." Không giấu hắn nữa, nói tất cả cho hắn biết đi.

Xà Vương và Xà Hậu có chút lo lắng nhìn nhau, sau đó nhìn Lãnh Loan Loan.

"Nếu hắn không chấp nhận thì sao?" Nếu hắn cũng như những nhân loại ngu xuẩn kia, sợ hãi, thậm chí đi tìm pháp sư trừ yêu thì sao?

Lãnh Loan Loan nhún vai, nghiêng đầu cười.

"Hắn không chấp nhận, ta hừ hắn."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Thu Đùng Ngôn

Ngói xanh tường đỏ, trạm trở, hành lang gấp khúc, núi giả, cầu vòm.

Muôn hoa cỏ vờn quanh.

Có được tòa nhà tinh xảo, đúng là Nguyệt Diễm quốc Tể tướng Thu Đùng Ngôn phủ.

Thư phòng, Thu Đùng Ngôn ngồi sau bàn, cúi đầu, xem một quyển sách.

Gió từ từ thổi vào, rèm cửa lay động.

Thật lâu sau, Thu Đùng Ngôn buông sách trên tay, quay đầu lại, ngoài cửa sổ hoa cỏ lay động, gió lạnh quét vào mặt, có vài phần thư sướng.

Nghe nói Tiểu Hoàng Hậu hồi Mộng La quốc, trong cung yên bình không ít. Mỗi ngày Hoàng Thượng để ý triều chính, nghe ý kiến quan trọng triều, thành công giải quyết nhiều việc. Hắn và các đại thần đều cảm thấy, không có Tiểu Hoàng Hậu, Hoàng Thượng càng giống vua một nước. Vì thế đều âm thầm thừa dịp Tiểu Hoàng Hậu không ở đâu, nhanh chóng tìm phi tử nhân lương thực đức cho Hoàng Thượng. Chỉ có nữ tử tài năng như vậy mới đủ tư cách quản lý hậu cung, không cần Hoàng Thượng quan tâm, có thể khiến hắn chuyển tâm triều chính.

Đương nhiên, các đại thần đều có tư tâm, hy vọng nữ nhi của mình có thể thuận lợi vào cung, bắt được tâm Hoàng Thượng, vinh hoa phú quý, quyền thế cũng nâng cao một bước.

Thu Đùng Ngôn có hai nhi tử, một nữ nhi. Con lớn nhất theo quan, con thứ hai đối nghịch với người nhà, rời nhà đi kinh thương, hàng năm đều không ở nhà. Nữ nhi duy nhất, Thu Phi Nhi, xinh đẹp vô song, tính tình ôn nhu, khiến hấn yêu thích. Hấn vuốt chòm râu, cũng chỉ có Phi Nhi đoan trang hào phóng, tài tình hơn người mới có thể xứng đôi với Hoàng Thượng.

"Quản gia." Thu Đùng Ngôn gọi.

"Lão gia..." Quản gia đi đến, cúi đầu vãn an Thu Đùng Ngôn.

"Tiểu thư đâu?"

"Hồi lão gia, tiểu thư đang ở Phi Các đánh đàn."

"Hửm?" Thu Đùng Ngôn nhíu mày, ánh mắt lộ ra tươi cười. Nữ nhi cầm kì thi họa, không gì không giỏi, được xưng tài nữ.

"Đi, đi xem đi."

Nói xong, đứng lên, một thân thanh bào, đai lưng bạch ngọc, tóc được quấn bằng trâm ngọc, mái tóc rủ xuống, có chút màu trắng, nhưng cũng là trung niên nam tử.

Quản gia đứng bên cạnh, sau đó đi theo hấn.

Phi Các.

Gió thổi, bức rèm hồng nhạt lay động, phát ra tiếng đĩnh đạc.

Bên cửa sổ, thân cây cạnh tường, nổi bật phòng ở.

Nữ tử một thân bạch y, tóc như mây, ngồi đánh đàn. Một khúc gió nhẹ lưu thủy từ tay nàng đi ra. Như suối chảy, lại giống mây bay...

Thu Đùng Ngôn và quản gia đi đến ngoài Phi Các, nghe thấy tiếng nhạc từ trong phòng truyền ra cũng cảm thấy có chút say mê.

"Lão gia, tiểu thư đàn càng ngày càng hay."

Quản gia nghe, nhin không được mở miệng khen. Tiểu thư nhân tốt, tâm tốt, lại tài tình hơn người, thật sự là nữ tử hoàn mỹ, ai lấy được nàng là phúc khí ba đời.

Thu Đùng Ngôn gật đầu, trên mặt là kiêu ngạo tươi cười. Đứng là có nữ nhi giỏi như vậy, hấn mới nghĩ nàng tốt nhất. Mà trong thiên hạ, trừ Đương kim Hoàng Thượng, có dung mạo, quyền thế, năng lực, có thể xứng đôi với nữ nhi, còn ai xứng đôi với nàng chứ? Lần này, hấn nhất định phải đem nữ nhi đến bên người Hoàng Thượng. Hơn nữa, trong cung chỉ có một mình Hoàng Hậu. Chỉ cần nữ nhi bắt được tâm của Hoàng Thượng, hấn tin, về sau không có ai có thể đoạt đi hạnh phúc của nàng.

"Quản gia, người lui xuống trước đi."

Thu Đùng Ngôn khoát tay với quản gia, hấn muốn nói chuyện với nữ nhi. Có chút chuyện không tiện không thể cho quản gia nghe, bảo hấn đi trước.

"Vâng, nô tài cáo lui."

Quản gia chấp tay với Thu Đùng Ngôn, xoay người rời đi.

Thu Đùng Ngôn nhìn quản gia đã đi, mới cất bước đi vào Phi Các. Hấn vén lên bức rèm che, đi vào phòng, nhìn nữ nhi chuyên chú đánh đàn, mỉm cười.

"Phi Nhi."

Thu Phi Nhi nghe được giọng nói của phụ thân, lập tức ngừng đàn.

"Phụ thân, người đã tới."

Bàn tay mềm nâng lên, đứng lên, đi đến cạnh Thu Đùng Ngôn, đỡ hấn ngồi vào ghế.

"Phụ thân đến xem con." Thu Đùng Ngôn vỗ tay nàng.

"Xuân Nhi, dâng trà cho lão gia." Thu Phi Nhi quay đầu nhìn tiểu nha hoàn cạnh cửa, giọng nói như hoàng anh.

"Không cần phiền vậy." Thu Đùng Ngôn phát tay, nhìn nữ nhi của mình. "Phi Nhi, phụ thân có việc nói với con."

"Được." Thu Phi Nhi ngồi bên cạnh hấn, cười nhạt không giảm. "Phụ thân muốn nói chuyện gì với nữ nhi?"

"Phi Nhi, con cũng đã mười sáu tuổi rồi, đến lúc nên xuất giá, có người vừa ý chưa?"

"Phụ thân..." Thu Phi Nhi không ngờ phụ thân lại hỏi như vậy, mặt cười hiện lên rằng mây đỏ, nguyệt ngừng cúi thấp đầu.

"Phi Nhi, không cần thẹn thùng. Nếu có người trong lòng thì cứ nói cho phụ thân." Thu Đùng Ngôn mỉm cười, trước hết xem tâm tư của nàng đã.

"Không có." Thu Phi Nhi nguyệt ngừng nhẹ giọng trả lời.

"Phi Nhi, con cảm thấy Hoàng Thượng thế nào?"

Một câu của Thu Đùng Ngôn khiến cho Thu Phi Nhi quên cả thẹn thùng, ngây ngốc ngẩng đầu nhìn hấn.

"Tại sao phụ thân hỏi vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Thu Đùng Ngôn

Một câu của Thu Đùng Ngôn khiến cho Thu Phi Nhi quên cả thẹn thùng, ngây ngốc ngẩng đầu nhìn hấn.

"Tại sao phụ thân hỏi vậy?"

Thu Phi Nhi cảm thấy rất kỳ quái, Hoàng Thượng tốt hay xấu có liên quan đến nàng sao?

"Phi Nhi, trước tiên nói về cảm giác con với Hoàng Thượng."

Thu Đùng Ngôn cũng không trả lời câu hỏi của nàng, chỉ tiếp tục cười hỏi.

"Hoàng Thượng rất tốt." Thu Phi Nhi suy nghĩ, đem ấn tượng trong lòng về Hoàng đế nói ra. "Mặc dù tuổi còn trẻ nhưng hấn anh minh thần võ, có cách trị quốc, dân chúng Nguyệt Diễm đều khen ngợi hấn..."

Tuy nàng chỉ gặp qua Hoàng Thượng vài lần khi có yến hội trong cung, nhưng Hoàng Thượng tuấn mỹ vô trù, hiền ngang, trời sinh uy nghi, khiến cho người ta kính sợ. Huống chi sau khi có tiểu Thái Tử Phi, bây giờ là Tiểu Hoàng Hậu, chuyện càng thần kỳ, nhất là khi hấn đối mặt với chúng thần phân đôi lập Thái Tử Phi, một câu trả lời kiên định, 'Các khanh có chuyện gì?', nghiêm nghị, kiên định, một lần khiến cho không ít nữ tử coi là vị hôn phu tốt nhất. Bây giờ phụ thân lại hỏi vậy, chẳng lẽ là?

Nàng kinh ngạc nhìn phụ thân, vì suy đoán trong lòng mà giật mình. Không phải là thật chứ? Phụ thân muốn cho nàng tiến cung làm phi sao?

Thu Đùng Ngôn nghe Thu Phi Nhi trả lời, vuốt râu, vừa lòng gật đầu. Xem ra ấn tượng của nữ nhi với Hoàng Thượng cũng tốt.

"Phi Nhi, nếu Hoàng Thượng làm vị hôn phu của con, con cảm thấy thế nào?"

Thu Phi Nhi thật sự ngây ngẩn cả người, suy đoán của nàng đã đúng. Nhưng cho tới bây giờ nàng chưa từng nghĩ tới việc tiến cung làm phi, huống chi Hoàng Thượng và Tiểu Hoàng Hậu đều trước mặt triều thần nói rõ.

"Phụ thân, không phải Hoàng Thượng đã đáp ứng Hoàng Hậu không lập phi sao?" Bởi vì Hoàng đế đã có lời thề độc sủng, khiến cho không ít nữ tử cảm động rơi lệ, nhưng cũng làm tan vỡ không ít nữ tử vọng tưởng muốn vào cung. Bây giờ phụ thân lại nói vậy là ý gì? Chẳng lẽ Hoàng Thượng muốn nạp phi? Có chuyện đó sao? Nàng hoài nghi.

"Hừ..." Thu Đùng Ngôn hừ lạnh. "Bây giờ Hoàng Hậu không ở Nguyệt Diễm, huống chi nào có hậu cung chỉ có một Hoàng Hậu, từ xưa đến nay tam cung lục viện là chuyện bình thường, nếu Hoàng Thượng độc sủng một mình Tiểu Hoàng Hậu, không chừng về sau còn loạn hơn nữa..."

"Nhưng..." Thu Phi Nhi còn muốn nói gì nữa.

"Trước hết cứ nghe lời phụ thân." Thu Đùng Ngôn ngắt lời nàng. "Hoàng Thượng tài tình hơn người, thân phận cao quý, nếu con có thể lấy được tâm của hấn, hấn sẽ sủng ái con, con sẽ được hạnh phúc, mà hạnh phúc của con cũng là mong muốn của ta."

"Nhưng phụ thân, Hoàng Thượng hấn..." Hoàng Thượng sẽ yêu nàng sao? Thu Phi Nhi không tin, hơn nữa nàng cũng không có cảm giác đặc biệt với Hoàng Thượng.

"Không cần lo lắng." Thu Đùng Ngôn nghĩ rằng nữ nhi lo lắng chuyện Tiểu Hoàng Hậu, vỗ vỗ tay nàng. "Chỉ cần con đồng ý tiến cung, phụ thân sẽ nghĩ biện pháp."

"Nhưng phụ thân, con không có cảm tình với Hoàng Thượng." Nàng vẫn hướng với chuyện xưa 'Chấp tay cùng tử cùng lão' trong sách, cũng khát vọng gặp được người phu quân có thể toàn tâm toàn ý hiểu nổi lòng nàng. Tuy Hoàng Thượng tốt, nhưng dù sao trong lòng hần cũng đã có Tiểu Hoàng Hậu, không còn vị trí cho người khác.

"Đưa ngọc, cảm tình có thể từ từ bồi dưỡng." Thu Đĩnh Ngôn vuốt râu, cười nói.

"Nhưng..." Thu Phi Nhi nhú mày, đây không phải vấn đề bồi dưỡng là được.

"Được rồi, phụ thân không quấy rầy con nữa. Ngày mai, trong cung có yến hội. Quan viên có thể đi cùng gia quyến, con theo phụ thân tiến cung."

Thu Đĩnh Ngôn quyết định, hy vọng yến hội ngày mai nữ nhi có thể biểu diễn một khúc, ở trước chúng quan nữ tử, trổ hết tài năng, bắt được ánh mắt Hoàng Thượng, cũng bắt được tâm của hần.

"Phụ thân..."

"Phụ thân đi, chuẩn bị tốt đi."

Thu Đĩnh Ngôn không cho Thu Phi Nhi có cơ hội phản đối, nói xong đã đi ra ngoài. Hần tin nữ nhi nhất định sẽ thích Hoàng Thượng, dù sao Hoàng Thượng, dung mạo hay tài năng, đều là đệ nhất Nguyệt Diễm quốc.

Thu Phi Nhi nhìn phụ thân mình vội vàng đến, vội vàng đi, ánh mắt buồn buồn, khiến cho khuôn mặt có vẻ nhu nhược lại càng thêm khiến người ta thương tiếc.

Ngoài phòng, ánh mặt trời chiếu rọi, một chút cũng không khiến người đang sầu trong phòng chú ý.

Thời gian nhảy mắt trôi qua. Bóng đêm buông xuống, ánh đèn rực rỡ, Nguyệt Diễm thành được bao phủ bởi một mảnh huyền bí.

Phong Nguyệt lâu, đèn đuốc sáng ngọc, tiếng đàn xen lẫn trong không khí.

Nam nhân đậm tà ham mê sắc đẹp ám muội đùa giỡn các cô nương trong lâu, trêu đùa, vũ khúc, khiến nơi này càng thêm mị hoặc.

Lão bản Phong Nguyệt lâu, Khê Nương đứng trên lầu hai, nhìn xuống khách quan, rượu vào người liền mất khống chế, lộ ra bản mặt xấu xí, môi anh đào gọi lên, khinh thường cười nói, đây là sự xấu xí của nhân loại.

"Khê Nương."

Đột nhiên bên tai nàng truyền đến giọng nói của chủ tử. Trong lòng biết chủ tử dùng pháp thuật tìm nàng có việc, nhanh chóng đứng lên đi vào phòng.

Đến trong phòng, nàng xem xét bốn phía không người, ngồi cạnh bàn, nhẹ giọng đáp.

"Chủ tử, Khê Nương đây."

Bạch quang xuất hiện trước mặt nàng, sau đó biến mất, một hình ảnh mỹ lệ xuất hiện. Đôi mắt sáng, môi anh đào, khuôn mặt tuyệt sắc, phiêu dật như tiên, thanh linh lại yêu mị, khiến cho người ta tìm không ra từ để hình dung hình ảnh tuyệt mỹ này.

Khê Nương tự hỏi, nàng, nàng là ai?

Thật lâu sau, nàng không hỏi, sau một lúc lâu, mới mở miệng hỏi.

"Ngươi là ai?"

"Khê Nương, là ta."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Tuyệt sắc mỹ nữ là ai?

Thật lâu sau, nàng không hỏi, sau một lúc lâu, mới mở miệng hỏi.

"Ngươi là ai?"

"Khê Nương, là ta."

Trên không trung hiện lên hình ảnh rõ ràng, giọng nói thanh thúy dễ nghe. Hơn nữa tuy trông nàng rất xa lạ nhưng về mặt kia, giọng nói kia rõ ràng là chủ tử.

"Chủ, chủ tử?" Khê Nương có chút kinh ngạc, về mặt không thể tin được nhìn nữ tử tuyệt sắc trước mắt, sao lại thế này?

"Người đoán không sai." Gật đầu, hạt châu trên đầu theo động tác nàng rung động, như con bướm giương cánh bay đi, hình ảnh đào như nở rộ trước ánh sáng.

Tuy chỉ là hình ảnh nhưng Khê Nương lại cảm giác được người trước mắt là thật. Người này dung mạo tuyệt sắc, nhưng so với bộ dáng lúc trước khác nhau một trời một vực, khiến cho nàng ngạc nhiên. Bất quá vì sao chủ tử lại biến thành bộ dáng này? Không phải nàng ấy vẫn chỉ là tiểu oa nhi năm sáu tuổi sao? Trong lòng nàng thầm đoán nguyên nhân.

Lãnh Loan Loan biết Khê Nương nghi hoặc nhưng không giải thích, sau này nàng sẽ biết. Bây giờ nàng chỉ quan tâm, nàng đi vắng nhiều ngày, Thần thể nào rồi?

"Khê Nương, ta đi nhiều ngày có chuyện gì đặc biệt không?"

"Hồi chủ tử." Khê Nương hành lễ với Lãnh Loan Loan, sau đó ngừng đầu hồi đáp. "Chủ tử đi nhiều ngày không có chuyện gì đặc biệt xảy ra, tất cả bình thường. Chỉ là nhiều ngày nay không ít quan viên đến Phong Nguyệt lâu, nghe bọn hắc nói Tề Vương cùng một ít quan viên khác đang thừa dịp ngài đi vắng, lập phi cho Hoàng Thượng." Bất quá những người đó lại muốn chết, tương chủ tử đi vắng, có thể đem nữ nhân đến cạnh Hoàng đế soa? Cũng không nghĩ xem chủ tử là người thế nào. Thật sự là tự tìm đường chết!

"Cái gì?"

Lãnh Loan Loan nghe Khê Nương nói như vậy, nhủ mày, trong mắt xẹt qua tia lạnh, khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra hơi thở nguy hiểm, tựa như nữ Tu La sát khí bức người.

"Đám lão già kia dám thừa dịp ta vắng mặt mà đem nữ nhân vào trong cung?"

Chán sống.

"Nghe nói ngày mai có cung yến, quan viên ngoài ngũ phẩm đều mang theo gia quyến vào cung. Sợ là không ít thiên kim tiểu thư lợi dụng cơ hội này biểu diễn trong cung, lấy được sự ưu ái của Hoàng Thượng."

Khê Nương tiếp tục nói, nàng đã tin tuyệt sắc mỹ nữ trước mắt là chủ tử. Thần thái, giọng điệu, tính tình, hoàn toàn giống với tiểu oa nhi kia. Cao cao tại thượng, bề ngễ thiên hạ, ngoài nàng còn ai?

"Cung yến?" Lãnh Loan Loan vuốt cằm, ánh mắt sáng ngời, hóa ra ngày mai là cung yến mỗi năm một lần, quân thần cùng đến. Đám lão già đó đúng là biết chọn cơ hội, nghĩ rằng ngày mai có thể để nữ nhi bắt được ánh mắt của Thần, làm chủ hậu cung sao? Cứ để cho bọn họ mộng đẹp đi. Ngày mai nàng sẽ trở về. Hừ.

"Khê Nương, người làm tốt lắm. Tiếp tục thu thập tình báo. Từ chuyện nhỏ như nhà người ta hồng hạnh vượt tường, đến chuyện lớn như nước láng giềng có đánh chủ ý ngầm lên Nguyệt Diễm quốc hay không, đều phải thu thập. Ngày mai ta về Nguyệt Diễm, có chuyện cứ báo ta..."

"Vâng, chủ tử."

Khê Nương nhún chân, trả lời. Tuy nàng không hiểu Lãnh Loan Loan muốn nàng thu thập những tình báo đó làm gì nhưng nàng đã phân phó, mình chỉ cần làm theo là được.

"Ừ, không phải người muốn biết vì sao ta biến thành bộ dáng này sao? Vì linh quả, ta dùng linh quả. Cho nên biến thành bộ dáng thiếu nữ."

Lãnh Loan Loan giải thích nghi hoặc của Khê Nương, sau đó hình ảnh biến mất.

Khê Nương ngây ngốc nhìn chỗ trống kia, còn vì câu linh quả kia mà ngẩn người. Linh quả, trong truyền thuyết nói nó là thánh quả thần kỳ nhất, có thể tăng cường pháp lực, khiến cho người ta đạt được sức mạnh thần kỳ. Trăm ngàn năm qua chưa có người nào có thể thành công lấy nó, không ngờ sẽ bị chủ tử đoạt được, còn biến thân thành mỹ nữ thanh xuân. Thật sự quá lợi hại, nàng thật sự bái phục chủ tử.

Xà cung.

Lãnh Loan Loan nghe được tin đám triều thần có chủ ý muốn lập phi cho Thần tử chỗ Khê Nương, trong lòng lửa giận bùng cháy. Đôi mắt vì lửa giận mà sáng lên, cả người tản ra hơi thở khiếp người. Nàng đi ra ngoài tẩm cung của mình, lần vẩy đỏ như hóa thành hỏa diễm, bốn phía vô hình. Thân ảnh nhoáng lên một cái, biến mất ở hành lang cung điện. Khi xuất hiện lại, đã ở cung điện Xà Vương, Xà Hậu.

"Phụ hoàng, mẫu hậu, ta muốn lập tức về Nguyệt Diễm."

Xà Vương, Xà Hậu đột nhiên thấy nàng xuất hiện, hoảng sợ, lại nghe được lời nói của nữ nhi lại càng lắp bắp kinh hãi. Ngẩng đầu nhìn thấy về mặt nữ nhi bảo bối, bộ dáng tức giận, hai người nhìn nhau, sau đó nhìn nàng.

"Sao vậy?" Có chuyện gì sao?

Lãnh Loan Loan bĩu môi, nhớ tới là cảm thấy tức giận.

"Đám lão già kia thừa dịp ta đi vắng, muốn lập phi cho Thần." Hừ, nàng tuyệt đối không cùng người chung chồng, lập phi, nằm mơ đi.

Xà Vương, Xà Hậu gật đầu, hóa ra là như vậy. Tuy họ rất muốn giữ Cửu Nhi ở lại Xà cung bởi bọn họ nhưng chuyện hạnh phúc của nữ nhi, bọn họ cũng không thể giữ gìn lại.

"Được, con đi đi. Có thời gian chúng ta sẽ đến thăm con."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Dạ Thần tưởng niệm

Cung yến mỗi năm một lần, hoàng thất hay bách quan đều rất coi trọng.

Hoàng cung từ sớm đã bận rộn, giăng đèn kết hoa, khắp nơi đều có không khí vui mừng.

Các cung nữ đi lại trước đình viện, cung điện tráng lệ, thành phong cảnh rộn ràng.

Ngoài thành, một xe ngựa tinh xảo, hoa lệ, chỉ chở quan viên và gia quyến. Sau khi kiệu dừng, nha hoàng nâng rèm, xuất hiện một tiểu thư xinh đẹp. Như đóa hoa tươi đẹp nở rộ trong vườn hoa, kiều diễm ướt át.

Nhất thời mọi người đều như nhìn không đủ. Sau khi nhóm người đi qua, trong đầu mới hết trống rỗng.

Các quan viên lại một bên thôi phòng, tán thưởng lẫn nhau, một bên sợ nữ nhi đối phương đoạt sự nổi bật của nữ nhi nhà mình, trường hợp thật kỳ quái.

Quan viên và gia quyết đều vào hoàng cung, không khí mới bắt đầu yên tĩnh.

Long Tuyền cung, Long Tiên Hương lượn lờ bay lên, màu trắng uốn lượn trên không. Ánh mặt trời im lặng chiếu vào qua cửa sổ, rơi trên mặt đất.

Dạ Thần một thân hoàng bào, đầu đội mũ miện, đứng bên cửa sổ. Từ đồng nhìn cung nữ, thái giám bận rộn ngoài cửa, trong lòng không chút vui mừng. Sau khi Lãnh Loan Loan rời đi, hần mới bỗng nhiên phát hiện, không có nàng thì nhàm chán đến mức nào, ban đêm cũng thấy lạnh lẽo. Bất tri bất giác hần đã quen việc thân hình nhỏ nhỏ kia ở trong ngực, không có nàng, hần không thể bình yên vào giấc ngủ. Có chút buồn bã thờ dài, không biết Cửu Nhi có bình an trở về Mộng La quốc không? Chuyện nàng muốn làm là chuyện gì? Thật hy vọng hần không phải vua một nước, như vậy mỗi ngày đều có thể làm bạn với nàng. Thậm chí hần còn từng nghĩ, ném chính vụ như núi trên tay cho người khác, chạy đến Mộng La quốc tìm nàng..

"Khởi bẩm Hoàng Thượng, Thái Hậu, Thái Thượng Hoàng đến."

Ngay tại lúc Dạ Thần nhíu mi hờn giận, tiểu thái giám bên người hần, Tiểu Bó Đỉnh đi đến. Khom người hành lễ, bẩm báo. Trải qua một thời gian tồi tệ, Tiểu Bó Đỉnh đã giống một tổng quan thái giám, không lỗ mãng như lúc trước.

"Ta biết rồi, trầm đi ngay." Dạ Thần đưa lưng về phía Tiểu Bó Đỉnh, phát tay. "Người lui xuống hầu hạ Thái Thượng Hoàng và Thái Hậu."

"Vâng, nô tài cáo lui."

Tiểu Bó Đỉnh cúi người, lui về sau vài bước, sau đó xoay người rời đi.

Dạ Thần thờ dài, hần không muốn tham gia cung yến. Cố tình hần lại là chủ nhân không đi không được, sau khi phụ hoàng dọn đến biệt viện, rất ít khi thấy hần. Còn mẫu hậu, sau khi chỉ hôn cho Kỉ Thanh Ngừ, nàng cũng ở Từ Ninh Cung. Hôm nay coi như là một nhà đoàn viên, bất quá lại thiếu Cửu Nhi. Nhớ tới Lãnh Loan Loan, hần lại có chút sầu lo.

"Người đâu."

Đột nhiên hần quay người, từ đồng nhìn cửa, thân nhiên gọi.

"Nô tài tham kiến Hoàng Thượng." Một thái giám mặc thanh sam đi đến, hành lễ với Dạ Thần.

"Bình thân." Dạ Thần phát tay, ý bảo hần đứng dậy.

"Tạ Hoàng Thượng." Thái giám đứng lên, nhưng vẫn cúi đầu, không dám nhìn thẳng thánh nhan.

"Người gọi Ninh Phong Cách công tử đến đây."

"Vâng."

Thái giám lĩnh mệnh, xoay người đi ra ngoài. Bất quá Ninh công tử này đúng là nhân vật lợi hại, chẳng những là Nguyệt Diễm thủ phủ, còn có quan hệ cá nhân thân thiết với Hoàng Thượng. Sinh thần của hắn, nghe nói chẳng những nhiều quan viên đến, mà ngay cả Hoàng Thượng, Hoàng Hậu cũng tự mình đến chúc thọ hắn.

Sau khi thái giám đi khỏi, Dạ Thần lại xuất thần nhìn cửa sổ, không biết bây giờ Cửu Nhi đang làm gì?

Một lát sau, thái giám dẫn Ninh Phong Cách một thân bạch y đến.

"Hoàng Thượng, Ninh công tử đến."

Dạ Thần quay lại, sau khi thấy bạn tốt, vẻ mặt cười nhạt, tâm tình tốt lên không ít.

"Nơi này không còn chuyện của người nữa, lui xuống đi." Hắn phất tay với thái giám.

"Vâng, nô tài cáo lui." Thái giám hành lễ, rời đi.

"Phong Cách, vào đây ngồi đi."

Ninh Phong Cách đi vào, không giữ lễ tiết, ngồi lên ghế. Ánh mắt nhìn Dạ Thần, nhàu mảy.

"Thần, tâm tình người không tốt sao?" Thoạt nhìn khuôn mặt đầy vẻ u sầu, tuyệt đối không giống hắn lúc trước.

Dạ Thần thở dài, cũng ngồi vào chiếc ghế đối diện. Đôi mắt sâu kín, như lá mùa thu bắt đầu rụng, khiến cho người ta cảm giác được lạnh lẽo.

"Không biết khi nào Cửu Nhi trở về?"

Ninh Phong Cách nghe vậy sững sốt, sau đó hiểu ra. Hóa ra là vì Tiểu Hoàng Hậu, hắn không nói gì. Nếu Tiểu Hoàng Hậu không trở về, hắn thực sự sở bằng hữu của mình thành người vọng thế.

"Hoàng Hậu sẽ trở về."

"Ta..."

"Hoàng Thượng, bách quan đều đã đến, Thái Thượng Hoàng mời ngài tham dự."

Tiểu Bồ Đinh xuất hiện trước cửa Long Tuyền Cung, bẩm báo với Dạ Thần.

Dạ Thần và Ninh Phong Cách hai mặt nhìn nhau, sau đó gật đầu đáp.

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 143: Cung yến kinh diễm [Thượng]

Kim Loan điện kim bích huy hoàng, phía trên hai bên là nhạc công thổi sáo. Chính giữa điện, một đám nữ nhân mặc vũ y múa, sợi tóc bay lên, chuông trên cổ tay vang lên, như một đám tiên nữ xuống phàm trần...

Rượu tốt món ngon đặt trên bàn, vẫn vô bá quan quần áo nghiêm chỉnh mang theo gia quyến ngồi hai bên điện, cúi đầu nhỏ nhẹ nói, hoặc nâng cốc phẩm rượu, hoặc cười nhạt xem kỹ thuật nhảy của nữ nhân...

Trên đại điện, Thái Thượng Hoàng và Thái Hậu ngồi một bên, long ý không vị ở giữa. Lẳng lẳng thưởng thức vũ khúc, không nói gì.

"Hoàng Thượng giá lâm."

Ngoài điện, giọng nói bén nhọn của thái giám cắt qua chân trời, cũng khiến cho tất cả mọi người im lặng.

Nhưng vũ công cũng tách ra, một trái một phải đứng bên cạnh đại điện.

Dạ Thần một thân hoàng long bao, đầu đội mũ miện vàng khảm trân châu xuất hiện ở Kim Loan điện, văn võ bá quan, gia quyến, vũ công, nhạc công, thái giám đều quỳ xuống, cúi đầu hô to.

"Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

Giọng nói liên tiếp quanh quẩn trong Kim Loan điện.

Thừa dịp bách quan đều quỳ xuống, Ninh Phong Cách yên lặng ngồi xuống. Theo lý thuyết, hắn là thương nhân, không có tư cách vào cung tham gia cung yến. Hắn là thương nhân nhưng không phải thương nhân bình thường, là Nguyệt Diễm thủ phủ, tài sản to lớn, lại được Hoàng đế coi trọng. Cho nên căn bản không ai dám coi khinh hắn, ngay cả rất nhiều quan viên còn phải nịnh bợ hắn.

Dạ Thần đi tới chỗ trên cùng Kim Loan điện. Trước mặt Thái Thượng Hoàng và Thái Hậu, cúi người.

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng, mẫu hậu."

"Tốt lắm, Hoàng Thượng, con ngồi xuống đi. Mọi người đều chờ con."

Thái Thượng Hoàng vẫy tay, Dạ Thần ngồi xuống long ý màu vàng. Giơ tay với bách quan đang quỳ xuống đất, uy nghiêm nói.

"Các khanh bình thân."

"Tạ Hoàng Thượng."

Chúng bách quan đứng lên, ngồi xuống. Đợi mệnh lệnh của Dạ Thần, nhất thời, cung điện không náo nhiệt như trước.

"Bắt đầu cung yến đi."

Dạ Thần cũng không nhiều lời trối buộc, phân phó thái giám.

Thái giám gật đầu, thân thể thẳng tắp, tay ôm phát trần, tuyên bố.

"Bắt đầu cung yến."

Giọng nói của hắn vừa ra, lại một lần tiếng sáo, vũ công một lần nữa về giữa đại điện, không khí náo nhiệt lên. Quân thần đồng ầm, cùng nhau hưởng thụ, ca múa mừng cảnh thái bình.

Một lát sau, vũ công lui ra. Im lặng, Trấn Bắc tướng quân dẫn đầu đứng lên, tay cầm chén, kính rượu với Hoàng Thượng, Thái Thượng Hoàng, Thái Hậu.

"Thần kính Hoàng Thượng, Thái Thượng Hoàng, Thái Hậu một ly, nguyện Ngô hoàng vạn tuế, nguyện Thái Thượng Hoàng, Thái Hậu trường thọ, nguyện Nguyệt Diễm vĩnh viễn phồn vinh hưng thịnh, dân chúng an cư lạc nghiệp..."

Theo tiếng chúc mừng của hắn, những người khác cũng nâng chén tán thành.

"Nguyện Ngô hoàng vạn tuế, nguyện Thái Thượng Hoàng, Thái Hậu trường thọ, nguyện Nguyệt Diễm vĩnh viễn phồn vinh hưng thịnh, dân chúng an cư lạc nghiệp..."

Giọng nói vang dội quanh quẩn, nhất thời khiến người ta cảm thấy cảm xúc mê mông, có loại kích động hào hùng trong lòng...

"Các khanh bình thân."

Dạ Thần giơ hai tay, y phục theo động tác của hắn bay lên, uy phong nghiêm nghị.

"Tạ Hoàng Thượng."

Văn võ bá quan, gia quyến, tiền hoàng phi tần đều đứng lên nhưng không ngồi xuống.

"Nguyện Nguyệt Diễm vĩnh viễn hưng thịnh, mọi người uống cạn ly này."

Dạ Thần đứng lên, tay cầm chén tứ giác màu vàng, tay trái giơ lên che miệng, một hơi uống hết ly rượu.

"Nguyện Nguyệt Diễm vĩnh viễn hưng thịnh."

Mọi người uống rượu, sau đó ngồi xuống.

"Hoàng Thượng, nữ nhi của thần muốn hiến vũ cho bệ hạ, Thái Thượng Hoàng, Thái Hậu." Đức Thanh Vương gia đứng lên, hôm nay hấn mặc đồ đồ đậm, tóc được cấm trâm ngọc, mười phần quý khí.

"Hửm?" Dạ Thần không nói, thật ra Thái Thượng Hoàng và Thái Hậu trao đổi ánh mắt, rất hứng thú mở miệng. "Nghe nói Kinh quận chúa vũ kỹ chỉ thấy ở trên trời, hôm nay chúng ta thật có phúc. Hoàng Thượng, con nói sao?" Nói xong, Thái Thượng Hoàng nhìn Dạ Thần. Tuy bọn họ muốn mặc kệ mọi chuyện, nhưng Thần Nhi trừ tiểu Hoàng Hậu thì không có một phi tử nào nữa, hôm nay nếu có nữ tử có thể khiến hấn vừa ý là tốt rồi.

"Đúng vậy, Kinh quận chúa hãy để cho chúng ta thưởng thức vũ khúc đi." Dạ Thần không biết chủ ý của những người này, thần nhiên mở miệng.

"Vây thần nữ xin bêu xấu."

Nữ nhi của Đức Thanh Vương gia, Kinh quận chúa đứng lên, một thân hồng nhạt, ở ngực màu trắng, khăn choàng màu trắng vắt qua vai, làn váy kiểu diêm. Mặt mày như họa, xuất trần thoát tục, thật sự giống như một vị tiên tử bướm trắng...

Kinh quận chúa đi tới giữa đại điện, vung tay áo, khăn choàng bay bay. Chuyển vòng, làn váy bay lên, cười như hoa lê đầu xuân. Thân như liễu theo gió bay, mỗi cái giro tay nhắc chân đều phong tình vạn chủng...

Mọi người nghe nhạc, theo vũ kỹ của nàng mà lâm vào ảo tưởng xinh đẹp, dường như đang ở một nơi toàn hoa đào, bướm bướm bay, khiến người ta say mê.

Nàng nhảy xong, tiếng vỗ tay vang lên.

"Hảo, hảo một khúc nghệ thường vũ."

Thái Thượng Hoàng tán thưởng trước, dung mạo xinh đẹp, vũ kỹ nổi bật, có hảo cảm với quận chúa. Nếu nữ tử như vậy có thể bồi bên cạnh Hoàng Nhi, hai người cũng là môn đăng hộ đối.

"Tạ Thái Thượng Hoàng khích lệ."

Quận chúa nói, giọng nói như chim hoàng oanh. Mặt cười xinh đẹp nhưng trong mắt lại có vài phần mát mẻ, vì từ đầu đến cuối Hoàng Thượng chưa từng có vẻ mặt thưởng thức, chẳng lẽ nàng nhảy không tốt sao?

"Hoàng Thượng, Thái Thượng Hoàng, Thái Hậu, nữ nhi của thần cũng muốn hiến vũ."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Cung yến kinh diêm [Hạ]

Quận chúa nói, giọng nói như chim hoàng oanh. Mặt cười xinh đẹp nhưng trong mắt lại có vài phần mát mẻ, vì từ đầu đến cuối Hoàng Thượng chưa từng có vẻ mặt thưởng thức, chẳng lẽ nàng nhảy không tốt sao?

"Hoàng Thượng, Thái Thượng Hoàng, Thái Hậu, nữ nhi của thần cũng muốn hiến vũ."

Người nói là Tể Tướng Thu Đình Ngôn, hôm nay hấn mặc tử bào, thất lưng gắn ngọc, nho nhã trầm ổn. Mới vừa rồi thấy Thái Thượng Hoàng vừa lòng với quận chúa nhà Đức Thanh Vương gia, hấn rất bồn chồn, lo lắng quận chúa sẽ đoạt nổi bật của nữ nhi nhà mình. Lại nói Kinh quận chúa và Phi Nhi, mỗi người một vẻ, bất phân thắng bại.

"Nữ nhi của tể tướng cũng biểu diễn?" Thái Hậu mở miệng, nhìn Thu Phi Nhi. Thấy nàng mặt mày như họa, băng cơ ngọc cốt, trên mặt chứa ý cười nhàn nhạt, tao nhã, cũng là một tuyệt sắc mỹ nhân. Gật đầu. "Vây Thu tiểu thư biểu diễn một khúc đi."

"Vâng, thần nữ tuân mệnh."

Thu Phi Nhi đứng lên, bất đồng với Kinh quận chúa. Nàng một thân bạch y phiêu phiêu, thần nhiên cười, khí chất thanh thực, cả người lộ ra phiêu dật và linh động, nhẹ nhàng bước đến bên bàn, thái giám đã chuẩn bị cầm.

Thu Phi Nhi ngồi xuống. Tay ngọc đặt trên cầm, lướt qua, thử âm. Gật gật đầu, cầm này không tồi. Sau đó cười nhạt với Hoàng Thượng, Thái Thượng Hoàng, Thái Hậu, giọng nói thanh thúy mê người.

"Thần nữ xin dâng lên một khúc 'Trăm điều hạ phúc', chúc Hoàng Thượng, Thái Thượng Hoàng, Thái Hậu nương nung, an khang." Nói xong, bàn tay mềm bắt đầu chuyển động trên huyền cầm, một khúc vui mừng dễ nghe. Như trăm điều cùng kêu, đồ sộ mà náo nhiệt, lại như trăm điều đứng đầu, phượng hoàng giương cánh bay, kinh diêm tứ phương...

Mọi người chỉ cảm thấy tiếng đàn kia như thiên âm, khiến người ta nghe mà như si như túy. Đều nói Nguyệt Diễm quốc Trầm Cách tiên sinh là thiên hạ đệ nhất về tài đánh đàn, nhưng bây giờ nghe một khúc của thiên kim Tề Tướng, cũng phi phàm như vậy.

Thu Phi Nhi dừng lại, kết thúc.

Sau đó mọi người còn đang chìm đắm trong khúc nhạc tuyệt vời kia, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

"Bốp bốp bốp..."

Đến khi một tiếng vỗ tay đột ngột vang lên, mọi người mới hoàn hồn. Đưa mắt nhìn lại, là Nguyệt Diễm thủ phủ Ninh Phong Cách, một thân bạch y, ngũ quan như ngọc, đôi mắt thâm thúy nhìn Thu Phi Nhi, trong mắt tràn đầy thương thức.

"Háo một khúc 'Trầm điều hạ phúc', quả thật là tuyệt diệu."

Mọi người nghe thấy hần nói cũng gật đầu tán thành, vỗ tay. Thái Thượng Hoàng, Thái Hậu liền tiếp gật đầu.

Thu Phi Nhi bị Ninh Phong Cách nhìn như vậy, mặt ửng hồng, trong lòng lại có vài phần ngượng ngùng. Hôn nữa nàng nghĩ Ninh Phong Cách biết khúc này, trong mắt thương thức và chân thành, như vui sướng khi gặp được tri âm.

"Tề tướng, nữ nhi của ngươi quả nhiên bất phàm. Chẳng những dũng mạo xinh đẹp, cầm nghệ cũng thoát tục."

Thái Hậu nhìn Tề Tướng, tán dương.

"Thái Hậu nương nương quá khen."

Mấy nhà vui mừng mấy nhà sầu, chúng quan thấy thiên kim nhà Vương gia và Tề Tướng được Thái Thượng Hoàng, Thái Hậu nương nương tán thưởng, không khỏi lo lắng nữ nhi nhà mình không tài tình bằng các nàng.

"Hoàng nhị, con nói có đúng không?"

Hoàng Thái Hậu nhìn Dạ Thần vẫn không nói lời nào, trong lòng chủ ý lập phi cho hần vẫn không biến mất. Đã có hai nữ tử tuyệt sắc biểu diễn mà hần vẫn không có biểu tình. Trong lòng có chút hờn giận, chẳng lẽ hai thiên kim khuê tú xinh đẹp nhân nhả này còn kém tiểu nha đầu tóc còn chưa dài sao?

Dạ Thần cũng không phủ nhận Khinh quận chúa và Thu Phi Nhi là nữ tử xinh đẹp, tài tình hơn người. Nhưng nếu bọn họ muốn hần lập hai nữ tử này làm phi, vậy hần chỉ có thể nói thật xin lỗi. Có lẽ nam nhân ba vợ bốn nàng hầu, thậm chí hậu cung tam cung lục viện là chuyện bình thường, nhưng hần không muốn làm theo thói quen người khác. Trong lòng hần chỉ có một người, một lòng một dạ, trong lòng hần đã có Cửu Nhi, nữ nhân khác vĩ đại, xinh đẹp, cũng không vào được lòng hần. Chỉ thần nhiên liếc qua các nàng, đáp.

"Không sai."

Nhìn thái độ bình thản của hần, trong lòng Đức Thanh Vương gia và Tề Tướng Thu Đình Ngôn pha đủ tư vị. Chẳng lẽ hần còn ngại các nàng không tốt sao? Nhưng các quan viên khác lại nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần Hoàng Thượng không coi trọng quận chúa và Thu Phi Nhi, nữ nhi của bọn họ vẫn còn có hy vọng.

Thái Thượng Hoàng và Thái Hậu hai mặt nhìn nhau, tuyệt sắc mỹ nữ như vậy hần cũng không để trong mắt, chẳng lẽ hần thật sự bị Tiểu Hoàng Hậu kia hạ cổ?

"Hoàng Thượng, nữ nhi của thần cũng có tài nghệ."

Người nói là Trần Bác tướng quân, khuôn mặt hần nghiêm nghị, mắt sáng như đuốc. Là võ tướng, một thân cảm bào cũng khó giấu được một thân võ giả hào khí. Ngồi bên cạnh hần là nữ nhi của hần, không giống với Khinh quận chúa và Thu Phi Nhi, trên mặt nàng lộ ra anh khí. Một thân lục y, ánh mắt như phụ thân. Nhìn ra được, chỉ sợ nàng một thân võ nghệ.

"Nữ nhi của ái khanh muốn biểu diễn tài nghệ gì?"

Thái Thượng Hoàng nhìn nàng anh khí, không khỏi tò mò hỏi. Nữ tử như vậy sẽ không nhảy, đàn, hần thật sự không tưởng tượng được hình ảnh nàng nhảy.

"Hồi Hoàng Thượng, Thái Thượng Hoàng, Thái hậu nương nương, thần nữ múa kiếm."

Nói xong, thân hình thiếu nữ nhoáng lên một cái, lấy bảo kiếm trên người thị vệ. Đứng ở đó, uy phong凛凛.

Thái Thượng Hoàng thấy hiếu kỳ, gật đầu, vỗ tay nói.

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 145: Tiên nữ hạ phàm?

Nói xong, thân hình thiếu nữ nhoáng lên một cái, lấy bảo kiếm trên người thị vệ. Đứng ở đó, uy phong凛凛.

Thái Thượng Hoàng thấy hiếu kỳ, gật đầu, vỗ tay nói.

"Được."

Một câu được, trên mặt Trần Bắc Tước quân cũng vui vẻ nở hoa. Gật đầu với nữ nhi một cái, thiếu nữ vuốt cằm cười nhạt. Cả người tản ra khí thế khiếp người. Giương tay, kiếm như tia chớp, thân kiếm hàn quang lóe ra.

Mọi người nhìn không rời mắt, đột nhiên, cánh hoa từ cây anh đào rơi xuống, bay là tả, như hoa vũ. Rơi xuống đại điện, xuống vạt áo mọi người, mọi người choáng váng. Tuy rằng rất lãng mạn nhưng cây anh đào này ở chỗ nào vậy?

Thiếu nữ múa kiếm dừng lại, đứng giữa đại điện, cùng người ngoài nhìn cây anh đào rơi. Âm thầm cảnh giác, chỉ sợ không tầm thường. Nghĩ vậy, nàng chạnh lòng về chỗ cạnh phụ thân. Thật ra cũng không ít thiên kim bị mê hoặc bởi cây anh đào xinh đẹp này, đôi mắt sáng rực mộng ảo nhìn.

Thái Thượng Hoàng và Thái Hậu nhìn cây anh đào, nghĩ rằng do cung yến an bài. Chỉ có Dạ Thần và Ninh Phong Cách, hai người liếc nhau một cái, biết rõ cây anh đào không bình thường. Âm thầm cảnh giác.

Ngay khi mọi người đang ngạc nhiên khi cây anh đào đột nhiên xuất hiện, lại có một tiếng du dương truyền đến. Không ngừng quanh quẩn trong Kim Loan điện. Nếu nói tiếng đàn của Thu Phi Nhi như thiên âm, vậy tiếng địch này lại như tiên âm. Mang theo loại tẩy rửa linh hồn khiến cho tất cả mọi người lâm vào một mảnh im lặng...

Dạ Thần kinh ngạc nhìn cánh hoa anh đào bay tán loạn, nghe tiếng địch thanh linh. Ngón tay thon dài chuẩn bị, một khi phát hiện có vấn đề, lập tức không do dự ra chiêu.

"Tiết mục hôm nay ai an bài, tốt lắm."

Im lặng, Thái Thượng Hoàng đột nhiên nói. Trên mặt mang theo tán thưởng tươi cười nhìn mọi người, bên cạnh, Thái Hậu cũng gật đầu.

Mọi người nghe vậy hai mắt nhìn nhau, đây là an bài sao?

Thái Thượng Hoàng thấy phản ứng của mọi người, trong lòng kinh ngạc.

"Sao không nói lời nào? Chẳng lẽ không phải an bài sao?"

"Phụ hoàng, mẫu hậu, cây anh đào này không phải an bài." Dạ Thần nghe thấy lời của Thái Thượng Hoàng, trả lời.

"Không phải an bài, vậy sao lại thế này?"

Một câu của Thái Hậu nói ra nghi hoặc của mọi người, nhưng cũng khiến mọi người kinh hoàng và tò mò. Đây là chuyện gì? Đám người nhìn không được khe khẽ nói nhỏ.

Đúng lúc này, lại một trận hoa mai bay tới. Cửa Kim Loan điện đột nhiên xuất hiện vài bóng dáng. Mọi người nhìn lên, là một người một sói. Kia đúng là thị nữ bên người của Tiểu Hoàng Hậu, một thân bạch y, tuy là thị nữ nhưng dụng mạo, khí chất không hề thua kém một vị tiểu thư nhà quan gia. Mà con sói kia vẫn một thân tuyết trắng, đồng tử màu đỏ như hai khối huyết ngọc tốt nhất. Thái giám, thị vệ bên ngoài sớm biết bọn họ đều là người của Tiểu Hoàng Hậu, không dám ngăn trở, nhìn bọn họ một người một sói vào Kim Loan điện.

Dạ Thần nhìn thấy bọn họ xuất hiện, trong mắt tràn đầy vui mừng. Thủy Dao và tuyết lang đã trở lại, có phải Cửu Nhi cũng đã trở lại không? Bất chấp luồng cuồng, hấn lo lắng hỏi.

"Thủy Dao, Hoàng Hậu đâu?"

Trước ánh mắt tò mò và sợ hãi của mọi người, Thủy Dao và tuyết lang thoải mái đứng giữa đại điện. Nghe thấy lời của Dạ Thần, hành lễ với hấn.

"Hồi Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương đã trở lại."

"Ồ đâu?"

Mọi người nghe thấy Hoàng Hậu đã trở lại, không thấy người đâu, rất ngạc nhiên. Nhưng lại càng nhiều e ngại, bọn họ muốn thừa dịp Tiểu Hoàng Hậu không có ở đây, để cho nữ nhi nhà mình qua biểu diễn tài nghệ, bắt được ánh mắt của Hoàng Thượng. Nhưng bây giờ Hoàng Hậu lại về đúng lúc này, có

thể không hoảng, không sợ sao? Tiểu Hoàng Hậu kia không tuân thủ lễ giáo quy củ, quy củ đối với nàng đều không cần thực hiện.

Thủy Dao đáp xong, cùng tuyết lang đứng sang một bên.

Mọi người kinh ngạc không hiểu, lại nghe thấy một tiếng địch. Sau đó cây anh đào lại rơi xuống. Một bóng dáng màu đỏ bay vút vào. Làn váy bay lên, ba ngàn sợi tóc đen phiêu phiêu, trên trán ấn hình anh đào xinh đẹp quyền rũ phong tình...

Tiên tử bay trên không trung.

Mọi người chỉ cảm thấy ngây ngốc, ngẩng đầu nhìn nữ tử. Nàng là tiên nữ sao? Trong lòng bọn họ si ngốc nghĩ. Ánh mắt như bị ngưng lại, không bỏ được ánh mắt, hôm nay có rất nhiều điều khiến họ ngạc nhiên.

Dạ Thần và Ninh Phong Cách cũng bị bóng dáng kia mê hoặc. Hồng y thiếu nữ này là ai? Thân ảnh nàng nhẹ nhàng, nếu không phải có được tuyệt đỉnh khinh công thì là tiên tử. Nàng là do Cửu Nhi an bài sao? Chẳng lẽ lại là yêu tinh Cửu Nhi thu phục?

Thiếu nữ dưới ánh mắt kinh diễm của mọi người, thân hình nhẹ nhàng hạ xuống. Làn váy nhẹ nhàng bay xuống. Màu đỏ khiến làn da nõn nà của nữ tử thêm non mềm, đường cong duyên dáng gợi cảm, khuôn mặt không cười không nói lạnh nhạt, khiến cho người ta có cảm giác xa xôi, lại càng muốn tiếp cận.

"Tỷ tỷ thật đẹp."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Tiên nữ là Hoàng Hậu?

"Tỷ tỷ thật đẹp."

Một giọng nói trẻ con đánh vỡ không khí mộng ảo, hóa ra đúng là một tiểu thư mới sáu bảy tuổi, bộ dáng ngu đần mở miệng.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, nhìn cô gái lại không biết phải có phản ứng gì.

"Lớn mật, thấy Hoàng Thượng, Thái Thượng Hoàng, Thái hậu lại dám không hành lễ."

Mọi người khe khẽ nhỏ giọng nghị luận. Giọng nói của thái giám vang lên, mọi người mới có phản ứng. Mặc kệ thiếu nữ này là ai, nhìn thấy Thánh Thượng lại không hành lễ là bất kính, coi rẻ hoàng gia.

Thiếu nữ ngẩng đầu, thản nhiên liếc qua thái giám. Hắn cảm thấy như cả người bị đóng băng, sững sờ đứng đó. Thấy thái giám ngoan ngoãn ngậm miệng, nàng vừa lòng gật đầu. Sau đó nhìn Dạ Thần, trong mắt tràn đầy nhu tình, ôn nhu, môi hồng khẽ nhếch, giọng nói như đồ quỳnh hót.

"Thần, ta đã trở về."

Một câu không những khiến cho mọi người thay đổi thần sắc, ngay cả Dạ Thần cũng cả kinh thiếu chút nữa ném mâm đựng trái cây đi, về mặt này, giọng điệu này, rõ ràng là Cửu Nhi. Là nàng?

Từ đồng đánh giá thiếu nữ trước mắt, trừ về mặt giống Cửu Nhi, thân thể, dung mạo đều không giống, huống chi Cửu Nhi chỉ mới sáu tuổi. Mà nàng rõ ràng là một thiếu nữ mười tám tuổi. Vô luận thế nào cũng không thể liên hệ hai người vào một chỗ. Trừ phi Cửu Nhi biến thân.

"Người là ai?"

Dạ Thần đứng lên, giương tay áo, khí thế uy nghiêm ngăn trở người khác. Đôi mắt thâm thúy chỉ có bóng dáng thiếu nữ kia, bàn tay nắm chặt thành quyền tiết lộ hắn đang khấn咒. Hoặc là kỳ thật hắn đã đoán ra nhưng nhất thời chưa thích ứng được.

"Người thấy ta giống ai?"

Thiếu nữ chuyển vòng, thân hình, dung mạo, khiến cho nữ tử ở đây đổ kị, khiến cho thiếu niên nam tử si mê.

Ninh Phong Cách há to miệng, hai tay nhịn không được xoa xoa mắt. Sao lại thế này, vừa rồi hắn lại thấy trên người tuyệt sắc thiếu nữ này, thấy bóng dáng Tiểu Hoàng Hậu, là hoa mắt sao?

Ánh mắt Dạ Thần sáng ngời, không sai được, về mặt, giọng điệu kia là Cửu Nhi, trừ nàng không có ai có được khí thế, về mặt như thế.

"Cửu Nhi..."

Thấy Dạ Thần có thể từ bộ dáng hiện tại mà nhận ra nàng, trong lòng Lãnh Loan Loan thật sự vui vẻ. Nàng nhớ tới một loại tiểu thuyết trước kia đã từng đọc, nữ chủ vì hủy dung mà đi chinh dung, biến thành bộ dáng hoàn toàn khác, sau bao nhiêu sóng gió, rốt cuộc nam chủ cũng nhận ra nữ chủ. Nữ chủ tâm tình kích động, cũng không khác nàng là bao. Bất quá may mắn, Thần chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra, không cần nhiều trắc trở như vậy. Huống chi nàng cũng sẽ không giống như trong tiểu thuyết đó.

"Cái gì? Nàng là Hoàng Hậu nương nương?"

"Không phải đâu. Không phải Hoàng Hậu mới sáu tuổi sao?"

"Có phải là nhìn nhầm rồi không?"

"..."

Dạ Thần nói xong, miệng Ninh Phong Cách còn lớn hơn nữa. Chẳng lẽ không phải là hán hoa mắt? Tuyệt sắc mỹ nữ này thật là Tiểu Hoàng Hậu? Sao lại thế này?

Văn võ bá quan cũng nghị luận, không phải là gặp quý chứ? Thiếu nữ trước mắt sao mà giống Hoàng Hậu, một lớn một nhỏ, bộ dáng hoàn toàn bất đồng a.

"Hoàng Nhi, con nói nàng là Hoàng Hậu?"

Hoàng Thái Hậu và Thái Thượng Hoàng hai mặt nhìn nhau, sau một lúc lâu nghe thấy mọi người nghị luận mới không thể tin mở miệng. Hai người bốn mắt nhìn thiếu nữ, tuy về mặt, khí thế không khác với Tiểu Hoàng Hậu. Nhưng nàng là thanh xuân mỹ nữ. Mà Hoàng Hậu cũng chỉ là sáu tuổi oa nhi a. Nghĩ thế nào cũng cảm thấy bất khả tư nghị.

"Đúng vậy, chính là ta."

Thiếu nữ, cũng chính là Lãnh Loan Loan, bóng dáng nhoáng lên một cái, như chim yến nhẹ nhàng hạ xuống bên người Dạ Thần. Tao nhã ngồi xuống, tròn mắt sáng ngời đảo qua mọi người, ngẩng đầu, thần nhiên nói.

"Quả nhiên cung yến hôm nay rất náo nhiệt, chư vị tiểu thư biểu diễn cũng thực phần khích."

Ngay từ khi yến hội bắt đầu, nàng đã nhìn thấy hết màn biểu diễn của các vị nữ tử. Quả nhiên là người đẹp, tài năng cũng xuất sắc. Đương nhiên cũng thấy cả vẻ mặt của Tể Tướng, Vương gia, Tướng quân, hừ, muốn đưa nữ nhi của mình vào hậu cung sao? Nằm mơ.

Lời nàng vừa ra, ba người kinh ngạc. Trong lòng biết bản tính của bọn họ đã thất bại, bất quá thấy bộ dáng của Lãnh Loan Loan, trong lòng lại có chủ ý.

"Vị cô nương này, ngài tự xưng Hoàng Hậu, có chứng cứ không?" Tể tướng Thu Đình Ngôn dẫn đầu đi ra, chấp tay với Hoàng Thượng hỏi.

"Mọi người đều biết Hoàng Hậu nương nương là sáu tuổi oa nhi, mà ngài rõ ràng là thanh xuân nữ tử. Tự xưng là Hoàng Hậu, có phải là rất bất khả tư nghị không?"

Mọi người nghe thấy cũng gật đầu, sáu tuổi oa nhi biến thành thanh xuân thiếu nữ, không phải là yêu tinh chứ?

Thái Thượng Hoàng và Thái Hậu cũng nhìn Lãnh Loan. Trong đầu xẹt qua hình ảnh trước đây, càng nghĩ càng thấy Lãnh Loan Loan rất cổ quái. Mộng La quốc, chưa từng nghe qua. Trước kia còn nghe đối phương giải thích, nhưng bây giờ ngay cả một tiểu nữ oa cũng có thể biến thành đại cô nương, đây là chuyện gì?

"Tể tướng đang nghi ngờ bản cung sao?" Lãnh Loan Loan nhìn chằm chằm Tể tướng, lạnh giọng hỏi.

"Thần không dám."

Thu Đình Ngôn trầm ổn đáp.

"Không dám?" Lãnh Loan Loan nhướn mi, giọng điệu sắc bén.

"Bản cung lại thấy ngài không gì không dám."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Để ý nên tin tưởng nàng

"Không dám?" Lãnh Loan Loan nhướn mi, giọng điệu sắc bén.

"Bản cung lại thấy người không gì không dám."

Ở sau lưng tìm tiểu lão bà cho Thần, hấn còn cái gì mà không dám, nếu không phải thấy hấn vẫn hết lòng cho quốc sự, còn lâu nàng mới để hấn như vậy mà không thu thập.

Thu Đùng Ngôn cúi đầu không nói.

Trần Bắc Tướng quân là quân nhân, không hiểu nói vòng vo, nghĩ gì nói đó. Nghe thấy tất cả mọi người đều nghị luận về Lãnh Loan Loan, trong lòng cũng thấy không thích hợp. Tiểu oa nhi bỗng chốc thành thiếu nữ, không phải yêu tinh thì là cái gì? Nhìn Lãnh Loan Loan, nói thẳng.

"Không phải người là yêu tinh chứ? Nói nhỏ là nhỏ, nói lớn là lớn."

"Làm càn..."

Lãnh Loan Loan còn chưa nói, Dạ Thần đã nói trước. Khuôn mặt tuần tú đầy giận dữ, trừng mắt nhìn Trần Bắc Tướng quân.

Trần Bắc Tướng quân thấy Hoàng đế tức giận, lập tức quỳ xuống.

"Hoàng Thượng bớt giận."

Những người khác thấy thánh nhan giận dữ, cũng quỳ xuống, kinh sợ.

"Hoàng Thượng bớt giận."

Toàn bộ đại diện vì lửa giận của Dạ Thần mà yên tĩnh.

Hấn tức giận ngập trời nhưng không ít người nghe được lời của Tướng quân. Nhất là Thái Thượng Hoàng và Thái Hậu, bọn họ vẫn cảm thấy Tiểu Hoàng Hậu này có điểm kỳ lạ. Quả thực không có nửa điểm giống oa nhi, bây giờ đột nhiên biến thành đại cô nương, ai cũng thấy chuyện này không bình thường.

"Hoàng Thượng, con không nên tức giận. Thật ra ai gia muốn nghe Hoàng Hậu giải thích."

Ngón tay thon dài mang hộ giáp màu vàng giơ lên, Hoàng Thái Hậu sắc bén nhìn Lãnh Loan Loan, nhìn ra được ý xấu trong ánh mắt của bà.

"Mẫu hậu, người cũng nghĩ Cửu Nhi là yêu tinh sao?"

Trong mắt Dạ Thần tràn đầy lửa giận, ngón tay thon dài cầm tay Lãnh Loan Loan. Tuy hấn cũng không hiểu, nhưng hấn tin tưởng Lãnh Loan Loan sẽ cho hấn một đáp án. Để ý nàng, nên tin tưởng nàng.

"Hoàng nhi, con không thấy Hoàng Hậu từ tiểu oa nhi biến thành bộ dáng này rất kỳ quái sao?"

Hoàng Thái Hậu thấy nhi tử của mình vì Lãnh Loan Loan mà tức giận với mình, trong lòng cũng thực tức giận. Quả nhiên có thể từ là quên mẫu thân, bất quá Lãnh Loan Loan này đã cho hấn ăn mê dược gì? Khiến cho hấn không phân biệt thị phi, biết rõ chuyện này kỳ lạ, hấn vẫn bảo hộ nàng?

"Ta tin tưởng Cửu Nhi."

Một câu nói ra tất cả, cho dù là mù quáng cũng được. Hấn tin tưởng nàng. Đôi mắt thâm thúy nhìn Lãnh Loan Loan. Cho tới bây giờ hấn không ngờ bộ dáng lớn lên của Loan Loan lại xinh đẹp như vậy, khuynh quốc khuynh thành cũng không đủ để hình dung nàng. Nhưng mặc kệ bộ dáng nàng thế nào, chỉ cần hấn nhận định nàng, sẽ không có gì thay đổi.

Lời nói của Dạ Thần khiến cho Lãnh Loan Loan thực cảm động, nhưng nàng cũng biết hấn là vua một nước, nếu không thể phục chúng, chỉ sợ tiếng tăm của hấn cũng không tốt. Khóe miệng khẽ nhếch, cười nhạt với Dạ Thần, trấn an cảm xúc của hấn. Sau đó nhìn mọi người, liếc qua Thái Thượng Hoàng và Hoàng Thái Hậu một cái, cả người tản ra khí thế tôn quý vô cùng. Mọi anh đào kiêu diễm ướt át hé mở, giọng nói thanh thúy, lại uy nghiêm.

"Bản cung là Xà thần chuyển thế, từ khi ra đời liền có được tiên pháp. Từ tiểu oa nhi biến thành bộ dáng này cũng là vì pháp lực tăng lên, giải thích như vậy, chư vị thấy sao?"

Giọng nói quanh quẩn, mỗi cái nhăn mày, cười nhạt đều có uy nghi, tư thái bề ngễ thiên hạ khiến người ta phục tùng.

Bất quá lời cũng nàng khiến cho mọi người bán tin bán nghi. Xác thực lúc lập Thái Từ Phi, có lời đồn đãi nàng là Xà Thần chuyển thế, nhưng bây giờ giải thích như vậy, vẫn khiến cho người ta không thể tin hết.

"Hoàng Hậu nói ngài là Xà Thần chuyển thế, có chứng cứ không?"

Thu Đùng Ngôn không muốn kết thúc kế hoạch như vậy, nhưng nếu là thật, Hoàng Hậu cũng quá lợi hại rồi, chỉ sợ bọn họ cũng không phải đối thủ của nàng.

"Muốn chứng cứ?" Lãnh Loan Loan nhíu mày, liếc qua, quả nhiên thấy những người khác cũng tò mò, chỉ sợ đều đang chờ đợi nàng đưa chứng cứ.

"Tể tướng, người đừng làm càn. Lại dám bắt kính với Hoàng Hậu."

Dạ Thần nhìn Thu Đứng Ngôn cắn mãi không nhả, trong lòng tức giận. Rốt cuộc lão thất phu này muốn thế nào? Nếu không phải đang ở trước mặt nguyên lão, hẳn nhất định phải khiến hắn ta đẹp mặt.

"Thần không cần tức giận." Lãnh Loan Loan đặt tay lên tay Dạ Thần, lạnh nhạt trấn an.

"Đề bản cung cho bọn họ nhìn pháp lực của ta." Không phải là muốn chứng cứ sao? Nàng sử dụng pháp lực cho bọn hắn xem, hy vọng tim bọn họ đủ mạnh, không bị hù chết. Nếu xảy ra chuyện, nàng không chịu trách nhiệm.

"Cứu Nhi..."

Dạ Thần nhìn nàng, nháy mắt trở nên ôn nhu.

"Không sao."

Lãnh Loan Loan đứng lên, làn váy có sợi tơ màu vàng vòng quanh đóa mầu đơn, làn váy dài, mùi hương hoa mai quanh người, ánh đào ẩn như lóe ra ánh sáng, lộ ra vài phần thần bí.

"Bây giờ bản cung để cho các người mở to mắt nhìn một chút tiên thuật của bản cung."

Nói xong, nàng giương lên ống tay áo lửa đỏ. Từ tay áo, vô số cánh hoa ánh đào hồng nhạt bay lá tả bốn phía, giữa mưa ánh đào, nàng như ánh đào tiên tử, tuyệt mỹ, thanh lịch.

Ánh mắt của mọi người đều bị mê hoặc, cũng hiểu, hóa ra cây ánh đào là do Hoàng Hậu làm. Trong lòng thầm than thần kỳ, chẳng lẽ nàng thật sự là Xà Thần chuyển thế sao?

"Không biết chư vị có hài lòng màn biểu diễn của bản cung?"

Lãnh Loan Loan đảo mắt qua mọi người, cuối cùng rơi xuống trên người Thu Đứng Ngôn, thản nhiên nói.

"Này..."

"Hay là lại muốn ta gọi nhóm xà cục cung ra đây?" Là chứng minh, nhưng cũng là uy hiếp. Tốt nhất những người này thức thời, chộc giận nàng, cẩn thận nàng gọi xà đến múa.

"Không, đừng."

Thái Thượng Hoàng và Thái Hậu nhanh chóng xua tay, đùa giỡn. Bọn họ đã có kinh nghiệm trong chuyện này, dọa chết người. Trăm ngàn lần đừng gọi một đồng xà đến quấy rối.

"Nói vậy, mọi người đã tin?"

"Phải, phải."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Ta là phu quân của yêu tinh

Đêm lạnh như nước. Trăng tàn hiện lên ngọn cây. Ánh sao thưa thớt vây quanh bốn phía trắng. Màn đêm đen tối làm đẹp cảnh sắc.

Gió đêm lạnh lạnh thổi, hoa cỏ lay động, cung nữ đều lui xuống.

Trên bàn cửa sổ, ánh nến trong đèn lồng, ánh sáng xuyên qua đèn, có vài phần mờ nhạt, khiến gian phòng bao phủ trong một mảnh mờ lung.

Long giường hoa lệ, giường màu vàng, màn giường mạ vàng. Trên giường, ngọc chấn, mềm mại, bóng loáng.

Lãnh Loan Loan và Dạ Thần cởi áo khoác, hai người đều mặc trung y màu trắng nằm trên giường. Ánh mắt đều nhìn trần, không nói gì.

Ánh sáng chiếu vào mắt Dạ Thần, màu tím toát ra. Trước kia Cửu Nhi còn nhỏ, đồng giường cộng chăn cũng tự nhiên. Nhưng bây giờ nàng đã là một thiếu nữ tuyệt sắc khuyển thành, có được thân hình khiến người ta điên cuồng. Đường cong duyên dáng, xương quai xanh kêu gọi, làn da nõn nà, hương thơm thoang thoảng, dụ hoặc hẳn. Không dám cử động thân thể. Hẳn sợ một khi chạm đến thân thể của nàng, hẳn sẽ không không chế được bản thân.

Tim đập mạnh, dường như có thể khiến đối phương nghe thấy, cuồng nhiệt hơn cả lửa cháy giữa đồng cỏ...

Lúc Dạ Thần không thấy, Lãnh Loan Loan khẽ cười, sao nàng không biết cảm giác của Dạ Thần chứ. Nhưng hẳn cũng rất tôn trọng nàng, không như những nam nhân ham sắc đẹp, vừa thấy nữ tử xinh đẹp là hận không thể ôm vào trong ngực, cũng không dùng ánh mắt dâm loạn mạo phạm nàng. Hẳn đang kham trọng, còn kham trọng hơn cả nàng. Thật sự khiến nàng cảm thấy buồn cười, cũng cảm động.

"Thần, người tin lời nói của ta ở trên điện sao?"

Lãnh Loan Loan nghiêng đầu, nhìn hẳn, gần từng tiếng hỏi. Nói cái gì Xà Thần chuyển thế, chỉ sợ rất nhiều người đều hoài nghi.

"Vì sao lại không tin?" Dạ Thần nghe thấy nàng hỏi, cũng áp chế ý niệm trong lòng, từ đồng thâm thúy quán quýt ánh mắt nàng. "Vô luận nàng nói gì, ta đều tin nàng." Bởi vì nhận định cho nên tin tưởng. Bởi vì yêu cho nên tin tưởng.

"Người không nghĩ ta là yêu tinh sao?"

Lãnh Loan Loan rất muốn biết suy nghĩ của Dạ Thần. Trên đại điện, ít nhất hơn phân nửa mọi người đều nghĩ nàng là yêu tinh. Vốn nàng cũng không cầu bọn họ nghĩ gì, cũng không để ý bọn họ nghĩ thế nào. Đột nhiên chính mình, đột nhiên thấy một tiểu nữ oa biến thành bộ dáng khác, cũng sẽ nghĩ như vậy. Hơn nữa đây cũng là sự thật, nàng đã không còn là tiểu nữ sinh tùy tính ở hiện đại nữa, bây giờ nàng là xà tinh. Dù là Xà giới Công Chúa, có địa vị cao quý, nhưng vẫn là xà.

"Vậy nàng là gì?"

Dạ Thần không trả lời mà hỏi lại nàng. Không phải chưa từng suy nghĩ, từ lúc gặp nhau đến giờ có nhiều điểm khác lạ. Có lẽ nàng thật sự không phải nhân loại, có lẽ là yêu tinh, có lẽ là tiên nữ. Nhưng bây giờ hẳn chỉ biết nàng là thê tử của mình, người mình đã nhận định. Cho nên mặc kệ nàng là gì, chỉ cần nàng giống hẳn, trong lòng có lẫn nhau, vậy là đủ rồi. Ai nói yêu tinh không có trái tim, không phải có rất nhiều câu chuyện tình yêu về yêu tinh và nhân loại sao? Có lẽ chỉ là truyện kể, nhưng có thể lưu truyền trăm ngàn năm, luôn luôn có đạo lý của nó.

"Nếu ta là yêu tinh?"

Lãnh Loan Loan nhìn thẳng hẳn, như qua ánh mắt, nhìn thấu tâm tư của hẳn. Trước kia từng nghe nói qua, tình yêu muốn vĩnh hằng, quan trọng nhất là phải tin tưởng lẫn nhau. Nếu hẳn không thể chấp nhận thân phận của nàng, chỉ có thể nói bọn họ không có duyên phận. Vậy chia tay, buông tha hẳn, nàng tin còn có người chấp nhận thân phận thật của nàng. Nếu hẳn có thể chấp nhận thân phận của mình, vậy đó là duyên phận của bọn họ, số mệnh.

Lời của nàng khiến Dạ Thần sửng sốt, nhưng lại nở nụ cười.

"Nếu nàng là yêu tinh, vậy ta là phu quân của yêu tinh."

Lãnh Loan Loan biểu tình kỳ quái, muốn cười không cười nổi. Thật không ngờ hẳn lại còn có thiên phú mặt này. Phu quân của yêu tinh. Ha ha ha...

"Thần, ta thật sự là yêu tinh." Dừng cười, Lãnh Loan Loan biểu tình nghiêm túc nhìn Dạ Thần.

"Ta là Xà giới Cửu Công Chúa, Mộng La Quốc kỳ thật là tên Xà giới."

Dứt lời, đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn hẳn, quan sát vẻ mặt của hẳn, cũng không thấy biểu tình của hẳn có gì biến hóa, không chán ghét, không sợ hãi, điều này khiến nàng trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

"Hóa ra là thế." Dạ Thần gật đầu, ngồi dậy, y phục rủ xuống, ngực lộ ra, sợi tóc hỗn độn trên vai, từ đồng câu hồn, rất gợi cảm mê người.

"Trách không được chúng ta chưa từng nghe tới Mộng La Quốc." Cũng khó trách Cửu Nhi không giống người thường, có rất nhiều năng lực vượt xa người thường.

"Người chắc chắn không sợ hãi sao? Không ghê tởm sao?"

"Sao phải như vậy?" Dạ Thần nở nụ cười, đôi mắt hẹp dài thâm thúy như hòa tan, bàn tay thon dài cầm tay của nàng. "Mặc kệ nàng là gì, đối với ta mà nói, nàng chính là thê tử của ta. Nhất sinh nhất thế nhất song nhân."

"Đây là thỏ lộ sao?"

Lãnh Loan Loan trong lòng cảm động nhưng ngoài miệng vẫn không chịu thua. Khoé môi khẽ nhếch, bướng bỉnh tươi cười, mắt nhìn hẳn, bày ra tư thái phong tình của thiếu nữ.

"Phải."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 149: Lần đầu tiên triển miên

"Phải."

Dạ Thần mỉm cười. Nếu nói trước kia thổ lộ với một tiểu oa nhi, khiến cho người ta thấy không được tự nhiên. Vậy bây giờ với một thiếu nữ mười tám, tâm vẫn thẳng thắn, không phải không được tự nhiên, kích động.

Bàn tay mềm mại của Lãnh Loan Loan trong lòng bàn tay của hắn, cảm giác ngứa ngứa từ lòng bàn tay truyền vào trong lòng Dạ Thần. Từ đồng bồng sáng, hòa điểm nảy lên. Độ ẩm trong phòng đột nhiên dâng cao, có loại không khí ám muội.

Lãnh Loan Loan cảm giác được hơi thở dồn dập của hắn, buống bình lui về sau, đôi mắt sáng ngời nhìn hắn, mang theo tươi cười giao hoạt.

"Thần, ngươi có muốn nhìn nguyên hình của ta không?" Một con rắn nhỏ, không dọa được người.

"A..."

Dạ Thần đang động tình, lại bị lời nói đột nhiên được Lãnh Loan Loan nói ra sững sốt. Bất quá dục hỏa cũng biến màu, từ đồng nhìn nàng buống bình tươi cười. Biết rõ nàng đang đùa, nhưng hắn không thể tức giận. Hơn nữa nguyên hình của Cửu Nhi sao? Đúng là hắn muốn biết, hắn là rất đáng yêu.

"Ừ." Gật đầu, ngồi một bên, dạt dào cười.

"Chắc chắn?" Lãnh Loan Loan ngẩng đầu, hắn không đoán nguyên hình của nàng lại đại mãng xà sao?

"Chắc chắn." Kiên định gật đầu.

"Vậy được rồi, xem đi."

Lãnh Loan Loan giờ tay lên, một ánh sáng màu vàng lượn lờ quanh nàng, bao phủ cả thân thể, ánh đào ẩn chiếu ra ánh sáng ngọc, sau đó bóng dáng nàng biến mất trong hào quang.

Dạ Thần còn chưa có phản ứng, ánh sáng màu vàng biến mất, một con rắn màu trắng tại chỗ Lãnh Loan Loan vừa ngồi trên người. Con rắn nhỏ ước chừng dài hơn một thước. Cả thân tuyết trắng không tí vết, đầu rắn nho nhỏ, đôi mắt không chớp nhìn Dạ Thần.

"Cửu Nhi?"

Dạ Thần tròng mắt, trong mắt xẹt qua hào quang, không phải sợ hãi, mà là thích.

Lãnh Loan Loan chớp mắt, không phải nhìn lầm chứ? Hắn vui mừng?

"Thật là một con rắn đáng yêu."

Dạ Thần vươn tay, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve đầu rắn. Ánh mắt ôn nhu, không có một chút sợ hãi.

"Hóa ra đây là nguyên hình của Cửu Nhi, thật đáng yêu."

"Ngươi thật sự cảm thấy đáng yêu?" Tiểu Bạch Xà ngẩng đầu rắn, nhìn hắn.

"Đương nhiên." Dạ Thần nói, hai tay nâng con rắn. Nó trườn trên cánh tay hắn. Xúc cảm lạnh như băng thoải mái, khiến cho người ta cảm thấy như ngâm trong nước đá.

Lãnh Loan Loan thấy hắn thật sự không sợ, trong mắt cũng có ý cười, cái đầu nhỏ vươn lên, hôn lên mặt hắn.

Dạ Thần chỉ cảm thấy lạnh lạnh, ngứa ngứa, không tự do cười.

"Ha ha a..."

Lãnh Loan Loan thấy hắn cười, lại buống bình liếm liếm mặt hắn. Sau đó thân mình co rút, đi đến một bên giường, lại biến trở về thân nhân, nàng không mặc áo lót, mà biến thành trần như nhộng. Thân thể ngọc cốt băng cơ khiến cho đôi mắt Dạ Thần trở nên sâu thẳm, yết hầu nhìn không được nuốt nước miếng.

"Cửu Nhi..."

Lãnh Loan Loan nhìn bộ dáng của hắn nở nụ cười, cười đến quặn ruột lòng người, cười đến câu tâm nhiếp hồn. Sợi tóc mềm mại như tơ rủ xuống vai, đen và trắng. Trước ngực no đủ khiến cho người ta nuốt nước miếng...

Thân mình *** của Lãnh Loan Loan tiến sát hắn, cảm giác ấm áp mềm mại khiến Dạ Thần cảm xúc mênh mông, lại cứng nhắc không có động tác. Thật sự rất buồn cười.

"Thần, ngươi không muốn ta sao?"

Lãnh Loan Loan vươn tay ngọc đặt trên người hắn, đầu nhỏ ngả vào ngực hắn, nghe tiếng tim đập kịch liệt của hắn, cảm nhận hô hấp nóng rực của hắn, rộn rã, khẽ cười, nàng biết hắn động tình vì nàng. Có cảm giác thành tựu, nam nhân này tất cả đều vì nàng...

"Cửu Nhi, nàng biết nàng đang nói gì không?"

Dạ Thần khó khăn mở miệng, ánh mắt nhìn ngọn đèn trên bàn, không dám nhìn thân hình xinh đẹp của nàng, hai tay nắm chặt, rất sợ bản thân không thể khống chế.

"Đương nhiên ta biết." Giọng nói Lãnh Loan Loan càn mị hoặc, ngón tay tiếp tục vòng vo, hơi thở như lan, nhẹ giọng nói bên tai hắn.

"Ta là thê tử của ngươi, ngươi là trượng phu của ta, chúng ta cùng một chỗ có gì không đúng?"

Àm, Dạ Thần cảm thấy trong đầu như nổ tung, ánh mắt hắn rối loạn, giọng nói của nàng như tiếng hay nhất trên thế giới, thôi miên hắn. Từ đồng tối hắn đi, hòa diễm hừng hực nhảy lên trong mắt, hai tay nhịn không được bắt lấy hai tay của nàng. Làn da mềm mại lập tức in dấu hồng hồng, từ đồng nhìn thẳng vào nàng, giọng nói khàn khàn.

"Có thể chứ?"

Lãnh Loan Loan cười, cho hắn đáp án trực tiếp. Cánh tay ôm vòng qua cổ hắn, khẽ cười.

"Ngươi nói xem."

Từ đồng càng sâu, bắt tri bắt giác đẩy nàng vào giường mềm mại, sau đó vung tay lên, màn giường buông xuống, che lại cảnh kiều diễm bên trong.

Tiếng thở gấp rên rỉ truyền ra. Mặt trăng ngoài cửa sổ cũng trốn vào trong mây, không dám nhìn cảnh uyên ương triển miên...

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 150: Âm tư người nổi tiếng

Hòa Ảnh giáo.

Ánh trăng chiếu vào, trong trẻo lạnh lùng.

Ngoài cửa sổ, gió đêm thổi, bóng cây lắc lư, quý mị xuất hiện.

Phòng mở rộng, dưới ánh nến.

Sắc xanh cả phòng, khiến người ta cảm thấy lạnh lùng.

Người nổi tiếng ngồi sau bàn, ngón tay khớp xương rõ ràng đặt trên huyền cầm, khúc nhạc vang lên giữa ban đêm, có cảm giác cô tịch.

Tóc đen dài đến thắt lưng rồi tung, hỗn loạn. Khuôn mặt tuấn mỹ yêu nghiệt dưới ánh sáng khiến người ta cảm thấy xa không chạm tới. Tiếng đàn êm tai, đêm tối yên tĩnh thích hợp với hắn hơn phồn hoa lúc ban ngày.

"Cốc cốc cốc..."

Đột nhiên bên ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

Người nổi tiếng không ngừng đàn, thực ra hắn đã nghe ra tiếng bước chân. Chắc là Cánh Tà. Chỉ khi đàn xong một khúc, hắn mới thản nhiên mở miệng.

"Vào đi."

Cửa phòng bị mở ra. Cánh Tà một thân hắc y đi đến, đeo mặt nạ bạc, trong ánh sáng mờ nhạt càng thêm thần bí.

"Tham kiến giáo chủ."

Cánh Tà chân sau quỳ xuống, tay phải kéo sợi tóc theo động tác của hắc rùa xuống, che khuất một bên mặt, cũng chặn ánh mắt lạnh lùng.

"Chuyện gì?"

"Hồi giáo chủ, thuộc hạ nghe được một chuyện rất ly kỳ, chuyện về đương kim Hoàng Hậu nương nương." Giáo chủ từng hạ lệnh, chỉ cần là chuyện liên quan tới Hoàng Hậu nương nương, thì không được bỏ qua.

"Humm? Chuyện gì?" Vừa nghe thấy chuyện về Tiểu Hoàng Hậu kia, người nổi tiếng buông tay, đôi mắt híp lại, rất tò mò.

"Hồi giáo chủ, theo tin tức hồi báo, Hoàng Hậu từ sáu tuổi tiểu oa nhi biến thành một *** khuynh quốc khuynh thành. Hôm nay mọi người đều nghị luận chuyện này, Hoàng Hậu giải thích, nàng là Xà Thần chuyển thế, pháp lực tăng cao. Cho nên mới biến thành một thiếu nữ mười tám. Bất quá có người lên đoán nàng không phải con người, mà là yêu tinh. Bây giờ chỉ sợ quán trà ngoài Nguyệt Diễm hoàng thành là nơi ồn ào..." Chuyện như vậy vừa lúc thích hợp cho những thuyết thư tiên sinh đi kể chuyện.

"Có chuyện này sao?"

Người nổi tiếng híp mắt càng sâu, tiểu oa nhi kia biến thành thiếu nữ khuynh thành tuyệt sắc? Nàng tự xưng là Xà Thần chuyển thế mà người bên ngoài lại đoán nàng là yêu tinh. Ngón tay thon dài vuốt ve cằm, thú vị.

"Cánh, thật sao? Không phải nghe đồn?"

Ngẩng đầu, nhìn Cánh Tà, chuyện như vậy thật sự là ly kỳ.

"Thuộc hạ đã tìm hiểu riêng, thật là như vậy." Cánh Tà gật đầu đáp, tiếp tục nói. "Nghe nói khi Hoàng Hậu đột nhiên xuất hiện ở cung yến, hoa anh đào bay đầy trời. Lúc đầu mọi người còn nghĩ nàng là tiên nữ. Cuối cùng mới biết nàng là Hoàng hậu nương nương." Hắc cũng không tin, dù sao một tiểu oa nhi biến thành bộ dáng như vậy, chuyện này ai chấp nhận? Trái tim không cứng rắn vậy. Huống chi nàng còn nói nàng là Xà Thần chuyển thế, cái này càng khiến người cảm thấy nghi ngờ.

"Ồ, thật sự là có chuyện này."

Trong đôi mắt hẹp dài của người nổi tiếng xẹt qua tia sáng, hắc càng ngày càng cảm thấy hứng thú với Lãng Loan Loan. Lại có thể từ tiểu oa nhi biến thành mỹ nữ khuynh thành, thật sự có ý tứ.

"Cánh, người nghĩ nàng thật sự là Xà Thần chuyển thế, hay là yêu tinh như trong miệng mọi người."

Hắn ngẩng đầu nhìn Cánh Tà hỏi. Sợi tóc rối tung trên vai, rùa xuống, rất gợi cảm.

"Thuộc hạ không biết."

Cánh Tà vẫn nửa quỳ như cũ, có thể là Xà Thần, cũng có thể là Xà tinh. Việc này, sao hắn biết được. Huống hồ dù Hoàng Hậu kia là thần hay yêu cũng không liên quan tới hắn.

"Thật sự không thú vị a." Người nổi tiếng nghe hắc nói như vậy lắc đầu. "Người không thể tò mò một chút sao?" Thủ hạ đều như khối băng.

"Giáo chủ nói qua, tò mò là điểm yếu trí mệnh của sát thủ."

Giọng nói thân thiện của Cánh Tà phản bác người nổi tiếng.

Người nổi tiếng há miệng thờ đốc, haizz, thật sự là lấy đá đập vào chân mình. Hắn lại dùng lời nói của mình chống đối lại mình, bất quá cũng đúng, sát thủ không thể có quá nhiều cảm tình.

"Còn chuyện gì không?"

"Hồi chủ tử, đoạn thời gian gần đây không ngừng ọc người trong võ lâm chết oan uổng. Mà cái gọi là danh môn chính phái lại ám chỉ do Hòa Ảnh giáo chúng ta gây ra. Ngày mười lăm mở đại hội anh hùng đại hội tại núi Thái Sơn, chuẩn bị đối phó với giáo chúng ta..."

"Cái gì?" Người nổi tiếng không giữ được vẻ tươi cười nữa, khuôn mặt tuần tú trầm xuống. Lại có cả chuyện này, xem ra có người âm thầm muốn hại Hòa Ảnh giáo, khiến cho võ lâm nhân sĩ tranh đấu với Hòa Ảnh giáo.

"Cánh, trong khoảng thời gian này giám sát chặt chẽ người trong giáo, đừng để bọn họ đi ra ngoài gây chuyện. Ta thấy việc này có người sau lưng cố ý, muốn khơi mào phân tranh võ lâm nhân sĩ và Hòa Ảnh giáo chúng ta. Phía sau cần cẩn thận. Đừng nhất thời tức giận, trúng bẫy của người khác..."

"Vâng, thuộc hạ hiểu." Cánh Tà chấp tay, gật đầu.

"Mặt khác, phái người tiếp tục theo dõi vô lân, ngày mười lăm chúng ta cũng góp vui." Xem xem bọn họ đối phó thế nào với Hỏa Ảnh giáo. Cũng thuận tiện đem màn độc thủ kia đào ra.

"Vâng."

"Được rồi, người lui xuống trước đi." Người nổi tiếng khoát tay với Cánh Tà, nói.

"Thuộc hạ cáo lui."

Cánh Tà đi ra khỏi phòng, không quên đóng cửa cho hắt.

Người nổi tiếng đứng lên, đi đến bên cửa sổ, nhìn trăng rằm trên trời. Híp mắt, trong đầu xẹt qua hình ảnh của Tiểu Hoàng Hậu, lại nghĩ tới lời của Cánh Tà, trong lòng nổi lên hứng thú.

Có nên đi nhìn Tiểu Hoàng Hậu không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Quân vương không lâm triều [Thượng]

Kim Loan điện

Văn võ bá quan đứng thành hai bên, một thân quan phục, đầu đội mũ quan, rất uy phong. Nhưng khi bọn hần chờ nửa canh giờ vẫn không thấy Hoàng đế lâm triều, đều bắt đầu nghị luận.

Thu Đùng Ngôn mặc tử y nhũ mi, nghe các quan viên khe khẽ nói nhỏ. Ánh mắt càng sâu, Hoàng hậu kia là Xà Thần chuyển thế hay là yêu tinh, nàng vẫn là họa thủy, một họa thủy đủ để làm thiên hạ đảo điên, giang sơn bị mất. Không nói đến chuyện lập một sáu tuổi nữ oa làm Thái Tử Phi khiến Nguyệt Diễm trở thành trò cười lúc trước, bây giờ Tiểu Hoàng hậu đột nhiên biến thành thiếu nữ, lại khiến cho cả nước đều thăm đoán. Một khi có người lợi dụng khơi mào chuyện này, chỉ sợ Nguyệt Diễm sẽ nguy.

"Tể tướng đại nhân, người nói hôm nay Hoàng Thượng có chuyện gì? Đến giờ mà còn chưa lâm triều."

Đức Thanh Vương gia một thân cảm bào, thất lưng đính ngọc, nhích lại gần Thu Đùng Ngôn.

"Vương gia, việc này thần cũng không dám tự đoán." Thu Đùng Ngôn là người khôn khéo thế nào chứ, tức thời biết không nên nói ra miệng. Dù sao chuyện hoàng thất nhiều, còn vọng nghị Hoàng Thượng, là tội lớn. Sao hần có thể cho người khác bắt được nhược điểm?

"Này..."

Đức Thanh Vương gia trong lòng thầm nắn lão hồ ly, nhưng biểu tình vẫn không biến. Vẫn bộ dáng ưu quốc ưu dân, khiến người ta cảm thấy bội phục.

"Bản tướng quân nghĩ, chắc chắn Hoàng Thượng đã hăm ôn nhu hương."

Có thể thẳng thắn nói như vậy cũng chỉ có Trấn Bắc Tướng quân Trịnh Thiếu Sở, người khác cũng nghĩ như vậy, nhưng không dám mở miệng.

"Tướng quân, lời này là thế nào?"

Đức Thanh Vương gia thông minh cầm cái đuôi của hần hỏi, dù sao lời này cũng không phải hần nói. Nếu có mầm tai họa gì thì cũng có quan viên làm chứng cho hần.

Trịnh Thiếu Sở nhìn lướt qua hần và các quan viên, trong mắt có vài phần khinh thường. Đều là một đám người sợ chết, rõ ràng trong lòng đều nghĩ vậy mà chẳng dám nói ra.

"Này còn không rõ ràng sao? Hoàng Hậu đã không còn là tiểu oa nhi, là đại mỹ nhân hàng thật giá thật. Hoàng Thượng chúng ta chính trực huyết khí phương cương, chắc chắn hai người không thể văn hòa." Bất quá cũng lý giải được, dù sao có người nam nhân nào nhìn một đại mỹ nhân xinh đẹp bên người mà tâm không động, thủ không động?

Hần nói ra, tất cả mọi người ngượng ngùng vuốt mũi. Nghị luận việc Hoàng Thượng và Hoàng Hậu viên phòng không nghĩ qua nhưng bọn họ không phải đại tướng quân tay cầm binh quyền, không dám loạn ngôn. Bất quá lời của tướng quân cũng có đạo lý, bây giờ nhớ lại bộ dáng của Hoàng Hậu đều nhận không được si mê. Thật sự là xinh đẹp a, giống như yêu tinh câu hồn trong truyền thuyết...

Thu Đùng Ngôn và Đức Thanh Vương gia nhìn nhau, mím môi không nói. Nhưng trong lòng không thể bình tĩnh, không nói đến Hoàng Hậu dùng lý do

Xà Thần chuyển thể thoát thai độ hoài nghi, hơn nữa cho dù nàng thật sự là Xà Thần chuyển thể, chuyện lúc đó cũng đã làm Hoàng Thượng quên đi trách nhiệm của mình, nếu thế sẽ sớm trở thành hôn quân, vậy Nguyệt Diễm không thể dung nằng. Từ xưa đến nay để vương chuyển sủng một người đều có kết cục rất thảm, xem ra bọn họ phải nghĩ biện pháp khiến cho Hoàng Thượng nạp phi tần, cân bằng hậu cung.

Đúng lúc này, thái giám bên người Hoàng đế cảm phát trần đi đến.

Thu Đùng Ngôn, Đức Thanh Vương gia vừa thấy, nhanh chóng nghênh đón.

"An công công..."

An công công vừa thấy Tể tướng và Vương gia đi lên, lúc này cũng chấp tay với bách quan.

"Bái kiến Vương gia, Tể tướng và chư vị đại nhân."

"An công công không cần đa lễ." Đức Thanh Vương gia phát tay. "Không biết hôm nay vì sao Hoàng Thượng còn chưa lâm triều? Chẳng lẽ hôm nay miễn sao?"

Từ lúc An công công đi vào, bách quan đều hành lễ với hần, sau đó đứng một bên vảnh tai nghe hần và Thu Đùng Ngôn, Đức Thanh Vương gia nói chuyện.

"Chuyện này nô tài cũng không rõ." An công công lắc đầu, Thánh Thượng không hạ chỉ.

"Này..."

Mọi người vừa nghe nhìn ngoài điện, mặt trời đã lên. Chẳng lẽ bọn họ cứ phải chờ đợi mãi?

"An công công, ngài có thể đi xem Hoàng Thượng không?"

Đức Thanh Vương gia và Thu Đùng Ngôn, Trấn Bắc Tướng quân đều nhìn An công công.

"Này..." An công công nhú mày, sau một lúc mới gật đầu. "Được rồi, nô tài đi xem."

"Làm phiền An công công."

Ánh mặt trời theo cửa sổ chiếu vào, mang cảm giác tươi mát.

Gió từ từ thổi, mang theo hương hoa.

Màn giường theo gió bay lên, lộ ra một góc.

Trong giường, nam nữ triền miên, cảnh thân mật khiến người ta tim đập nhanh, cũng khiến người ta ham mê không thôi.

Ngoài giường, y phục hỗn độn, chứng minh tối qua đã có màn hoan ái kịch liệt.

Ngoài Long Tuyền cung, An công công nhìn thái giám, cung nữ gác đêm vẫn còn.

"Bái kiến An công công."

Tiểu thái giám, tiểu cung nữ thấy là An công công đến, nhanh chóng hành lễ với hần.

An công công gật đầu, nhìn qua điện, sau đó xoay người nhìn bọn họ dò hỏi:

"Hoàng Thượng, Hoàng Hậu còn chưa rời giường sao?"

"Hồi công công, chưa." Tiểu thái giám gật đầu.

Trong phòng, sau lúc An công công hỏi, Dạ Thần đã tỉnh. Cúi đầu, nhìn Lãnh Loan Loan nằm ngủ say sưa trên cánh tay mình, từ đồng xẹt qua ôn nhu. Tối hôm qua đã khiến nàng mệt chết. Nhớ tới tối qua mình điên cuồng thế nào, hần cũng khó không mặt đỏ tim đập. Không muốn đánh thức nàng, cũng không muốn rời khỏi nàng. Hần muốn sau khi thức dậy, người đầu tiên nàng thấy là mình. Nhẹ giọng phân phó.

"An công công, hạ chỉ, hôm nay miễn triều."

An công công sững sốt, không ngờ Hoàng đế đã tỉnh, càng không ngờ hôm nay thật sự miễn triều. Nhưng nếu là ý chỉ của Hoàng Thượng, hần chỉ có thể tuân thủ. Gật đầu, cúi đầu đáp.

"Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 152: Quân vương không lâm triều [Hạ]

"An công công, hạ chỉ, hôm nay miễn triều."

An công công sững sốt, không ngờ Hoàng đế đã tỉnh, càng không ngờ hôm nay thật sự miễn triều. Nhưng nếu là ý chỉ của Hoàng Thượng, hẳn chỉ có thể tuân thủ. Gật đầu, cúi đầu đáp.

"Vâng."

Kim Loan điện, văn võ bá quan đều đang chờ tin tức của An công công.

Ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào, óng ánh, ấm áp. Nhưng bọn họ không cảm giác được, một đám đều chờ đợi không có tâm trạng.

"An công công trở lại."

Một quan viên gầy nhìn thấy An công công ngoài điện, nói trước.

Mọi người nhìn lại, quả nhiên thấy An công công một thân hắc sam cầm phát trần bước đến.

"An công công, Hoàng Thượng tỉnh chưa?"

Ba người đứng đầu, Thu Đình Ngôn, Đức Thanh Vương gia, Trần Bắc Tướng quân dẫn đầu.

"Tỉnh." An công công gật đầu, đến bây giờ hẳn còn chưa tỉnh mộng. Những chuyện gần đây đều rất cổ quái, trước tiên là Tiểu Hoàng Hậu đột nhiên biến thành đại mỹ nữ, hiện tại thì Hoàng Thượng luôn chuyên tâm triều chính cũng ***.

"Thế..."

Chúng quan hai mặt nhìn nhau, sau đó đều nhìn hắc.

An công công lắc đầu, đột nhiên nghiêm túc lên. Đứng lên trên, giương phát trần.

"Hoàng Thượng có chỉ, hôm nay miễn triều."

"A..."

Mọi người ngây người, không ngờ đoán đúng rồi, Hoàng Thượng miễn triều. Lại nho nhỏ nghị luận, nhất thời trong điện huyền ảo.

Thu Đình Ngôn và Đức Thanh Vương gia, Trần Bắc Tướng quân nhìn nhau, vẻ mặt nghiêm túc. Xem ra bọn họ nghĩ đúng, chỉ sợ không thể lưu Hoàng Hậu.

Dần dần, quan viên đều đi về. Kim Loan điện cũng chỉ còn lại ba người Thu Đình Ngôn, sau khi đọc xong thánh chỉ An công công cũng chấp tay với bọn họ, đi ra ngoài.

"Vương gia, Tướng quân, ta đi trước." Thu Đình Ngôn nhìn An công công đi ra ngoài, cũng chấp tay với Đức Thanh Vương gia và Trần Bắc Tướng quân, rồi đi.

Ra điện, thấy An công công ở bên kia, Thu Đình Ngôn nhanh chóng đuổi theo.

"An công công."

An công công nghe thấy có người gọi, quay lại thì thấy Tể Tướng, ngừng lại.

"Tể Tướng đại nhân."

Thu Đình Ngôn nhìn bốn phía, hạ giọng nói.

"An công công, chúng ta nói chuyện."

An công công gật đầu, theo hắc đến một nơi yên tĩnh.

"Không biết tướng gia tìm nô tài có chuyện gì?" Nhìn hần, trong lòng nghĩ thầm, chỉ sợ lại là vì chuyện hôm nay Hoàng Thượng miễn triều.

"An công công, có phải Hoàng Thượng miễn triều là do Hoàng Hậu?" Nhìn bốn phía không người, Thu Đùng Ngôn nói thẳng.

"Này..." An công công mắt liếc trái phải, sau đó khó xử nhìn hần. "Chúng ta thân là nô tài, không dám loạn ngôn chuyện chủ tử." Tuy tất cả mọi người đều biết bởi vì Hoàng Hậu, nhưng đều giấu trong lòng, nói ra sợ mang tai họa vào người.

"An công công không cần sợ, bốn tướng chỉ hỏi một chút. Dù sao từ lúc Hoàng Thượng đăng cơ đến giờ luôn chuyên tâm làm chính sự, chưa bao giờ xuất hiện việc như hôm nay. Bốn tướng lo..."

Câu nói tiếp giữ lại, nhưng người thông minh sẽ hiểu ý của hần.

An công công nghe hần nói như vậy, vẻ mặt buồn lòng một chút.

Thu Đùng Ngôn thấy thế, từ tay áo lấy ra một khối ngọc bội thượng đẳng đưa cho hần.

"Bốn tướng nghe nói công công thích sưu tầm mỹ ngọc, tại hạ có một khối, không biết có vừa mắt công công?"

An công công nhìn khối ngọc bội màu trắng, ánh mắt sáng lên, ngọc đẹp, thuần túy không tỳ vết, trong suốt, có thể nói là cực phẩm.

"Đây là cùng điền ngọc?"

Ánh mắt nhìn chăm chăm ngọc bội, không muốn rời đi.

"Ánh mắt công công thật tốt." Thu Đùng Ngôn cười nói. "Đây đúng là cùng điền ngọc."

An công công cầm ngọc bội, mặt mày hớn hờ, miệng lại nói lời khách sáo.

"Ngọc quý như vậy, sao ta có thể nhận đây?"

"Bảo kiếm tặng anh hùng. Mỹ ngọc này cần có người biết thưởng thức nó, công công là người thích ngọc, ngọc bội này đương nhiên tặng ngài." Thu Đùng Ngôn cười nói.

"Nếu ta còn từ chối là bất kính rồi." An công công cất ngọc bội, sau đó nhìn bốn phía, nhỏ giọng nói với Thu Đùng Ngôn.

"Theo lý thuyết, nô tài không nên nhiều chuyện. Nhưng ta cũng biết tướng gia vì nước vì dân, vậy ta cũng nói một chút. Nghe tiểu thái giám gác đêm Long Tuyền cung tối hôm qua nói, Hoàng Thượng và Hoàng Hậu náo loạn một đêm, đến hừng đông mới ngủ, chỉ sợ Hoàng Thượng mệt cho nên mới miễn triều."

Thu Đùng Ngôn nghe hần nói, đôi mắt thâm thúy xẹt qua tia sáng rồi biến mất, hần lại cười, chấp tay với An công công.

"Đa tạ công công."

"Có gì đâu, ngày sau nô tài còn phải nhờ tướng gia nhiều."

Một lát sau, Thu Đùng Ngôn cáo biệt An công công.

Dọc theo đường đi, Thu Đùng Ngôn ngồi trong kiệu luôn suy nghĩ về chuyện Hoàng Hậu. Tình hình trước mắt, xem ra, Hoàng Thượng sủng ái Hoàng Hậu chỉ có hơn, thậm chí không đề ý nguyên tắc. Nếu cứ như vậy, sớm muộn gì Nguyệt Diễm cũng sẽ có vấn đề. Huống chi có nàng rồi thì Phi Nhi sẽ không có cơ hội tiếp cận Hoàng Thượng. Đôi mắt hẹp dài thâm thúy hiện lên tia lạnh huyết, khiến cho khuôn mặt nho nhã kia trở nên dữ tợn.

Hừm, không được, về công hay tư, đều không thể lưu Hoàng hậu.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 153: Hoàng gia săn bắn

Thời gian thấm thoát trôi đi, nháy mắt, tháng sáu đã đến.

Ánh mặt trời vẫn vậy, nóng rực.

Cung điện huy hoàng đắm chìm trong ánh nắng, gió từ từ thổi, hương hoa hỗn loạn, có cảm giác oi bức.

Ngự Hoa Viên, muôn loài hoa khoe sắc, dường như hàng năm không tàn. Nhưng trong khoảng thời gian này, lúa nhất nhất là hoa sen, nở rộ, trắng như tuyết, lá sen xanh biếc càng thêm xinh đẹp, cao thượng thoát tục.

Lãnh Loan Loan đứng bên cửa sổ, sợ nóng nàng mặc sa y màu trắng, hoa sen xanh nhạt trước ngực, tóc đen dài dùng trâm ngọc vấn lên. Cặp mắt trong suốt nhìn hoa sen ngoài kia, đột nhiên nghĩ tới một câu thơ, thuận miệng ngâm.

Dù sao Tây hồ đã giữa tháng sáu, phong cảnh bốn mùa không giống nhau.

Hoa nở liên miên hết chân trời, lại chỉ hoa sen hồng khác lạ.

"Thơ hay."

Một giọng nói quen thuộc truyền đến, Lãnh Loan Loan quay đầu lại, đã thấy Dạ Thần đứng cạnh cửa, nhìn nàng, có vài phần ngạc nhiên.

"Thần, chàng đến rồi."

Lãnh Loan Loan dựa vào cửa sổ, mặt như phù dung, thân như liễu, làn da nõn nà, ánh nắng chiếu qua cửa sổ, khiến nàng như một vị tiên tử hoa sen, băng thanh ngọc khiết, phiêu dật xuất trần.

Dạ Thần cảm thấy mình như say rồi, đã nhìn bộ dáng tuyệt sắc của nàng hơn một tháng, mà mỗi lần nhìn thấy nàng, tim hắn vẫn đập nhanh, có cảm nghĩ dường như nhìn thế nào cũng không đủ...

Đi đến cạnh nàng, cánh tay thon dài theo thói quen ôm lấy nàng. Chóp mũi ngửi được hương thơm quen thuộc trên người nàng, cảm nhận nhiệt độ ấm áp trên cơ thể nàng, hắn mới có cảm giác yên ổn.

"Cửu Nhi, nàng khiến cho ta thật ngạc nhiên." Bàn tay to vuốt tóc nàng, không ngờ Cửu Nhi còn tài tình như vậy, mấy câu vừa rồi là nói về hoa sen tháng sáu.

Lãnh Loan Loan dựa vào hắn, không giải thích, dù sao tiểu thuyết xuyên không đều có chuyện như vậy, nữ chủ ngâm thơ, người khác kinh ngạc.

"Hôm nay mấy lão già kia có nói gì không?"

Một tháng nay, đám lão già kia đều dùng hết biện pháp để đem nữ nhân khác tiến cung, không thì tìm phiền toái cho nàng, nói cái gì nàng là họa thủy, Thần chuyển sủng nàng, sớm muộn cũng sẽ gây tai họa. Phi, phu thê bọn họ tương thân tương ái, lão già kia cũng muốn quản. Thật là, có phải chuyện phòng the không tốt rồi tìm chuyện cho bọn họ không.

Dạ Thần lắc đầu.

"Hôm nay nói, mười ngày sau là hoàng gia săn bắn." Đây cũng là chuyện duy nhất khiến hắn hứng thú.

"Săn bắn?" Lãnh Loan Loan cũng hưng trí, nàng xoay người ngẩng đầu nhìn Dạ Thần. "Bình thường không phải săn bắn vào mùa xuân sao? Tháng sáu còn săn bắn?" Thời tiết lại nóng, cũng không có nhiều động vật lắm. Không phải tự ngược đãi bản thân sao?

"Sai." Dạ Thần lắc đầu, cẩn thận giải thích nghi hoặc của nàng. "Mặc dù săn bắn thường vào mùa xuân, nhưng đây đã là truyền thống của Nguyệt Diễm quốc chúng ta. Tháng sáu săn bắn, vì tháng sáu trời nóng nực, càng có thể thể hiện sức chịu đựng của người đi săn. Nếu săn bắn vào tháng sáu, ai đạt được nhiều con mồi nhất, sẽ có vinh dự cao nhất Nguyệt Diễm..."

"Như vậy cũng tính?" Lãnh Loan Loan bĩu môi, thông qua việc chịu đựng cái nóng xem năng lực sao? Có người da thô không sợ nóng, có người thân mình chịu đựng, không chịu nổi nóng, giống nàng. Căn bản không công bằng, cái gì quy định bắt thành văn, đều là một đám người không có việc gì làm đi tìm ngược.

Dạ Thần lại ôm nàng vào ngực, cho nên không nhìn thấy vẻ khinh thường trên mặt nàng.

"Cửu Nhi, lần hoàng gia săn bắn này, ta cũng tự mình lên sân khấu, nàng muốn đi không?" Thấy mỗi ngày nàng ở trong cung cũng buồn chán rồi. "Chẳng những ta, Phong Cách cũng dẫn theo Đàm Ngừ Đồng."

"Không phải hoàng gia săn bắn sao? Sao bọn họ cũng tham gia?"

Lãnh Loan Loan rời khỏi ôm ấp của hắn, ngẩng đầu, khó hiểu nhìn hắn hỏi. Không phải quy củ hoàng gia rất nhiều sao? Càng chú ý thân phận địa vị. Tôn ti đều phân hết ra. Cho dù nhìn Phong Cách là Nguyệt Diễm thủ phủ, nhưng hắn cũng chỉ là một dân chúng có tiền nhiều nhất.

"Phong cách có đặc quyền của ta." Một câu dựa vào núi.

Lãnh Loan Loan đảo mắt, sớm nên nghĩ đến.

"Được, ta cũng muốn tham gia." Vinh dự cao nhất Nguyệt Diễm sao? Nàng muốn nhìn xem tên da dày nào chống lại ánh nắng mặt trời, đạt được vinh dự đặc thù này.

"Được."

Bên kia, Tể Tướng phủ.

"Các người canh giữ ngoài thư phòng, không có cho phép của ta, ai cũng không được vào."

Thu Đùng Ngôn nói với gia đình bên ngoài, sau đó xoay người, dẫn một nam nhân xa lạ vào thư phòng.

Hắn đóng chặt cửa thư phòng.

"Tà hộ pháp, mời ngồi."

Thu Đùng Ngôn nói với hắc y nam tử, sau đó cũng ngồi xuống cạnh bàn.

Nam tử được gọi là Tà hộ pháp gật đầu, ngồi xuống.

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, óng ánh.

"Không biết hôm nay tướng gia tìm tại hạ có chuyện gì?" Nam tử này là hộ pháp của một tổ chức sát thủ Nguyệt Diễm quốc, tuy nói sát thủ và quan viên là đối thủ một mất một còn, nhưng không ai biết quan hệ của hắn và Thu Đùng Ngôn, cấu kết quan phủ bình thường, tổ chức của bọn họ cũng có giao dịch với Thu Đùng Ngôn.

"Tà hộ pháp, hôm nay mời người tới là có một chuyện muốn nhờ." Thu Đùng Ngôn nói xong, từ ngăn kéo cẩn thận lấy ra một cái hòm đựng vải đỏ che đưa cho hắn.

Tà hộ pháp xóc vải đỏ lên, đúng là nguyên bảo.

"Đây là..."

"Bỏn tướng thuê người quý môn đi ám sát một người." Thu Đùng Ngôn cũng không vòng vèo nữa.

"Là ai?" Tà hộ pháp buông nguyên bảo, sát thủ bọn họ vốn mua bán kiểu này, không sao.

"Đương kim Hoàng Hậu."

"Cái gì?" Tà hộ pháp có chút giật mình, sau một lúc lâu mới nói. "Hoàng Hậu đang ở trong thâm cung đại viện, chỉ sợ xuống tay không tốt." Hoàng cung đề phòng cẩn trọng.

"Mười ngày sau, hoàng gia sẵn sẵn là cơ hội tốt. Nếu chuyện thành công, bỏn tướng nguyện đưa người một ngàn lượng."

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Đánh cược nơi săn bắn

Mười ngày sau.

Ánh mặt trời không nóng nực như mấy ngày trước. Gió từ từ thổi, mang theo cảm giác mát mẻ, hoàng gia sẵn sẵn cũng mở màn.

Rừng săn bắn của hoàng gia, trúc mọc liên miên. Mây trắng che mặt trời, che khuất ánh nắng.

Trên đài, vị trí tối cao đương nhiên là Hoàng đế và Hoàng Hậu. Bốn phía là quan viên và một vài gia quyến ngồi chờ, còn có vài cung nữ, thái giám hầu hạ, náo nhiệt dị thường.

Trên cỏ, các dũng sĩ tham gia săn bắn đã ngồi trên lưng ngựa. Trên lưng đeo cung tên, hai mắt cháy rực, chờ mệnh lệnh của Hoàng đế, bọn họ sẽ dùng toàn lực đấu.

Đến lúc nên bắt đầu, Dạ Thần đứng lên. Hoàng bào dưới ánh mặt trời chói mắt dị thường, thất lưng khảm ngọc bích. Ánh mắt đảo qua đám người dự thi, khí thế vương giả phát ra.

"Hôm nay là tập tục săn bắn của Nguyệt Diễm chúng ta. Ai có thể săn được nhiều con mồi nhất, trăm sẽ phong người đó danh hiệu Nguyệt Diễm đệ nhất dũng sĩ, ban thưởng thêm lệnh bài có thể tùy ý ra vào hoàng cung."

"Hoàng Thượng vạn tuế vạn vạn tuế."

Mọi người vừa nghe phần thưởng, nhiệt huyết sôi trào. Tiếng hô lớn quanh quẩn trong rừng săn bắn.

Dạ Thần giương tay, mọi người lập tức dừng hô.

"Bất quá hôm nay trăm cũng sẽ tự mình săn bắn."

"..."

Mọi người vừa nghe hắn nói vậy đều hai mặt nhìn nhau, Hoàng Thượng tự mình tham gia, còn ai dám tranh thưởng với hắn?

Có lẽ nhìn thấu suy nghĩ của bọn họ, Dạ Thần giải thích.

"Không phải là trăm muốn đấu với chư vị, trăm muốn săn một dị thú quý hiếm tặng Hoàng Hậu." Nói xong, cúi đầu thâm tình nhìn Lãnh Loan Loan đang ngồi. Ánh mắt khiến cho vài vị tiểu thư ở đây đỏ mặt. Hoàng Thượng thật đẹp, thật thâm tình.

Lãnh Loan Loan còn có chút miễn cưỡng, nghe thấy lời Dạ Thần cũng ngẩng đầu. Một thân sắc y, làn váy thật dài, che khuất đôi giày màu trắng. Áo khoác lụa trắng trong suốt, vạt áo hơi trễ, lộ ra chiếc cổ và xương quai xanh khêu gợi. Trên cổ có một khối ngọc bội, đó là ngọc bội có thể hút nhiệt, Dạ Thần biết nàng sợ nóng nên cố ý vì nàng tìm. Mái tóc không có trang sức, chỉ dùng một chiếc trâm ngọc nhẹ nhàng vấn lên. Khuôn mặt kinh tâm động phách. Chẳng những khiến nam nhân tim đập nhanh, mà cũng làm cho nữ nhân đỏ kị không thôi. Nhưng vì nàng là Hoàng Hậu, không có kẻ nào dám có ý nghĩ bất kính với nàng.

Môi anh đào kiều diễm ướt át khẽ nhếch, sau đó, lời nói của nàng khiến cho mọi người thay đổi sắc mặt.

"Ta cũng muốn tham gia săn bắn."

"..."

Mọi người lại hai mặt nhìn nhau, Hoàng Hậu nương nương lại diễn gì thế? Từ xưa đến nay, khi săn bắn, không phải nữ tử đều ngồi một bên xem sao, làm gì có chuyện tự mình săn bắn?

"Cửu Nhi, rất nguy hiểm. Nàng vẫn nên ở đây chờ trăm." Dạ Thần cũng không ngờ Lãnh Loan Loan nói vậy, khuyên nàng.

Lãnh Loan Loan liếc hắn một cái, nhũ mày, có vài phần không cho là đúng.

"Ta sợ cái gì?" Có gì nguy hiểm? Nàng chỉ sợ phiền toái.

"Kia..." Dạ Thần nghĩ lại cũng thấy đúng, Loan Loan vốn không phải phạm nhân. Đương nhiên không có ai có thể dễ dàng khiến nàng bị thương. Nhưng hắn còn chưa nói ra lại bị Thu Đĩnh Ngôn và Đức Thanh Vương gia phản đối.

"Khởi bẩm Hoàng Thượng, từ xưa đến nay chưa từng có nữ tử nào đi săn bắn. Hoàng Hậu nương nương là mẫu nghi thiên hạ, làm gương cho nữ tử thiên hạ, há có thể làm vậy?"

Thu Đĩnh Ngôn chấp hai tay nói với Hoàng Thượng nhưng ánh mắt nhìn Lãnh Loan Loan, tuy đã an bài sát thủ nhưng nếu Hoàng Hậu đi săn bắn, chỉ sợ khó tìm nơi của nàng.

"Tướng gia nói rất đúng." Đức Thanh Vương gia một bên tán thành. "Hoàng Hậu đi săn bắn thật sự có chút không phù hợp quy củ hoàng gia."

"Người đang chỉ trích bản cung sao?" Lãnh Loan Loan lạnh lùng nhìn Thu Đĩnh Ngôn và Đức Thanh Vương gia, không giận mà uy.

"Thần không dám."

Thu Đĩnh Ngôn và Đức Thanh Vương gia quỳ trên mặt đất, miệng nói nhưng trong lòng có chút không phục.

"Không dám?" Lãnh Loan Loan hừ nhẹ. "Bản cung lại thấy gan của các ngươi rất lớn, lại dám phạm thượng." Một cái mủ chụp xuống, hai người không khỏi bị dọa. Ngay cả những người khác cũng sợ tới mức quỳ xuống, nhất thời cảm như hén, ánh mặt trời chiếu xuống, gió thổi rung động lá cây.

"Các ngươi cho rằng nữ tử không bằng nam tử?"

"Hoàng Hậu muốn nói nữ tử so được với nam tử?"

Trần Bắc Tướng Quân Trịnh Thiếu Sở rất có ý kiến với những lời của nàng, nữ nhân chỉ có thể ở nhà giúp chồng dạy con, còn việc hành quân đánh giặc, kiến công lập nghiệp đương nhiên là của nam nhân.

"Nam tử có thể làm, nữ tử cũng có thể làm. Ngược lại có những việc nữ tử có thể làm, nam tử không làm được. Từ xưa đến nay không thiếu ví dụ như vậy."

Lãnh Loan Loan thần nhiên liếc hắt một cái. Trấn Bắc Tướng Quân này nhân cao mã đại, khiến người ta run sợ. Nhưng cũng bất phàm, chỉ là biểu tình không ai bì nổi kia của hấn khiến cho nàng thật khó chịu, thế nào cũng phải dạy dỗ hấn.

"Tướng quân, có muốn đánh cược với bản cung không?"

Mọi người lại nghẹn họng trân trối, ngược lại Trịnh Thiếu Sở lại hưng trí.

"Không biết Hoàng Hậu nương nương muốn đánh cược gì?"

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 155: Tuyệt hồ xuất hiện

"Không biết Hoàng Hậu nương nương muốn đánh cược gì?"

"Tướng quân, sao người có thể không nghĩ tới quân thần không được làm vậy với Hoàng Hậu?"

Trịnh Thiếu Sở còn chưa nói xong, Thu Đùng Ngôn đã nói tiếp. Rất không ra thể thống, Hoàng Hậu đã không có phong phạm của mẫu nghi thiên hạ, bây giờ cả trọng tướng nắm nhiều binh quyền trong tay nhất cũng khinh suất như vậy, thật sự dễ mất nước.

"Ta nói, tướng gia có thể đừng cổ hủ như vậy không?" Trịnh Thiếu Sở không quen nhìn Thu Đùng Ngôn chuyện gì cũng đi trước như vậy, hấn tưởng hấn là ai?

"Bôn tướng chỉ suy nghĩ vì Nguyệt Diễm." Thu Đùng Ngôn vuốt râu, Trịnh Thiếu Sở không thích hấn, hấn cũng không thích Trịnh Thiếu Sở. Trong mắt hấn, hấn ta không để quy củ vào mắt...

Trịnh Thiếu Sở cười nhạt.

"Bất quá cũng chỉ là Hoàng Hậu đánh cược với bản tướng quân, vậy là không theo đạo lý?"

"Người..." Thu Đùng Ngôn quả thực bị hấn chọc tức thiếu chút nữa giơ chân, nguy hiểm, căn bản là nguy hiểm lung tung.

Nhưng Trịnh Thiếu Sở cũng không nghe hấn, ngồi trên tuần mã, tiếp tục nói.

"Không biết Hoàng Hậu nương nương muốn đánh cược gì với thần?" Tuy Hoàng Hậu nương nương xinh đẹp vô song nhưng xác thực cổ quái, không phù nhận tính cách của nàng hợp khẩu vị hấn.

Lãnh Loan Loan và Dạ Thần nhìn màn đấu khẩu của Trịnh Thiếu Sở và Thu Đùng Ngôn, thấy Thu Đùng Ngôn thua, trong lòng hai người đều rất thoải mái, lão gia hỏa này luôn không có việc gì làm thì tìm việc, bây giờ bị vậy là xứng đáng.

Lãnh Loan Loan nhìn Trịnh Thiếu Sở ánh mắt kinh người, nhủ mi.

"Bản cung đánh cược với tướng quân, hôm nay người sẵn được nhiều con mồi nhất chắc chắn là bản cung." Khẽ nhếch cằm, trong ánh mắt tràn đầy tự tin, như nữ vương bề ngễ thiên hạ, cả người tản ra khí thế tôn quý không gì sánh nổi.

"Hừ..."

Nhân sĩ niềm tin tràn đầy tham gia sẵn bản khi nghe câu nói cuồng vọng của nàng, trong lòng ít nhiều đều có chút không cho là đúng. Nhìn thân hình nhỏ bé của nàng, có thể sẵn được con mồi mới là lạ.

"Ha ha ha..."

Trịnh Thiếu Sở không chút che dấu tiếng cười, trực tiếp thể hiện hấn không cho là đúng.

Mọi người nghe thấy hấn cười không chút kiêng kỵ đều bị dọa sợ, đối phương là Hoàng Hậu. Hấn bộ dáng coi rẻ không sợ mất đầu sao?

"Được, Hoàng Hậu nương nương, chúng ta đánh cược."

Ngừng cười, Trịnh Thiếu Sở chấp nhận lời khiêu chiến của Lãnh Loan Loan. Hấn cũng không tin, nhiều năm chinh chiến sa trường, giết địch vô số, lại bại

dưới tay một nữ tử được nuông chiều nơi thâm cung.

"Được." Lãnh Loan Loan gật đầu. "Nếu bản cung thua, sẽ cho ngươi một điều kiện. Nếu tướng quân thua, cũng cho bản cung một điều kiện."

"Được, một lời đã định." Trịnh Thiếu Sở gật đầu, mắt quét một vòng.

"Các vị hãy theo dõi."

Lãnh Loan Loan gật đầu, nhìn thoáng qua Thủy Dao. Thủy Dao hiểu rõ, rời đi. Một lát sau, trở về, trên tay mang theo một kỵ trang màu đỏ.

Lãnh Loan Loan cầm kỵ trang vào trong thay, khi đi ra, trước mắt mọi người sáng ngời. Một thân sa y, khiến nàng thêm cao quý, tao nhã, mà bây giờ một thân huyết kỵ lại thêm vài phần anh khí.

"Thần, bắt đầu đi."

Lãnh Loan Loan nói với Dạ Thần, hai người cùng nhau đi xuống.

Dạ Thần gật đầu, giờ tay.

Trên đài, thái giám đã cầm trong tay cái dùi đánh, sau ba tiếng, mọi người lập tức giục ngựa đi vào trong rừng cây cối rậm rạp.

Sau khi tất cả mọi người rời đi, Thu Đĩnh Ngôn thừa dịp những người ở lại không để ý, lặng lẽ đi ra chỗ khác.

Đứng dưới một cây cảnh lá sum suê, Thu Đĩnh Ngôn chấp hai tay phía sau nhìn xa, đột nhiên phía sau có hơi thở xa lạ, hắn quay lại, nói.

"Các ngươi đến rồi."

Vài hắc y nhân che mặt gật đầu với hắn, đôi mắt chưa từng có cảm xúc. Hắc y nhân cầm đầu lạnh lùng hỏi.

"Kế hoạch có biến sao?"

"Phải." Thu Đĩnh Ngôn gật đầu, hai tay vẫn chấp sau lưng.

"Hoàng Hậu cũng tham gia săn bắn, cho nên muốn chừa vị vào trong rừng tìm cơ hội xuống tay."

"Được." Hắc y nhân gật đầu, địa điểm thay đổi cũng không sao, dù sao nhiệm vụ của bọn họ cũng không thay đổi.

Thu Đĩnh Ngôn phát tay, hắc y nhân rời đi.

Thu Đĩnh Ngôn nhìn bốn phía, không thấy có gì bất thường cũng đi.

Gió lay động, lá cây sà sạt.

Sau khi bọn họ đi khỏi, một con hồ ly màu trắng như tuyết đột nhiên xuất hiện tại nơi bọn họ vừa ở đây. Ánh mắt màu lam hẹp dài thâm thúy, lộ ra mấy phần hưng thú. Sau đó bóng dáng chợt lóe, tuyết hồ biến mất. Gió vẫn thổi, cây cối lay động, ánh nắng thân nhiên chiếu qua khe hở cành lá, loang lổ. Đường như tới bây giờ vẫn bình thường...

Bên kia, mọi người săn bắn đều tự phân tán.

Dạ Thần và Lãnh Loan Loan mang theo vài thị vệ, giục ngựa đi tới chỗ cánh rừng sâu nhất, ven đường, cỏ dại theo gió lay động, nở rộ tươi mát. Càng đi vào sâu cánh rừng, không khí càng u tĩnh. Nhưng bọn họ không thấy động vật, có chút không bình thường.

Đột nhiên, phía trước có một bóng dáng màu trắng lướt qua.

"Là hồ ly."

Lãnh Loan Loan nói, nàng sắc bén thấy ánh mắt xanh như nước biển của nó. Trong lòng nổi lên tò mò, hồ ly kia hẳn là giống hiếm.

"Đi, đuổi theo."

Lãnh Loan Loan và Dạ Thần liếc nhau một cái, hai người bỏ lại thị vệ, giục ngựa chạy về phía trước.

"Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương..."

Thị vệ nhìn thấy chủ tử giục ngựa đi trước, cũng giục ngựa đi theo.

Nếu không thấy chủ tử, dù bọn họ có mười cái đầu cũng không đủ.

Chương 156: Dọa người điên không đền mạng

"Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương..."

Thị vệ nhìn thấy chủ tử giục ngựa đi trước, cũng giục ngựa đi theo.

Nếu không thấy chủ tử, dù bọn họ có mười cái đầu cũng không đủ.

Vài hắc y sát thủ che mặt đang tìm kiếm mục tiêu mãi vẫn chưa thấy, không ngờ đúng lúc nghe được tiếng la của thị vệ, nhìn nhau, nhanh chóng đi tới chỗ có giọng nói.

Xa xa, bọn họ nhìn thấy bóng dáng của thị vệ. Nhìn phương hướng, mục tiêu đi đến chỗ sâu nhất trong rừng. Mấy người đuổi theo hướng đó.

Lãnh Loan Loan và Dạ Thần đuổi theo hồ ly chạy vào nơi sâu nhất trong rừng cây, bên trong cảnh sắc hoàn toàn khác với bên ngoài. Bên ngoài tuy cây cối rất nhiều nhưng không cao lớn. Còn chỗ này, cây rừng như che trời, như đỡ mây. Ánh mặt trời cũng khó chiếu vào, âm u. Không có hoa dại xinh đẹp, ngược lại có rất nhiều loại thực vật quái quanh đại thụ.

Dạ Thần và Lãnh Loan Loan nhìn xung quanh nhưng không thấy hồ ly, hai người nhìn nhau, chẳng lẽ con hồ ly theo chân bọn họ chơi trốn tìm? Ngay khi bọn họ đang tính nên đi đường nào, Lãnh Loan Loan cảm nhận được hơi thở xa lạ, không phải của thị vệ, hơi thở mang theo sát khí và huyết tính, mà bình thường chỉ có sát thủ mới có hơi thở như vậy. Nàng liếc mắt nhìn Dạ Thần, hai người giấu ngựa, sau đó nhảy lên cây cao, xem xét phía dưới.

Một lát sau, quả nhiên thấy vài hắc y nhân xuất hiện dưới tàng cây. Bọn họ che mặt, không rõ diện mạo. Đôi mắt lộ ra ngoài không ngừng nhìn xung quanh.

"Không phát hiện được mục tiêu." Một hắc y nhân nói, sau đó nhìn đồng bạn. "Có phải chúng ta đã tìm nhầm hướng rồi không?"

"Không." Một hắc y nhân khác lắc đầu. "Vừa rồi mấy tên thị vệ đuổi theo bên này."

Hắc y nhân thứ ba gật đầu, khăn che mặt chỗ môi dưới khẽ động.

"Chúng ra tách ra tìm, một khi tìm được mục tiêu, gửi tín hiệu."

"Được."

Vài tên hắc y nhân phân thành vài tổ, đi tới những phương hướng khác nhau tìm kiếm.

Sau khi hắc y nhân rời đi, Lãnh Loan Loan và Dạ Thần nhìn nhau. Trong lòng đều hiểu rõ, hắc y nhân đó là tìm bọn họ. Hai người nhảy xuống, sau đó lui về chỗ hướng đến, quả nhiên thấy vài thị vệ đã bị giết hại.

Về mặt Dạ Thần ngưng trọng, rốt cuộc hắc y nhân này là ai phái tới?

"Thần, xem ra hôm nay chúng ta phải giải quyết đám người kia trước rồi mới có thể tiếp tục săn bắn."

Lãnh Loan Loan tà tử cười, tại nơi rừng thưa âm trầm này có vài phần quý dị, làm cho người ta không nhận được nổi da gà. Lúc đầu nàng còn tưởng buổi săn bắn hôm nay chỉ cần đánh giá với đám lão già kia, không ngờ còn có 'kình hi' ngoài ý muốn.

"Ừ." Dạ Thần gật đầu, hắn cũng muốn tìm ra người làm chủ sau màn.

Hai người đem vài thi thể thị vệ ra sau cây mây, cung lá cây che, làm ký hiệu, giải quyết mọi chuyện xong để cho hạ nhân mang họ về an táng. Sau đó hai người đi theo hướng vài hắc y nhân đi.

"Thần, ta đi bên này, chàng đi bên kia, sau một nén hương, chúng ta gặp lại chỗ đại thụ này." Lãnh Loan Loan quay đầu nhìn Dạ Thần nói.

"Được." Dạ Thần gật đầu, hắn không hoài nghi năng lực của Lãnh loan Loan.

"Chàng phải cẩn thận."

Lãnh Loan Loan dặn dò Dạ Thần, sau đó bóng dáng chợt lóe, biến mất trước mắt hắn.

Dạ Thần nhìn bóng dáng nàng biến mất, cũng bay vút sang một hướng khác.

Không khí có chút ẩm ướt, kèm theo một ít tiếng côn trùng kêu vang.

Lãnh Loan Loan cảm nhận được hơi thở của hắc y sát thủ, rất nhanh đã thấy bóng dáng của hắn, kim quang chợt lóe, bóng dáng nàng đã xuất hiện trên cây đại thụ, cúi đầu nhìn hắc y nhân không ngừng tìm kiếm xung quanh, quả nhiên là tìm bọn họ. Nhìn hắn tìm vất vả như vậy, nàng tốt bụng giúp đi. Mỗi anh đào gọi lên, tựa tiểu phi tiểu. Gió tay lên, kim quang hiện ra, cánh hoa anh đào bay là tả, xinh đẹp. Nhưng tại nơi âm trầm này lại khiến cho người ta thấy quý dị.

Hắc y nhân còn đang tìm kiếm mục tiêu xuống tay, không ngờ đột nhiên trên đầu bay xuống vô số cánh hoa anh đào. Đôi mắt thâm thúy nhìn cánh hoa như mưa bay tán loạn, cảm thấy xinh đẹp. Nhưng ý nghĩ như vậy vừa xuất hiện trong đầu, về mặt hắn lập tức ngưng trọng, thân thể căng thẳng, trạng thái chuẩn bị đánh nhau. Đầu vừa ngẩng lên, thấy đóa hoa mặc danh kỳ diệu bay xuống, nhưng không thấy bóng người, trong lòng có sự sợ hãi không hiểu vì đầu mà nảy sinh.

"Ai? Là ai giả thần giả quỷ?"

Lãnh Loan Loan dùng thuật ẩn thân, thấy được biểu tình của hắc y nhân. Nàng không lập tức xuất hiện, mắt lạnh nhìn về mặt hắc y nhân càng ngày càng hoảng sợ, sau đó, khi hắn sắp sợ đến mức hồng, đột nhiên xuất hiện sau lưng, vỗ hắn.

"A..."

Bà vai hắc y nhân đột nhiên bị vỗ, hơn nữa vừa rồi tinh thần khẩn trương, lập tức sợ hãi kêu lên. Bất quá tiếng kêu của hắn, người bên ngoài không thể nghe được, bởi vì Lãnh Loan Loan đã bày kết giới bốn phía. Hắc y nhân quay đầu nhìn thấy Lãnh Loan Loan, ánh mắt trừng lên sợ hãi. Không phải vừa rồi không có người sao? Sao nữ nhân này lại xuất hiện?

"Người, người..." Hắc y nhân biết Lãnh Loan Loan là mục tiêu lần này, nhưng không ngờ nàng lại quý dị như vậy, như một u linh xuất hiện phía sau hắn.

"Người tìm ta sao?" Lãnh Loan Loan cười nhạt, lại khiến cho hắc y nhân rợn cả tóc gáy.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Người phía sau màn

"Người đang tìm ta sao?" Lãnh Loan Loan cười nhạt, khiến hắc y nhân rợn cả tóc gáy.

"Người, người, sao người lại ở sau lưng ta?"

Hắc y nhân lắp bắp nói, chỉ cảm thấy sau lưng như có gió lạnh thổi qua, khiến cho tóc gáy cả người hắn dựng thẳng hết lên.

Lãnh Loan Loan giương mi, ý cười càng câu. Như là hắc y nhân càng sợ hãi, nàng càng vui vẻ. Gió lướt qua vài sợi tóc, cánh hoa anh đào hồng nhạt vẫn rơi. Nàng nhìn hắc y nhân.

"Nói đi, mục tiêu của các người là bản cung hay là Hoàng Thượng?" Muốn giết nàng, giết không tha. Muốn giết Thần, nàng sẽ khiến cho bọn họ muốn chết cũng không xong.

Nghe thấy lời của nàng, hắc y nhân mới hoàn hồn. Bọn họ tới thủ tiêu nàng, sao có thể bị nàng dọa sợ. Bàn tay nắm chặt, ánh mắt khôi phục lại vẻ lãnh huyết.

Lãnh Loan Loan nhìn hắn như vậy, cũng thường thức. Bất quá cho dù như vậy, nàng vẫn sẽ không buông tha hắn. Gió tay, về mặt của nàng trở nên không kiên nhẫn.

"Cho người cơ hội cuối cùng."

Hắc y nhân rút nhuyễn kiếm bên hông, không nói một lời, trực tiếp đánh tới chỗ Lãnh Loan Loan. Hắn biết Hoàng Hậu không đơn giản, chỉ sợ mình không có cơ hội.

Lãnh Loan Loan liếc bạch quang chợt lóe, khi mũi kiếm của hắc y nhân sắp chạm vào nàng. Mũi chân khẽ nhún, thân thể lướt nhẹ. Hai tay giang rộng, như phượng hoàng giương cánh. Ánh mắt vẫn không rời đi khỏi hắn, hắn nhìn nàng sững sờ sau đó lại công kích nàng.

Lãnh Loan Loan cảm thấy buồn cười, thế gian có rất nhiều người không biết tự lượng sức mình, bất quá lúc bọn họ không biết tự lượng sức mình cũng có thể xuất hiện năng lực cường giả. Cười cười, nàng giương tay. Kim quang hiện lên, hắc y nhân chỉ cảm thấy thân thể không còn khí lực. Kiếm trên tay không thể chém tiếp. Nhất thời hoảng hốt, rốt cuộc nàng muốn làm gì mình?

“Ngươi là người hay yêu?”

Lãnh Loan Loan đảo mắt, lời kích động của những người này đều giống nhau, không thể thay đổi sao? Nàng thu tay, hắc y nhân đột nhiên mất đà, chút nữa kiếm đâm vào thân thể hắn, khiến hắn choáng váng.

Lãnh Loan Loan nhàm chán lắc đầu, quên đi, không cần lãng phí thời gian với hắn, không bằng trực tiếp lấy thông tin từ trong đầu hắn. Giương tay, kim quang bay tới đầu hắn. Một lát sau, Lãnh Loan Loan hiểu rõ, đôi mắt sáng ngời vụt qua tia lãnh huyết, hóa ra là lão già này. Nhìn hắc y nhân muốn đứng lên, nàng không hề lưu tình, giương tay, thân thể hắc y nhân bị xé thành mấy phần, máu bắn ra, nhuộm đỏ đất.

Lãnh Loan Loan lạnh lùng cười, sau đó kim quang hiện lên, bóng dáng lại biến mất.

Sau khi nàng rời đi, tuyết hồ kia lại xuất hiện. Đôi mắt xanh thẳm nhìn hắc y nhân đã bị xé thành mấy mảnh nhỏ, trong mắt có tia sáng, hóa ra nữ tử này không phải nhân loại, thú vị.

Bên kia, Dạ Thần cẩn thận tìm tung tích hắc y nhân trong rừng. Nhưng không phát hiện, ngay tại khi hắn xoay người, một hắc y nhân lại xuất hiện. Nghe tiếng bước chân, hai người chống lại ánh mắt đối phương, Dạ Thần lạnh lùng nói.

“Cuối cùng cũng tìm được các ngươi!” Tay tìm bên hông, rút nhuyễn kiếm ra khỏi vỏ.

“Nói, là ai phái các ngươi tới?”

Hắc y nhân không ngờ hành tung của bọn họ lại bị phát hiện, cũng rút kiếm chém tới Dạ Thần. Nhưng khi hắn vừa xuất thủ, Dạ Thần cũng xuất thủ, kết quả không thể nghi ngờ, hắc y nhân bị hắn đâm trúng chân, quỵ xuống.

“Ta hỏi một lần nữa, rốt cuộc là ai phái các ngươi đến ám sát trẫm?”

Dạ Thần nhìn hắc y nhân, lại lớn tiếng hỏi.

“Không cần hỏi.”

Kim quang tản ra, bóng dáng Lãnh Loan Loan xuất hiện. Nàng ôm Thần nhìn hắc y nhân mím môi, thần nhiên nói.

“Cửu Nhi, nàng biết là ai làm chủ sao?”

Dạ Thần tay cầm kiếm đặt trên cổ hắc y nhân, ánh mắt nhìn Lãnh Loan Loan, trở nên ôn nhu. Thấy nàng bình an, khẩu khí của hắn cũng lớn. Tuy biết không có người nào có thể làm nàng bị thương, nhưng hắn vẫn lo lắng không thôi, bởi vì để ý cho nên lo lắng. Bất quá nghe Cửu Nhi nói hình như đã tìm được người phía sau màn.

Nghe được câu hỏi của Dạ Thần, hắc y nhân hoảng sợ. Không thể nào, chẳng lẽ đồng bạn của hắn đã bị phát hiện? Thậm chí có người nói ra thân phận chứ?

Lãnh Loan Loan gật đầu, đi tới bên cạnh Dạ Thần. Nhìn hắc y nhân, lạnh lùng nói.

“Ngươi muốn biết đồng bạn của ngươi không? Bọn họ đã đi gặp diêm vương gia trước ngươi một bước rồi.” Vài hắc y nhân khác, cũng bị nàng giải quyết rồi.

Sau đó không đợi hắc y nhân phản ứng, Lãnh Loan Loan ngẩng đầu nhìn Dạ Thần, nhướn mày cười, nói.

“Thần, tiễn hắn ra đi.”

Dạ Thần gật đầu, không chút lưu tình vung kiếm, hắc y nhân còn chưa kịp phản ứng, mở to hai mắt ngã xuống đất chết.

Lãnh Loan Loan cười cười, nhìn Dạ Thần nói.

“Thần, ngươi rất nhân từ.” Với ta, nhân từ cũng không phải chuyện tốt.

Dạ Thần lau qua thân kiếm dính máu hắc y nhân một chút, cũng không phản bác Lãnh Loan Loan. Thu kiếm lại, quan tâm người phía sau màn.

“Cửu Nhi, là ai phái bọn họ đến?”

“Thu Đình Ngôn.”

Lãnh Loan Loan giương mi, thần nhiên nói. Nàng đã sớm nhìn không vừa mắt lão già kia, từ lúc lập Thái Tử Phi đã luôn nhắm vào nàng, bây giờ còn dám tìm người ám sát nàng, thật sự là chán sống, lần này nàng sẽ cho hắn biết kết cục khi dám đối đầu nàng.

“Cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Huyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 158: Hồ ly tinh

“Cái gì?”

Dạ Thần kinh ngạc, cũng đứng. Tuy bình thường Thu Đùng Ngôn rất dài dòng, nhưng hắn cũng trung thành với Nguyệt Diễm.

“Cửu nhi, có phải nhầm rồi không? Sao hắn phải phái người đến ám sát trẫm?”

Hắn mở to mắt, hoài nghi. Có phải là hắc y nhân cố ý nói ra tin giả? Nghĩ thế nào cũng cảm thấy Thu Đùng Ngôn có động cơ ám sát hắn. Muốn soán vị hắn sao? Căn bản hắn không có dã tâm đó.

Lãnh Loan Loan liếc mắt nhìn hắn một cái, xem ra lão già kia không thích Dạ Thần nhưng hắn cũng rất đáng tin tưởng. Xác thực, hắn không có động cơ ám sát Thần. Bởi vì người hắn muốn chết là nàng.

“Hắn muốn giết ta.”

Dạ Thần sững sốt, ý của Cửu nhi là Thu Đùng Ngôn phái hắc y nhân ám sát nàng?

“Hơn nữa không phải chính miệng bọn họ nói ra, là ta dùng cách lấy tin tức từ trong đầu họ.”

Lãnh Loan Loan không đợi Dạ Thần phản ứng, tiếp tục nói. Lão già này, nghĩ rằng chỉ có vài người đã lấy được mạng nàng, xem ra hắn thật sự không để chuyện nàng là Xà Thần chuyển thể trong lòng. Có lẽ hắn nghĩ, cái gọi là Xà Thần chuyển thể là giả.

Dạ Thần mím môi. Nhưng tại sao Thu Đùng Ngôn phải phái người ám sát Cửu nhi? Là ai cho hắn lá gan dám phạm thượng như vậy? Ám sát Hoàng Hậu là tội tru di cửu tộc.

“Cửu Nhi, bây giờ nên làm thế nào?” Mặc kệ mục đích của hắn là gì, nếu hắn đã dám muốn giết Cửu Nhi, hắn cũng sẽ không để tâm thân phận nguyên lão của hắn nữa. Bất quá bây giờ toàn bộ hắc y nhân đều đã chết, không có chứng cứ chứng minh hắn là người phía sau màn. Xem ra phải nghĩ biện pháp khác mới được.

Lãnh Loan Loan cười, nàng lại nghĩ ra một trò chơi.

“Thần, chúng ta cùng chơi một trò chơi đi.”

Ngẩng đầu, trong mắt xẹt qua tia sáng, tà tử ma mị cười.

“Trò chơi gì?” Dạ Thần nhìn Lãnh Loan Loan cười tà, kim lòng không được hỏi.

“Trá thương.”

“Trá thương?” Dạ Thần sững sốt, sau bưng tỉnh đại ngộ.

“Cửu Nhi, ý nàng là làm bộ bị thương khiến hắn nghĩ kế hoạch của hắn đã thành công một nửa, sau đó khiến hắn thả lỏng, tự động lộ ra dấu vết?”

“Phải.” Lãnh Loan Loan gật đầu, híp mắt, trong mắt là vẻ tính kế. “Phải là trọng thương, thậm chí khiến hắn nghĩ ta đã đi đòi nhà ma.”

“Này...” Khiến Cửu Nhi bộ dáng trọng thương sắp chết, hắn luyện tiếu.

Lãnh Loan Loan ý cười càng sâu.

“Muốn diễn phải diễn đến cùng, chẳng những phải để ta trọng thương, hơn nữa vài thị vệ kia cũng có thể lợi dụng.”

“Bọn họ?”

“Nói với người ngoài là vì bảo vệ chúng ta mà bọn họ bị kẻ bắt cóc giết chết, mà kẻ bắt cóc cũng bị chàng truy sát. Cứ như vậy, không có người làm chứng, hắn sẽ càng thêm yên tâm, sẽ không nghi ngờ.”

“Được.” Dạ Thần gật đầu, trong mắt có ý cười lạnh.

“Chúng ta diễn cùng hắn.” Dám dấn thương Cửu nhi, hắn gặp thần sát thần, gặp ma tru ma.

Lãnh Loan Loan giương mi, đột nhiên quay người lại nơi nào đó, thản nhiên nói.

“Xuất hiện đi.”

Dạ Thần cả kinh, nghĩ là thích khách. Khi hắn cảm đến nguy hiểm, theo tầm mắt Lãnh Loan Loan nhìn lại, lại thấy một bóng dáng màu trắng xuất hiện. Hóa ra là một con hồ ly, tuyết hồ có đôi mắt xanh thẳm, như nước biển trong suốt. Toàn thân tuyết trắng, sáng bóng. Chẳng lẽ đây là hồ ly lúc trước bọn họ phát hiện sao?

“Ta nói, ngươi luôn đi theo ta, muốn tự động dâng con mồi lên cho ta sao?” Lãnh Loan Loan nhìn tuyết hồ, nhướn mày nói, vừa rồi nàng phát hiện tuyết hồ luôn ở xung quanh nàng. Nhưng lúc đầu nàng không để ý tới nó, không ngờ nó vẫn đi theo nàng tới bây giờ.

“Còn có...” Ánh mắt quét qua tuyết hồ, nhìn vào lam mâu. “Ta không thích nói chuyện với hồ ly, tốt nhất ngươi nên thay đổi bộ dáng.” Nhìn xem bộ dáng con người của tuyết hồ này thế nào.

“Cửu Nhi, nàng nói nó?”

Dạ Thần nhìn Lãnh Loan Loan, sau đó nhìn hồ ly. Tuyết hồ này cũng là hồ yêu sao?

Đột nhiên tuyết hồ mở miệng, đầu khẽ lắc. Khói trắng đi qua, một bạch y thiếu niên xuất hiện trước mặt bọn họ. Ngũ quan khác với Dạ Thần tà mị, tuấn mỹ, cũng không cao quý giống hắn. Thiếu niên này thiên hướng âm nhu, môi hồng răng trắng, thân hình cao lớn mà gầy, lam mâu câu hồn, mang theo ba phần tà khí, bảy phần tà khí.

“Quả nhiên là hồ ly tinh.”

Lãnh Loan Loan nhìn thấy bộ dáng của hắn sau khi hóa thân, chỉ thản nhiên nói vài từ, tổng kết ấn tượng với hắn. Mọi người đều nói hồ ly tinh xinh đẹp câu hồn, nhưng không ngờ nam nhân này, bộ dáng kia, cũng chỉ là một tiểu chụ. Khiến người ta vừa nhìn là nổi lên sắc tâm, đương nhiên ngoại trừ nàng, hắn không phải loại nàng thích.

Dạ Thần khi nhìn thấy tuyết hồ hóa thân thành thiếu niên cũng kinh ngạc, tuy rằng dùng từ hồ ly tinh để hình dung một nam nhân có chút kỳ quái, bất quá hắn cũng đồng ý lời của Lãnh Loan Loan, thiếu niên này xác thực là có bộ dáng hồ ly tinh, bất quá cũng không phải hồ ly tinh bình thường.

Thiếu niên nghe thấy lời của Lãnh Loan Loan, sắc mặt biến đổi. Có ý gì? Nghe người khác nói hồ ly tinh bình thường cũng không tốt đẹp, chẳng lẽ nàng cũng xem thường mình?

“Ngươi có ý gì?” Ngoài mặt bình tĩnh, trừng mắt nhìn Lãnh Loan Loan.

“Không có ý gì, không phải ngươi là hồ ly tinh sao?” Lãnh Loan Loan liếc hắn một cái, sau đó khi thiếu niên còn chưa có phản ứng, lại hỏi.

“Ngươi tên gì?”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: Hoàng Hậu gặp chuyện?

“Không có ý gì, không phải ngươi là hồ ly tinh sao?” Lãnh Loan Loan liếc hắn một cái, sau đó khi thiếu niên còn chưa kịp phản ứng, hỏi.

“Ngươi tên gì?”

Y...

Thiếu niên không ngờ nàng lại đổi chủ đề, đến khi Lãnh Loan Loan cười hỏi lại.

“Ngươi tên gì?”

Thiếu niên chớp chớp mắt, sau đó nói.

“Long Khiếu.” Vì sao ta lại muốn nói cho nàng biết tên của ta?

“Long Khiếu?” Lãnh Loan Loan trừng mắt, không ngờ nhìn hắn âm nhu thế mà tên lại rất có khí thế.

“Tên rất hay.” Dạ Thần gật đầu, tên khí thế bất phàm.

Nghe thấy Dạ Thần khen tên mình đẹp, thiếu niên kiêu ngạo giương mi.

“Là ta tự đặt.” Tuy là tên của nhân loại, nhưng hắn thích là được.

Lãnh Loan Loan đảo mắt, nàng không quan việc cái tên đó có phải là hắn tự đặt không. Nàng thấy hứng thú với tiểu hồ ly này, vuốt cằm, nếu hắn gia nhập đội ngũ của nàng, Thủy Dao và tuyết lang lại có thêm đồng bạn, mà nàng cũng có thêm một người để sai sử, khi nhàm chán có thể ngắm.

“Long Khiếu, ngươi có muốn theo ta du ngoạn nơi nhân gian không?” Sao giọng điệu này cứ như là dụ dỗ tiểu hài tử vậy.

Long Khiếu cười cười, có chút giống vẻ cười tà tử của nàng. Lúc này, khuôn mặt âm nhu kia có vài phần khí thế, khiến cho Lãnh Loan Loan và Dạ Thần đều trầm nghĩ, có phải người này trong ngoài không đồng nhất, phần trư ăn hổ?

“Được.” Dù sao hắn cũng có hứng thú với nữ tử này.

“Vậy ta cần ngươi hỗ trợ.” Lãnh Loan Loan thấy hắn đáp ứng, lập tức không khách khí mở miệng.

“Cái gì?” Long Khiếu hỏi. “Có phải là giúp ngươi trừ lừa lão già kia?” Vừa rồi bọn họ nói chuyện, hắn cũng nghe thấy.

“Không phải.” Lãnh Loan Loan lắc đầu.

“Vậy là gì?” Ánh mắt trong suốt nhìn nàng, trong đó là ánh ngược của nàng.

“Ngươi biết chỗ nào trong rừng có nhiều động vật nhất không?” Tuy còn việc trọng thương, nhưng việc đánh cuộc với Trấn Bắc Tướng quân cũng không thể thua, sau này còn có lúc dùng đến hắn.

“Muốn làm gì?” Long Khiếu hỏi.

Dạ Thần cũng hiểu được suy nghĩ của Lãnh Loan Loan.

“Ta đánh cược sẵn nhiều con thú nhất với người ta.” Lãnh Loan Loan cũng không giấu diếm.

“Thì ra là thế.” Long Khiếu gật đầu, nói với nàng, “Giao cho ta.”

Dứt lời, bóng dáng màu trắng biến mất trước mặt bọn họ.

“Hắn đi đâu rồi?” Dạ Thần nhìn nơi trống trơn, hỏi, là yêu tinh cũng hơn người thường, đi lại tự do, vừa đi đã không thấy tăm hơi.

“Đi tìm con mồi cho chúng ta.” Lãnh Loan Loan đáp, cũng không biết qua bao lâu, nhìn lướt qua bốn phía, nhìn hòn đá sạch sẽ bên cạnh, kéo Dạ Thần qua ngồi.

“Chúng ta đợi lát nữa.”

Dạ Thần gật đầu, không sao. Chỉ cần ở cùng một chỗ với Cửu Nhi, dù là địa ngục hay thiên đường cũng được, huống chi nơi này u tĩnh, rất tốt rồi.

Hai người ngồi chưa được bao lâu, bạch quang hiện lên, Long Khiếu đã trở lại. Phía sau hắn là một đồng động vật, từ nhỏ như thỏ, mèo hoang, gà rừng, lớn đến lợn rừng... xếp thành hàng, kỳ dị là chúng nó trông rất hòa hợp.

Dạ Thần nhìn cảnh này có chút ngây người, không phải hồ rừng luôn thêm khát con vật hồ sao? Nhưng sao trông chúng nó tự nhiên như vậy, con thỏ cũng không sợ sói?

“Tiểu tử, ngươi làm nhanh thật.” Lãnh Loan Loan thấy Long Khiếu mang về một hàng động vật to nhỏ như vậy, trong lòng cũng có vài phần kính trọng hắn. Xem ra tiểu tử trông có vẻ âm nhu này lại lợi hại như vậy, mà như vậy càng khiến nàng muốn để hắn làm thủ hạ của mình. Hồ ly lợi hại như vậy, không nên lãng phí.

“Bọn họ là bằng hữu của ta.” Long Khiếu chỉ vào đám động vật phía sau nói, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Lãnh Loan Loan.

“Ta chỉ nói bằng hữu chiếu cố ngươi, nhưng sau khi ngươi thắng cuộc, chúng nó sẽ rời đi.” Ý là muốn nàng cam đoan không được thương tổn chúng nó.

Lãnh Loan Loan gật đầu, không sao, chỉ cần thắng Trấn Bắc Tướng quân cuồng vọng kia là được.

“Được.” Lãnh Loan Loan giương mi. “Vậy, bây giờ có thể mở màn trò chơi.”

Ba người, nói chính xác hơn là một người một rắn một hồ ly lên kế hoạch xong thì mang theo một đám động vật chậm rãi rời đi.

Sân sân bắn, mọi người mang theo chiến lợi phẩm trở về.

Sau một tiếng vó ngựa, Trấn Bắc Tướng quân Trịnh Thiệu Sở cũng cười ngựa về. Phía sau hắn, là các tùy tùng, trong tay ôm theo vô số con mồi nhỏ, thậm chí còn có người khiêng hai con sói bị thương và một đầu hổ. Thu hoạch rất lớn, Trịnh Thiệu Sở nhìn xung quanh.

“Hoàng Thượng nương nương đâu? Không trở về đánh cược với bản tướng quân sao?”

Mọi người vừa nghe, trong lòng đều suy nghĩ. Không ngờ Tướng quân thực sự đầu với Hoàng Hậu nương nương. Cũng không biết kết quả thế nào, nhưng Hoàng Hậu nương nương và Hoàng Thượng còn chưa trở về, mọi người đành phải lắc đầu với hân.

“Còn chưa trở về, vậy nhất định là bản tướng quân thắng.”

Hân còn chưa nói xong, lại nghe thấy một tiếng động, mọi người nhìn lại, chấn động.

“Trời ạ, thật nhiều động vật, lại còn sống.”

Mọi người giật mình, sau sợ tới mức sắc mặt biến đổi, đều lui về phía sau. Có cả sói, hồ ly, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Trịnh Thiếu Sở vừa thấy, sắc mặt trầm xuống. Chẳng lẽ đây là thú Hoàng Hậu đã săn được?

Tất cả mọi người còn chưa phản ứng, đã thấy mấy con ngựa chạy đến. Ngồi trên lưng ngựa cầm đầu là Hoàng đế, trong lòng hân ôm Hoàng Hậu. mà phía sau bọn họ là vài thị vệ cũng ngồi trên lưng ngựa, đột nhiên trong lòng mọi người đều có dự cảm bất hảo. Quả nhiên, nghe thấy Hoàng đế lớn tiếng hét lớn.

“Mau truyền ngự y, Hoàng Hậu bị đâm.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 160

'Săn bắn' bắt đầu

Editor: Ngọc Nguyệt

“Mau truyền ngự y, Hoàng Hậu bị đâm.”

Một câu như đánh thức mọi người đang ngây ngốc, nháy mắt, sân săn bắn loạn thành một mảnh.

Quan viên và gia quyến ngày thường chỉ biết sống phóng túng, hoang mang rối loạn, kêu la thất thanh, kết quả lại khiến dã thú gầm lên, càng loạn nữa.

Trong lúc đó, chỉ có ba người bình tĩnh nhất. Người thứ nhất là Trấn Bắc Tướng Quân Trịnh Thiếu Sở, hân còn đang nghĩ đến số thú mình chiếm được. Thứ hai là Đức Thanh Vương gia, thờ ơ lạnh nhạt nhìn mọi người huyền não, trong lòng thầm đoán, rốt cuộc là chuyện gì? Vì sao Hoàng Hậu lại bị vậy? Người cuối cùng đương nhiên là Thu Đình Ngôn, Hoàng Hậu gặp chuyện là chuyện lường trước được nhưng cũng không lường trước được. Hân vốn tưởng rằng chỉ bằng từng đó sát thủ cũng có thể làm lấy mạng Hoàng Hậu. Nhưng bây giờ, dù gặp chuyện nhưng chưa lấy được mạng nàng.

Từ lúc Dạ Thần chưa nói hết câu, tuyết lang và Thủy Dao đã nhanh lên đến bên cạnh bọn họ, Lãnh Loan Loan dụng phép, âm thầm nói hết sự tình cho bọn họ biết. Thủy Dao phối hợp mời ngự y đến, ngự y kiểm tra, Hoàng Hậu bị kiếm đâm bị thương, hơn nữa vết thương chỉ cách trái tim một cm, tình huống nguy hiểm, Dạ Thần kết thúc săn bắn, chạy về hoàng cung, nhưng trước khi đi, hân quay đầu nhìn Trấn Bắc Tướng quân, nói lại một câu.

“Tướng quân, người thua.”

Trịnh Thiếu Sở sững sờ, ý của Hoàng Thượng là đám động vật này thật sự là Hoàng Hậu nương nương bắt được sao? Nhưng tình huống bây giờ thì tạm gác lại đã, bỏ xuống con mèo thật vất vả và mới săn được, phi ngựa rời khỏi sân săn bắn.

Sau khi mọi người rời đi, Long Khiếu xuất hiện, sau đó đám động vật hân tìm được đang xếp hàng chậm rãi trở về.

Long Khiếu đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng đã không thấy được của những người đó, cười khê, khuôn mặt âm nhu như được bao bọc bởi tầng ánh sáng khác. Không ngờ bên người nàng lại còn có hai yêu tinh lợi hại khác. Huyết đồng tuyết lang, còn có bạch y nữ tử kia nữa, Hoàng Hậu thật phi phạm. Rốt cuộc nàng là yêu gì? Hân không thể cảm nhận được hơi thở của Hoàng Hậu. Lắc đầu, bóng dáng nhoáng lên một cái cũng ẩn thân đi theo.

Hân nào biết không cảm nhận được hơi thở của Lãnh Loan Loan là vì linh hồn nàng ở thân rắn, đương nhiên yêu tinh bình thường không thể nhìn ra.

Dạ Thần ôm Lãnh Loan Loan, hoang mang trở về Long Tuyền cung, giận dữ gào thét khiến cho tất cả ngự y trong Ngự Y Viên đều đi đến trước Long Tuyền cung.

Nhất thời, tin Hoàng Hậu gặp chuyện truyền khắp trong lẫn ngoài cung. Người đi theo từ sân săn bắn như chim sợ cành cong, bọn họ sợ sẽ bị giận lấy.

Mà những người khác cũng nom nớp lo sợ, mọi người đều biết Hoàng Thượng sủng ái Hoàng Hậu, Hoàng Hậu bị thương, bọn họ cũng khó mà an toàn. Mọi người đều bối rối.

“Chết tiệt, rốt cuộc Hoàng Hậu thế nào? Các người chữa được không? Một đám lang băm, không chữa cho Hoàng Hậu được, trăm tru di cửu tộc các người.”

“...”

Long Tuyền cung, giọng nói giận dữ của Dạ Thần như tiếng sấm truyền ra ngoài.

Ngoài cung điện, cung nữ, thái giám sợ tới mức thở cũng không dám thở mạnh.

Trên hành lang ngoài cung điện, văn võ bá quan xếp hàng. Cầm đầu là Thu Đình Ngôn, Đức Thanh Vương gia, Trấn Bắc Tướng quân đều bị Dạ Thần dọa. Chưa từng thấy Hoàng Thượng tức giận như vậy. Chỉ sợ nếu có chuyện gì không hay xảy ra với Hoàng Hậu, nói không chừng Hoàng Thượng sẽ biến thành thị huyết cuồng quân.

Trong lòng Thu Đình Ngôn phức tạp, hắn muốn trừ bỏ Hoàng Hậu, nhưng bây giờ xem ra, nếu Hoàng Hậu thực sự chết, chỉ sợ phản ứng của Dạ Thần sẽ khiến mọi người không thể chấp nhận. Đang suy nghĩ, lại thấy Dạ Thần đi ra, khuôn mặt tuấn mỹ hoàn bị bị lửa giận bao phủ, âm trầm đến đáng sợ. Cặp mắt hẹp dài thâm thúy mang theo phần hận, tức giận đủ để hủy thiên diệt địa.

Dạ Thần đi ra khỏi Long Tuyền cung, từ đồng lướt qua đám người câm như hến. Lơ đãng quét qua người Thu Đình Ngôn, hừ, lão già này chắc vui lắm. May mắn Cửu Nhi chỉ làm bộ bị thương, nếu thật sự bị thích khách làm bị thương, hắn nhất định sẽ thiên đao vạn quả lão già này. Hận ý biến mất, hắn giương cằm bảo, tức giận nói.

“Tể tướng, Vương thúc, Trịnh Tướng quân nghe lệnh, trăm cho các người ba ngày. Tìm ra người phía sau màn muốn ám sát Hoàng Hậu, cho dù là quật ba thước, tìm khắp Nguyệt Diêm, nhất định phải để cho bọn họ trả giá đại giới.”

Mỗi một câu đều là hận thù và tức giận, càng như tiếng sấm, dường như làm thùng mành nhĩ mọi người.

“Vâng, thần tuân chỉ.”

Thu Đình Ngôn cùng chúng thần quỳ xuống, trong lòng có chút lo lắng. Hoàng Thượng ra lệnh cho cả Đức Thanh Vương gia và Trịnh Thiếu Sở nhúng tay, có thể tra ra được hắn không? Về mặt ngưng trọng, hắn phải cẩn thận hơn nữa.

“Được rồi, các người lui xuống hết đi.” Dạ Thần thấy thần sắc Thu Đình Ngôn, trong lòng biết tâm hắn động. Phất tay, bây giờ cho người đi theo dõi hành động của hắn để tìm chứng cứ. Nhất định phải khiến hắn chết rõ ràng, khiến hắn hiểu được rốt cuộc hắn đã sai thế nào...

“Thần xin cáo lui.”

Văn võ bá quan cúi đầu với Dạ Thần, sau đó xoay người rời đi. Trong lòng đều hoảng sợ, ai cũng không dám quay lại, không ai muốn chết không nơi chôn.

Dạ Thần đứng đó, như gốc cây, từ đồng chán ghét nhìn Thu Đình Ngôn, giơ tay với thái giám, cung nữ quỳ trên mặt đất, nói.

“Các người cũng lui xuống đi, đừng quấy rầy Hoàng Hậu.”

“Vâng.” Mọi người nhanh chóng rời đi, ước gì rời khỏi nơi như núi lửa này một chút.

“Thủy Dao...” Dạ Thần gọi Thủy Dao.

“Người theo dõi Thu Đình Ngôn, nhất cử nhất động của hắn phải ghi nhớ.”

“Vâng.” Thủy Dao gật đầu, nàng hiểu Hoàng đế muốn nàng tìm chứng cứ để buộc tội Thu Đình Ngôn.

Thân ảnh màu trắng nhoáng lên một cái, biến mất trước mắt hắn.

Màn sân bắn thật sự bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Dụ

Hỏa Ảnh giáo

Ánh mặt trời chiếu xuống, đại địa được phủ bởi một tầng vàng óng ánh. Gió lay động cây cối.

Thân ảnh lửa đỏ của người nổi tiếng, nửa lâu chính, bóng dáng bị ánh nắng kéo thật dài, mái tóc đen dài được buộc chặt bởi ngọc trâm đơn giản, theo động tác đi lại của hắn mà không ngừng vắt vẻo.

Chào đón là Cánh Tà một thân bạch y đi tới.

“Giáo chủ.” Cánh Tà nhìn người nổi tiếng, đứng lại chấp tay hành lễ với hắn.

“Ừ.” Người nổi tiếng gật đầu, híp mắt.

“Chuyện gì?”

“Hồi giáo chủ, người cho thuộc hạ giám thị động thái trong cung. Tin gần nhất là Hoàng Hậu nương nương bị đâm.” Cánh Tà thần nhiên nói, người nổi tiếng nghe thấy lại thay đổi thần sắc.

“Cái gì?” Ánh mắt trừng lớn, nhìn hắn.

“Sao lại thế này? Sao nàng lại gặp chuyện được?” Hắn không tin, không nói đến Hoàng Hậu năng lực phi phàm, cho dù nàng không có công phu thì vẫn còn thị vệ, hoàng cung nhiều thị vệ như vậy, làm gì có chuyện bọn họ không được an bài.

“Nghe nói là ở sân săn bắn bị thích khách đâm trúng.” Cánh Tà không hiểu vì sao giáo chủ lại để ý Hoàng Hậu như vậy, nói thế nào thì nàng cũng đã là thê tử của người khác.

“Vậy sao?” Người nổi tiếng mím môi, cúi thấp đầu, không biết suy nghĩ gì.

Hắn không nói gì, Cánh Tà cũng chỉ có thể đứng ở đó chờ hắn phân phó.

Đột nhiên người nổi tiếng ngẩng đầu. Trong mắt có tinh quang xẹt qua, ánh mắt đó, Cánh Tà không hiểu được, nhưng hắn có dự cảm không tốt, có thể Hoàng Hậu sẽ là điểm yếu của giáo chủ.

“Cánh, tạm thời ngươi hãy quản lý Hỏa Ảnh giáo thay ta. Ta muốn đi hoàng cung một chuyến.”

Không tận mắt nhìn thấy, hắn vẫn không tin. Không hiểu tại sao, trong lòng luôn có cảm giác, Hoàng Hậu nhất định không bị thương thật.

“Vâng.” Cánh Tà gật đầu, hắn có thể nói cái gì, đương nhiên chỉ có thể nghe lệnh.

Thân ảnh lửa đỏ dưới ánh mặt trời chột lóe, sau đó biến mất trước mặt hắn.

Cánh Tà nhìn sân không một bóng người, mím môi, sau đó xoay người rời đi.

Hoàng cung.

Sắp tới giờ Ngọ, ánh mặt trời xuyên qua mây tầng mây chiếu xuống nhân gian, càng ngày càng nóng nực. Gió thổi qua nhánh cây, nhưng không thổi được tâm tình khẩn trương của mọi người.

Đã đến giờ dùng bữa trưa, nhưng trong hoàng cung lại được bao phủ bởi không khí căng thẳng. Long Tuyền cung, cung nữ quý xuống, các ngự y bận việc nửa canh giờ, kết luận đều là bị kiếm đâm ở trái tim, chỉ sợ phải phá. Nhưng lời như vậy, bọn họ chỉ dám nói trong lòng. Nhìn biểu tình mây đen bao phủ của Hoàng Thượng, bọn họ thật sự không dám mở miệng. Chỉ sợ vừa mở miệng, đầu liền rơi xuống đất. Nhưng không cho kết quả cũng không được, cuối cùng tất cả thái y đều nhăn trán, ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngơ ngác, không có biện pháp.

Dạ Thần thay hoàng bào thành bạch y. Khuôn mặt tuấn mỹ âm trầm như trời đầy mây đen, tử đồng nhìn chăm chăm thái y. Về mặt mười phần phần nộ, ưu thương, đứng ở đó như một ngọn núi nặng nề đặt trong lòng mọi người. Qua màn giường nửa trong suốt, nhìn Cửu Nhi nằm không một tiếng động. Nếu không sớm biết nàng chỉ dùng pháp thuật để giả trang thành bộ dáng này, chắc chắn hắn sẽ hỏng. Hắn không thể tưởng tượng nổi vạn nhất Cửu Nhi thật sự bị thích khách gây thương tích, hắn sẽ thế nào. Cho nên hắn mới có thể hận Thu Đĩnh Ngôn như vậy, hắn ta lại dám thương tổn người mà mình để ý nhất, hắn ta mượn gan ông trời sao?

Vài thái y hành động thông thả.

Dạ Thần thấy bọn họ như vậy, trong lòng cũng giận dữ. Không phải ngày thường đám lão già kia đều tự nhận mình y thuật cao siêu sao? Sao bây giờ lại thành vậy?

“Rốt cuộc Hoàng Hậu sao rồi?” Hắn vung ống tay áo, tức giận hỏi.

Nhóm thái y đều run lên, dường như sợ tới mức chân nhũn ra ngã xuống. Cuối cùng một đám thái y ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngơ ngác, cuối cùng vẫn là thủ tịch Thái y ra mặt nói.

“Hồi Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương bị kiếm đâm vào tim, thật sự là, thật sự là...” Câu tiếp theo hần không nói nên lời, chỉ có thể run như cây sậy nhìn Dạ Thần.

“Thật sự là gì? Người nói rõ ràng cho trẫm.”

Dạ Thần nhú mào, bộ dáng tức giận bùng bùng dọa người. Cung nữ quý trên mặt đất lại run rẩy, nhóm thái y sợ tới mức không dám thở mạnh.

“Hồi Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương bị thương nặng, chỉ sợ không còn thời gian.” Cấn rằng, thủ tịch thái y nói thẳng, dù sao không cứu được Hoàng Hậu, sớm muộn cũng chết. So với run như cây sậy chờ chết, không bằng nói thẳng để thống khoái.

Lời của hần khiến cho thái y đều sợ hãi, hần không thể biến mất. Đương nhiên càng ước có kỳ tích, Hoàng Hậu lập tức tỉnh lại, bọn họ cũng không phải sợ hãi như vậy.

Dạ Thần vung tay, bàn đồ, ấm trà, ly trà trên bàn cũng rơi xuống.

“Hoàng Thượng bớt giận, thần đáng muôn chết.”

Nhóm thái y đáng thương sợ hãi, quý xuống, khẩn cầu Hoàng đế bớt giận, đừng để long thể bị thương.

“Đáng chết, đương nhiên các người đáng chết.” Dạ Thần nghiêng răng nghiêng lợi nói, hung hăng trừng bọn họ. Ngay khi thái y nghĩ không giữ được mạng nhỏ nữa, hần lại nói.

“Nhưng bây giờ trẫm vẫn chưa cần mạng của các người, trước tiên cứ để đầu trên cổ mà nuôi. Mặc kệ dùng biện pháp gì cũng phải khiến Hoàng Hậu tỉnh lại, nếu không, không chỉ các người, cả cửu tộc cũng chôn cùng.”

Giọng nói của Dạ Thần như sấm, cũng giống như khối băng ngàn năm cầm trong trái tim mọi người, hít thở không thông, nhưng trừ vâng lời, bọn họ còn có thể làm gì đây?

“Thần tuân mệnh.”

“Lui xuống trước đi, có được liệu gì có thể dùng cho Hoàng Hậu, tất cả dùng hết.” Dạ Thần phát tay, trên mặt là một cười.

“Vâng.” Thái y nhanh chóng rời đi.

“Các người cũng lui xuống đi.” Dạ Thần nói với cung nữ.

“Vâng.” Các cung nữ như tội phạm được tha, cảm thấy cuối cùng cũng có thể nhìn thấy ánh mặt trời.

Ai cũng không chú ý tới, ở ngoài cung điện có một tiểu thái giám hành động quỷ dị, đi ra ngoài hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 162: Thật sự bị đâm sao?

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào.

Gió nhấc lên màn giường bán trong suốt, lộ ra khuôn mặt đang ngủ của Lãnh Loan Loan. Khuôn mặt phẫn nộ giờ trắng bệch, mái tóc hỗn độn rũ trên gối đầu, tăng thêm mấy phần nhu nhược, làm cho người ta kim lòng không được mà thương tiếc.

Sau khi mọi người rời đi, trong Long Tuyền cung yên tĩnh.

Sau khi xác định bên ngoài không còn ai, về mặt Dạ Thần bỗng nhiên biến đổi. Đi nhanh đến bên giường.

Mà Lãnh Loan Loan bị thương nặng đang nằm trên giường cũng mở mắt, ánh mắt tự tin nhìn Dạ Thần đang lo lắng, cười nhạt. Sau đó ngồi dậy, tóc cũng thuận thế nhẹ rơi.

“Bọn họ đều đi rồi.” Đám thái y kia cũng không xem như lang băm, năng sử dụng pháp thuật khiến bọn họ sinh ảo giác, thấy được vết thương chỗ trái tim, tỷ lệ cứu được không lớn.

“Ừ.” Dạ Thần nhẹ giọng nói, ngồi lên giường, ôm nàng vào lòng. Nếu không phải biết rõ đang diễn trò, hần còn nghĩ sẽ mất đi nàng. Kỳ thật cảm xúc phần nộ kia cũng là chân thật.

“Lúc nàng nằm ở đây, ta còn tưởng mình sẽ mất đi nàng.”

Lãnh Loan Loan cười, hần để ý khiến tâm nàng ngọt ngào, như đường ngâm nước. Vươn tay ôm lại hần, đầu dựa vào ngực hần, nhẹ giọng trả lời.

“Chàng sẽ không mất ta.” Chỉ cần hần không phản bội nàng, nàng tin nàng sẽ ở bên hần đến già.

“Đúng rồi, bây giờ có lẽ lão già kia cũng đã hành động.”

“Ừ.” Dạ Thần gật đầu. “Vừa rồi có một tiểu thái giám lén lút rời đi, nếu không nhầm thì chắc chắn hần là do thám Thu Đường Ngõn phái tới.”

Dạ Thần buông Lãnh Loan Loan, ngồi bên cạnh nàng. Trong mắt xẹt qua tia lạnh, lại dám an bài người giám thị bọn họ trong cung, xem ra Thu Đường Ngõn này chán sống rồi.

Lãnh Loan Loan gật đầu, nàng cũng cảm nhận được.

“Bây giờ chúng ta chờ 'con mồi' mắc câu.” Nhìn xem lão già kia sẽ cho bọn họ 'kinh hỉ' như thế nào.

Dạ Thần gật đầu, hần có dự cảm, chuyện này rất nhanh sẽ chấm dứt.

“Thần, ta mệt rồi, muốn nghỉ ngơi một lát. Ngươi có cần đi xử lý triều chính không?” Giả vờ bị thương nặng mệt chết người, huống chi nàng cũng muốn ngủ.

Dạ Thần không muốn rời khỏi nàng, nhưng ngẫm lại, nếu còn muốn lật đổ Thu Đường Ngõn, chỉ sợ còn phải chuẩn bị ít nữa, gật đầu, xoay người đi khỏi.

Lãnh Loan Loan nhìn hần rời đi, lại nằm trên giường, nhắm mắt ngủ.

Bên kia, bóng dáng lửa đỏ từ Hỏa Ảnh lâu bay ra, một đường đến hoàng cung.

Ánh mặt trời gay gắt, tuy cảm giác được nóng bức nhưng bóng dáng hần chưa từng dừng lại. Tránh được tầm mắt thị vệ ngoài hoàng cung, hần dùng khinh công bay vút qua tường thành cao cao hoàng cung, đáp xuống một chỗ yên lặng. Ngói xanh, tường cột chạm trổ, trên sân đầy những tảng đá, đủ loại cây cối kiêu dáng, còn có một mùi thuốc thoang thoảng. Hần ngừng đầu, nhìn qua cửa phòng rộng mở, hần đi tới thái y viện. Đang muốn đến Long Tuyền cung, xa xa, một đám thái y đi đến bên này, hần núp vào một chỗ.

“Lí Thái y, ngươi nói xem chúng ta nên làm thế nào?”

Ngươi nói là một vị thái y có hình thể hơi béo, hần vuốt chòm râu, trên khuôn mặt tròn tròn tràn đầy lo lắng, con ngươi cũng như không có thần thái.

“Đúng vậy, Lí Thái y, ngài nói bị kiết đâm trúng nơi yếu hại, nàng, nàng có thể sống sao?” Một thái y cao gầy cũng tiếp lời, trong mắt cũng là lo lắng vạn phần.

“Đúng vậy, đúng vậy.”

“...”

Tất cả thái y đều phụ họa nói, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, rồi đều lắc đầu thờ dài.

Người bị hỏi đúng là thủ tịch thái y, Lí Cốc Viễn, hần khoảng năm mươi tuổi, một thân thanh sam, chân mày nhíu lại, từ Long Tuyền cung đi ra vẫn chưa từng thả lỏng. Bây giờ lại nghe thấy các thái y hỏi, lại nhăn mày. Sao hần biết được nên làm thế nào chứ? Bọn họ lo lắng sợ hãi, chẳng lẽ hần không sợ hãi? Nghĩ đến có thể sẽ liên lụy thân nhân, mày càng nhíu sâu.

“Lí thái y?”

Mọi người thấy hần nhíu mày mà không nói chuyện, nhìn không được nhìn hần, thầm đoán chẳng lẽ không có đối sách.

Lí Cốc Viễn ngừng đầu, nhìn qua các thái y, lắc đầu.

“Các vị, bây giờ lão phu cũng chưa có biện pháp. Lời quý thái y như đâm trúng yếu hại, cơ hội cứu sống cực kỳ bé nhỏ, tương đương chúng ta phải nắm chặt thời gian cướp người của diêm vương.”

“Kia...”

Nghe được hần nói vậy, các thái y lại suy nghĩ.

“Vì chuyện đó, chúng ta cũng có thể sống được một ngày rồi một ngày. Nếu thật sự Hoàng Hậu nương nương không thể, cũng là kiếp số của chúng ta.”

Thờ dài, sau đó hần lướt qua mọi người trước.

Mọi người cũng ừ rừ đi theo.

Đội bọn hần rồi đi hết, người nổi tiếng từ sau núi già đi ra ngoài. Híp mắt, nghe qua lời của thái y thì Hoàng Hậu thật sự bị đâm, hơn nữa đã sắp mất mạng. Nhưng hần vẫn không thể tin, khề nhếch miệng. Nhìn quanh bốn phía không người, bóng dáng lại nhoáng lên, đến Long Tuyền cung.

Long Tuyền cung, ánh mặt trời ngày càng nóng nực, Lãnh Loan Loan mở mắt nhìn màn giường, thời tiết như vậy thật sự không thể ngủ tiếp, nếu rảnh là tốt rồi, đáng tiếc ở trong đây cũng chỉ là ý tưởng xa xỉ.

Đang cảm thán, lại nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ bên ngoài, nếu không phải nàng là thường nhân, chỉ sợ không có ai sẽ phát hiện được. Nhưng bây giờ nàng đang diễn bệnh nặng, không thể nói. Nhắm mắt, yên tĩnh chờ người nọ tới gần.

“Chẳng lẽ thật sự bị đâm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 163: Người dám làm thế, ta một ngụm nuốt người

“Chẳng lẽ thật sự bị đâm sao?”

Một giọng nói tà từ mà từ tính truyền đến, sau đó, màn giường bị xốc lên, ánh mặt trời chiếu vào, hơi thở xa lạ.

Hóa ra là hần.

Lãnh Loan Loan nghe giọng nói, biết là người nổi tiếng, nhưng không đoán được vì sao hần lại vào cung, hần muốn làm gì? Trong lòng nghi hoặc nhưng trên mặt vẫn vậy. Vẫn trắng bệch, khiến cho người ta chỉ nhìn thấy một nữ tử bị thương nặng đang hôn mê.

Lúc đầu người nổi tiếng còn cho Lãnh Loan Loan gặp chuyện là giả, nhưng nhìn nữ tử im lặng trên giường, tâm hần khề động, đây là nàng sao? Tiểu oa nhi sáu tuổi kia, giờ đã thay đổi, xinh đẹp bất phàm, như kiệt tác hoàn mỹ nhất của thần. Nhưng còn chưa kịp tán thưởng thì lại bị bộ dáng của nàng lúc này dọa sợ, khuôn mặt trắng bệch, không có một chút huyết sắc. Cặp mắt to giờ phút này nhắm chặt, che đi ánh sáng. Nàng nằm như vậy, như đã không còn hơi thở. Trong lòng run lên, hần vươn tay dò xét trên mũi nàng, may mắn, may mắn, còn thở.

Lãnh Loan Loan cảm giác hần hoảng sợ, nghĩ hần sẽ gây bất lợi cho mình. Cơ thể căng lên, một khi hần có động tác gây rối, nàng sẽ khiến hần không chịu nổi. Nhưng hần chỉ quơ quơ tay trước chớp mũi nàng, hần tưởng mình không còn thở sao? Trong lòng có cảm giác không nói rõ, nàng muốn nhìn xem hần sẽ làm gì tiếp theo.

Người nổi tiếng ngồi bên giường, lẳng lặng nhìn nàng. Không biết vì sao khi trong đầu xẹt qua ý nghĩ nàng không còn thở, hần chỉ cảm thấy bản thân hít thở không thông. Tâm buồn dị thường, có loại cảm giác đau đớn. Khó hiểu nhìn nàng, vì sao lại có phản ứng như vậy? Chẳng lẽ hần thích nàng? Không thể nào. Tuy bộ dáng bây giờ của nàng thật sự là mỹ nhân tuyệt thế vô song, nhưng ấn tượng của nàng trong hần cũng chỉ là tiểu oa nhi kiêu căng, lãnh lệ. Không phải là hần thích một tiểu bất điểm chứ? Hần lắc đầu, nhưng ý nghĩ như vậy không thể làm cho tâm hần bình tĩnh trở lại...

Hần đang làm gì?

Lãnh Loan Loan cảm giác được người nổi tiếng lẳng lặng ngồi trên giường, nhưng ánh mắt hần hơi lạ, nhìn chằm chằm nàng. Người này làm cái quỷ gì? Chẳng lẽ hần đột nhiên bị mình hấp dẫn? Nhất kiến chung tình? Tuy nàng thừa nhận bộ dáng hiện tại của mình thật sự là còn đẹp hơn vài phần tiên nữ. Nhưng bây giờ nàng chỉ là một người sắp chết, hần lại có hứng thú với nàng như vậy sao? Nàng hoài nghi. Nếu là vậy, chắc chắn hần là kẻ biến thái. Cho tới bây giờ còn chưa từng nghe qua có người nhất kiến chung tình với một người sắp xuống mồ.

“Thật sự là nàng bị đâm?” Người nổi tiếng lại mở miệng, nhìn nàng. “Làm sao có thể, không phải nàng rất lợi hại sao? Sao lại bị thương nặng chỉ bởi vài tên thích khách như vậy, ta không tin.”

Người tin hay không thì làm sao?

Lãnh Loan Loan cảm thấy người nổi tiếng rất kỳ quái, nàng và hần thân thiết lắm sao? Lại dùng giọng điệu đó nói chuyện với nàng. Còn có, xem ra thị vệ trong cung nên gia tăng, năm lần bảy lượt đều để cho tà nam này vào. Cứ như là hoàng cung là hoa viên sau nhà hần, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi. Nếu không phải là phải làm bộ ngủ, nàng rất muốn trừng hần một cái.

Ngay khi Lãnh Loan Loan đang trầm nghĩ, người nổi tiếng đột nhiên xuất thủ. Nhắc chân trên người nàng, Lãnh Loan Loan hoảng sợ, hần muốn làm gì? Sẽ không phải là muốn làm chuyện xấu gì với nàng chứ? Hai tay khề cử động, bây giờ có nên cho hần một quyền không?

“Ta nhìn xem miệng vết thương trên người nàng có thật hay không.”

Người nổi tiếng tự nói, thân thủ chuẩn bị cời y phục nàng.

Hắn lại dám cời y phục của nàng. Lãnh Loan Loan không giả vờ nữa, nếu để hắn cời y phục, vậy là không công cho hắn chiếm tiện nghi mình. Trên đời này, trừ Dạ Thần có thể thân thể của nàng, tất cả nam nhân đều không được.

Liếc mắt, Lãnh Loan Loan vươn tay hướng về người nổi tiếng, ngồi dậy, sắc bén nhìn hắn.

“Quả nhiên nàng chỉ giả vờ.”

Nhìn Lãnh Loan Loan mở mắt, người nổi tiếng thu tay, nhìn lại nàng, không sợ ánh mắt sắc bén của nàng.

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Lãnh Loan Loan lạnh lùng nhìn nam nhân tà mị này, lại nói, hắn cũng giống nàng. Điều không dễ để giả vờ trong mắt, đều làm theo ý mình. Nhưng không phải giống thì nàng sẽ thưởng thức hắn, thế giới này vĩnh viễn chỉ có một người mới tốt.

Người nổi tiếng buông tay, nhìn nàng, cười.

“Mục đích của ta rất đơn giản, chỉ là nhìn xem nàng thật sự gặp chuyện hay là giả.”

“Như vậy bây giờ ngươi đã nhìn rồi, có thể đi.” Lãnh Loan Loan nhún mày, không khách khí mở miệng. Không thể để cho nam nhân này làm hỏng trò chơi của mình.

“Nàng nói cho ta biết, rốt cuộc nàng đang đùa gì?” Người nổi tiếng nhìn Lãnh Loan Loan, nàng giả vờ bị thương nặng, chỉ sợ có mục đích.

“Không thể phụng cáo.” Ngươi cho rằng ngươi là ai? Lãnh Loan Loan khó chịu liếc hắn một cái.

“Nàng không sợ ta nói ra chuyện nàng chỉ giả vờ bị thương sao?”

Người nổi tiếng vuốt vài sợi tóc, nói.

Lãnh Loan Loan giương mi, cười nhạt, lạnh lùng nói.

“Ngươi chắc chắn có thể đi ra gian phòng này?” Dám làm vậy, một ngụm nuốt ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 164: Nói yêu

Lãnh Loan Loan giương mi, cười, lạnh lùng nói.

“Ngươi chắc chắn sẽ ra được gian phòng này?” Dám làm vậy, một ngụm nuốt ngươi.

Người nổi tiếng cười tà nhìn nàng.

“Nàng có biết bộ dáng này của nàng rất đáng yêu.” Bộ dáng cao ngạo giống phượng hoàng, khiến cho hắn muốn ôm nàng vào trong ngực hôn.

Lãnh Loan Loan tức giận trừng mắt hắn, gan của tà nam này không nhỏ, lại dám có ý nghĩ như vậy với nàng. Cổ tay khẽ lật, một ánh sáng màu vàng bắn về phía hắn.

Người nổi tiếng thấy động tác của nàng, nháy mắt, điểm nhẹ mũi chân, thân hình bay về phía sau. Nhưng hắn không nhanh bằng ánh sáng kia, giây tiếp theo, hắn đã không cử động được. Vẫn tư thế hai tay hai bên, mũi chân điểm, bộ dáng như tượng được điêu khắc bình thường.

Lãnh Loan Loan nhìn tư thế của hắn, khẽ cười, trong mắt xẹt qua tia sáng, tay vung lên, tạo kết giới bốn phía, ai cũng không vào được, không nhìn được bên trong. Nàng xuống giường, đi đến gần người nổi tiếng. Tóc rối tung trên vai, theo động tác rũ xuống. Trên người mặc áo bào trắng, bước nhẹ nhàng.

“Bây giờ ngươi còn tự tin mình có thể đi ra khỏi đây sao?”

Đứng trước mặt người nổi tiếng, ngẩng đầu, Lãnh Loan Loan tươi cười xán lạn như cảnh xuân nở rộ, khiến cho người ta cảm thấy tâm sợ mặt run.

Người nổi tiếng hạ độ cong trên miệng, khuôn mặt được bao phủ trong bóng, khiến người ta không thấy rõ tâm tư hắn. Nhưng bây giờ trong lòng hắn là tuyệt đối khiếp sợ, rốt cuộc Hoàng Hậu có lực lượng thần kỳ thế nào? Lần này hắn không thể động đây, tuyệt đối không phải cách không điểm huyệt. Ánh sáng màu vàng từ đầu ngón tay nàng bắn ra, nàng đã làm gì hắn?

“Rốt cuộc nàng là ai?” Nếu là người thường thì không thể từ bộ dáng vài tuổi biến thành bộ dáng thiếu nữ, cho dù bên ngoài đều nói nàng là Xà Thần chuyển thế, nhưng hần vẫn hoài nghi.

“Ta là ai không cần ngươi xen vào.” Lãnh Loan Loan ngồi vào ghế, bắt chéo chân.

“Nhưng nếu ngươi muốn giữ mạng, tốt nhất nên thức thời.” Dám quấy rối nàng, nàng sẽ khiến hần biến mất trên đời này.

“Ha ha a...”

Đột nhiên người nổi tiếng nở nụ cười tà tử, tuy tư thế không đẹp nhưng vẻ mặt vẫn tà tử không thay đổi, đôi mắt hẹp dài thâm thúy nhìn thẳng Lãnh Loan Loan, mang theo vẻ câu hồn.

“Ta phát hiện, càng ngày ta càng có hứng thú với nàng.” Xinh đẹp, thần bí, có cá tính, mỗi cái đều đủ để hấp dẫn ánh mắt hần.

Người này có bệnh.

Lãnh Loan Loan đảo mắt, nhìn bộ dáng của hần chẳng có gì khác so với lưu manh. Mạng nhỏ đã sắp mất còn dám đùa giỡn nàng. Bất quá, nàng cũng không phải người hần có thể đùa giỡn. Về mặt nàng trầm xuống.

“Nếu ngươi không muốn mạng nhỏ, ta sẽ thanh toán ngươi.”

Dứt lời, đi đến trước mặt người nổi tiếng, thân thủ định đánh về phía ót hần.

Người nổi tiếng cũng cười không nổi nữa, nếu để nàng ra tay thì hần thật sự là xuống đó chơi cò với diêm vương gia, nhanh nói.

“Chờ một chút...”

Tay Lãnh Loan Loan còn cách ót hần một cm, chưởng đã đến trán hần, mắt lạnh nhìn hần, khẽ cười, giọng nói lại như băng.

“Ngươi còn muốn nói gì?” Nhìn ngươi còn dám loạn ngôn đùa giỡn cô nãi nãi.

“Hoàng Hậu, ta chỉ là muốn biểu đạt cảm giác với nàng, chẳng lẽ đó cũng là sai lầm?”

Người nổi tiếng không cười tà, nghiêm túc nói.

“Đối với ta thì là sai.” Lãnh Loan Loan đảo mắt, ngươi có quyền thích, ta có quyền ghét.

Lời nói bá đạo của nàng khiến hần không biết nên khóc hay nên cười. Cuồng vọng như vậy, nàng là nhất. Bất quá bởi vì nàng đặc biệt, nàng cuồng vọng, hần mới có thể hứng thú với nàng.

“Hóa ra Nguyệt Diễm Hoàng Hậu nương nương là mẫu nghi thiên hạ như vậy?” Nhìn nàng như vậy, cái gì mà mẫu nghi thiên hạ.

“Ta vui là được.” Phi, mẫu nghi thiên hạ, đều là lừa quỷ. Mẫu nghi thiên hạ trong miệng bọn họ đơn giản là đoan trang nhân thực, lòng dạ rộng lớn, chẳng sợ trượng phu từng bước từng bước thú tiểu lão bà vào cửa cũng chiếu cố các nàng. Ta phi, đó là người sao? Đó là thần.

“Ta tiến cung có thủ hạ biết, chẳng lẽ Hoàng Hậu không sợ bọn họ không thấy ta về, đến hoàng cung nháo sao?” Thế lực của Hòa Ảnh giáo cũng không thể khinh thường.

“Đến đây đi, đến đây đi.” Đến một đôi diệt một đôi, vừa lúc giảm phiền toái, một lượt bắt hết.

Người nổi tiếng nhìn biểu tình Lãnh Loan Loan, nhìn thấu ý nghĩ của nàng.

“Ngươi còn lý do giải vây cho mình không?” Lãnh Loan Loan liếc hần, hần tưởng bằng này mà có thể dọa đến nàng sao? Nằm mơ.

“Không còn lý do.” Người nổi tiếng nhìn thẳng nàng. Xem như hần hiểu được tính cách của nàng, nói nhiều cũng uổng công, thà đừng nói.

Lãnh Loan Loan cười nhạt, cũng nhìn thẳng hần. Nhưng muốn nhìn thấu trong lòng hần, ánh mắt của hần cho nàng biết, hần sẽ không phá kế hoạch của nàng, hần cũng chỉ cảm thấy hứng thú với nàng. Lại nghĩ tới lúc khi già vờ hôn mê, nghe thấy lời nói của hần, trong lòng cũng suy xét. Giương tay, giải trừ định thuật cho hần.

“Ngươi đi đi.” Tốt nhất đừng để nàng gặp lại hần, nếu không nàng sợ mình sẽ diệt hần.

Người nổi tiếng có chút ngoài ý muốn nhìn nàng, không ngờ nàng sẽ thả hần. Bất quá cũng tốt, lưu lại mạng nhỏ, hần mới có cơ hội thắng được nàng, thân hình chợt lóe, hần bay vút qua cửa sổ, lưu lại lời nói.

“Chúng ta sẽ còn gặp lại.”

Chương 165:

Tể Tướng phủ

Ngói xanh, tường cột chạm trổ. Sơn son cửa lớn, mái cong. Hai con sứ tử bằng đá hùng vĩ đứng trước thềm đá, uy phong凛冽, trông rất sống động.

Một cỗ kiệu đỉnh màu xanh đến trước Tể Tướng phủ, màn kiệu vén lên, một tiểu thái giám đầu đội hắc mạo đi ra. Nhìn bốn phía không có người, hẩn vội vàng đi vào Tể Tướng phủ.

Muôn hoa cỏ được ánh mặt trời bao phủ lóe ra ánh sáng ngọc, gió thổi, mùi hoa thân nhiên tràn ngập trong không khí.

Thư phòng, Tể Tướng Thu Đùng Ngôn nặng nề nhú mi, không ngừng đi đi lại lại trong phòng. Y phục theo động tác của hẩn mà bay qua bay lại. Không ngờ vài sát thủ kia lại để Hoàng Hậu còn một hơi, nếu Hoàng Hậu được cứu sống, chỉ sợ nàng sẽ tra ra là hẩn sai người đến, quý phủ bọn họ sẽ đi bồi diễm vương. Cho dù năng không tình lại, bây giờ Hoàng Thượng cũng ra lệnh, cho dù lật hết Nguyệt Diễm cũng phải tìm ra hung thủ. Nếu chỉ có hẩn điều tra thì tốt rồi, mấu chốt là bây giờ còn có cả Đức Thanh Vương gia và Trần Bắc Tướng quân. Bình thường Đức Thanh Vương gia đều vui tươi hóm hớ, nhưng về tươi cười kia có lẽ cất giấu sát khí. Còn Trịnh Thiếu Sở, tuy tính người người này thẳng thắn nên cũng không lục đục gì nhau. Nhưng cũng bởi vì hẩn thẳng thắn, một khi hẩn ta tra ra được gì, nhất định sẽ nói với Hoàng Thượng, rồi cuộc hẩn nên làm gì bây giờ?

“Cốc cốc cốc...”

Thu Đùng Ngôn suy nghĩ, đột nhiên bị tiếng đập cửa làm hoảng sợ, xoay người nhìn lại, trầm giọng.

“Ai?”

“Hồi lão gia, ngoài phủ có một vị tiểu công công muốn gặp ngài.” Ngoài cửa truyền đến giọng nói của quản gia.

Tiểu công công?

Thu Đùng Ngôn nhú mi nghĩ lại, bỗng nhiên lấy lại tinh thần. Chắc là thám tử trong cung đến đây, bước vài bước đến cạnh cửa, nói với quản gia.

“Mau mời hẩn vào.”

“Vâng, nô tài đi ngay.” Quản gia gật đầu, xoay người rời đi.

Một lát sau, quản gia dẫn một hắc y tiểu thái giám đến. Quản nhiên là thám tử hẩn xếp vào trong cung.

“Tham kiến tướng gia.” Tiểu thái giám hành lễ với Thu Đùng Ngôn.

Thu Đùng Ngôn gật đầu, phát tay phân phó với quản gia.

“Ngươi lui xuống trước đi.”

“Vâng, nô tài xin cáo lui.” Quản gia chấp tay, rời đi.

Tiểu thái giám vào thư phòng, Thu Đùng Ngôn đóng cửa.

“Tiểu Út, tình hình trong cung thế nào?” Sau khi ngồi xuống, liền ngẩng đầu hỏi tiểu thái giám.

“Hồi tướng gia, bây giờ trong cung đều mây đen bị sâu. Nghe thái y nói, chỉ sợ Hoàng Hậu sống không được bao lâu.” Tiểu thái giám trả lời, nhớ tới vẻ giận dữ của Hoàng đế. Đáng sợ, chưa từng nhìn thấy vẻ giận dữ như vậy của Hoàng Thượng, nhưng hẩn càng sợ hãi, nếu Hoàng Hậu thật sự đi, chỉ sợ bọn họ cũng bị chôn cùng.

“Thái y cũng không có biện pháp sao?” Nghe tin tức đó, trong lòng Thu Đùng Ngôn nửa mừng nửa lo. Tuy mục đích của hẩn là trừ bỏ Lãnh Loan Loan, nhưng thấy phản ứng kinh thiên động địa của Hoàng Thượng, nếu thật sự không chữa được cho Hoàng Hậu, nói không chừng hẩn sẽ trở thành bạo quân. Mi nhú lại càng sâu, người tâm tư khó dò như hẩn bây giờ cũng cảm thấy nan giải.

“Đúng vậy, Lí thái y đã nói như vậy.” Tiểu thái giám gật đầu.

Thu Đùng Ngôn phát tay với tiểu thái giám.

“Người về cung trước đi, đừng để người khác phát hiện, một khi có tin tức mới lập tức báo cho bốn vương.”

“Vâng, nô tài cáo lui.” Tiểu thái giám lui về sau mấy bước, sau đó xoay người rời đi.

Tiểu thái giám rời đi rồi, thư phòng lại yên tĩnh.

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, cột sáng trên bàn học, mùi hoa hỗn loạn trong gió cũng bay vào, vài sợi tóc bay lên, trông hẩn hiên nào.

Thu Đĩnh Ngôn im lặng ngồi đó, nhủu mi, trong đầu không ngừng suy nghĩ đối sách. Một lát sau, đột nhiên hẩn ngừng đầu nói lớn ngoài phòng.

“Người đâu, chuẩn bị kiệu.”

Một lát sau, hẩn đi ra khỏi thư phòng, ra ngoài phủ, ngồi lên kiệu rồi rời phủ.

Sau cỗ kiệu, Thủy Dao đang ẩn thân vẫn đi theo. Nàng muốn nhìn xem nhân loại dám có ý đồ giết chủ tử muốn đi đâu. Không phải là vẫn chưa từ bỏ ý định kia chứ? Nhủu này, nếu vậy, nàng sẽ đưa hẩn xuống diêm la bồi Diêm Vương gia.

Một lát sau, cỗ kiệu rời khỏi ngõ tư phồn hoa náo nhiệt, đi đến ngoại ô.

Ánh mặt trời chiếu xuống, sáng sủa.

Thủy Dao vẫn đi theo cỗ kiệu đằng trước, đến một tòa nhà yên tĩnh ngoài ngoại ô.

“Người nào?”

Trước tòa nhà, hai hắc y đại hán, sau khi nhìn thấy cỗ kiệu Thu Đĩnh Ngôn, tay cầm đại đao bước đến chỗ bậc thang, trừng mắt hỏi kiệu phu.

Thu Đĩnh Ngôn vén màn kiệu, đi ra, lấy từ trong ống tay áo ra một kim lệnh bài cho hai đại hán trước mặt.

“Lão phu muốn gặp Tả hộ pháp của các người.”

Hai đại hán nhìn nhau, hẩn có lệnh bài của Tả hộ pháp, xem ra là người một nhà, hai người gật đầu, làm tư thế mời với hẩn.

“Mời đi theo chúng ta.”

Thu Đĩnh Ngôn phân phó kiệu phu ở chỗ đó đợi hẩn, sau đó đi theo hai đại hán vào trong.

Thủy Dao nhìn tòa nhà, sau đó cũng theo đuôi đi vào.

Hai đại hán dẫn Thu Đĩnh Ngôn vào phòng khách, sau đó khách khí gật đầu với hẩn.

“Vị lão gia này xin hãy chờ, ta đi báo với Tả hộ pháp.”

“Được.” Thu Đĩnh Ngôn gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166:

Phòng luyện công

Ánh mặt trời theo cửa sổ chiếu vào, rơi trên mặt đất, quang ảnh loang lổ.

Trung niên nam tử một thân lam y, thất lưng đính ngọc đang luyện công. Bộ pháp trầm ổn, từng quyền sinh phong.

Một đại hán dẫn Thu Đĩnh Ngôn vào trong tòa nhà, ở ngoài phòng luyện công gật đầu với hẩn từ cạnh cửa.

“Huynh đệ, Tả hộ pháp đang luyện công ở trong sao?”

“Phải.” Thủ vệ hẩn từ gật đầu.

Tả hộ pháp ở trong phòng nghe hai người nói chuyện, dừng động tác, lấy từ bên hông chiếc khăn lau trán. Sau đó nhanh đi ra ngoài cửa phòng, nhìn hai

người hỏi.

“Có chuyện gì?”

Đại hán nhìn thấy Tả hộ pháp đi ra, lập tức chấp tay với hân.

“Tả hộ pháp, có vị lão gia cầm lệnh bài của ngài muốn gặp.”

“Lệnh bài của ta?” Tả hộ pháp nghĩ nghĩ, lập tức biết người đến là ai. Không quản đại hán, lướt qua bọn họ đi ra ngoài.

Đến đại sảnh, quả nhiên nhìn thấy Thu Đùng Ngôn đang ngồi đó phẩm trà, bước nhanh ôm quyền.

“Tham kiến tướng gia.”

Thu Đùng Ngôn thấy Tả hộ pháp đã đến, buông ly trà, cũng đứng lên chấp tay đáp lễ hân.

“Tả hộ pháp an.”

Hai người khách sáo chào nhau, Tả hộ pháp cho mọi người lui xuống.

Ánh mặt trời chiếu nghiêng vào, vàng óng ánh.

Hai người đều không mở miệng, gió từ bên ngoài thổi vào, hương trà tràn ngập trong không khí.

“Tướng gia, cho dù hôm nay người không đến, tại hạ cũng vốn định đến quý phủ bẩm phỏng người.” Tả hộ pháp buông chén trà, ánh mắt thâm thúy nhìn Thu Đùng Ngôn nói.

Thu Đùng Ngôn nghe hân nói, cả kinh, chẳng lẽ hân muốn rẽ sang chỗ khác sao?

“Ý của Tả hộ pháp là?” Là ngại cấp bậc quá ít, hay là hân nghe được tin Hoàng Hậu bị thương nặng, lo lắng sát thủ môn bọn họ bị triều đình bao vây tiêu trừ?

“Tướng gia, ngày ấy vài huynh đệ ở sát thủ môn của chúng ta vẫn chưa trở về.” Ánh mắt Tả hộ pháp sâu thẳm, biểu tình có chút trầm trọng. Chỉ sợ bọn họ đã bị hắc bạch vô thường dẫn đi.

“Cái gì?” Thu Đùng Ngôn cả kinh, nếu vài tên sát thủ vào tay Hoàng đế, chỉ sợ sẽ bị tra khảo. Nhưng rốt cuộc là thật sự bị Hoàng Thượng ngầm bắt được, hay là bị giết?

“Nghe nói Hoàng Hậu nương nương gặp chuyện, vậy tức là nàng không chết?” Tả hộ pháp nhíu mày nhìn Thu Đùng Ngôn.

Thu Đùng Ngôn gật đầu, chuyện này khiến cho hân đau đầu.

“Hôm nay lão phu đến đây là vì chuyện đó, cứ nghĩ nhóm người người phải đi đã trở lại. Nhưng bây giờ bọn họ cũng không biết sống chết thế nào, chỉ sợ chuyện này không đơn giản như vậy. Mặt rồng giận dữ, ra lệnh ta, Đức Thanh Vương gia, Trần Bắc Tướng quân tra rõ chuyện này. Nếu là ta thì không có vấn đề, ta chỉ sợ hai người kia sẽ tra ra được. Nếu bị bọn họ tra được, chỉ sợ cả ta và các người đều trốn không thoát.”

Tả hộ pháp vừa nghe, sắc mặt cũng trầm xuống, biết sự tình đã nghiêm trọng, nhưng việc này vốn là giao dịch của bọn họ, gặp chuyện không may cũng không nên thừa nhận sát thủ môn. Nhìn Thu Đùng Ngôn, trầm giọng nói.

“Tướng gia, lần này ám sát Hoàng Hậu vốn là trọng tội. Tại hạ cũng xem như có nhiều năm tương giao với tướng gia mới đáp ứng, ngài sẽ không tro mắt nhìn sát thủ môn chúng ta bị diệt chứ?” Nếu như vậy, hân sẽ không tiếc xé rách mặt.

“Đương nhiên sẽ không.” Thu Đùng Ngôn lắc đầu. “Chúng ta là châu chấu một câu, lão phu tuyệt đối không để các người có việc gì.” Để cho bọn họ làm sao, không phải tương đương tự sát sao? Ngẫm lại trước đây sát thủ môn bọn họ đã làm không biết bao nhiêu việc cho hân, nếu bọn họ xé rách da mặt, hân mới xong đời.

“Vậy làm phiền tướng gia.” Tả hộ pháp chấp tay với Thu Đùng Ngôn, nếu hân dám hứa hẹn, vậy hân cũng không phiền não như vậy.

“Lão phu cáo từ trước, có việc gì thì báo.” Hân phải nghĩ xem có biện pháp nào có thể khiến Đức Thanh Vương gia và Trần Bắc Tướng quân không tra ra hân.

“Tướng gia đi thông thả.” Tả hộ pháp đứng lên, một đường đưa hân ra ngoài phủ. Sau khi Thu Đùng Ngôn đã lên kiệu, còn nói một câu.

“Tướng gia, nếu tại hạ hữu dụng, phái người đem lệnh bài tới, chắc chắn ta sẽ tương trợ.” Bây giờ bọn họ là châu chấu một cánh, chỉ có đoàn kết ngăn địch, mới có thể khiến cho cả đôi bên an.

“Được.” Thu Đùng Ngôn phát tay với hân, buông rèm kiệu, phân phó kiệu phu.

“Khỏi kiệu.”

Cổ kiệu rời đi, Tả hộ pháp cũng vào. Thân ảnh Thủy Dao lặng yên hiện thân một chỗ, trong mắt xẹt qua tia sáng lạnh, xem ra có thể hồi cung phục mệnh chủ tử. Thân ảnh màu trắng nhoáng lên một cái, lại biến mất.

Một lát sau, Thủy Dao về đến Long Tuyền cung.

Dạ Thần và Lã Loan Loan vừa nói chuyện với nhau, tuyết lang cũng ở góc tường.

“Chủ tử.”

Khói trắng qua đi, bóng dáng Thủy Dao xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Đã trở lại.” Lã Loan Loan gật đầu với nàng, đầu tựa vào vai Dạ Thần, thần nhiên nói.

“Thế nào rồi?”

“Hồi chủ tử, hôm nay trong cung có một tiểu thái giám xuất hiện ở Tể Tướng phủ, báo tình hình trong cung cho hắn. Mặt khác, Tể Tướng đi đến một tòa nhà ngoại ô, thấy một trung niên nam tử. Qua đoạn đối thoại của hai người, lần này người ám sát chủ tử đúng là Tể Tướng mua chuộc một nam tử khác...” Thủy Dao nói hết tin tức đã tìm hiểu được.

“Quả nhiên là hắn.” Dạ Thần nghe vậy, híp mắt, trong mắt có ý ngoan lệ.

“Có chứng cứ khiến bọn họ nhận tội không?” Lã Loan Loan đột nhiên hỏi.

“Trong tay tể tướng có một khối lệnh bài, mà lệnh bài đó của Sát Thủ môn Tả hộ pháp.”

“Tốt lắm.” Lã Loan Loan tà tứ tươi cười.

“Chúng ta có thể lợi dụng lệnh bài trong tay hắn khiến hắn ngoan ngoãn nhận tội.”

“Ừ.” Dạ Thần gật đầu, hiển nhiên cũng có ý tưởng giống.

“Ngày mai bắt đầu hành động.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 167: Bắt đầu

Editor: Ngọc Nguyệt

Trần Bắc Tướng quân phủ

Ánh mặt trời chiếu xuống, tường viện cao cao, cỏ dại và hoa dại đón gió.

Một tuần mã màu rậm nắng ngừng ngoài phủ, Trịnh Thiếu Sở một thân lam bào đi xuống.

“Tướng quân đã trở lại.”

Thị vệ thấy Trịnh Thiếu Sở, lập tức nghênh đón hắn, tiếp nhận ngựa trong tay hắn.

Trịnh Thiếu Sở gật đầu, đi nhanh vào trong phủ.

Trong viện, bách hoa muôn sắc, cây cối liên miên.

Trịnh Tiểu Nguyệt một thân bạch y cầm nhuyễn kiếm vung, bóng dáng như tia chớp, chiều nhu hòa mà không thiếu cứng cáp. Mũi chân khẽ điểm, bóng dáng bay lên.

Trịnh Thiếu Sở ở đằng sau gật đầu, quả nhiên nữ nhi của hắn không giống những nữ tử suốt ngày khóc sụt mướt. Tâm cao ngất, có thể so với nam nhi.

“Tốt...” Hắn vỗ tay.

Trịnh Tiểu Nguyệt nghe thấy giọng nói của hắn, tiêu sái thu kiếm, mỉm cười nhìn Trịnh Thiếu Sở.

“Phụ thân, người đã trở lại.”

“Ừ.” Trịnh Thiếu Sở gật đầu với Trịnh Tiểu Nguyệt.

“Thân thủ Nguyệt Nhi ngày càng tốt, chỉ sợ không bao lâu nữa, ngay cả phụ thân cũng không phải đối thủ của con.” Hắn uy phong凛冽 nhưng trước mặt nữ nhi bảo bối của mình cũng vẫn có vẻ mặt sùng nịch, vẻ mặt kiêu ngạo.

“Phụ thân quá khen, sao nữ nhi có thể so được với người.” Trịnh Tiểu Nguyệt khiêm tốn nói, rất bình tĩnh.

Trịnh Thiếu Sở vừa lòng gật đầu.

“Phụ thân, Hoàng Hậu nương nương có tốt lên chưa?” Trịnh Tiểu Nguyệt đột nhiên hỏi, nàng không quên được một màn xuất hiện kia của Hoàng Hậu, quả thực như tiên nữ hạ phàm. Cánh hoa anh đào bay đầy trời, Hoàng Hậu một thân hồng y, y phục lay động, sợi tóc tung bay, tuyệt sắc khiến người ta không thể quên. Sau đó là khí thế bề thế thiên hạ của nàng, pháp lực thần kỳ đều khiến người ta đui mù. Hoàng Hậu như vậy, trước nay chưa từng có, nhưng đột nhiên lại truyền đến tin tức nàng gặp chuyện, thực sự khiến người ta khiếp sợ. Một vị Hoàng Hậu như vậy mà bất tỉnh, cũng có tiếc hận.

“Nghe trong cung người ta nói chỉ sợ là không còn nhiều thời gian.” Trịnh Thiếu Sở cũng có chút đáng tiếc lắc đầu.

Trịnh Tiểu Nguyệt sùng sốt, không ngờ lại là thật, mím môi, đột nhiên hỏi.

“Phụ thân, bắt được hung thủ chưa? Là ai có lá gan lớn như vậy, dám ám sát Hoàng Hậu?” Tội tru di cửu tộc cũng dám phạm.

“Còn chưa có.” Trịnh Thiếu Sở lắc đầu, có chút kỳ quái nhìn nữ nhi.

“Tiểu Nguyệt rất quan tâm chuyện của Hoàng Hậu?”

Trịnh Tiểu Nguyệt ngẩn ra, sau đó giương mi, cười nhạt.

“Nữ nhi chỉ cảm thấy Hoàng Hậu nương nương không phải người đơn giản, huống chi nàng là Xà Thần chuyển thế, nếu nàng cũng khó trốn khỏi sự truy đuổi của cái chết, thật sự là chuyện đáng tiếc.”

Trịnh Thiếu Sở ngẫm lại, Hoàng Hậu là trở thành truyền kỳ, nếu chết thì thật đáng tiếc, nhưng mặc kệ thế nào, ngự y cũng không làm gì được, bọn họ càng không thể làm gì.

“Còn chưa tra ra hung thủ.” Cũng không biết rốt cuộc ai muốn ám sát Hoàng Thượng, Hoàng Hậu bị thương, hay là căn bản hung thủ nhắm vào Hoàng Hậu?

Trịnh Tiểu Nguyệt cũng nghĩ về chuyện này, cúi đầu suy tư.

“Tướng quân, tiểu thư.” Quân gia của tướng quân phủ, Phúc bá, một thân hắc sam, đi đến.

“Phúc bá, có chuyện gì?” Trịnh Tiểu Nguyệt gật đầu, hỏi.

“Hồi tướng quân, tiểu thư, vừa rồi bên ngoài có một tiểu tử đưa một phong thư, nói là đưa cho tướng quân.” Nói xong, Phúc bá trình thư lên.

Trịnh Thiếu Sở và nữ nhi hai mặt nhìn nhau, mở miệng nhận thư, vừa mở ra, vẻ mặt kinh hãi.

“Phụ thân, trong thư viết gì?” Trịnh Tiểu Nguyệt nhìn Trịnh Thiếu Sở đột nhiên biến sắc, tò mò hỏi.

Trịnh Thiếu Sở phát tay với Phúc bá, đợi sau khi hắn rời đi, nhìn bốn phía, chắc chắn không có người, mới nói với Trịnh Tiểu Nguyệt.

“Tiểu Nguyệt, thư viết, người phía sau màn việc thương tổn Hoàng Hậu là Tề Tướng.”

“Cái gì?” Trịnh Tiểu Nguyệt kinh hô một tiếng, đôi mắt vòng vo xung quanh, sau đó thấp giọng.

“Không thể nào, sao có thể là Tề Tướng?” Sao Tề Tướng phái người ám sát Hoàng Hậu nương nương?

Biểu tình Trịnh Thiếu Sở ngưng trọng, lắc đầu.

“Chuyện quan trọng, không thể khinh suất.” Phong thư này tới mặc danh kỳ diệu. Ai biết có phải là người có ân oán với Tề Tướng cố ý hay không, hoặc cũng có thể thật sự là hắn ta. Đầu đầu.

“Phụ thân, bây giờ phải làm sao?” Một người dưới một người trên vạn người như Tề Tướng lại là chủ mưu ám sát Hoàng Hậu, lời này không phải có thể tùy tiện nói.

“Phong thư này khiến người ta bán tin bán nghi. Bây giờ ta đi đến chỗ Đức Thanh Vương gia, thương lượng với Vương gia một chút.” Tuy Trịnh Thiếu

Sở thẳng thắn nhưng không lỗ mắng. Chỉ sợ có người liên quan tới việc này nữa.

“Vâng.” Trịnh Tiểu Nguyệt gật đầu.

Trịnh Thiếu Sở vội vàng rời đi.

Đức Thanh Vương phủ.

Đức Thanh Vương gia vừa buông sách trong tay, liền nghe thấy tiếng bước chân từ ngoài thư phòng.

“Vương gia.”

Quả nhiên, một lát sau truyền đến giọng nói của quân gia.

“Vào đi.” Đức Thanh Vương gia thân nhiên nói.

“Tham kiến Vương gia.” Quân qua mặc thanh sam đi vào thư phòng, chấp tay với Đức Thanh Vương gia.

“Có chuyện gì?”

“Hồi Vương gia, Trấn Bắc Tướng quân ở bên ngoài cầu kiến.”

“Hửm?” Đức Thanh Vương gia nhíu mày, sao hắn lại đến đây? Trong lòng nghĩ, động tác lại không chút do dự, đứng lên, đi ra ngoài.

“Đi thôi, đi xem.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Bắt đầu

Editor: Ngọc Nguyệt

Đức Thanh Vương phủ. Đại sảnh.

Ánh mặt trời theo cửa sổ khắc hoa thân nhiên chiếu vào, đại sảnh tăng thêm mấy phần tươi sáng.

Tường trắng noãn, sơn thủy như họa.

Trịnh Thiếu Sở ngồi trên ghế, tay bưng trà do hạ nhân vương phủ dâng lên, chân mày nhàn lại chưa từng buông ra.

Đức Thanh Vương gia từ ngoài sảnh đi vào, thấy hắn, ôm quyền khách khí cười.

“Trịnh Tướng quân.”

Trịnh Thiếu Sở nhìn thấy hắn, cũng nhanh chóng buông ly trà, chấp tay.

“Vương gia.”

“Tướng quân, mời ngồi.” Đức Thanh Vương gia một bên mời Trịnh Thiếu Sở ngồi, một bên ngồi xuống vị trí chủ vị.

“Không biết hôm nay tướng quân tới vì việc gì?” Trực tiếp đi vào chủ đề chính.

“Tại hạ vì chuyện của Hoàng Hậu mà đến.” Trịnh Thiếu Sở cũng không vòng vo.

“Hửm?” Hiển nhiên Đức Thanh Vương gia rất kinh ngạc, nhíu mày nhìn hắn.

“Tướng quân tra ra được manh mối?” Hắn cũng đang phiền não vì chuyện này, theo tin tức truyền từ trong cung, thái y đều nói Hoàng Hậu không còn nhiều thời gian, nếu thật sự Hoàng Hậu bất hạnh ra đi, chỉ sợ bọn họ không thể hứng chịu lửa giận của Hoàng Thượng.

“Không dối gạt Vương gia, mới vừa có người đến quý phủ tặng một phong thư. Ta vì phong thư này mà đến.” Trịnh Thiếu Sở nói xong, liền đem thư ra đưa cho Đức Thanh Vương gia.

Đức Thanh Vương gia nghi hoặc nhận lấy, sau khi nhìn thấy nội dung bức thư, thay đổi sắc mặt.

“Này...” Tể tướng là chủ mưu?

“Tại hạ cũng biết được nghiêm trọng, mới muốn mời Vương gia xem xét.” Trịnh Thiếu Sở nói.

Đức Thanh Vương gia đặt thư ở một bên, vẻ mặt ngưng trọng, nhếch miệng không nói một câu.

Ánh mặt trời im lặng chiếu xuống, gió thổi từ từ, qua cửa sổ, khiến tóc bọn họ lay động.

Hai người đều không nói gì, trong phòng im lặng như là ngay cả kim rơi xuống cũng nghe thấy được.

Sau một lúc lâu, Đức Thanh Vương gia nhíu mi nhìn Trịnh Thiếu Sở, mở miệng.

“Tướng quân nói phải, xem ra chúng ta phải cẩn thận làm rõ việc này.”

Trịnh Thiếu Sở gật đầu, nếu bức thư này là giả, vậy bọn họ còn tin Tể tướng gia trong sạch. Nhưng nếu là thật, vậy bọn họ phải thận trọng.

“Tướng quân, trong thư còn nói tướng gia cấu kết với sát thủ môn ám sát Hoàng Hậu. Còn có một khối lệnh bài tượng trưng thân phận, lời thư chuẩn xác, không giống như tùy tiện viết. Hối ý của bốn vương, không bằng trước cứ phải người âm thầm tìm hiểu, theo dõi những người tiếp xúc với Tể tướng, sau đó tìm xem có thật là hấn giữ lệnh bài của sát thủ môn không, sau đó tính tiếp.”

“Vương gia dạy phải.” Trịnh Thiếu Sở gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

“Vậy bây giờ bốn vương phải người đi điều tra ở Tể tướng phủ, có lẽ bên ngoài tướng phủ có người khả nghi.”

Trịnh Thiếu Sở gật đầu, chỉ có thể làm vậy.

“Người đâu.” Đức Thanh Vương gia gọi bên ngoài.

“Tham kiến Vương gia, Tướng quân.” Quân gia mập mạp từ bên ngoài đi vào.

“Quân gia, đi tìm Từ Bưu.” Từ Bưu là người được Đức Thanh Vương gia dưỡng, người này thân thủ bất phàm, nhưng dung mạo lại cực bình thường, khiến người ta nhìn cũng không nhớ được. Để cho hấn đi làm mật thám, thật sự là thích hợp nhất.

“Vâng.” Quân gia chấp tay, lui ra ngoài.

Một lát sau, một nam tử mặc lam y đi đến, ước chừng ba mươi tuổi, hình thể bình thường, khuôn mặt bình thường.

“Tham kiến Vương gia.” Trầm ổn tiến lên, hành lễ với Đức Thanh Vương gia.

“Ừ.” Đức Thanh Vương gia gật đầu, giới thiệu Trịnh Thiếu Sở ở một bên cho hấn.

“Vị này là Trần Bắc Tướng quân.”

“Tham kiến Trần Bắc Tướng quân.” Từ Bưu xoay người ôm quyền với Trịnh Thiếu Sở.

Trịnh Thiếu Sở cũng gật đầu, nhìn ra được nam nhân trông bình thường này có lẽ không đơn giản.

“Từ Bưu, bốn vương có chuyện cần ngươi đi làm.” Đức Thanh Vương gia nói với Từ Bưu.

“Vương gia cứ phân phó.” Từ Bưu ôm quyền.

“Được.” Đức Thanh Vương gia gật đầu. “Bốn vương muốn ngươi đến phủ cận Tể tướng phủ, bí mật tìm hiểu xem nhiều ngày qua có người nào khả nghi tiếp xúc với tướng gia.”

“Vâng, Từ Bưu hiểu được.” Từ Bưu gật đầu, ôm quyền với hai người rồi rời đi.

Trịnh Thiếu Sở nhìn Từ Bưu rời đi, quay đầu nhìn Đức Thanh Vương gia, nhíu mi.

“Hy vọng vị tráng sĩ này có thể tìm được tin tức.”

Đức Thanh Vương gia cũng gật đầu, đương nhiên có tin tức là tốt nhất. Nếu không chỉ sợ Hoàng Thượng sẽ hạ lệnh khác cho bọn họ.

Hai người câu được câu không uống trà, trò chuyện.

Sau nửa canh giờ, Từ Bưu trở lại.

“Thế nào? Có tin gì không?” Đức Thanh Vương gia vội vàng hỏi.

Trịnh Thiếu Sở cũng nhìn Từ Bru, tâm tình lo lắng không cần nói cũng biết.

“Hồi Vương gia, Tướng quân, thuộc hạ từ một dân trồng rau mỗi ngày đều đứng trước Tể Tướng phủ phát hiện, ước chừng mười ngày trước, có một hắc y nhân vào Tể tướng phủ, chừng nửa canh giờ mới đi ra. Theo lời hắc nói, hắc y nhân kia đụng vào đòn gánh của hắc nên hắc nên mới có ấn tượng.” Từ Bru đáp.

Nghe hắc nói như vậy, Trịnh Thiếu Sở và Đức Thanh Vương gia nhìn nhau, xem ra trọng điểm bây giờ là hắc y nhân kia. Chỉ cần biết thân phận của hắc y nhân kia, án tử này liền có thể giải.

“Từ Bru, ngươi có tìm hiểu thân phận của hắc y nhân kia không?” Đức Thanh Vương gia tiếp tục hỏi.

“Có.” Từ Bru gật đầu. “Thuộc hạ mua chuộc được một hạ nhân trong vườn phủ, theo lời hắc, từng nghe tướng gia gọi hắc y nhân kia là Tả hộ pháp. Mặt khác, thuộc hạ lại tìm hiểu, Tả hộ pháp kia đúng là người sát thủ môn.”

Sắc mặt Đức Thanh Vương gia và Trịnh Thiếu Sở đồng thời trầm xuống, xem ra thông tin trong bức thư kia là thật.

“Từ Bru, trước cứ đem dân trồng rau kia đến.” Cần hắc làm chứng.

“Vâng.” Gật đầu rồi đi.

Đức Thanh Vương gia quay đầu nhìn Trịnh Thiếu Sở, thần sắc ngưng trọng.

“Tướng quân, xem ra chúng ta cần chờ lệnh của Hoàng Thượng.” Tiến hành điều tra Tể Tướng phủ, cũng bắt giam, điều tra Thu Đùng Ngôn.

“Được.” Trịnh Thiếu Sở gật đầu, cuối cùng chuyện này cũng có tiến triển.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Gia nhập

Hoàng cung, Long Tuyền Cung.

Ánh nắng chiếu xuống sân. Vườn hoa rộng lớn, cây trúc đào hồng nhạt, hạ quỳ đỏ, thực quỳ trắng, bạch lan trắng như tuyết...mỗi cây đều có một vẻ riêng. Gió nhẹ thổi, hương hoa tràn ngập trong không khí.

Lãnh Loan Loan một thân sa y, ba ngàn sợi tóc dùng bích trâm buộc chặt. Ngồi trên bàn đu, không ngừng di chuyển, như yển từ nhẹ nhàng qua lại giữa không trung..

Ánh mặt trời thân nhiên chiếu xuống người nàng, khiến nàng như tiên nữ đang chơi đùa...

Thủy Dao và tuyết lang canh giữ ở không xa, nhìn Lãnh Loan Loan như phượng hoàng tự do bên kia, trong mắt là kinh diễm, nhưng trong lòng cũng rất nghi hoặc. Tình tình chủ tử nói đến là đến, lúc đầu còn thờ dãi buồn chán, giây tiếp theo đã nói muốn tắm nắng. Bọn họ cũng đành phơi nắng cùng nàng. Mà thái giám, cung nữ ở cung điện phụ cận đều bị cho ra ngoài kết giới, cho dù ba người đi rồi đến cũng không thấy chủ tử, càng không nghe thấy tiếng bọn họ nói chuyện...

Một trận gió lớn thổi đến, cây cối lay động, cánh hoa lá tả bay xuống, rơi xuống trên áo, cũng đến mặt nàng, như một màn cánh hoa rơi lãng mạn, khiến người ta say.

Một bóng dáng màu trắng xuất hiện ở một cây khác, khuôn mặt tuấn mỹ ôn nhu bị bao phủ trong bóng ma, chỉ có cặp mắt hoa đào lại phá lệ sáng ngời, trong mắt là ánh ngược bóng dáng của thiếu nữ đang ngồi chơi đu, hình như có sao rơi vào trong đó, ánh sáng lóa mắt.

Lãnh Loan Loan nắm dây đu một chút, thân nhiên nói.

“Nếu đã đến đây, cần gì phải trốn?”

Giọng nói của Lãnh Loan Loan khiến cho Thủy Dao và tuyết lang căng thẳng, nhìn lướt xung quanh. Sao bọn họ không phát hiện có hơi thở xa lạ?

Bạch y nam tử tà tử tươi cười, quả nhiên lợi hại, bóng dáng nhoáng lên một cái, như tia chớp xẹt qua muôn hoa, rơi xuống đình viện.

Thủy Dao và tuyết lang mới phát hiện người tới là vị thiếu niên tuấn mỹ âm nhu, bất quá nhìn bộ dáng của hắc không thuộc đồng loại của bọn họ. Một

người một sói đánh giá bạch y thiếu niên, không làm gì. Bọn họ cảm thấy, thiếu niên này không có ác ý với tiểu thư.

Khi thiếu niên xuất hiện, Lãnh Loan Loan cũng dừng đu, thân hình nhẹ nhàng ngồi trên bàn đu, theo lực thừa mà động nhẹ, bên cạnh, cây thực quỳ hồng nhạt, đỏ, trắng, nở rộ lóa mắt, bướm bướm ở bụi hoa bay lượn. Trời xanh mây trắng, quả nhiên là một phong cảnh hoa lệ.

“Không biết Hoàng Hậu có vừa lòng với ta không?” Long Khiếu đứng bên cạnh bàn đu nhìn Lãnh Loan Loan, thân hình gầy gò, diện mạo tuấn mỹ ôn nhu đột nhiên khiến Lãnh Loan Loan nghĩ tới bức tranh vẽ thiếu niên, cảm giác như thủy tinh tinh xảo.

“Lập tức sẽ biết đáp án.” Lãnh Loan Loan híp mắt, nếu không ngoài ý muốn thì bây giờ hẳn là Trịnh Thiếu Sở đã nhận được lá thư kia.

“Vây sao?” Long Khiếu gật đầu, xem như nhận lời của nàng. Đột nhiên hắn xoay người nhìn Thủy Dao và tuyết lang vẫn đang đánh giá hắn, nghiêng đầu, cười với Lãnh Loan Loan.

“Hoàng Hậu giới thiệu cho ta hai vị này là?” Nếu không nhầm, tuyết lang có huyết đồng kia chỉ sợ cũng là một nhân vật lợi hại.

Lãnh Loan Loan nhìn lướt qua tuyết lang và Thủy Dao, gật đầu với bọn họ.

Tuyết lang và Thủy Dao nhận được chỉ thị của Lãnh Loan Loan, bóng dáng nhoáng lên một cái, đã đứng bên cạnh bọn họ.

Lãnh Loan Loan chỉ vào tuyết lang và Thủy Dao, giới thiệu với Long Khiếu.

“Kiếm Ngân Vang, Thủy Dao, bọn họ là thân tín của ta.”

Sau đó chỉ Long Khiếu, giới thiệu với tuyết lang và Thủy Dao.

“Hắn là Long Khiếu, hồ ly tinh.”

Trong mắt Thủy Dao và tuyết lang đều có kinh ngạc. Không ngờ thiếu niên này lại là hồ ly, trách không được cả người hắn toàn thân cao thấp đều tản ra mị hoặc không nói nên lời.

Long Khiếu không ý kiến với lời giới thiệu của Lãnh Loan Loan, dù sao hắn cũng là hồ ly tinh. Mị hoặc tươi cười, gật đầu với Thủy Dao và tuyết lang.

“Chào các người.”

Thủy Dao và tuyết lang cũng gật đầu với hắn, xem như đáp lễ.

“Vị lang huynh này hẳn là cũng có thể hóa thành người, vì sao lại dùng nguyên hình để xuất hiện?” Long Khiếu chống lại huyết đồng của tuyết lang, trong mắt xẹt qua tia hứng thú. Tuyết lang cùng nữ tử này, pháp lực đều không kém, vậy mà bọn họ cam nguyện bán mạng cho Hoàng Hậu, xem ra Hoàng Hậu thật sự không đơn giản.

Tuyết lang nghe được lời hắn nói, lông trắng trên người rung động, bạch quang hiện lên, một hồng y nam tử xuất hiện trước mặt bọn họ. Một đôi mắt đỏ như máu lóe ra ánh sáng khác thường, tà tử nhưng có vài phần lạnh lùng, khiến cho người ta đui mù.

“Quả nhiên bất phàm.” Long Khiếu gật đầu, tán thưởng, càng thêm suy nghĩ việc nhận Lãnh Loan Loan làm chủ tử, quay đầu nhìn nàng, giương mi.

“Hoàng Hậu, ta có thể gia nhập nhóm các người chứ?” Ở bên nàng, chắc chắn cuộc sống sẽ không nhàm chán.

Lãnh Loan Loan liếc hắn một cái, nàng nhìn trúng hắn. Nhiều yêu tinh cũng nhiều lực lượng, nàng không ngốc làm vớ không cần. Huống chi hắn năm lần bảy lượt tìm tới cửa, bây giờ nói rõ, nàng càng không có lý do từ chối, gật đầu.

“Hoan nghênh người, Khiếu.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Đều là người của ta

”Hoan nghênh người, Khiếu.”

Đội ngũ thủ hạ của nàng lại mở rộng thêm.

“Cảm ơn chủ tử.” Hồ ly tinh lập tức cúi đầu với Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan gật đầu, quả nhiên không hổ là hồ ly tinh, nhìn qua Thủy Dao và Kiếm Ngân Vang, cười.

“A Dao, Ngâm, về sau Khiếu sẽ là người của ta giống các người. Mọi người phải giúp đỡ nhau, đừng loạn.” Người một nhà.

“Vâng.” Thủy Dao và Kiếm Ngân Vang gật đầu, sau đó cười nhạt với Long Khiếu.

“Hoan nghênh gia nhập.” Ủng hộ Hoàng Hậu.

Long Khiếu cũng gật đầu với hai người, cười nhạt.

“Nếu bây giờ Khiếu đã gia nhập với chúng ta, nhân cơ hội này cũng để cho hai người kia biết mặt.” Lãnh Loan Loan nói, bàn đũa không lắc nữa. Nàng lẳng lặng ngồi trên bàn đũa, giờ tay, vẩy lụa trắng theo động tác bay bay, kim quang nhấp nháy, Lãnh Loan Loan thần nhiên gọi.

“Tiểu Hoàng, Khê Nương, đến chỗ ta.”

Dứt lời, một tiếng động phát ra, một cự mãng từ bên cây ngẩng cao thân rắn. Đôi mắt xanh biếc, da rắn dưới ánh mặt trời lóe sáng, như được phủ thêm kim sa y, thân mình hơn nửa cái cây.

Long Khiếu tròn mắt há miệng nhìn cự mãng che trời, con rắn này ghê gớm thật. Chỉ cần há cái miệng nhỏ là có thể nuốt hết cả người hắn, hắn nhìn không được nuốt nước miếng. Lần đầu tiên có cảm giác sợ hãi, ánh mắt không dám chống lại cặp mắt sâu thẳm kia, chỉ có thể nhìn Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan cười cười, chỉ cảm thấy phản ứng của Long Khiếu thật đúng là đáng yêu. Không ngờ hắn cũng lộ vẻ e ngại trước mặt Tiểu Hoàng, nếu hắn biết nàng cũng là một con rắn, có phải cũng sợ bị đòi mạng không? Quơ quơ đầu, trong đầu miên man suy nghĩ, chỉ vào cự mãng nói.

“Nó chính là Tiểu Hoàng.” Thủy Dao và Kiếm Ngân Vang đã quen thuộc với nó, cũng chỉ có hồ ly tinh này còn cảm thấy xa lạ.

Long Khiếu gật đầu, nhìn Lãnh Loan Loan bộ dáng cười nhạt, nếu Tiểu Hoàng cũng trong nhóm này, cũng coi như là đồng bạn, nó sẽ không một ngụm nuốt hắn chứ? Cố gắng áp chế sợ hãi, gật đầu với Tiểu Hoàng.

“Chào người, Tiểu Hoàng. Ta là Long Khiếu, sau này người có thể gọi ta là Khiếu.”

“Tiểu Hoàng không hóa thành người.” Đột nhiên Lãnh Loan Loan nói, nhìn Long Khiếu tự giới thiệu như vậy với Tiểu Hoàng, nàng không khỏi cảm thấy buồn cười. Bất quá cũng hiểu, nhất định cho rằng Tiểu Hoàng sẽ biến thân. Dù sao pháp lực Tiểu Hoàng rất cao, hắn là đã mấy ngàn tuổi, nhưng cố tình, nó không thể biến thành người, ngay cả nàng cũng không thể tìm được nguyên nhân.

“A?” Hiên nhiên Long Khiếu cũng có chút giật mình, miệng há hốc, tuy rằng rất kỳ quái nhưng cũng có vài phần đáng yêu, đặc biệt không tà mị tươi cười thì trông hắn lại giống một nam hài bình thường.

“Tham kiến chủ tử.”

Khi Long Khiếu vẫn đang buồn bực, bạch quang hiện lên, bóng dáng Khê Nương xinh đẹp cũng xuất hiện. Hôm nay nàng mặc áo khoác lụa trắng, như ẩn như hiện lộ vai, càng thêm khiến người mơ màng. Cặp mắt như trăng non híp lại, lộ ra mị hoặc vô hạn, quả nhiên là ***.

“Không phải người cũng là hồ ly chứ?” Mị hoặc như thế, giống hồ ly tinh.

“Người mới là hồ ly tinh.” Đột nhiên Long Khiếu nói, vẻ mặt tươi cười Khê Nương bỗng nhiên trầm xuống. Nàng quản lý Phong Nguyệt Lâu, bình thường có thể từ cửa những nam nhân chạy đến lâu, nháo, chỉ vào cô nương trong lâu, mắng là hồ ly tinh, trong tai nàng, hồ ly tinh không phải từ tốt.

Long Khiếu sờ sờ mũi, ngượng ngừng đáp.

“Ta đúng là hồ ly tinh mà.”

Khê Nương hết chỗ nói với hắn, cẩn thận quan sát, quả nhiên thiếu niên này môi hồng răng trắng, thân hình cao to lộ ra vài phần tinh tế, da trắng như tuyết, không tỳ vết, lam đồng tà mị và hồn nhiên, quả nhiên là hồ ly tinh.

Lãnh Loan Loan nhìn hai người đánh giá nhau, phát tay giới thiệu bọn họ, chỉ vào Khê Nương nói.

“Nàng là kim xà, Khê Nương, bây giờ là lão bản Phong Nguyệt Lâu.” Giới thiệu với Long Khiếu.

“Hắn đã tự giới thiệu rồi, hồ ly tinh Long Khiếu.” Lại chỉ vào Long Khiếu giới thiệu với Khê Nương.

“Chào người, hóa ra người là Khê Nương, cũng là lão bản Phong Nguyệt Lâu.” Long Khiếu nghe lời giới thiệu của Lãnh Loan Loan, có chút hứng thú, lúc hắn đi chơi, ở trà lâu có nghe người ta nói về Phong Nguyệt Lâu, cũng nói về Khê Nương xinh đẹp mị hoặc. Cứ tưởng rằng nàng xinh đẹp động lòng người phải là hồ ly tinh, không ngờ nàng là kim xà, ấy, có phải là nàng cũng là một con mãng xà to lớn như Tiểu Hoàng?

Khê Nương gật đầu với Long Khiếu, xem ra lại là một yêu tinh chủ tử thu phục. Sùng bái nhìn Lãnh Loan Loan, chủ tử nhà bọn họ thật sự quá lợi hại.

Lãnh Loan Loan nhìn qua Tiểu Hoàng, Thủy Dao, Kiếm Ngân Vang, Khê Nương, Long Khiếu, gương mặt mỉm cười, sau đó lại dừng, thần nhiên phân

phó.

“Bây giờ các người đều là người của ta, hy vọng các người có thể tin nhiệm nhau, giúp đỡ nhau, đừng gây ra mâu thuẫn. Còn có, lời nói của ta chính là mệnh lệnh, các người chỉ có thể nghe theo, không được hoài nghi, càng không được vi phạm. Nếu không đừng trách ta vô tình...”

“Vâng.” Mấy yêu tinh gật đầu, nào dám a, trừ phi không cần mạng nhỏ của mình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Bầy yêu xuất động

Editor: Ngọc Nguyệt

“Thần đã đến.”

Đột nhiên Lãnh Loan Loan nói, nhìn Thủy Dao, khẽ nói.

“A Dao, ra ngoài dẫn Hoàng Thượng vào.”

“Vâng.” Thủy Dao gật đầu, bóng dáng nhoáng lên một cái, đi ra ngoài.

Một lát sau, nàng dẫn Dạ Thần đến.

“Cửu Nhi đang dùng phép thuật sao? Vừa rồi ta không vào được.” Nếu không biết mình có một yêu tinh thê tử, hẳn còn tưởng mình đã gặp quỷ.

Lãnh Loan Loan gật đầu, nhảy xuống bàn đu, sa y theo gió tung bay, như một vị tiên tử khiến người ta ngây ngốc.

Dạ Thần vươn tay ôm nàng. Quay đầu lại mới thấy còn vài yêu tinh, Tiểu Hoàng không xa lạ, Thủy Dao và tuyết lang đã thành thói quen, Khê Nương và Long Khiếu, hẳn chỉ thấy một lần. Nhìn những yêu tinh tuần mỷ phi phạm trước mắt, hẳn có loại cảm giác như đang nằm mơ.

“Thần, chuyển thế nào rồi?” Lãnh Loan Loan hỏi, giương tay, ghé dựa xuất hiện trong viện. Vẫy tay ý bảo Tiểu Hoàng và mấy người kia ngồi xuống, lắng lắng hưởng thụ gió thổi.

Nhắc tới chuyển thích khách, sắc mặt Dạ Thần trở nên u ám, nhìn Lãnh Loan Loan, gật đầu.

“Đúng là hắn.” Thật sự là thất vọng, cũng cực độ phẫn hận.

“Mười ngày trước có người thấy Tả hộ pháp của Sát Thủ Môn vào Tể Tướng phủ.” Điểm này chứng minh Tể tướng có quan hệ với tổ chức sát thủ.

“Hơn nữa người trong phủ Tể Tướng cũng biết, Tể tướng và Tả hộ pháp có giao tình rất sâu. Trước kia Tả hộ pháp thường xuất hiện trong tướng phủ, không chừng lão già kia đã tìm sát thủ môn để làm những chuyện khác.” Dạ Thần hận nghiên răng nghiên lợi.

“Vậy chúng ta có nên thu lưới?” Chứng cứ phạm tội không ít, lưới đã phóng nên thu.

Dạ Thần lắc đầu, thần nhiên nói.

“Đức Thanh Vương gia và Sở tướng quân đề nghị trước hết đề phòng vây cánh Tể Tướng, phòng lúc đó hắn chó cùng rứt giậu, cá chết lưới rách.” Tuy rằng lúc trước hắn trung thành và tận tâm nhưng qua chuyện vừa rồi có thể thấy hắn không phải người hoàn toàn trong sạch. Có lẽ sẽ có một ngày nào đó hắn vì dục vọng của riêng mình mà phản bội.

“Lời của bọn họ cũng có lý.” Lãnh Loan Loan gật đầu. “Chỉ có chém hết cánh tay của hắn, hắn mới không thể phản kháng.”

“Chủ tử, chuyện này cứ giao cho chúng ta.” Đột nhiên Khê Nương nói. “Phong Nguyệt Lâu có thể tra hết những chuyện liên quan tới hắn.” Một chi tiết cũng không bỏ sót.

“Được.” Lãnh Loan Loan liếc qua mấy người, đồng ý, có thể sẽ làm tốt hơn.

“Khê Nương, người phụ trách điều tra vây cánh của Tể Tướng” Bình tĩnh phân phó.

“Vâng.” Khê Nương gật đầu.

“Khiếu, lần này cho người cơ hội lập công. Điều tra một nửa người của Tể Tướng.” Ánh mắt lại nhìn Long Khiếu, không phải hắn luôn muốn biểu hiện

sao?

“Vâng, nhất định không phụ chủ tử.” Long Khiếu chấp tay.

“Ngâm, người phụ trách một nửa khác.”

“Vâng.” Gật đầu, vẻ mặt thản nhiên, chưa từng biến.

“A Dao, người ở lại chỗ ta.”

“Vâng.” Thủy Dao gật đầu.

“Được rồi, cứ như vậy đi. Mọi người đều hành động.”

“Vâng.”

“Tê tê tê...”

Tiểu Hoàng cũng kêu, nhìn chăm chăm Lãnh Loan Loan. Bọn họ đều có việc làm, sao nó lại không có?

Mọi người thấy bộ dáng Tiểu Hoàng bất mãn, không khỏi bật cười, đúng vậy, lại quên nó rồi.

Lãnh Loan Loan cũng cười, nhìn Tiểu Hoàng to lớn như thế lại giống như đứa nhỏ ăn vạ thật đúng là thú vị. Giơ tay trấn an nó, để nó an tâm.

Quả nhiên, Tiểu Hoàng cũng không kêu nữa, nhưng vẫn nhìn nàng, nhắc nhở mình vẫn còn nhân rồi.

“Cửu Nhi, Tiểu Hoàng bất mãn nó không có nhiệm vụ sao?”

Dạ Thần nhìn Tiểu Hoàng cũng bật cười, càng ở lâu với mấy yêu tinh này, hẳn càng cảm thấy bọn họ rất đáng yêu. Mỗi người đều có tính cách khác nhau, tỷ như Tiểu Hoàng to lớn cũng có lúc có bộ dáng thiên chân. Thủy Dao lạnh như băng nhưng đối rất tốt với Cửu Nhi. Còn Kiếm Ngân Vang, dùng phương thức của mình biểu đạt cảm tình của hắn. Thậm chí là Khê Nương và Long Khiếu, bọn họ cũng thân mật. Thế nhân nói yêu vật đáng sợ, kỳ thật hẳn lại cảm thấy, đáng sợ không phải yêu tinh, đáng sợ nhất là lòng người. Bởi vì lòng người có thể gây ra nhiều chuyện, nhà tan cửa nát, tàu hỏa nhập ma, không tiếc khiến thiên hạ trở thành máu chảy thành sông mới đáng sợ...

Lãnh Loan Loan nghiêng đầu, chuyện này đã an bài xong rồi. Còn có chuyện gì giao cho Tiểu Hoàng đây? Nó cũng không thể hóa thành người, thật sự rất kỳ quái. Ngẫm lại chuyện của Tê Tướng, nàng cũng không có chuyện gì để làm. Không bằng ra cung một chuyến, ánh mắt sáng ngời, quyết định như vậy, ngẩng đầu nhìn Tiểu Hoàng.

“Tiểu Hoàng, không bằng người đi xem gần đây có chuyện gì thú vị, sau đó về nói cho ta biết.” Cái này cũng coi như là nhiệm vụ mà.

“Cửu Nhi...” Dạ Thần khó hiểu nhìn Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan cười cười, giải thích.

“Mỗi ngày trong cung rất chán, Thần, chúng ta ra cung đi. Tiểu Hoàng đi trước xem có chuyện hay nơi nào thú vị, chúng ta đi.” Nàng và Dạ Thần đều chưa có tuần trăng mật.

Thì ra là thế, mọi người hiểu rõ gật đầu.

“Được.” Dạ Thần, chuyện đã định.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 172: Gặp tri âm ở cảm phòng[Thượng]

Cửa hàng, đám người rộn ràng nhón nháo.

Trời xanh mây trắng, vô tận.

Một chiếc xe ngựa tinh xảo trên ngã tư đường, màn cửa vén lên, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp. Mây liễu, mắt sáng, mũi ngọc, môi anh đào, nhìn qua cảnh náo nhiệt ở chợ, thản nhiên cười.

“Mẫu thân, mẫu thân, con muốn ăn xâu mít quả.”

Đột nhiên, một giọng nói non nớt truyền lại đây.

Thiếu nữ nhìn lại, thấy một tiểu nữ oa mặc hồng sam không ngừng lay tay của một thiếu nữ khác.

“Được.” Thiếu phụ ôn nhu cười, mua mít quả cho tiểu nữ oa. Tiểu nữ oa cao hứng cắn, sau đó nắm tay thiếu phụ rời đi.

Thiếu nữ mỉm cười chăm chú nhìn hai người rời đi, đột nhiên cũng muốn xuống một chút, nhẹ nhàng nói.

“Dừng xe.” Xe ngựa dừng bên cạnh ngã tư đường.

Thiếu nữ mở cửa xe ngựa, đi xuống, quay đầu nói với xa phu.

“Ta đi dạo, người về phủ trước đi.”

“Tiểu thư, cho nô tài đi theo người đi, nếu người mà xảy ra chuyện gì, lão gia sẽ rút da nô tài.” Xa phu vừa nghe thấy thiếu nữ muốn một mình dạo phố, nhanh chóng nói.

Thiếu nữ nghiêng đầu, để hân đi theo còn có thể đi dạo sao?

“Người về trước đi.” Nói xong, không cho xa phu có cơ hội phản đối, đi về phía trước.

Xa phu thấy nàng như thế, lắc đầu, đành phải quay xe về phủ bẩm báo với lão gia.

Thiếu nữ một thân lam y, áo khoác lụa trắng, bên hông có một khối ngọc bội thượng đẳng. Lọn tóc hai bên thành bím tóc, mái tóc được cắm ngọc trầm, vành tai mang theo vòng tai phù thủy, thanh lịch mà hào phóng. Ánh mắt chứa ý cười trong suốt, khiến cho người ta vừa nhìn liền biết là tiểu thư khuê các có gia giáo rất tốt.

Không ít ánh mắt đều nhìn thiếu nữ, trong lòng nghi hoặc cô nương nhà ai lại thanh tú như thế? Hơn nữa vẻ cười nhạt của nàng khiến cho tâm tình người ta cũng tốt lên.

Thiếu nữ tùy ý nhìn xung quanh, đến khi nhìn thấy một cầm phùng thanh lịch. Ánh mắt nàng sáng ngời, đi vào.

Chủ quán mập mạp thấy là vị tiểu thư có khí chất không tầm thường, lại nhìn thấy ngón tay ngọc thon dài lộ ra ngoài tay áo của nàng, kết luận nàng là người biết đàn. Cười, đi đến, giới thiệu với nàng.

“Tiểu thư muốn xem cầm? Quán của chúng ta cái gì cũng có. Vô luận tính chất hay âm sắc đều rất tốt.”

Thiếu nữ gật đầu, không trả lời. Chỉ bước lên nhìn nhìn, sau đó ánh mắt dừng lại trên một cây đàn, trong mắt xẹt qua tia vui mừng.

“Đây là tiêu vĩ cầm?” Cẩn thận nhìn thân đàn, quả nhiên là thất huyền cầm, tương truyền tiêu vĩ cầm sẽ tấu ra âm sắc cực kỳ dễ nghe.

Chủ quán gật đầu, ánh mắt nhìn thiếu nữ càng thêm tán thưởng.

“Cô nương quả nhiên là người biết nhìn cầm, nhãn lực tốt, đây đúng là tiêu vĩ cầm.”

Ánh mắt thiếu nữ lại càng thêm sáng. Đi đến bên cạnh tiêu vĩ cầm, nhìn nó. Cuối cùng nhịn không được mong muốn, ngẩng đầu nhìn chủ quán.

“Chủ quán, ta có thể đàn thử không?”

Chủ quán có chút khó xử, phải biết là tiêu vĩ cầm này có giá trị thiên kim, người bình thường không thể chạm vào. Nhưng nhìn trong ánh mắt thiếu nữ là chân thành và chờ mong, hân không khỏi gật đầu.

“Được rồi.”

“Cảm ơn chủ quán.” Cô gái cười nhạt, nói lời cảm tạ với chủ quán.

Chủ quán lắc đầu, ý cười khuôn mặt tròn trịa khiến cho người ta cảm thấy thoải mái.

“Ta cũng biết tiểu thư là người biết chơi đàn.” Nói xong, hân cẩn thận đặt tiêu vĩ cầm lên trên bàn, làm tư thế với thiếu nữ.”

Thiếu nữ gật đầu, cẩn thận ngồi vào sau bàn. Ngón tay thử đàn một chút, quả nhiên tiêu vĩ cầm phát ra tiếng không giống bình thường. Nhắm mắt, hai tay tấu ra khúc nhạc nhẹ nhàng động lòng người, tiếng đàn u thanh, như đem người vào nơi thế ngoại đào nguyên hoa cỏ rực rỡ...

Ngoài cửa hàng, một bạch y nam tử cùng một hắc y nam tử đi phía sau, đi qua nơi này, nghe thấy tiếng đàn truyền đến, ngừng cước bộ. Tiếng đàn mềm nhẹ như mẫu thân từ ái, giặt mình, dường như hân nhớ lại lúc mẫu thân ôn nhu luôn dùng ánh mắt từ ái nhìn hân.

Hắc y nhân nhìn biểu tình của bạch y nam tử, trong lòng biết chủ tử bị tiếng đàn này gọi lên chuyện cũ, nhưng không thể phủ nhận tiếng đàn này hình như có ma lực, khiến cho thể xác và tinh thần người ta đều yên bình, như được bao bọc trong sợi bông cao cấp. Đưa mắt nhìn qua, ngay cả đám người nhộn nhịp trong chợ cũng yên lặng không ít, mọi người đều chăm chú nghe tiếng đàn...

Chủ quán có chút giật mình, thiếu nữ thành thạo cảm kỹ, còn có tiếng đàn biểu lộ cảm tình. Chỉ có biết đàn, người tài năng mới có thể tấu ra âm thanh tuyệt vời như vậy.

Thiếu nữ tấu xong một khúc, dường như mọi người còn chưa hoàn hồn.

“Hay...”

Bạch y nam tử đi vào trong quán, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng mà từ tính đánh vỡ không khí im lặng trong quán.

Thiếu nữ thấy bạch y nam tử có chút sững sốt, sau đứng lên khẽ hành lễ với hắn, vuốt cằm cười nhạt.

“Đa tạ công tử tán thưởng.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Gặp tri âm nơi cầm phượng [Hạ]

Thiếu nữ thấy bạch y nam tử có chút sững sốt, sau đứng lên khẽ hành lễ với hắn, vuốt cằm cười nhạt.

“Đa tạ công tử tán thưởng.”

Chủ quán cũng lấy lại tinh thần, người tới một thân hoa phục, khí thế phi thàm, phía sau còn có hắc y nam tử như thuộc hạ, trong lòng biết thân phận người này không thường. Bước lên, hành lễ với bạch y nam tử.

“Chào công tử, không biết công tử có muốn xem cầm không?”

Bạch y nam tử sững sốt, sau mới lấy lại tinh thần. Hắn lại vì một khúc kia mà đến đây, thật sự là chuyện chưa bao giờ xảy ra. Nhưng vừa rồi khi hắn nghe cầm, nháy mắt có cảm xúc muốn thấy người đánh đàn, bây giờ thấy người đàn là một thanh xuân thiếu nữ, hơn nữa nhìn thấy nàng khiến cho người ta có cảm giác thoải mái, như cảm giác có mẫu thân ôn nhu. Gật đầu, nhìn bốn phía. Sau đó ánh mắt rơi trên cầm thiếu nữ vừa đàn, trong mắt xẹt qua tia ngạc nhiên.

“Tiểu thư vừa dùng tiêu vĩ cầm?”

“Phải.” Thiếu nữ gật đầu.

Chủ quán nhìn, hóa ra công tử này cũng là người biết đàn.

“Vừa nghe tiểu thư đàn ra một khúc thật sự là như trên trời, không biết tại hạ có may mắn được hợp tấu với tiểu thư một khúc?” Ánh mắt bạch y nam tử dừng trên mặt thiếu nữ, thật sự là một vị nữ tử ôn nhu.

Thiếu nữ nghe thấy lời bạch y nam tử, có chút kinh ngạc, nhú mày nhìn hắn. Chủ quán lo lắng nhìn ra bên ngoài, phát hiện có rất nhiều người đứng ngoài nhìn vào trong. Trong lòng biết là do tiếng đàn của nữ tử hấp dẫn, trong lòng nảy ra một ý, đây là quảng cáo. Lại nhìn mỹ nữ tuấn nam trước mặt, nếu hai người hợp tấu một khúc, vậy càng thêm oanh động. Cười nói.

“Xem ra công tử cũng là người biết cầm, có câu tri âm khó gặp, hôm nay khó được hai vị gặp nhau, không bằng tiểu thư cứ tấu một khúc cùng công tử, không chừng sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn.”

Thiếu nữ nhìn bạch y nam tử, thấy hắn khí vũ hiên ngang, lại biết tiêu vĩ cầm, có lẽ thật sự là có thể tấu ra một khúc hay, lại nghe lời nói của chủ quán, gật đầu.

“Được, nếu công tử không chê.”

Bạch y nam tử cười, như hòa tan băng tuyết, cười đến tuấn mỹ phiêu dật, chấp tay với thiếu nữ, khẽ cười, thần nhiên nói.

“Có thể hợp tấu với tiểu thư, là vinh hạnh của tại hạ.”

Dứt lời, hắn nhìn lướt qua đồ trong cửa hàng, cuối cùng ánh mắt rơi xuống một bích tiêu. Như phi thúy, ánh sáng trong suốt tỏa ra.

Chủ quan và thiếu nữ theo ánh mắt hắn nhìn lại, trong mắt có ý cười.

“Công tử quả nhiên biết chọn đồ, bích tiêu này là tiêu tốt nhất quán. Âm sắc thuần khiết, hợp tấu với tiêu vĩ cầm rất thích hợp.

Bạch y nam tử gật đầu, cười nhạt với chủ quán.

“Chính là nó.”

Chủ quan lấy tiêu, đưa cho bạch y nam tử.

Thiếu nữ cũng ngồi xuống, liếc bạch y nam tử một cái, sau đó gật đầu, ánh mắt chuyên chú nhìn cầm. Bàn tay mềm bắt đầu nhảy múa, một khúc khác với khúc trước đi ra, không thanh lĩnh, nhu hòa như trước, khúc nhạc này vui vẻ, khiến cho người ta kim lòng không được tâm tình cũng tốt lên, ngoài cửa hàng, không biết từ lúc nào, đã không ít người đến vây xem.

Bạch y nam tử thấy thế, cười cười. Đặt bích tiêu lên môi, hợp tấu cùng thiếu nữ. Âm sắc tiêu mượt mà mềm nhẹ, u tình thanh lịch, một mềm nhẹ một vui vẻ, hai âm sắc hòa hợp, tiếng đàn chẳng những dễ nghe là còn khiến người ta nghĩ đến hình ảnh, bọn họ như hai phượng hoàng trên không trung, tự do mà linh động.

Khúc nhạc đã dừng, mọi người vẫn ở trong mộng cảnh.

Thiếu nữ và bạch y nam tử nhìn nhau cười nhạt, như gặp được tri âm trong truyền thuyết Bá Nha gặp Chung Tử, bọn họ thấy may mắn, đôi phương không những nghe cầm, còn biết cầm, chơi cầm.

“Hai vị quả nhiên là cao nhân a.” Chủ quán tán thưởng nhìn hai người. “Một khúc như vậy, nhân gian có mấy lần được nghe thấy? Không ít người nguyện lấy giá trên trời để mua tiêu vĩ cầm và bích vân tiêu nhưng tại hạ cũng không bán. Bây giờ tại hạ nguyện ý giảm giá cho hai vị, không biết ý hai vị thế nào?” Cầm tốt cũng cần người đàn tốt, mà không thể nghi ngờ, hai vị này là những người biết cầm, chắc chắn một cầm một tiêu trong tay họ sẽ trở nên tốt.

Bạch y nam tử và thiếu nữ nhìn nhau, sau đó gật đầu. Sau khi mua được cầm và tiêu với giá tuyệt đối ưu đãi, hai người ra khỏi cửa hàng, chuẩn bị đi. Sau khi trải qua một khúc vừa rồi, trong lòng hai người bọn họ đã có cảm giác không như vậy với đôi phương.

Bạch y nam tử nhìn thiếu nữ một mình ôm tiêu vĩ cầm cười nhạt, nói.

“Một mình tiêu thư ôm cầm có chút bất tiện, để tại hạ đưa tiêu thư hồi phủ được không?”

Thiếu nữ cũng có hảo cảm với hắn, nhưng nữ tử mới sơ ngộ nam tử mà được đưa về thì không hợp lẽ, uyển chuyển từ chối ý tốt của hắn.

“Tạ ơn công tử, gia phó trong nhà sẽ nhanh chóng đến đón ta.”

Bạch y nam tử cảm thấy có chút mất mát, nhưng vẫn cười nhạt cáo biệt nàng.

“Vậy tại hạ xin cáo từ trước, ngày sau hữu duyên, lại cùng hợp tấu.”

Thiếu nữ gật đầu, ánh mắt nhìn bóng dáng hắn và bạch y nam tử rời đi. Lần sau, còn có lần sau sao? Đột nhiên có chút buồn bã.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 174: Lao ngục tai ương [Thượng]

Editor: Ngọc Nguyệt

“Mau, nhanh lên...”

Khu chợ huyện náo, đột nhiên xuất hiện một đội quân mặc giáp. Đi đầu là Trần Bắc Tướng quân và Đức Thanh Vương gia, bọn họ vừa xuất hiện, người trên ngã tư đường đều tản sang hai bên, có thể trốn thì trốn thật xa, sợ bị hại oan.

“Xảy ra chuyện gì?”

Trong đám người, có người nhỏ giọng hỏi, bị cảnh trước mắt dọa sợ.

“Ai biết được. Có lẽ là quan viên nào đó phạm tội.” Diệt tộc cũng không phải chuyện hiếm thấy.

“...”

Đội quân đã đi lên phía trước, rất nhanh liền không thấy bóng dáng.

Trước phủ Tể Tướng, thủ vệ gia đình nhìn thấy nhiều thị vệ như vậy, kinh hãi.

Đức Thanh Vương gia một thân lam bào, cười bạch mã. Trần Bắc Tướng quân một thân bạc giáp, tóc dài búi lên, cười một tuần mã màu rậm nắng, đi bên cạnh Đức Thanh Vương gia. Hấn vung tay, ngự lâm quân ở sau đều dừng lại.

Đức Thanh Vương gia dùng ánh mắt uy nghiêm khiến người run sợ đảo qua thủ vệ gia đình, vẻ mặt nghiêm túc ngạo nghễ, mở miệng.

“Tướng gia nhà các người đâu?”

Hai gia đình nghe thấy hấn nói, hồi thần, nhanh chóng đến trước mặt bọn họ hành lễ.

“Bái kiến Vương gia, Tướng quân.” Hai người này thường xuyên xuất hiện khi sinh thần tướng gia.

Đức Thanh Vương gia gật đầu, ý bảo bọn họ đứng dậy.

“Hỏi Vương gia, tướng gia ở trong phủ.” Một gia đình chấp tay, đáp.

Đức Thanh Vương gia và Trịnh Thiếu Sở nhìn nhau, Trịnh Thiếu Sở mở miệng nói.

“Cho người đi gọi tướng gia đến lĩnh chỉ.”

Hai gia đình nhìn tình thế này, chỉ sợ đã có chuyện xảy ra. Không dám chậm trễ, một gia đình nhanh chóng chạy vào trong.

“Lão gia, lão gia, không tốt.”

Tiếng bước chân vội vã của gia đình vang lên ở đình viện, vừa chạy vừa la hét, dọa chim chóc bay đi.

“Chuyện gì mà loạn vậy?” Thu Đùng Ngôn từ đại sảnh đi ra, ánh mắt giận dữ trừng gia đình.

“Như vậy còn ra thể thống gì?”

“Lão gia bớt giận.” Gia đình nhanh chóng hành lễ với hấn, sau đó vội vã nói.

“Hỏi lão gia, Đức Thanh Vương gia và Trần Bắc Tướng quân cùng một đội nhân mã ở ngoài phủ, Tướng quân nói để ngài tiếp chỉ.” Xem ra là chuyện lớn rồi, có lúc nào ở Tể Tướng phủ xuất hiện nhiều thị vệ như vậy? Hơn nữa sắc mặt của Đức Thanh Vương gia và Trần Bắc Tướng quân trông rất nghiêm trọng.

Thu Đùng Ngôn ngăn ra, trong lòng có dự cảm không tốt. Chẳng lẽ bọn họ đã tra ra chuyện đó? Tâm này lên, nhúu mày.

“Đi thôi, đi xem.” Thôi, nếu thật sự là bị bọn họ tra ra thì cũng không còn cách nào khác, họa tránh không khỏi, hy vọng không bị diệt.

Giương tay áo, hấn lướt qua gia đình đi ra ngoài. Ánh mắt trời rơi trên người hấn, có vài phần vắng lặng.

“Vương gia, Tướng quân đại giá quang lâm, thật sự là làm vẻ vang cho kẻ hèn này.”

Thu Đùng Ngôn vừa ra ngoài cửa lớn, thấy thị vệ mặc áo giáp, ánh mắt trời dừng trên người họ, ánh sáng chói mắt, trong lòng cũng có chút thất kinh, quả nhiên là không tốt, ngay cả ngự lâm quân cũng phái ra. Nhưng trên mặt lộ không chút suy nghĩ trong lòng, khách sáo tươi cười chấp tay với Đức Thanh Vương gia và Trịnh Thiếu Sở ngồi trên lưng ngựa.

“Tướng gia khách khí.” Đức Thanh Vương gia thân nhiên đáp, nhìn bộ dáng trầm ổn của Thu Đùng Ngôn, đúng là một chút cũng không lộ ra sơ hở.

“Hôm nay bản tướng quân và Vương gia tới tuyên chỉ.” Trần Bắc Tướng quân vẻ mặt ngưng trọng, liếc Thu Đùng Ngôn một cái, lấy ra thánh chỉ Hoàng đế hạ.

“Tể Tướng Thu Đùng Ngôn tiếp chỉ.”

Thu Đùng Ngôn ngăn ra, sau đó thành thật quỳ xuống dập đầu.

“Thần Thu Đùng Ngôn tiếp chỉ.”

Đức Thanh Vương gia và Trịnh Thiếu Sở liếc hấn một cái, Trịnh Thiếu Sở mở thánh chỉ ra, đọc.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết. Tra ra Tể Tướng Thu Đùng Ngôn cấu kết cùng Sát Thủ Môn, ám sát Hoàng Hậu, Đức Thanh Vương và Trần Bắc Tướng quân toàn quyền điều tra vụ án, đem nghi phạm Thu Đùng Ngôn bắt giữ, tạm phong Tể Tướng Phủ, khám thử.”

Thánh ý vừa ra, Thu Đùng Ngôn ngơ ngẩn, hấn cũng nghĩ là có lẽ Hoàng Thượng hoài nghi hấn, lại không ngờ bọn họ biết mình có quan hệ với sát thủ môn, càng không ngờ Hoàng Thượng hạ chỉ bắt giữ hấn.

Trần Bắc Tướng quân lạnh lùng nhìn lướt qua Thu Đùng Ngôn đang sững sốt, cười.

“Tể Tướng, tạ ơn đi.”

Thu Đùng Ngôn có chút dờ dẫm, sau đó dập đầu.

“Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Trịnh Thiếu Sở đưa thánh chỉ cho hấn, sau đó quay đầu giờ tay, phân phó với ngự lâm quân.

“Tìm ra vật khả nghi cho ta.”

“Vâng.”

Giọng nói đồng thanh, vang dội quanh quần. Ngự lâm quân xếp thành hàng xông vào trong Tể Tướng phủ, khiến mọi người trong phủ không biết làm sao.

Thu Đùng Ngôn quỳ trên mặt đất, hoàn toàn ngây người. Hoặc là nên nói bây giờ hấn không biết nên có phản ứng gì, hấn cũng không có khả năng ngăn lại bọn họ.

Một lát sau, Tể Tướng Phủ một mảnh hỗn độn.

“Báo.” Một ngự lâm quân đi ra, quỳ xuống trước mặt Đức Thanh Vương gia và Trần Bắc Tướng quân. Hai tay dâng lên một khối lệnh bài màu bạc.

“Hồi Vương gia, Tướng quân, thuộc hạ lục soát trong thư phòng một khối lệnh bài.”

Thu Đùng Ngôn nghe đến hai chữ lệnh bài, vẻ mặt hơi đổi.

Đức Thanh Vương gia và Trịnh Thiếu Sở nhìn nhau, thấy được vẻ mặt khê biến của Thu Đùng Ngôn. Trịnh Thiếu Sở nhận lấy lệnh bài, cùng Đức Thanh Vương gia nhìn, hiểu rõ, quả nhiên là lệnh bài của Sát Thủ Môn.

“Tướng gia, bây giờ người còn có gì để nói?”

Thu Đùng Ngôn ngã ngồi trên mặt đất. Xong rồi, lần này chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều.

Trịnh Thiếu Sở giương tay, hét lớn.

“Mang đi.”

Hai ngự lâm quân kéo Thu Đùng Ngôn, Thu Phi Nhi đã về. Nhìn thấy bên ngoài phủ hoảng sợ, lại thấy phụ thân của mình bị ngự lâm quân mang đi, nhanh chóng tiến lên, truy vấn.

“Phụ thân, sao lại thế này? Người làm sao vậy? Vì sao bọn họ muốn bắt người?”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Lao ngục tai ương [Hạ]

Hai ngự lâm quân kéo Thu Đùng Ngôn, Thu Phi Nhi đã về. Nhìn thấy bên ngoài phủ hoảng sợ, lại thấy phụ thân của mình bị ngự lâm quân mang đi, nhanh chóng tiến lên, truy vấn.

“Phụ thân, sao lại thế này? Người làm sao vậy? Vì sao bọn họ muốn bắt người?”

Thu Phi Nhi không biết làm sao, ở chợ gặp được một vị tri âm, tâm tình vui sướng, sao ngờ vừa hỏi phủ lại gặp biến cố như vậy. Trong mắt mê mang, nhìn Thu Đùng Ngôn, thấy hấn thần nhiên liếc nàng một cái, rồi đem ánh mắt về phía Đức Thanh Vương gia và Trịnh Thiếu Sở. Hành lễ với hai người, có chút khó hiểu nói.

“Dân nữ khấu kiến Vương gia, Tướng quân, không biết gia phụ đã phạm tội gì, phải áp giải người?” Phụ thân đường đường là Tể Tướng, bây giờ thành tù nhân? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vì sao chỉ có vài canh giờ, lại xảy ra chuyện này?

“Phi Nhi không cần lo lắng, cha sẽ trở về.” Thu Đùng Ngôn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy lo lắng của nữ nhi, an ủi. Nhưng trong lòng hắn cũng hy vọng, lấy địa vị nguyên lão của hắn, phần đông trong triều, chắc chắn Hoàng Thượng sẽ không nhất thời tức giận mà chém hắn, khiến cho Nguyệt Diễm lâm vào quần cảnh.

“Phụ thân...” Thu Phi Nhi quay đầu nhìn hắn, sao nàng có thể không lo lắng chứ. Nàng không hiểu gì, chỉ có thể nhìn phụ thân bị người áp giải.

“Thu tiểu thư, Tể tướng có liên quan đến chuyện Hoàng Hậu, Hoàng Thượng hạ chỉ, tạm thời áp giải Tể Tướng, tra án. Thu tiểu thư đừng làm chậm trễ công sự của chúng ta.” Trịnh Thiếu Sở nhìn lướt qua Thu Phi Nhi, thản nhiên nói. Tuy Tể Tướng thiên kim đúng là tài nữ hiếm thấy, nhưng cũng không thể xóa hết những chuyện mà Tể Tướng đã làm.

“Cái gì? Hoàng Thượng cho rằng phụ thân liên quan đến chuyện Hoàng Hậu bị ám sát?” Thu Phi Nhi kinh hãi, không, nàng không tin.

“Nhất định là Hoàng Thượng sai rồi, phụ thân luôn trung thành tận tâm, sao có thể ám sát Hoàng Hậu?” Trong đầu nàng xẹt qua bóng dáng khiến người ta kinh diễm, nữ tử tuyệt sắc được gọi là Xà Thần chuyển thế, gặp chuyện, nàng cũng nghe qua. Nhưng là do phụ thân, nàng không thể tin tưởng. Sao phụ thân phải ám sát nàng? Không lý do.

“Phải hay không, đều do Hoàng Thượng định đoạt.” Đức Thanh Vương gia nói xong, liếc Trịnh Thiếu Sở, vung tay với thị vệ, đoàn người áp giải Thu Đùng Ngôn chậm rãi rời đi.

Phía sau, Thu Phi Nhi ngây ngốc nhìn bóng dáng bọn họ, thất thần hồi lâu.

Ánh mặt trời rơi trên người nàng, nàng lại chỉ cảm thấy cả người đều lạnh như băng, như tiến vào lòng băng vạn năm, trong lòng lạnh lẽo.

Gió từ từ thổi, ánh mắt mê mang vẫn chưa lấy lại thần.

“Tiểu thư...”

Không biết qua bao lâu, quân gia Tể Tướng phủ mới đi đến bên người Thu Phi Nhi.

Trong mắt nàng hiện lên tia sáng, nhìn hắn.

“Sinh bá, người nói xem phụ thân thật sự sẽ phải người ám sát Hoàng Hậu sao?” Thế nào nàng cũng không thể tin tưởng, người phụ thân hết lòng sùng ái nàng, trung thành tận tâm với quốc gia trong mắt nàng, sẽ làm chuyện như vậy.

“Này...” Quân gia lắc đầu, nhìn Thu Phi Nhi thờ dãi.

“Tiểu thư, mặc kệ thế nào, chúng ta cũng phải nghĩ biện pháp cứu tướng gia.” Đi theo tướng gia vài thập niên, sao hắn không biết tướng gia cũng làm những việc trong bóng tối. Ở quan trường, thân bất do kỷ. Cũng không thể trách tướng gia.

“Đúng vậy, phải nghĩ biện pháp.” Thu Phi Nhi gật đầu, sau đó quay đầu định vào phủ. Nhưng phụ đệ đã được Ngự Lâm quân tiếp quản, những người trong Tể Tướng phủ đều bị đuổi ra. Hạ nhân thấy Thu Phi Nhi, đều nhìn nàng.

“Tiểu thư...”

Về mặt kia, biểu tình kia, bọn họ đang ôm khát vọng với Thu Phi Nhi.

Thu Phi Nhi sững sốt, nhìn Ngự Lâm quân, xem ra là không về được.

“Sinh bá, người dẫn mọi người đến tòa nhà ngoại ô.” Không còn cách khác, trước hết cứ dàn xếp chỗ ở cho bọn họ.

Sinh bá gật đầu, nhưng thấy Thu Phi Nhi không tính đi theo bọn họ, lo lắng.

“Vậy còn tiểu thư? Người không đi sao?”

Những người khác cũng nhìn nàng, bọn họ vẫn còn chút kinh sợ, không ngờ đột nhiên tai họa lại đến, còn không biết tướng gia thế nào? Chẳng lẽ thật sự là tướng gia cấu kết với sát thủ ám sát Hoàng Hậu sao? Nếu thật sự là vậy, bọn họ cũng trốn không thoát. Vẫn là nghĩ biện pháp.

Thu Phi Nhi lắc đầu, nàng muốn nghĩ biện pháp cứu phụ thân.

“Không được, các người đi trước đi. Ta đi bàn việc, tối nay sẽ về.”

“Vậy tiểu thư, người phải cẩn thận.” Sinh bá lo lắng dặn dò.

“Sinh bá đừng lo lắng, ta sẽ cẩn thận.” Thu Phi Nhi gật đầu.

Thế này Sinh bá mới mang đám người hầu và thiếp thất Tể Tướng phủ lên xe ngựa, đi đến ngoại ô.

Thu Phi Nhi nhìn xe ngựa rời đi, thờ dài, bây giờ nàng nên làm gì? Đúng rồi, vẫn nên đi tìm môn sinh của phụ thân trước, chắc chắn bọn họ sẽ có biện pháp. Nghĩ nghĩ, nàng cũng thuê xe ngựa, đến phủ đệ của các môn sinh của Tể Tướng. Bất quá, nàng phải thất vọng, dường như có người dự đoán được hành động của nàng, mọi người đều bị liên lụy, tự thân khó bảo toàn, không thể biện hộ cho Tể Tướng.

Thu Phi Nhi thất vọng rời đi, không biết tiếp theo nên làm thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 176: Gặp nhau ngoài ý muốn

Editor: Ngọc Nguyệt

Hoàng cung, Ngự thư phòng.

Lãnh Loan Loan và Dạ Thần im lặng ở trong Long Tuyền cung, một người xem tấu chương, một người ôm bảo nhỏ. Gió thổi vào, không khí ẩm áp.

Đột nhiên, truyền đến tiếng bước chân, giọng nói của Tiểu Bố Đình truyền đến.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Lạc vương cầu kiến.”

Dạ Thần và Lãnh Loan Loan nhìn nhau, y, Dạ Lạc, đã trở lại, lúc trước bọn họ giữ hấn nhưng hấn vẫn rời đi.

“Ta đi trước.” Bây giờ không thích hợp để gặp hấn, Lãnh Loan Loan ôm bảo nhỏ, bóng dáng nhoáng lên một cái, biến mất.

Dạ Thần nhìn nàng rời đi, trầm giọng.

“Tuyên.”

Một lát sau, Dạ Lạc xuất hiện, một thân bạch y, sợi tóc như mực buộc chặt, ngũ quan như ngọc, vẻ mặt cũng không còn lạnh lùng như ban đầu, đôi mắt thâm thúy có vài phần ý cười.

“Tham kiến Hoàng Thượng.” Dạ Lạc bước lên, chấp tay, hành lễ với Dạ Thần.

“Vương huynh không cần khách khí.” Dạ Thần thấy Dạ Lạc cũng vui mừng, cùng hấn ngồi xuống.

“Sao đột nhiên vương huynh trở lại? Cũng không báo một tiếng để trẫm chuẩn bị.”

Dạ Lạc lắc đầu, trên mặt vẫn cười nhạt.

“Mấy ngày kị của phụ vương, mẫu hậu, ta về tảo mộ, cũng nhân tiện gặp Hoàng Thượng.” Nhìn bộ dáng của hấn, hiển nhiên là đã vứt bỏ cừu hận.

“Nếu đã trở về, vương huynh cứ ở lại hoàng thành đi. Vương phủ, trăm cho hạ nhân quét tước hàng năm.” Dạ Thần nói, hấn vẫn hy vọng có thể cùng đường huynh như trước kia.

Dạ Lạc lắc đầu, đột nhiên đổi chủ đề, có chút lo lắng nhìn Dạ Thần.

“Hoàng Thượng, nghe nói Hoàng Hậu bị đâm, không biết bây giờ thế nào?” Dạ Lạc vừa về hoàng thành, liền nghe được xung quanh đều là tin tức Hoàng Hậu gặp chuyện nguy hiểm thế nào, Hoàng Thượng tức giận thế nào.

Dạ Thần sừng sốt, mỗi ngày đều có Loan Loan, đã quên chuyện này. Người bên ngoài không thấy Loan Loan, còn tưởng nàng vẫn đang nằm trên giường. Bất quá có nên nói với vương huynh? Hấn có chút do dự, chuyện như vậy ít người biết là tốt nhất, hơn nữa bây giờ là thời điểm quan trọng.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Đức Thanh Vương gia, Trấn Bắc Tướng quân xin cầu kiến.”

Ngoài thư phòng lại truyền đến giọng nói của Tiểu Bố Đình. Hấn đứng lên, thân nhiên phân phó.

“Tuyên.”

Hấn chưa nói xong, Đức Thanh Vương gia và Trấn Bắc Tướng quân đã một trước một sau đi vào.

“Thần khấu kiến Hoàng Thượng.”

“Thần tham kiến Hoàng Thượng.”

Hai người đồng thời chấp tay thỉnh an Dạ Thần.

“Bình thân.” Dạ Thần đã về chỗ bàn làm việc, thần nhiên giờ tay với hai người.

“Lạc Nhi tham kiến Vương thúc, Tướng quân.” Dạ Lạc cũng đứng lên, hành lễ với Đức Thanh Vương gia và Trấn Bắc Tướng quân.

“Lạc Nhi đã trở lại?”

Đức Thanh Vương gia và Trấn Bắc Tướng quân mới phát hiện Dạ Lạc, có chút kinh ngạc. Trước kia không phải hần không trở về Nguyệt Diễm hoàng thành sao? Không ngờ bây giờ đã trở lại.

Đức Thanh Vương gia đánh giá chất nhi không thân cận này, thấy hần một thân bạch y, khí vũ hiên ngang, cũng là một công tử hiếm có.

Dạ Lạc gật đầu, vẫn cười nhạt.

“Nếu đã trở lại, đến phủ Vương thúc dùng bữa đi, vương thăm cũng không gặp người lâu rồi, luôn luôn nói nhớ người.” Lời đó là thật, mặc dù hần không thân thiết với đứa cháu này lắm, nhưng chính phi của hần đều dị thường thích Dạ Lạc.

“Vâng.” Dạ Lạc gật đầu, trong trí nhớ, vương thăm cũng là một nữ tử ôn nhu, nhớ tới nàng cũng nhớ tới mẫu thân.

“Được, chúng ta nói sau. Trước tiên bàn chính sự với Hoàng Thượng.” Đức Thanh Vương gia nhìn Dạ Thần, chấp tay hồi báo.

“Hoàng Thượng, vi thần và Trịnh tướng quân đã bắt giữ Tề Tướng, hiện đang ở trong Đại Lý tư lao.”

Dạ Thần gật đầu, trong mắt xẹt qua tia sáng, liếc qua hai người bọn họ, thần nhiên phân phó.

“Được, ngài mai các người khai đường thẩm án.”

“Vâng, thần tuân chỉ.”

Đức Thanh Vương gia và Trấn Bắc Tướng quân chấp tay, tiếp nhận mệnh lệnh.

“Tề Tướng?” Dạ Lạc nghe không hiểu, sao lại nhốt Tề Tướng vào lao?

“Hoàng Thượng, Tề Tướng phạm tội gì mà đưa hần vào Đại Lý?”

Dạ Thần liếc hần một cái, mở miệng.

“Hần cấu kết với sát thủ môn ám sát Hoàng Hậu, tội không thể tha.”

Dạ Lạc sững sốt, không ngờ sẽ nhận được đáp án này. Một người dưới một người trên vạn người như Tề Tướng lại muốn ám sát Hoàng hậu? Mà Hoàng hậu, nguyên bản là sáu tuổi tiểu oa nhi, sau lại thần kỳ biến thành nữ tử ***, không nói đến bên ngoài nói nàng là Xà Thần chuyển thế, nếu không phải thì nàng cũng là nhân vật không tầm thường. Như thế nào hần cũng không tưởng tượng được nàng lại bị thương, lời nói và vẻ mặt của Thần vừa rồi khiến hần hoài nghi việc này là thật hay là giả? Rốt cuộc việc này là sao? Trục giác cho thấy, chuyện này không đơn giản, không khỏi nói với Dạ Thần.

“Hoàng Thượng, thần có thể gặp Thu Đình Ngôn không?”

Dạ Thần, Đức Thanh Vương gia, Trấn Bắc Tướng quân đều có chút kỳ quái liếc hần một cái, khó hiểu, sao hần phải gặp Thu Đình Ngôn, hần không có giao tình gì với Thu Đình Ngôn, bất quá Dạ Thần vẫn gật đầu.

“Được.”

Sau nửa canh giờ, Dạ Lạc, Đức Thanh Vương gia đi tới Đại Lý tư lao, vừa vào nhà tù, lại nghe thấy một giọng nữ quen thuộc.

“Quan gia, xin người cho ta gặp phụ thân ta.”

Dạ Lạc đi vào, nhìn thấy bóng người kia, sững sốt.

“Là người...”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 177: Hóa ra là hắc/nàng

Editor: Ngọc Nguyệt

Dạ Lạc đi vào, thấy bóng người kia, sững sốt.

“Là người...”

Hắc không ngờ nhanh như vậy đã gặp nàng, nhưng lại là trong tình cảnh này. Đôi mắt thâm thúy có chút phức tạp nhìn nàng, vẻ mặt nàng lo lắng, hoàn toàn không giống vẻ mặt lạnh nhạt cười nhạt như hôm qua.

“Là người...”

Thu Phi Nhi cũng không ngờ lại gặp được bạch y nam tử đó, nhìn qua Đức Thanh Vương gia ở bên cạnh hắc, thân phận của hắc quả nhiên không tầm thường. Bất quá bây giờ không phải lúc nghĩ về hắc, gặp được phụ thân mới là quan trọng nhất. Thân ảnh nhoáng lên một cái, hành lễ với Đức Thanh Vương gia.

“Dân nữ tham kiến Vương gia.”

Thế này Đức Thanh Vương gia mới phát hiện nữ tử Dạ Lạc nhận thức được lại là nữ nhi của Thu Đùng Ngôn, gật đầu với nàng, thân nhiên nói.

“Hóa ra là Thu tiểu thư.”

“Thu tiểu thư?” Dạ Lạc nhìn Thu Phi Nhi, sau đó nhìn Đức Thanh Vương gia. “Vương thúc, vị Thu tiểu thư này là?” Sẽ như suy nghĩ của hắc sao? Là nữ nhi của Thu Tề Tướng?

Đức Thanh Vương gia liếc Dạ Lạc một cái, xem ra hắc cảm thấy hứng thú với Thu Phi Nhi, này cũng không phải chuyện tốt, bây giờ nói trắng ra Thu Phi Nhi là con của tội thần, nếu chứng thực Thu Đùng Ngôn cầu kết với người khác, ám sát Hoàng hậu, chỉ sợ Thu Phi Nhi cũng khó trốn.

“Vị tiểu thư này là thiên kim nhà Tề Tướng.” Lại giới thiệu Dạ Lạc với Thu Phi Nhi. “Vị này là Lạc Vương.”

Thu Phi Nhi sững sốt, vừa rồi khi nghe thấy Dạ Lạc gọi Đức Thanh Vương gia là 'Vương thúc', trong lòng đã đoán ra, bây giờ nghe thấy lời của Đức Thanh Vương gia, trong lòng càng sáng tỏ. Nhưng không ngờ người cùng tâu một khúc với nàng ở cảm phòng lại là một vị Vương gia, trong lòng có cảm xúc phức tạp khó hiểu, nhưng vẫn không thể thất lễ. Nàng tạo nhã hành lễ với Dạ Lạc, giọng nói thanh thúy như chim hoàng oanh, mang theo vài phần nhu nhược.

“Dân nữ tham kiến Lạc Vương gia.”

“Đứng lên đi.” Dạ Lạc vươn tay giúp nàng đứng lên, trong mắt xẹt qua tia sáng. Tình cảnh này khiến hắc cảm thấy không thoải mái, một khúc nhạc kia, sắc sở lóa mắt, thanh u huyền diệu khiến người ta yêu thích. Bất quá hắc cũng hiểu bây giờ nàng đã dấy vào tình trạng nào, trong lòng có vài phần thương tiếc.

Thu Phi Nhi đứng lên, nhìn Đức Thanh Vương gia và Dạ Lạc, có vài phần khẩn cầu.

“Hai vị Vương gia, không biết Hoàng Thượng xử việc án tử gia phụ thế nào?”

Dạ Lạc cũng không hiểu được chuyện này, nhìn Đức Thanh Vương gia.

Đức Thanh Vương gia liếc hắc một cái, mới đưa mắt chống lại ánh mắt Thu Phi Nhi, lắc đầu, thân nhiên nói.

“Hoàng Thượng đã giao án này cho bốn vương và Trấn Bắc Tướng quân, tính cả Đại Lý, thẩm vấn.”

Thu Phi Nhi nghe lời ấy, nửa mừng nửa lo, mừng vì nếu kết quả có thể để phụ thân bình an hồi phủ là tốt nhất. Lo vì sợ kết quả sẽ khiến người ta thất vọng.

“Vậy dân nữ có thể thăm gia phụ không?” Cầu xin nhìn Đức Thanh Vương gia.

“Này...” Đức Thanh Vương gia nhíu mi, theo lý thuyết, Tề Tướng là nghi phạm quan trọng, không cho phép người nhà thăm. Nhưng nhìn ánh mắt khẩn cầu của Thu Phi Nhi, hắc không nói được.

“Vương thúc, cứ để cho Thu tiểu thư gặp tướng gia.” Dạ Lạc biện hộ thay Thu Phi Nhi với Đức Thanh Vương gia.

Đức Thanh Vương gia liếc hắc một cái, quả nhiên hắc có quan hệ với Thu Phi Nhi. Được rồi, nếu chất nhi đã mở lời, đương nhiên hắc phải làm theo. Gật đầu, nói với Thu Phi Nhi.

“Được rồi, nhưng không thể lâu.”

“Tạ ơn nhĩ vị Vương gia.” Thu Phi Nhi vừa nghe, nhanh chóng hành lễ với hai người, còn không quên cảm kích nhìn Dạ Lạc một cái, sau đó mới đi vào bên trong.

Khi bóng dáng kia hoàn toàn biến mất, Đức Thanh Vương gia mới liếc Dạ Lạc một cái, ý vị thâm trường mở miệng.

“Lạc Nhi, con cảm thấy Thu tiểu thư thế nào?”

Dạ Lạc ngần ra, không biết vì sao hắn lại hỏi như thế, mắt lóe lóe, nhìn nơi Thu Phi Nhi biến mất, nói.

“Thu tiểu thư ôn nhu thiện lương, là vị nữ tử khó tìm.”

Mắt Đức Thanh Vương gia càng sâu, một lúc lâu mới thản nhiên mở miệng.

“Đáng tiếc, nếu thật sự là tướng gia cầu kết với sát thủ, ám sát Hoàng Hậu, chỉ sợ người trong Tể Tướng phủ đều không thoát được có liên quan.” Nếu hắn có tâm tư gì với nàng, vẫn nên thu lại sớm.

Dạ Lạc sững sốt.

“Nếu hôm nay Thu Phi Nhi đến thăm tướng gia, chúng ta không đi nữa, ngày mai trực tiếp thẳng đường thăm án.” Đức Thanh Vương gia quay đầu nhìn Dạ Lạc. “Lạc Nhi cùng Vương thúc hồi Vương phủ, gặp vương thúc đi.”

Dạ Lạc nhớ tới Thu Phi Nhi, đột nhiên muốn gấp nàng, lắc đầu với Đức Thanh Vương gia.

“Vương thúc, chất nhi còn việc nhỏ muốn làm, Vương thúc về trước đi, xong việc chất nhi sẽ đến.”

Sao Đức Thanh Vương gia không nhìn thấu tâm hắn, nhưng hắn đã quyết định, đành phải gật đầu, đi trước.

Dạ Lạc nhìn Đức Thanh Vương gia rời đi, cứ đứng ở cạnh cửa nhà tù, đến khi bóng dáng kia đi ra.

“Lạc Vương gia?”

Thu Phi Nhi gặp phụ thân, hai mắt đỏ bừng, cũng không ngờ lại thấy Lạc Vương ở bên ngoài, dường như đang đợi nàng, có chút kinh ngạc.

Dạ Lạc nhìn Thu Phi Nhi hai mắt phỉm hồng, trong lòng hiểu rõ nàng quan tâm chuyện của phụ thân, gật đầu, nhẹ giọng nói.

“Thu tiểu thư, có muốn đi cùng tại hạ một chút không?”

Thu Phi Nhi gật đầu, cũng tốt, có lẽ Lạc Vương gia có chuyện muốn nói.

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 178: Ta nghĩ ta yêu nàng

Trời xanh mây trắng, trái dài vạn dặm.

Ánh mặt trời thản nhiên chiếu xuống, xung quanh được bao phủ bởi ánh sáng.

Hai bóng dáng một trái một phải đi trên đường mòn. Bốn phía hoa dại phấp phới.

Gió thổi nhẹ, tóc hai người khẽ bay, tay áo tung bay. Một mảnh lục ý dạt dào, có vài phần xuất trần phiến tiên.

“Không ngờ nàng lại là Tể Tướng thiên kim.”

Dạ Lạc mở miệng trước, đánh vỡ không khí yên tĩnh giữa hai người. Hắn thật sự có vài phần kinh ngạc, mặc dù trước đó cũng nghe nói Tể Tướng thiên kim, cảm kích rất tốt, nhưng hắn lại nghĩ đó là do mọi người đồn thổi. Nhưng hôm qua nghe thấy một màn kia, quả thật là ba ngày không dứt bên tai!

“Dân nữ cũng không ngờ ngài là Vương gia.”

Nếu là trước kia, có lẽ thân phận của nàng có thể sẽ còn xứng đôi với hắn, nhưng bây giờ nàng cũng chỉ là nữ nhi của tội nhân, coi như là mang tội thân, sao dám lấy danh tri âm?

Hai người nói xong, lại trầm mặc.

Đột nhiên Dạ Lạc dừng bước, nghiêng đầu nhìn Thu Phi Nhi. Trong đôi mắt chỉ còn bóng dáng nàng, nhìn bộ dáng tươi cười nhiễm sầu của nàng, miệng giật giật, hỏi.

“Thu tiểu thư, nếu chuyện của Hoàng Hậu thật sự do tướng gia gây nên, nàng sẽ làm gì?”

Thu Phi Nhi nghe thấy lời hắn nói, tâm lập bộp, tuy nàng không chịu tin là do phụ thân, nhưng hai ngày gần đây, nàng nghe không ít lời không hay về phụ thân, huống chi Đức Thanh Vương gia và Trần Bắc Tướng quân nói là phụng mệnh Hoàng Thượng bắt giữ phụ thân, nhưng nếu không có chứng cứ, sao Hoàng Thượng lại hạ ý chỉ vậy? Chẳng lẽ thật sự là phụ thân sao? Nàng không dám nghĩ tiếp. Nhưng vạn nhất thật sự là phụ thân, nàng cũng sẽ dùng hết mọi biện pháp để giữ lại tính mạng cho người, vô luận phụ thân đã làm những chuyện thế nào, hắn vẫn là người phụ thân sủng ái nàng nhất...

Nghĩ đến đây, Thu Phi Nhi ngẩng đầu, nhìn Dạ Lạc, ánh mắt tràn đầy kiên định.

“Nếu thật sự là phụ thân gây ra, ta nguyện ý lấy mạng đổi mạng, chỉ cầu Hoàng Thượng có thể tha cho phụ thân.” Không có quyền lực, không có tài phú không quan trọng, chỉ cần bọn họ vẫn còn mạng, kỳ thật sống một cuộc sống bình thường như dân chúng cũng là một loại hạnh phúc...

“Nàng...”

Dạ Lạc bị vẻ mặt kiên định của Thu Phi Nhi chấn động, hắn biết nàng nói được sẽ làm được. Tuy rằng chuyện lấy mạng đổi mạng là không có khả năng, như nữ tử bề ngoài nhu nhược, nội tâm kiên cường vẫn vì cứu phụ thân mà dùng hết toàn lực. Đột nhiên hắn thấy cảm động, dường như từ trên người nàng thấy được chính mình. Lúc trước hắn cũng từng nghĩ tới, nếu có thể báo thù cho phụ mẫu, hắn cũng nguyện ý bỏ qua tính mạng của bản thân. Hắn càng có cảm giác thương tiếc với Thu Phi Nhi, không hy vọng một nữ tử như vậy biến mất ở chốn hồng trần. Thủ đoạn trừng phạt có rất nhiều loại, cho dù thật sự là Thu Đùng Ngôn khiến Hoàng Hậu bị thương, cũng không nhất thiết phải lấy mạng của hắn. Cách chức quan của hắn, đưa hắn tới nơi yên tĩnh cũng là một phương pháp, có lẽ hắn có thể nói chuyện với Hoàng Thượng.

“Ta giúp nàng.”

Đột nhiên không chút suy nghĩ, hắn nói ra ba chữ. Khi thấy vẻ mặt kinh ngạc của Thu Phi Nhi, hắn mới phát hiện hắn đã nói ra lời chân thật trong lòng. Bất quá nếu đã nói thì sẽ không do dự nữa, hắn lại kiên định gật đầu với Thu Phi Nhi.

“Ta giúp nàng cầu xin Hoàng Thượng.”

“Ngươi...” Thu Phi Nhi nhìn Dạ Lạc, không biết nên biểu đạt tâm tình của mình thế nào. Là thật sao? Hắn nguyện ý giúp nàng, ở trước mặt Hoàng Thượng thay phụ thân cầu tình sao? Vì sao? Vì sao hắn lại giúp nàng?

“Vì sao?” Đôi mắt trong suốt của nàng nhìn thẳng hắn, mang theo khó hiểu và mê mang.

Dạ Lạc nhìn nàng, vì sao? Hắn cũng muốn hỏi bản thân, cho tới bây giờ hắn chưa từng nhúng tay vào chuyện người khác, thậm chí trong mắt kẻ khác, hắn là người lạnh lùng vô tình. Nhưng Thu Phi Nhi lại là ngoại lệ, đầu tiên chủ động hợp tấu với nàng, lại thương cảm nàng, hắn muốn nàng quên đi cảm giác ưu thương, bây giờ nghe nàng nói muốn đổi mệnh lấy mệnh phụ thân nàng, hắn cũng có xúc động muốn bắt lấy nàng mà hét to. Đôi mắt như được ánh sáng rót vào, nguyên nhân rồi rầm, có lẽ là hắn đã yêu nữ tử tài tình hơn người lại kiên trì này đi. Không rõ làm thế nào mà yêu nàng, có lẽ khi nghe được khúc nhạc kia của nàng đã nhất kiến chung tình.

“Ta nghĩ là ta thích nàng.”

“Ngươi...” Thu Phi Nhi không ngờ hắn sẽ nói ra đáp án như vậy, đột nhiên thấy bối rối, khuôn mặt trái xoan đột nhiên đỏ lên, đôi mắt ưu thương cũng trở nên ngưng ngưng.

“Phi Nhi, để ta giúp nàng đi.” Dạ Lạc nhìn nàng, đột nhiên cầm tay nàng, chăm chú nhìn, cảm tình trong mắt không giữ lại chút này mà bày tỏ ra hết.

Thu Phi Nhi giật giật tay nhưng không thể rút ra, đành phải đỏ mặt để hắn nắm. Khi hắn nói ra câu giúp nàng, lòng nàng cũng trở nên yếu ớt. Kỳ thật nàng cũng chỉ là một khuê nữ, chưa trải qua chuyện gì. Đột nhiên phụ thân bị bắt, nàng cũng khủng hoảng, sợ hãi, mê mang, nhưng vì phụ thân, nàng không thể không kiên cường. Bây giờ lại nghe thấy lời của Dạ Lạc, không thể áp chế cảm giác trong lòng mình, bộc lộ hết áp lực trong lòng. Kim lòng không được nhào vào lòng hắn, nhờ giọng nước nỏ, nàng cũng muốn có người để dựa vào.

“Đừng khóc, ta nhất định sẽ nghĩ các đề tướng gia ra ngoài.”

Dạ Lạc an ủi nàng, càng kiên định với ý nghĩ trong lòng.

Thu Phi Nhi gật đầu, thỉnh thoảng vai khẽ run, nước nỏ khóc.

“Ta tin ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 179: Đêm khuya điện thánh nhan

Đêm, trăng hiện lên ngon cây. Sắp tới mười lăm, trăng đã gần tròn, ánh trăng trong trẻo mà lạnh lùng. Xung quanh trăng tròn, những vì sao thưa thớt, nhấp nháy. Ánh trăng bao phủ thiên địa, phồn hoa quy về yên tĩnh.

Lãnh Loan Loan và Dạ Thần chuẩn bị thay y phục để đi ngủ, không ngờ bên ngoài lại vang lên giọng của tiểu thái giám.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Lạc Vương xin cầu kiến.” Hắn cũng không muốn đêm khuya quấy rầy Hoàng Thượng, huống chi Hoàng Hậu vẫn hôn mê bất tỉnh, lửa giận của Hoàng Thượng cũng không phải là cao bình thường, về mặt đau khổ, tiểu thái giám nhìn Lạc Vương ngọc thụ lâm phong đứng bên cạnh, nhưng cũng không dám đắc tội hắn.

Dạ Thần và Lãnh Loan Loan nhìn nhau, sao Dạ Lạc lại tiến cung? Giờ này hẳn là cửa cung đã sớm đóng cửa, không phải là hắn trèo tường vào chứ?

“Thần, người cho hắn vào xem có việc gì.” Lãnh Loan Loan cũng có chút tò mò với việc đêm khuya Dạ Lạc tới, huống chi hắn còn trèo tường vào, nói xong, nàng lại giả vờ hôn mê nằm trên giường.

Dạ Thần lại mặc áo bào, sửa sang lại, sau đó buông màn giường, đứng lên.

“Tuyên.”

Dạ Lạc nghe thấy lời của Dạ Thần, đẩy cửa đi vào.

“Tham kiến Hoàng Thượng.” Đi vào, quả nhiên nhìn thấy một bóng dáng sau màn giường bán trong suốt, nói vậy hẳn là Hoàng Hậu nương nương. Không dấu vết thu lại ánh mắt, hắn chấp tay với Dạ Thần.

“Vương huynh không cần đa lễ.” Dạ Thần giơ tay với hắn, chỉ vào một ghế dựa. “Ngồi đi.”

“Tạ Hoàng Thượng.” Dạ Lạc chấp tay, theo lời ngồi xuống.

Dạ Thần nhìn hắn, về mặt của hắn dường như có chuyện gì đặc biệt, nhíu mày, hỏi.

“Không biết đêm khuya vương huynh tiến cung vì chuyện gì?” Hắn cũng không nói thẳng là Dạ Lạc thất lễ, nhưng trong lòng hai người đều biết rõ.

“Đêm khuya thần vào cung quấy rầy thánh giá, mong Hoàng Thượng bớt giận.” Dạ Lạc đứng lên, chấp tay với Dạ Thần.

Dạ Thần khoát tay, ý bảo không trách hắn, để hắn ngồi xuống.

Dạ Lạc ngồi xuống, không vòng vo, hắn nhìn Dạ Thần, nói thẳng.

“Hoàng Thượng, tối nay thần tiến cung là chuyện của Tể Tướng Thu Đùng Ngôn.”

“Hừm?” Dạ Thần nhíu mày, lạnh lùng nhìn hắn. “Vương huynh muốn biện hộ cho Thu Đùng Ngôn?”

Ở trong giường, Lãnh Loan Loan cũng dựng lỗ tai lên nghe. Ngần tính vụn vặt, lại không ngờ Lạc Vương. Lúc trước biết Thái Hậu là hung thủ giết phụ mẫu Lạc Vương, Thần vẫn áy náy với Lạc Vương. Chỉ sợ lúc này hắn sẽ vì Lạc Vương mà thả Thu Đùng Ngôn, bất quá nàng cũng không thất vọng. Dù sao trừng phạt có ngàn loại, giết hắn cũng không phải biện pháp tốt nhất, loại người tham tài sát, tốt nhất là cách chức hắn, lưu đầy hắn đến nơi sơn thủy, khiến hắn từ vị trí cao nhất ngã xuống chỗ thấp nhất, để cho hắn sống không bằng chết, đó mới là trừng phạt sâu nhất.

“Phải.” Dạ Lạc chống lại ánh mắt Dạ Thần, đương nhiên hắn hiểu được Dạ Thần phần nộ. Nhưng hắn có thể đau lòng vì Hoàng hậu, thì hắn cũng muốn làm tất cả để Phi Nhi không phải cau mày.

“Vì sao?” Dạ Thần nhíu mày, khó hiểu nhìn hắn. “Huynh không có giao tình với Thu Đùng Ngôn, không phải sao? Sao đột nhiên vương huynh lại cầu tình cho hắn?” Thậm chí không tiếc ban đêm xông vào hoàng cung, hắn không rõ.

Lãnh Loan Loan ở trong giường cũng gật đầu, nàng cũng muốn biết.

“Thu Phi Nhi.” Dạ Lạc chỉ nói ra một cái tên.

Dạ Thần và Lãnh Loan Loan cũng hiểu rõ, hóa ra là anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Yêu ai yêu cả đường đi, mới có thể không tiếc cầu tình với Hoàng Thượng.

Dạ Thần nhìn biểu tình Dạ Lạc, đó là biểu tình ôn nhu lại kiên định, hắn chưa từng nhìn thấy vẻ mặt này trên người Dạ Lạc, hắn không biết hắn và Thu Phi Nhi gặp gỡ lúc nào? Lại thích nàng như thế nào, nhưng hắn thấy trong mắt Dạ Lạc có nhu tình khi nhắc tới Thu Phi Nhi.

“Huynh nên biết Thu Đùng Ngôn phạm tội không thể tùy tiện có thể miễn tội.” Lạnh lùng nhìn Dạ Lạc, ám sát Hoàng Hậu là tội tru di cửu tộc.

“Thần hiểu.” Dạ Lạc gật đầu, nhưng trong mắt vẫn kiên cường như cũ. “Hoàng Thượng, thần xin hỏi đã có chứng cứ chứng minh là tương gia gây nên?”

“Nếu có?” Dạ Thần hỏi lại hần, nhưng vẻ mặt cũng đã chứng minh hết thảy.

Dạ Lạc sùng sốt một chút, mím môi, không nói tiếp.

Gió đêm từ ngoài cửa sổ thổi vào, màn khê bay, ánh nến bao phủ, mông lung, không khí càng lạnh.

“Khẩn cầu Hoàng Thượng tha cho tương gia một mạng.”

Thật lâu sau, Dạ Lạc đứng lên, khom người với Dạ Thần. Trong giọng nói thể hiện thái độ của hần, nếu thật sự là hần ta làm, hần vẫn cầu tình với Hoàng Thượng.

Dạ Thần mím môi, đôi mắt hẹp dài thâm thúy nhìn hần, như muốn nhìn thấu.

“Hần là tội nhân, người vẫn muốn cầu tình? Người có từng nghĩ tới bản thân sẽ thế nào không?” Thân là Vương gia lại cầu tình cho một tội nhân muốn ám sát Hoàng Hậu, không phải nói hần và Thu Đùng Ngôn cùng một phe sao? Chẳng nhưng bị quan viên trong triều nói xấu, có thể sẽ bị liên lụy.

“Phải.” Dạ Lạc đáp.

Dạ Thần không tức giận, ngược lại cười, nhưng khiến người ta kinh hãi.

“Người dựa vào cái gì cho rằng trăm sẽ đáp ứng người tha cho hần? Phải biết rằng người hần thương tổn là Hoàng Hậu trăm yêu nhất, là quốc gia chi mẫu.”

Đương nhiên Dạ Lạc hiểu, nhưng hần vẫn còn vũ khí cuối cùng. Có lẽ không quang minh lỗi lạc nhưng nếu Hoàng Thượng thật sự kiên trì như vậy, hần cũng không thể không dùng.

“Hoàng Thượng từng nói qua sẽ đáp ứng thần một điều kiện.” Dạ Lạc nhìn Dạ Lạc, thần nhiên nói. “Mà điều kiện của ta là thỉnh cầu Hoàng Thượng giữ lại tính mạng của Thu Đùng Ngôn.”

“Người...” Dạ Thần thật sự có chút tức giận, không ngờ một câu hứa hẹn lúc đó của mình lại thành uy hiếp bản thân.

“Lời của Hoàng Thượng vẫn tính chứ?” Dạ Lạc không nhìn Dạ Thần đang tức giận.

Dạ Thần ngực phập phồng, cuối cùng lạnh lùng nói.

“Được, trăm có thể tha tội chết cho hần, nhưng trăm muốn bỏ thân phận Tể Tướng của hần, đưa hần sung quân đến biên cương.” Xem như là trừng phạt hần.

“Đa tạ Hoàng Thượng.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180: Ta sẽ đi tìm nàng

”Thật sự là không ngờ Lạc vương lại giúp lão già kia.”

Dạ Lạc đi rồi, Lãnh Loan Loan ngồi dậy, vén màn lên, thần nhiên nói.

Dạ Thần gật đầu, hần cũng hoang mang, bất quá có lẽ đây là duyên phận giữa người với người đi. Giống như hần và Cửu Nhi, lúc trước không biết được một tiểu oa nhi lại trở thành kiều thê của mình.

“Cửu Nhi, nàng trách ta đáp ứng yêu cầu của Lạc Vương sao?” Dạ Thần ngồi xuống bên người Lãnh Loan Loan, cẩn thận nhìn nàng hỏi. Tuy Cửu Nhi không bị thương tổn, nhưng dù sao Thu Đùng Ngôn cũng đã thật sự cấu kết với sát thủ ám sát nàng, là cửu nhân của hần....

“Không.” Lãnh Loan Loan lắc đầu, tựa vào vai Dạ Thần, thần nhiên nói. “Ta hiểu chàng vì chuyện của Hoàng Thái Hậu nên vẫn cảm thấy áy náy với Lạc Vương, hơn nữa không lấy mạng của Thu Đùng Ngôn không phải là buông tha hần. Để hần lưu đầy đến biên cương chỉ sợ so với chết còn khó chịu hơn.” Một người có thói quen quyền thế và phú quý đột nhiên phải sống như bình dân, chỉ sợ hần không thể tiếp nhận.

Dạ Thần vuốt cằm, xác thực.

“Vậy ngày mai trăm sẽ hạ chỉ cách chức Tể Tướng của hấn, lưu đầy hạ những người trong Tể Tướng phủ.” Còn Thu Phi Nhi, còn phải xem thủ đoạn.

“Ừ.” Lãnh Loan Loan gật đầu, giải quyết Tể Tướng như vậy. Còn Sát Thủ Môn tự mình động thủ không thể tha, huống chi nàng cũng đã điều tra tác phong của bọn họ, có tiền là làm, tàn sát không ít người vô tội, không thể lưu bọn họ.

“Tiếp theo nên là Sát Thủ Môn.” Mối anh đào khê nhếch, híp mắt, xẹt qua tia lãnh lệ.

Dạ Thần gật đầu, cũng trở nên u ám. Sát Thủ Môn sớm nên trừ bỏ, hừ, lần này giải quyết hết.

Gió đêm thổi, ánh trăng trong treo mà lạnh lùng ngoài cửa sổ chiếu vào.

“Không còn sớm nữa, chúng ta nghỉ ngơi đi.”

Dạ Thần thu lại vẻ mặt lãnh khốc, cười nhạt với Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan gật đầu, hai người rời y phục, màn giường lại buông lần nữa, lại là cảnh xuân kiều diễm.

Hôm sau, Hoàng đế đột nhiên hạ chỉ bỏ chức quan của Tể Tướng Thu Đùng Ngôn, toàn bộ tài vật trong Tể Tướng phủ bị tịch thu, tất cả người trong Tể Tướng phủ đều sung quân đến biên cương, nam thành nô, nữ thành tì, lập tức rời khỏi hoàng thành.

Tuy tất cả mọi người đều không rõ là chuyện gì xảy ra nhưng nhớ tới tin đồn về Hoàng Hậu gặp chuyện có liên quan đến Tể Tướng cũng hiểu được vài phần.

Hoàng thành. Cửa thành.

Mặt trời trên bầu trời xanh thẳm chói chang, ánh sáng bao phủ đại địa.

Gió nhẹ thổi, bóng cây lay động.

Người Tể Tướng phủ đều bị trói, binh lính đeo đao ở thất lưng đang chuẩn bị đưa bọn họ áp giải khỏi Nguyệt Diễm hoàng thành, đi tới biên cương.

Thu Phi Nhi nhìn Thu Đùng Ngôn có vài suy yếu, ánh mắt mang theo vài phần hy vọng quay đầu nhìn. Tính mạng của phụ thân giữ được, là hấn đã cầu tình với Hoàng Thượng? Tuy biết thân phận bây giờ của bọn họ khác nhau, không thể ở cùng một chỗ. Nhưng nàng vẫn hy vọng trước khi đi có thể gặp hấn một lần, nói một câu tạ ơn cũng được.

Lộc cộc...

Khi bọn họ đi chưa được một nén hương, hai con ngựa đuổi theo.

Thu Phi Nhi cả kinh, quay đầu lại nhìn.

...Là hấn!

Hai con ngựa đằng sau, một màu nâu, một màu trắng. Ngồi trên lưng ngựa trắng là Dạ Lạc, trên lưng ngựa nâu là tùy tùng của hấn.

Bọn lính rút đao ra, quay đầu quát.

“Người nào?” Không phải là tới cướp tù chứ?

“Bỏn vương là Lạc Vương.” Đứng trước mặt binh lính, Dạ Lạc nhảy xuống lưng ngựa, lấy từ ống tay áo ra lệnh bài màu vàng đưa trước mặt họ.

Binh lính vừa thấy, quả nhiên là lệnh bài của Lạc Vương, quỳ xuống.

“Bái kiến Lạc Vương.”

“Đứng lên đi.” Dạ Lạc giơ tay, ánh mắt nhìn Thu Phi Nhi, thấy nàng bị xích hai tay, quần áo, mái tóc có chút hỗn độn, bộ dáng trở nên chật vật, trong mắt xẹt qua tia đau lòng.

Cuối cùng hấn cũng đến đây.

Nhưng nàng cũng không dám tùy ý mở miệng, cũng không thể mở miệng. Gắt gao mân môi, chỉ cần gặp hấn một lần thôi nàng cũng vui vẻ.

“Không biết Vương gia có phân phó gì? Hoàng Thượng có lệnh gì?”

Binh lính dẫn đầu nhìn Dạ Lạc, chấp tay hỏi. Dù sao tù phạm lần này cũng không phải người thường, kia là Tể Tướng gia từng khuynh quyền, có lẽ hấn

còn cơ hội xoay người.

Dạ Lạc liếc hắt một cái, lắc đầu.

“Hoàng Thượng không có lệnh gì, là bôn vương và Tể Tướng cũng có quen biết, bây giờ bọn họ phải rời khỏi, muốn tiễn bọn họ một đoạn, cần chú ý cấp phương tiện.”

Thu Đùng Ngôn nghe Dạ Lạc nói vậy rất kinh ngạc, hắt và Lạc Vương này chưa bao giờ có giao tình gì, sao hắt lại vô cớ chạy tới đây? Nhíu mày.

“Không sao, không sao, Vương gia cứ tự nhiên.” Binh lính nào dám nói gì, ngoan ngoãn đứng sang một bên, để Dạ Lạc và Thu Đùng Ngôn nói lời tạm biệt.

“Tướng gia.” Dạ Lạc đi đến bên cạnh Thu Đùng Ngôn, chấp tay với hắt, ánh mắt rơi trên người Thu Phi nhi.

“Vương gia.” Thu Đùng Ngôn gật đầu với Lạc Vương, lúc đầu hắt không rõ, giờ thấy ánh mắt của hắt nhìn nữ nhi của mình, cũng hiểu được. Xem ra Lạc Vương quen biết với nữ nhi.

“Tướng gia, bôn vương có chuyện muốn nói với lệnh thiên kim, không biết có tiện không?”

Thu Đùng Ngôn lắc đầu, bây giờ hắt là tù nhân, còn có cái gì tiện hay không tiện, đi sang một bên.

Dạ Lạc nhìn thật sâu Thu Phi Nhi, như muốn khắc ghi bóng dáng của nàng vào lòng.

“Phi Nhi, ta nói ngắn gọn, tuy Hoàng Thượng để các người lưu đây đến biên cương, nhưng nàng cứ yên tâm, cứ việc đến đó, quan hệ của ta với người bên kia cũng tốt, bọn họ sẽ không làm khó. Một khi chuyện này phai dần, ta sẽ đi tìm nàng...”

Thu Phi Nhi không ngờ hắt nói như vậy, trong lòng kinh ngạc và kích động, nhìn ánh mắt chân thành của hắt, gật đầu.

“Ta tin chàng, ta sẽ chờ chàng.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 181: Huyết tinh màn đêm [Thượng]

Mặt trăng trốn sau tầng mây dày, bóng đêm đen tối.

Gió đêm thổi, bóng cây lắc lư, như móng vuốt từ trong bóng tối vươn ra.

Đèn lồng trên mái hiên theo gió lướt nhẹ, trong đêm tối mờ nhạt.

Sát Thủ Môn, thư phòng, có một bóng dáng màu đen đi tới đi lui trong phòng, lo âu không thôi.

“Tả hộ pháp...”

Ngoài cửa truyền đến giọng nói thản nhiên, bóng người đi lại lập tức ngừng lại, cất bước đi đến mở cửa.

“Thế nào?” Tả hộ pháp hỏi hắc y nam tử, không đầu không đuôi.

“Hồi tả hộ pháp, hôm nay một nhà tướng gia đều đã rời khỏi hoàng thành, bị áp giải đến biên cương.” Hắc y nhân chấp tay với Tả hộ pháp, hồi đáp.

“Quả nhiên...” Lập tức về mặt Tả hộ pháp trở nên âm trầm, sau đó trong mắt xẹt qua tia khản trương, ngay cả Tể Tướng có quyền thế trong triều như đại thụ mà cũng bị diệt trừ, sát thủ môn bọn họ chỉ sợ lần này cũng khó trốn. Ngẩng đầu, về mặt hắt ngưng trọng nói với hắc y nhân.

“Truyền lệnh xuống dưới, trong khoảng thời gian này mọi người cần cẩn thận, mặt khác chú ý triều đình, một khi dị động, lập tức hồi báo bôn hộ pháp.” Bây giờ môn chủ không được, cũng không thể sai lầm nữa, nếu không sát thủ môn thật sự xong rồi.

“Vâng.” Hắc y nhân đáp.

“Người lui xuống trước đi.” Tả hộ pháp phát tay với hắt.

“Thuộc hạ cáo lui.” Hắc y nhân xoay người rời đi.

Tà hộ pháp gạt đầu, quay lại đi vào thư phòng, hần vừa đến bàn, nghe thấy tiếng động khác thường từ bên ngoài truyền đến, trong lòng khẽ động, nhanh chóng nắm lấy thanh kiếm giắt trên tường đi ra ngoài.

“Các ngươi là?”

Hần vừa đi ra thư phòng, lại thấy vài nam nữ xuất hiện ở sân, mà hắc y nhân vừa rồi đã ngã xuống trên mặt đất, không còn hô hấp. Tà hộ pháp cảm vô kiểm, đôi mắt thâm thúy khẩn trương nhìn qua vài người kia. Trước mặt là hai nam hai nữ, nữ nhân, một xinh đẹp lạnh như băng, một xinh đẹp phong tình vạn chủng. Nam nhân, một hồng y tung tay, tà tứ lạnh lùng, một tuấn mỹ vài phần âm nhu. Tóm lại bốn người này đều là nhân vật không tầm thường, trên người cũng có cảm giác hần không điều khiển được.

“Bọn họ đương nhiên là người sẽ lấy mạng người của ngươi.”

Một giọng nói thanh thúy mà lãnh lệ truyền đến, bốn người kia nghe thấy, cung kính lùi lại hai bên, phía sau bọn họ, một bóng dáng lửa đỏ hiện ra. Nữ tử không thể dùng từ ngữ để diễn tả sự tuyệt sắc của nàng, mi, mục, đều động lòng người, nhưng ánh mắt kia khiến hần cảm thấy như hàn băng ngàn năm, kim lòng không được run run.

“Ngươi là ai?” Hần không dám nhìn thẳng ánh mắt hồng y nữ tử, nhưng hần biết bọn họ đều lai giả bất thiện, chỉ sợ đêm nay sát thủ môn sẽ có một hồi ác chiến.

“Ta?” Hồng y nữ tử nhún mày, sau đó môi anh đào nhếch lên, tươi cười nở rộ khiến thiên địa thất sắc, nhưng lời nói khiến người ta lạnh lẽo.

“Đương nhiên ta cũng muốn tính mạng người của ngươi.”

Tà hộ pháp cả kinh, rút kiếm ra khỏi vỏ, giương lên, chỉ vào đám người hồng y nữ tử. Trăng tròn phá mây đi ra, rơi xuống trên người, chiếu xuống thân kiếm, lóe ra hàn quang. Ánh mắt lạnh lùng nhìn hồng y thiếu nữ, như cơn mây hời.

“Không biết tại hạ vài chư vị có ân oán gì, khiến cho chư vị đêm khuya ghé thăm tại hạ?”

“Được rồi, nếu ngươi muốn biết, ta sẽ nói cho ngươi hiểu.” Hồng y thiếu nữ giương khoe môi, tựa tiểu phi tiểu nhạn chăm chăm Tà hộ pháp, môi anh đào hé mở, gần từng chữ.

“Thu Dừng Ngôn.”

Tà hộ pháp ngăn ra, đoán thân phận của hồng y nữ tử.

“Các ngươi là người của triều đình?” Không phải triều đình nên phái thị vệ sao?

“Sai.” Hồng y thiếu nữ vươn tay quơ quơ ở miệng, phủ định.

“Vậy ngươi là?” Không phải người của triều đình, lại có liên quan đến Tể Tướng? Chẳng lẽ là người giúp hần? Sát thủ môn lại có cá lọt lưới sao?

“Ta chính là Hoàng Hậu mà các ngươi muốn giết.” Hồng y thiếu nữ nói, liếc hần, vừa lòng nhìn về mặt Tà hộ pháp bỗng nhiên đại biến.

“Cái gì?” Tà hộ pháp gạt mình, không phải Hoàng Hậu đang hôn mê bất tỉnh sao? Nhưng thiếu nữ trước mặt thật sự nhìn không ra bị thương. Nhưng dung mạo, khí thế của nàng xác thực như Hoàng Hậu trong truyền thuyết.

“Ngươi không nghe sai.” Lãnh Loan Loan hảo tâm lặp lại. “Ta chính là Hoàng Hậu, hôm nay ta tới là đến tính sổ với ngươi.”

Tâm Tà hộ pháp trùng xuống, xem ra Hoàng Hậu tự mình đến đối phó với bọn họ.

“Muốn diệt Sát Thủ môn, cho dù ngươi có là Hoàng Hậu cũng chưa chắc đã làm được.” Thua nhân không thua trận, hần không thể để bọn họ thấy trong lòng hần đang khủng hoảng.

“Ha ha ha...”

Đột nhiên Lãnh Loan Loan ngửa đầu cười, tiếng cười thanh thúy ở ban đêm yên tĩnh quanh quẩn, khiến cho người ta có cảm giác sợ hãi, gió đêm lay động y phục, mái tóc của nàng, theo gió phấp phới. Cặp mắt dưới ánh trăng phá lệ sáng ngời, khiến cho người ta cảm thấy khiếp đảm.

“Một Sát Thủ môn nho nhỏ này không cần bản cung tự mình xuất thủ. Hôm nay bản cung chỉ đứng một bên xem diễn.” Nói xong, bóng dáng nhoáng lên một cái, ngồi xuống ghế một bên, sau đó gờ tay với bốn người kia.

“Đi thôi.”

Thủy Dao, Kiếm Ngân Vang, Khê Nương, Long Khiếu nhận được mệnh lệnh của nàng, ánh mắt lộ ra hàn quang, bay vút tới chỗ Tà hộ pháp, bọn họ không cần binh khí, thậm chí một người bọn họ cũng có thể khiến cho Sát Thủ Môn hoàn toàn bị thu phục, nhưng chủ tử của bọn họ, Hoàng Hậu nương thân ái, nói là ở trong cung rất buồn chán, kiên quyết muốn đi xem diễn, huống chi lý do của nàng có rất nhiều. Mấy người liền chậm rãi xuất hiện ở Sát Thủ Môn.

Tà hộ pháp thấy bốn người cùng công kích mình, trong lòng kinh hãi. Thân ảnh nhoáng lên một cái, nhanh chóng tránh khỏi bọn họ. Phát ra tín hiệu với sát thủ của Sát Thủ môn, bầu trời đêm xuất hiện pháo hoa, bầu trời đêm như ban ngày.

“Có người xâm nhập Sát Thủ Môn.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 182: Huyết tinh màn đêm [Hạ]

“Có người xâm nhập Sát Thủ Môn.”

Hơn mười bóng dáng màu đen đi ra. Ánh mắt đầy sát khí, thân thủ không tệ. Thấy mấy người Lãnh Loan Loan, rút kiếm ra khỏi vỏ, xông tới. Ánh trắng thân nhiên, thân kiếm lóe ra hàn quang lạnh tận xương, như hắc thú mở mắt nửa đêm..

Lãnh Loan Loan nhìn mấy sát thủ vừa xuất hiện, cười, muốn lấy trứng chọi đá sao? Không ai thấy rõ trên tay nàng có binh khí hay không, nhưng hướng nàng phóng tới, sát thủ đều bay ra ngoài.

Bộp...

Thân thể va vào cây hoặc trên tường, hộc máu, cuối cùng ngã xuống.

Tà hộ pháp giật mình nhìn Lãnh Loan Loan, tròng mắt, trong mắt có phần nộ và sợ hãi. Những sát thủ đó đều do hắn một tay dạy dỗ, không ngờ lại không chịu nổi một đòn, Hoàng Hậu lợi hại vậy sao?

Lại là một lần ánh sáng xinh đẹp, chợt lóe rồi biến mất.

Một nhóm sát thủ khác xuất hiện, vẫn là hắc y nhân mặt lạnh, đôi mắt không có một thất tình lục dục nào, giống như bị không chế, rút kiếm công kích đám người Thủy Dao.

Bên Thủy Dao tạm thời buông tha Tà hộ pháp, xoay người đấu với sát thủ.

Gió đêm thổi, bóng cây lắc lư, lá cây sần sật, kéo y phục pháp phới, sợi tóc tung bay. Vài bóng dáng như điện, kiếm quang trên tay như tuyết, ở trong sân xảy ra một hồi võ hiệp.

Lãnh Loan Loan nhìn bọn họ, quả nhiên là trò hay. Nhưng nàng cũng không muốn lãng phí nhiều thời gian, những người này căn bản bé nhỏ không đáng kể, chỉ cần ngoắc ngón tay là có thể thu phục. Hơn nữa cũng không thú vị, Sát Thủ môn cũng chỉ như thế. Không có một nhân vật nào như người nổi tiếng của Hóa Ảnh giáo, đương nhiên không đáng để nàng đề phòng.

Nàng ngồi xuống, tao nhã gác chân. Làn váy lửa đỏ, sợi tóc theo gió phất qua đôi môi. Giương tay ngọc, nhìn đám người Thủy Dao, phân phó.

“Dao, các ngươi không cần lãng phí thời gian với bọn họ. Trực tiếp cắn chết bọn họ là được.”

“Cắn chết?”

Về mặt Tà hộ pháp và nhóm sát thủ kia không thay đổi, giờ sửng sốt, chẳng lẽ bọn họ là yêu quái? Nhưng khi bọn họ còn chưa tự hỏi xong, Thủy Dao đã hành động.

“Vâng.”

Đối với bọn họ, lời của Lãnh Loan Loan chính là thánh chỉ. Phút chốc bốn người thoát ra khỏi vòng chém giết, nhoáng lên một cái, thân thể trở về nguyên hình, một chồn, một sói, một rắn, một hồ ly.

Biến hóa đột nhiên này khiến đám người Tà hộ pháp sợ ngây người, đến khi thân rắn nhoáng lên một cái, bọn họ mới lấy lại tinh thần, thái độ bình tĩnh đều biến mất, kinh hãi hô.

“Bọn họ là yêu quái.”

Một câu yêu quái đã chọc giận bọn họ, trong mắt tràn ra ngoan lệ, thị huyết, bốn bóng dáng như tia chớp phóng tới.

Bên Tà hộ pháp còn chưa kịp phản ứng, đã bị sói, hồ ly, chồn cắn vào cổ, máu chảy ra, một ngụm liền kết thúc mạng sống. Khê Nương trong hình cự nãing trực tiếp một ngụm nuốt bọn họ vào bụng, cuối cùng, còn không quên vờn lưỡi thật dầu liếm khỏa miệng, bộ dáng vẫn chưa thỏa mãn.

Chưa đến một lúc, sát thủ ở đây đều biến thành thi hài. Mùi máu tươi nồng đậm theo gió đêm tràn ngập trong không khí.

Lãnh Loan Loan đứng lên, nhìn qua hài cốt dưới đất, tà tử tươi cười, khiến cho khuôn mặt tuyệt sắc kia càng thêm một phần mỉa mai.

“Trúng chọi đá, căn bản là không biết tự lượng sức mình. Nếu nhận thua từ trước thì tốt rồi, còn muốn phản kháng?” Vô tay, nàng ngẩng đầu nhìn mặt trăng trên kia. Phất tay với bọn họ.

“Các ngươi đi xem cá có lọt lưới hay không, nếu có liền giải quyết. Dù sao những người này cũng không phải hạng người thiện lương, giết là vì dân trừ hại.”

“Vâng.”

Thân ảnh bốn động vật chợt lóe, biến mất dưới ánh trăng.

Lãnh Loan Loan nhìn Tà hộ pháp, giờ tay, từ tay áo xuất hiện ánh sáng trắng, bao phủ đồn hải cốt, sau đó, thi thể biến mất.

Gió nhẹ nhàng thổi, hoa mộc phiêu hương, nếu không phải trong không khí còn lưu lại mùi máu tươi, ai cũng không nghĩ nơi này vừa xảy ra một màn huyết tinh.

Một lát sau, bọn họ đã trở lại. Thân ảnh nhoáng lên một cái, hóa thành người.

“Chủ tử, đều giải quyết hết rồi.”

“Tốt lắm.” Lãnh Loan Loan gật đầu, giơ tay, Sát Thủ môn bị bao vây trong lửa cháy, trên mặt Lãnh Loan Loan cũng ánh lửa, quay đầu nói với bọn họ.

“Chúng ta đi thôi.”

“Vâng.”

Mấy người nhìn biển lửa, trong mắt chỉ có lạnh lùng. Dù sao những người này cũng là gieo gió gặt bão.

Vài bóng dáng chợt lóe, biến mất dưới ánh trăng. Mà sau khi bọn họ rời đi, đột nhiên hỏa diễm âm vang một tiếng thiêu đốt bốn phía, lửa cháy sáng như ban ngày, đốt hết cả hương hoa trong không khí, đốt sạch toàn bộ Sát Thủ môn.

Từ nay về sau, trên giang hồ không còn tổ chức gọi là Sát Thủ Môn.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 183: Hoàng Hậu tỉnh dậy

Hoàng cung. Long Tuyền cung.

Ánh nến bao phủ, đèn đuổi mờ lung. Dạ Thần buông tấu chương nhu nhu mắt, sau đó nhìn ngoài cửa sổ.

Ánh trăng ngoài cửa sổ nhu hòa, gió đêm nhẹ thổi, cây cối lay động trong màn đêm tĩnh lặng quý mị. Không biết Cửu Nhi thế nào? Lúc đầu hẳn không đồng ý nàng tự thân xuất mã đi thu thập Sát Thủ Môn. Hẳn nghĩ Sát Thủ Môn không đáng để nàng động thủ, hẳn tính phái Ngự Lâm quân trực tiếp diệt bọn họ. Nhưng Cửu Nhi nói nàng ở trong cung thấy chán, muốn đi giải sầu, thôi thì cứ để nàng đi.

Ngay khi hẳn đang nhìn bên ngoài lặng nghĩ, ánh sáng vàng hiện lên bên cửa sổ. Sau đó, ánh sáng biến mất, bóng dáng Lãnh Loan Loan xuất hiện.

“Thần, ta đã trở về.”

Lãnh Loan Loan thấy Dạ Thần nhìn ngoài cửa sổ, biết hẳn lo lắng cho mình. Nàng cảm thấy lo lắng dư thừa, sao nàng lại có chuyện chứ. Nhưng trong lòng vẫn kim lòng không được mà cảm động, bóng dáng nhoáng lên một cái, ngồi xuống bên cạnh hẳn.

“Cửu Nhi...” Dạ Thần thấy nàng, trong lòng mới hoàn toàn yên tâm.

“Giải quyết Sát Thủ Môn xong rồi sao?”

Một tay ôm nàng, nhìn nàng, thần nhiên cười.

“Ừ.” Lãnh Loan Loan gật đầu, nhìn thấy một đồng tấu chương bên cạnh, nhủu mày, không đồng ý nhìn hấn.

“Không phải chàng được nghỉ ngơi trước sao? Còn có đừng xem tấu chương dưới ngọn đèn tối, dễ hỏng mắt.” Vừa nói, nàng vừa động thủ để tấu chương xa hấn.

Dạ Thần cười cười, quốc sự luôn phải xử lý, hơn nữa nàng không về, sao hấn có thể ngủ được?

“Cửu Nhi, ngày mai nàng sẽ xuất hiện trước mắt mọi người sao?” Tuy đột nhiên công bố sẽ khiến cho người ta nghị luận, nhưng hấn cũng không thích nàng không thể quang minh chính đại đứng bên người mình.

“Đương nhiên.” Lãnh Loan Loan gật đầu, bây giờ cũng không cần phải che dấu nữa. Hơn nữa nhiều ngày nay thật sự rất nhàm chán, nàng con đang nghĩ muốn đi đâu đó.

“Đã nói ta là Xà Thần chuyển thể, còn cần ở nhân gian tìm hiểu, sẽ không quy thiên sớm như vậy.” Dù sao những người đó cũng có một ít mê tín, vậy lý do thoái thác cũng không khiến bọn họ tùy tiện hoài nghi. Cho dù hoài nghi cũng không dám nói loạn, vạn nhất khiến thần tức giận, bọn họ cũng sợ bị trừng phạt.

“Được.” Dạ Thần gật đầu.

Lãnh Loan Loan nở nụ cười, đôi môi đỏ mọng dán lên đôi môi bạc của hấn, lại là một đêm kiều diễm..

Hôm sau, ánh mặt trời phá lệ chói chang, vạn dặm không mây.

Hoàng Hậu nương nương hôn mê nhiều ngày lại kỳ tích mà tỉnh lại.

Tin tức này thật sự khiến cho tất cả mọi người kinh ngạc trợn mắt há miệng, dù sao đại đa số bọn họ đều thấy bộ dáng của Hoàng Hậu mấy ngày trước, rõ ràng là giống như sắp đi tìm Diêm Vương nói chuyện phiếm. Nhưng kinh ngạc qua đi cũng là tuyệt đối vui sướng, bởi vì Hoàng Hậu tỉnh lại cũng có nghĩa là hoàng cung sẽ không bị bao phủ bởi áp suất thấp, đầu của bọn họ cũng tiếp tục trên cổ, Cùng lúc đó, thân phận Xà Thần chuyển thể của Hoàng Hậu cũng càng lan xa, dường như cả dân chúng Nguyệt Diễm cũng nhận định như thế...

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, nương nương đã không sao rồi.”

Lí ngự y buông tờ hồng trên cổ tay Lãnh Loan Loan, cúi đầu chấp tay với Dạ Thần.

Một câu của hấn, mấy thái y kia cũng nặng nề mà nhẹ nhàng thở ra. Thật tốt quá, tuy bọn họ không biết có thật là Hoàng Hậu cần ở nhân gian tiếp tục tìm hiểu mà đột ngột chuyển tốt hay không, nhưng bọn họ biết chỉ cần nàng khỏe thì mạng nhỏ của bọn họ cũng không lo.

“Ừ.” Dạ Thần gật đầu, trong mắt cũng có ý cười thả lỏng.

Ánh mặt trời theo cửa sổ khắc hoa chiếu vào, óng ánh. Cũng khiến không khí trầm trọng trong phòng thành hư không.

Dạ Thần phát tay với bọn họ, tâm tình tốt nói.

“Các người đều lui xuống trước đi.”

“Thần xin cáo lui.”

Một đám ngự y chấp tay, chậm rãi rời đi. Lần này thân thể bọn họ đều không căng thẳng, không cần lo lắng vì mạng nhỏ.

Thái y và cung nữ rời đi, Lãnh Loan Loan lập tức vén lên màn giường, từ trên giường đi xuống, một thân bạch y, ba ngàn tóc đen rơi trên vai, đôi mắt đen như mực nhìn bọn họ rời đi xẹt qua tia sáng, cười nói.

“Bây giờ mọi người càng tin ta.”

Dạ Thần gật đầu, đi đến, vươn hai tay ôm nàng.

“Về sau ta tuyệt đối không để chuyện này xảy ra.” Tuy không có thương tổn đến nàng, nhưng trong lòng hấn vẫn sợ. Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Nếu chuyện đó thật sự xảy ra, hấn hối hận cũng không kịp.

“Ta không sao.” Lãnh Loan Loan dựa vào ngực Dạ Thần, nhìn về phía ngoài cửa sổ, nhìn cảnh trí quen thuộc kia. Trong lòng thật sự có vài phần phiền muộn.

“Thần, chính sự thế nào rồi? Chúng ta đi ra ngoài một chút đi.”

Dạ Thần ngăn ra, buông nàng, để nàng mặt đối mặt với mình.

“Cửu Nhi ở trong cung buồn sao?” Là hấn xem nhẹ, Cửu Nhi không phải là loại nữ tử im lặng. Nàng giống như phượng hoàng, muốn bay trên trời.

“Ừ.” Lãnh Loan Loan cũng không che giấu tâm tình của mình, thật sự ở trong Hoàng cung rất buồn tẻ.

“Được.” Dạ Thần gật đầu, nếu nàng buồn, hẳn liền bồi nàng đi giải sầu.

“Chúng ta cùng xuất cung.

Lãnh Loan Loan nở nụ cười, sau đó nhớ tới Tiểu Hoàng đã được phân đi tìm chuyện vui.

“Có lẽ Tiểu Hoàng có thể nói cho chúng ta biết chỗ nên đến.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 184: Đại hội anh hùng

Lãnh Loan Loan nở nụ cười, sau đó nhớ tới Tiểu Hoàng đã được phân đi tìm chuyện vui.

“Có lẽ Tiểu Hoàng có thể nói cho chúng ta biết chỗ nên đến.”

Dứt lời, Dạ Thần cũng hiểu gật đầu. Nghĩ đến con rắn có thân hình lớn nhưng tính tình rất tốt hẳn là đã đi dạo rất nhiều nơi rồi. Trong mắt tràn đầy ý cười, hẳn cười.

“Vậy đề cho Tiểu Hoàng đến nói cho chúng ta biết.”

Lãnh Loan Loan gật đầu, kéo tay Dạ Thần đi tới đình viện, đuổi hết cung nữ, thái giám gần đó. Lãnh Loan Loan gọi Thủy Dao, Kiếm Ngân Vang và Long Khiếu, còn Khê Nương ở Phong Nguyệt lâu.

“Tham kiến chủ tử, gia.”

Thủy Dao, Kiếm Ngân Vang, Long Khiếu xoay người với Lãnh Loan Loan và Dạ Thần, có lẽ trong mắt người ngoài Dạ Thần là hoàng đế vì tôn, Lãnh Loan Loan là Hoàng Hậu của hắn. Nhưng trong mắt bọn họ thì lại khác, chủ tử của bọn họ vĩnh viễn là Lãnh Loan Loan, mà Dạ Thần là trạng phu của chủ tử, bọn họ cũng chỉ gọi hắn là gia.

Lãnh Loan Loan gật đầu, Dạ Thần đứng một bên cười nhạt bàng quan.

“Dao, ta muốn xuất cung. Các người đi cùng ta đi.” Đã có thói quen có bọn họ bên ngoài, hơn nữa xuất ngoại, nàng và Dạ Thần là phu thê, bọn họ vừa giả thành nha hoàn, thị vệ của mình.

“Vâng.” Gật đầu, mệnh lệnh của chủ tử đương nhiên phải vô điều kiện vâng theo.

Lãnh Loan Loan giương mi, ống tay áo tuyết trắng giương lên, bên cạnh bụi hoa truyền đến tiếng của đế mền, sau đó đầu rắn to của Tiểu Hoàng xông ra, động tác mạnh mẽ khiến cho mấy đóa hoa cũng bị đứt ra khỏi cành, bay lên, sau đó là tả rơi xuống thành hoa vũ...

“Tiểu Hoàng, mấy ngày nay chơi vui không?”

Lãnh Loan Loan ngồi trên bàn đu, ngẩng đầu nhìn Tiểu Hoàng. Ánh mặt trời rơi bốn phía quanh nàng, bên chân cây thực quỳ trắng, hồng, phấn...

Đôi mắt màu bích của Tiểu Hoàng dưới ánh mặt trời như ngôi sao lóe ra. Đầu rắn lớn gật gật, có chút ngốc nhưng cũng rất đáng yêu.

Dạ Thần và Thủy Dao đứng bên cạnh nhìn không được cười cười.

“Tiểu Hoàng, gần đây có chuyện gì thú vị?” Lãnh Loan Loan lại hỏi.

“Tê tê tê...”

Tiểu Hoàng không ngừng phát ra tiếng tê tê, như đang nói chuyện.

Dạ Thần và Thủy Dao hai mắt nhìn nhau, cuối cùng nhìn Lãnh Loan Loan.

“Cửu Nhi, Tiểu Hoàng đang nói gì?” Dạ Thần tò mò hỏi.

Lãnh Loan Loan nghe Tiểu Hoàng nói xong, quay đầu nhìn Dạ Thần, cười nhạt.

“Tiểu Hoàng nói, gần đây giang hồ có đại hội anh hùng.” Đại hội anh hùng không phải là đại hội võ lâm sao? Trước đây xem không ít phim cổ trang, cũng đọc không ít tiểu thuyết, trong đó đều nhắc tới đại hội võ lâm, luôn có một cái gì gọi là chính đạo và tà phái, kia cũng rất thú vị.

“Anh hùng đại hội?” Trong mắt Thủy Dao xẹt qua tia nghi ngờ, hiển nhiên danh từ này vẫn còn xa lạ với nàng.

“Cái gọi là anh hùng đại hội cũng chỉ là một ít tự xưng danh môn chính phái tụ tập một chỗ Hạp Hạp Nha Kính.” Đột nhiên Long Khiếu nói, bên môi là ý cười khinh thường, hiển nhiên mặt này, hẳn biết nhiều hơn Thủy Dao và Kiếm Ngân Vang.

“Hạp Hạp Nha Kính?” Lãnh Loan Loan nghiêng đầu, sau đó cười, Không sao, đại hội võ lâm cũng không khác gì tiệc rượu, đều là một ít nhân vật tự nhận mình là nhân vật nổi tiếng tụ vào một chỗ, làm bộ làm tịch người thổi phồng ta, ta thổi phồng người, sau đó tính kế có ích lợi gì ở nhau không..

Chẳng qua tiệc rượu đơn giản hơn nhiều, mà đại hội anh hùng muốn động thủ động cước, thậm chí có huyết tinh, so với tiệc rượu bình thường, nàng có hứng thú với chuyện này. Bắn ngón tay, nàng cười tà.

“Quyết định, chúng ta phải đi xem anh hùng đại hội.” Có lẽ có thể thu hoạch ngoài ý muốn.

“Được.” Dạ Thần gật đầu, ánh mắt nhu tình chăm chú nhìn nàng.

“Đúng rồi, đã lâu không thấy Ninh Phong Cách, chúng ta có nên đem hắn đi?” Lãnh Loan Loan nghĩ đến Ninh Phong Cách, có thù phù bên người tiện rất nhiều. Ăn, uống, chơi, đều có người trả tiền, thoải mái. Tuy bọn họ cũng siêu có tiền, càng siêu có quyền, nhưng nên lưu trữ, người khác xài thế nào cũng không đau.

“Ừ, được.” Dạ Thần gật đầu, gọi Phong Cách, nhiều người cũng náo nhiệt.

“Ta phải người truyền tin cho hắn.”

“Không cần.” Lãnh Loan Loan lắc đầu. “Thần, trước chàng cứ giải quyết triều chính, còn Ninh Phong Cách, ta sẽ đi nói cho hắn, thuận tiện nhìn Ngừ Đồng.” Phong chừng Ninh Phong Cách cũng bị hắn ép buộc.

“Được rồi.” Dạ Thần gật đầu. “Ta đi xem triều chính.” Lúc hắn không ở, cũng có người hỗ trợ xử lý.

“Được, bây giờ ta đến quý phủ Ninh Phong Cách.” Lãnh Loan Loan gật đầu, nói.

Một lát sau, Lãnh Loan Loan và Thủy Dao đã xuất hiện ở Ninh phủ.

Ninh Phong Cách biết bọn họ muốn đi đại hội anh hùng, đương nhiên cũng hai tay hai chân tán thành. Trong khoảng thời gian này, Ngừ Đồng lại tiếp tục kế hoạch gieo trồng ở Ninh phủ của nàng, chẳng những bồn hoa đẹp bên cạnh bị nàng trồng thông, ngay cả hoa đăng cũng bị đổi thành dây mướp cái, trời ạ, thật sự hắn sắp hỏng. Bây giờ Lãnh Loan Loan xuất hiện không thể nghi ngờ là đã cứu mạng hắn, trước cứ đi ra ngoài một chút, có lẽ khi hắn trở về, trong nhà lại trở về bộ dáng vốn có, tuy rằng..

Có thể chuyện này chỉ là hắn ảo tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Thư sinh cuồng [Thượng]

Trời trong nắng ấm, vạn vật đắm chìm trong ánh nắng.

Ven đường, cỏ dại theo gió lay động.

Bốn phía núi non liên miên, vách đá núi đen, có vài phần hiểm trở.

Một chiếc xe ngựa xa hoa chạy trên đường, hai bạch mã chạy trước, trên cổ có chuông bạc, theo động tác của chúng không ngừng phát ra tiếng thanh thúy dễ nghe. Thân xe ngựa xinh đẹp, rèm cửa xanh ngọc, đỉnh vàng.

Giá xe ngựa là một nam một nữ, nam từ một thân hắc y, lạnh lùng. Nữ từ một thân bạch y, mái tóc đen đơn giản búi lên, mi thanh mục tú, cũng khí chất lạnh lùng. Hai người này không giống bộ dáng của nô bộc. Trước xe ngựa còn hai nam tử, một ngũ quan như ngọc, bạch sam pháp phới. Một nam tử khác một thân lam y, thất lung đỉnh ngọc, thân thể cao to tinh tế, dung mạo tuấn mỹ vài phần âm nhu..

Đoàn người dọc theo đường đi không nói chuyện nhiều, đến khi đến thành trấn phồn hoa. Bề ngoài xuất sắc, khí chất không tầm thường, cùng xe ngựa xa hoa khiến dân chúng đều nhìn lại.

Trái lại, mấy người bị nhìn không chớp mắt lại như không liên quan đến mình, tiếp tục đi tới phía trước.

Gió thổi qua rèm xe, tuyệt sắc thiếu nữ thấy một quán trọ ở bên ngoài, nhú mi, hô.

“Dừng xe.”

“Cửu Nhi, sao vậy?” Dạ Thần một thân từ y bên cạnh khó hiểu nhìn nàng.

“Ta đói bụng, đến quán trọ ăn chút gì đi.” Lãnh Loan Loan dựa vào hán thân nhiên nói, nàng cũng không để người của mình bị ủy khuất.

“Được.” Dạ Thần gật đầu, sủng nịch nhìn nàng.

Theo lời của Lãnh Loan Loan, xe ngựa dừng lại, tất cả chờ phân phó của nàng.

Dạ Thần mở cửa xe, khuôn mặt tuấn mỹ vô trù, đôi mắt hờn xiêu phách lạc khiến dân chúng bên ngoài thất thần.

“Đem xe ngựa đến đối diện quán trọ, mọi người cũng đi lâu rồi, đi vào nghỉ chân một chút.” Dạ Thần nói với Kiếm Ngân Vang và Thủy Dao phía trước.

“Vâng, gia.” Hai người đem xe ngựa đến chỗ đối diện quán trọ, Ninh Phong Cách và Long Khiếu cười ngựa đương nhiên cũng đi theo.

Xe ngựa đứng trước quán trọ, Dạ Thần đi ra, sau đó vươn tay. Mọi người nhìn tay ngọc trong lòng bàn tay hán, dưới ánh mặt trời, bàn tay kia phá lệ trắng sáng, khiến cho người ta nhìn không được đoán chủ nhân bàn tay kia có bộ dáng thế nào. Sau khi Lãnh Loan Loan đi ra khỏi xe ngựa, mọi người đều thờ dốc kính ngạc. Thiên, đó là tuyệt sắc mỹ nữ thế nào. Xa mà gần, như lúc bình minh. Trắng mà hồng, như hoa sen. Tóc buộc vân kế, đôi mắt sáng ngời...

Nàng như hóa thân của Nguyệt Thần, thanh mỹ mà cao quý. Lại khiến cho bọn họ nhìn mà không dám đến gần.

“Các vị khách quan, các ngài nghỉ trọ hay dùng bữa?”

Tiểu nhị ước chừng mười bảy, tám tuổi, bộ dáng thông minh hoạt bát. Thấy mấy người có khí chất và dung mạo không tầm thường, sừng sốt một lúc lâu, lại nhanh chóng hồi hồn. Vung khăn trắng trên cổ, tươi cười xán lạn với mấy người Lãnh Loan Loan.

“Dùng bữa.” Ninh Phong Cách đáp, thân phận bây giờ của hán là quản gia của bọn họ, còn Long Khiếu, Kiếm Ngân Vang là thị vệ, Thủy Dao là tỳ nữ.

“Vâng, mời các vị.” Tiểu nhị làm ra tư thế mời, dẫn mấy người đi vào khách điểm.

Vừa đến đại sảnh quán trọ, đám người đang ồ lên đột nhiên im lặng khác thường. Ánh mắt trùng lớn tròn vo, tất cả đều dừng trên người bọn họ. Nhìn những người này quần áo cao cấp, khí chất không tầm thường, nhất định có thân phận. Nhưng có thể nào những người này cũng là hậu nhân của vô lâm thế gia, cũng đi tham gia đại hội anh hùng?

Bọn họ không nhìn ánh mắt đám người kia, trực tiếp theo tiểu nhị đi tới chỗ cạnh cửa sổ, một hàng sáu người ngồi đầy một bàn, nhìn cảnh sắc bên ngoài.

“Con mẹ nó, đây là đồ cho người ăn sao?”

Đột nhiên không khí yên tĩnh bị một giọng nói thô đánh gãy, mọi người nhìn lại thấy một thanh sam nam tử bộ dáng gầy còm đĩa vung trên bàn, vẻ mặt giận dữ mẫn.

Chưởng quầy và tiểu nhị nhanh chóng chạy đến.

“Vị khách quan này, đồ ăn không hợp khẩu vị của ngài?”

“Đương nhiên.” Thanh sam nam tử giận dữ trừng mắt chưởng quầy, đẩy thức ăn trước mặt hán. “Ngươi ném thử xem, đây là thức ăn cho người ăn sao?”

Nhưng hán lại ngồi gần cửa lớn, không khống chế lực đạo, đồ ăn trên bàn ăn đều bay đến người ở cửa.

Người nọ sừng sốt một chút, sau đó nhìn thấy bạch y của mình bị bắn vì đồ ăn, lạnh lùng nhìn thanh sam nam tử, lời nói lạnh như băng.

“Ngươi, muốn chết!”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 186: Thư sinh cuồng [Hạ]

Người nọ sùng sốt một chút, sau đó nhìn thấy bạch y của mình bị bẩn vì đồ ăn, lạnh lùng nhìn thanh sam nam tử, lời nói lạnh như băng.

“Ngươi, muốn chết!”

Bạch y nam tử nói xong, khách điểm bỗng nhiên im lặng đến mức ngay cả kim roi cũng nghe thấy. Một lát sau, thanh sam nam tử kia lấy lại tinh thần, khuôn mặt giận dữ, hừ tử lên xuống liên tục, ngón tay chỉ vào bạch y nam tử.

“Ngươi con mẹ nó mới đi tìm chết.”

Chỉ thấy bạch y nam tử sắc mặt thay đổi, mấy ngân châm từ trong người bắn tới thanh sam nam tử.

Thanh sam nam tử không ngờ bạch y nam tử đột nhiên làm khó dễ, nháy mắt, sùng sốt, bị ngân châm đâm trúng thân thể, sau đó đột nhiên khuôn mặt thanh sam nam tử trở nên vặn vẹo, như rất thống khổ, ngã xuống đất không ngừng quay cuồng, kêu tê tâm liệt phế.

“A, a, a...”

Tất cả mọi người đều bị dọa sợ ngây người, trơ mắt nhìn hán không ngừng quay cuồng, y phục, sợi tóc hỗn độn, khiến bàn, ghế trong quán trọ đổ.

“Khách, khách quan, ngài, ngài làm sao vậy?”

Chường quỳ mập mạp thấy thanh sam nam tử không ngừng quát to, sợ tới mức trên trán toát mồ hôi lạnh, nhưng sợ nháo chết người vẫn đánh bạo run run hỏi.

“A, a, a...”

Trả lời hán vẫn là tiếng hét tê tâm liệt phế, thanh sam nam tử trừng mắt, không có tiêu cự, không ngừng gào thét.

“Hừ...” Bạch y nam tử chỉ khinh miệt liếc thanh sam nam tử một cái, đi đến một bàn trống, dưới ánh mắt của mọi người, ngồi xuống, lạnh lùng nói với tiểu nhị.

“Cho ta một cân thịt bò, loại tốt nhất.”

Tiểu nhị sùng sốt, sau đó mới không ngừng cúi đầu nói.

“Vâng, khách quan xin chờ một lát.” Sau đó chạy nhanh tới phòng bếp.

“Vị đại hiệp này xin thương xót, đem vị khách quan này đưa đến chỗ đại phu.” Chường quỳ mập mạp nhìn thanh sam nam tử, cảm thấy đau đầu, sợ mất mạng người ở đây, không thể không quản, đành phải ngăn đầu xin mọi người. Những người dùng bữa ở đây không ít nhân sĩ giang hồ, hẳn là có người nguyện giúp.

“Lão tử giúp ngươi.” Người nói là một hán tử có râu, mái tóc như cỏ dại, thân hình cao lớn, một thân hắc y. Vừa nói, vừa tới gần thanh sam nam tử.

“Tuy lão tử cũng không thích tên khi ồm này nhưng để hán trong này thì lại làm lão tử mất hứng uống rượu.” Hán tử vươn tay chuẩn bị điểm huyết thanh sam nam tử, không ngờ ngân quang lóe ra, mấy cây ngân châm phóng tới hán, hán tử nhanh chóng tránh được, mấy cây ngân châm phi qua. Lấy lại tinh thần, rống giận với bạch y nam tử.

“Tên tiểu tử nhà ngươi là ai? Ngay cả lão tử mà cũng dám ám toán. Cũng không hỏi xem lão tử ta là ai?”

Có người nhận ra hán tử, chỉ vào hán, kinh hô.

“Không phải hán là Ứng đại hiệp ở Đông Bắc sao?”

“Quả nhiên là hán.”

“...”

Những người khác cũng dần biết.

Hán tử nghe vậy đắc ý cười, lộ răng nanh coi như trắng với bạch y nam tử.

“Ha ha, tiểu tử, bây giờ biết lão tử là ai chứ?”

Ai ngờ bạch y nam tử chỉ thản nhiên liếc hán một cái, hoàn toàn không để hán vào mắt.

“Ngươi...”

Ứng đại hiệp bị hán coi thường, tức giận đỏ cả mặt.

Mọi người cũng rất ngạc nhiên nhìn bạch y nam tử, nghĩ hắn không biết, hay là quá lợi hại, ngay cả Ứng đại hiệp ở Đông Bắc cũng không để vào mắt.

“Ngây thơ.”

Bên Lãnh Loan Loan vẫn luôn nhìn một màn vừa xảy ra, thanh sam nam tử lúc này không cần phải nói, căn bản là phé vật, mà người gọi là Ứng đại hiệp chỉ sợ cũng chỉ là một hán tử hư danh lỗ mãng, nhìn bộ dáng bị kích không nhỏ của hắn, bọn họ cũng có chút đồng tình. Mấy người trong cuộc, chỉ còn bạch y nam tử, lạnh lùng không kém Kiếm Ngân Vang, thân thủ cũng lợi hại, Lãnh Loan Loan cười, đột nhiên nàng có hứng thú với bạch y nam tử kia, không biết hắn trên giang hồ là ai?

“Nếu ta đoán không sai, bạch y nam tử kia chắc chắn là 'Thư sinh cuồng' độc hành trong giang hồ.” Ninh Phong Cách nhìn bạch y nam tử, đột nhiên nói.

“Thư sinh cuồng?” Lãnh Loan Loan cũng liếc bạch y nam tử một cái. “Đủ nổi tiếng, ta thích. Bất quá, Ninh Phong Cách ngươi không phải thương nhân sao? Sao lại biết chuyện trên giang hồ?” Lãnh Loan Loan thu ánh mắt nhìn Ninh Phong Cách.

Ninh Phong Cách nhún mày, vẻ mặt có vài phần đắc ý.

“Thương nhân bình thường có thể so với ta sao?”

Lãnh Loan Loan đảo mắt, người này đúng là tự kỷ. Nói thẳng ra hắn không phải thương nhân bình thường là được rồi. Bất quá nhìn bạch y nam tử, càng nhìn càng thuận mắt, có lẽ kết bạn cũng tốt.

“Ta muốn quen hắn.” Nàng không chút do dự nói ra tâm tư của mình.

“Cửu Nhi...”

Dạ Thần nhìn nàng, hứng thú dạt dào trong mắt nàng khiến hắn có chút không thoải mái, Hắn không muốn nhìn nàng có hứng thú với nam nhân khác, chẳng sợ đơn thuần thường thức.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 187: Mặt nóng dán mông lạnh

“Cửu Nhi...”

Dạ Thần nhìn nàng, hứng thú dạt dào trong mắt nàng khiến hắn có chút không thoải mái, Hắn không muốn nhìn nàng có hứng thú với nam nhân khác, chẳng sợ đơn thuần thường thức.

Lãnh Loan Loan quay đầu nhìn hắn, nhìn hoang mang trong mắt hắn, trong lòng vừa vui vẻ vừa buồn cười, bàn tay mềm mại trong bàn tay lớn của hắn, môi anh đào hé mở, gần từng tiếng.

“Ta sẽ không thích hắn.” Đơn giản chỉ là muốn thu nhân vật lợi hại dưới trướng.

Lãnh Loan Loan nói thẳng vậy khiến Ninh Phong Cách nhịn không được nhướn mày, thực thẳng thắn. Dạ Thần cười, bàn tay to nắm bàn tay mềm của nàng, ánh mắt nhu tình nhìn nàng.

“Được, chúng ta làm quen với hắn đi.” Nếu Cửu Nhi đã nói thẳng sẽ không thích người khác, sao hắn có thể tức giận đây, kỳ thực nói hắn lo lắng Cửu Nhi sẽ thích người khác, không bằng nói là hắn không đủ tự tin. Bởi vì Cửu Nhi không phải là nữ tử có thể trong khuê phòng, thế giới của nàng rất rộng lớn. Hắn sợ hoàng cung buồn tẻ, bên ngoài thú vị, sẽ khiến nàng nhịn không được giương cánh bay đi...

“Được...”

“Tránh ra, tránh ra...”

Lãnh Loan Loan đang nói, lại bị âm ỉ từ bên ngoài đánh gãy. Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, thấy một đám hắc y nam tử thất lưng mang kiếm cùng một nữ nhân quyền rũ động lòng người đi đến, nữ nhân kia nhìn điểm động lòng người, chúng tinh phùng nguyệt, một đầu tóc đen như tơ lụa buộc lên, kiểu tóc cao quý mà quyền rũ, da thịt như tuyết, vô cùng mịn màng. Môi anh đào sáng bóng, kiều diễm ướt át, khiến cho người ta nhìn không được muốn thử cảm giác chạm vào nó. Còn có thân hình đẹp mê người, áo khoác màu trắng trong suốt như ẩn như hiện lộ ra hai tay thon dài. Bước chân nhẹ nhàng. Mọi người nhìn lại, tất cả giống như bị câu hồn. Nếu nói nữ tử lúc trước là lạnh lùng, vậy nữ nhân này trời sinh là ***, khiến cho người ta nhìn không được quỳ xuống chân nàng...

Mọi người vẫn đang suy đoán xem nữ tử này là người phương nào, đã thấy ánh mắt của nàng dừng trên người bạch y nam tử, sáng lên, nhanh chóng đi đến chỗ hắn.

“Thư sinh cuồng, cuối cùng ta cũng tìm thấy ngươi.”

Một lời dao động cả ngàn tầng, mọi người tròn tròn mắt, tròn mắt há mồm trừng bạch y nam tử vẫn ngồi như núi, hẳn đúng là thư sinh cuồng?

“Ngươi là cuồng, thư sinh cuồng?” Ứng đại hiệp lúc trước uy phong lẫm liệt bây giờ cũng trừng mắt nhìn bạch y nam tử, không thể tin được nam tử trẻ tuổi nhìn lạnh lùng kiêu căng sẽ là người khiến cho ai trên giang hồ cũng e ngại, thư sinh cuồng giết người như ma?

Bạch y nam tử thân nhiên liếc hẳn một cái, sau đó xuất thủ, chiếc đũa trên tay biến thành vũ khí bay đến nữ tử xinh đẹp.

Nữ tử thấy thế, nhanh chóng tránh thoát, chiếc đũa bay đến hắc y nam tử đứng sau nàng, bắn đúng vào mi tâm.

“A...”

Mọi người kinh hô, nữ tử xinh đẹp không thèm nhìn tới người phía sau. Chỉ giờ lên thủ, liền có hắc y nhân khách dọn đồng bạn.

“Thư sinh cuồng, ngươi vô tình đến thế sao?” Nữ tử xinh đẹp về mặt ai oán nhìn bạch y nam tử, bộ dáng bị phu quân vứt bỏ.

Ánh mắt mọi người lại quét về thư sinh cuồng, hẳn mặt không đổi sắc, vẫn tự uống rượu của mình. Sau đó ánh mắt bọn họ lại nhìn nữ tử xinh đẹp, âm thầm đoán quan hệ giữa bọn họ.

“Hoàng Hậu, ngươi nói xem bọn họ có quan hệ gì?”

Nhìn nữ tử xinh đẹp và thư sinh cuồng, Ninh Phong Cách cũng nhìn không được thấp giọng hỏi Lãnh Loan Loan, đổi lại là ánh mắt xem thường.

“Vừa nhìn là biết nữ nhân kia lấy mặt nóng của mình dán mũi lạnh người khác.”

Ninh Phong Cách khoe miệng giật giật, đây chính là Nguyệt Diễm Hoàng Hậu truyền kỳ sao? Từ ngữ hình dung vẫn rất thẳng.

Long Khiếu, Kiếm Ngân Vang, Thủy Dao mặt không đổi sắc, dù sao bọn họ sớm đã có thói quen ngẫu nhiên Hoàng Hậu sẽ nói ra những lời kinh người.

Dạ Thần lại đơn giản hơn, hẳn vẫn luôn dùng ánh mắt sùng nịch chăm chú nhìn Lãnh Loan Loan.

Ninh Phong Cách nhìn thấy nhìn không được lắc đầu, Thần khôn được cứu giúp, rõ đầu rõ đuôi đã thành thê nô.

Giọng nói của Lãnh Loan Loan không cao không thấp vừa khiến cho mọi người trong đại sảnh nghe được.

Người khác nhìn nữ tử xinh đẹp không đơn giản nhưng tuyệt sắc mỹ nữ lúc trước cũng không phải nhân vật bình thường. Điều ô mĩ thái độ ngồi vách tường xem diễn, yên tĩnh chờ trò hay.

Mà nhân vật chính thư sinh cuồng nhíu mày, trong mắt xẹt qua ánh sáng lạ, nhìn về phía Lãnh Loan Loan bọn họ, trong mắt càng sâu.

Nữ tử xinh đẹp tức giận không thôi, đơn giản là Lãnh Loan Loan đánh trúng tử huyệt của nàng. Nàng cuồng nhiệt theo đuổi thư sinh cuồng, hẳn lại không để ý đến nàng. Đôi mắt quyền rũ hung ác, nhìn thấy diện mạo của Lãnh Loan Loan, đồ kị phát cuồng, lại có người còn hấp dẫn hơn nàng nhiều. Giờ tay, phân phó hắc y nhân.

“Thay bản thánh nữ giáo huấn nàng.”

“Vâng.” Hai hắc y nhân bước ra khỏi hàng, bóng dáng nhoáng lên một cái, bảo kiếm ra khỏi vỏ, đâm tới Lãnh Loan Loan.

Tất cả mọi người cùng nhìn chăm chăm một màn này, bọn họ muốn xem Lãnh Loan Loan sẽ đánh trả thế nào. Nhưng khiến bọn họ thất vọng, Lãnh Loan Loan không hề động thủ, mà là nam tử có khuôn mặt âm nhu, hẳn đứng lên, nhìn hắc y nhân xông tới, khẽ cười tà tử.

“Thân thủ như vậy cũng dám đi bêu xấu, ta thật sự là cảm thấy xấu hổ thay hai vị.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188: Nữ tử xinh đẹp là người của Hỏa Ảnh giáo?

“Thân thủ như vậy mà cũng dám đi bêu xấu, ta thật sự cảm thấy xấu hổ thay hai vị.”

Long Khiếu cười tà, ngón tay thon dài kẹp lấy mũi kiếm của một hắc y nhân.

“Ngươi...”

Hai hắc y nhân ngậy ngần cả người, không ngờ bọn họ xuất thủ nhanh như vậy mà vẫn bị hấn chặn được.

“Ta?” Long Khiếu giương mi, tựa tiểu phi tiểu. “Ta rất lợi hại, không cần các ngươi nói.” Tự kỳ xong, ngón tay hấn động, kiếm của hắc y nhân đứt đoạn. Sau đó không đợi hắc y nhân phản ứng, nhoáng lên một cái, như tia chớp, điểm trúng huyệt đạo của nam tử khác, hấn giro kiếm, ánh mắt trừng lên như trâu bò, hình dáng khô hài.

“Thu phục.”

Vỗ tay, Long Khiếu về mặt thoải mái nói. Một chút cũng không để ánh mắt cả kinh không biết làm gì của mọi người vào mắt.

Thiên, nhìn không ra nam nhân này lại lợi hại như vậy. Lần này không những đại đa số người kinh ngạc, ngay cả thư sinh cuồng cũng nhin không được liếc hấn một cái, thân thủ người này không tầm thường.

“Ngươi là ai?”

Nữ tử xinh đẹp thấy thủ hạ của mình chưa kịp xuất thủ thì đã bị đối thủ điểm huyết, nhin không được nổi giận, đi đến bên người hai thủ hạ, giải huyết cho hắc y nam tử. Ánh mắt độc nhìn Long Khiếu, nhưng ngay sau đó lại bị đối mắt màu lam của hấn mê hoặc. Ông trời, đó là đôi mắt như thế nào, như nước biển, lại thâm thúy hơn cả nước biển, như không thấy đáy, khiến người ta vừa nhìn liền thấy như bị cuốn vào. Lại nhìn mấy người xung quanh hấn, Ninh Phong Cách mặc đồng, Kiếm Ngân Vang huyết đồng, Dạ Thần tử đồng thân bí, bốn nam nhân đều siêu cấp mê người, tuy khí chất bất đồng, nhưng mỗi người một vẻ. Khi nhìn đến Lãnh Loan Loan, trong mắt nhin không được xẹt qua tia đồ kỵ. Vừa thấy là biết hồng y nữ tử này là trung tâm chú ý của mấy người bên cạnh, nhưng dựa vào cái gì nàng có thể có được đám nam nhân như vậy, mà mình muốn theo đuổi thư sinh cuồng vẫn không chiếm được nửa điểm cảm tình?

“Ta là ai?” Long Khiếu liếc nàng một cái, có vài phần khinh thường không thèm nhin. “Ta là ai liên quan đến ngươi? Chẳng lẽ ngươi mê trai? Gặp tuấn nam liền muốn đuổi theo mộng người ta?” Từ mê trai này là học được từ chủ tử.

“Phụt...”

Nữ tử xinh đẹp còn chưa phản ứng, người bên ngoài đã cười. Không ngờ tuấn mỹ nam tử này mắng người lại không lưu tình chút nào, đủ độc.

“Ai cho các ngươi cười.”

Nghe thấy tiếng cười của người khác, về mặt nữ tử xinh đẹp trầm xuống, giương tay áo, đánh tới những người vừa bật cười. Bàn ăn bị đánh nát thành khối, thức ăn trên bàn bị rơi xuống đất, bừa bãi. Nam tử kia sững sờ, sau đó nổi trận lôi đình.

“Đàn bà thôi, lại dám đánh lão tử. Lão tử cho xem.” Rút đại đao ra, chém tới nữ tử xinh đẹp. Nhưng hấn còn chưa đụng tới nàng, đã bị một hắc y nhân phía sau một đao đoạt mạng. Mờ to ánh mắt, chết không nhắm mắt.

“Đủ.” Triển Ngao Tường đột nhiên đứng lên, đôi mắt thâm thúy lạnh lùng nhìn nữ tử xinh đẹp, bạc môi khẽ nhấc, không một tia cảm tình nói.

“Hò đường chủ, ngươi không cần đuổi theo ta. Ta không có chút cảm tình nào với ngươi, hơn nữa ngươi khiến cho ta cảm thấy chán ghét...” Tuy hấn cũng không dám tự xưng là người tốt, nhưng người khác không đụng đến hấn, hấn cũng sẽ không vô cớ đi thương tổn người khác.

“Ngươi...” Hồ Lê Tinh trừng mắt nhìn Triển Ngao Tường. “Rốt cuộc là ta không tốt ở chỗ nào? Ngươi muốn theo ta đến Hóa Ảnh giáo?”

“Nàng là người của hóa Ảnh giáo?”

Mọi người ồ lên, trách không được tùy tiện như vậy. Nàng là tà giáo yêu nữ.

“Hóa Ảnh giáo?” Lãnh Loan Loan khẽ cười, lóe mắt. “Trách không được khiến người ta chán ghét như vậy, hóa ra là thủ hạ của người nổi tiếng kia.”

Dạ Thần cũng chán ghét, đối với người nổi tiếng và từ kia, hấn cũng chán ghét từ đáy lòng, nam nhân kia lại dám mơ tưởng đến nữ nhân của hấn, thật sự là không biết trời cao đất rộng.

“Hóa Ảnh giáo, ta còn không để trong mắt.” Triển Ngao Tường lạnh lùng liếc Hồ Lê Tinh một cái.

“Ngươi...”

“Ngươi đừng quấy rầy ta dùng bữa.”

Thư sinh cuồng cắt đứt lời nói của Hồ Lê Tinh, sau đó không để ý đến nàng, ngồi xuống uống rượu.

“Ngươi...”

Hồ Lê Tinh tức giận đến cả người phát run, trong mắt là lãnh lệ vô tận.

“Ngươi sẽ hối hận.” Dám đắc tội người của nàng, nàng sẽ không để hấn sống tốt.

“Đến lúc đó xin được chỉ giáo.” Triển Ngao Tường thần nhiên nói.

“Hừ...” Hồ Lê Tinh vung tay áo, quay người lại, nhìn một bàn Lãnh Loan Loan. Rất rõ ràng, nàng muốn phát tiết lên người bọn họ, đáng tiếc, nàng lại tìm lầm đối tượng để phát tiết.

“Dao, để cho người đáng ghét kia cắt đi.” Lãnh Loan Loan rất ghét những người quấy rầy nàng, thần nhiên nói.

“Vâng, chủ tử.” Thủy Dao một thân bạch y, phi tới chỗ Hồ Lê Tinh.

Hồ Lê Tinh cả kinh, không ngờ bọn họ đột nhiên làm khó dễ. Thân ảnh nhoáng lên một cái, tránh được công kích của Thủy Dao, nhưng ống tay áo rơi xuống một mảng.

“Ngươi...” Trùng mắt Thủy Dao, như muốn nuốt nàng vào trong bụng. Phẫn hận và đố kỵ trong lòng, không ngờ một tỷ nữ cũng có thân thủ bất phàm như thế, hơn nữa dung mạo của nàng cũng coi như rất đẹp.

Mọi người bên cạnh kinh hãi, một bàn kia mặc kệ là khí chất hay thân thủ đều tuyệt đỉnh, rốt cuộc thân phận của bọn họ là gì? Đại hội anh hùng năm nay chỉ sợ sẽ có nhiều biến.

Hồ Lê Tinh cười giận dữ, chuẩn bị phản kích, không ngờ ngoài kia truyền đến tiếng tiêu, nàng không cam lòng nhìn bọn họ, sau đó nhìn thư sinh cuồng.

“Chúng ta gặp lại tại đại hội anh hùng.”

Vung tay áo, dẫn hắc y nhân vội vàng biến mất khỏi khách điểm.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Gặp lại người nổi tiếng [Thượng]

Ngoài thành. Đình.

Hoa đại theo gió lay động, Viễn Sơn liên miên, bao lấy nơi xinh đẹp. Đình cột đỏ ngói xanh ở ven đường, ánh mặt trời chiếu xuống, mái cong đình như cánh chim ung giương cánh bay đi.

“Tham kiến giáo chủ.”

Hồ Lê Tinh và vài hắc y nhân xuất hiện ở đình, cúi đầu với người ở trong đình. Phía sau nàng, hắc y nhân cũng quỳ xuống.

Trong đình, hai bóng dáng một trắng một đỏ, như bông tuyết và hồng mai, cực kỳ xinh đẹp. Hai người dùng trâm bích vấn tóc, theo gió nhẹ bay. Nghe thấy giọng nói của Hồ Lê Tinh, bóng dáng màu đỏ đưa lưng về phía bọn họ quay lại, khuôn mặt tuấn mỹ, mắt phượng hẹp dài, khóe môi khẽ nhếch lộ ra vài phần tà khí.

“Ngươi lại đuổi theo Thư sinh cuồng kia sao?” Thân ảnh màu đỏ đúng là người nổi tiếng, liếc Hồ Lê Tinh, thần nhiên nói, nghe không ra trong giọng nói có tức giận.

Cánh Tà bên người hắc cũng liếc Hồ Lê Tinh một cái, thực sự không hiểu nữ nhân kia theo đuổi Thư sinh cuồng kia, người ta vẫn luôn bỏ qua xem nhẹ nàng.

Hồ Lê Tinh mím môi, hạ mi mắt.

“Vâng.” Nàng không cam lòng, vì sao Triển Ngao Tường lại chướng mắt nàng? Hồ Lê Tinh nàng dung mạo quyến rũ, thân thủ bất phàm, là Hóa Ảnh giáo Đường chủ, có điểm nào không xứng với hấn?

Người nổi tiếng lắc đầu, hấn không quan tâm chuyện riêng của thuộc hạ. Nhưng Hồ Lê Tinh luôn đuổi theo một người nam nhân, thậm chí người ta còn không thèm để ý nàng, thật sự là ném hết mặt mũi của Hóa Ảnh lâu đi rồi.

“Cho ngươi hai lựa chọn, hoặc là buông tay, không theo đuổi nữa, hoặc là trực tiếp buộc hấn ở bên ngươi...”

“Ta sẽ không từ bỏ.” Hồ Lê Tinh nắm chặt tay, theo đuổi lâu như vậy, bây giờ lại buông tha, rất không có lời.

“Nếu không buông tha, vậy bắt lấy hắn, bắt luận dùng thủ đoạn gì, dù sao trong mắt người khác chúng ta cũng là Tà giáo, không dùng thủ đoạn thì lại làm cho bọn họ thất vọng.”

“Vâng, thuộc hạ đã hiểu. Tà giáo chủ chỉ giáo.” Hồ Lê Tinh chấp tay với người nổi tiếng.

Người nổi tiếng gật đầu, thế này mới là người Hóa Ảnh giáo.

“Mọi chuyện chuẩn bị thế nào?”

“Hồi giáo chủ, đã chuẩn bị tốt. Chỉ đợi cái gọi là danh môn chính phái xuất hiện ở đại hội anh hùng, chúng ta sẽ nắm toàn cục trong tay.” Đến lúc đó Thu sinh cuồng cũng sẽ ở trong tay nàng.

“Tốt lắm.” Người nổi tiếng tà tà cười.

“Chuẩn bị xuất phát đi.”

“Giáo chủ...” Hồ Lê Tinh muốn nói lại thôi, nàng nhớ tới vài nam nhân nữ nhân không tầm thường kia, có thể bọn họ sẽ trở thành vật cản.

“Hừm?” Người nổi tiếng nhíu mày, liếc nàng một cái: “Còn có chuyện gì?”

“Hồi giáo chủ, vừa rồi ở khách điểm, thuộc hạ có chạm mặt với vài nam nhân nữ nhân, không phải người đơn giản, thuộc hạ lo bọn họ có thể là kỳ đà.”
Đương nhiên, không phủ nhận nàng cũng muốn mượn tay giáo chủ thu thập mấy người đó.

“Nam nhân nữ nhân thế nào?” Người nổi tiếng nhíu mày, hắn không cho phép bất luận kẻ nào trở ngại kế hoạch của hắn.

“Hồi giáo chủ, bốn nam nhân hai nữ nhân. Trong đó ba nam nhân đều có dị đồng, một lam đồng, một huyết đồng, một tử đồng, mà hai nữ tử kia có vài phần tư sắc, đặc biệt là hồng y nữ tử, khí thế không tầm thường, hình như là chủ tử của mấy người kia...” Không tầm thường khiến cho nàng đổ kỵ nghiêng rằng.

Người nổi tiếng sừng sốt, Cánh Tà bên người cũng nhíu mày, sao lại cảm thấy rất quen thuộc?

“Là bọn họ sao?”

Người nổi tiếng thân nhiên nỉ non, trong mắt xẹt qua tia kỳ dị, nếu thật sự là nàng, cũng đúng, nàng sẽ không tự nhốt mình trong hoàng cung, có lẽ ở bên ngoài càng dễ mang nàng đi.

“Bọn họ cũng muốn đi đại hội anh hùng?” Nhíu mày, nhìn Hồ Lê Tinh hỏi.

Hồ Lê Tinh sừng sốt khi thấy thái độ của người nổi tiếng, giáo chủ quen biết bọn họ sao? Nghe thấy người nổi tiếng hỏi, gật đầu.

“Thuộc hạ đi tìm hiểu, quả thật là tham gia đại hội anh hùng.”

Người nổi tiếng gật đầu, tốt lắm. Nếu bọn họ cũng tham gia, vậy hắn sẽ đợi đại giá, cười tà.

“Đi thôi, trước hết cứ đợi các vị gọi là danh môn chính phái đại giá.” Qua đại hội anh hùng, võ lâm sẽ là của Hóa Ảnh giáo.

“Vâng.”

Hồ Lê Tinh và Cánh Tà ôm quyền, bóng dáng lửa đỏ chợt lóe, bóng dáng người nổi tiếng đã biến mất trong đình. Cánh Tà và Hồ Lê Tinh liếc nhau một cái, dẫn hắc y nhân đi theo.

.....

Ánh mặt trời dần dần trở nên nóng rực, gió thổi cũng mang theo cảm giác oi bức.

Triển Ngao Tường dùng bữa xong để bạc trên bàn liền nghênh ngang đi, những người bị hắn thu thập cũng không dám tìm hắn tính sổ, nói giỡn sao, Thu sinh cuồng, ai dám chọc vào.

Triển Ngao Tường đi khỏi, mấy người Lãnh Loan Loan cũng đứng dậy rời khỏi.

Một lúc lâu sau, đoàn người tới đỉnh núi. Ánh mặt trời thân nhiên theo khe hở lá cây rơi xuống, quang ảnh loang lổ.

Trên đỉnh núi rộng lớn. Dưới đài người trong các phái võ lâm đều đến. Bội kiếm, huyền đao, khi thì khách sáo thổi phồng nhau, khi thì khe khẽ nói nhỏ, rất đồ sộ.

Khi mấy người Lãnh Loan loan xuất hiện, mọi người đều kinh ngạc. Không phải vì khí chất không tầm thường của bọn họ, quan trọng hơn là bọn hắn

chưa từng thấy nhiều màu mắt dị như vậy, có lam, có đỏ, có tím, người người phi phạm, rốt cuộc bọn họ có thân phận gì?

“Không biết các vị thuộc môn phái nào?”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 190: Gặp lại người nổi tiếng [Hạ]

“Không biết các vị thuộc môn phái nào?”

Minh chủ võ lâm tổ chức đại hội anh hùng, thấy mấy người Lãnh Loan Loan, trong mắt xẹt qua tia sáng. Bước chân trầm ổn đi đến trước mặt bọn họ, chấp tay hỏi. Nhìn qua mấy người, màu mắt như vậy rất đặc thù, nhưng chưa từng gặp qua càng chưa từng nghe qua, không biết bọn họ là địch hay là bạn.

“Không môn không phái.” Lãnh Loan Loan thân nhiên đáp, liếc nhìn chủ võ lâm một cái, hần ước chừng bốn mươi tuổi, khuôn mặt kiên nghị, mày rậm mắt to, một thân lam y, thoạt nhìn có khí thế đứng đầu.

“Minh chủ...” Ninh Phong Cách tiến lên, chấp tay với minh chủ võ lâm, khuôn mặt tuần tú mang theo vẻ cười nhạt, khiến cho người ta tự nhiên thả lỏng.

“Chúng ta xuất môn, đến gần đây mới nghe nói nơi này tổ chức đại hội anh hùng. Chủ tử nhà chúng ta rất thương thức những anh hùng võ lâm, cho nên chúng ta mới đến đây xem phong thái của những anh hùng. Nếu đã quá rầy, mong minh chủ và các vị anh hùng thứ lỗi...”

Minh chủ võ lâm thấy ngôn từ của hần khẩn thiết, hơn nữa người ta thương thức bọn họ, trong lòng sớm đã nở hoa, làm sao còn để ý.

Minh chủ võ lâm chấp tay với hần, cũng cười.

“Đương nhiên là không, hoan nghênh các vị công tử, tiểu thư. Đại hội anh hùng lập tức sẽ bắt đầu, các vị có thể ngồi trước.”

“Đa tạ minh chủ.”

Mấy người gật đầu với minh chủ võ lâm, sau đó ngồi xuống ghế. Mọi người xung quanh vẫn dùng ánh mắt tò mò nhìn họ, thầm đoán thân phận bọn họ.

Dưới ánh mắt của mọi người, minh chủ võ lâm đứng trên đài. Liếc nhìn từ bên cạnh, ý bảo hần đánh trống, tiếng trống quanh quần đỉnh núi. Ánh mặt trời chiếu xuống, cột sáng cát bụi, tất cả mọi người đều dùng nói, nhìn lên trúc đài.

“Chư vị võ lâm đồng đạo, hoan nghênh mọi người đã đến Đàm Sơn tham gia đại hội anh hùng. Hai năm gần đây, tà giáo càn rỡ, vô số đồng đạo và dân chúng vô tội đều chịu khổ dưới độc thủ của bọn họ. Cho nên lần đại hội anh hùng này của chúng ta, chẳng những cùng luận bàn võ nghệ, quan trọng hơn là đưa ra cách đối phó tà giáo, vì dân diệt hại...”

“Lời của minh chủ thật là, trừ ma vệ đạo, giúp đỡ chính nghĩa là điều tất cả mọi người trong võ lâm đều làm.” Chương môn phái Võ Đang nói trước.

“Diệt trừ tà giáo, giúp đỡ chính nghĩa.”

“...”

Người trong võ lâm cũng tán thành nói, nhất thời khẩu hiện liên tiếp quanh quần trên không, quần chúng kích động, nhiệt huyết sôi trào.

Mấy người bên Lãnh Loan Loan liếc nhau, những người này đúng là kích động, bất quá không biết là bọn họ có phải là một đám ngu ngốc chỉ biết nói suông khẩu hiệu hay không.

“Đa tạ các vị võ lâm đồng đạo, bây giờ chúng ta bắt đầu luận võ, người thắng cuối cùng, sẽ là chủ sự trừ tà giáo, đứng đầu mọi người cùng nhau diệt trừ tà giáo, vì dân trừ hại.”

Nghe hần nói như vậy, chúng môn phái đệ tử đều xoa tay, tưởng tượng ở đại hội anh hùng trở hết tài năng, trở thành thủ lĩnh điều khiển mọi người, nổi danh giang hồ.

“Trận đấu đầu tiên là Thanh Môn phái và Hồ Môn phái.”

Lời hần chưa dứt, hai bóng dáng đã bay vút lên trúc đài như điều hâu giương cánh bay lên. Một thanh một đen, hai người đứng trên trúc đài, gật đầu với mọi người, sau đó hai người chấp tay với nhau, bắt đầu đánh nhau. Thân thủ hai người chỉ có thể tính là bình thường, nhưng so với thanh sam nam tử, hắc sam nam tử có chút lợi hại hơn, hần đây một chương, thanh sam nam tử liền bị bay ra ngoài.

“Đa tạ.”

Hắc y nam từ ôm quyền với thanh sam nam tử. Thanh sam nam tử đứng lên, ôm quyền, nghiêm mặt đi xuống.

“Tiếp theo là Phi Ưng chúng ta lĩnh giáo Hồ Môn.”

Một giọng nói lãnh liệt truyền đến, sau đó một bóng dáng màu trắng nhảy lên, đánh với hắc y nhân kia, bạch y nhân này lại lợi hại hơn hắc y nhân kia, không đợi ba chiêu, hắc y nhân đã ngã xuống đài.

“Chắc chắn, xem ra các ngươi vì đối phó với Hòa Ảnh giáo chúng ta mà không thừa lực a. Bất quá chỉ bằng thân thủ bọn họ, nằm mơ.”

Một giọng nói tà khí truyền đến, một bóng dáng huyết y cùng một nữ tử xinh đẹp và một bạch y nam tử, còn có một đám hắc y nhân xung quanh.

“Là ma đầu ở Hòa Ảnh giáo...”

Không biết là ai hô trước, cả đám người đều huyền não lên.

Bên Lãnh Loan Loan và Dạ Thần cũng nhìn qua, quả nhiên là người nổi tiếng yêu nghiệt. Mà nữ tử bên cạnh hắn đứng là nữ tử xinh đẹp lúc trước gặp ở khách điểm, mà bạch y nam tử còn lại là Cánh Tà hộ pháp của hắn.

“Ma đầu, tôi đứng lúc lắm. Bất lấy hắn, tiêu diệt toàn bộ Hòa Ảnh giáo.” Môn chủ Phi Phái, bạch y nam tử nhìn người nổi tiếng nói.

“Đúng, nói đúng, hôm nay chúng ta nhất định thay vô lâm trừ hại.”

“...”

Lãnh Loan Loan lắc đầu, cười nhạt, nói thầm:

Thật sự là một đám người không biết sống chết.

Quả nhiên, người nổi tiếng còn chưa xuất thủ, nữ tử xinh đẹp kia đã bước ra, liếc bạch y nhân một cái, sau đó nói với người nổi tiếng.

“Giáo chủ, để cho ta thu thập hắn.”

Người nổi tiếng gật đầu, đồng ý.

Thân ảnh Hồ Lê Tinh nhoáng lên một cái, như chim lửa chói mắt bay lên. Bàn tay mềm mại rút nhuyễn kiếm bên eo, hàn quang lóe ra, đâm tới bạch y nhân.

“Hừ, yêu nữ.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 191: Dã tâm xưng bá vô lâm

“Hừ, yêu nữ.”

Bạch y nam tử hừ lạnh một tiếng, rút kiếm tiếp nhận công kích của Hồ Lê Tinh.

“Để ta trừ bỏ yêu nữ thay vô lâm.”

“Chỉ bằng ngươi?” Hồ Lê Tinh khinh thường liếc hắn một cái. “Không biết tự lượng sức mình.”

“Ngươi...”

Bạch y nam tử bị Hồ Lê Tinh dùng ánh mắt khinh miệt, tức giận nổi trận lôi đình, chiêu thế trên tay càng thêm không lưu tình, sắc bén, như tia chớp.

Hồ Lê Tinh cười lạnh, thân hình chợt lóe, tránh thoát công kích của Hồ Lê Tinh, sau lại như quỷ không tiếng động bay tới phía sau hắn, một kiếm đâm tới.

“Phốc...”

Bạch y nam tử bị đâm trúng lưng, học máu, bạch y cũng bị nhiễm màu máu, như hồng mai nở rộ trong tuyết, xinh đẹp lại khiến người ta hít thở không thông.

“Sur huynh...”

“Sur đệ...”

“...”

Người Phi Ưng môn thấy bạch y nam tử bị thương, lập tức sợ hãi kêu lên, chưởng môn vuốt râu biểu tình thông khổ, bị thương, thét lớn.

“Được Nhi...”

Sau đó bóng dáng nhoáng lên, hướng về Hồ Lê Tinh, rút kiếm giận dữ quát.

“Yêu nữ, mau nộp mạng ra đây.”

Bạch y nam tử kia là Phi Ưng môn thiếu chủ tử.

“A, lại một người đến chịu chết.”

Hồ Lê Tinh đứng đó, liếc chưởng môn. Mũi chân khê điểm, nhuyển kiếm trên tay không khách khí công kích hấn, ánh mắt trời chiếu xuống thân kiếm, phá lệ chói mắt, chưởng môn theo phản xạ nhắm mắt, bị nòng một kiếm trúng tim. Từ trên không trung ngã xuống, học máu, liền mất mạng.

“Sur phụ...”

“...”

Phi Ưng môn mất thiếu chủ tử và chưởng môn, chúng đệ tử vừa sợ vừa e ngại. Tất cả đều vây đến chỗ chưởng môn, sau đó một đệ tử tráng kiện cầm lấy kiếm của chưởng môn, tức giận trừng Hồ Lê Tinh, rống to.

“Yêu nữ, ta liều mạng với ngươi.”

Hồ Lê Tinh không đợi hấn xong lên, giương ống tay áo, độc dưới ánh mặt trời lóe ra hàn quang, trực tiếp đánh bay tráng kiện nam tử. Nam tử lộ ra khuôn mặt đã đen, vừa nhìn là biết đã trúng độc.

“Yêu nữ, ngươi hạ độc?”

Người trong võ lâm đều dùng ánh mắt khiển trách và tức giận trừng Hồ Lê Tinh, không quên nâng tráng kiện nam tử đi xuống.

Hồ Lê Tinh giương mi, lại về bên cạnh người nổi tiếng.

Người nổi tiếng gật đầu, liếc mọi người. Khi nhìn đến đám người Lãnh Loan Loan, dừng một chút, sau đó lại nhìn người trong võ lâm.

“Các ngươi còn có ai có ý kiến với Hóa Ảnh giáo?”

Tươi cười xán lạn như ánh mặt trời, lại khiến cho người ta tự nhiên run run. Mọi người đều hiểu ra, hôm nay Tà giáo giáo chủ đến chỉ sợ có âm mưu.

Người nổi tiếng liếc mọi người, thấy bọn họ không có phản ứng, gật đầu, ý cười trên khóe môi càng sâu.

“Được rồi, nếu chư vị không còn người khiêu chiến Hóa Ảnh giáo, vậy có phải đại hội anh hùng hôm nay người thắng là Hóa Ảnh giáo chúng ta không? Có phải các vị nên lấy Hóa Ảnh giáo 'làm chủ, sai đâu đánh đó' không?”

“Thúi lắm.” Vừa nghe thấy lời nói không biết xấu hổ của người nổi tiếng, mấy người gọi là chính nghĩa run run. Chưởng môn phái Võ Đang nói ra khỏi miệng, tức giận trừng hấn.

“Tà giáo ngươi muốn nắm võ lâm trong tay, quả thực là si tâm vọng tưởng.”

“Đúng, tuyệt không khuất phục ma giáo.”

“...”

Những người khác cũng rống, lòng căm phẫn.

“Ha ha ha...”

Người nổi tiếng mặt trầm xuống, sau lại đột nhiên cười to. Như không đem căm phẫn của mọi người đặt vào trong mắt, trong mắt xẹt qua tia tà ác.

“Bản giáo chủ đề nghị chư vị vận công thử xem.” Đứng như một đàn cẩu cùng loạn rống gọi bầy.

“Vận công?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, mặt trầm xuống, đều có dự cảm không tốt. Quả nhiên vận công xong, cảm thấy cả người trở nên vô lực.

“Người đã làm gì?” Minh chủ võ lâm ngã ngồi, ngẩng đầu giận dữ trừng người nổi tiếng.

Người nổi tiếng cười tà, liếc bọn họ một cái, khề nói.

“Chẳng lẽ chư vị không cảm giác được sao?” Dừng một chút, sau đó kéo dài giọng nói.

“Nhuyễn-cân-tán.”

“Cái gì?”

Mọi người rống giận, người ngã ngồi muốn đứng lên cũng không đứng được, chân mềm nhũn lại ngã ngồi.

“Ti bí.” Không thể động thủ, bọn họ đành phải dùng ngôn ngữ mắng hấn.

“Ti bí?” Người nổi tiếng nhủ mảy, cười. “Không phải các người nói chúng ta là tà giáo sao? Không ti bí thì lại làm các người thất vọng rồi.”

“Người...” Minh chủ võ lâm trừng hấn, sau đó lạnh lùng hỏi. “Người muốn thế nào?”

Người nổi tiếng kéo ghế dựa qua, bắt chéo chân lên ngồi.

“Rất đơn giản, Hòa Ảnh giáo phải làm bá chủ võ lâm.”

“Người nằm mơ.” Minh chủ võ lâm không khách khí phản bác.

“Vậy sao?” Người nổi tiếng liếc hấn một cái, u ám, lạnh lùng nói.

“Vậy hôm nay, nơi này chính là nơi các người táng thân.”

Mấy người Lãnh Loan Loan vẫn nhìn chăm chú màn diễn vừa rồi, hóa ra Hòa Ảnh giáo muốn xưng bá võ lâm.

Dạ Thần chợt lóe mắt, người nổi tiếng đã tâm thật lớn. Hơn nữa vài năm nay Hòa Ảnh giáo cũng đã tạo ra không ít phiền toái, tuyệt không thể để bọn họ xưng bá võ lâm, nếu không không biết sẽ nhấc lên màn tình phong huyết vũ thế nào.

“Không thể để âm mưu của bọn họ thực hiện.”

Lãnh Loan Loan gật đầu, đương nhiên. Một núi không thể có hai hổ, người nổi tiếng xưng bá võ lâm, khó chắc chắn sẽ không tiếp tục mơ ước giang sơn, tiếp tục lớn mạnh. Nhìn mọi người bị trúng nhuyễn cân tán, lại nhìn Long Khiếu vẫn la hét muốn chứng minh năng lực của mình, đột nhiên có chủ ý. Tay không dấu vết giương lên với Long Khiếu, dùng mật ngữ nói với hấn.

Long Khiếu gật đầu, sau đó đứng lên, lam bào theo gió khề phất, đôi mắt như nước biển nhìn người nổi tiếng, đột nhiên mở miệng nói.

“Người nổi tiếng giáo chủ muốn thống lĩnh võ lâm, dường như chưa hỏi ý kiến của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Đột nhiên xuất hiện Lãnh U cung

Long Khiếu gật đầu, sau đó đứng lên, lam bào theo gió khề phất, đôi mắt như nước biển nhìn người nổi tiếng, đột nhiên mở miệng nói.

“Người nổi tiếng giáo chủ muốn thống lĩnh võ lâm, dường như chưa hỏi ý kiến của ta.”

Một câu của Long Khiếu làm cho không khí thay đổi. Những người trong võ lâm bị hạ Nhuyễn cân tán phút chốc đều nhìn hấn, trong mắt mang theo mong chờ. Sao bọn họ có thể quên những người này, xem ra, bọn họ không phải người bình thường, có lẽ hôm nay võ lâm phải đối mặt với kiếp số sẽ được hóa giải bởi bọn họ...

“Người là ai?”

Người nổi tiếng nhìn Long Khiếu, thấy hắn một thân lam y, môi hồng răng trắng, dáng người tinh tế, tuấn mỹ âm nhu. Nhưng hơi thở phát ra rất mạnh mẽ hỗn loạn và một ít tà khí. Mà nếu không lầm, hắn quen biết Tiểu Hoàng Hậu? Hắn xuất đầu lúc này cũng là ý của Tiểu Hoàng Hậu? Nhìn qua Lãnh Loan, cũng nhìn thấy địch ý trong đôi mắt tím của Hoàng đế.

“Ta?” Long Khiếu cũng học bộ dáng liếc mắt của người nổi tiếng, kiêu ngạo khê nói. “Ta là Lãnh U cung Cung chủ.”

“Lãnh U cung?”

Người nổi tiếng nhíu mày, những người khác cũng hai mắt nhìn nhau. Lãnh U Cung này ở đâu? Sao bọn họ chưa từng nghe qua? Hơn nữa Lãnh U cung là chính hay là tà, vạn nhất lại là một tà môn như Hỏa Ảnh giáo, có dã tâm với võ lâm, vậy hôm nay bọn họ nhất định phải chết?

Ánh mặt trời im lặng chiếu xuống, gió từ từ thổi, không khí lại trở nên lạnh lẽo.

“Giáo chủ, bọn họ là những người thuộc hạ gặp ở khách điểm.”

Hồ Lê Tinh thấy bọn họ, trong mắt xẹt qua tia đắc ý. Hừ, đang muốn tìm bọn họ, lại không ngờ những người này thật sự xuất hiện ở đại hội anh hùng. Tốt lắm, lát nữa nàng sẽ tính sổ với bọn họ. Bất quá, nhìn xung quanh, sao lâu như vậy mà Thư sinh cuồng kia vẫn chưa xuất hiện? Sắc mặt trầm xuống.

Người nổi tiếng gật đầu, ánh mắt nhìn thẳng Long Khiếu, cười lạnh.

“Mặc kệ ngươi là Lãnh U Cung hay gì, nếu hôm nay ngươi muốn làm trở ngại Hỏa Ảnh giáo chúng ta xưng bá võ lâm, kết cục cũng sẽ như tảng đá kia...”

Nói xong, bàn tay phóng một chiếu tới tảng đá. Tảng đá lớn nổ ra, vụn đã bay ra, khiến cho những người khác trong võ lâm bị trúng Nhuyễn cân tán run lên.

“Hừ, dã tâm của Hỏa Ảnh giáo thực không nhỏ, bất quá thực không đúng lúc, hôm nay Lãnh U Cung ta tuyệt không nhường.” Long Khiếu vừa nói xong, mọi người sợ hãi. Bọn họ còn nghĩ mấy người này là phúc tinh, nhưng không ngờ cũng lại là một đám người có tâm soi. Nhất thời, vẻ mặt mọi người tuyệt vọng.

“Lâu chủ, Lãnh U Cung thật cuồng ngôn, để cho thuộc hạ thu phục hắn.”

Hồ Lê Tinh nói xong, nhuyễn kiếm trên tay cũng không chút do dự đâm tới Long Khiếu.

Long Khiếu cười tà, ống tay áo màu lam vung lên, chỉ nghe thấy tiếng động thật nhỏ, sau đó bóng dáng Hồ Lê Tinh liền bay về phía sau như điều đứt dây.

“Cánh...” Người nổi tiếng thần nhiên nói.

Cánh Tả hiểu rõ, mũi chân khê điểm, bóng dáng màu trắng bay vút tới chỗ Hồ Lê Tinh, cánh tay thon dài tiếp được nàng. Sau đó hai người lùi về bên cạnh người nổi tiếng.

Người trong võ lâm kinh hãi, không ngờ lam đồng nam tử này lại lợi hại như vậy, bọn họ thậm chí còn không thấy hắn xuất thủ thế nào, Hồ Lê Tinh liền bay ra ngoài. Phải làm sao bây giờ? Một Hỏa Ảnh giáo đã thế rồi, giờ lại có thêm một Lãnh U Cung, trên giang hồ không phải sẽ loạn sao?

“Giáo chủ, thuộc hạ thất thủ, xin giáo chủ trách phạt.”

Hồ Lê Tinh khi đang bay về sau, không tin được mình lại có thể không chịu nổi một kích của đối phương, nhưng đây cũng là sự thật. Sau khi được Cánh Tả đỡ, lập tức quỹ xuống với người nổi tiếng, xin phạt.

Người nổi tiếng giờ tay, bây giờ là lúc đối phó kẻ thù bên ngoài, sao hắn có thể phạt nàng.

“Đứng lên đi, việc này nói sau.”

“Đa tạ giáo chủ.” Hồ Lê Tinh lui về một bên.

Người nổi tiếng nhìn Long Khiếu, ý vị thâm trường nhìn qua Lãnh Loan Loan, nhếch môi, kéo dài giọng.

“Nói như vậy, hôm nay Lãnh U Cung muốn đối nghịch với Hỏa Ảnh Giáo chúng ta?”

“Vậy thì sao?” Long Khiếu nhíu mày, âm nhu trên mặt cũng rất có khí thế.

“Được, bản giáo chủ muốn nhìn xem Hỏa Ảnh giáo thắng, hay là Lãnh U Cung thắng.” Dứt lời, sắc mặt khê biến, bóng dáng lửa đỏ công kích Long Khiếu.

“Ta nói, người nổi tiếng giáo chủ, ta đánh với ngươi, như thế nào?” Đột nhiên Dạ Thần đứng lên. Đồng tử màu tím khí phách, cầm bảo màu tím, thất lung khảm bảo thạch, càng lộ ra khí chất cao quý tao nhã lại bề nghệ của hắn. Mái tóc theo gió bay, vài sợi trên trán trên má, che nửa tử đồng, lại lộ ra một mặt khêu gọi của hắn.

“Lão gia...” Ninh Phong Cách nhìn hấn, không thể a. Nếu Hoàng Thượng xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ? Nhìn Lãnh Loan Loan, thấy nàng gật đầu, giống như rất tán thành.

“Ngươi...” Người nổi tiếng không ngờ Hoàng đế lại muốn động thủ với mình, sâu kín nhìn hấn. “Đây là chuyện của Hỏa Ảnh giáo và Lãnh U cung, ngươi lấy thân phận gì tỷ thí với ta?” Hoàng đế sao? Hoàng đế sẽ không tự mình hỏi đến việc của giang hồ.

“Mặc kệ thân phận gì, mục đích của ta rất đơn giản, chính là ngăn cản ngươi xưng bá võ lâm, làm hại giang hồ...” Lời của Dạ Thần lại một lần nữa châm lên hy vọng trong lòng người võ lâm, nhưng thật sự là như thế sao? Không phù nhân tư tâm của hấn, hấn muốn cho người nổi tiếng biết, Cửu Nhi chỉ có thể thuộc về hấn, mà người nổi tiếng không có tư cách có được nàng. Cũng muốn giáo huấn hấn mấy lần hấn xông vào hoàng cung...

“Được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Nàng, ta sẽ không buông tha

“Được rồi.”

Người nổi tiếng chống lại ánh mắt của Dạ Thần, hấn không tin Hoàng đế được nuông chiều nơi thâm cung sẽ có thân thù lợi hại, huống hồ đó là một cơ hội tốt, hấn sẽ càng tỏ ra nhuệ khí, tài năng, càng thuận lợi mang Tiểu Hoàng Hậu đi. Đôi mắt thâm thúy nhìn Lãnh Loan Loan, thấy nàng cũng một thân hồng y như mình, kiều diễm. Sợi tóc như tơ lụa, mềm mại, trâm cài đơn giản thanh lịch, đôi mắt sáng ngời cao ngạo và bề ngỗ. Nàng hoàn toàn thoát thai hoán cốt biến thành *** tuyệt sắc khuynh thành. Mà chỉ có nữ nhân tài năng như vậy mới có thể xứng đôi với hấn...

Một lần nữa nhìn Dạ Thần, trong mắt xẹt qua tia sáng nhanh như điện, khiến cho người ta nhìn mà không biết rốt cuộc hấn nghĩ gì. Nhíu mày, trong lòng đột nhiên nảy ra một chủ ý.

“Không bằng chúng ta đánh cược một lần.”

“Đánh cược gì?” Dạ Thần liếc hấn, trong lòng âm thầm đoán nam nhân này có âm mưu gì. Bất quá mặc kệ hấn có âm mưu gì, hấn cũng sẽ không để hấn thực hiện được, vì bản thân mà cũng vì Nguyệt Diễm dân chúng. Hỏa Ảnh giáo cần phải diệt trừ, không thể để bọn họ phát triển, làm nguy hại dân chúng thiên hạ.

“Cược nàng...” Ngón tay thon dài chỉ về Lãnh Loan Loan, môi mỏng khẽ cong. “Nếu ngươi thua, nàng phải đi theo ta. Nếu ta thua, từ nay về sau Hỏa Ảnh giáo giải tán, rời khỏi giang hồ...”

Người trong võ lâm nghe hấn nói như vậy đều mờ to hai mắt nhìn, hấn nói thật hay đùa? Hấn lại chỉ vì một nữ nhân mà buông tha dã tâm xưng bá võ lâm? Mọi ánh mắt hướng về Lãnh Loan Loan, tuy không thể phủ nhận nữ tử này đẹp kinh thiên động lòng người, trên không thấy, dưới khó tìm. Nhưng đã tâm nam nhân chỉ một nữ nhân là có thể xong sao? Đẹp thế nào cũng chỉ là bộ mặt đẹp, người nổi tiếng rốt cuộc có chủ ý gì?

“Ngươi...”

Người nổi tiếng không chút che giấu mục đích khiến Dạ Thần giận tím mặt, cả người tỏa ra khí lạnh như từ địa ngục, đông lạnh lòng người. Từ đồng nhìn người nổi tiếng, hòa diễm trong mắt như muốn nhảy ra hung hăng thiêu chết người nổi tiếng. Nhưng giận dữ, sau hấn lại nở nụ cười.

“Ngươi muốn dùng phép khích tướng, đáng tiếc ta sẽ không mắc mưu. Cửu Nhi là thê tử của ta, dựa vào cái gì phải cược với ngươi?” Hấn không biết dùng người thương làm tiền đặt cược.

“Ngươi sợ ta sao?” Người nổi tiếng cũng không phủ nhận, tiếp tục kích.

Dạ Thần không chút do dự rút bảo kiếm bên hông ra. Thân ảnh màu tím công kích người nổi tiếng.

“Đừng dài dòng, xem chiêu.”

Sắc mặt người nổi tiếng cũng thay đổi, khuôn mặt tuấn mỹ trở nên lạnh lùng, tiếng kiếm va vào nhau vang lên, ánh sáng lóe ra.

Hai bóng dáng vẫn đấu trên không trung, một đỏ một tím, đều cao quý vô cùng. Mái tóc theo động tác của họ mà không ngừng bay lên, ánh mặt trời chiếu xuống, phát ra ánh sáng chói mắt.

“Phu nhân, chắc gia sẽ không sao chứ?”

Ninh Phong Cách nhìn đoạn đánh nhau của hai người, không phủ nhận Thần bất phàm, nhưng đối phương là Ma giáo, ai biết hấn có thể đột nhiên ra

chiêu ti bi hay không. Cái gọi là ám tiễn khó phòng, nếu vạn nhất Hoàng Thượng có việc gì, Nguyệt Diễm quốc cũng rối loạn.

Lãnh Loan Loan lạnh lùng liếc mắt một cái, nói một câu khiến Ninh Phong Cách phát điên.

“Xem diễn.”

Xem diễn?

Ninh Phong Cách cảm thấy mình đã điên rồi, trừng mắt nhìn Lãnh Loan Loan. Trời ạ, sao nàng có thể nói ra lời như vậy? Người đang đánh nhau ngoài kia là phu quân của nàng, nàng lại có thể thân nhiên bỏ một câu xem diễn. Diên thật, Tiểu Hoàng Hậu này quả nhiên không phải người thường. Lại nhìn bên mấy người Thủy Dao, sắc mặt bọn họ lạnh lùng, dường như không vì lời của Lãnh Loan Loan mà cảm thấy kinh ngạc, trong lòng lại thờ dài, quả nhiên không hổ là thù hạ của nàng, đều là một đám quái thai. Nhưng bọn họ có thể xem diễn, hắn cũng có thể. Quay lại nhìn hai người đang đấu, chỉ cần người nổi tiếng làm ra một động tác nhỏ, hắn liền bay ra, tính sổ với hắn...

“Tả hộ pháp, người nói xem giáo chủ có thể thắng không?”

Hồ Lê Tinh nhìn hai bóng dáng, nhíu mày, hai người đấu càng ngày càng lâu, nhưng vẫn bất phân thắng bại, trong lòng nàng cũng có chút sợ, thân thủ của nam nhân có đôi mắt màu tím kia có thể không phân cao thấp với giáo chủ, thật sự là ngoài ý muốn của nàng.

Cánh Tả lắc đầu, chân mày nhíu lại vẫn chưa dẫn ra.

Hồ Lê Tinh thấy thế, đôi mắt quyền rũ xẹt qua tia sáng lạ. Hôm nay tuyệt không thể đám người đó kết thúc như vậy, ngón tay kẹp châm độc không dấu vết phi về phía Dạ Thần.

Lãnh Loan Loan vừa liếc liền thấy, giương lên tay áo, đem châm độc của Hồ Lê Tinh bắn sang chỗ khác.

“Tốt, người lại dám dùng gian kế. Quả nhiên là tà đạo yêu nữ.” Ninh Phong Cách cũng thấy được nhưng chậm hơn Lãnh Loan Loan một bước. Vừa thấy nàng cầm châm độc, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, ánh mắt lạnh như băng cả giận với Hồ Lê Tinh.

Người nổi tiếng và Dạ Thần cũng biết Hồ Lê Tinh ám toán, nhưng hai người cũng không để ý tới, tiếp tục đánh nhau, nhưng sát khí trên người càng ngày càng dày.

“Dao, Ngâm, Khiếu, bắt bọn họ.”

Lãnh Loan Loan phân phó với ba người, lạnh lùng nhìn Hồ Lê Tinh. Dám có ý định làm Thần bị thương, nàng sẽ khiến nàng ta hối hận. Hơn nữa nàng cũng không có kiên nhẫn để bọn họ hát hí khúc nữa.

“Vâng.”

Đồng thanh đáp, bóng dáng ba người nhoáng lên một cái, phi đến chỗ Hồ Lê Tinh và Cánh Tả.

Cánh Tả và Hồ Lê Tinh rút kiếm, nhưng những người trong võ lâm thì há hốc. Hồng y nữ tử đó là ai? Ngay cả Lãnh U Cung cung chủ cũng nghe lệnh của nàng?

Chưa xong ba hiệp, Thủy Dao, Kiếm Ngâm Vang đã bắt được Cánh Tả và Hồ Lê Tinh, mà Khiếu cũng thoái mái giải quyết hết đám người Hóa Ảnh giáo.

“Người còn muốn đánh sao?” Dạ Thần giương mi, từ đồng chăm chú nhìn người nổi tiếng. Người trong Hóa Ảnh giáo đều đã bị bắt, hắn cũng không làm được gì, chẳng lẽ hắn muốn đồng quy vu tận sao.

Nghe thấy lời của Dạ Thần, người nổi tiếng lui về, nhảy xuống đất. Nhìn Cánh Tả và Hồ Lê Tinh bị bắt, hắn biến sắc. Xem ra đã coi thường bọn họ rồi, hơn nữa làm đồng thiếu niên kia nghe theo mệnh lệnh của Tiểu Hoàng Hậu, chỉ sợ chủ nhân chân chính của Lãnh U Cung là nàng. Nhíu mày, thú vị.

“Giáo chủ...”

Hồ Lê Tinh và Cánh Tả có chút xấu hổ nhìn người nổi tiếng, bọn họ rất vô dụng.

Người nổi tiếng giờ tay, ngăn lời nói của bọn họ.

“Ta sẽ trở về cứu các người.”

Sau đó nhìn Lãnh Loan Loan, khoe môi vẫn cười tà.

“Nàng, ta sẽ không buông tha.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 194: Lãnh U Cung là chính phái?

Sau đó nhìn Lãnh Loan Loan, khóe môi vẫn cười tà.

“Nàng ta sẽ không buông tha.”

Dứt lời, mũi chân điểm nhẹ, bóng dáng lửa đỏ như đại bàng đương cánh bay lên, biến mất.

“Chủ tử, cần đuổi theo không?”

Kiểm Ngân Vang nhìn bóng dáng đã không thấy, thần nhiên hỏi.

“Không cần.” Lãnh Loan Loan lắc đầu, màn kịch còn chưa kết thúc. Chắc chắn sau này nàng và hắn còn gặp lại, cứ để hắn đi.

“Phu nhân, còn bọn họ?”

Ninh Phong Cách nhìn Cánh Tà và Hồ Lê Tinh. Hồ Lê Tinh thập phần không phục trông mắt nhìn bọn họ, dù bị bắt nhưng vẫn kiêu ngạo như vậy.

“Phi, các ngươi muốn thế nào? Động vào chúng ta, giáo chủ sẽ diệt các ngươi...”

Lãnh Loan Loan liếc nàng một cái, thật đúng là nữ nhân khiến người ta chán ghét.

“Dao, khiến nàng ta câm miệng.” Như vậy miệng thối mới không tùy tiện mở ra.

“Vâng.” Thủy Dao đáp.

“Ngươi muốn làm gì?” Hồ Lê Tinh trừng Thủy Dao.

Thủy Dao lạnh lùng liếc nàng ta một cái, bạch y phát qua, Hồ Lê Tinh liền cảm thấy yêt hầu như bị che lại, không thể phát ra thanh âm, không khỏi khăn trương mở to mắt.

“Yên lặng rồi.” Lãnh Loan Loan vừa lòng gật đầu, nhìn đám người trong võ lâm bị trúng nhuyễn cân tán, nói với Ninh Phong Cách.

“Tìm giải dược nhuyễn cân tán cho bọn họ.”

Người nổi tiếng rồi đi, đám người trong võ lâm không cảm thấy yên tâm, ngược lại đề phòng Lãnh Loan Loan. Nhóm người tự xưng là Lãnh U Cung, không biết là địch hay là bạn. Nếu bọn họ cũng giống như Hòa Anh giáo, có dã tâm chiếm lấy võ lâm, mà bây giờ bọn hắn bị trúng nhuyễn cân tán, chỉ sợ chỉ có thể trở thành con cá trên thớt của người ta, mặc người chém giết. Mọi người đều đang lo lắng, lại nghe thấy Lãnh Loan Loan nói giải độc cho bọn hắn, nhất thời đều hai mặt nhìn nhau, không biết bọn họ có ý gì.

“Vâng.”

Ninh Phong Cách chấp tay với nàng và Dạ Thần, lấy từ trên người Cánh Tà giải dược của nhuyễn cân tán. Sau đó đem đến trước mặt của mình chủ võ lâm.

“Minh chủ, đây là giải dược của nhuyễn cân tán, ngài nhận lấy đi.”

“Công tử đây là?” Minh chủ võ lâm có chút băn khoăn, thân phận thật sự của tất cả những người này rất mơ hồ. Nếu bọn họ là địch thì sao? Giải dược này không phải thật thì sao?

“Minh chủ sợ đây không phải giải dược thật?”

Ninh Phong Cách liếc mình chủ võ lâm một cái, sự do dự của hắn căn bản rất buồn cười. Nếu bọn họ muốn hại bọn hắn, cần gì phải làm điều thừa, trực tiếp giết bọn họ là xong.

“Minh chủ, ta nghĩ đó là giải dược thật. Nếu bọn họ muốn mạng của chúng ta, cần gì phải làm điều thừa thôi?”

Chương môn phái Võ Đang ngồi nhìn mình chủ võ lâm, tuy rằng Lãnh U Cung mới nghe qua, càng không biết rốt cuộc là chính hay là tà, nhưng hắn cũng hiểu chuyện này.

“Đúng vậy, minh chủ, lời của Tiêu chương môn rất đúng.”

“...”

Những người khác cũng tán thành, bọn họ đều là miếng thịt trên thớt gỗ, thà rằng đánh cược một lần.

“Được, nếu các vị đã nói vậy, lão phu sẽ tin họ một lần. Nếu ta ăn giải dược mà có vấn đề gì, các vị nhớ nhặt xác của lão phu về.”

Dứt lời, hắn nhận lấy giải dược trên tay Ninh Phong Cách, bỏ vào miệng.

Người trong võ lâm đều mở to hai mắt nhìn hắn, giải dược này là thật?

Một lát sau, mình chủ võ lâm về mặt kính hãi.

“Ta bình thường lại rồi.” Không ngờ giải dược kia là thật.

“Thật tốt quá.” Những người khác cũng cao hứng.

“Khiếu, Ngâm, đưa giải dược cho những người khác.” Lãnh Loan Loan phân phó với Long Khiếu và Kiếm Ngân Vang.

“Vâng, chủ tử.”

Hai người đem giải dược đưa cho từng người trong võ lâm, bọn họ nuốt vào, một lúc sau cũng khôi phục công lực.

“Đa tạ phu nhân tặng dược.”

Mình chủ võ lâm dẫn mọi người đến trước mặt Lãnh Loan Loan, chấp tay với bọn họ.

Lãnh Loan Loan gật nhẹ, nhưng trong lòng cũng cảm thấy buồn cười. Lúc đưa dược, bọn họ hoài nghi. Thử dược xong, bọn họ lại mang ơn.

“Các vị, xem ra chúng ta đều trách nhầm các vị tiểu thư công tử của Lãnh U Cung rồi.” Mình chủ võ lâm quay đầu nói với những người trong võ lâm, Lãnh U Cung cho bọn hắn giải dược, không phải địch.

“Đúng vậy, Lãnh U Cung là chính phái, hoàn toàn khác với Hỏa Ảnh giáo.”

“...”

Những người khác cũng đồng ý gật đầu.

“Mình chủ, đại hội anh hùng hôm nay nếu không có các vị bằng hữu Lãnh U Cung, chỉ sợ chúng ta đều lãnh ít dữ nhiều. Lão nạp đề nghị không bằng để Lãnh U Cung dẫn dắt chúng ta tấn công Hỏa Ảnh giáo.” Thiếu Lâm Tự Phụng trượng Huyền Không Đại Sư nói, hắn nghĩ Lãnh U Cung lợi hại không kém Hỏa Ảnh giáo, có bọn họ gia nhập sẽ tốt hơn.

Mình chủ võ lâm gật đầu, nhìn Lãnh Loan Loan bọn họ, mở miệng.

“Không biết chư vị có nguyện ý gia nhập diệt trừ Hỏa Ảnh giáo?”

“Các ngươi muốn đối phó Hỏa Ảnh giáo, căn bản là ảo tưởng.” Cánh Tả thân nhiên nói, về mặt thân nhiên, một chút cũng không có bộ dạng bị người bắt. Hồ Lê Tinh cũng hung hăng trừng mình chủ võ lâm.

“Đa tạ mình chủ coi trọng Lãnh U Cung, nhưng chúng ta chỉ vô tình chen vào việc trong giang hồ. Hôm nay nếu sự việc không nghiêm trọng như thế, chúng ta cũng không xuất thủ. Bây giờ ta để hai người của Hỏa Ảnh giáo cho các vị xử lý, cáo từ.” Gật đầu với Long Khiếu và Kiếm Ngân Vang, hai người hiểu ý đem Cánh Tả và Hồ Lê Tinh giao cho mình chủ võ lâm. Sau đó gật đầu với đám người trong võ lâm, vội vàng rời đi.

Phía sau, mình chủ võ lâm ngăn người nhìn bóng dáng rời đi của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 195: Hình như ta mang thai

“Oe...”

Đột nhiên Lãnh Loan Loan cảm thấy yết hầu như muốn trào ra, vén rèm xe, nôn.

Dạ Thần nhìn Lãnh Loan Loan mà thấy hoảng sợ, nhanh chóng ngồi bên người nàng, vươn tay nhẹ nhàng vỗ lưng nàng. Trong mắt tràn đầy lo lắng, mồ

hôi theo đến hai bên má. Nhìn khuôn mặt của nàng đỏ lên, quay đầu quát.

“Dừng ngựa, dừng ngựa...”

“Hi...”

Kiểm Ngân Vang kéo dây cương, xe ngựa dừng lại.

“Chủ tử, phu nhân, sao vậy?”

Ninh Phong Cách ngoài xe ngựa hỏi. Nghe thấy giọng nói lo lắng của Thần, tất cả mọi người đều lo lắng, có phải bên trong xảy ra chuyện gì không?

“Hô...”

Lãnh Loan Loan nôn xong, cầm khăn Dạ Thần đưa lau khóe miệng. Nhìn hấn cười nhạt, giọng nói khiến cho người bên ngoài nghe thấy.

“Không sao, đi thôi.”

Mấy người bên ngoài nghe thấy Lãnh Loan Loan nói, nhìn nhau, sau đó lại đi về phía trước.

“Cửu Nhi, thật sự là nàng không sao chứ?” Dạ Thần lo lắng nhìn nàng, ôm nàng, để nàng tựa vào trong ngực.

“Sao tự nhiên lại nôn?” Không phải là sinh bệnh chứ?

Lãnh Loan Loan vuốt ve bụng, trong mắt xẹt qua tia sáng, nàng nhớ rõ hai tháng rồi chưa tới 'đại di mụ', chẳng lẽ là mang thai? Quay đầu nhìn Dạ Thần, khẽ cười.

“Hình như ta mang thai.” Mười phần thì tám phần là thế.

“Ta an tâm rồi.” Dạ Thần gật đầu, sau đó ngạc nhiên nhìn Lãnh Loan Loan, miệng giật giật, lắp bắp nói. “Nàng, nàng nói nàng mang thai?”

Bộ dáng ngốc nghếch kia thật sự không nhìn ra là vua một nước, như tiểu hài tử bị dọa ngốc.

“Ừ.” Lãnh Loan Loan rất vừa lòng với phản ứng của hấn, bộ dạng này của Thần thật đáng yêu.

“Trời ạ, ta muốn ngất.” Dạ Thần tựa vào thành xe. Sau đó ngồi thẳng lại, khuôn mặt tuấn tú vui sướng, ý cười bên môi.

“Ta muốn làm phụ thân.”

Duỗi hai tay, ôm Lãnh Loan Loan vào lòng, cười to nói.

“Cảm ơn nàng, Cửu Nhi.” Cảm ơn nàng đã để ta gặp được nàng, cảm ơn nàng đã mang thai đứa nhỏ của ta...

Lãnh Loan Loan tựa đầu vào ngực hấn, nghe tiếng tim đập của hấn, khóe môi cũng nở rộ tươi cười.

G ngoài xe ngựa, mọi người cũng nghe thấy đoạn đối thoại của hai người. Đều tươi cười chúc phúc, chủ tử mang thai, bọn họ cũng sắp có tiểu chủ tử. Không biết tiểu chủ tử sẽ như thế nào? Bất quá dù tiểu chủ tử giống chủ tử hay giống gia thì đều đáng yêu. Bởi vì phụ mẫu tiểu chủ tử là nhân trung long phượng...

Kiểm Ngân Vang và Thủy Dao theo bản năng giảm tốc độ, không thể dă động đến chủ tử, bây giờ thân thể nàng là quý nhất.

“Cửu Nhi, từ giờ trở đi, nàng nhất định phải cẩn thận. Không thể làm việc nặng, có việc gì cứ để ta làm, nàng chỉ cần an tâm dưỡng thai...”

Dạ Thần bình tĩnh lại, lập tức diễn vai phụ thân. Sợ thể tử đang mang thai có mệnh hệ gì, bắt đầu công việc quản lý.

“Không cần phiền toái như vậy chứ?” Nghe thấy lời dăn dò của Dạ Thần, Lãnh Loan Loan chỉ cảm thấy rất phiền toái. Việc này không được, việc kia cũng không cho làm. Bất quá không thể phủ nhận rằng trong lòng nàng cũng rất ngọt ngào, dường như Thần rất coi trọng việc này, rất thương cực cưng...

“Được rồi, được rồi.” Dạ Thần gật đầu, không tha cho Lãnh Loan Loan cảm thấy phiền. “Ta nghe người ta nói nữ nhân mang thai phải được hầu hạ cẩn thận, không riêng gì việc hành động nhẹ nhàng, ngay cả đồ ăn hay y dược cũng phải chú ý. Không thể ăn linh tinh, không mặc quần áo chật...”

Lãnh Loan Loan gật đầu, cứ để hấn nói hết.

“Cửu Nhi, nếu không thì chúng ta hồi cung đi? Ở ngoài thật sự không thể dưỡng thai.” Dạ Thần vuốt ve phần bụng bằng phẳng của Lãnh Loan Loan, bên ngoài thì phi, đành phải ở trong cung. Trước tiên phải bảo hộ thật tốt đứa nhỏ, để nó bình an mà sinh ra.

“Không.” Lãnh Loan Loan lắc đầu, đột nhiên nàng nhớ tới nàng là xà, bây giờ có con với nhân loại, liệu có xảy ra vấn đề gì không? Đứa nhỏ có hình người không? Nàng thấy lo lắng. Xem ra phải đến Xà giới một chuyến.

“Chúng ta đi Xà giới.”

“Xà giới?” Dạ Thần sững sốt, sau cũng nhìn bụng nàng. Ánh mắt sáng lên, vui sướng trong mắt trở thành nghiêm túc.

“Nàng lo lắng sao?” Sẽ là vậy sao? Đứa nhỏ bọn họ không phải nhân loại sao? Chưa từng quá mức để ý thân phận của Cửu Nhi, nhưng bây giờ dường như không hỏi cũng không được. Đứa nhỏ trong bụng Cửu Nhi sẽ có hình hài của xà? Cho dù là xà, hắn cũng không sợ. Dù sao cũng là kết tinh của hai người, nhưng chỉ sợ người khác không chấp nhận, thậm chí làm hại đến Cửu Nhi...

“Phải.” Lãnh Loan Loan gật đầu.

Dạ Thần nắm chặt tay Lãnh Loan Loan, kiên định gật đầu.

“Được, chúng ta về Xà giới.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 196: Sao Văn Khúc và sao Tử Vi

Xà giới. Xà cung.

Ánh mặt trời thần nhiên chiếu xuống, bốn phía cung điện gió nhẹ thổi, hương hoa tràn ngập trong không khí.

Trong cung điện, Xà Vương và Xà Hậu đang chơi cờ, người tiến ta lui, không phân cao thấp.

“Phu quân...”

Quân cờ hạ xuống sau tiếng 'Phu quân', ngăn đường lui của Xà Vương. Nàng cao quý tao nhã cười nhạt, đứng nhìn hăng ngày nàng ôn nhu như nước mà tưởng, nàng không hề thua kém Xà vương.

“Vi Nhi quả nhiên chơi cờ giỏi.” Xà Vương cũng không giận, chỉ cười khiến cho khuôn mặt càng thêm tuấn mỹ.

“Đa tạ Hoàng Thượng.” Xà Hậu vẫn cười nhạt nhìn Xà Vương.

“Lời này cũng đừng nói quá sớm.” Xà Vương khẽ cười, xuất ra một bước cờ, đối chết thành sống.

“Bây giờ thì sao?” Đắc ý nhướn mày.

“Hoàng Thượng chơi rất giỏi, Vi Nhi cảm thấy xấu hổ.”

“Ha ha ha...” Xà Vương cao hứng cười.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, thần quan đại nhân cầu kiến.”

Ngoài cửa cung, người hầu đi đến. Ánh nắng phía sau hắn chiếu lên khiến hắn như được bao bọc bởi ánh sáng.

“Hửm?” Xà Vương và Xà Hậu nhìn nhau, bình thường thần quan đại nhân rất ít khi ra khỏi thần điện. Hôm nay đột nhiên đến, chẳng lẽ có chuyện quan trọng gì sao?

“Tuyên.” Xà Vương phát tay với người hầu.

Người hầu gật đầu, lui về sau vài bước.

“Tuyên Thần quan đại nhân yết kiến.”

Một lát sau, thần quan một thân bạch y đi đến. Cúi đầu, chấp tay với Xà Vương, Xà Hậu.

“Tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu.”

“Thần quan đại nhân không cần đa lễ, mời ngồi.”

Xà Vương và Xà Hậu đều giơ tay với hắn, thân phận thần quan cũng không phải là thần tử bình thường, bọn họ đều tôn trọng hắn.

“Tạ Hoàng Thượng, Hoàng Hậu.”

Thần quan chấp tay, theo lời ngồi xuống. Bạch y không nhiễm bụi trần, tóc dài búi cao, ánh nắng bên ngoài cửa sổ chiếu trên người hắt như vàng sáng thần thánh, đôi mắt cơ trí bình tĩnh nhìn hai người.

“Không biết hôm nay thần quan đại nhân đến đây vì chuyện gì?” Xà Vương nhìn hắt, hỏi thẳng.

“Hạ quan vì Cứu công chúa mà đến.”

Thần quan cũng không vòng vèo, trực tiếp nói ra ý đồ.

“Cứu Nhi?”

Xà Vương và Xà Hậu nhìn nhau, sau đó đồng thời nhìn thần quan.

“Cứu Nhi đang ở nhân giới làm Hoàng Hậu, chẳng lẽ nó gặp chuyện gì sao?”

Xà Hậu cũng nhíu mày, trên khuôn mặt đầy lo lắng.

“Xà Vương, Xà Hậu không cần lo lắng.” Thần quan lắc đầu, hào quang trong mắt sáng ngời.

“Là việc vui.”

“Việc vui?” Hai người lại nhìn nhau, trăm miệng một lời hỏi. “Việc vui gì?”

Thần quan chấp tay với hai người, tươi cười chúc phúc.

“Hạ quan chúc mừng Hoàng Thượng và Hoàng Hậu sắp làm hoàng tổ phụ, hoàng tổ mẫu.” Cứu Công chúa mang thai.

“Hoàng tổ phụ, hoàng tổ mẫu?” Xà Vương và Xà Hậu đang hoài nghi có phải bọn họ đã biến thành vẹt không, cứ lặp lại lời của thần quan, bất quá thật sự rất ngạc nhiên, quả thực không thể tin những gì đã nghe.

“Thần quan đại nhân nói Cứu Nhi mang thai?” Là ý này sao?

“Vâng.” Thần quan đại nhân gật đầu, sau đó vuốt chòm râu, ánh mắt vui mừng, khiến không khí cả cung điện cũng trở nên sáng sủa.

“Cứu Công chúa chẳng những mang thai, lại còn là một đôi long phượng thai.” Một nam một nữ, đều không tầm thường.

“Thật sao?” Xà Vương, Xà Hậu kinh hỉ, lúc này bọn họ đều vui mừng như phụ mẫu bình thường vì nữ nhi nhà mình mang thai, sắp thành tổ phụ, tổ mẫu...

“Bất quá...” Thần quan còn có câu sau.

“Bất quá gì?”

Xà Vương, Xà Hậu dừng cười, bị một câu bỏ dờ của thần quan mà căng thẳng.

“Không phải Cứu Nhi mang thai sẽ không ổn?”

“Không phải.” Thần quan lắc đầu, Xà Vương, Xà Hậu thở phào.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Dọa họ rồi, còn tưởng có vấn đề.

“Vậy ý thần quan đại nhân là?” Không phải chuyện xấu, chẳng lẽ là chuyện tốt?

“Cứu Công chúa hoài long phượng thai, hơn nữa không phải thai nhi bình thường, mệnh cách là sao Văn Khúc và sao Tử Vi, tương lai thành tựu phi phàm...”

“Sao Văn Khúc và sao Tử Vi?”

Lời của thần quan đại nhân lại khiến Xà Vương, Xà Hậu ngạc nhiên lẫn vui mừng, hai khuôn mặt tươi cười sáng lạn.

“Không ngờ Cứu Nhi nhà chúng ta lại lợi hại như vậy.” Hai người rất kiêu ngạo, bọn họ làm hoàng tổ phụ, hoàng tổ mẫu.

“Thật phi phàm, nhưng thai nhi sẽ có điểm khác với thai nhi bình thường.” Thần quan tiếp tục nói.

“Có gì khác?” Xà Vương hỏi.

“Tứ nhất, công chúa là xà, nhưng thai nhi là kết tinh của nàng và nhân loại. Thứ hai, nhân loại hoài thai chỉ cần dưới mười tháng là sinh, nhưng cái thai Cửu Công chúa mang chỉ sợ là chừng một năm mới sinh ra. Quan trọng hơn là cần một viên xà đan ngàn năm, nếu một khi nàng không cẩn thận biến về hình rắn, chỉ sợ thai nhi ngạt thở mà chết...”

Xà Vương và Xà Hậu trầm mặc, không ngờ còn có nhiều chuyện như vậy. Bất quá mặc kệ thế nào, bọn họ sẽ bảo vệ Cửu Nhi và thai nhi của nàng. Xà Vương gật đầu với thần quan.

“Đa tạ thần quan đại nhân chỉ điểm.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 197: Tam thú hóa thân

Rừng cây rậm rạp, ánh mặt trời theo khe hở rơi xuống, quang ảnh loang lổ. Không khí thanh tĩnh khiến người ta có cảm giác đi trên độc mộc.

Hai tuần mã đi trước, phía sau là xe ngựa hoa lệ tinh xảo. Trên cổ hai con ngựa đều có chuông bạc, một đường đi toàn tiếng dễ nghe.

Ninh Phong Cách nhìn bốn phía, cảnh trí xa lạ. Trong đầu có rất nhiều nghi hoặc, phu nhân nói bọn họ đi đường này, nhưng không nói đi đâu. Hắn nghiêng đầu, nhìn Long Khiếu cười trên con tuần mã rậm rạp.

“Long công tử, chúng ta đang đi đâu đây?”

Long Khiếu liếc mắt nhìn hắn một cái, chưa từng có cảm giác gì với nhân loại này, dù sao cũng là bằng hữu của gia nhà hắn, miễn cưỡng coi như người một nhà.

“Chúng ta đi gia hương của chủ tử.”

“Mộng La Quốc?” Ninh Phong Cách nhíu mày. “Không phải nói là rất xa sao? Phải đi mấy tháng?” Trong lòng thầm nghĩ, Hoàng Thượng bởi Hoàng Hậu về nhà, Nguyệt Diễm không người cai quản sẽ có người nhân cơ hội tác quái?

“Xà giới.” Long Khiếu bĩu môi, người này không biết thân phận chủ tử sao? Vậy còn Hoàng Thượng?

“Xà giới? Cái gì Xà giới?” Ninh Phong Cách không hiểu ra sao, không phải Mộng La Quốc sao? Sao lại biến thành Xà giới? Hơn nữa nghe tên này lại có cảm giác kỳ quái.

Trong xe ngựa, Lãnh Loan Loan và Dạ Thần cũng nghe thấy lời Ninh Phong Cách nói. Hai người nhìn nhau, đều thấy ý trong mắt nhau: nói cho hắn biết sự thật.

“Cửu Nhi, nói cho Phong Cách biết đi.” Hắn là bằng hữu thân cận nhất, ngay cả Âm Ảnh Lâu bình thường cũng là hắn quản lý, còn gì không thể nói ra. Hơn nữa sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày hắn phát hiện, không bằng chủ động nói cho hắn. Hắn tin Phong Cách sẽ bình tĩnh tiếp nhận.

Lãnh Loan Loan gật đầu.

“Dừng xe...”

Xe ngựa dừng lại, Dạ Thần đẩy cửa xe, đỡ Lãnh Loan Loan đi ra.

“Thần, sao vậy?”

Ninh Phong Cách giục ngựa tiến lên, nhìn Lãnh Loan Loan. Không phải Hoàng Hậu lại muốn nôn chứ?

Long Khiếu, Kiếm Ngân Vang, Thủy Dao cũng nhìn Lãnh Loan Loan.

“Không phải Cửu Nhi, là chúng ta có chuyện muốn nói với ngươi.”

Dạ Thần nhìn Ninh Phong Cách, ánh nắng chiếu xuống đôi mắt màu tím sáng như kim cương.

“Bây giờ?” Ninh Phong Cách kỳ quái nhíu mày, nhìn xung quanh một vòng.

“Chuyện quan trọng sao?” Lại chọn lúc này, đúng là làm cho người ta cảm thấy tò mò.

“Không phải quá quan trọng nhưng sau khi nghe xong ngươi sẽ không tin.” Lãnh Loan Loan nói tiếp, chăm chú nhìn Ninh Phong Cách. Không biết sau

khi biết thân phận của họ, vị thủ phủ này sẽ có phản ứng thế nào.

“Có chuyện gì ta không thể tin?” Ninh Phong Cách nhướn mi, vẻ mặt ngạo nghễ, tự đáp. “Ta tin không có chuyện gì.”

Lãnh Loan Loan nhún mày. Có lẽ thế, nhưng nàng cũng tin hẳn sẽ ngốc nửa ngày.

“Như lời của Khiếu, chúng ta đang đến quê hương của ta, cũng chính là Xà giới.”

“Xà giới?” Lại là Xà giới, trong mắt hắn xẹt qua tia hoang mang. “Xà giới, ý trên mặt chữ không phải là nơi của rắn sao? Quê hương của Hoàng Hậu nương nương sao lại có liên quan đến rắn?”

“Ngươi nói đúng.” Lãnh Loan Loan gật đầu. “Chính là nơi của rắn, về phần vì sao có liên quan, là vì ta là Xà Giới Xà Công chúa. Nói trắng ra ta là một con rắn...”

“Ngươi nói ngươi là rắn?” Ninh Phong Cách cổ quái liếc hắn một cái. “Ngươi không phát sốt chứ?” Tuy lời này rất bất kính nhưng hắn thật sự không thể không hỏi, nàng không hề có bộ dáng của rắn.

“Phong Cách, Cửu Nhi thật sự là rắn, một tiểu bạch xà đáng yêu.”

Dạ Thần nghiêm túc nhìn Ninh Phong Cách, làm chứng cho Lãnh Loan Loan.

“Rắn? Cưng nhiên là rắn?” Ánh mắt Ninh Phong Cách kỳ quái, rõ ràng là rất vô lý nhưng không thể không tin. Bởi vì biểu tình của Thần không giống như đang nói dối, hơn nữa hẳn sẽ không nói dối. Cần thận quan sát nàng, sau đó lại nhìn Thủy Dao, Kiếm Ngân Vang, Long Khiếu.

“Các ngươi cũng là rắn sao?”

Nhìn thế nào cũng thực thần kỳ, nghĩ thế nào cũng đều thấy bất khả tư nghị. Quả thật giống như chỉ trong truyền thuyết mới có, xà tinh xuất hiện trước mặt, nhưng lại là thể tử của bằng hữu, Nguyệt Diễm Hoàng Hậu...

“Bọn họ không phải.” Lãnh Loan Loan lắc đầu.

“Bọn họ là người?” Nhìn đôi mắt lam của Long Khiếu, lại đảo qua mắt đỏ của Kiếm Ngân Vang, cảm thấy có chút cổ quái. Tuy rằng Thần mất tim nhưng hắn lại cảm thấy đó là chuyện thường.

“Không, ta là hồ ly.” Long Khiếu nhếch khóe miệng, cười tà. Khuôn mặt như đang quyến rũ, quyến rũ người ta.

“Hồ ly?” Ninh Phong Cách run run, quả nhiên giống, rất quyến rũ, tuy rằng hắn là nam nhân.

“Vậy còn các ngươi?” Ánh mắt lại nhìn Thủy Dao và Kiếm Ngân Vang.

“Chờ tí.” Thủy Dao thần nhiên đáp.

“Tuyệt lang.” Kiếm Ngân Vang lẳng lặng nói.

Má ơi, tất cả đều là mãnh thú a.

Chờn tí nhanh nhẹn, còn mạng độc. Hồ ly giả hoạt, mê hoặc người khác. Tuyệt lang hung hãn thị huyết. Hóa ra ba người này đều là những người không thể trêu vào. Bất quá hẳn cũng không phải là loại người sợ chết như thế. Ánh mắt vòng vo, đột nhiên lấy lòng ba người.

“Ta có thể nhìn bộ dáng nguyên bản của các ngươi không?” Cơ hội khó có được a, đó đều là yêu tinh hóa người chỉ trong sách có, không nghĩ tới lại ở trước mắt.

Tất nhiên bọn họ không để ý đến hắn, nhưng ánh mắt đều nhìn Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan gật đầu, nếu hắn muốn luyện lá gan thì cứ để cho hắn luyện.

Được Lãnh Loan Loan đồng ý, thân hình ba người nhoáng lên một cái, nháy mắt hóa thành ba con thú.

“Quả nhiên là thật.”

Ninh Phong Cách nhìn ba con thú trước mặt, Long Khiếu thành tuyết hồ lông tơ trắng như gấm vóc, cái miệng nhỏ nhắn, đôi mắt lam như nước biển, có cảm giác quyến rũ. Kiếm Ngân Vang hóa thành tuyết lang lại hung mãnh dị thường, thân thể thon dài mà hung hãn, cặp huyết đồng như từ máu tươi ngưng tụ. Thủy Dao hóa thành chồn tía tương đối nhu thuận, thân thể nhỏ hơn tuyết lang và tuyết hồ, cặp mắt như hắc bảo thạch, chỉ là hắn tuyệt đối không dám đi trêu chọc nàng, độc trong nước bọt không đòi tiền nhưng đòi mạng...

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 198: Hóa ra Xà giới là như thế này

“Long công tử, người nói Xà giới như thế nào?”

Biết được đi Xà giới, Ninh Phong Cách lại nghĩ chuyện khác.

“Người nói có phải khắp nơi toàn rắn không?” Tự nói mà còn nhin không được run run. Nghĩ tới dưới đất đầy rắn, hắn cảm thấy trong lòng khó chịu.

Long Khiếu đảo mắt, Ninh Phong Cách thoát nhìn ôn hòa tuấn mỹ, không ngờ lại là một tên nói nhiều. Đã ẩm ỉ bên người không ít hơn một canh giờ. Liếc hắn một cái, khẽ cười, không kiên nhẫn nói ra ba chữ.

“Người thật nói nhiều.”

Ninh Phong Cách ngẩn ra, sau lại cười lớn hơn nữa.

“Chẳng lẽ Long công tử không tò mò?” Hắn không tin.

“Không tò mò.” Long Khiếu bĩu môi, hắn cũng không phải là nhân loại. Nghĩ đến yêu giới là nơi yêu vật hoành hành, thật ra sinh vật nào cũng có vương quốc. Không phải Xà giới giống nhân loại sao? Làm gì có chuyện rắn đầy dưới đất.

“Thật không thú vị.” Ninh Phong Cách thấy bộ dáng đó của Long Khiếu, nhất thời cảm thấy không thú vị. Thật sự là một chút tưởng tượng đều không sao?

“Câm miệng.” Hắn tự nhận năng lực của mình rất mạnh, dường như đã quên bọn họ không phải nhân loại. “Nói nữa ta một ngụm nuốt người.”

Quả nhiên hắn vừa nói ra, Ninh Phong Cách theo bản năng cười ngựa đi cách hắn vài bước. Nhưng lúc sau mới giật mình, nhìn Long Khiếu nói.

“Người sẽ không làm vậy, Hoàng Hậu sẽ không cho người ăn ta.”

Long Khiếu không thêm quan tâm hắn.

Ánh mặt trời chiếu xuống. Tiếng bánh xe ngựa lăn quanh quẩn trong rừng.

Lát sau, xuyên qua cánh rừng dài, lọt vào tầm mắt là một mảnh sáng chói.

“Đó là...”

Ánh mặt Ninh Phong Cách sáng ngời. Một nơi rất đẹp. Dãy núi vây quanh, đường dài, hoa theo gió lay động, bướm bay lượn. Chân núi là hồ nước trong suốt, ánh nắng trên mặt hồ tạo thành ánh sáng ngọc lóa mắt như vô số kim cương hội tụ. Tại nơi hoang dã lại khiến tòa nhà thêm khí thế đồ sộ.

“Đó là Xà giới.”

Lãnh Loan Loan và Dạ Thần mở cửa xe ngựa. Dạ Thần dẫn đầu đến Xà giới, về quê cũ của Cửu Nhi, trong lòng có nhiều cảm xúc khác thường. Nhìn phong cảnh cũng phải ca ngợi rất nhiều.

“Hóa ra Xà giới là như thế này.”

Ninh Phong Cách say mê nhìn phong cảnh trước mắt, thì thào nói. Không biết là quá mức rung động hay là quá mức say mê.

Trong mắt Long Khiếu cũng là hình ảnh ngược của Xà giới, trong lòng cảm thán. Quả nhiên đẹp, so với Hồ giới bọn họ còn thêm hoa lệ.

Thủy Dao và Kiếm Ngân Vang không hề quá mức kinh ngạc, hai người im lặng dừng xe ngựa chờ mệnh lệnh của chủ tử.

“Đi thôi.”

Lãnh Loan Loan giơ tay, vào trong xe ngựa cùng Dạ Thần. Bọn họ muốn đến Xà giới đương nhiên phải vào trong Xà giới.

“Vâng.”

Long Khiếu vùng dậy cương, con ngựa chậm rãi chạy tới phía trước.

Ninh Phong Cách và Long Khiếu cùng giục ngựa chạy phía trước, trong lòng bọn họ đang rất hứng thú với Xà giới, không biết bên trong thành Xà giới là thế nào.

Một lát sau, bọn họ tới ngoài cửa thành Xà giới.

Thị vệ Xà giới một thân áo giáp bạc, đầu đội mũ sắt màu bạc, tay cầm ngân thương, rất uy phong. Thấy Ninh Phong Cách và Long Khiếu trước xe ngựa, cầm ngân thương liếc bọn họ.

“Các ngươi là ai? Dám xông vào Xà giới?”

Nhìn qua hai người. Nam tử mắt lam cùng nam tử mắt nâu đều không có hơi thở rắn. Thậm chí hai người lái xe cũng vậy. Về mặt thị vệ thêm nghiêm nghị.

Lãnh Loan Loan trong lòng biết, sợ là thị vệ bây giờ không phải thị vệ mấy lần trước, nếu không không có chuyện không biết Thủy Dao và Kiếm Ngân Vang, lần trước cũng là họ lái xe. Nàng mở cửa xe ngựa, liếc qua thị vệ, khí thế ngạo nghễ, thần nhiên nói.

“Là ta.”

“Cửu Công chúa?” Xà giới cao thấp đều biết Lãnh Loan Loan có được thánh quả, biến thành bộ dáng tuyệt thế thiếu nữ, vừa thấy là nàng, hai thị vệ lập tức quỳ xuống.

“Nô tài tham kiến Cửu công chúa.”

“Được rồi, bình thân.” Lãnh Loan Loan giờ tay, gạt đầu với Kiếm Ngân Vang.

Đoàn người vào trong thành.

“Cửu Nhi đã trở lại.”

Thần quan đại nhân đã tính chuyện Cửu Nhi sẽ trở về hôm nay, Xà Vương và Xà Hậu sớm đã ở trước hoàng cung chờ bọn họ. Xa xa thấy xe ngựa quen thuộc, hai người đứng lên, cảm y hoa lệ theo gió lay động, trên mặt là nụ cười vui sướng.

Xe ngựa dừng lại, Dạ Thần bước ra trước, sau đó vươn tay để Lãnh Loan Loan đặt tay ngọc lên bàn tay lớn của hắn, cẩn thận đỡ nàng xuống xe ngựa.

“Phụ hoàng, mẫu hậu.”

Hai phụ thê trăm miệng một lời, hành lễ với Xà Vương, Xà Hậu.

“Được rồi được rồi, đều là người một nhà, không cần đa lễ.”

Xà Vương, Xà Hậu thấy Dạ Thần lễ phép đều rất vui vẻ, đỡ tay hắn.

“Tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu.”

Ninh Phong Cách, Long Khiếu theo Thủy Dao, Kiếm Ngân Vang hành lễ với Xà Vương, Xà Hậu.

“Các vị hãy đứng lên.” Xà Vương đỡ mấy người lên, nhìn Long Khiếu và Ninh Phong Cách.

“Hai vị này là?”

Xà Hậu cũng nhìn hai người họ, nhìn nam tử mắt lam tuấn mỹ không kém con nhà mình nhưng âm nhu hơn. Mà nam tử mắt nâu bên cạnh ngũ quan như ngọc, ánh mắt có ý cười, khiến người ta có cảm giác như gió xuân. Cả hai đều không phải người thường.

“Long Khiếu, thị vệ của con. Ninh Phong Cách, bằng hữu của Thần.” Lãnh Loan chỉ vào hai người, giới thiệu cho Xà Vương, Xà Hậu.

“Hoan nghênh hai vị đến Xà giới làm khách.” Xà Vương, Xà Hậu cười nhạt với hai người.

“Đa tạ Hoàng Thượng, Hoàng Hậu.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Kinh hỉ ngoài ý muốn

Xà cung. Đại điện.

Ánh mặt trời theo cửa sổ khắc hoa chiếu vào, vàng óng ánh. Đồ vật như được bao phủ bởi một tầng kim sa, càng thêm hoa lệ.

“Phụ hoàng, mẫu hậu, con mang thai.”

Lãnh Loan Loan nắm tay Dạ Thần, đôi mắt sáng ngời nhìn Xà Vương, Xà Hậu. Giọng nói tuy nhẹ nhưng vẫn không che dấu được sự vui sướng của nàng.

Dạ Thần ôn nhu nhìn Lãnh Loan Loan, cũng vui sướng tươi cười.

Xà Vương, Xà Hậu nhìn nhau cười, sau đó nhìn Lãnh Loan Loan và Dạ Thần, trăm miệng một lời đáp:

“Chúng ta đều đã sớm biết.”

“Hai người biết?” Lãnh Loan Loan và những người khác có chút tò mò nhìn họ.

“Mẫu hậu, chẳng lẽ hai người dùng linh lực tính?” Lãnh Loan Loan trừng mắt, nhớ rõ “Tân bạch nương tử truyền kỳ”, Bạch nương tử có thể tính ra rất nhiều chuyện.

“Không phải.” Hai người lắc đầu, nụ cười bên khóe miệng không giảm.

“Là thần quan đại nhân tính.”

“Là hần a.” Lãnh Loan Loan bĩu môi, hóa ra là lão già râu bạc kia. Bất quá đúng là hần rất lợi hại.

“Ừ.” Xà Vương gật đầu, trong mắt đầy vẻ vui mừng. “Hơn nữa thần quan đại nhân lại cho chúng ta tin tốt.”

“Tin tức gì?”

Lãnh Loan Loan và Dạ Thần nhìn nhau, sau đó quay đầu nhìn Xà Vương, Xà Hậu hỏi.

“Thần quan đại nhân nói Cửu Nhi hoài long phượng thai.” Xà Hậu cười nói, ánh mắt dừng trên nơi bụng vẫn bằng phẳng của nữ nhi, thật muốn nhanh chóng nhìn thấy ngoại tôn (nữ) sinh ra.

“Cái gì?”

Mọi người lại ngạc nhiên, đám người Dạ Thần, Ninh Phong Cách, Thủy Dao đều nhìn bụng Lãnh Loan Loan. Bên trong là một đôi long phượng thai sao?

“Không những thế,” Xà Vương tiếp lời. “Chẳng những là long phượng thai, chúng còn là chuyển thể của Tử Vi tinh và sao Văn Khúc.” Thần chuyển thể thành người sống, đây cũng không phải chuyện dễ gặp. Xà Vương kiêu ngạo, cũng chờ mong, ngoại tôn bảo bối (nữ) của bọn họ đương nhiên sẽ không tầm thường.

“Tử Vi tinh? Sao Văn Khúc?” Lãnh Loan Loan lú lờ, “Tân bạch nương tử truyền kỳ”, con của Hứa Tiên và Bạch Xà là chuyển thể của sao Văn Khúc, chẳng lẽ con của xà và người đều là chuyển thể của thần sao?

“Sao Văn Khúc trí tuệ phi phàm, tất là tài Trạng Nguyên. Tử Vi tinh đứng đầu lực lượng đặc biệt mạnh. Xem ra hoàng tử, công chúa tương lai đều là nhân vật phi phàm.” Ninh Phong Cách nhướn mày giải thích. Sau đó nhìn Lãnh Loan Loan và Dạ Thần.

“Chúc mừng Hoàng Thượng, Hoàng Hậu.”

Sau lại nhìn Xà Vương, Xà Hậu, chúc mừng.

“Chúc mừng Xà Vương, Xà Hậu.”

“Cảm ơn Ninh công tử.” Nghe thấy lời Ninh Phong Cách, Xà Vương, Xà Hậu lại mừng rỡ cười.

Lãnh Loan Loan và Dạ Thần vẫn còn lo lắng, hai người nhìn nhau, đứa nhỏ của bọn họ lại là chuyển thể của sao Văn Khúc và Tử Vi tinh, thật sự rất ngạc nhiên. Bọn họ còn lo lắng sẽ sinh ra tiểu xà.

“Chúc mừng chủ tử, gia. Chúc mừng lão gia, phu nhân.” Thủy Dao, Kiếm Ngân Vang, Long Khiếu cũng chúc mừng họ.

“Đa tạ, đa tạ.” Xà Vương, Xà Hậu cười, sau đó Xà Hậu nhìn Lãnh Loan Loan, dặn dò.

“Đừng rồi, Cửu Nhi, thần quan đại nhân nói vì là chuyển thể của thần nên thời gian con mang thai lâu hơn so với nhân loại, khoảng một năm. Trong thời gian mang thai không được vận công, tránh thương tổn đến thai nhi trong bụng.”

“Vâng, mẫu hậu.”

Lãnh Loan Loan gật đầu, vuốt bụng. Biểu tình trong trẻo nhưng lạnh lùng trở nên nhu hòa, đó hẳn là tình mẫu tử. Nàng nhất định sẽ dưỡng thai thật tốt,

kiên nhẫn chờ hai cục cung ra đời.

“Phụ hoàng, mẫu hậu yên tâm, ta nhất định sẽ quan tâm Cửu Nhi và cục cung.”

Dạ Thần nhìn Xà Vương, Xà Hậu, vẻ mặt nghiêm túc, cam đoan với hai người.

“Được, chúng ta yên tâm.”

Xà Vương, Xà Hậu gật đầu, càng ngày càng vừa lòng với hắn. Nhìn ra được Dạ Thần yêu Cửu Nhi thật lòng, hơn nữa hắn đã biết thân phận của Cửu Nhi, không sợ tai hại, ngược lại càng thêm yêu nàng, điều này làm bọn họ yên tâm.

Lãnh Loan Loan không quen im lặng như vậy, Xà Thái Tử luôn hiểu nàng nhất sao không ở trong cung? Nếu hắn biết mình sắp làm cậu không biết sẽ vui thành dạng gì.

“Đúng rồi, phụ hoàng, mẫu hậu, sao không thấy huynh trưởng?” Dạ Thần cũng hỏi.

“Hắn...” Xà Vương, Xà Hậu nhìn nhau cười. “Đuổi theo một tiểu cô nương rồi.” Cũng nên tìm một tức phụ thôi, yêu cầu với con dâu của họ không cao, không nhất định phải môn đăng hộ đối, chỉ cần thật tâm yêu, có thể hiểu kính phụ mẫu là được.

“À.” Lãnh Loan Loan xấu xa cười. “Hóa ra hoàng huynh cũng muốn tìm thê.”

“Cũng không phải.” Xà hậu cười. “Nếu hắn ở rong cung, biết chuyện con mang thai, còn không mừng rỡ đến điên lên.” Con sủng ái Cửu Nhi không kém cha mẹ, yêu ai yêu cả đường đi, tất nhiên yêu cả ngoại tôn.

“Hy vọng tiểu tử kia có thể tìm được một người con dâu nhu thuận cho trăm.” Xà Vương cũng cười nói.

Nhất thời, trong cung điện đều vui vẻ nói về Xà Thái Tử.

“Hoàng Thượng, Hoàng Hậu...”

Lúc mọi người đang vui mừng, một cung nữ xuất hiện ở cửa điện.

Xà Vương dừng cười, nhìn nàng, hỏi:

“Chuyện gì?”

“Hồi Hoàng Thượng, Thái tử bị thương hồi cung.”

“Cái gì?” Mọi người kinh hãi.

“Đi, đi xem một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 200: Xà Thái tử bị thương

Xà giới. Đông cung.

Xà Thái tử Lãnh Huyền Minh sau khi đến Đông cung một lúc liền gục xuống.

“Thái tử, Thái tử, người làm sao vậy?”

Người hầu ở Đông cung nhìn thấy liền kinh hãi, chạy qua. Thấy phần y phục trước ngực Thái tử đã nhuộm thành màu đỏ, trông rất kinh hãi. Mà khuôn mặt tuấn mỹ kia cũng trắng bệch. Mái tóc rối trên vai.

“Mau, mau đưa Thái tử về.”

Người hầu bên người Thái tử khẩn trương nói, hai người hầu bên cạnh nâng hắn đến giường gỗ. Sau đó quất với cung nữ cạnh cửa.

“Mang chậu nước đến, gọi ngự y, báo cho Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, Thái tử bị thương.”

“Vâng.”

Cung nữ gật đầu, bóng dáng nhoáng lên một cái đã biến mất ở cửa.

“Điện hạ, người làm sao vậy?”

Người hầu thấy sắc mặt trắng bệch của lãnh Huyền Minh, cảm thấy trong lòng nhảy không ngừng. Vạn nhất Thái tử điện hạ có mệnh hệ gì, chỉ sợ bọn họ có trăm mạng cũng không đền nổi. Hơn nữa nhìn Thái tử luôn tràn đầy sức sống đột nhiên lại im lặng như vậy thực không quen.

“Ai, ai...”

Hắn nhìn không được đi đi lại lại, nếu biết trước thì hắn đã đi theo Thái tử. Thái tử tính tình dễ nóng giận, theo bên người ít ra còn có thể ngăn người lại, tránh khỏi xung đột.

Một lát sau, ngay tại lúc người hầu lòng nóng như lửa đốt, Xà Vương và đám người Lãnh Loan Loan xuất hiện ở Đông cung.

“Thái tử thế nào rồi?”

Người hầu thấy Cửu Công chúa cũng trở lại, quỳ xuống.

“Bái kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, Cửu Công chúa.”

“Đứng lên, đứng lên đi.” Xà Vương, Xà Hậu phát tay, nhìn thấy Lãnh Huyền Minh sắc mặt trắng bệch trên giường, trong lòng đau xót, trầm giọng hỏi.

“Nói, tại sao Thái Tử bị thương?” Lại có người dám làm Huyền Minh (Minh Nhi) bị thương?

“Hỏi Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, nô tài cũng không biết. Vừa rồi mới phát hiện ra Thái tử thì người đã ngất.” Người hầu run rẩy đáp.

Xà Vương lật một bên vạt áo, nhìn vết thương thật dài trước ngực, da thịt thậm chí lộ ra, mọi người kinh ngạc.

“Huyền Minh (Minh Nhi) của ta, ai khiến con bị thương nặng như vậy?”

Xà Hậu ánh mắt đầy nước, là ai dám làm nhi tử của nàng bị thương? Nàng nhất định sẽ báo thù cho Minh Nhi.

“Sao ngự y còn chưa đến?”

Xà Vương quay đầu quát với người hầu, trong mắt đầy lửa giận.

“Hỏi Hoàng Thượng, nô tài đã sai người truyền ngự y.” Người hầu kinh hãi trước lửa giận của Xà Vương.

“Phụ Hoàng, để ta nhìn vết thương của hoàng huynh.”

Lãnh Loan Loan nói, tiến lên phía trước. Xà Vương để nàng ngồi bên giường.

“Miếng vết thương rất sâu, đã gần đến xương, cần khâu lại.” Lãnh Loan nhìn vết thương của lãnh Huyền Minh, chú ý tới đôi mày đang nhăn lên vì đau đớn của hắn. Trong mắt xẹt qua tia lạnh lẽ, áp chế cảm giác muốn nôn khi ngửi mùi máu.

“Cửu Nhi, con biết y thuật?”

Xà Vương, Xà Hậu đều giật mình, sao họ không biết nữ nhi bảo bối của mình còn biết y thuật?

“Biết một hai.” Ở hiện đại, cậu của nàng là bác sĩ, nàng nghe qua cũng học.

“Tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, Công chúa.”

Ngự y đã được cung nữ dẫn tới đây.

“Bình thân, lại đây xem vết thương của Thái tử.” Xà Vương nghiêm mặt, giơ tay với hắn.

Lãnh Loan Loan đứng một bên, nhìn ngự y kiểm tra miếng vết thương của Lãnh Huyền Minh.

“Vết thương của Thái tử rất nghiêm trọng, cần khâu lại.” Ngự y nói. “Hơn nữa vết thương này dường như từ pháp thuật cấp cao, cho nên không thể dùng thuật khâu lại. Phải dùng châm tuyền.”

Xà Vương, Xà Hậu sầm mặt, rốt cuộc là ai làm Huyền Minh (Minh Nhi)?

Bên Dạ Thần và Ninh Phong Cách có chút lo lắng, rốt cuộc là ai có thể làm Xà giới Thái tử bị thương? Chắc chắn không phải người thường, chỉ sợ là yêu quái phát lực cao cường.

“Quả nhiên giống lời của Cửu Nhi.” Xà Vương, Xà Hậu nhìn Lãnh Loan Loan, càng thêm tò mò với nữ nhi. Nhưng bây giờ không phải lúc, trước tiên cứ chữa khỏi cho Huyền Minh (Minh Nhi) rồi sẽ hỏi là ai làm hấn bị thương.

“Ngự y, nhanh khâu lại miệng vết thương cho Thái tử đi.”

“Vâng.” Ngự y gặt đầu, lấy ra tuyền châm.

“Oe...”

Lãnh Loan Loan rút cuộc không nhịn được mùi máu tươi, vội vàng đi ra ngoài.

“Cửu Nhi...” Dạ Thần đi theo.

“Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, mời hai người và các vị công tử, tiểu thư ra ngoài trước. Thần cần xử lý vết thương của Thái tử.” Không tiện có người quấy rầy.

“Được.”

Xà Vương gặt đầu, cùng Xà hậu và đám người Ninh Phong Cách ra khỏi Đông cung.

Ngoài cung điện, Lãnh Loan Loan đang nôn. Bên cạnh, Dạ Thần không ngừng vỗ nhẹ lưng của nàng, muốn giảm sự vất vả của nàng.

“Sao vậy? Còn muốn nôn?” Xà Hậu cũng nhanh chóng đi qua, nàng là xà với xà ái ân rồi sinh con khác với nhân loại, chưa từng trải qua chuyện này.

“Không sao, mẫu hậu đừng lo.”

Lãnh Loan Loan nôn xong, để Dạ Thần ôn nhu lau khô miệng, nói với Xà Hậu.

“Nhưng rốt cuộc đã có chuyện gì? Hoàng huynh lại bị thương nặng như vậy.”

Xà Vương, Xà Hậu lắc đầu, bọn họ cũng muốn biết.

“Đúng rồi, phụ hoàng, mẫu hậu, hai người biết vài ngày trước hoàng huynh theo đuổi cô nương nào không?” Có lẽ nữ tử kia liên quan.

“Là Hồ giới tiểu Công chúa.” Xà Hậu đáp.

“Hồ giới Công chúa?” Lãnh Loan Loan nhú mày, không ngờ Xà Thái tử xem trọng hồ. Thật sự là rất kỳ quái, còn tưởng hấn thành đôi với Xà giới nữ tử.

Dạ Thần và Ninh Phong Cách hai mặt nhìn nhau, hóa ra xà và hồ cũng có thể thành đôi?

“Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, thần đã khâu lại miệng vết thương cho Thái tử. Chỉ cần sử dụng thêm vài linh dược, nghỉ ngơi mấy ngày nữa sẽ tốt lên.”

Ngự y đi ra, bẩm báo với Xà Vương, Xà Hậu.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 201: Hóa ra là hoa đào

Đông cung. Ánh mặt trời chiếu vào. Gió khẽ thổi, tấm màn bay.

Giường gỗ khắc hoa, Thái tử lặng yên ngủ. Khuôn mặt tuần mỹ vô trù kia sau hai ngày chăm sóc đã không còn trắng bệch, chỉ là chưa từng tỉnh lại.

Trước giường, bốn người Xà Vương, Xà Hậu, Lãnh Loan Loan, Dạ Thần, nhìn mắt, trong mắt có chút lo lắng. Đáng lẽ hấn phải tỉnh rồi, ngay cả ngự y cũng nói sẽ tỉnh lại sớm. Nhưng tại sao bây giờ hấn vẫn còn ngủ say như vậy? Là vì miệng vết thương quá sâu? Lãnh Loan Loan lắc đầu, đó không phải lý do. Hay là...

Cẩn thận nhìn Lãnh Huyền Minh, không phải vì tâm lý chứ? Hấn ngủ mãi không tỉnh là vì gặp chuyện gì nên suy sụp?

Lãnh Loan Loan ngồi vào bên giường, nghĩ nghĩ, đột nhiên cúi đầu khẽ nói với Thái tử đang hôn mê.

“Hoàng huynh, ta về rồi. Nói cho huynh biết một tin tốt, ta mang thai rồi, là một đôi long phượng thai. Huynh cũng sắp làm cửu cửu, mau tỉnh lại đi, nếu không chất tử sẽ không nhận ra huynh.”

Xà Vương, Xà Hậu, Dạ Thần nghe nàng nói, ánh mắt không rời người Lãnh Huyền Minh, cẩn thận quan sát vẻ mặt hắn. Đột nhiên, lông mi Lãnh Huyền Minh run rẩy, như sắp tỉnh lại. Mọi người nín thở chờ đợi, một lát sau, hắn mở mắt.

“Ta muốn làm cữu cữu.”

“Hoàng huynh...”

“Huyền Minh (Minh Nhi)...”

“Huynh trưởng...”

Thấy Lãnh Huyền Minh mở mắt, tất cả mọi người đều cao hứng.

Lãnh Huyền Minh nhẹ nhàng chuyển động mắt nhìn qua mọi người, sau đó giật giật môi, xin lỗi họ.

“Đã để mọi người lo lắng rồi.”

“Tỉnh lại là tốt rồi, tỉnh lại là tốt rồi.”

Xà Hậu cũng tới gần hắn, mắt nhoe đi, kích động và cao hứng.

Lãnh Huyền Minh im lặng cười.

“Phụ hoàng, mẫu hậu, để hoàng huynh uống nước đã.” Lãnh Loan Loan nghe giọng nói hơi khàn của Lãnh Huyền Minh, nói với Xà Vương và Xà Hậu.

“Phải, phải, chúng ta đã quên.”

Xà Vương nhanh chóng lấy ấm trà trên bàn.

Xà Hậu nhận lấy chén nước, cẩn thận nâng Lãnh Huyền Minh dậy, để hắn dựa vào đầu giường, sau đó để chén nước trước miệng hắn, nhìn hắn uống hết.

Uống nước xong Lãnh Huyền Minh cảm thấy cổ họng thoải mái hẳn. Đôi mắt như phi thúy nhìn phản bệ bằng phẳng của Lãnh Loan Loan.

“Bên trong thật sự có một đôi long phượng cực cung sao?” Thực thần kỳ, hắn chỉ thấy qua xà sinh ra, từ trứng xà, đem để vào trong động ấp trứng, nở ra tiểu xà.

“Phải.” Lãnh Loan Loan gật đầu, trong mắt chứa ý cười nhẹ.

“Huynh phải nhanh khỏe để chăm sóc chất tử (nữ).”

“Được.” Lãnh Huyền Minh gật đầu. “Ta nhất định sẽ chờ chúng sinh ra.”

Xà Vương, Xà Hậu và Dạ Thần nhìn nhau cười, không ngờ hắn nghe giọng của Cửu Nhi liền tỉnh, quả nhiên là huynh trưởng siêu cấp sùng ái muội muội.

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời nóng lên, gió thổi từ từ, mang theo cảm giác mát mẻ.

“Hoàng huynh, ai làm huynh bị thương?”

Lãnh Loan Loan đột nhiên mở miệng hỏi, nhìn thẳng, không buông tha cho hắn đang lảng tránh.

“Đúng, là ai làm nhi tử của trẫm bị thương?” Xà Vương cũng hỏi, trong mắt là lệ khí.

Xà Hậu cũng nhìn nhi tử, nhướn mi, hỏi:

“Có phải có liên quan đến Hồ giới Tiểu công chúa không?”

Lãnh Huyền Minh sững sốt, môi môi không trả lời.

“Hoàng huynh, xem ra thật sự liên quan đến nàng?” Lãnh Loan Loan nhếch môi, cười lạnh. “Chẳng lẽ nàng phái người giết huynh?” Không phải huynh trưởng đơn phương, mà là đối phương không thích hắn, chán ghét hắn dây dưa, phụ hoàng, mẫu hậu nói Lãnh Huyền Minh theo đuổi cô nương nhà người ta?

“Không phải.” Lãnh Huyền Minh phủ định, nhìn bọn họ.

“Thế tại sao lại thế này? Con đang giấu diếm cái gì?” Xà Vương lạnh lùng hỏi, xem ra tám phần là có liên quan đến Hồ giới Tiểu công chúa kia rồi.

“Không có.” Lãnh Huyền Minh lắc đầu. “Khiến ta bị thương là Hồ giới Tam Công chúa, không phải Oánh Nhi.”

“Vì sao nàng muốn đá thương huynh? Hơn nữa còn ra tay ngoan độc như vậy?”

Mọi người thấy kì quái hỏi, không có đạo lý, vô duyên vô cớ, sao Tam Công chúa lại đánh hấn?

Lãnh Huyền Minh bị truy vấn đột nhiên xuất hiện biểu tình chật vật, lắp bắp không đáp.

Lãnh Loan Loan nhìn vẻ mặt của hấn, nhướn mày, đoán:

“Không phải huynh thích Tiểu công chúa nhưng Tam công chúa cũng thích huynh. Cho nên không chiếm được thì hủy?” Tam giác tình yêu.

Xà Vương, Xà Hậu và Dạ Thần nghe Lãnh Loan Loan nói vậy cũng nhìn hấn.

Quả nhiên trong mắt Lãnh Huyền Minh xẹt qua tia xấu hổ khi bị nói trúng.

“A, hóa ra là hoa đào.”

Lãnh Loan Loan gật đầu, Xà Vương, Xà Hậu cũng hiểu rõ. Tuy tính tình Lãnh Huyền Minh nóng nảy, nhưng không thể nghi ngờ là hấn xác thực rất tuân nết, được nữ tử yêu thích là chuyện bình thường. Lại không ngờ bởi vậy gặp mệnh hoa đào, khiến hấn bị thương.

“Hoàng huynh, không phải là huynh không đánh được Tam công chúa kia chứ? Hay do đối phương là mỹ nhân, luyến tiếc xuống tay?” Lãnh Loan Loan dò hỏi, ai bảo hoàng huynh gặp hoa đào chứ.

“Không có, nàng chỉ dùng danh nghĩa Oánh Nhi gạt ta phó ước. Sau đó thừa dịp ta chưa chuẩn bị liền xuống tay.” Lãnh Huyền Minh nói, nhưng không thể phủ nhận rằng tuy Tam công chúa đánh hấn nhưng hấn không hận nàng. Trong đầu hấn thậm chí còn hồi tưởng khuôn mặt quyến rũ của nàng, cùng với tính cách thà làm ngôi lạnh không làm ngọc nát. Ở trong mắt nàng, nàng đã sớm coi hấn là người trong lòng, nhưng hấn lại từ chối nàng.

“Nếu nàng làm huynh bị thương, đương nhiên chúng ta sẽ không dễ dàng buông tha nàng.” Lãnh Loan Loan nói với Xà Vương, Xà Hậu. “Phụ hoàng, mẫu hậu, chúng ta hấn là nên báo thù cho hoàng huynh.”

“Đừng.” Xà Vương gật đầu, trong mắt là một mảnh lạnh như băng. “Không ai làm nhĩ tử của trẫm bị thương mà vẫn còn vô sự.” Hấn có tính bao che khuyết điểm.

“Loan Loan, đừng.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 202: Hấn bị cưỡng tự ngược à?

“Loan Loan, đừng.”

Nghe Lãnh Loan Loan và Xà Vương định tìm Tam công chúa để báo thù cho hấn, Lãnh Huyền Minh đột nhiên phản đối.

“Tại sao?” Lãnh Loan Loan kỳ quái nhìn hấn. “Giết người thì đền mạng, đánh người thì không thể để mọi chuyện trôi qua như vậy. Có thù tất báo. Chẳng lẽ hoàng huynh định để thế sao?” Bọn họ đều khinh người quá đáng, tuyệt đối không thể để họ quá phận.

Lãnh Huyền Minh sừng sốt, dưới ánh mắt hoài nghi của họ, chần chờ nói:

“Ta không muốn làm Oánh Nhi khó xử.”

“Là vậy sao?” Lãnh Loan Loan nhướn mi. Thực tò mò. Nhìn vẻ mặt hấn rõ ràng là thật tâm với Tam công chúa, nàng nghi ngờ rốt cuộc hấn có phải một tên cưỡng tự ngược không, lại có cảm tình với nữ nhân suýt nữa đã hại chết hấn. Nàng muốn nhìn một chút xem rốt cuộc Tam công chúa kia có bộ dáng thế nào.

“Ta...”

Dưới ánh mắt của Lãnh Loan Loan, Lãnh Huyền Minh nói không ra lời phản bác. Nhướn mày, không phải hấn thích Oánh Nhi sao? Nhưng tại sao trong đầu cũng hiện ra khuôn mặt của Tam công chúa?

Lãnh Loan Loan và Xà Vương nhìn nhau, đều hiểu phần nào. Chỉ sợ Lãnh Huyền Minh thật sự thích Tam công chúa kia, như thế lại phiền, lại thích người đã đánh hấn?

“Không phải ta đã không sao rồi sao? Không cần khiến cho Xà với và Hồ giới ghét nhau, dân chúng hai giới cũng khổ.”

Sau một lúc lâu, Lãnh Huyền Minh nói tiếp. Đó cũng là ý niệm hấn thuyết phục chính mình, đúng vậy, hấn sợ một khi chiến sự xảy ra, người chịu khổ là dân chúng hai giới.

Lãnh Loan Loan lắc đầu, hấn chỉ mạnh miệng.

“Được rồi, chúng ta không tìm Hồ giới Tam công chúa báo thù nữa.” Nhưng nàng nhất định phải xem Tam công chúa kia như thế nào mà khiến hoàng huynh đề trong lòng.

Nghe thấy lời của Lãnh Loan Loan, Lãnh Huyền Minh thở phào nhẹ nhõm.

Xà Vương, Xà Hậu và Lãnh Loan Loan nhìn nhau, Xà Hậu cười nhạt với Lãnh Huyền Minh.

“Minh Nhi, con vừa tỉnh chắc vẫn còn mệt. Nghi ngơi một chút đi, chúng ta ra ngoài trước, lát nữa cung nữ sẽ đưa ngọc thiện đến.

“Vâng, cung tiễn phụ hoàng, mẫu hậu.”

Lãnh Huyền Minh gật đầu với họ, thật sự cảm thấy có chút mệt mỏi, đợi bóng dáng họ biến mất, nằm xuống, tiến vào mộng đẹp.

Xà Vương bọn họ đi đến đình viện. Hoa theo gió phát phới, y phục họ cũng lay động, lại đều là tuấn nam mỹ nữ, thành một bức họa đẹp.

“Cửu Nhi, con nói xem có phải hoàng huynh con đã thích Tam công chúa đã đánh hấn không?”

Xà Vương nhớ đến vẻ mặt vừa rồi của nhi tử, càng nghĩ càng thấy phức tạp. Không phải hấn thích Hồ giới Tiểu công chúa sao? Nên mới theo đuổi người ta, bây giờ sao lại thích Tam công chúa? Chưa kể Tam công chúa kia còn suýt nữa hại chết hấn.

“Ta nghĩ đúng là vậy rồi.” Xà Vương nói tiếp, đã hiểu rõ. Muốn trả thù cho nhi tử, lại không ngờ hấn đã thích người ta. Bây giờ chỉ có thể từ bỏ ý định đó, bởi vì có lẽ Tam công chúa kia có thể sẽ thành hoàng tước của họ.

“Tình yêu vốn đã không thể nói rõ, có lẽ đây là duyên phận của họ. Chỉ là có chút đặc biệt thôi.” Lãnh Loan Loan thần nhiên nói.

Dạ Thần gật đầu, đồng tình với lời của Lãnh Loan Loan.

“Cửu Nhi nói đúng, có lẽ đây là duyên phận của hoàng huynh.” Giống như thích khách muốn ám sát người ta.

“Nhưng Tam công chúa có thể sẽ lại đánh Minh Nhi nữa không? Nàng là nữ tử như thế nào?”

Xà Vương, Xà Hậu lo lắng, nhìn bộ dáng bây giờ của nhi tử, nếu để càng lâu càng hăm sâu, chỉ sợ người ta muốn đánh cũng không đánh lại.

Lãnh Loan Loan dừng cước bộ, nhìn Xà Vương, Xà Hậu.

“Phụ hoàng, mẫu hậu, để con nhìn xem Hồ giới Tam công chúa đi, cũng thay hoàng huynh xem xem nàng có thể xứng đôi với hoàng huynh không.” Tuy tình yêu vượt qua rào cản tuổi tác, thân phận địa vị, nhưng nếu Tam công chúa tính tình hung dữ, chắc chắn nàng không đồng ý. Muốn làm tâu tử của nàng, phải qua cửa của nàng mới được.

“Đương nhiên được. Nhưng con đang mang thai, vẫn nên ở trong cung tĩnh dưỡng.” Xà Vương, Xà Hậu nhìn phần bụng của Lãnh Loan Loan, nếu động thai lại là vấn đề lớn.

“Yên tâm.” Lãnh Loan Loan khoát tay. “Con sẽ cẩn thận. Hơn nữa Thần cũng sẽ bảo vệ con.” Nhu tình nhìn Dạ Thần.

Dạ Thần biết nếu nàng đã quyết định chuyện gì là không ai có thể thay đổi, nếu nàng muốn đến Hồ giới, đương nhiên hấn sẽ bồi nàng, bảo hộ chu toàn.

“Phụ hoàng, mẫu hậu yên tâm, con nhất định sẽ bảo vệ tốt Cửu Nhi và đứa nhỏ.”

“Vậy...”

Xà Vương và Xà hậu nhìn nhau, gật đầu.

“Được rồi, nhưng trăm ngàn lần phải cẩn thận.”

“Vâng.” Dạ Thần đỡ Lãnh Loan Loan, gật đầu cam đoan với họ.

“Khi nào thì các con đi?” Xà Vương hỏi.

“Ngày mai.”

“Được.” Xà Vương gật đầu. “Mang theo cả Ninh công tử họ sao?”

Lãnh Loan Loan và Dạ Thần nhìn nhau, gật đầu.

“Vâng.” Để Thủy Dao họ đi theo, nhiều thêm một phần lực lượng.

“Trước khi con đi, ta sẽ đem tị tức đàn cho con. Hồ giới không giống Xà giới, hồ luôn muốn ăn thịt người, Thần và Ninh công tử không cùng chủng loại với chúng ta, cho nên cần che dấu hơi thở.”

“Được.” Đương nhiên phải che dấu hơi thở, nếu không sẽ bị mãnh hồ cắn, rất phiền toái.

“Đúng rồi, trước khi đi Hồ giới, Cửu Nhi đi gặp thần quan đại nhân đi, có lẽ hắn có thứ cần đưa cho con.”

Xà Hậu cũng nói, bây giờ Cửu Nhi không thể sơ suất, thân thể không thể xảy ra một chút sai lầm.

“Được, con đi.”

Lãnh Loan Loan gật đầu, tuy rằng nàng không thích lão ấy. Nhưng nghe nói nơi của hắn không thiếu bảo bối, có thể lấy vài món đưa cho Thần cũng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 203: Hồ giới

Hồ giới và Xà giới gần nhau, nhưng khác với Xà giới hoa lệ. Hồ giới bốn phía là núi cao nguy nga. Giống như tên gọi của hồ - vua của muôn loài.

Hồ cung, ngoài hành lang uốn lượn là một gốc cây cao lớn, thẳng tắp. Ánh mặt trời chiếu qua lá, loang lổ.

Nguyệt các là tâm cung của Hồ giới Tam công chúa. Gió thổi, hoa cỏ phía trước lay động.

“Xoảng...”

Nguyệt các truyền ra từng tiếng đồ vỡ, cung nữ đứng ngoài không tự giác co người lại. Đầu cúi gằm xuống, không dám ngẩng lên.

“Các người chết chỗ nào rồi vậy, mau vào đây.”

Một giọng nói đầy tức giận phá đi sự yên tĩnh của buổi sáng, cũng khiến chim chóc trên ngọn cây giật mình bay đi.

Các cung nữ vội vàng tiến đến, sợ run đáp:

“Nô tỳ bái kiến công chúa.”

Minh Ngọc Dao một thân hoàng y, áo khoác màu trắng trong suốt, trừng mắt nhìn cung nữ, đôi mắt sàng ngời hừng hực lửa giận, hai tay xoa thắt lưng, ngực phập phồng.

“Các người đứng xa như vậy làm gì? Chẳng lẽ bản công chúa ăn các người?”

“Nô tỳ không giám, công chúa bớt giận.”

Hai cung nữ quỳ xuống, sợ hãi cúi đầu, trong lòng bồn chồn.

Minh Ngọc Dao không nói lời nào, chỉ không ngừng toát ra lửa giận.

Gió lạnh từ ngoài cửa sổ thổi vào, trong phòng im lặng khiến người sợ hãi.

Ngay khi hai cung nữ nghĩ rằng hôm nay các nàng khó tránh khỏi sẽ chết, không ngờ Minh Ngọc Dao đột nhiên mở miệng:

“Các người dọn dẹp rồi ra ngoài đi, cách xa ta một chút, nhìn là thấy bức.”

“Vâng, nô tỳ tuân mệnh.”

Hai cung nữ nhanh chóng ra ngoài lấy đồ quét hết mảnh vỡ, sau đó lập tức rời khỏi.

Sau khi cung nữ rời đi, vẻ mặt Minh Ngọc Dao lập tức thay đổi. Khuôn mặt tức giận trở nên âm trầm, đôi mắt đầy đau thương. Thân thể lão đảo ngã ngồi trên giường ở phía sau, cắn môi để không phát ra tiếng khóc thống khổ, nhưng nước mắt bất giác chảy ra. Trong đầu hiện lên bộ dáng người nọ bị thương, không biết hấn đã khỏe lại chưa. Bên Xà giới cũng không có tin tức xấu. Kỳ thật nàng không cố ý, chỉ là hấn thờ ơ, cự tuyệt nàng khiến lòng tự tôn của nàng bị thương tổn, càng làm nàng phát điên. Rốt cuộc nàng có gì không tốt? Dung mạo, nàng không kém tiểu muội. Huống chi tiểu muội không thích hấn, nàng yêu biểu ca.

“Vì sao? Vì sao lại như vậy?”

Minh Ngọc Dao úp mặt lên giường, tay không ngừng nắm chặt ga giường. Nàng không phục, cũng không cam tâm, nhưng hấn sẽ tha thứ cho nàng sao? Ngay cả khi đã khiến hấn bị thương như thế? Rất nhiều lần nàng cố lấy dũng khí đến Xà giới gặp hấn, nhưng nàng lại sợ phải đối mặt với sự chán ghét của hấn, thậm chí là ánh mắt hận thù, nếu vậy, nàng sẽ chết mất.

“Ô ô ô...”

Trong lòng rất hối hận, cũng thật ủy khuất, nhìn không được, nàng khóc. Nhẹ nhàng lại nặng nề, tiếng nước nở quanh quần trong phòng. Vì sao không ai nói cho nàng biết yêu lại thống khổ như vậy? Hấn không yêu nàng, nàng cũng muốn buông tay. Nhưng lại không làm được, lần đầu hấn và tiểu muội đến Hồ giới, nàng đã thích hấn. Nàng ngốc, bởi vì nàng yêu người không yêu nàng. Hấn cũng ngốc, tình nguyện yêu một người không nhận tình yêu của hấn.

“Khởi bẩm Tam công chúa, Hoàng Thượng mời người đến Hồ Ngọc điện.” Ngoài cửa truyền đến giọng của người hầu.

Minh Ngọc Dao lập tức dừng tiếng khóc, lau nước mắt, nói với người hầu ngoài cửa.

“Bản công chúa sẽ đi ngay.”

“Vâng, nô tài cáo lui.” Người hầu cúi đầu, rồi xoay người rời đi.

“Không biết phụ vương tìm ta có việc gì?” Minh Ngọc Dao lẩm bẩm, trên mặt vẫn còn nước mắt. Đi đến bàn trang điểm, nhìn bộ dáng rõ ràng vừa khóc của mình, nhủ mi. Mở hộp phấn để trang điểm, cho đến khi không còn thấy sưng đỏ và nước mắt, nàng nở một nụ cười trông còn khó coi hơn so với khóc, sau đó đi đến Hồ Ngọc điện.

Cùng lúc, ở Tĩnh các, tiểu công chúa Minh Ngọc Oánh cũng được Hoàng đế mời đến.

“Người lui xuống trước đi, ta thay y phục chuẩn bị đi gặp phụ vương.”

Minh Ngọc Oánh khoát tay với người hầu, khuôn mặt nàng xinh xắn, một đôi mày liễu, đôi mắt to như được khảm, sáng ngời động lòng người. Mũi ngọc khéo léo, dường như cái miệng nhỏ nhắn luôn khẽ nhếch, mang theo vẻ tươi cười đáng yêu, làm cho người ta cảm thấy rất thân thiết.

“Vâng, công chúa. Nô tài cáo lui.”

Người hầu hành lễ với Minh Ngọc Oánh rồi lui đi.

“Tiểu Thanh, người nói xem phụ vương gọi ta có việc gì?” Thái giám rời đi, vẻ mặt Minh Ngọc Oánh cũng âm trầm, không biết vì sao mấy ngày nay không thấy Huyền Minh ca ca, hấn không ở đây, không ai dẫn nàng chuồn ra Hồ giới chơi, thật không thú vị.

“Công chúa, nô tỳ cũng không rõ, người đi rồi sẽ biết.” Tiểu Thanh đáp lời nàng, tay vẫn giúp nàng thay y phục, búi tóc.

“Được rồi công chúa.”

Minh Ngọc Oánh nhìn lên gương đồng, gật đầu, nhìn không được khen:

“Tiểu trâm khéo tay thật, đẹp ghê.”

Tiểu Thanh mỉm môi, cười với Minh Ngọc Oánh:

“Là công chúa vốn xinh đẹp.”

Minh Ngọc Oánh cười lắc đầu, đứng lên, đi ra ngoài.

“Đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Sáu Tuổi Tiểu Xà Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.